

“ပညာဖြည့်ဝိ၊ နာလုံးလှသော်
ကိစ္စကြီးငယ်၊ ဆောက်သဖွယ်လျှင်
ကျဉ်းကျယ်ထွင်းဖောက်၊ ဖြတ်တောက်လိုရာ
ဖြိုးနိုင်စွာ၏” (မဃဒေဝ)

ပုံနှိပ်ခြင်း၊

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၈၁-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အုပ်စု- ၂၀၀၀

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

စံတို:

ဘလောက်

ဘသစ်နှင့် သားများ

အဖုံးရိုက်

အောင်သာ

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၁၇၁၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် (၄၁၇)

ဦးချစ်အောင် (၀၂၀၇ -မြ) လုပ်အားပံ့နှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၅၊ လမ်း ၁၀၀၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့က ရိုက်နှိပ်၍၊ ဦးကြီးမောင်(၀၂၀၇၄)
ရှောင်းသာစာပေ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်၊ တောင်ကြီးမြို့က ထုတ်ဝေသည်။

၁၄၉၀၈

နန္ဒလုံလှ အထူးထုတ်

ပုဒ်စာပေဆိုင်ချီ

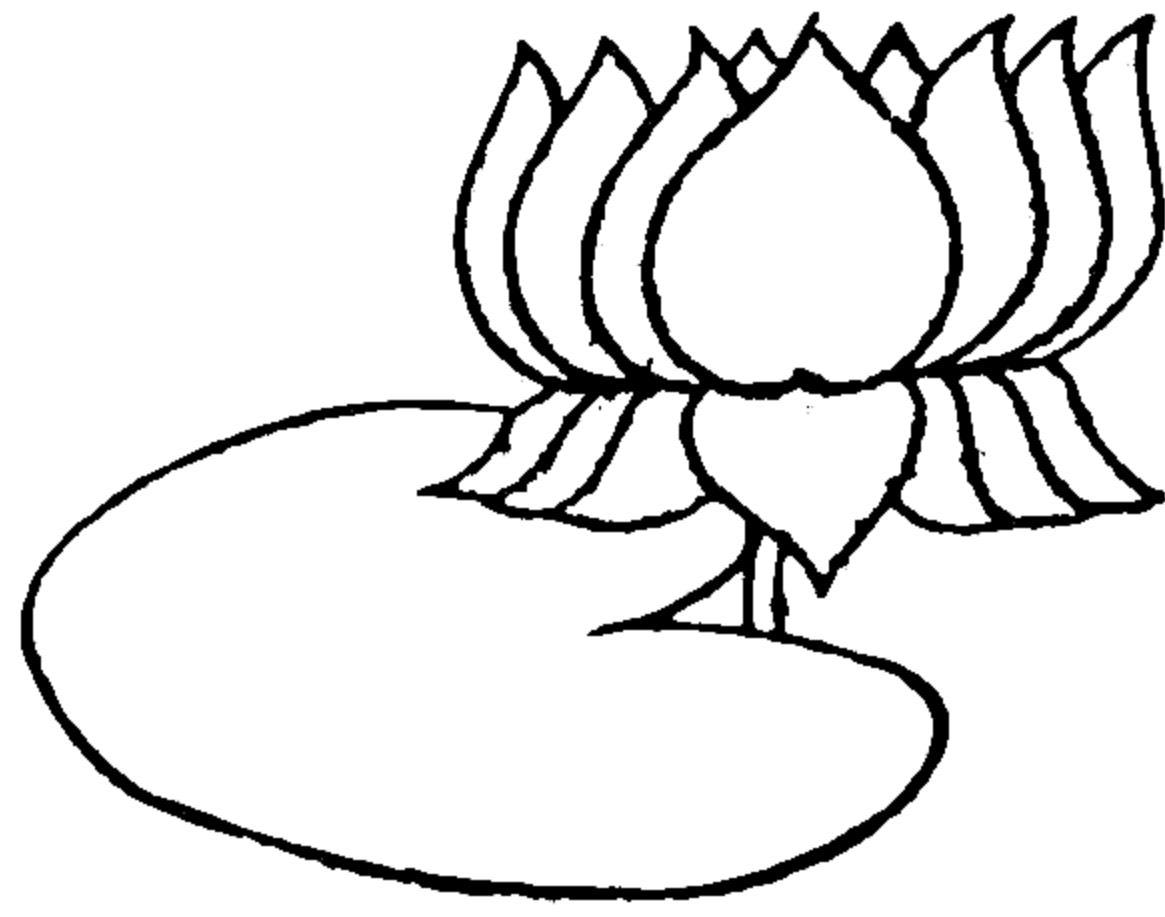
တတိယတွဲ

ငွေဥဒေါင်း

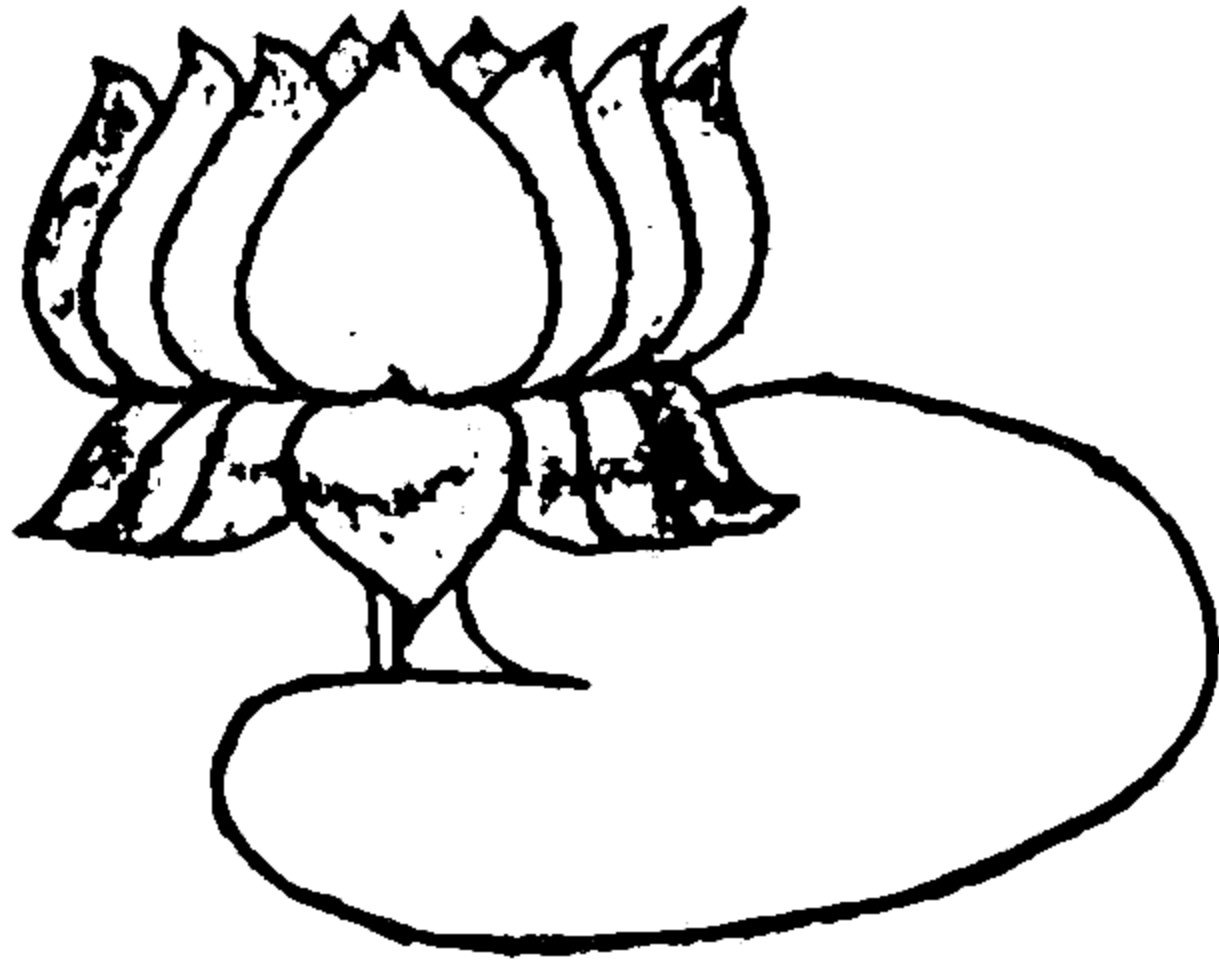
နန္ဒလုံလှ စာပေပြန့်ချိရေး၊ စာတိုက်သေတ္တာ အမှတ် ၈၇၊
အမှတ် ၅၊ ဇမ်း-၁၀၀၊ ကန်တော်ကလေးစာတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း-၇၂၉၇၁

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	နောင်ချစ်ဗုဒ္ဓ	၃၁
၂။	ကျားကြီးရာဇာ	၄၈
၃။	ဇွဲ	၆၆
၄။	ဂူတင်းမှာ အတူတွေ့စဉ်က	၇၆
၅။	ကြည်ညိုသူ	၉၁
၆။	လူပြန်တော်	၁၀၄
၇။	အပြုံး	၁၁၆
၈။	မျက်နှာငယ်သူ	၁၃၀
၉။	အလံပြာဆရာကြီး	၁၄၅
၁၀။	ပြဿနာအရှင်	၁၆၂
၁၁။	ဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်	၁၇၈
၁၂။	လူငယ်တို့အရှင်	၁၉၃
၁၃။	သူခိုး	၂၀၅
၁၄။	အချစ်မာန	၂၁၈
၁၅။	ဇမ္ဗူတလူ	၂၃၃
၁၆။	ကျွဲကန်းကြီး	၂၄၉

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၇။	မုန်းစရာကြီး	၂၆၁
၁၈။	ဘုန်းဘုန်းပြန်လာပြီ	၂၇၀
၁၉။	မောင်ကလေးအနာထပိဏ်	၂၉၀
၂၀။	ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့	၃၀၄
၂၁။	နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြရာဝယ်	၃၀၈
၂၂။	မောင်ဆန်	၃၂၃
၂၃။	ဦးပဉ္စ ဒေါ်ပဉ္စ	၃၄၅
၂၄။	ကုသိန္ဒာရုံ	၃၅၆
၂၅။	ငွေစန္ဒာ	၃၆၈
၂၆။	အင်္ဂုလိမာလ	၃၉၀
၂၇။	အာဠဝက	၄၁၂
၂၈။	လမ်းသစ်ဖွင့်ကဆုန်	၄၃၉
၂၉။	ရွှေပြည်တော်သို့	၄၄၂
၃၀။	မာရ်နတ်	၄၈၁
၃၁။	ဘုရားပွင့်ခိုက် လှူလိုက်ရသည့် လုပ်အား	၅၀၃

ဤကျမ်းစာနှင့် ဤကျမ်းပြုသူ

‘ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမပ္ပန္နော ဟိတဿ သဗ္ဗပါဏိနံ’ ဟူ၍ အဋ္ဌကထာ ဆရာအရှင်မြတ်တို့ မြှောက်ကြားတော်မူလေသည်။

‘ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အကျိုးစီးပွား ပွားများရေး အတွက် လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဖွင့်ပေါ်တော် မူလာသတည်း’ ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရပါလေသည်။

ယင်းသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်သည် မလဲ့မသွေ ကေနိကေ မုန်ကန်လှကြောင်းကို နိကာယ်ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ တည်းဟူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အဆိုအမိန့် လမ်းညွှန်ချက်များက မီးရှူးတန်ဆောင်ပမာ ထင်ရှားစွာ လင်းပါး၍ ပြထားပါလေပြီ။

နိကာယ်ငါးရပ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကြားနာခွင့်၊ လေ့လာမှတ်သားခွင့် မရရှိနိုင်သူတို့အတွက်လည်း နိကာယ်ဆင့်ပွား၊ ပိဋကတ်ဆင့်ပွား ကျမ်းဂန် များစွာ ထွက်ပေါ်ပြီးဖြစ်သည်ကို စာရှုသူတို့ သိထားပြီး၊ မြင်ထားပြီး သာလျှင်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ထိုထိုသော ပိဋကတ်တော်ဆင့်ပွား ကျမ်းဂန် အများထဲတွင် ယခု ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ သည် ကျမ်းတဆူအဖြစ် ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်ယူ ပါသည်။ စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေများလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ထပ်တူ မှတ်ယူမိကြ မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မျှော်လင့်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟူသော ဤကျမ်း သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆိုအမိန့် လမ်းညွှန်ချက်များကို ဆင့်ပွား ဖွင့်ပြ ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ ဆင့်ပွားဖွင့်ပြရာ၌ အရင်းမူလ ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆိုအမိန့် အစစ်အမှန်နှင့်လည်း မတိမ်းယိမ်း စေရ၊ ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့ စိတ်ပါဝင်စား၍ ကြည်နူး နှစ်သက်မှုလည်း ဖြစ်ပေါ် ပွားများစေသည် ဟူသော အင်္ဂါနှစ်ရပ်ကို စာရှုသူတို့ အကဲခတ် မိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက အများသူငါ သတ္တဝါတို့ သိမြင်စေရန် ညွှန်းပြသော အရေးကြီးသည့် ပဓာနအချက် ပြကွက်ကို သိသာ မြင်သာအောင် မီးမောင်းထိုးပြထား သည်ကိုလည်း စာရှုသူတို့ မြင်မိ သိမိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ကြွရောက်ရန်အတွက် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်သေး။

အမှာ

နောက်ဆုံး၌ ကာဠုဒါယီအမတ်ကို စေလွှတ်၍ ပင့်ခေါ်စေမှသာ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်။

ကာဠုဒါယီသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်လာရန် မည် ကဲ့သို့ လျှောက်ထားလေသနည်း။ ဤ အကြောင်းရပ်များကို စာရှုသူတို့ သိရှိပြီးဖြစ်ပါမည်။ အကယ်၍ မကြားနာ၊ မဖတ်ရှု၊ မသိရှိရသေးပါမူ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဤအရာ၌ ဖော်ပြလိုရင်းမှာ ရည်ရွယ်ရာသို့ ပို့ဆောင်သည်တွင် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ အခြေအနေ အားလျော်စွာ ပို့ဆောင်လျှင် လွယ်လွယ် ကူကူဖြင့် ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ညွှန်းပြချက်များကို ဆင့်ပွား ဖော် ထုတ်ပေးရာ၌ အနုပညာသဘော၊ အလင်္ကာရသ သဘောတို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်း ထားလေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့ စိတ်ပါဝင်စား၍ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ လမ်းညွှန်ချက်များကို အခက်အခဲမရှိ အာရုံငြိ၍ ကိုင်းညွတ်ခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ဤသည်ပင် လျှင် ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ၏ ဝိသေသလက္ခဏာဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိမှတ်မိပါသည်။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် ဆရာဇေဉ်ဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓ၏အဆိုအမိန့် လမ်းညွှန်ချက်များကို ဆင့်ပွား၍ပြရာ၌ ရသသဘော၊ အလင်္ကာသဘော တို့ဖြင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းထားကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ထပ်မံဖော်ပြရန် ရှိပါသေးသည်။ ယင်းကား ဆရာဇေဉ်ဒေါင်း၏ အရေးအသား ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါကျအတိုဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း၊ ဝါကျအရှည်ဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြခြင်း ဟူ၍ စာပေရေးသားမှု၌ ရှိလေသည်။

ဝါကျအတိုဖြင့်သာလျှင် ပီပြင်ရှင်းလင်းအောင်ရေးသားနိုင်ပြီး ဝါကျ အရှည်ရေးလျှင် ဆိုလိုရင်းသို့ ပီပြင်စွာဆိုက်ရောက်အောင် မရေးနိုင်သည့် ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် အများအပြား ရှိပါသည်။ ဆရာဇေဉ်ဒေါင်းသည် ယခု ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ၌ ဝါကျအတိုအရှည် နှစ်မျိုးကို ပိုင်နိုင်စွာ ရေးဖွဲ့ထားပါ သည်။ ဝါကျအရှည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စာဖတ်သူတို့ ပီပြင်ရှင်းလင်းစွာ သိသာ မြင်သာအောင် အရေးအသား ကျမ်းကျင် နိုင်နင်းလှကြောင်း အကဲခတ်မိကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါ သတည်း။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’နှင့် ‘ပန်းချီ’ တည်းဟူသော ဝေါဟာရသုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိ မျိုးစုံကို ပန်းချီပန်းရုပ်ကဲ့သို့ လှလှပပ ရေးခြယ်ထားသောစာ ဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘သံဃာစာပန်းချီ’ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တဖန် ‘ပန်းချီ’ဆိုသည်မှာ ပကတိရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်၊ ရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်တွင် ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခြယ်ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်များ၏ အကြောင်းရပ် မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထား

နိဂါန်း

သော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်
အစစ်အမှန်များလည်းမဟုတ်၊ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူးလည်း
မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝံသ၊ နိကာယ၊ ဝိနယ စသော ထိုထို
ကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို မှုတည်ကာ စာရေးသူ၏
စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်အောင် စာ
ပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့်သံဃာ
တော်များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို ပန်းချီကား တခုစီ၊
တချပ်စီပမာ ရေးခြယ် ဆွဲဆောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထု
များဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစကားကို ဆိုရသည်မှာ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို
ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ
နှင့်ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အား ဘုရားရှင်၏ဒေသနာတော်
မူရင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကဲ့သို့ မယူဆစေပဲ ဤစာ၊
ဤအဖွဲ့များကို ဖတ်၍ ရတနာသုံးပါးသို့ ကြည်ညို ရိညွတ်
ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တုံ့ပါလာသော ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစ်ခုတရာကို ရရှိခြင်း၊
ဤစာ၊ ဤအဖွဲ့များမှ တဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ဒေသနာ
တော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်
သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍
ဖြစ်ပါသည်။

ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်တော်စဉ်
များအတိုင်း ရေးသားခြင်း မဟုတ်မူပဲ စိတ်ကူး တွေ့ထိ
သမျှတို့ကိုသာ ခုန်ကျော်ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။
‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သောအကြောင်း
အရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင် ဖြစ်နေသည်
ကို တွေ့ရှိကြရပါမည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၆၁ ခု
နှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်းစာမှ စတင်၍ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’

နိဒါန်း

များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်လ ကြာမြင့်သောကြောင့် ထပ်၍ သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင်ထပ်၍ ရေးသည်လည်း ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ‘တရားဦး’(၁၉၆၂)ကို ရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာ နေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလိုအားမရ ရှိခဲ့သည်ကို ၁၉၇၉ တွင် ‘သစ္စာအမ္မန်’အမည်ဖြင့် ထပ်၍ ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ပဲနှင့် မှားသည့် အချို့သော အချက်များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်းဖြင့် ကူညီကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များအားလည်းကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသား ကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင် နှင့် မောင်စိန်ထွန်း (အမရပူရ) တို့အား လည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျမ်းဂန်အချက်အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ထောက်ပြဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အား လည်းကောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ငွေဥဒေါင်း

ရှုခင်းသာခြံ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်၊
တောင်ကြီးမြို့။

[၁]

အကယ်၍သာ နောင်တော်ဘုရားရှင် လှုပ်ရှားပြုမူမှုများကို ကျွန်ုပ် စိတ်
တိုင်းကျ စီစဉ်ခန့်ခွဲနိုင်ခွင့်ရှိပါမူ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ဘဝလမ်းကြောင်း
ဗုဒ္ဓဝင်သည် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်ဖွယ် ရှိရာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်၏
တသက်တာတွင် အရေးပါသော လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တော်မူတိုင်းလိုလို
၌ပင် ရင်အုပ်မကွာ ပါဝင်ခဲ့ရသူဖြစ်သော်လည်း ထိုလှုပ်ရှားမှုများအနက်
ကျွန်ုပ် စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ခဲ့သောကိစ္စ များစွာ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

နောင်တော်ကိုချစ်၍လည်းကောင်း၊ ကြောက်၍လည်းကောင်း၊ ရိုသေ၍
လည်းကောင်း အချို့ကိစ္စများတွင် မျက်စိမှိတ်၍ လိုက်လျော သဘောတူ
ခဲ့သော်လည်း အချို့ကိစ္စများတွင်မူ သဘောမတူနိုင်လွန်း၍ ဆန့်ကျင်မှု
ကြောင့် အပြစ်ပေးလျှင် ပေးတော်မူလေရာ ဟု စွန့်စားကာ ဖွင့်ဟ
ကန့်ကွက် လျှောက်ထားခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် ကျွန်ုပ်၏
သဘောအလိုသို့ လိုက်လျောမှု နည်း၍ မိမိ စီစဉ်ပြီးသည့် အတိုင်းသာ
တဇာတ်ထိုး ဆောင်ရွက်တော်မူလေ့ ရှိခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တဇာတ်ထိုး ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် အပြီးသတ်အဖြေ၌
နောင်တော်သာ မှန်သည်ဟူသောအချက်ကို ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါ၏။ သို့သော်
နောင်တော် အပြုအမူများသည် အချို့ကိစ္စများ၌ ဆူးတောက် တိုးဝင်
သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဟုန်ကြီးမားလှသော လှိုင်းတံပိုးကို ရင်ဆိုင်၍
တုန်းလှန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ရဲရင့်တော်မူလွန်းလှပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွချီတော်မူစဉ်က ကျွန်ုပ်သဘော
မတူခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်အလားတူပင် များစွာသော တပည့်သား ရဟန်းတို့လည်း

သဘောမတူခဲ့ကြချေ။ ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွချီသော နောင်တော်၏ အစီအစဉ်သည် ဆူးတောကို တိုးဝင်ခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကောသမ္မိ၏ ဘုန်းကြီးစွာသော ဘုရင်ဥတေနသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ဆန့်ကျင်သူကား ထိုဘုရင်၏အချစ်တော် မာဂဏ္ဍီ မိဖုရား ပင်တည်း။

နောင်တော်သည် မိမိ သာသနာတော် တိုးတက်ရေး၊ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်ရေးအတွက် များစွာသော ထိုထိုဆန့်ကျင်ဘက် ဒေသများသို့ ကြွချီသာသနာပြုတော်မူခဲ့သည်မှန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ မရောက်မီက ရှိနေနှင့်ပြီးသမျှသော အယူဝါဒတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာပြုခဲ့သော ခေတ်တလျှောက်၌ ဆန့်ကျင်မှု ဆိုသည်မှာ အသစ် အဆန်း မဟုတ်လှတော့ သော်လည်း ဆန့်ကျင်မှုဆိုသည်တွင် အတိမ်နှင့်အနက်၊ အနုနှင့်အရင့် ဟူ၍ ရှိပေသေးသည်။

သာမန် အရပ်သူအရပ်သားတို့နှင့် သဘောမပေါက်မီ ဆန့်ကျင်ရခြင်း မှာ အရေးမကြီးလှပေ။ အရပ်သား အရပ်သူ ဟူသည် အချဉ်းကပ်ရ လွယ်၏။ ပြောပြခွင့် ဟောပြောခွင့် လွယ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မှန်ကန်သောတရား၊ ကောင်းသော အကျင့်၊ ကောင်းသော အပြုအမူတို့ကို အလွယ်တကူပင် သိရှိနိုင်ကြ၍ အလွယ်တကူ ပြေပြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် မာနတံခွန်လွင့်၍ ဘဝင်လေခတ်သော မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ရ သောအခါ ခက်ခဲသည်။ ထို့ထက် မင်း၏အချစ်တော် မိဖုရားဆိုသူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ရသောအခါ ပို၍ခက်၏။ ပို၍ကြမ်းတမ်း၏။ မာဂဏ္ဍီသည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလှသော ဥတေန၏ အချစ်တော်ဖြစ်၍ ကောသမ္မိ၏ စေတလုံးပိုင် မိဖုရားဖြစ်၏။ ထိုမိဖုရားသည် နောင်တော်နှင့် ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်ဘက်တည်း။

ထို ဆန့်ကျင်မှုမှာ ရှောင်တခင် ပေါ်လာသော အကြောင်းမဟုတ်၊ ကောသမ္မိသို့သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီနှင့် ဆန့်ကျင်ရတော့မည်ကို နောင်တော် သိ၏။ နောင်တော်သိသကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သိကြပါ၏။ ကောသမ္မိသို့ ကျွန်ုပ်တို့သွားလျှင် မာဂဏ္ဍီ မည်သို့မည်ပုံ ဆန့်ကျင်တော့မည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် တို့ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ကြ၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်သည် ကောသမ္မိ ခရီးကို ရှောင်တော်မမူခဲ့ပါလေ။

မာဂဏ္ဍိဘက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း နောင်တော်အား ဆန့်ကျင်ဖို့ရန် အကြောင်း လုံလောက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းသော်ကား နောင်တော်သည် တချိန်က မဂဏ္ဍိအပေါ်၌ တင်းမာတော်မူလွန်းခဲ့သည်။ ရက်စက်တော်မူလွန်းခဲ့သည်။

နောင်တော်သည် ကောသမ္မိသို့ ကြွလာခြင်းမှာ ပထမ အကြိမ် မဟုတ်ပေ။ မာဂဏ္ဍိတို့နေသော ကောသမ္မိအနီးရှိရွာသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ မာဂဏ္ဍိတို့မိသားစုနှင့် တနေရာတွင် တွေ့ခဲ့သည်။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိ၏ မိုက်မဲလှစွာသော ဖခင်သည် သူ၏ လှပသောသမီး မာဂဏ္ဍိကို သိမ်းပိုက်ရန် နောင်တော်အား ဗန်းတင်၍ဆက်သည်။ တရား ရှင် နောင်တော်အဖို့ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသော ထိုအပြုအမူကို ပြေပြေ ပြစ်ပြစ်ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိသော်လည်း နောင်တော်သည် အပြင်း အထန် ဆန့်ကျင်တော် မူလိုက်သည်။ “သင့် သမီးထက် အဆများစွာ သာသုတေ့ကိုပင် ငါမလိုချင်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ သင့်သမီးလိုဟာမျိုးကို ငါ ခြေဖျားနှင့်မျှ မထိလို” ဟု ရက်ရက်စက်စက် မိန့်တော်မူကာ ရာဂ ဆန့်ကျင်ရေးတရားကို ဖိ၍ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ထို တရားတော်၊ ထို စကားတော်တို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍိ၏ မိခင်ရော၊ ဖခင်ပါ ကျွတ်တမ်း ဝင်သွားကြသည် မှန်ပါ၏။ မာဂဏ္ဍိ အဖို့ကား နောင်တော်နှင့် ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

အမျိုးသမီးတယောက်၏ အလှကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုခြင်းသည် မာန် ဟုန် ပြင်းသော မြွေနှင့် ဆန့်ကျင်ရသကဲ့သို့ ရှိတတ်သည်။ ကိုယ်ကျိုး မငဲ့လွန်းသော နောင်တော်ဖြစ်၍သာ ကျွတ်တမ်းဝင်လတ္တံ့ သော တဘက် စွန်း အမြတ်သက်သက်ကိုရ၍ ဆန့်ကျင်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍိသည် လှ၏။ လှလွန်း၍ အလှမာန်ဝင်သည်။ အလှမာန်ဝင်ဖို့ ရန်လည်း သူ့ မိဘများကိုယ်တိုင်က သူတို့သမီး၏အလှကို ဗန်းတင်ပေးခဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သမီး၏အလှကို အထင်ကြီး၍ပင် နောင်တော်အား မစဉ်းမစား တင်ဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုအလှသည် နောင်တော်ထံသို့မရောက်၊ ကောသမ္မိ ပြည့် သခင် ဘုရင် ဥတေန ထံသို့သာ ရောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်အား ဆန့်ကျင်လိုသော မာဂဏ္ဍိအဖို့ အင်အားရှိသွား၏။ မိမိအလှကို ရက်စက်စွာဆန့်ကျင်သော နောင်တော်အား အဘယ်မှာ

ကျေချမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျော်လွန်၍ အဆုံးတိုင် ပြောရပါမူ အလှရှင် မာဂဏ္ဍိသည် သူ့ အသက် ဆုံးသည် အထိ နောင်တော်ကို ဆန့်ကျင် သွားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသမ္မိသို့ သွားခဲ့ပါလျှင် ကောသမ္မိ၏ စေတလုံးပိုင်ရှင်မကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မာဂဏ္ဍိ၏ ကြီးမား သော ဆန့်ကျင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့မည်ကို သိသည့်အတိုင်း မသွားဖို့ရန် နောင်တော်အား ကျွန်ုပ် ကြိုတင် လျှောက်ထား ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်သည် ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားချက်ကို ပစ်ပယ်၍ ကောသမ္မိသို့ ရဟန်းပရိသတ် အလုံးအရင်းဖြင့် ကြွဝင်တော်မူသည်။

ကောသမ္မိသို့ ဝင်မိသည့်ခဏ၌ပင် မာဂဏ္ဍိ၏ ကြီးစွာသော ဆန့်ကျင် မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ အရ ဘဝတသက် တာတွင် လောကဓံအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ရန် ပြင်ဆင်ထားသူများ ဖြစ်ကြ ပါ၏။ နောင်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းသည် ကောသမ္မိ၌ အောင်မြင်ကျယ်ပြန့်စွာ မျှီစေချေနိုင်ခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အချိန်ကမူ ကောသမ္မိ၌ မာဂဏ္ဍိ၏ဆန့်ကျင်မှုဖြင့် ပထမဦး စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လောကဓံမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ မျက်နှာအငယ်ဆုံး၊ အနေ အထိုင် အကျဉ်းကျပ်ဆုံးသော လောကဓံတရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

[၂]

နောက်ထပ် သာဓကတရပ် ထုတ်ပြုလိုသေးသည်။ ထိုကောသမ္မိ၌ သီတင်း သုံးစဉ်တွင်ပင် ပါလိလေယျကတောသို့ နောင်တော်တပါးတည်း ကြွချီ ဝါကပ်တော်မူသည့် ကိစ္စ ဖြစ်၏။

နောင်တော်သည် သံယောဇဉ်ကြီး ဖြတ်တောက် စွန့်ပစ်တော်မူရာ၌ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ ကပိလမှာ သားမယား မိဘနှင့် တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် စွန့်ပစ်ပုံမှာ ပြင်းထန်လွန်း သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မမေ့နိုင်အောင် ရှိရတော့သည်။

ကပိလနန်းတော်မှာ နောင်တော်အဖို့ စွန့်ပစ်ရက်စရာမရှိပေ။ ခမည်း တော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် ဆယ်ဆမက နောင်တော်အား ယုယအလိုလိုက် ၏။ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ယုယအလိုလိုက်သောအခါ နန်းတော်တခုလုံး

ကပင် နောင်တော်အား တဖူးဖူးမှတ်ထားကြသည်။ နောင်တော်ပတ်ဝန်း ကျင် မှန်သမျှသည် သာယာ၏။ ပြေပြစ်၏။ ဆန့်ကျင်မှုဟူ၍ မြူမှုမရှိ။ သို့ပါလျက် ကပိလ နန်းတော် အသိုက်အဝန်း ဟူသရွေ့ကို ပြတ်ပြတ် တောက်တောက် စွန့်ပစ်ခဲ့ရာ ကပိလတပြည်လုံး သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ရဟန်း ဘဝသည် သံယောဇဉ်မှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်ရသော ဘဝ ဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူ့လောက လူ့ အသိုက်အဝန်းနှင့် မကင်းနိုင်သေးပေရာ တပည့် ရဟန်း အသိုက်အဝန်းကိုမျှ သံယောဇဉ် ကလေး မထားလျှင် အဘယ်ပုံ ပြေပြစ်နိုင်အံ့နည်း။ သို့ရာတွင် နောင်တော် သည် တကယ်တမ်းဆိုလျှင် သင်တို့ကို ငါဖြတ်နိုင်သည်ဟူသောသဘောကို ပြသည့်ပမာ တင်းတင်းမာမာပင် သံယောဇဉ်ဖြတ်တောက်၍ ပါလိလေ ယျက တောသို့ ကိုယ်တော်ထီးတည်း ကြွသွား သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

စင်စစ်ဆိုလျှင် ရင်အုပ်မကွာ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ် တယောက်ကိုမူ ငဲ့ညှာ၍ ခေါ်ယူသွားတော်မူဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ် တယောက်လိုက်ရပါလျှင် နောင်တော်အဖို့ နေရေးစားရေး အစစအရာရာ ပြေပြစ်ဖို့ ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ သူတပါးကိုလည်းမငဲ့၊ မိမိကိုယ် ကိုလည်း မငဲ့။ စွန့်ရက်တော်မူလွန်းလှသည်။

အကယ်တွင်လည်း ထိုစဉ်က ကောသမ္မိ ရဟန်းပရိသတ်မှာ စွန့်ပစ်ချင် စရာကောင်းလှသည်။ ထိုစဉ်က ကောသမ္မိရဟန်းပရိသတ်သည် ပညာမာန် မောက်လှသော ရဟန်းကြီး နှစ်ပါးကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲလျက် ရှိကြ သည်။ တပါးမှာ ဝိနယ ပညာတတ်ဖြစ်၍ ဝိနယပညာဂုဏ် မောက်၏။ တပါးမှာ အဘိဓမ္မာ ပညာတတ်ဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာပညာဂုဏ် မောက်၏။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင် ဟူဘိသို့ ထိုပညာမာန် နှစ်အုပ်စုတို့အကြား တွင် သန့်သက်အိမ်၌ ရေခွက်တွင် ရေကျန်ထားသော ပြဿနာလေးတရပ်မှ အစပြုကာ နှစ်ပကွထက်ခြမ်းကွဲကြသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ တပည့် ရင်း အချင်းချင်း ဖြစ်ကြပါလျက် စေ့စပ်မရအောင်ပင် ကွဲကြသည်။

နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ တရားဆေး အစွမ်းတို့သည် ထက်မြက်လှ၏။ တရားတပုဒ်၊ သုတ္တန်တချက်မျှဖြင့် တဦးတယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါများကိုသော်လည်းကောင်း ဉာဏ်မျက်စိ ပွင့်စေနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွတ် တမ်း ဝင်စေနိုင်ခဲ့သည်။ လူပြိုန်းလူညှံ၊ လူ့ဘဝဆုံးသူဟု ထင်ရစေလောက်

သော အင်္ဂုလိမာလ၊ တမ္ပဒိပတို့ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် တရားဆေးတခွက် မျှဖြင့် နတ်ရေကန်တွင် ပစ်ချသည်ကဲ့သို့ ကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပဋ္ဌာစာရီ တို့ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သူများကိုပင် ကယ်ချွတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တပည့်လည်းဖြစ်၊ ရဟန်းလည်းဖြစ်၊ ပညာတတ် ပညာချွန် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဖြစ်ကြသော ကောသမ္ဗိရဟန်းတို့ကိုမူ နောင်တော်ဘုရား ရှင်သည် လက်လျှော့တော်မူရချေသည်။ ညီညွတ်မှု၏အကျိုးကို ဟော၏။ မညီညွတ်မှု၏အပြစ်ကို ဟော၏။ မာန၏အပြစ်ကို ပြ၏။ ဒေါသ၏အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်တော်မူ၏။ အချည်းနှီးသာတည်း။

စင်စစ်ဆိုသော် ပညာရှိဆိုသူတို့၏ ကောက်တကျစ်မာနပြဿနာတည်း။ ပညာရှိခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုပညာရှိသည် သတိမရှိလျှင် ပညာနှင့်အတူ မာနပါ တွဲရှိလာတတ်သည်။ ပညာရှိတွင် မာနရှိလာလျှင် ခက်တော့သည်။ အကြောင်းမူကား မာနတကာတို့တွင် ပညာမာနသည် အချွတ်ရာ၊ အပယ်ရာ ခက်လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းကြောင့် မာနရှိသူသည် ပစ္စည်းလျှောကျသောအခါ မာနလျှော ကျနိုင်သည်။ ရာထူး ဂုဏ်ထူး မာနရှင်သည် ရာထူးဂုဏ်ထူးမရှိသောအခါ မာနပြေပျောက်နိုင်သည်။ အဆင်းမာနရှိသူသည် အဆင်းကွယ်သောအခါ မာနပြယ်နိုင်၏။

ပညာကား လျှောကျသည် မရှိ။ ပညာရှိသည် ပညာရှိသာ ဖြစ်၏။ ထိုပညာရှိတွင် မာနကပ်လေသောအခါ ဆုပ်ကိုင်လေသောအယူဝါဒတရပ် ကို လက်မလွှတ်တော့ပဲ လှေခွက်ချည့်ကျန် အလံမလှဲဟူ၍သို့ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေ ရောက်နေနေ မှန်မာန် သည်းသည်း မိုက်လုံးကြီးလျက်ပင် ရှိတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟောကြံအံ့ကြားမှ သာမန် လူပါများများကိုပင် အဟောလွယ် အသိလွယ်စေနိုင်ခဲ့သော နောင်တော်ဘုရားရှင်အဖို့ မိမိလက် ရင်းတပည့်ဖြစ်သော ကောသမ္ဗိရဟန်းမာနရှင်တို့အား အသိမစွက် အဟော ခက်ဖြစ်ရသောအခါ အကျိုးမရှိသော တပည့်ရဟန်းပရိသတ်ကို စွန့်ပစ်၍ ပါလိလေယျကတောတွင် ကိုယ်တော်ထီးတည်း တဝါဆိုတော်မူခဲ့ရသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် အကြောင်းရှိသည့်အခါ ရံဖန်တပါးတည်း ထွက်ကြသွားတော်မူမြဲဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းတော် သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု အကြိမ်၌လည်း ဝါဆိုရက်နီး

အချိန်တွင် နောင်တော်ဘုရားရှင် တပါးတည်း ကြွသွားသောအခါ အချိန် တန်လျှင် ပြန်ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဝါဆိုချိန် ရောက် လျက် မလာသော အခါတွင်မှ ပါလိလေယျကတောသို့ ကေစာ ကြွချီ သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်း စုံစမ်းသိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တဝါတွင်းလုံး တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြဖြင့် နေခဲ့ ရသည်။ မည်သည့် ရဟန်းတရားကိုမျှ ထိထိ ရောက်ရောက် အားမထုတ် နိုင်။ နောင်တော်ကိုယ်စား ဂန္ဓကုဋီ အနီး၌သာ တရစ်ဝဲဝဲဖြင့် ယောင် ချာချာနေခဲ့ရသည်။ ဤသည်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ နောင်တော် ဘုရားရှင် အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စတရပ် ဖြစ်၏။

[၃]

ယခုလည်း နောင်တော် ဘုရားရှင်အပေါ် အားမလို အားမရ ဖြစ်ရပြန် ချေပြီ။ တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မျှသာမက ရဟန်း အများကလည်း တားကြ၏။ နောင်တော် ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ပေး၍ ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကလည်း တားကြ၏။ နက်ဖြန်နံနက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နောင်တော်ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူရန် လျှောက်ထား တားမြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့ တားမြစ်ချက် ကိုမျှ လက်မခံ။ လက်မခံရုံမျှမက ဝေဠုဝန်အပါအဝင် ရာဇဂြိုဟ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောင်းကြီးတဆယ်ရှစ်ကျောင်းတို့မှ ရဟန်းသံဃာအားလုံးပင် နက်ဖြန် နံနက်တွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းဝမှ နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြရန် ဆင့်ဆိုရမည်ဟူသော နောင်တော်၏ အမိန့် အရ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်လံဖိတ်ကြား လျှောက်ထားရ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အစွမ်း၊ ကျောင်းဒါယကာဗိမ္ဗိသာရ၏ အား ပေးမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာသည် ရာဇဂြိုဟ်တွင် တနေ့တခြားတိုးတက် ထွန်းပြောင်လျက်ရှိခဲ့ရာ ရဟန်းပရိသတ်မှာ ဝေဠုဝန်မျှဖြင့် မဆံ့တော့ပဲ ရာဇဂြိုဟ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းများခွဲ၍ နေကြရသည်။

တနေ့တခြား တိုးတက်ထွန်းပြောင်သည်ဆိုသည်မှာ တချိန်က အခြေ အနေကို ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့အဖို့ဆိုမူ ရဟန်းတော်တို့သည် တနေ့တခြား

မုက်နှာညှိုးနှမ်းလာခဲ့ကြရ၏။ ဆန့်ကျင်သူ ပေါများ၍ အနေကျပ်တည်း
လာကြရ၏။ အကြောင်းကား ကျောင်းဒါယကာကြီး ဗိမ္ဗိသာရသည်
အဇာတသတ်၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ထီးနန်းကို မုက်နှာလွဲသွား ရှာလေပြီ။
အဇာတသတ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တည်း။

မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ မင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လာရ
သည်ဆိုလျှင် မုက်နှာငယ်ရစမြဲ ဓမ္မတာတည်း။ မင်းအလိုနှင့် မဆန့်ကျင်
ရဲသည့် များစွာသော ဒါယကာတို့သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်
တို့ ရဟန်းတော်များအပေါ်တွင် မသိကျိုးကျွန် မထိမဲ့မြင်ပြုလာကြသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်လျှင် မုက်နှာလွဲဖယ်သွားသောသူ၊ အိမ်တံခါး ပိတ်ထား
သူတို့ များစွာတိုးတက်လာကြ၏။ နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ခိုင်ခိုင်
မြဲမြဲ စွဲယူကြည်ညိုသော ဒါယကာတို့မျှသာ ကျွန်ုပ်တို့မှီခိုရာ ဂေါစရဂါမ်
ကျန်ရှိတော့သည်။

ဒေဝဒတ်နှင့် လူပေါင်းများသော အဇာတသတ် ဘုရင်သည် ယနေ့
အဖို့မ နောင်တော် ဘုရားရှင်အား သိသိ သာသာ တိုက်ခိုက်လာ၏။
ရည်မှန်းချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသက်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန်အထိ
ကြိုးကျယ်လှသည်။

သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားလျှင် နောင်တော် ဘုရားရှင် ကဲ့သို့သော
လက်နက်မဲ့ ရဟန်းတပါးအား ဘုရင်တဦးအနေဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ရန်မှာ
အလွယ်မျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အဇာတသတ်သည် ဤမျှအထိ
လည်း နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း မရက်
စက်ဝံ့ပေ။ အကြောင်းကား ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် အသက်ပေး၍ ကိုးကွယ်
ခဲ့သော အရှိန်အဝါ ရှိနေသေးသည့်အပြင် အဇာတသတ် ကိုယ်တိုင်သည်
ပင်လျှင် အပေါင်းအသင်းမကောင်း၍သာ ပျက်စီးရသော်လည်း ပြောပ
လောက်အောင် ယုတ်မာလှသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်၏ အကြံပေးချက်အရ ပရိယာယ် တမျိုးဖြင့်
ဆင်ဆိုးနှင့် လွှတ်၍ သတ်မည်။ ထို ဆင်ကား အင်အား ကြီး မှု တွင်
လည်းကောင်း၊ အင်အားကြီးသည်နှင့်အမျှ ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းမှုတွင်
လည်းကောင်း နာမည် ကြီးလှသော အဇာတသတ် လက် သုံး တော်
နာဠာဂီရိ တည်း။

ထိုဆင်ကြမ်းသည် နေ့စဉ် အရက် ရှစ်အိုး သောက်သည်။ သို့ရာတွင်
နက်ဖြန်အတွက်မူ ဆယ့်ခြောက်အိုးတိုက်၍ နောင်တော်ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံ

ကြွလာရာလမ်းသို့ လွတ်၍ တိုက်မည်ဟု သတင်း အတည့်အလင်း ဖြစ်ပေါ် လျက်ရှိ၏။

ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်သော သတင်းမဟုတ်၊ ပေါ်ပေါ် လွင်လွင် ထင်ထင် ရှားရှား ပြုလုပ်သော သတင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား နက်ဖြန်နံနက်တွင် မင်းလမ်းမသို့ နာဠာဂီရိကို လွတ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သား အများပြည်သူတို့ ထိုနေ့ ထို အချိန်တွင် အကူး အသန်း အသွားအလာမရှိစေရဟု နန်းတော်မှ အတည့်အလင်းပင် မောင်း ကြေငြာပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုသတင်းတွင် အဓိပ္ပာယ်တရပ်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။ အဇာတသတ်သည် ဒေဝဒတ်၏ အကြံကို မတုန်းလှန်နိုင်သောကြောင့် သာ လိုက်ပါရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်မူကား နောင်တော်ဘုရားရှင်အပေါ် တွင် တကယ်ရက်စက်လိုဟန် မတူပေ။ ဘုရင် အဇာတသတ် ကိုယ်တိုင်က ရက်စက်လိုပါက အလွယ်တကူ ရန်တုံ့မူနိုင်သော အခြားနည်းပေါင်း များစွာရှိ၏။ ယခုသော် နောင်တော်ဘုရားရှင် ရှောင်လိုက ရှောင်နိုင်ရန် နာဠာဂီရိဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြ တော်မူသည် မဟုတ်ပေ။ ရံဖန် တပါးတည်း ဆွမ်းခံကြ၏။ ရံဖန် ရဟန်း အများနှင့် ကြ၏။ ရံဖန် ဆွမ်းဖိတ်သော ဒါယကာတို့ အိမ်သို့ ဆွမ်းစား ကြ၏။ ရံဖန် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းလှူ ဆွမ်းကပ် လာ၍ ကျောင်းတွင်ပင် ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးငြိမ်း၏။

သို့ဆိုလျှင် နက်ဖြန် နံနက်၌ နာဠာဂီရိတွင်မက ရာဇဂြိုဟ်တွင်ရှိသမျှ ဆင်အားလုံးကိုပင် လွတ်စေကာမူ နောင်တော် ဘုရားရှင်အဖို့ ဆွမ်းခံ မကြပဲ နေတော်မူလိုက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ နံနက် ဆွမ်းခံမကြရန် ရဟန်း ပရိသတ်နှင့် ဒါယကာ အများကလည်း တားမြစ် လျှောက်ထားကြ၏။ သံဃာကုန် လုံလောက်အောင် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့မည်ဟု လျှောက်ထား ကြ၏။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ရှောင်တိမ်းလျှင် လွတ် နိုင်အောင် ဆင်ထားသော အဇာတသတ်၏ ပရိယာယ်ညွှတ်ကွင်းသို့ အဘယ့်ကြောင့် တိုးဝင်သူပါနည်း။ စိတ်မောလှပါကိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းခံချိန်ရောက်သည်အထိ သုံးကြိမ် တိုင်ပင် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းခံမကြဖို့ လျှောက်ထားသည်။

အခြားကျွန်ုပ်၏ အားထားရာများ ဖြစ်ကြသော သာရိပုတ္တရာထေရ်၊
 မောဂ္ဂလာန်ထေရ်ကြီးတို့ ထံသို့လည်း ဆွမ်းခံထွက်ဖို့ကိစ္စကို အကူအညီ
 တောင်းသည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်အလားတူပင် ကျွန်ုပ်၏
 လျှောက်ထားချက်ကို ပြုံးလျက်ပင် ဖော်မဆိတ် ငြင်းပယ်တော်မူကြသည်။
 သူတို့သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အပေါ်၌ သေမကဲ့ရှင်မကွာ တစ်စိတ်
 တည်း တဝမ်းတည်း မတုန်မလှုပ် ကျိုးနွံပြီးကြသူများပါပေ။

ထို့ကြောင့် တားဆီး၍မရသည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် သန္နိဋ္ဌာန်တရပ်
 ချမှတ်လိုက်၏။ တွေ့ဆုံတွေ့လတွေ့သော ဆင်ဆိုး၏ အန္တရာယ်ကို နောင်
 တော်ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ အခြား နောင်ကြီး ဆရာများအား
 လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်တွင် အတွေ့မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်
 အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သာအလျင်ရင်ဆိုင်မည်။
 ဆင်ဆိုးနှင့် တွေ့မည့်နေရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်ရှေ့တော်သို့ ထွက်၍
 ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်မည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၄]

ယင်းသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်သွားတော့ပေရာ
 ဆွမ်းခံထွက်ကြမည့်အချိန်၌ ဝေဠုဝန် အဝမှနေ၍ ကြွလာသမျှသော
 ရဟန်းပရိသတ်ကို ကောင်းစွာကြိုဆိုနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေဠုဝန်နှင့် အခြားကျောင်းကြီး တဆယ့်ရှစ်ကျောင်း
 တို့မှ ရဟန်းများကို နောင်တော်ဘုရားရှင်အမိန့်အရ ယမန်နေ့ကလိုက်လံ
 ဖိတ်ကြားရစဉ်အခါက အနည်းအကျဉ်းသာ ကြွလာကြ၍ များစွာသော
 ရဟန်းတို့ကား ကြွလာကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ အကြောင်း
 ကား နာဠဂီရိအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အားလုံးပင်သိထားကြသော
 ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အထင်လွဲမှားသည်။ ရဟန်းအားလုံးပင် တည်ငြိမ်
 သော မျက်နှာများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော မျက်နှာများ
 ဖြင့်လည်းကောင်း ကြွလာတော် မူကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် အား တက် ၏။
 ဝမ်းမြောက်၏။ သာဓုခေါ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူသည် မိတ်ရင်း ဆွေရင်း ခင်မင်သည်ဆိုစေ၊ ကျိုးနွံ
 သည်ဆိုစေ၊ တပည့်ဖြစ်စေ၊ ဆရာဖြစ်စေ၊ သွေးရင်းသားရင်းပင် ဖြစ်စေ

ဘိဦး၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရအံ့သော ကိစ္စနှင့် ရင်ဆိုင်လာရသောအခါ စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ “ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင် ချနင်း” ဟုပင် အစဉ်အလာစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ဝေဠုဝန်ရဟန်းပရိသတ်သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်၌ အသက်နှင့်လဲ၍ပင် ကိုယ်ကျိုးစွန့် ကျိုးနွံကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ရာဇဂြိုဟ် ရဟန်းပရိသတ်သည် ကောသမ္မိ ရဟန်းပရိသတ်နှင့် ကွာခြားလှပါသည်။

နေရောင်ခြည်သည် ပွင့်လင်းစွာ တောက်ပလျက် ရှိသောကြောင့် ထိုနေ့နံနက်ခင်းအဖို့ သာယာသယောင်ရှိသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ် မြို့သည် ဆင်ဆိုးလွတ်မည်ဆိုသော အန္တရာယ်ကြောင့် တရုတ်ရုတ်တသဲ့သဲ့ လှုပ်ရှား လျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန် အထိပင် ဒါယကာအချို့သည် ဆွမ်းအုပ် ဆွမ်းဆိုင်းတို့ကို ဝေဠုဝန်သို့ ယူဆောင်လာယင်း နောင်တော် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းခံ မထွက်ရန် စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်လျှောက်ထားကြဆဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် ငြင်းပယ်တော် မူကာ သင်္ကန်းတော်ကို သပ္ပာယ်စွာရုံပြီး ဝေဠုဝန်အဝရံ ရဟန်းပရိသတ်ရှိရာသို့ ကြွလာ၍ ဆွမ်းခံ တော် မူလေသည်။

ထိုသို့ ကြွလာတော်မူသော နောင်တော်ဘုရားရှင်အား ယနေ့နံနက် ဖူးမြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်းနေ့များမှာထက် ပို၍ ဇျက်နှာတော် ကြည်လင် ကာ အသရေတော်ပွင့်လင်းလျက်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသည်။ ဆွမ်းခံ ကြမည့် သံဃာတန်းတွင် ထေရ်စဉ် ဝါစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သည် နောင်တော်ဘုရားရှင် နောက်တော်ပါးမှ ဆယ်ပါးခန့်အကွာတွင် ရှိရ မည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့နံနက်အဖို့မူ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ရည်မှန်းချက်ရှိနေ သောကြောင့် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဟူသော အခွင့် အရေးယူကာ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ နောက်မှကပ်လျက် နေရာယူလိုက် သည်။ သို့မှသာ အရေးပေါ်လာသည့်အခါ နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာထွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့် နောင်တော်ဘုရားသည် ကြီးမားသော အသရေကို ဆောင်ကာ များစွာသော နောက်ပါရဟန်းတို့ အခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ထွက်တော်မူကြီး ထွက်ကြတော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လည်းကောင်း၊ နောင်တော်ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် အဖို့သော်လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းသည် ထူးခြားသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ရာဇဂြိုဟ်သည် သိသိသာသာပင် ထူးခြားလျက်ရှိပေ၏။ မင်းလမ်းမကြီး တခုလုံးသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အလွန်စည်ကားမြဲဖြစ်ပါလျက် ယနေ့အဖို့မူ ညဉ့်နက်ချိန်ကဲ့သို့ မျက်စိ တဆုံး ရှင်းလျက်ရှိသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ထက်ငါသာ ဆွမ်းလောင်းကြသူတို့ဖြင့် ဆက် လျက်ရှိသော်လည်း ယနေ့တွင်မှာကား တဦးတလေ ပျာယံပျာယာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်အသွင်ဖြင့် ထွက်လာ၍ ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် လျင်မြန်စွာအိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်မှ တပါး ကျွန်ုပ်တို့သံသာတန်းကြီးမှာ မြို့လယ်လမ်းမကြီး တလျှောက်လုံး တွင် ထီးထီးကြီး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် ယနေ့နံနက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြ လာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြဟန်မတူပေ။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း အကူးအသန်းမရှိရဟု မောင်းခတ်ကြေငြာထားသော မင်းမိန့်ကို အဘယ်ပုံဆန့်ကျင်ဝံ့ပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လူမရှိသော်လည်း တွေ့ရခဲ၊ မြင်ရခဲသော နာဠာဂီရိကို လွှတ်မည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် အလုံ ပိတ်ထား သော အိမ်မိုး၊ အိမ်ခေါင်အထက်တို့တွင် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင် ကြီး၊ ငယ်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ အခြား မြင့်သော အဆောက်အအုံ မှန်သမျှ တွင် လည်းကောင်း သူ့ထက်ငါသာ နေရာယူကာ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည်ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်ဟန်၊ ချီးကျူးအံ့ဩ ဟန်တို့ဖြင့် တိုးဓ့၊ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် မှန်မှန်ကြီး ကြွချီတော်မူလျက်ရှိရာ လမ်းမ တလျှောက်လုံး ဆင်ဆိုး၏ အရိပ်နိမိတ်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရသေး။ အကျယ်ဆုံး နေရာဖြစ်သော ဈေးအနီးသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မှ သံညှစ်သံစူး ဖြင့် စူးရှ ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ဆင်သံကို ကြားရသဖြင့် အသံဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဈေးတဘက် ရင်ဆိုင် တနေရာ တွင် ဆင်ထိန်းလူကြမ်းတို့ ဝိုင်းရံ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ တူရူ စေလွှတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသော နာဠာဂီရိကြီးကို ထီးထီးမားမား တွေ့ရပျီတော့ သည်။

သို့ရာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ခြေလှမ်းတော်တလှမ်းမျှမပျက် စေပဲ ရှေ့သို့သာ မှန်မှန်ကြီး ကြွချီတော်မူလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံဘေး သို့ ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်ငဲ့၍ တယိမ်းယိမ်း တလှုပ်လှုပ် မာန်ဖီယင်း သံသေးသံကြောင်တို့ စူးရှစွာ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်လျက် ရှိသော နာဠာဂီရိ၏ အမူအရာကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စူးစိုက်၍ ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကယ်ပင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပေပြီ။ နာဠာဂီရိ သည် နာမည်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အကယ်ပင် ကြမ်းတမ်းပါပေ၏။ ကြီး မားလည်း ကြီးမားပါပေ၏။ မြေကြီးကို ခွာဖြင့်ယက်၍ လည်းကောင်း၊ နှာမောင်းဖြင့်ပုတ်ခတ်၍လည်းကောင်း မြေမှုန့်တို့ကို တထောင်းထောင်း ထစေလျက်ရှိ၏။ နံဘေးနှစ်ဘက်မှ ဝိုင်းရံ၍ နာဠာဂီရိအား သွေးထိုး နှိုးဆွယင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ချွန်းတမြောက်မြောက် လက်တညွန့်ညွန့် ပြုလျက်ရှိသော ဆင်ထိန်းလူကြမ်းကြီးများကိုလည်း အထင်းသား တွေ့နေ ရ၏။

ဤတွင် ထူးခြားသော အချက်နှစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။ တချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်သည် ဤမျှ ဘေးဆိုး၊ အန္တရာယ် ဆိုးနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်လျက် ရှိသော်လည်း တချက်ကလေးမျှ ဣန္ဒြေမပျက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောင်တော်အဖို့မူ အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိတော့ အံ့နည်း။

နောက်တချက်မှာ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား တွေ့သည့် နေရာတွင် သတ်ရန် ကိစ္စတခုတည်းဖြင့် သေချာစွာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ဆင်ရိုင်း၊ ဆင်ကြမ်းကြီး နာဠာဂီရိသည် ယခု ရင်ဆိုင်တွေ့နေရုံမျှမက ဆင်ထိန်းတို့က နိုင်ထက်စီးနင်း စေလွှတ်နေပြီဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် တယိမ်းယိမ်း တယိုင်ယိုင်ဖြင့် ဟန်ရေးပြကာ ရှိနေရပါသေးသနည်းဟူသော အချက် များ ဖြစ်၏။

စည်ကားလှသော မြို့တော်ကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် တခု လုံးသည် နာဠာဂီရိ၏ အဆက်မပြတ်အော်သံနှင့် ဆင်ထိန်းတို့၏ သွေးထိုး အားပေးသံမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမျှ မကြားရပေ။ ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်ုပ် တို့သည် နာဠာဂီရိဆင်နှင့် ဂိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာသို့ပင် ရောက်လျက် ရှိပေပြီ။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို သိသောကြောင့် နာဠာဂီရိ ရန်မမှုဝံ့လေသလောဟု ထင်ဆဲမှာပင် နာဠာဂီရိသည် အားမာန်

တင်းကာ သုန်မှုန်သောမျက်နှာသွင်ပြင်ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆယ်လှမ်းမျှ တဟုန် တည်းထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထို့ထက်ပို၍ ရှေ့သို့မတက်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားရှင်နှင့် အသက်ချင်းလဲရန် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းတက်၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ “အာနန္ဒာ၊ နောက်သို့ဆုတ်လော့” ဟူသော မိန့်သံကို ကြား ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်အား ချစ်ခင်စိတ်ကြောင့် အမိန့်တော်ကို မနာခံလို၊ ထို့ကြောင့် မကြားယောင်ပြုကာ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ အတင်း ရပ်နေ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံ နောက်တကြိမ်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အာနန္ဒာ ဖယ်ရှားလော့၊ ဤကိစ္စသည် သင့်ကိစ္စ မဟုတ်၊ ငါ့ကိစ္စ ဖြစ်သည်၊ သင့်နေရာတွင် ပြန်၍နေလော့”

မိန့်သံမဟုတ်၊ အာဏာသံဟုပင် ဆိုချင်သည်။ အကြောင်းမူကား- နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ ထိုအသံမျိုးသည် တစုံတရာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရှိသည့် အခါမျိုး၌ ထားရှိမြဲဖြစ်သောအသံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော် ဘုရားရှင်က အပြစ်တင်မည့်ကိစ္စမျိုးကို အသက်စွန့်ရမည်ထက်ပင် ကြောက် လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် အသက်စွန့်ဖွယ် ရှိလျှင် အတူစွန့်မည် ဟူသော သဘောသို့ ပြောင်းကာ ဘုရားရှင်နောက်တော်သို့ ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အမိန့်ကို တကြိမ်တည်းမျှဖြင့် မနာခံခဲ့ဘူးသောကိစ္စဟူ၍ ဤတကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလို ပါသည်။

နာဠာဂီရိ ရှေ့သို့တက်လာခြင်း၊ နောင်တော်ဘုရားရှင် ရှေ့သို့ ကျွန်ုပ် တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ခြင်း အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လှ၏။ နာဠာဂီရိသည် ရှေ့သို့ မာန်ဟုန်ဖြင့် တက်ခဲ့သော်လည်း နောင်တော် ထံ သို့ကား မရောက်ပေ။ လမ်းခွတ်လတ်တွင်ရပ်ကာ ခွာရှုပ်ခြင်း၊ နှာမောင်း မြှောက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားခြင်း၊ အော်ဟစ်ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်၍ ရပ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တခု ပေါ်လာ၏။

တနေရာတွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော ဈေးသည်မတဦး၏ သားငယ် သည် မိခင်လက်မှလွတ်၍ နာဠာဂီရိဆင်၏ မြင်ကွင်းသို့ ပြေးထွက်လာလေ ရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် သားဇောကြောင့် နာဠာဂီရိဘေးရန်ကို မကြောက် နိုင်တော့ပဲ အော်မြည်၍ သူ့သားကို လိုက်ဖမ်းသည်။

ထိုအခါ နောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော နာဠာဂီရိ၏ အစွယ်တို့သည် မြင်ကွင်းသို့ရောက်လာသော ဈေးသည်မဘက်သို့ရုတ်တရက် လှည့်သွား၏။ ထိုအပြုအမူကို မြင်၍ ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် အားတက် လာမိသည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အန္တရာယ်သည် ဈေးသည်မဘက်သို့ လှည့်သွားသောကြောင့် မဟုတ်ပါပေ။ ယခုအချိန်ထိ နာဠာဂီရိ၏ အပြု အမူကို ကြည့်ရသည်မှာ နာဠာဂီရိသည် နောင်တော် ဘုရားရှင်အား အန္တရာယ်မပြုလို။ သို့မဟုတ် မပြုဝံ့ မပြုရဲ တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်မှာထင်ရှား လေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အကယ်ဆိုလျှင် ဆိုးသွမ်း၊ ကြမ်းတမ်းလှပါသည်ဆိုသော နာဠာဂီရိ သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရင်ဆိုင်ရစဉ်ကပင် တဟုန်ထိုး အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကောင်း၏။ ယခုသော် ဟိတ်ဟန် ပြုလျက်သာ ရှိသည်။ ဆင်ထိန်းများက ရိုက်ပုတ်၊ တိုက်တွန်းသည်အထိပင် ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုး သေး။ ရှေ့တိုးလာပြန်တော့လည်း ဆယ်လှမ်းမျှ ဟန်ပြရုံသာ ဖြစ်၏။ ယခုဈေးသည်မကို တွေ့လျှာရသောအခါ သတ္တိညံ့သော အသွင်ကဲ့သို့ ဈေးသည်မဆီသို့ ဦးတည်ချက်ပြောင်းသည်။ “လူမရဲတော့ ဟစ်သည်။ ကျားမရဲတော့ တစ်သည်” ဟု သကဲ့သို့ ဆင်မရဲတော့ ထစ်သည်ဟုပင် ပြောဖွယ်ဖြစ်သည်။

နာဠာဂီရိ၏ဦးကင်းသည် ဈေးသည်မဘက်သို့လှည့်လိုက်စဉ် ခဏမှာပင် “ချစ်သားနာဠာဂီရိ” ဟူ၍ အောင်မြင် ပြတ်သားစွာ ခေါ်လိုက်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် ဈေးသည်မဘက်သို့ ဦးလှည့်နေသော နာဠာဂီရိ၏ ခြေလှမ်းကြမ်းကြီးများသည် သံကြိုးဖြင့် တုံ့ဆွဲလိုက်သည့်ပမာ တန်ဖန် ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် နာဠာဂီရိသည် ဈေးသည်မသို့လည်း မလိုက်၊ နောင်တော်ဘုရားရှင်ဘက်သို့လည်း တည့်တည့်မလှည့်ပဲ နှာမောင်းကြီး တယမ်းယမ်း၊ ကိုယ်ကြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့်သာ နဝေတိမ်တောင် လုပ်နေ သည်။ နောင်တော်ဘုရားရှင် ဆက်၍မိန့်၏။

“ချစ်သား နာဠာဂီရိ။ ။သင့်ကို စေလွှတ်လိုက်သူတို့က ဈေးသည် မကို အန္တရာယ်ပြုရန် စေလွှတ်လိုက်သည်မဟုတ်၊ ငါဘုရားကို သတ်ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။ သင်၏ တာဝန်သည် ငါဘုရား၌သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်သား နာဠာဂီရိ ငါ့ထံသို့ လာလော့”

နောင်တော်ဘုရားရှင် အသံတော်ကို ကြားရသောအခါ နာဠာဂီရိ၏ တယိမ်းယိမ်းတလှုပ်လှုပ်ရှိသော ကိုယ်ဟန်သည် သိသိသာသာ ငြိမ်သက် သွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နာဠာဂီရိ၏ ဦးခေါင်းသည် နောင်တော်ဘုရားရှင် ထံသို့ လှည့်ကာ မျက်စိတချက်ဖွင့်၍ ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုမျက်လုံးသည် ဒေါသမျက်လုံးမဟုတ်၊ စိုးရွံ့သော မဝံ့မရဲ မျက်လုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

နာဠာဂီရိသည် နောင်တော်ဘုရားရှင်အား အန္တရာယ်ပြုရန် ရင်ဆိုင် လာသည်မှစ၍ နောင်တော်ဘုရားရှင်အား မျက်လုံးတချက်မျှ တူရူ မကြည့် သေး သည် ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုခဲ့မိ၏။ အရက်၏ အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါသ၏ အဟုန်ကြောင့်လည်းကောင်း နာဠာဂီရိ၏ မျက်လုံးတို့သည် ရီမှောင်လျက် ရှိကြသည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် အန္တရာယ် ပြုရမည့် နောင်တော်သို့ကား တချက်ကလေးမျှ ကြည့်သည်ကိုမတွေ့ရပေ။

မျက်လုံးသည် သတ္တဝါတို့၏ သဘောကိုပြောလေ့ရှိသည်။ သတ္တဝါ တို့၏ သဘောသည် မျက်နှာတွင်ပေါ်၏။ ထို့ထက် မျက်လုံးတွင် ပေါ်၏။ တိရစ္ဆာန် တကောင်လည်းဖြစ်၍ ဆိုးသွမ်းသော နာဠာဂီရိ၏ မျက်လုံးများသည် သန့်ရှင်းမှုတို့၏ဘုရင် မဟာကရုဏာ အရှင်ဖြစ်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်သို့ ဒေါသဖြင့် အဘယ်ပုံ တူရူ ကြည့်ဝံ့ပါမည်နည်း၊ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ကရုဏာအပြည့်ရှိသော အသံတော်ကို ကြားရ၍ တချက်မျှ ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်ဝံ့ဟန် တူသည်။

နောင်တော်ဘုရားရှင်က ခေါ်သဖြင့် နောင်တော် ဘက်သို့ ဦးကင်း လှည့်ထားသော နာဠာဂီရိသည် နောင်တော် ထံသို့ လာ၏။ သို့ရာတွင် မငြိမ်မသက် ဒေါသမှမ်းသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လာခြင်းမဟုတ်။ ဦးကင်း ညွတ်၍ နှာမောင်းကို ခွေ၍ သေဝပ်ငြိမ်သက်စွာ လာသည်။ နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် သက်န်း အတွင်းမှ လက်ယာ လက်တော်ကို ထုတ်၍ နာဠာဂီရိသို့ လှမ်းလင့်သည်။ နာဠာဂီရိ၏ ဒေါသမှ မေတ္တာသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသော အပြုအမူတို့ကို ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှု မှားမတတ် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

နာဠာဂီရိသည် သာမဏေလေးတပါးကဲ့သို့ နောင်တော် ဘုရားရှင် လက်လှမ်းမီလောက်သည့် ရှေ့တော်အထိ ရှိညွတ်စွာ လာသည်။ ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းကို ညီညာစွာရပ်သည်။ နှာမောင်းကို အတွင်းသို့ ခွေသည်။

ထို့နောက် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လေးလေးတဲ့တဲ့ ဝပ်တူးသည်။ မျက်လုံး နှစ်ဘက်ကို မှိတ်ထား၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမြင် ဆိုးသော အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းကိုပင် ခွေခေါက်၍ထားလိုဟန် ရှိသည်။

ထိုအခါ နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် လက်တော်ဖြင့် နာဠာဂီရီ၏ ဦးကင်းကို ကိုင်၏။ သုံးသပ်၏။ နောင်တော် ဘုရားရှင်သည် နာဠာဂီရီ အား တစုံတရာ မိန့်ကြားလိုဟန် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မိန့်ကြားခွင့် မရ။ အကြောင်းကား ထိုအခိုက်တွင် အသက်ရှုမှားမတတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိခဲ့ သော ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးမှ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသော အသံတို့ သည် မိုးပြိုဘနမ်း တခဲနက် ထွက်ပေါ် လာသောကြောင့် ပေတည်း။

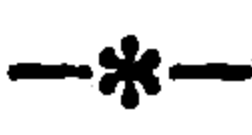
ပတ်ဝန်းကျင် အသံစဲသည့်အခါမှ နောင်တော်ဘုရားရှင်၏ မိန့်သံကို ကြားရ၏။

“ချစ်သား နာဠာဂီရီ။ ။သင့်မှာ ရှေးဘဝကံနည်းပါး၍ ယခုဘဝ၌ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ ရောက်နေရသည်။ ယခုဘဝ၌ မဆင်ခြင်သော် နှစ်မွန်း သည်ထက် နှစ်မွန်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို သတိဖြင့် စွန့်ပယ်လော့ နာဠာဂီရီ”

နာဠာဂီရီသည် မျက်ရည်တွေ့တွေ့ကျ၏။ ပရိသတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ တဦးပြီးတဦး ချဉ်းကပ်တိုးဝင်၍ လာကြရာ ပတ်ဝန်းကျင် တခု လုံး ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိတော့သည်။ ဒါယကာတို့၏ သူ့ထက် ငါသာ လျှောက်ထားချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံကိစ္စအတွက် ရှေ့သို့ မဆက်ရ တော့ပဲ ဝေဠုဝန်သို့ ပြန်လှည့်ကြရသည်။

ထိုနေ့ ဆွမ်းခံ ထွက်ကြတော် မူခြင်းသည် နာဠာဂီရီကို ကယ်ချွတ်ရန် မဟုတ်ပါလော။ ထိုနေ့အဖို့ ဝေဠုဝန်မှာ ဆွမ်းကွမ်းအစ လှူဖွယ်တန်းရာ တို့ဖြင့် ပြည့်လှုံသွား၏။ အဇာတသတ်ဘုရင် နန်းတက်သည့် အချိန်မှစ၍ ညှိုးနွမ်းခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်အဖို့ ပြန်လည် လန်းဆန်းခွင့် ကြုံရပြန်၏။

မဟာကရုဏာတော်ရှင် နောင်တော် ဘုရားရှင် အဖို့ကား အံ့ဖွယ် အောင်နိုင်ခြင်းကြီး တပါးတည်း။ ။

ကျားကြီးရာဇာ

[၁]

မဇ္ဈိမတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် တိုးတက်လာသလောက် တိုးတက်လာသော အခက်အခဲ တရပ်မှာ ရဟန်းတော်တို့ သီတင်းသုံးတရားကျင့်ရန် ရဟန်းတို့ နှင့် လျော်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းနေရာ အခက်အခဲပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်ရဟန်းတဦးအား ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် နေရာထိုင်ခင်းအတွက် ကြောင့်ကြမှုမရှိစေရန် သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင် အောက်ကို ဒေသနာတော်ဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်ထားသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတို့ များပြားလာသောအခါ ယင်းသစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင်အောက် ဆိုသည်ကပင် အခက်အခဲရှိလာရသည်။

သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင်အောက် ဆိုတိုင်းလည်း တရား ကျင့်သုံးရန် မသင့်လျော်သေးပေ။ အကြင်ရဟန်းအတွက် အထူးလိုအပ်သော အေးငြိမ်းမှု၊ ဆိတ်ငြိမ်မှု ဝိဝေက ရရှိရန် သင့်လျော်သော ဌာန၊ သင့်လျော်သော သစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ လိုပေသေး၏။

ယင်းသို့ သင့်လျော်သောကျောင်းသင်္ခမ်း ရှားပါးရသည့် အကြောင်း များအနက် အခြေခံအကြောင်းကြီးတရပ်ကလည်း မဇ္ဈိမတွင် ပင်ကိုကပင် ရှိနေခဲ့သည်။

အတ္တနှင့်အနတ္တ ဟူသည် အဖြူနှင့်အမည်း၊ ကျောက်ခဲနှင့် ပတ္တမြားကဲ့သို့ အဆင်ရော အသွေးပါ ကွာခြားသည် မှန်သော်လည်း ခက်သည်မှာကား ပြာဟူကနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒတို့သည် ဤမြေ ဤရေတွင်သာ ထွန်းပေါက်လာကြခြင်း ဖြစ်ရုံသာမက ပန်းတိုင်ခြင်းသာ မတူသော်လည်း အောက်ခြေ လှုပ်ငန်း အသွင်အပြင်များတွင်မူ ဂင်္ဂါရေ၊ ယမုနာရေခွဲခြားမရဟု ဆိုရလောက်

အောင်ပင် ပြာဟ္မဏ ရသေ့ ရဟန်းရော၊ ဗုဒ္ဓ ရဟန်းတို့ပါ ဤတော ဤတောင်ကိုပင် အမှီပြုကြရသည်။ ဤအဆင်အသွေးကိုပင် ဝတ်ဆင်ကြ သည်။ ဤ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ကိုပင် အမှီပြုကြရသည်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းအပ်သော ဤဇရပ်တန်ဆောင်း ကျောင်းသင်္ခမ်းမျိုးမှာပင် သီတင်းသုံးကြရသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ဤ သမထကိုပင် ကျင့်သုံးကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအကြောင်းရပ်တွင် ပြောလိုသည်ကား နေရာထိုင်ခင်းကျောင်း သင်္ခမ်းပြဿနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ တောတောင်ဂနိုင်း စုံမြိုင်ရိပ်ငြိမ်တို့တွင်သာ မက မြို့ရွာတို့တွင်လည်း ရွာဦးရွာထိပ်နှင့် အကွက်အကွင်းကောင်းရာ နေရာမှန်သမျှလှိုလှို၌ စေတီဖွေးဖွေး၊ ထုံးဖွေးဖွေးဟု ဆိုရလောက်အောင် ပင် မှိုင်းမှန်ပြာရီ ပဝေဏိကတည်ရှိခဲ့သော ပြာဟ္မဏဘာသာကြီးနှင့်အခြား ဘာသာတို့၏ ကျောင်းကန် အဆောက်အအုံတို့က နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဗုဒ္ဓရဟန်းတော်တို့သည် စာပေသင်ကြားမှု ပရိယတ္တိနှင့် တရားရှုမှတ် အားထုတ်မှု ပဋိပတ္တိဟူ၍ လုပ်ငန်းနှစ်ရပ်သာ ရှိကြရာ ပရိယတ္တိရဟန်းတို့ အတွက် မြို့ရွာဂါမဝါသီကျောင်းများတွင် သင့်လျော်သလို သီတင်းသုံး နေထိုင်နိုင်ကြ ပေသေး၏။ အကြောင်းကား- ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်သာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလိုကြသော အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ စသူတို့လို ဒါယ ကာများ၏ ဇေတဝန်၊ ပုဗ္ဗာရုံ၊ ဝေဠုဝန်၊ နိဂြောဓာရုံ၊ ရာဇိကာရုံ စသော နာမည်ကျော် ကျောင်းကြီးပေါင်းများစွာနှင့် အခြားကျောင်းများစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တရားရှုမှတ်နိုင်ရန်အတွက် အေးငြိမ်း ဆိတ်ငြိမ် မှုကို လိုအပ်သော ပဋိပတ်ရဟန်းတို့အတွက်မူကား ကျောင်းသင်္ခမ်း အခက် အခဲမှာ အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို အခါခပ်သိမ်း ရှိနေခဲ့ရပေသည်။

တဖန်တုံလည်း ကေစာ တပါးတည်းသမား အတွက်မူ လွယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသေး၏။ တပည့်တပန်း အသိုက်အဝန်းနှင့် တာဝန်ရှိသော ခေါင်းဆောင် ရဟန်းတို့အတွက်မူ ပို၍ ခက်ရသည်။

ရဟန်းတစုသည် တရားကျင့်သုံးရန်အတွက် သင့်လျော်မည်ထင်သော တောတောင်တခုသို့ ချဉ်းကပ် သီတင်းသုံးကြ၏။ ယင်းအခါ ထိုတောတွင် ရှိနေနှင့်ပြီးသောမသမာသူတစုက ရောက်လှာသောသူတော်ကောင်းရဟန်း တို့အတွက် တာဝန်လေး၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးကြသည်။

ရဟန်းတို့က မိမိတို့အာဝါသ သပ္ပာယ မမျှပုံကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်
 ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့။ ။ သင်တို့အတွက် ဤနေရာ
 ထက် သင့်လျော်သော အရပ်ကို ငါဘုရားမြင်တော်မမူ။ ဤအရပ်တွင်သာ
 ပြန်၍ သီတင်းသုံးကြပေရော့။ သို့သော် သင်တို့အား နောက်တဖန်
 အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် ငါဘုရား နည်းလမ်း ပေးလိုက်မည်” ဟု
 မိန့်တော်မူကာ သာသနာတော်တွင် ယနေ့တိုင် ကျော်ကြားလှသော
 မေတ္တသုတ် ပရိတ်တော်ကို ပေးတော်မူလိုက်ရသည်။ ဤကား နေရာခက်ခဲမှု
 ပြဿနာမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အကြောင်းရပ်တခု ဖြစ်၏။

ရဟန်းတပါးသည် တရားရှုမှတ်ဖို့ နေရာအခက်ကြောင့် ကောသလ
 တိုင်း၏ တောရပ်တနေရာတွင် နေသာရုံမျှဖြစ်သော တောကျောင်းကလေး
 တဆောင် ဆောက်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆောက်လုပ်သော သစ်ဝါးမှ
 ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်နှင့် မကင်းသောကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ရသည်။ နေရာ
 အခက်ပင် ဖြစ်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီအရင်း အရှင် ဥပရေဝတသည် တရားရှုမှတ်ရန်
 နေရာအခက်ကြောင့် သင့်လျော်မည်၊ မသင့်လျော်မည်မှ မရွေးချယ်နိုင်။
 အေးငြိမ်းကင်းဆိတ်ရာ ဂူတခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ တရားအားထုတ်သည်။
 ထိုဂူတွင် ရှိနေသော မြေဆိုးခဲ၍ ပျံ့လွန်တော်မူရသည်။ မြေအန္တရာယ်
 ကင်းဝေးရန် ခန္ဓသုတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရပ်ဖြစ်၏။ နာမည်
 ကျော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီပင်လျှင် နေရာသခံမ်းပြဿနာရှိသည်ဆိုသော်
 အခြား အရညကင် ရဟန်းတို့အဖို့ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့ပါအံ့နည်း။

ထောက်ပြရန်တော့ ရှိပါ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီပင်ဖြစ်၍ မိမိခန္ဓာ
 သက်သာ အဆင်ပြေမှုအတွက် နေရာထိုင်ခင်းဟူသည်ကို နည်းနည်းကလေး
 မျှ မစဉ်းစား၊ မရေတွက်။ ရေမိုး အဆင်ပြေချင်ပြေ၊ မပြေချင်နေ၊ တိုးတိုက်
 တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဆိုသကဲ့သို့ အရညကင် သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင်
 အောက် ဟူသော အဆုံးအမကို အတိကျဆုံး လိုက်နာကာ လူသား
 မှန်လျှင် နေဖို့ဝေး၍ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပင် ခက်လှသော ခရောင်းတော
 ဆူးတောတွင် သီတင်းသုံးပျော်ပိုက်သော သာမဏကလေးမျှသာ ဖြစ်
 သော အရှင်ရေဝတ၊ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ တွင် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဟု ထောက်
 ပြခဲ့သော အရှင်ရေဝတလို အာဇာနည်မျိုးကိုတော့ နေရာပြဿနာ ဖြေ
 ရှင်းရေး အတွက် နမူနာပြုစရာ ရှိပါ၏။ သို့သော် ရဟန်းတိုင်းသည်
 အရှင်ရေဝတချည်း မဖြစ်နိုင်ပါပေ။

ယင်းသို့လျှင် မိမိ တပါးတည်းမျှ မဟုတ်၊ တပည့်တပန်း သုံးဆယ် အတွက်ပါ တာဝန်ရှိနေသော မဟာတိဿမထေရ်ကြီးအဖို့ သင့်လျော်ရာ တောရိပ် မြိုင်ခြေ တခုခုတွင် တရားကျင့်သုံး ချင်ကြပါလျက် တပည့် အသိုက်အဝန်းပါ နေထိုင် သီတင်းသုံးနိုင်လောက်အောင် နေရာဒေသ မတွေ့နိုင်သေးသောကြောင့် နေရာရှာဖွေယင်း အောင့်အည်းစောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ရသည်မှာ ကာလ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယခုသော် အောင့်အည်းခဲ့ရ သော နေရာပြဿနာ ဖြေရှင်းမည့် သတင်းကောင်းတရပ် ကြားလာရ၏။

[၂]

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က မိမိနှင့် မိမိ၏တပည့်များကို အနေအထိုင် တော်လှပါသည်။ အထိန်းအသိမ်း အဆုံးအမတော်လှပါသည်။ ကျစ်လျစ် သန့်ရှင်းလှပါသည်ဟု ချီးကျူးတော်မူသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ချီးကျူး သံမှာ ချီးကျူးရုံသက်သက်မျှ မဟုတ်နိုင်ပေ။ မိမိနှင့် မိမိတပည့်များ အား တရား ပန်းတုံးတိုင်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ် ကျင့်သုံးကြရန် တိုက်တွန်းဆန္ဒပြုသည်ဟု မဟာတိဿ မထေရ်ကြီး ခံယူနားလည်ရသည်။ အကြောင်းမူကား မိမိတို့သည် အကျင့်သီလအားဖြင့်သာ ချီးကျူးခံရရုံ မျှ ရှိ၍ တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ကား ရောက်ရှိကြသူများ မဟုတ်သေးပေ။ သို့ဖြစ်၍မိမိတို့ကိုယ်တိုင်တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ရောက်ရှိရန်နှင့် ဘုရားရှင်အား တရားဖြင့် မျက်နှာလုပ်လိုလှသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုသော် လမ်းစ ပေါ် လာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

မိမိတို့ တောရနေရာ ရှာဖွေနေသည့် သတင်းကို သိသော ကျေးလက် သူကောင်း ဒါယကာကြီးတဦးက မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးအား သတင်း ကောင်း လာရောက် လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်ဘုရားများ အလိုရှိနေတဲ့ တောရနေရာဟာ တပည့်တော်တို့ သပိတ်အိုင် ကျေးရွာကြီးအနီးမှာ အဆင်သင့် ရှိပါပြီဘုရား”

နေရာအဆင်သင့်ဟူသော သတင်းကောင်းမျှသာမက သာသနာတော် နှင့်စပ်၍ သုတိမင်္ဂလာရှိလှစွာသော ‘သပိတ်အိုင်’ ဟူသော အမည်ကို ကြား လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဒါယကာကြီး လျှောက်ထားသံ အဆုံးတွင် ‘သပိတ်အိုင်တဲ့လား’ ဟူ၍ပင် အာမေဓိတ်သံထွက်သွားမိသည်။

“တပည့်တော်က ဝေဘူတောင်ခြေရင်းက သပိတ်အိုင်ကျေးရွာသူကြီး ပါ။ ကျေးရွာတို့အမည် ဟူသည်မှာ များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဗျူပွတ်ကို အမှီပြုပြီး မှည့်ခေါ်ကြတာ များပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သပြေပင်တွေပေါ်တဲ့ရွာကို သပြေကုန်းရွာတဲ့၊ တောင်ကြီးပေါ်မှာတည်တဲ့ ရွာကို တောင်ကြီးရွာတဲ့။

“တပည့်တော်တို့ ဝေဘူတောင်ခြေရင်းမှာလဲ အရှင်ဘုရားတို့ သပိတ်နဲ့ တူတဲ့ ရေအိုင်ကြီးရှိလေတော့ သပိတ်အိုင်ရွာ သပိတ်အိုင်တောပေါ်ဘုရား။

“သူများ တကာတွေက ငွေတွေ ကုဋေကုဋာအကုန်ခံပြီးတော့ မြို့ပေါ် ရွာပေါ်မှာ ကျောင်းကြီး ကန်ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါတယ်။ ဇေတဝန်တဲ့၊ ပုဗ္ဗာရုံတဲ့၊ ရာဇိကာရုံတဲ့။ တပည့်တော်တို့ကလဲ တပည့်တော်တို့ စွမ်းနိုင်သလောက်နဲ့ ကိုယ့်ဒေသ၊ ကိုယ့်အရပ်မှာ ကျောင်း ဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာ လုပ်လိုကြပါတယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကသာ သီတင်းသုံး ချီးမြှင့်နိုင်ဖို့ လိုပါတော့တယ်။

“အရှင်ဘုရားဆန္ဒကို တဆင့်စကားနဲ့ကြားသိနေခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီ။ နို့ပေမယ့် တပါးတည်းမဟုတ်၊ သံဃာအများနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ့်ရွာမှာ တိုင် ပင်ပြီး အစီအစဉ်လုပ်ရပါသေးတယ်။ အခု အဆင်သင့်ဖြစ်လို့ လာရောက် လျှောက်ထားတာပါပဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းတို့ တပည့်တပန်းဆိုတာက အများသား၊ အပါးသုံးဆယ် ရှိပါတယ် ဒကာကြီး”

“ဒါကို တပည့်တော်တို့ သိပြီးသားပါ။ သုံးဆယ်မကပါဘူး၊ သုံးရာပင် ဖြစ်ပါစေ၊ တပည့်တော်တို့ရွာက ဆွမ်းကွမ်းတာဝန်ယူဖို့ ညှိနှိုင်းပြီးသား ပါ”

“သာဓု—သာဓု—သာဓုဒါယကာကြီး၊ အနို့ တောရမြောက်တဲ့ အရပ် ရော ဟုတ်ပါရဲ့လား”

“တောရအမြောက်မှာတော့ အထူးလျှောက်တင်ဖွယ်မလိုပါ။ တော တောင်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်သာယာပုံဆိုတာကလဲ ပြောမယ့်ကြုံမှသိတာမျိုး ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ တခုတော့ လျှောက်ထားရန်ရှိရဲ့၊ တပည့်တော်တို့ရည်မှန်းထား တဲ့ သပိတ်အိုင်တောရရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဝေဘူတောင်ကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ် ရေတံခွန်ကနေပြီး ရေတွေ သွင်သွင်မပြတ် ကျဆင်းနေ လေတော့ အဲဒီရေသံကတော့ အရှင်ဘုရားတို့အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ် လေမလား မသိဘူးဘုရား”

“တောတောင်ရဲ့သဘာဝ ရေသံ လေသံ ကျေးသံ ငှက်သံဆိုတာက အနှောင့်အယှက်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်အတွက် အထောက်အကူတောင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ် ဒကာကြီး”

“ကောင်းပါလေ့ အရှင်ဘုရား၊ ဒီလိုဆိုယင် အရှင်ကောင်းတို့ ကြွလာဖို့သာ စီစဉ်ကြပါတော့။ တပည့်တော်တို့ အစစ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားနှင့်ပါ့မယ် ဘုရား”

“သာဓု—သာဓု— ဒါယကာကြီး”

သို့နှင့် မိမိတို့ ကြွလာမည့်ရက်ကို အချိန်းအချက်ပေးပြီးနောက် ဒါယကာကြီး ပြန်သွားသည်။

မဟာတိဿအမှူးပြုသော ရဟန်းတော်တို့သည် တရားခွင်သို့ ဝင်သည့်အခါ၌ အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် သင်္ကန်း၊ သပိတ် စသော ပရိက္ခရာများကို တက်တက် ကြွကြွ ပြင်ကြ ဆင်ကြ၏။ တရားခွင်သို့ ဝင်ရတော့မည်ဟု သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် အတက်ကြွဆုံး လှုပ်ရှား ပြင်ဆင်၍ နေသူမှာကား မဟာတိဿမထေရ်ကြီး၏ညီ စူဠတိဿရဟန်းတော်လေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတောင်သာလျှင် ဥစ္စာရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ ရဟန်းတော်တို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ မည်သည်မှာ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးသာ ရှိသော်လည်း တရားခွင်သို့ ဝင်သော ယောဂီရဟန်းတို့အဖို့မူ ယင်း ပရိက္ခရာများသည်ပင်လျှင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတတ်ပေသေး၏။ အကြောင်းသော်ကား တရားအလုပ်ဟူသည်မှာ စူးစိုက်ရူပွားအပ်သော တရားအချက်တွင် တခု တည်းသော သမာဓိ အရင်းခံဖြင့် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်ပေရာ၊ မိမိအသုံးပြုသော ပရိက္ခရာတို့သည် သာမန်အချိန်များ၌ အမှတ်မဲ့အားဖြင့် သင်္ကန်း စုတ်ပြဲနေသည်များလည်း ရှိတတ်၏။ သပိတ် ကျိုးပေါက်နေသည်များလည်း ရှိတတ်၏။ ယင်းအမှတ်မဲ့ကိစ္စကလေးများသည် တရားခွင်သို့ဝင်၍ ‘ကောဓမ္မော’ဖြင့် တကယ်ရူပွားသော အခါများ၌ ယင်းချွတ်ယွင်းမှု ကလေး များကြောင့် ကြောင့်ကြ စိတ်ကလေးများ ပေါ်ပေါက်၍လာကာ တရား အနှောင့်အယှက် စိတ်ဓာတ် လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဗလိဗောဓဟု ခေါ်၏။

ထို့ကြောင့် တရားခွင်သို့ဝင်တော့မည့် ယောဂီသည် ယင်းဗလိဗောဓကြောင့်ကြမှု အသေးအမွှားကလေးများမှအစ ကင်းဝေးစေရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည်။ သင်္ကန်းအစုတ်အပြဲကလေးများကို ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးတွင်

အပါအဝင်ဖြစ်သော အပ်ဖြင့် ချုပ်ရသည်။ သပိတ်၊ သို့မဟုတ် သပိတ် အိတ် အကျိုးအပေါက်ဖြစ်နေလျှင် မီးဖုတ်ချုပ်ဖာ ပြင်ဆင် ကြရသည်။ ဤနည်းဖြင့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးစလုံး ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ရှိရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ခေါင်းဆောင် မဟာတိဿမထေရ်ကြီး၏ ညီလည်းဖြစ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ယူ တပည့်လည်းဖြစ်သော စူဠတိဿ ရဟန်းတော် ကလေးသည် ရဟန်းဘဝ ရောက်လာသည်မှစ၍ ရဟန်းကိစ္စ ဟူသမျှ၌ ပင်ကိုကပင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့ရာက နေရာထိုင်ခင်း အဆင်ပြေ၍ တရားခွင့်သို့ ဝင်ရတော့မည်ဟု သိရ သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ကိစ္စများသာမက ရဟန်းတော် များ၏ ကိစ္စမှန်သမျှကို အထူးတက်ကြွစွာ ရှက်ဆောင်ပေးသည်။ ယင်းသို့ ဖြင့် ရဟန်းတော်ကလေးသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ အာရုံပြုမှုသာမက အဖွဲ့ ဝင် ရဟန်းအားလုံး၏ မေတ္တာရှေးရှုရာ ကိုယ်တော်ကလေးဖြစ်လာသည်။

ဒါယကာကြီးနှင့် အချိန်းအချက် ပြုထားသော အချိန်သို့ ရောက်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပန် ဖူးမြော်ယင်းဖြင့် တရားတောင်း သောအခါ ဘုရားရှင်က စရိုက်နှင့်လျော်သော တရားအသီးသီးကို ဟော ကြားပေးသနားတော်မူသည်။ စူဠတိဿရဟန်းငယ်အတွက်ကား ဝေဒနာ နှုပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတည်း။

[၃]

သပိတ်အိုင် ကျေးရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဒါယကာကြီး အမှူးပြုသော ရွာသူရွာသားတို့က အားရဝမ်းသာ ကြိုဆို ကြပြီးနောက် အချိန်ဆိုင်းငံ့ မနေတော့ပဲ ရောက် မဆိုက် ဆိုသလိုပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာအဖြစ် တော ကျောင်းကလေးများ ဆောက်လုပ် ထားသော သပိတ်အိုင် တောရသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရွာမှ တောကွေ့ တောင်စွယ် နှစ်ခု သုံးခုကို ကျော်လွန် သောအခါ သာယာ ဆိတ်ငြိမ်လှသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ရိပ်သာ ကလေးက အဆင်သင့် ကြိုဆိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရိပ်သာကလေးသည် အကြားထက်ပင် အမြင်အတွေ့က သာယာလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ရဟန်းတော်အားလုံးပင် ရှင်လန်းဝမ်းမြောက် ကြရသည်။ အကြောင်းသော်ကား မိမိတို့ အတွက် အားထား ရသော ဆွမ်းကွမ်းဒါယကာ အမှီသဟဲကို ရပေပြီ။ အကောင်းဆုံးသော နေရာကို

လည်း ရပေပြီ။ အလုပ်စခန်း ဝင်ဖို့အတွက် စိုးရိမ်စိုးနောင့် ကြောင့်ကြ
စရာ လုံးဝမရှိတော့ပေရာ အဘယ်ပုံ မရှင်လန်း ဝမ်းမမြောက်ပဲ ရှိနိုင်
ပါအံ့နည်း။

ရိပ်သာ၏ ကျောဘက်တွင် ဝေဘူတောင်ဟုခေါ်သော တောင်တန်း
ညို့ညို့ကြီးသည် သဘာဝ၏ အဆောက်အအုံကြီးပမာ စီးကာ အုပ်ဆိုင်း
လျက်ရှိ၏။ တောင်ခြေလျှောတွင် ပေါက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်တို့သည်
ကမ္မလာစိမ်းကြီးကို ဖြန့်ကြက်ဖုံးအုပ်ထားသည့်ပမာ ညီညာစွာ စိမ်းစိုလျက်
ရှိ၏။ ယင်းကမ္မလာစိမ်းကြီး၏ အကြား အကြားတို့တွင် အလိုက်သင့် ဖြစ်
ပေါ်လျက်ရှိသော ကျောက်ရစ်၊ ကျောက်ခွေ၊ ကျောက်နွယ်၊ ကျောက်
တန်းတို့သည် ကမ္မလာစိမ်းကြီးကို လှပစွာ နွယ်ယှက်၍ထားသော ပန်းနွယ်
ပန်းခက်ကြီးများပမာ ရှိနေသည်။

ယင်းဝေဘူတောင်တနေရာ ရေတံခွန်မှ တသွင်သွင် စီးကျလျက်ရှိသည့်
ကြည်လင်သောရေများသည် တောင်ခြေရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်း ရိပ်သာ ကလေးကို
သွယ်ဝိုက်စီးဖြာလျက်ရှိသည်။ ချောင်းကလေးပမာ ယင်း ရေယာဉ်သာ
တို့က ရိပ်သာကလေးကို ဝန်းဝိုက်၍ ထားသောအခါ ရိပ်သာကလေးမှာ
သပိတ်ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အမည်နှင့် ဖြစ်ရပ် လိုက်လျော
လှပါပေ၏။ လိုက်လျောသလောက်လည်း သပိတ်အိုင်ဟူသော သာသနာ့
အနွယ် အမည်ကလေးမှာ တရားနိမိတ်နှင့် တရားအတိတ်ကို ဆောင်လျက်
ရှိသောကြောင့် နေ့ချင်း ညချင်းပင်လျှင် တရား ရကြတော့မည့် ပမာ
ရဟန်းတော်အားလုံး ရှင်ပိုးကြည်သာကြရသည်။

ချောင်းရေ ပတ်လည်အပေါ်မှ သပိတ်အိုင် ကျွန်းကလေးရှိ သစ်ပင်
များအကြားတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းကလေးများကို အစီအရီ ဆောက်
လုပ်ထားသည်။ ကျောင်းကလေးများ၏ အလယ်ကွတ်လပ် တနေရာတွင်
အနားယူချိန်များ၌ ရဟန်း အများ တရားဆွေးနွေး အနားယူနိုင်ရန်
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဇရပ်တဆောင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ယင်းဇရပ်တွင်ပင် ရဟန်းတော်များနှင့် လိုက်ပို့သော ဒါယကာတို့
စုဝေးမိကြသောအခါ မဟာတိဿမထေရ်ကြီးက “ဒါယကာတို့။ ။
ဒါယကာတို့ ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှပါပေသည်။ ရိပ်သာ၏ သာယာ
ပြည့်စုံမှုမှာ အလျဉ်းသင့်ခဲ့ပါသော် ဦးပဉ္စင်းတို့အဖို့ သေတပန်သက်ဆုံး
သီတင်းသုံးသွားဖို့ပင် ရည်မှန်းချက် ထားလိုက်မိကြပါသည်။ ယခုသော်

ကား ဦးပဉ္စင်းတို့မှာ တရားအလုပ်ကို အားထုတ်ကြိုးပမ်းဖို့ရန် ကိုယ်စီ ရှိနေကြပါသည်။ တောင်းပန်လိုသည်မှာကား ဆိတ်ငြိမ်မှု အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန်အတွက် ရိပ်သာသို့ မလာကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းတို့နှင့် စပ်သော ကိစ္စကြီးငယ် လျှောက်ထားဖွယ်ရှိလျှင် ရွာသို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံ ကြရောက်ကြရမည်ဖြစ်၍ ရွာတွင် လျှောက်ထားနိုင်ကြပါသည်။ ကဲ— လူဒါန်းအပ်ဘော ရိပ်သာအတွက် ရေစက်သွန်းချ အမျှ ပေးဝေပြီး ပြန်ကြပေတော့” ဟု မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ကျောင်းလှုပ်ကို ကျဉ်းကျဉ်း နှင့်ပင် လူဒါန်း၍ ပြန်သွားကြသည်။

သာယာပါ၏။ ကြည်းနူးဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒါယကာရော ရံဟန်းတော်များပါ အမှတ်မဲ့ သတိမမူမိကြသော အန္တရာယ်ကြီး တရပ် သည်ကား ဤနေရာ၏ မမြင်ရသော အမှောင်ရိပ်တွင် ခိုချောင်း စောင့် လင့်လျက် ရှိနေပေသည်။ ကျားကြီးရာဇာတည်း။

[၅]

“တပည့်တို့။ ။ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ၊ သို့မဟုတ် တရားအားထုတ်သူတို့ သည် များသောအားဖြင့် တရားအားထုတ်ချိန်ကို ကန့်သတ်၍ နားနေချိန် များကိုလည်း ကန့်သတ်ထားလေ့ ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် နားနေချိန် များသည် တရား ဆွေးနွေးသည်ဆိုသော စကား ပြောမှုကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ တရားအာရုံမှ ကင်းပြတ်ထားချိန်တွင် တိုးဝင်လာတတ် သော အခြားအာရုံ တစ်ခုခုကြောင့် သော်လည်းကောင်း အားထုတ် ဆဲဖြစ်သော မိမိ၏ တရားအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်စေတတ် ပါသည်။

“တပည့်တို့။ ။ငါတို့ ကျေးဇူးတော်အရှင် ဘုရား သ ခင် သည် ဥရုဝေလတွင် တရားအားထုတ်စဉ်က နေ့ညဉ့်မပြတ် တရစပ် အနားမယူပဲ အားထုတ်တော် မူခဲ့ပေသည်။ အာဟာရအဖြစ် သစ်သီးတလုံး၊ သစ်ရွက် တရွက်မျှဖြင့် တင်းတိမ်၍ နောက်ဆုံးတွင် အာဟာရကို ဖြတ်၍ပင် ကျကုပ် ကျခဲ ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပေသည်။ ငါတို့သည်ကား ဆရာဘုရား၏ ထုံးကို နှလုံးမူကြပေအံ့။ ဆရာဘုရား၏ အစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်နာကြကုန်အံ့။

“တပည့်တို့။ ။ဤဇရပ်သည် ဒါယကာတို့က အခြားသော ရိပ်သာ တို့၏ ထုံးကို နှလုံးမူ၍ တရားဆွေးနွေး စုဝေး နားနေကြရန် ဆောက်လုပ်

ပေးထားဟန် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့သည်ကား ဤအချိန် ဤညနေ မှစ၍ ဝိနည်းတော်အရ လပြည့်၊ လကွယ် နေ့များတွင် ဥပုသ်ပြု စုဝေးရန်မှ တပါး အခြားအကြောင်းဖြင့် မစုဝေးကြစတမ်း။ ဆွေးနွေးဖွယ်လည်း ရှိအံ့မထင်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်က မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော တရားအလုပ်များကို ကိုယ်စီကိုယ်င သင်ကြား ပေးအပ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“တရားအလုပ်များ ပေးလိုက်ရုံမျှမဟုတ်၊ တရားကျင့်သုံးသော ယောဂီ ရဟန်းတို့ လိုက်နာရမည့် ဘုရားရှင်၏ တုဝဏ္ဏက သုတ်တော်ကို တပည့်တို့ ကြားနာရပြီးဖြစ်၍ အထူးညွှန်ပြဖွယ်မလို။ တုဝဏ္ဏက တရားအချက်များမှ ဤနေရာတွင် ထပ်မံထောက်ပြလိုသည်ကတော့....

“ဘိက္ခု- သံသရာဘေးကို ရှုမြင်သော ရဟန်းသည်၊ ဝါ- သံသရာဘေးကို မြော်တွေး၍ကြောက်၍ လွတ်မြောက်ရန် ကျင့် နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယဒါ- အကြင်အခါ၌၊ ဖဿေန- အတွေ့ဆိုး ဖြင့်၊ ဖုဋ္ဌော- တွေ့ရသည်၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏၊ တဒါ- ထိုသို့ တွေ့ရှိသောအခါ၌၊ ကုဟိဉ္စိ- တစုံတရာ၌မျှ၊ ဝါ- တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့်မျှ၊ ပရိဒေဝံ- ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း၊ ညည်းညူ ခြင်းကို၊ နကရေယျ- မပြုရာလို့....

ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝေဒနာဆိုး၊ အတွေ့ဆိုး တစုံတရာကြုံလှာ လျှင် မိမိ အားထုတ်ဆဲ တရားအလုပ်ကို အပျက်မခံပဲ အစွမ်းကုန် သည်းခံဖို့၊ လိုအပ်လျှင် ကိုယ် အသက်ကိုပင် ပဓာန မထားပဲ ယောကျ်ားကောင်း ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ဖြင့် ကျင့်သုံးသွားကြဖို့ ဖြစ်သည်။

“အကြောင်းမူကား ဤနေရာသည် အဘယ်မျှ သာယာ၍ အဆင် ပြေလှပါသည် ဆိုစေကာမူ တောတောင်တို့လွှမ်းမိုးသော နေရာ ဖြစ်ပေ သည်။ တောတောင်တို့ အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးသော- ဒေသဟူသည် မှက်၊ ခြင် ယင်၊ လေပူ၊ လေအေး စသော သဘာဝ အတွေ့ဆိုးတို့ကို တွေ့ရတတ်၊ ခံစား ရတတ်ကြမြဲ ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအတွေ့ဆိုးတို့ တွေ့ကြုံလာခဲ့သော် သီတင်း သုံးဖော် တဦးနှင့်တဦး အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေပဲ မိမိ၏ တရားတည်း ဟူသော အားထားရာဖြင့်သာ ယနေ့ ညဉ့်ဦးအချိန်မှစ၍ ကျကုပ်ကျခဲ မလဲမယိုင် ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် အားထုတ်ကြပါကုန်ဖို့ တပည့်တို့....”

တပည့်များက သာဓု သုံးကြိမ်တိုင် တည်ငြိမ်အားသစ်သော အသံ များဖြင့် ခေါ်ဆို၍ ဆရာ၏ ညွှန်ကြားမှုကို အာမဝန္တ ခံကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးက ဦးဆောင်၍ သင့်လျော်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ကြ ရောက် သော အခါ တပည့် များကလည်း သင့်လျော်ရာ ကျောင်းသို့ အသီးအသီး ကိုယ်စီ ကြွချီကြသည်။

အချို့က ကျောင်းကလေးများအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သည်။ အချို့က ကျောင်းသို့ မဝင်သေးပဲ သာယာလှသော တောရိပ် တောင်ဆွယ်တို့၏ ဝိဝေကအရသာကို ခံစားလိုသည့်အဟန်ဖြင့် သစ်ရိပ် တောပန်းချိုကလေး များအနီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ လိုအပ်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ရဟန်း အားလုံး၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တပည့်ဝတ်နှင့် အလိုက်သိတတ် လှစွာသော စူဠတိဿ ရဟန်းတော်ကလေးကမူကား ကျောင်းအားလုံးကို မြင်စွမ်းနိုင်သော အစွန်အဖျားတနေရာရှိ ကျောင်းကလေးကို မိမိနေရာ အဖြစ် ယူလိုက်သည်။

စမ်းရေကျသံ၊ ရံဖန် ကျေးငှက်ကလေးတို့၏ သာယာသော စိုးစဉ်း အသံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်သံ စသည့် တော၏သဘာဝအသံတို့မှတစ်ပါး ဆိတ်ငြိမ် လှ၏။ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို သတိအထူးဖြင့် ထိန်းသိမ်းကြသော ရဟန်းတော် တို့၏ အသံဟူသည်မှာလည်း ခြေလက်လှုပ်ရှားသံ၊ ချောင်းဟန့်သံကလေး များမှ မကြားရ၊ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လာလေ ဆိတ်ငြိမ်မှုနက်ရှိုင်းလာလေ ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ယင်းဆိတ်ငြိမ်မှုကိုပင် စောင့်ချောင်း၍ ရဟန်းတော်တို့၏ အနေအထားကို တောနက်ချိုကွယ်တနေရာမှ ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရှု ငုံ့မျှော်လျက်ရှိသော ကျားကြီးရာဇာ စခန်း ထလာသည်။

[၅]

ယခင်က ဤနေရာတွင် ကျားရှိသည်ဟု ဒါယကာတို့သတိမထားမိခဲ့ကြပေ။ တောနက်တောင်စွယ် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သားသမင်တို့ ရေသောက်ဖို့ရန် စမ်းအိုင်ရှိ၍ လည်းကောင်း ကျားရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ကျား အန္တရာယ်ဟူ၍ကား မကြားသိခဲ့ရပေ။ အမှန်သော် လူသူ အရောက်

အပေါက်နည်း၍ ကျားအန္တရာယ်နှင့်ကင်းဝေးနေခြင်းသာဖြစ်၍ ကျား မှုကား ဤလိုရေဆိပ်နေရာမျိုး၌ နဂိုကပင်ရှိနေသည်။ သာမန်ကျားမျှ မဟုတ်၊ ကြီးထွားလှသောကြောင့် ကျားကြီးရာဇာဟုပင် ဆိုစလောက် သည်။

ကျားကြီးရာဇာသည် သပိတ်အိုင်ဒကာတို့ ရိပ်သာ ကျောင်းများ လာရောက်ဆောက်လုပ်စဉ်ကပင် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ယခုသော် မိမိခံတွင်းဝသို့ အလိုက်သင့်ရောက်လာသော ရဟန်းတော် များကို တွေ့ရသောအခါ ပါးစပ်တပြင်ပြင်ရှိနေခဲ့သည်။ ဖမ်းယူဖို့ရန်က လည်း 'တောချောင်း' ကောင်းသော ကျားအဖို့ အဆင်ပြေလှပေ၏။ ကျားကလည်းဝါဝါ၊ ရဟန်းကလည်းဝါဝါ မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့် ထိုနေ့ည၌ သန်းခေါင်နီးပါးအချိန်ခန့်တွင်ပင် ရိပ်သာ အစွန် ကျောင်းကလေးအနီးရှိ သစ်ပင်ရင်း၌ အေးမြသော ရာသီဥတုကို ခံစား ယင်း မျက်စိများကိုမှေးမှုန်ကာ တရားရှုမှတ် အားထုတ်လျက် ရှိသော ရဟန်းတော်တပါးကို ကျားကြီးရာဇာသည် ကုပ်ပိုးမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခဲယူ ကာ တောင်ခြေတောတွင်းသို့ ဆွဲချီသွားပါလေတော့သည်။

ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို ရုတ်ခြည်းသိလိုက်သောရဟန်းတော် အဖို့ သာမန်အားဖြင့် ဆိုသော် မလွတ်နိုင်မှသာရှိစေ၊ သူ့သဘာဝအတိုင်း အော်ဟစ်ရုန်းကန်ဖို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တရားသတိမလစ်ပဲ ဝေဒနာ ကိုပင် တရားကုန်ကြမ်းပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုလျက်ရှိသော ရဟန်းတော် အဖို့ ကြီးမားသောဝေဒနာကိုပင် တရားခွင်တင်၍ ရှုမှတ်လိုက်သည်။ တရားအာဇာနည် ယောဂီတို့အဖို့ အသက်ထက် တရားကို မြတ်နိုးသည် မဟုတ်ပါလော။

တကြောင်းမှာလည်း တရားရှုမှတ်ခိုက်၌ ကျရောက် လာသမျှသော အတွေ့ဆိုးကို သည်းခံရသည်။ မိမိကြောင့် သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ တရား လုပ်ငန်းကို မထိခိုက်စေရဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ၊ ဆရာအရှင်၏ အဆုံးအမကိုလည်း ရုတ်ခြည်းပင် သတိပြုလိုက်မိသောအခါ အော်ဟစ် ရုန်ကန်ခြင်းလုံးဝ မပြုတော့ပဲ တရားရှုမှတ်ယင်းဖြင့်ပင် ကျားကြီးရာဇာ၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ အလိုက်သင့် ပါသွားလေတော့သည်။

စိတ်ဟူသည် တပြိုင်နက်နှစ်မျိုး၊ နှစ်ခု မဖြစ်ပေ။ ပြင်းထန် လွန်ကဲသော စိတ်ခံစားချက်တခုသည် သူ့ထက်သေးငယ်သော အခြားခံစားမှုအားလုံး ကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြင်းထန်လွန်ကဲသော အချစ်

မေတ္တာ၊ ပြင်းထန်လွန်ကဲသောဒေါသ၊ ပြင်းထန် လွန်ကဲသော ဝေဒနာ ခံစားမှုများ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူသာမန်တို့ နားမလည်နိုင်သော စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန် ကြီးမားမှုတရပ် ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသည်ကား မိမိတို့ အားထုတ် ရရှိ ထားအပ်သော တရားထူးတရားများကို ခင်တွယ်မြတ်နိုးသော ယောဂီတို့၏ ထိပ်တန်းစိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားကိုအသက်ထက် မြတ်နိုးသည်။

အသက်၏ အဓိပ္ပာယ်သည် အများနားလည်ထားကြသော လောကီ နယ်ပယ်အတွင်း၌ အကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ အများနားမလည်သောယောဂီတို့ နယ်ပယ်၌ကား အသက်ထက် ကြီးမားသော အရာမှာ တရားဖြစ်သည်။ တခါတရံအခွင့်ကြုံလာသော ယောဂီအဖို့ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပင် ဆုလာဘ်ဖြစ်ပေသေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျားကြီးရာဇာ၏ ခံတွင်းသို့ ပါသွားသော တရားရှင် ရဟန်းတော်အဖို့ တရားအတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်တော်မူသည်။

သို့ရာတွင် ကျားအန္တရာယ်ကြောင့် ရဟန်းတော် တပါး လျော့ပါး သွားသည်ကို အခြားရဟန်းတော်တို့မသိ။ ဤနည်းဖြင့် မိမိအား ပြန်လှန် အန္တရာယ်ပြုဖို့ ဝေး၍ ရုန်းကန်ခြင်းမျှမပြုပဲ အကောင်းဆုံးသောအာဟာ ရကို အလွယ်တကူရလျက် ကျားကြီးရာဇာအဖို့ကား တညဉ့်ပြီး တညဉ့် တပါးပြီးတပါး လာဘ်ကြီးဆိုက်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် တပါးမျှသာမက ရဟန်းတော်အတန်များများလျော့ပါး သွားသည့် အခါတွင်လည်း အခြား ရဟန်းတော်များ သတိမပြုမိကြ။ အကြောင်းမူကား ဆရာအရှင်၏ သြဝါဒအရ တပါးနှင့်တပါး အဆက် အဆံ့မရှိပဲ နေ့ညဉ့်မပြတ် တရစပ်သာလျှင် မိမိတို့၏ကိုယ်ပိုင် တရားအလုပ် တွင်သာ ရှုမှတ်အာရုံစိုက်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော်များ လျော့ပါး သွားသည်ကို သတိ ပြုမိလှာသူကား ခေါင်းဆောင်မထေရ် မဟာတိဿဖြစ်သည်။ မထေရ်ကြီး သည်လည်း မိမိအလုပ်တွင်သာ အာရုံစိုက်နေသူဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်းသတိပြုမိ သည်ကားမဟုတ်ပေ။ သံဃာအားလုံး စုဝေးမိသည့် အချိန်တွင်မှ သတိ ပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိနည်းတော်အရ လပြည့်နေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ ဥပုသ်ပြုရန် ဥပုသ် အိမ် သိမ်ဇရပ်တွင် ရဟန်းတော်အားလုံးစုဝေးမိကြသောအခါ ရဟန်းအတန်

များများ လျော့ပါးနေတော့သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျောင်း သင်္ခမ်းများတွင်ရှာဖွေခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်းပြုကြသောအခါမှ ကျားအန္တရာယ် ကြောင့် လျော့ပါးကွယ်လွန်သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သိရှိကြရသည်။

ထိတ်လန့်ခြင်းကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဟုတ်၊ တရားအမြင်တွင် ရုပ်၊ နာမ် တို့၏ သင်္ခါရသဘောကို တင်ကာဆင်၍ သံဝေဂ ဓမ္မ ရရှိကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ တချိန်တည်းတွင်လည်း ကွယ်လွန်သွားကြပြီးသော ဓမ္မ မိတ်ဆွေ များ၏ တရားသတ္တိကို သိရှိကြရသောအခါ ပီတိအိမ်တွင် ဆီစိမ်အပ်သော ဂွမ်းကဲ့သို့ ကြည်နူးလှိုက်ကြရသည်။ အကြောင်းမူကား ဓမ္မမိတ်ဆွေများ သည် မိမိတို့အသက်ထက် တရားကို ခင်တွယ်သော တရား အာဇာနည် အရှင်တို့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တ တရားကိစ္စများမှတစ်ပါး ဗဟိဒ္ဓ အာရုံမှန်သမျှကို အဘယ်မျှ လျစ်လျူရှုနိုင်ကြသည်ဆိုစေ၊ တပည့်တပန်းပရိသတ်ကို ထိန်း သိမ်းရမည့် တာဝန်ရှိနေသူမှာကား မဟာတိဿမထေရ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်ဇရပ်တွင် ပြန်လည် စုရုံးမိကြသောအခါ လျော့ပါး သွားသောတပည့်ရဟန်းများနှင့် ကျန်ရှိနေသော တပည့်များကို ကွဲကွဲ ပြားပြား သိရှိနိုင်ရန် တပည့်များအမည်ကို တစ်ပါးချင်းမေးမြန်းစစ်ဆေး သည်။ “အရှင်ပညာဇောတ” ဟု စတင် မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ‘မရှိ တော့သဖြင့် ငြိမ်၍နေသည်။

- “အရှင်ဉာဏိဿရ”
ငြိမ်၍နေသည်။
- “အရှင်ဣန္ဒက”
ငြိမ်၍နေသည်။
- “အရှင်သုဇာတ”
ငြိမ်နေသည်။
- “အရှင်ဇနက”
ငြိမ်နေသည်။

မရှိတော့လျှင် ငြိမ်နေသည်။ ရှိသောရဟန်းက “ရှိပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “အရှင်စူဠတိဿ” ဟု ခေါ်သောအခါ “ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ အဆုံးသတ်သည်။ အပါး သုံးဆယ် ရှိခဲ့သည့်အနက် ထက်ဝက် ဆယ်ငါးပါး တိတိပင် လျော့ပါးနေချေပြီ တကား။

ထိုအခါ သင်္ခါရဓမ္မတွင် ကြီးစွာသောသံဝေဂကြောင့်လည်းကောင်း၊ တရားကိုသာ ခင်တွယ်သော ဓမ္မမိတ်ဆွေ သူတော်ကောင်းများကိုချီးကျူး ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်လည်းကောင်း မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးမှစ၍ ကျန်ရှိသော ရဟန်းတော်အားလုံး၏ တူညီသော နှလုံးသားမှ “သာဓု....သာဓု သာဓု....” ဟု တပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် ဓမ္မရိပ်သာ တခုလုံးကို လွှမ်းမိုး၍သွားစေသည်။

“တပည့်တို့။ ။ အသက်ဟူသော အကြောင်းသည် တရားထက် အဖိုးမတန်ပါ။ တရားအတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားသော တပည့်ရဟန်းများ၏ အလုပ်သည် မှန်မြတ်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် မှန်မြတ်သောတရားကို ရရှိဖို့ရန် အသက်ဖြင့်ပင် အရင်းတည်ရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လိုအပ်သော တရားပန်းတုံးတိုင်သို့ရောက်ရှိ၊ ရရှိနိုင်ရန်အတွက် အသက်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကား လိုအပ်ပေသည်။

“သို့ဖြစ်၍ ယနေ့မှစပြီး တဘက်တွင် တရား အလုပ်ကို လုပ်ယင်း တဘက်တွင်လည်း ကျားအန္တရာယ်ကို သတိပြုကြပါဘိ တပည့်တို့။ ကျားအန္တရာယ် လွယ်လွယ်နှင့် ရောက်လာနိုင်သော ကျောင်းသင်္ခမ်း ပြင်ပတွင် နေထိုင်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကျောင်းတွင်းမှာသာ အားထုတ် ကြပါဘိ။ အကယ်၍ ကျားအန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါသော် ယခင်ကလို ကြောင့် ကြမဲ့ မနေကြပဲ ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်နိုင်ရန် အသံဖြင့် သတိပေးကြပါလော့”

[၆]

ကျား ဟူသည် လူသားစားမိပြီဆိုလျှင် ခက်သည်။ ဆိုးသော ကျားသည် ပို၍ဆိုးတော့သည်။ ကြမ်းသော ကျားသည် ပို၍ ကြမ်းလာတော့သည်။ ထိုနေ့ ထိုည၌မှစ၍ ရဟန်းတော်တို့ အမှတ်မဲ့ မနေကြတော့သောကြောင့် ကျားကြီးရာဇာအဖို့ ယခင်ကလောက် မလွယ်တော့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူသား၏ထူးသောအရသာကို သိထားပြီးသောကျား၊ အင်အား

ချင်းယှဉ်လျှင် သူတော်ကောင်း ရဟန်းများကို အပထား၍ မည်သည့် လူသားမျိုးကိုမှ မမူလောက်အောင် အင်အားကြီးမားလှသော ကျားကြီး ရာဇာအဖို့ ဤမျှလောက်သော အကာအကွယ်ကို လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့ ပါအံ့လော။

မှန်၏။ ညဉ့်ပိုင်းရောက်၍ လူ့ခြေတိတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တောစပ် ချုံကွယ် တနေရာရာမှ သမင်လိုလို၊ ရှင်လိုလိုနှင့် အမြဲတမ်းချောင်းမြောင်း လျက် ရှိနေသော ကျားကြီးရာဇာအဖို့ ယခင်ကလို သစ်ရိပ်၊ နေရာလွတ် များတွင် အလွယ်တကူ သီတင်းသုံးသော ရဟန်းတပါးမျှ မတွေ့ရသော အခါ မိမိအင်အားနှင့် စာလျှင် မခိုင်မမြဲလှသော သခံမ်းကလေးများ အတွင်း၌ မိမိအစာ ရှိနေသည်ကို မုချသိသော ကျားကြီးက သခံမ်းတံခါး ကလေးကို အတင်း ထိုးဖောက် တိုက်ဖျက်၍ အတွင်းရှိရဟန်းတော်တပါး ကို အတင်း ဆွဲချီလေတော့သည်။ ဤတချီ အဆွဲခံရရှာသောရဟန်းတော် ကား စူဠတိဿ ရဟန်းငယ်ကလေးပေတည်း။

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။ကျားအန္တရာယ်ပါ ဘုရား....။ တပည့်တော်ကို ကျားချီပါပြီ ဘုရား”

ရဟန်းကလေး၏အသံကြောင့် ကျားအန္တရာယ်ကို သတိပြုလျက် ရှိကြ သော ရဟန်းတော်အားလုံးပင် ရဟန်းကလေး သခံမ်းဆီသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာကြသည်။ ကျားကို ခြိမ်းခြောက် ကာကွယ်ရန်ဟု လက်လှမ်းမီရာ သစ်ငယ်၊ ဝါးစများကို ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။ အချို့ ရဟန်းတော် များက ညဉ့်အချိန်တွင် လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော မီးရှူးမီးတိုင်များကို ထွန်းညှိ ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်တို့ ရောက်လာသောအချိန်၌ ကျားကြီးရာဇာ သည် အသက်ငယ်ငယ် ကိုယ်ဟန် ပါးပါးလျှားလျှားနှင့် ပေါ့ပါးသော ရဟန်းကလေးကို ခါးလယ်မှ အလွယ်တကူပင် ကိုက်ချီကာ စမ်းအိုင် တဘက်ကမ်းရှိတောစပ်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ရဟန်းတော်များကတဘက် ကမ်းအထိ လိုက်၍ အသံရော ကိုယ်ဟန်ပါ ခြိမ်းခြောက် ကြွေးကြော်ကြ သောအခါ ကျားကြီးသည် တောစပ်မှ တောအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရုံမက တောင်ခါးပန်း အဆင့်များသို့ပင် တက်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင် ကား ရဟန်းတော်တို့ မလိုက်နိုင်ကြတော့ပြီတည်း။

ရဟန်းကလေးအဖို့ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့လာလျှင် အသံပြုပါ ဟူသော ဆရာ၏အမိန့်ကြောင့်သာ ပြုလိုက်ရသည်။ သူသည်လည်း ယခင် ရဟန်း

တော်များ ကဲ့သို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာသော အတွေ့ဆိုး၊ ဝေဒနာဆိုးကို ပဓာနမထားပဲ တရားဖြင့်သာ သည်းခံလိုဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းကား— အဖော်ရဟန်းများသိရုံ တကြိမ်မျှသာ အော်လိုက်ပြီးနောက် ကျားကြီး၏ ပါးစပ်အတွင်းတွင် ဝေဒနာ ခံစားနေရသော်လည်း ဆက်လက်၍ မအော် တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျားပါးစပ်အတွင်းမှ ရဟန်း ကလေး၏ ကိုယ်ဟန်ကြည့်၍ ရုတ်ခြည်း ကွယ်လွန်သွားသည်ကား မဟုတ် နိုင်သေးပေ။

တောင်ခါးပန်း အထက်မှ ကျားကြီးက ရဟန်းကလေးကို ကိုက်ချီ ထားယင်း မိမိနောက်သို့ လိုက်လာသော တောင်အောက်မှ ရဟန်းများ ကို ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငုံ့၍ကြည့်၏။ အသံ ဖြင့်လည်း ရဟန်းတော်များကို ခြိမ်းမောင်း ဟိန်းဟောက်၏။ ရဟန်း တော်များက ကရုဏာမျက်လုံးကိုယ်စီဖြင့် ရဟန်းကလေးသို့ မော့၍ကြည့် ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကယ်ဆယ်ဖို့ရန်ကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြတော့ ပါချေ။

ထို့ကြောင့်မဟာတိဿမထေရ်ကြီးက “တပည့်စူဠတိဿရေ။ ။ ငါတို့ တော့ ကယ်တင်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေဘူး။ ကိုယ့်မှာ တရား အရှိသားပဲ၊ ကိုယ့်တရားကိုသာ အားထားပေတော့။ တရားတည်းဟူသော အားထား ရာထက် ဘယ်အရာက ပိုဦးမှာလဲ။ ရဟန်းဆိုတာ အရေး ကြုံလာလေ တရားသတ္တိရှိလေ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ် လုပ်ပေတော့ တပည့်ရေ” ဟု ရဟန်းကလေးကြားလောက်သောအသံဖြင့် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ရဟန်းကလေးထံမှ “တပည့်တော် နာခံသတိရှိ လျက်ပါဘုရား” ဟူသော နောက်ဆုံးအသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျားကြီးသည် ကိုယ်ဟန်ပျော့ပျော့မျှသာ ရှိ တော့ဟန်တူသော ရဟန်းကလေးကို စားတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ပြင်ဆင် လိုက်သောအခါ ရဟန်းတော်များအဖို့ မကြည့် ရက်နိုင်တော့ သဖြင့် သံဝေဂကိုယ်စီ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လာကြရတော့သည်။

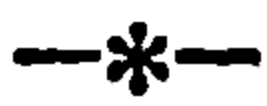
မှန်လှပေ၏။ ဘုရားရှင် ပေးအပ်လိုက်သော ဝေဒနာ နုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်တွင် စွဲမြဲခိုင်သည်း ခဲ့သော ရဟန်းတော် ကလေး အဖို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ဝေဒနာသည်ပင် တရားကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းအရင်း အနှီးဖြစ်ပေ၏။ အကြင်မျှလောက် ခံစားအပ်သော ဝေဒနာ ပြင်းထန် ကြီးမား၏။ ထိုမျှလောက် တရားအမြတ်ထွက်သည်။

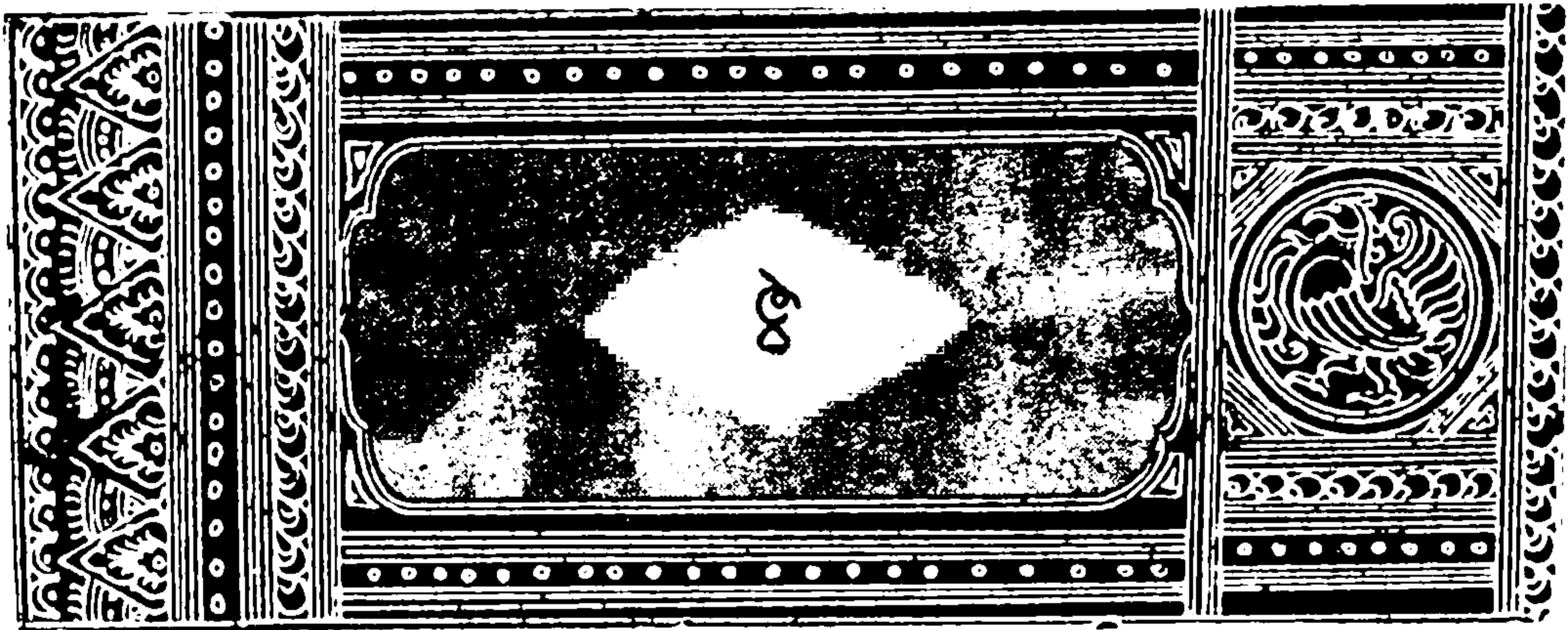
နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဟု လူသာမန်တို့ သိမှတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နာကျင်မှုဝေဒနာထက် ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်တရပ် ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသည်ကား တရားကို ကျင့်ထုံးထားသော အကြင် ယောဂီအဖို့ တရား၏ ကြီးမားသော အရသာကိုသိကာ မိမိတရားတွင် ခင်တွယ်သော တရားဆန္ဒစိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ရဟန်းတော်ကလေးသည် ကျားကြီးရာဇာ၏ ခံတွင်းတွင် ပျံလွန်တော်မူရှာသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကား မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ကျားကြီးရာဇာ၏ ခံတွင်း၌ ကျရောက်လှာသော အတွေ့ဆိုးကို ဝေဒနာနုပဿနာ တင်၍ သတိမလစ် ဆင်ခြင်ရှုပွားသော ရဟန်းတော်ကလေးအဖို့ မကွယ်လွန်မီပင်လျှင် သင်္ခတနယ်မှ အသင်္ခတနယ်သို့ ကူးပြောင်းသွားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သေခြင်းဟူသည် ဖြစ်ပျက်အစဉ်ပြုအပ်သော သင်္ခတနယ်ပယ်၌ အကြီးဆုံးသော ဆင်းရဲဟု နားလည်သတ်မှတ်ကြ၏။ ခန္ဓာဝန်ကို အလွန်ကြောက်သော အသင်္ခတနယ်ပယ်၌ကား အကြောင်းဆုံလှာ၍ ခန္ဓာဝန်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရခြင်း ဟူသည် ဆုလာဘ်တပါးပင်ဖြစ်၏။

အကြောင်းသော် တမူကား ရဟန္တာ ဖြစ်တပြီးလည်း ရှင်ခြင်းဟူသည် သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာနနယ်ပယ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာဝန်ဆင်းရဲနှင့် မကင်းနိုင်သေးပေရာ သေခြင်း၊ ပျံလွန်တော်မူခြင်း ဟူသည်ကား ရဟန္တာတို့ အလွန်တောင့်တအပ်သော ခန္ဓာမဲ့အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန ရှေ့တံခါးကြီးကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။ ။

ဇေတဝန်သို့ အဝေးမှ ဘုရားဖူးရောက်လာကြသော ရဟန်းများအား ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့။ ။ ကျန်းခံ့သာ၍ မာကြပါ၏လော။ ဣရိယာပထ မျှကြပါ၏လော။ တရားနှလုံးကျင့်သုံးကြပါ၏လော” ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား အနေဖြင့် နှုတ်ဆက် ပြောဆိုမြဲဖြစ်သည်ကို မိမိသည် ကြိမ်ဖန်များစွာကြား ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဣရိယာပထ မျှတစေမှုအတွက် လိုအပ်သော အိပ်မှု စားမှုတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်၏ ကောက်ယူချက်မှာ အခြားဆရာတို့၏ ကောက်ယူချက်နှင့် အဓိပ္ပာယ် ချင်း များစွာ ကွာဟလျက် ရှိသည်ကိုမိမိ သတိပြုခဲ့မိသည်။

အကြင်သူတယောက် ကျန်းမာရေးအတွက် အဘယ်နည်း အဘယ်ပုံ အဘယ်မျှလောက်စားရမည်၊ အဘယ်မျှလောက်အိပ်ရမည်ဟု ဆေးသမား စသော အခြားဆရာတို့ကနည်းမျိုးစုံ ညွှန်ကြားပြောဆိုကြ၏။ ဘုရားရှင်က မူကား စားမှု၊ အိပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မျှတရုံကလေးမျှသာ ဖြစ်စေ၍ ဤခန္ဓာကိုယ်အတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ အလိုလိုက်မှု၊ သက်ညှာမှုမပေး ပေ။ အကြောင်းမူကား = ငါ့အသက်၊ ငါ့ကိုယ်ဟု ထင်မှတ်နေကြသော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မိမိခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

အကြင်သူတယောက်အား မိမိ၏သာသနာ၊ မိမိ၏ဓမ္မနယ်ပယ် အတွင်း သား အဖြစ်သို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် “ဘောဇနေမတ္တညုတာ” “ဇာဂရိ ယာနုယောဂ” စသော အကျင့်ထူးအကျင့်မြတ် စရဏ တရားတို့ဖြင့် သုတ်မှတ်၍ ပေးသည်။

ဘောဇနော မတ္တညုတာ ဟူသည်ကား- အစာအာဟာရကို ခန္ဓာကိုယ် မျှတစေရုံကလေးမျှ သတိဖြင့် စားသုံးစေခြင်းဖြစ်၏။ မျှတရုံဟူသည်ကား၊ ထမင်းကိုအလုတ်အလှေ့ မျို၍ ရနိုင်စေရန်အရေကဲ့ကဲ့ပဲဟင်းလိ ဟင်းမျိုး မျှဖြင့် တွဲဖက်စားသုံးရန် ညွှန်ကြား၏။ စားရာတွင်လည်း မိဘတို့သည် ကန္တာရခရီးခဲတွင် မလွဲသာလွန်း၍ မိမိတို့၏သားကို သတ်၍ စားရသော ခံယူချက်သတိမျိုးဖြင့် စားသုံးရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။

ဇဂရိယာ နုယောဂ ဟူသည်ကား- ခန္ဓာအလို၊ မျက်စိအလိုသို့ မလိုက်ပဲ နှိုးနှိုးကြားအိပ်ခြင်းတည်း။ အဘယ်မျှနှိုးကြားရပါမည်နည်း။ စွမ်းနိုင်ခဲ့ လျှင် အမြင့်ဆုံးနှိုးကြားမှု အဆင့်ကား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာဟု ခေါ်သော ဇိမ်ခံနေရာတွင် လုံးဝ မလှဲမလျောင်းစေပဲ ကျင့်သုံးရမည် ဟု ညွှန်ကြားသည်။ တကယ်သတ္တိရှင် ဇွဲရှင်၊ စေတနာရှင် အရှင်မဟာကဿပ ကြီးတို့လို အဆင့်မျိုးဖြစ်၏။

ဒုတိယအဆင့်ကား တညဉ်လျှင် တနာရီ၊ နှစ်နာရီ စသည် ခန္ဓာကိုယ် အတွက် လိုအပ်သည်ဆိုရုံကလေးမျှ အိပ်စက်စေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ပုထုဇဉ်ယေဘုယျတို့အတွက် အိပ်မှုထက် နှိုးထမှုမှာ ပို၍ခက်သည်။ အိပ်ရာနှင့် ကျောနှင့် ထိမိပြီဆိုသည်နှင့် သက်သာမှုအလိုသို့ လိုက်ကာ နှိုးထမှု ခက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်တညဉ်လုံးအတွက် မည်သို့ အိပ်သည်ဆိုစေ၊ အရုဏ်မတက်မီ မထ၊ မနေရာ၊ ထ၊ ရမည်ဟု စည်းကမ်း ဥပဒေ တရပ်ပင် ချမှတ်၍ပေးထား၏။

ဘဝဆင်းရဲမျိုးစုံတို့မှ လွတ်မြောက်လိုသူတို့အတွက် စားမှု၊ သောက်မှု စသော ယင်းအကျင့်စရုဏ တရားတို့မှာ မလုပ်မနေ လုပ်ရမည့် တရား ဖြစ်၍ တပည့်သံဃာတို့ကို ညွှန်ကြားရုံမျှ ညွှန်ကြားသော တရားများ မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီးမှ ညွှန်ကြားသော ခေါင်းဆောင် ကောင်း ပီပီ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့၊ ကျင့်သုံးဆဲဖြစ်သည်မှာကား ဥရုဝေလ ကတည်းကပင် ရိုး၍နေခဲ့ပေပြီ။

ယင်းသို့သော အကျင့်မြတ် သတ်မှတ်အပ်သော စရုဏ တရားများနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးတွင် “ဝိဇ္ဇာ စရုဏ သမ္ပန္န” ဂုဏ်တော်တပါး ပါရှိနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ပြောလိုသည်ကား ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်များသာဖြစ်ကြသော ဘုရားရှင် သည်လည်းကောင်း၊ အရှင်မဟာကဿပ စသော ထိပ်တန်းရဟန်းတော်

များသည်လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ ခေါင်းပါးသော အာဟာရ၊ ခေါင်းပါးသော အိပ်နေမှုများကြောင့် သူတို့၏ကျန်းမာရေးကို အဘယ်ပုံထိခိုက်ကြပါသနည်း။ မည်သို့မျှ မထိခိုက်။ ဣရိယာပထ မျှတကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့လျှင် ဣရိယာပထ မျှတမှုဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုမှု၌ ဘုရားရှင်နှင့် ဆေးသမားစသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကောက်ချက် ကွာဟမှု ရှိနေသည်။

မိမိသည် ဆေးသမား၏အလိုသို့ လိုက်ရမည်လော၊ ဘုရားရှင်၏အလိုသို့ ရောက်ရမည်လော။ ဘုရားရှင်၏ သားကောင်းတယောက်သာ ဖြစ်လိုသော မိမိအဖို့ ဆေးသမား၏ အလိုသို့အဘယ်ပုံ လိုက်လျော နိုင်ပါအံ့နည်း။ ယင်းသို့ မဟာပါလ မထေရ်ကြီးအားတင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဆေးသမားသည် မိမိ၏ ဒကာ စေတနာရှင်ဖြစ်၏။ စေတနာလျှင် ရှေးရှုအပ်သောစကားဖြင့် ယခု မိမိအား လျှောက်ထားလျက် ရှိနေသည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ဘုရားရှဲ့ မျက်စိကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကုသဖို့ အခက်အခဲရှိလှတဲ့ ရောဂါမဟုတ်ကြောင်း တပည့်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ တပည့်တော် ဆေးကလဲ ဒီရောဂါမျိုးအတွက် အင်မတန်အစွမ်းထက်တဲ့ ပွဲတော့ဆေးပါ။ နှာတချို့ နှပ်လိုက်ရုံနဲ့ အရှင်ဘုရားရောဂါ ကင်းပြတ်သွားဖို့ သေချာလှပါတယ်။ မနွေက ဆေးပေးလိုက်တယ်။ ဝေဒနာရှင်တဦးရှိနေလို့ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ နှာနှပ်စေဖို့ တပည့်ကိုလျှောက်ထားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ အရှင်ဘုရား ရောဂါက တစုံတရာထူးခြားလာတာ မတွေ့ရလို့ တပည့်တော် အံ့အားတောင် သင့်မိပါတယ်ဘုရား”

ဆေးဆရာ ဒကာကြီးက သူ့ ကုသမှုဆိုင်ရာ စကားများကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် လျှောက်ထားနေသည်။ မဟာပါလ ရဟန်းတော်ကတစုံတရာ ပြန်မပြော၊ ပြောဖို့လည်းခက်သည်။ ပြောနိုင်ခွင့် မရှိ။ ဒကာကြီးသည် စေတနာရှင် ဆေးဆရာဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ တရားအလုပ်နှင့် မိမိ၏ ခံယူချက်ကို နားမလည်ရှာ။ ထို့ကြောင့် ဧရောဂါကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးမှ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စများကိုသာ သုတ်ယင်း ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသည်။

[၂]

သာဝတ္ထိ၌ မဟာပါလနှင့် စူဠပါလတို့သည် ထင်ရှားသော ကုန်သည် ညီနောင်တို့ဖြစ်ကြ၏။ မိဘ လက်ထက်ကပင် ကျိကျိတက် ချမ်းသာရုံမက သူတို့လက်ထက်တွင် ဆတပိုး တိုးပွားသည်။ ပါလလေးက ပစ္စည်းအရှာ ကောင်းသလောက် ပါလကြီးက အထိန်းအသိမ်းကောင်းသည်။ အလွန် လည်း ချစ်ကြသည့် ညီနောင်ဟု သိမှတ်ကြသည်။ ကိုယ်စီ အိမ်ထောင်ပြု သည့် တိုင်အောင် ပစ္စည်းမခွဲပဲ တအိုးတအိမ်တည်း နေသည်။ ပါလကြီး ၏ ဇနီး ကွယ်လွန်သောအခါ ပါလလေးက အစ်ကိုအား မိဘကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ယုယ၍ ထားသည်။

ပါလကြီးအဖို့ ဇနီးကွယ်လွန်သောအခါ ပင်ကိုကပင် တရားရှာမှု စရိုက်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပစ္စည်းရှာမှုထက် တရားဘက်သို့ ပို၍ရောက် လာသည်။ သို့ရာတွင် ပင်ကိုအတွေးအခေါ် ထက်သန်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် မိရိုးဖလာတရား၊ ဝန်းကျင်တရားတို့အပေါ်တွင် အားမရ ဘဝင်မကျနိုင် ရှိနေခဲ့ရာက ဇေတဝန်သို့ ဘုရားရှင်ရောက်လာ၍ ဘုရား ရှင်၏ တရားတော်ကို တကြိမ်နာကာမျှဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ အတင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အတင်းရောက်လာသည်ဟု ဆိုရသည်မှာ ညီဖြစ်သူ၏ နည်းမျိုးစုံတားမြစ်သည့် အကြားမှ ထွက်မြောက် လာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းဖြစ်၍ တရားကျင့်သုံးရန် ဘုရားရှင်ထံ တရား တောင်းသော အခါ သဒ္ဓါထက်သန်သူဖြစ်သည့် အလျောက် မိမိအတွက် အကောင်းဆုံး သော တရားကို ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားရှင်က မဟာပါလ၏ စရိုက်နှင့်လိုက်လျောသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းအတွက် အကောင်းဆုံးသောအကျင့်မြတ် ၁၃-ပါးအနက် ဓုတင် အချို့ကို ကျင့်သုံးရန် ဟောကြားလိုက်သည်။ ယင်းဓုတင်အချို့တွင် နေ့ညဉ့် မဟူ ကျောခင်း၍မအိပ်ရသော နေသဇ္ဇိက ဓုတင်တပါး ပါဝင်သည်။

မဟာပါလက အတွေးအခေါ်များသူလည်းဖြစ်၊ သာသနာတော်နှင့် လည်း အကျမ်းမဝင်လှသေးသောကြောင့် မည်သည့် အခါမျှ ကျော မခင်းပဲ နေရမည်ဟူသောအကျင့်မှာ ကျန်းမာမှုအတွက် လိုက်လျောပါ မည်လောဟု ဖွင့်မလျှောက်ဝံ့သော်လည်း အတွေးကလေး ဝင်သည်ကို

သိသောဘုရားရှင်က ဓုတင်အကျင့်၏ ကောင်းမြတ်လှသော အကျိုးများကို ဟောတော်မူလိုက်သည်။

“ချစ်သားမဟာပါလ။ ။ ငါ့သားကသပသည် ကျင့်အပ်သမျှသော ဓုတင်အားလုံးကို တပါးမကျန် ဆောင်နိုင် ကျင့်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ သင့်ကိုမူကား သင်ချစ်သားနှင့် သင့်လျော်အပ်သမျှ ဓုတင် အချို့ကိုသာ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟာပါလ။ ။ တပါးဖြစ်စေ၊ အားလုံးကိုဖြစ်စေ ဓုတင်အကျင့်ကို ကျင့်သောရဟန်းအား (၁) အသက်မွေးစင်ကြယ်သည်။ (၂) ချမ်းသာကျိုးရှိသည်။ (၃) ဝန်းကျင်အပြစ်ကင်းစင်သည်။ (၄) သူတပါးတို့အား ဒုက္ခပေး။ (၅) ဘေးမရှိ။ (၆) သူတပါးကိုမနှိပ်စက် အနှောင့်အယှက်မပေး။ (၇) ရဟန်းတရားအမှန်ကြီးပွားသည်။ (၈) ကုသိုလ်တရားတို့မှ မဆုတ်ယုတ်။ (၉) သေဘေးကိုစောင့်၏။ (၁၀) တောင့်တအပ်သော တရားကိုပေး၏။ (၁၁) မိမိနှင့်စပ်သမျှ သတ္တဝါအားလုံးကို ဆုံးမတတ်သည်။ (၁၂) မြဲသောစောင့်စည်းခြင်းအကျိုးရှိသည်။ (၁၃) ရဟန်းနှင့် အလျောက်ပတ်ဆုံးသော အကျင့်ဖြစ်သည်။ (၁၄) ကိလေသာတို့ မမီမကပ်နိုင်။ (၁၅) ကိလေသာတို့မှ ဆောတလျင် လွတ်စေနိုင်၏။ (၁၆) ရာဂကုန်သည်။ (၁၇) ဒေါသကုန်သည်။ (၁၈) မောဟကုန်သည်။ (၁၉) ရဟန်းဖြစ်လာပြီး အမှတ်မဲ့ တက်ကြွလာတတ်သော မာန်ကို ပယ်သည်။ (၂၀) မိစ္ဆာဝိတက် စိတ်စက်ညစ်ညမ်းမှုကို ဖြတ်သည်။ (၂၁) ယုံမှားသင်္ကာမှု ကူးမြောက်သည်။ (၂၂) အပျင်းကို ပယ်ဖျောက်သည်။ (၂၃) မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်သည်။ (၂၄) သည်းခံတတ်သည်။ (၂၅) အတုမရှိ မြတ်လှသော အကျင့်ဖြစ်၏။ (၂၆) မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ဂုဏ်ရှိသည်။ (၂၇) နိဗ္ဗာန်သို့ ဆောတလျင် ရောက်စေနိုင်သော အကျင့်ဖြစ်သည်။

“ချစ်သား မဟာပါလ။ ။ ငါ၏ သာသနာ၌ ကောင်းစွာကျင့်လေလော့။ ကောင်းစွာ နေလေလော့”

ဘုရားရှင်က ရှေ့ဦးစွာ ဓုတင် ၁၃-ပါးကို ဟောပြသည်။ ယင်းသို့ ဟောပြသောအခါ အချို့ဓုတင်များသည် အကြင်သူတယောက်၏ ဣရိယာပထ မျှတရေးအတွက် သင့်နိုးပါအံ့လောဟု မိမိဉာဏ် တမိုက်တထွာ မျှဖြင့် တွေးတောမိသည်။ သို့သော် ယင်းဓုတင်အားလုံးကိုပင် နောင်

တော်ကြီး မဟာကဿပရဟန်း ကျင့်သုံးသည်ဟု ကြားသိရသောအခါ အံ့အားပင် သင့်သည်။

မိမိသည် သာသနာတော်သို့ ရောက်စ၊ သာသနာတော်နှင့် မရင်းနှီး သေးသောကြောင့် ယင်းအကြောင်းများကို မသိရသေး။ နောင်ခါတွင် ဘုရားရှင်သည် ဥရုဝေလတွင် ဓုတင်မျှမကပဲ အရိုးကြေကြေ အရေခန်း ခန်း ကိုယ်နှင့် အသက်ကို လုံးဝမငဲ့ပဲ ကျင့်သုံးခဲ့သည်များကို လည်း ကောင်း၊ ရံဖန် အခွင့်သာသော ချိန်ခါများ၌ ဓုတင် အားလုံးကိုသော် လည်းကောင်း ကျင့်သုံးသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မိမိအသိဉာဏ် စိုးစဉ်း မျှဖြင့် မဆီမလျော် မထော်မငမ်း တွေးခဲ့မိသည်ကို ရှက်ခြင်းနှင့် အတူ ဆရာအရှင်များ၏ ဂုဏ်ကို ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထမ္မ ချီးကျူးယင်း ပီတိ စေတနာ ဖြာရသည်။

ဘုရားရှင်သည် မိမိနှင့် သင့်လျော်သော တရားနှင့် သင့်လျော်သော ဓုတင်အချို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ယင်းဓုတင်များအနက် ကျောခင်း၍မအိပ် ခြင်း ဟူသော နေသဇ္ဇိက ဓုတင်တပါး ပါရှိသောကြောင့် ဖော်ပြပါ စိုးစဉ်းအတွေးကလေး ဝင်ခဲ့မိသည်ကို ဘုရားရှင်က သိတော်မူသည့်ဟန် ဖြင့် ဓုတင်အကျိုးတရားများကို ဟောတော်မူသောအခါ ပဉ္စမအကျိုး တွင် ဓုတင်အကျင့်ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်မရှိ ဟူသော အချက်သည် မိမိ၏ အတွေးကို ချေဖျက်ပြီးဖြစ်သွား၏။

မှန်လှပေ၏။ ဥရုဝေလတွင် တရားကျင့်သုံးခဲ့သော ကျေးဇူးတော် သခင် ဘုရားရှင်သည် ပထမတွင် အာဟာရအတွက် သစ်သီးတလုံး၊ ရေ တပေါက်မျှကို စားသုံး၍လည်းကောင်း၊ နောင်တွင် အာဟာရကိုလုံးဝ ဖြတ်တောက်၍သော် လည်းကောင်း၊ လုံးဝမအိပ်ပဲ နေ၍ သော်လည်း ကောင်း ကျင့်သုံးပါလျက် အသက်အန္တရာယ်ဟူသည်ကို အပထား၍ ရောဂါစိုးစဉ်းမျှ ကပ်ရောက်လာသည်ဟု မကြားသိခဲ့ရ။ လိုအပ်သော နိဗ္ဗာနဓမ္မနှင့် သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဉာဏ်တော်ကို ရရှိကာ အခေါင် အထွတ်သို့ သာ ရောက်ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ မိမိသည် မစိုးရိမ်ရမည်ကို စိုးရိမ် မိခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင် ချီးမြှင့်အပ်သော တရားကို ယူဆောင်၍ ကျင့် သုံးနိုင်ရန် ဤရွာကြီးသို့ အဖော်ရဟန်းများနှင့်အတူရောက်ရှိလာကြသည်။ မိမိသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအတိုင်း တသဝေမတိမ်း ကျင့်သုံးသည်။

ကျင့်သုံးယင်း မျက်စိရောဂါ ကပ်ရောက်လာသည်။ ယင်းသို့ ရောဂါ ကပ်ရောက်ခြင်းမှာ ခြိုးခြံ၍ ကျင့်သုံးအပ်သော တရားအလုပ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်။ အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာရှိတန်ရာ၏။

မိမိ၏ ရောဂါကို သိသောအခါ မိမိတို့၏ ကျောင်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာ လည်းဖြစ်၊ ဆေးဆရာလည်းဖြစ်သော ဒကာကြီးက ရောဂါပျောက်ဆေး ကပ်လှူလာသည်။ ခက်သည်ကား ဒကာ၏ဆေးသည် နှာခေါင်းအတွင်းသို့ သွင်းအပ်သော နှာနှပ်ဆေးဖြစ်ရာ ကျောခင်းလဲလျောင်း၍သာ အသုံးပြု ရပေမည်။ ဆရာ၏ စေတနာကိုလည်း အားနာပါ၏။ ဆေးအစွမ်းကို လည်း ယုံကြည်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာရမည် ဆိုသော် ကျားကုပ်ကျားခဲကျင့်သုံးခဲ့သော နေသဇ္ဇိကဓုတင် ပျက်ယွင်းရပေ တော့မည်။

ယင်းဓုတင်ကို ကျင့်သုံးထားသောကြောင့် ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက် နာနိုင်ပါဟု ဒကာကြီးအား ဖွင့်ပြော၍လည်း မဖြစ်၊ မပြောနိုင်၊ ပြော နိုင်ခွင့်မရှိ။ အကြောင်းကား—ရဟန်းတရားဟူသည် လျှို့ဝှက် သိပ်သည်း စွာ ကျင့်သုံးရမည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကြီး ရှိနေသော ကြောင့်တည်း။ ထို့ကြောင့် ‘မဟာပါလ။ ။ သင့်ခန္ဓာကိုယ် အလိုသို့ လိုက်၍ ဆေးဆရာ ညွှန်ကြားမှုသို့ လိုက်မည်လော။ တရားတော်ကိုမပျက် မယွင်း ကျင့်သုံးမည်လော’ ဟု မေးစစ်လိုက်ရသည်။

‘ကိလေသာတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ကာ တဏှာမျက်လှည့်ဖြင့် သံသရာ တလျှောက်လုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ ။ သင့်အလို သို့ အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ရပါအံ့နည်း။ ရောဂါကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးပင် ကျွတ်ထွက်ရုံမက အသက်ကိုပင် ဖြတ်လိုသော် ဖြတ်ပါစေ။ သင့်အလိုသို့ ငါမလိုက်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်မှ ကြည့်သော် စေတနာအပြည့်ဖြင့် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် လျှောက်ထားလျက် ရှိသော ဒကာကြီး၏ စကားကို အပြောခက်သောကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ဒကာကြီးက ယင်းသို့ ခပ်မဆိတ် နေမှုကို ယုံမှား သံသယ ဖြစ်လာသည့်သဘောဖြင့် မဟာပါလထေရ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ရှုကြည့်သည်။ ဆေးအသွင်းခိုင်းခဲ့သော နှာခေါင်းကို စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် “အရှင်ဘုရား။ ။ နှာခေါင်းသို့ တပည့်တော် ဆေး အသွင်းခိုင်းသည်ကို သွင်းပါ၏လား” ဟု သံသယဖြင့် မေးသည်။

“သွင်းပါ၏ဒကာ”

အမှန်ပင်သွင်းသဖြင့် သွင်းပါ၏ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် နှာခေါင်းအတွင်းသို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝင်နိုင်ရန် ကျောခင်း၍ မသွင်း၊ ထိုင်လျက်ပင် သွင်းခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။အိပ်လျက် သွင်းသလော။ ထိုင်လျက်ပင် သွင်းသလော”

မဖြေ။

“အရှင်ဘုရား။ ။နှာခေါင်းသို့ သွင်းအပ်သော ဆေးကို ထိုင်လျက် သွင်းခဲ့သော် အကျိုးဘယ်ပုံ သက်ရောက်ပါအံ့နည်း။ လျှောက်ထားသူ မလိမ်မာသောကြောင့် အကြားမှားပြီး အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဟန် တူသည်။ ယခုတပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးသွင်းပေးပါမည်။ လဲလျောင်းပေးပါဘိ”

အရှင်မဟာပါလ ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။ လဲလျောင်းဖို့ဝေး၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု အရိပ်နိမိတ်မျှမပြု။ ထို့ကြောင့် ဒကာကြီးက မျက်လွှာချလျက် ရှိသော အရှင်မဟာပါလအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ “အရှင်ဘုရား။ ။တပည့်တော် လျှောက်သည်ကို မကြားသလော” ဟု မျက်မှောင်စင်း၍ လျှောက်သည်။

“ကြားပါ၏ ဒကာ”

“ကြားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မလဲလျောင်းပါသနည်း” ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။

စိတ်အနေအထားဟူသည် သမာဓိခိုင်မာသူတို့အတွက် မိမိ စိတ်တိုင်း မကျခဲ့သော် ပြောင်းလဲသွားတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် စိတ်အနေအထားဟူသည် အကြောင်းကြုံလွှာခဲ့သော် စိတ်တခုမှ အခြားစိတ်တခု သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ့ရှိသည်။ သန့်ရှင်းသော မေတ္တာမှသည် မသန့်ရှင်းသော တဏှာသို့ ပြောင်းလဲတတ်၏။ မှန်မြတ်သော ကရုဏာမှ ပူပန်မှုသောကသို့ ပြောင်းလဲတတ်၏။ ရည်မှန်သော စေတနာမှ ဆုတ်နုတ်သော ဒေါသသို့ ပြောင်းလဲတတ်၏။

ဆေးဆရာ ဒကာကြီးသည် စိတ်ဓာတ်အင်အား နည်းပါးသူ ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ မှန်မြတ်သော ဓုတင်အကျင့်၏ နည်းစနစ်များကိုလည်း သိသူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရည်မှန်သော စေတနာမှ မိမိလိုအပ်သလို ဖြစ်မလာသော အခါ ဆုတ်နုတ်သော ဒေါသသို့ ချက်ချင်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့် “အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ဘုရားတို့သည် မခက်ခဲရမည့် အရာကို ခက်ခဲလျက်ရှိပေ၏။ ဆေးကုသခံယူမှုဟူသည် ဆေးဆရာ၏ညွှန်ကြားမှုကို အတိအကျ လိုက်နာရရိုးဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ရောဂါပျောက်ကင်းမှု အကျိုးကို ဆေးဆရာက ပေးစွမ်းနိုင်မည်။ အရှင်ဘုရားသည်ကား လဲလျောင်းပေးဖို့ ညွှန်ကြားမှုကိုမျှ လိုက်နာဖို့ရန် ခက်ခဲလျက်ရှိပေသည်။

“တပည့်တော်၏ ဆေးသည် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ရောဂါမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေပေါင်း များခဲ့ပြီ။ မလိုက်နာလိုသော် ရှိပါစေ၊ လျှောက်ထားလိုသည်မှာကား တပည့်တော်က ဆေး ပေးပါလျက် မပျောက်ဟူ၍တော့ အခြားသူတဦးအား မပြောကြားပါလေနှင့်။ တပည့်တော် ပြန်ပါတော့မည်”

စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် အငေါ့စကား ကလေးပင် လျှောက်ထားကာ ဦးချချင်မျှပြုပြီးလျှင် ဆေးဆရာ ထပြန်သွားသည်။ မဟာပါလမထေရ်ကမူ ဆေးဆရာ၏ ကျေးဇူးကို သတိမူလျက်ရှိရာက ယင်းသို့ ထပြန်သွားသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လျက်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသေးသည်။ အကြောင်းကား— အဘယ့်ကြောင့် မလဲလျောင်း လိုပါသနည်းဟု ဆေးဆရာက ဆက်၍ မမေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဆက်၍ မေးခဲ့သော အဖြေရ ခက်ချေဦးမည်။ ဆေးဆရာသည် ဆေး၌ လိမ်မာသော်လည်း တရားကျင့်သုံးမှု သဘော၌ကား မလိမ်မာရှာပေ။

ထို့ပြင် ဆေးဆရာ လက်လွှတ်သွားမှုကြောင့် ဆေးဆရာအား ကျေးဇူးတင်ရပေသေးသည်။ အကြောင်းကား- မျက်စိရောဂါကြီး တန်းလန်းနှင့် ယင်းရောဂါကို ပျောက်ကင်း စေ နိုင် သော ဆရာကပင် လက်လွှတ်ပြီ ဆိုသောအခါ ကုသခံရမှု အားကိုးရာ မဲ့လေပြီဖြစ်သောကြောင့် တရားသတိဘက်သို့ ပို၍ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် အာရုံပြုလိုက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် အကောင်းဘက်သို့သာ မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်မြဲတည်း။

[၃]

အကယ်ပင် အားကိုးရာ မဲ့လေပြီလော။

မမဲ့ပါချေ။ လောက၌ တရားတည်းဟူသော အားကိုးရာ၊ ဘုရားတည်းဟူသော အားကိုးရာထက် အဘယ် အားကိုးရာက ပို၍ ကြီးမားပါသေးသနည်း။

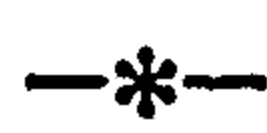
ဝေဒနာသည် မဆန်းပြား၊ ဝေဒနာမျှကို အပထား၍ သေခြင်း သည်ပင် မဆန်းပြား။ အကြောင်းမူကား ဘဝ သံသရာတလျှောက်၌ ခန္ဓာကိုယ် ရှိနေသမျှ နာရခြင်း၊ သေရခြင်းတို့မည်သည် ရိုး၍နေသော အရိုးခံ တရားများသာတည်း။

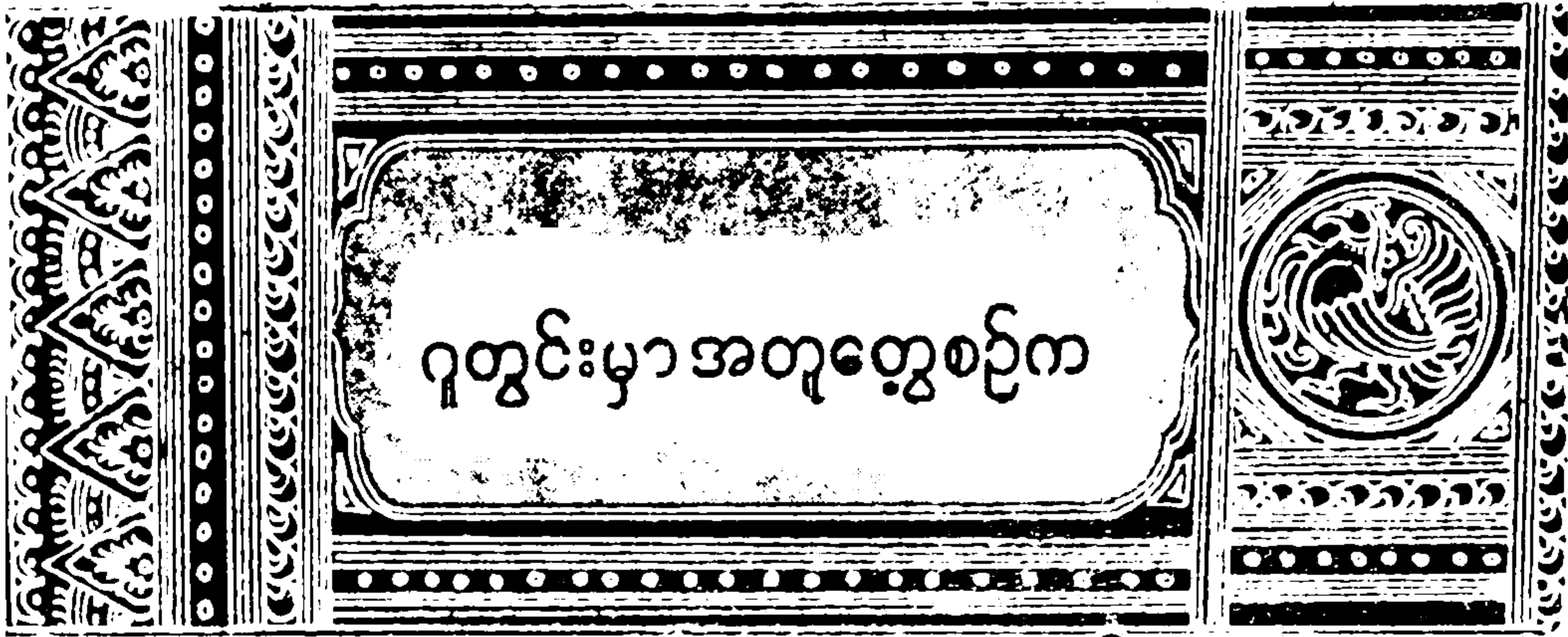
တရားသည်သာ ဆန်းပြား၏။ အကြောင်းမူကား—တရားကောင်း တရားမြတ်ဟူသည် ဘဝ သံသရာတလျှောက်၌ ကံထူးသူများသာ တွေ့ရ သော အရာဖြစ်သည်။

မိမိသည် ရှေးမဆွကပင် တရားရှာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သဘာဝ ဆိုက်သော တရားကောင်း တရားမှန်ကို မတွေ့ခဲ့ရ။ ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ ကံကောင်းသူဖြစ်၍သာ တရားမှန်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ယင်း တရားသည် ငါ၏အားကိုးရာ မဟုတ်ပါလော။

မဟာပါလထေရ်သည် ယင်းသို့ ဆင်ခြင်အားတင်းပြီးနောက် ငါးကြင်း ဆီဖြင့် ငါးကြင်းသား ကြော်သည်ဆိုသကဲ့သို့ မျက်ရည်တွေ့တွေ့ ကျဆင်း ကာ နာကျင်လျက်ရှိသော မိမိ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို အရင်းတည် ရှုမှတ်ယင်း ဖြင့် တရားသတိကို တချက်ကလေးမှ မလွတ်စေပဲ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အားထုတ်လိုက်သောအခါ ထိုည၌တွင်ပင် ကိလေသာကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ရဟန္တာ ဖြစ်ခိုက်မှာပင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ကြောင့် မျက်စိနှလုံး ကွယ်ခဲ့ရ၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်သည့်အခါတွင်မှ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့သော မျက်စိဝေဒနာမှာ တရား အား ထုတ် မှု ကြောင့် မဟုတ်။ အတိတ်က တခုသော ဆေးဆရာဘဝတွင် သူတပါး မျက်စိကွယ်အောင် ဆေးပေးခဲ့မိသော မကောင်းမှု ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာရသဖြင့် သံဝေဂ ရမိသည်။ သူ့ ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရမည်သာတည်း။ သူ့ ကိုလုပ်ဘူးလျှင် ကိုယ်ခံရမည်သာတည်း။ ။

ဂူတွင်းမှာ အတုတွေစဉ်က

[၁]

“ဒီနေ့တော့ တိုက်တာကိစ္စ အထူးအထွေ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ နို့ပေမယ်၊ စကား အဆန်းကလေးတွေနဲ့ တရား အဆန်းတပုဒ် ဟောရမလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အားလုံး စုံကြပြီလား ဦးပုည”

“စုံပါပြီဘုရား”

ဦးပုညက ရာဇဂုရု ဆရာတော်ကြီး၏ အတွင်းနေ အန္တောဝါသိက အလုပ်အကျွေး ရဟန်းတော် ဖြစ်၏။ ကျောင်းတိုက် တတိုက်လုံး၏ သံဃာ့ကိစ္စများကို ထထကြွကြွ ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင် ရဟန်းတော်လည်း ဖြစ်သည်။

“တနေ့က စိတ်ကူးရတာနဲ့ အခုခေတ် ရေးနေကြတဲ့ တေးထပ်ဆိုလား ဘာဆိုလား၊ အဲဒါကို နမူနာထားပြီး စာတပုဒ် ရေးလိုက်မိတယ်၊ သံဝေဂ တေးထပ်၊ သြဝါဒတေးထပ် ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီအကြောင်း အခုပြော မလို့။ ရေးပြီး ပုရပိုက်ကို ဦးပုညကို ပေးလိုက်တယ်။ ဦးပုညတို့ အလွတ် များ ရနေပြီလား မသိဘူး”

“ရနေပါပြီ ဘုရား”

“အင်း—ဦးပုညတို့က ဒါမျိုးဆို တယ်မြန်သကိုး၊ စာကျတော့သာ နောက်ကနေတာ”

ဤကျောင်းတိုက်၏ထုံးစံ နံနက်ခင်း သြဝါဒခံယူပွဲဖြစ်၏။ ဆရာတော် ကြီး၏ လေးလေးပင်ပင်နှင့်အောင်မြင်သော အသံမှတစ်ပါး ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ အရုဏ်လာစ အချိန်ဖြစ်၍ ကျေးသံ၊ ငှက်သံကလေးများပင် မကြားရ သေးပေ။

သံဃာတော် သုံးရာကျော် ခန့်သည် နံရံများတွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းမီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် ကျောက်တိုင် ကျောက်ရုပ်များ စိုက်ထောင်ထားသည့်ပမာ အားလုံးပင် မလှုပ် မရှား ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ဦးညွတ်ကာ ငြိမ်ဝပ်စွာ နာခံလျက် ရှိနေကြ၏။ သံဃာ့ပရိသတ်အစွန့်မှ ဩဝါဒပဲ့ပြီးလျှင် ဆွမ်းလောင်းဆွမ်းကပ်ရန် ရောက်ရှိလာကြသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအချို့သည်လည်း သံဃာတော်များနည်းတူ ငြိမ်ဝပ် ဦးညွတ်လျက် ရှိနေကြသည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ဘုရင့်ကိုးကွယ်ခံ နာမည်ကျော် သုဗောဓာရုံ စာသင်တိုက်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ စာချ၊ စာသင် သံဃာတော်များ သုံးရာ ဝန်းကျင် မပြတ်လိုလိုရှိ၍ နှစ်စဉ် ဘုရင့်စာတော်ပြန်ပွဲမှ စာအောင်သံဃာ များ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ပရိယတ် လောကတွင် နာမည်ကြီး လှသည်။

သာမန်ရဟန်းတော်တို့၏ အခက်အခဲတရပ်မှာ နံနက်အရုဏ် မတက်မီ အိပ်ရာမှ ထရသော သဟသေယျ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြည့်စုံအောင် ထိန်း သိမ်းနိုင်ရေးပင် ဖြစ်၏။ ထိုနည်းမိဒ္ဓ တရားဆိုးနှစ်မျိုးသည် ရဟန်းတော် တို့ကိုပင် နှိပ်စက်တတ်သည်။

ဤတရားဆိုးနှစ်မျိုးကို နှိမ်နင်းနိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာ ရေး ပြည့်စုံစေရန် အတွက်လည်းကောင်း ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိ ကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးသူမှန်သမျှ နံနက်အရုဏ်တက်လုလုအချိန်မှ စ၍ အုန်းမောင်း ကျောက်စည်များ တီးခေါက်စေကာ အရုဏ်တက် ဩဝါဒခံယူပွဲဟူ၍ ကျောင်းစည်းကမ်းတခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

ညဉ့်ပိုင်းတွင် ဖယောင်းမီးရောင်၊ ရေနံမီးရောင်တို့ဖြင့် စာမသင်ရ။ မဖတ်ရ၊ နေ့လယ်က ကျက်မှတ်ထားသောစာကို ပြန်လိုလျှင် ညဉ့်ဦးပိုင်း တွင်သာ တိုးတိုးသက်သာ ပြန်ဆိုစေ၍ စောစော ကျိန်းစက်စေသည်။ ဤနည်းဖြင့် “စောစောအိပ်ထ၊ ပြုကျင့်က၊ တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ။ ။ရောဂါ ခပ်သိမ်း၊ ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာ” ဟူသော စကားအရ စောစောအိပ်၊ စောစောထရသော စည်းကမ်းကြောင့် သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် ပြည့်စုံစေရုံမက ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အဘယ်မျှလောက်ကောင်းမွန် လှကြောင်းကို ဤ ကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးသော ရဟန်းတော် မှန်သမျှ ကိုယ်တွေ့ သိရှိခဲ့ကြပေပြီ။

ဆရာတော်ကြီးသည် အကျင့်သိက္ခာနှင့် ပိဋကပညာတွင် ပြည့်စုံရုံမျှ မက ကျမ်းဂန်ပြုစုခြင်းနှင့်ကဗျာလင်္ကာ အရေးအသားတွင်လည်း ဝါသနာ ထုံတော်မူသည့်အလျောက် ဤကျောင်းမှ ကျမ်းကောင်း ကျမ်းမန်နှင့် ကဗျာလင်္ကာကျမ်းများ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိသောကြောင့်လည်း ပညာ ရှိတို့ နှလုံးညွတ်နှူးရာဖြစ်၍ နာမည်ကြီး၏။ စာပေကဗျာတွင် ဝါသနာ သိပ်သည်းတော်မူသောကြောင့် ကျောင်းတိုက်အမည်ကိုပင် ‘သုဗောဓာရုံ’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

စာပေကဗျာဝါသနာရှင်တို့၏ အကြီးဆုံးသော အားထားရာ ဖြစ်သော အလင်္ကာကျမ်းကို ‘သုဗောဓာလင်္ကာရကျမ်း’ ဟု ခေါ်သည်မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ- ဦးပုညက အလွတ်ရတယ်ဆိုယင် အများကြားရအောင် ရွတ်ပြပါအုံး၊ တေးထပ်ဆိုတော့ ရေးဘူးတယ်ရှိအောင်သာစမ်းပြီး ရေးလိုက်ရတယ်၊ ‘တေး’ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပါလာတော့ ရဟန်းများနဲ့သိပ်ပြီး မလိုက်လျောလှပေဘူး။ နို့ပေမယ့် သရဘညနဲ့ မလွတ်အောင် လင်္ကာ ရွတ်သလို ခပ်ခန့်ခန့်ရွတ်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ-ဦးပုညရွတ်ပြပါ”

သရဘည ရွတ်နည်းဆိုသည်မှာ ဓမ္မကထိက ရဟန်းတော်များ အတွက် မူလအသံလည်းမက၊ တေးဆိုသည့် အသံဘက်သို့လည်း ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် မရောက်စေရပဲ နားထောင်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိရုံ အလယ်အလတ်ရွတ်ဆိုရသည့် ဘုရားရှင် ခွင်ပြုတော်မူသော ရွတ်ဖတ်နည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်ကြီး အမိန့်အရ သံဃာ့ပရိသတ် ရှေ့ပိုင်းနားမှ ဦးပုည၏ အသံသည် ခန့်ခန့်ထည်ထည် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနာဂါမ်လောကုတ်၊ သဘောဟုတ်မရမီ၊ အပြောအလုပ်နှင့် သမဏ ပီအောင်၊ မ၊ မသီစေနှင့်။

သင်းအတွက် ရမ္မက်ခွာ၊ စက္ကဝါခြား၍ နေသင့်။
ဝိသဘာဂ အာရုံမျှော်သည်၊ ရှာပုံတော်တွေနှင့်၊ ကာမဂုဏ်ညော်လေ ပင့်တော့၊ လေလွင့်ရပြန်သည်။

ဈာန်လက်ကိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယုတ်ယို ပျက်ပြား များလှလေပြီ။
ကျင့်သီလ စာမရီလို၊ မကွာညီတည်ရစ်ဖို့၊ ပြည်ချစ်တဲ့ ညီသက်လျာ၊ သိပါစေ့ငှာ။

နောင်တော်ကြီးအစ်ကို- ဝါ၊ ထိုကဗျာ လက်ကမ်းပေါ့ လေး။ ။

ဦးပုညအသံ ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက်သံဃာအချို့ လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်သွားကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ကဗျာ အဘယ်သို့ ရည်ရွယ်သည်ကို သိလိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် “ပြည်ချစ်တဲ့ ညီသက်လျာ၊ သိပါစေ့ငှာ” ဟူသော အပိုဒ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာအားလုံးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်များပင် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ရင့်တတူ ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီး၊ တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ်၊ စာချသံဃာကြီးများကို ‘တပည့်’ ဟူသော ဝေါဟာရအစား ‘ညီ’ ‘ညီမောင်’ ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် အရေးတယူ အစားထိုး သုံးစွဲတတ်သည်ကို သိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဩဝါဒ ပေးပွဲများ၌ ရဟန်းငယ်နှင့် သာမဏေများကို ဆုံးမစရာရှိလျှင် တိုက်ရိုက်ဆုံးမ၊ လိုအပ်လျှင် ခပ်ပြင်းပြင်းပင် ပြောဆို ဆုံးမလေ့ ရှိသော်လည်း ကိုရင့်တတူ တပည့်သံဃာကြီးများကိုမူ တိုက်ရိုက် ဆုံးမလေ့ မရှိပဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် သိသာရိပ်စားမိရုံသာ သွယ်ကာ၊ ဝိုက်ကာ ဟောပြော ဆုံးမလေ့ ရှိသည်။

ယနေ့ဩဝါဒပွဲတွင် သံဃာကြီးတပါးပါးကို ဤ တေးထပ်ကဗျာဖြင့် သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် ဆုံးမပေတော့မည်ဟု နားလည်ကြရ၏။ အဘယ်သံဃာကြီးကို ဆုံးမတော့မည် ဟုလည်း အချို့ ရိပ်စားမိ နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ဩဝါဒပွဲသည် မမျှော်လင့်သော ပွဲကြီး ပွဲကောင်းတပွဲ အဖြစ် ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်သံကို စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိနေကြပေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ စနစ်တခုမှာ ဆုံးမစရာရှိလျှင် တွေ့ခိုက်၊ ကြုံခိုက်တွင် ချက်ချင်းမဆုံးမ၊ နေ့စဉ်ဤကဲ့သို့ သံဃာ့အလယ်ရောက်မှ ဆုံးမတတ်၍ ချီးကျူးစရာရှိလျှင်လည်း သံဃာ့အလယ်ရောက်မှ ချီးကျူးတတ်သည်။ မျက်နှာ ကြီးငယ်လည်းမလိုက်၊ သံဃာငယ်များကို တိုက်ရိုက်ဆုံးမ၍၊ သံဃာကြီးများကိုမူ သွယ်ဝိုက်ပြောသည်မျှ ကွာခြားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးကို ချစ်ကြောက် ရုံသေ ကြသည်။ မိမိတွင် အပြစ်တခု ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ကြသည်။

ယနေ့ ဩဝါဒပွဲသည်ကား အကယ်ပင် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။ အကြောင်းမူကား-တေးထပ်ကဗျာ၏ ဦးတည်ချက်မှာ အဘယ်သံဃာကြီးသို့ ဟု သတင်းအရ ရိပ်စား မိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား- တေးထပ်ကဗျာ၏ ဦးတည်ချက်သည် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ကြီးများအနက် စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝတို့မျှလောက်သာမက ရေချို ရေငန် တန့်တလျားအထိ ကျော်ကြားလျက် ရှိပေသော တိပိဋက ဓရကျမ်းပြု အကျော်၊ ကဗျာလင်္ကာအကျော်၊ ဓမ္မကထိကအကျော် တပည့်ကြီး အရှင် ဉာဏဓရသို့ ဦးတည်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဦးပုညအသံ ဆုံးသွားတော့ အချို့လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်သွားတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ ကဗျာကကောင်းလွန်းလို့ပဲလား၊ ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အချို့ ရိပ်မိနေကြပြီမို့လားတော့မသိဘူး။ “ကဲ...ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုနဲ့နဲ့လောက် ဖွင့်လိုက်ကြပါအုံးစို့လေ”

ဤစကားအဆုံးတွင်မူ ရှေ့ပိုင်း သံဃာကြီးများအတန်းတွင် ငြိမ်ဝပ် လျက် ရှိသော အရှင်ဉာဏဓရ၏ဦးခေါင်းမှာ အနည်းငယ် လျှိုးဝင်သွား သည်ကို အချို့ သတိပြုလိုက်မိကြ၏။

“မ, သတ္တဝါ ဆိုတာ ရဟန်း ရှင်လူ မည်သူမဆို ဖို့, သတ္တဝါတွေရဲ့ ကမ္ဘာ့ဓာတ်စာပဲ။ တွေ့မိယင် သူတို့အဆွဲဓာတ်ကလဲ တယ်ကြီးသကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့လဲ ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ဖြစ်လေတော့ သူတို့ အဆွဲကို ခံခဲ့ရဘူး ပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် သူတို့ထက် သာသနာတော်ကို ပိုချစ်လေတော့ ဝတ် ကြောင်ကို လွတ်အောင်ရုန်းခဲနိုင်ပေသပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့ကိုလဲ သက်ကြီး ဝါကြီး ဆရာတော်ကြီး ဆိုပြီးစိတ်မချကြနဲ့အုံးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီ မ, သတ္တဝါကို လွတ်အောင် တကယ်ရှောင်နိုင်ဖို့က အနာဂါမ် ကျမှ စိတ်ချရတာကိုး။

“သူတို့နဲ့ ‘စက္ကဝါခြားအောင်နေသင့်’ လို့ ဆိုရတာက စာမို့လို့၊ ကာရန် မို့လို့ ပြောရတာပါ။ ဂါမဝါသီမှာ နေတယ်ဆိုယင် သူတို့နဲ့ မကင်းနိုင် ပြန်ဘူး။ နို့ပေမယ့် စက္ကဝါ ခြားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြရ တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဆိုတဲ့ ‘ညော်’ က တယ်ပြီးကြောက်စရာ ကောင်းသကိုးဗျ။

“ပြုံးပြုံး, ပြုံးပြုံးနဲ့ သူတို့ရုံပါရုံကလေး၊ စိစိ, စိစိနဲ့ သူတို့သဒ္ဒါရုံကလေး၊ နီးနီးကပ်ကပ်နေမိယင် မွေးမွေး, သင်းသင်းနေတဲ့ သူတို့ ဂန္ဓာရုံကလေး။ မရှောင်နိုင်လို့ အဲဒီအညော်တွေ အမိခံရပြီလားဆိုယင် ချက်ချင်းရောဂါ ထလာတော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိမိတို့က အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးလေတော့ ရောဂါဆိုတဲ့ ‘ရာဂေါ’ က ကိုယ်ထဲမှာ အသင့် ရှိနေပေတာကိုး”

ဤနေရာတွင် သံဃာ အချို့သည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်ကြရပြန်၏။ ရူပါရုံတွင် ‘ပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံး’ ဟူသော ဝေါဟာရကို ဆရာတော်ကြီး တမင်ရွေးချယ်၍ သုံးလိုက်သည်ဟု သိကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မစွမ်းရင်း ရှိပြီးသော အရှင်ဉာဏဓရ အဖို့မူ ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းကန်စွန်းခင်းက ငြိလာသောကြောင့် ပို၍ဦးခေါင်းလျှိုးသွားသည်ကိုလည်း သတိပြုလိုက်မိကြသည်။ အကြောင်းမူကား ‘ပြုံးပြုံး’ ဟူသော အသုံးသည် အမတ်ကြီး ဥစ္စနာ ဦးမောင်မောင်လတ်၊ အမတ်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့၏သမီးကလေးခင်ခင်ပြုံးသို့ ထင်ဟပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဦးခေါင်းလျှိုးရုံမျှမက ‘ငါ့ကိစ္စတွေ ဆရာတော်ကြီး သိနေပါပေါ့ကလား၊ ဟု အရှင်ဉာဏဓရ အထူးတုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဒါကြောင့်မို့လဲ သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ သူတို့နဲ့ဝေးရာ တောထွက်ကြပေတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဦးပဉ္စင်းတို့အဖို့ ပရိသတ် သံယောဇဉ်ကြောင့် တောမထွက်နိုင်ကြသေးပေမယ့် သူတို့နဲ့ စက္ကဝါ ဝေးအောင် ကြိုးစားကြရတယ်။ ကြိုးစားဖို့ကလဲ နည်းသိယင် လွယ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင် ပေးထားတဲ့နည်း အမှီသားကပဲ။

“ဘုရားရှင်က ဖြစ်နိုင်ယင် သူတို့နဲ့ မတွေ့ရအောင် ကြိုးစားပါတဲ့။ မတတ်နိုင်လို့ တွေ့ရယင် စကားမပြောပါနဲ့ တဲ့။ မပြောပဲ မနေနိုင်တဲ့ အကြောင်းရှိယင် အမိလို့၊ နှမလို့ သဘောထားပါတဲ့။ ဒါတွေ ဦးပဉ္စင်းတို့ သိကြပြီးသားပဲ။ သတိနဲ့ နေနိုင်၊ လုပ်နိုင်ဖို့သာ လိုတာ။

“ဒီကိစ္စမှာ ဘုန်းကြီးတို့ဆရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ အစွမ်းကုန် ကျင့်သုံးတာ တွေ့ခဲ့ရဘူးပေတယ်။ ဒကာမအသံ၊ ဒကာမအရိပ် တွေ့လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဦးခေါင်းတော် ငုံ့ပြီး သူ့မျက်ခွန်းမွှေး သူ့နှုတ်ပြုံး နေတော့တာပဲ။ မျက်ခွန်းမွှေးနှုတ်လွန်းလို့ တပင်မှ မရှိတော့ဘူး။ ကြာတော့ ဒကာမ မပြောနဲ့၊ ဒကာတွေ တပည့်ရဟန်းတွေနဲ့တောင် စကားမပြောတော့ဘူး။ စာချချိန်၊ ဘုရားရှိခိုးချိန်မျိုးက လဲယင် ရေငုံ့ပြီးနေတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရေငုံ့ဆရာတော် လို့ နာမည်ကြီးလာတယ်။ ဒါကို သိလာကြတော့ တော်ရုံကိစ္စနဲ့ ဆရာတော်ကြီး အနားကို မလာကြတော့ဘူး။ ဒကာမတွေ ဆိုယင် ကြီးငယ်မဟု ဆရာတော်ကြီးကို သနား အားနာပြီး အနားတောင် မသိဝံ့ကြတော့ဘူး။

“ဆရာဆိုတာ မိဘနဲ့ တဂိုဏ်းထဲပဲ။ မိဘက ကိုယ့်သားသမီးတွေ ပိုးမွှေးသလို မွှေးသလို၊ ဆရာကလဲ တပည့်တွေကို ပိုးမွှေးသလို မွှေးရတာပဲ။

သားသမီး လိမ္မာယင် မိဘများ ဂုဏ်ယူ၊ ဂုဏ်တက်သလို၊ မလိမ္မာယင် ရင်နာ၊ ရင်ကျိုးကြရတယ်။ အလားတူပဲ တပည့်လိမ္မာယင် ဆရာဂုဏ်တက် သလို၊ မလိမ္မာယင် ရင်နာရမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးတို့ တပည့်များအဖို့တော့ တပည့်လိမ္မာတွေချည်းလို့ ယူဆရပါတယ်။

“စကား စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဦးဉာဏ်တို့လို တပည့်ကြီးမျိုးကျ တော့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ တပည့်သားအနေနဲ့တောင် မကတော့ပါဘူး၊ ဘုရင် နဲ့တကွ နိုင်ငံတော်ရဲ့ သားကြီးဖြစ်လာပြီပေါ့။ တိပိဋကဓရဆိုတာ တ ခေတ်တယောက် မပြောနဲ့ (၁၀)ခေတ်မှာတောင် တယောက် ထွန်းကား လာဖို့ ခက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လဲ ဘုရင်ကစပြီး တနိုင်ငံလုံးက ကိုး ကွယ်ချီးမြှောက်လိုက်ကြတာ ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်လို့။ အခုဆိုယင် အင်းဝ ဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင် သူ့အတွက် ကျောင်းကြီး ဆောက်နေပြီ။ မကြာ ခင်မှာပဲ ရာဇဂုရု ဖြစ်လာတော့မယ်။

“မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း၊ အဲဒီတပည့်ကြီးမျိုးကများ ကာမဂုဏ် ညွှန်လေပင့်လို့ လေလွင့်ရမယ်ဆိုယင် ဘုန်းကြီးတို့သာ မဟုတ်ဘူး၊ တနိုင်ငံလုံး ရင်ကျိုးရချေရဲ့၊ ရင်ကျိုးကြရချေရဲ့။ ဒါဟာ တည့်တည့်ပြော နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားစပ်မိလို့ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရတာပါ။ မတော်တဆများ တည့်တည့်ပြောနေမိယင်လဲ ဘုန်းကြီးကို ခွင့်လွှတ် ပါဗျာ။

“ရှေးက ကျမ်းပြု၊ စာပြု ဆရာတွေဟာ မိမိအမည်ကို လျှို့ဝှက်ကြလွန်း လို့ အချို့ကျမ်းများ ဘယ်သူရေးမှန်းတောင် မသိကြရဘူး။ အခုခေတ် မှာတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ စာတို့ကလေး ရေးတာတောင် ကိုယ့်နာမည်ကို ထည့်ထည့် ရေလာကြပြန်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လဲ ခေတ်အလိုက် အတုယူ ပြီး တေးထပ်မှာ ကိုယ့်အမည်လေး ထည့်ရေးလိုက်မိပါသဗျာ။ ဘုန်းကြီး ဘွဲ့က ဦးဝါသဝလေ။

“ကဲ-ကဲ ဆွမ်းလောင်းဖို့ အောက်မှာစောင့်နေကြပြီ။ ကြွကြပေတော့။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။ အပ္ပမာဒေန-မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသော သတိတရားဖြင့်၊ သမ္မာဒေထ- ပြည့်စုံကြပါစေဗျား”

[၂]

ဂုဏ်ထူးက တခေတ် တယောက် မဆိုထားဘိ၊ (၁၀)ခေတ်တယောက် ရှာမှရှား၊ တကယ်ခက်တကယ်ရှားသော ပိဋကသုံးပုံဆောင် တိပိဋကဓရ။ နိုင်ငံတော်က ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဘွဲ့ကိုပင်မခေါ်၊ ချစ်စနိုးဂုဏ်ပြု၍ ‘ပဉ္စင်းကျော်’ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျမ်းဂန် အပြုအစု၊ ကဗျာလင်္ကာ အရေးအသားကလည်း ကောင်း လိုက်သေး။ နောက်ဆုံး ပြုစုသော ‘ကုသပျို့’ မှာ ပညာရှိလောကတွင် သတင်းမွှေးလှ၏။ ပဘာဝတီ၏ အလှနှင့် ကုသမင်းကြီး၏ နောက်ပိုးပုံ ဇွဲနပဲကို ရေးဖွဲ့ပုံမှာ အသက်ပါ အလင်္ကာမြောက်လှသောကြောင့် စိတ်နှင့် မာန်နှင့် ရေးသောပျို့ဟု အကဲဖြတ်ကြသည်။

အဟော အပြောကလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ အသံဝါကြီးဖြင့် လေးလေးပင်ပင် စိကာစဉ်ကာ ဟောပြောပုံမှာ နာ၍ မငြီးနိုင်အောင် ဝါစာသိလိဋ္ဌဖြစ်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ပဉ္စင်းကျော်၏တရားပွဲများမှာဘုရင့် နန်းတော်နှင့် အထက်တန်း အသိုက်အဝန်းတွင် ပင့်ဖိတ်သူများနှင့် မပြတ် ဆိုသလို ရှိနေသောကြောင့် အခြားရပ်ရွာ အသင်း အဖွဲ့များသို့ မနည်း ကြီးပင် အလှည့်ပေး၍ ဟောရသည်။

ရုပ်ရည် ဥပဓိကလည်း ကောင်းလိုက်သေး။ အသားအရေဝါညိုညိုတွင် အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်နှင့် ပြည့်ပြည့်ဖိုးဖိုး ရှိသည်။ ဖူးတွေ့ရသူတိုင်း၏ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သည်။

ရဟန်းတပါးအတွက် ဘာများ လိုသေးသနည်း။ မလိုရုံမက ဂုဏ် မျိုးစုံ ပြည့်လျှ၍ နေသည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်မျိုးစုံပြည့်လျှရုံမက ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မည့်သူ ဒကာ၊ ဒကာမ အသိုက်အဝန်းတွေ ပြည့်လျှုံ့နေသည် က ခက်သည်။ ပြည့်လျှုံ့သည့် အထဲတွင် ဝန်မင်းသမီး ခင်ခင်ပြုံးကလေး တို့ သားအမိက နေ့ရက်မခြား ဆိုရလောက်အောင်ပင် အစဉ်ဆည်းကပ် ပြည့်လျှုံ့နေသည်က ပို၍ခက်သည်။

“မောင်ပဉ္စင်းကို ဘဝနီးနီးနဲ့ သားတော်ခွဲဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကြည်ညိုရုံ မကဘူး၊ သားအရင်းလိုပဲ ခင်တွယ်မိပါတယ်ဘုရား။ ဘုရားရှင်ကလဲ ပုဗ္ဗေဝ သန္ဓိဝါသေန’လို့ ဟောတယ် မဟုတ်ပါလား ဘုရား။ တပည့်တော်တို့မှာ သားကလဲ မထွန်းကားတော့ မောင်ပဉ္စင်းကိုပဲ သားအရင်းလို ခင်တွယ်

မိတော့တာပဲ ဘုရား” ဟု ဝန်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဆိုသည်။ ရဟန်း တပါး၊ ဦးပဉ္စင်းတပါးကို ဒကာမတဦးက သံယောဇဉ် အမျှင်တယ်လာ ပြီဆိုလျှင် သားတန်လျှင်သား၊ မောင်တန်လျှင်မောင်ဟု မိမိတို့ စည်းဝိုင်း အတွင်းသို့ သွင်းကာ ဆွေမျိုးစပ်တတ်လာတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သမီးချောကလေး ခင်ခင်ပြုံးကလည်း ဦးပဉ္စင်းဟုပင် ပီပီမခေါ်၊ ဦးဇင်း ဦးဇင်းနှင့် မပီတပီ ပါးစပ်ဖျားကလေးဖြင့်သာ ခေါ်တတ် ပြော တတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း “တပည့်တော်မ” ဟူသော အသုံးမှ “အပြုံး” “အပြုံးကလေး” “အပြုံးကလဲ” ဟူသော ကနွဲကလျ ပုဂ္ဂလိက အသုံးသို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။

အကြောင်း ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဝါစာကမ္မာ အကြောင်းတခုခုပြု၍ ကျောင်းသို့ မပြတ်လာသည်။ လာလျှင် ဆရာတော် ကြီးသို့ ဖူးချင်ယောင်မျှပြု၍ မောင်ပဉ္စင်းထံသို့ ဦးတည်ကြသည်ချည့်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့မလာပြန်တော့ မောင်ပဉ္စင်းက သွားသည်။ ကာမဂုဏ် လေဟန်ပင့်၍ ညော်သင့်နေမိရှာလေပြီကိုး။

ရိုးရိုးခင်တယ်မှလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝန်ကတော်ကြီး၏ တွက်ကိန်း ချခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရုပ်ချော ဂုဏ်ထူးရှင်ကလေး ခင်ခင်ပြုံးအတွက် မင်းစိုးရာဇာတို့ အသိုက်အဝန်းတွင် ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အမြော်အမြင်ကြီးသော မိခင် ဝန်ကတော်ကြီးက မောင်ပဉ္စင်း အပေါ်တွင် ပို၍ တွက်ကိန်းမိထားဟန် တူသည်။

အကြောင်းမူကား— ‘ကျောင်းကြီးဖျက်မ’ ဟု ဆိုချင် ဆိုကြစေ၊ မိမိတို့ ခေတ်တွင် ကျောင်းကြီးဖျက်မ ဟူသော ဝေါဟာရမှာ မဆန်းလှတော့။ ဆရာတော်သာမက တနိုင်ငံလုံး ရင်ကျိုးသော် ကျိုးကြပါစေ၊ ဘုရင် နှစ်ပါးပင် အပြိုင်ကိုးကွယ်၍ ပညာအရာတွင် စံမတူ ထိပ်သီးဖြစ်နေသော မောင်ပဉ္စင်းအဖို့ မိမိတို့လက်ဝယ်သို့ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ရွှေနန်းတော် တခုခု၌ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးလို နေရာမျိုးမှာ ကျိန်းသေလှသည် ဟု တွက်ကိန်းမိထားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“သာသနာတော်ဆိုတာ ပျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းပေမှာပဲ။ နို့ပေမယ် ပုထုဇဉ်သားတွေဆိုတော့ ပျော်ချင်လဲ ပျော်မှာပေါ့။ မပျော်ချင်လဲ မပျော် ဘူးပေါ့။ တကယ်လို့များ မောင်ပဉ္စင်း မပျော်ယင် အိမ်ကိုသာတန်းလာခဲ့ ဘုရား။ မောင်ပဉ္စင်းက ဒကာမကြီးတို့ရဲ့ သားပဲ” ဟု အဆုံးစွန် စကား

နှစ်ကိုယ်ကြား လျှောက်ထားသည်အထိ ခရီး ရောက်လာခဲ့ရာက “အို... မယ်မယ်ကလဲ၊ ပြုံးတို့အိမ်ကို မလာလို့ ဦးဇင်းက ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ ကျနေတာပဲ” ဟု မပွင့်တပွင့်စကားကလေးဖြင့်လေပင့်လိုက်ပြန်သောအခါ ပဉ္စင်းကျော်အဖို့ အရည်ပျော်လှမတတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။

အရှင်ဉာဏဓရသည် ဆရာတော်ကြီး၏ သြဝါဒပွဲ အပြီးတွင် လှမ်းမိ သည် ဟုပင် မထင်မိသော ခြေလှမ်းများတွင် ငုံ့လျှိုးသော ဦးခေါင်းဖြင့် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

‘မိမိတို့အကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီးသိနေပါပေါ့ကလား၊ ဆရာတော် ကြီးသာမက တကျောင်းလုံးပင် သိနေပါပေါ့ကလား၊ ဖုံးသလိုနှင့်ဖွင့်၊ ဖွင့်မယောင်နှင့် ဖုံးသော ဆရာတော်ကြီး၏ ယနေ့ သြဝါဒ စကားသည် မိမိသို့ တိုက်ရိုက် မိန့်ကြားခြင်းပါတကား၊ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှချည့်’ ဟု အရှင်ဉာဏဓရ တွေးသည်။

မိမိသည် လမ်းနှစ်ခွ၏ ထိပ်သို့ ရောက်နေကြောင်း ရှေးမဆွကပင် စဉ်းစားမိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ လက်ယာဘက်တွင် သာသနာတော်တည်း ဟူသော လမ်းဖြစ်၍ သာသနာတော်ကို ငယ်စဉ် လူမှန်းသိစ အရွယ်ကပင် မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ခဲ့သည်။ မွေ့လျော်၍၊ ပျော်ပိုက်၍လည်း သာသနာ တော်တွင် စိုက်လိုက်မတ်တတ် တချောင်းတည်းသော စိတ်ဖြင့် ကြီးစား ခဲ့ရာ သာသနာတော်တည်းဟူသော ဓမ္မရသ အပင်ကြီးမှ ချိုမြိန်လှသော အသီးအပွင့်များကို စားသုံးနေရလေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သို့ရာတွင် ဤအချိန်၊ ဤအခါ ရောက်ခါမှ ပြုံးပြုံး ကလေးနှင့် လှပ၊ လိုက်လျောလာသော လက်ဝဲလမ်းတသွယ်ကို တွေ့လာရသည်။ လက်ယာ လမ်းကိုလည်း ချစ်၏။ လက်ဝဲလမ်းကလည်း အဆွဲဓာတ်အား ကြီးမားလှ ပါတိသည်။ ယင်းသို့လျှင် လမ်းနှစ်သွယ်၏ထိပ်၌ မဝေနိုင်၊ မခွဲနိုင်၊ မချီ နိုင်၊ မချနိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ မိမိ၏ အကြောင်းများကို ဆရာတော်ကြီးနှင့် တကွ တကျောင်းလုံးပင် သိလာကြပြီဖြစ်ရာ မိမိသည် လမ်းတသွယ်ကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ရွေးချယ်ရပေတော့မည် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် မချီနိုင်၊ မချနိုင် စိတ်ဖြင့် တနေ့လုံး ရှိနေခဲ့ရာမှ ညနေခင်း ဘက်တွင်မူ အကြောင်းတခုခုကို ဗန်းပြ၍ ရောက်လာကြဦးမည်ဖြစ်သော အပြုံးမယ်ကလေးတို့ သားအမိကိုလည်း ရှောင်တိမ်းယင်း ဆိတ်ငြိမ်မှု၏ အင်အားကိုယူကာ အလေးအနက်လည်း စဉ်းစားရန် အတွက် ကျောင်း

တိုက် အထက်နားမှ တောင်ကုန်းကလေး တခုပေါ်တွင် တည်ရှိသော တဝဂ္ဂ ဘုရားဆီသို့ ထွက်၍လာခဲ့သည်။

ဤနေရာသည် မိမိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာကျက်ခဲ့သော ဘူမိနက်သန် နေရာဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်း၍ တိတ်ဆိတ်သည်။ စစ်ကိုင်း တောင်၏ သာယာသော စေတီ၊ ကျောင်းကန် တို့ကို စီး၍ မြင်ရ၏။ ကျောင်းကန်၊ စေတီတို့ အလွန်မှ ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိနေသော ရောဝတီကိုလည်း အေးချမ်းစွာ မြင်ရ၏။ သို့သော် အခြား ကိစ္စ၊ ထေ့လာ များကြောင့် ဤနေရာသို့ မရောက်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။

တဝဂ္ဂဘုရားကလေးမှ ရှေးဟောင်း အကြွင်းအကျန် ကလေးများ ဖြစ်ဟန်တူသော ဆည်းလည်း တလုံး၊ နှစ်လုံးက မေ့တေးကို တီးခတ်၍ အရှင်ဉာဏဓရကို ကြိုဆို၏။ တဝဂ္ဂအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အနည်း ငယ်မှောင်လျက်ရှိသောကြောင့် ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်း၍ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်သည်။ ပလ္လင်ဟောင်းကလေးပေါ်မှ ဘုရားရှင်သည် မိမိအား မဟာကရုဏာ မျက်လုံးတော်အပြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ပခုံးထက်တွင်ပါလာသော နေကထိုင်ကလေးကို ခင်း၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ရှေးက မတောင်းခဲ့စဘူးသော ဆုကို တောင်း လိုက်မိသည်။ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် လမ်းနှစ်သွယ် ထိပ်၌ ဝေခဲ၍မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံး အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်လျက် ရှိနေရပါသည်။ တပည့်တော်အား သာသနာတော်တည်းဟူသော လမ်း ပေါ်သို့ ကယ်မ ဆွဲဆောင်တော်မူပါဘုရား”

အသည်းနှလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လူမကြား၊ သူမကြားဖွင့်အန်ခွင့် ရလိုက်သောကြောင့် ငြိမ်းချမ်း သက်သာ သယောင် ရှိသွားသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ တရားထိုင်သလို တင်ပျဉ်ခွေ ပြင်၍ထိုင်ကာ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုသည်။

အာရုံပြုကောင်းလှ၍ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်တွင် သဒ္ဓါစိတ် တဖြန်းဖြန်း နှင့် ငြိမ်းချမ်းနေခိုက် အစိန္တေယျ၊ အပ္ပမေယျ အစချီကာ သာယာလှ သော အသံဖြင့် ဘုရားရှိခိုးသော အမျိုးသမီးတဦး၏အသံကို ကြားလာ ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် နောက်ပိုင်း ဂူဝဆီသို့ လှည့်၍ ကြည့် လိုက်မိသောအခါ ဘယ်အချိန်က ဤနေရာသို့ ရောက်လာမှန်း မသိသော အမျိုးသမီးတယောက်သည် ဂူအဝသာသာ မိမိအနီးသို့ မရောက်တရောက်

နေရာတွင် မိမိရှိနေသည်ကိုပင် ဂရုပြုဟန်မတူပဲ ပျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်၍ ဘုရား ရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော်လည်း ဤအမျိုးသမီးသည် မိမိ မရောက်နိုင်ခိုက်တွင် ဤဂူ၊ ဤဘုရားသို့ လာရောက် ရှိခိုးလေ့ ရှိနေသူဟု တွေးရသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် ပြန်မှာပဲဟု ဆက်၍ တွေးကာ ဘုရားရှင် ဘက်သို့ လှည့်၍ နေမြဲအတိုင်း ဆက်၍ ဘုရားအာရုံပြုသည်။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီး၏ ထူးခြားသော ဆုတောင်းသံကြောင့် ဤ တကြိမ်တွင်မူ အံ့ဩလှစွာဖြင့် ရုတ်ခြည်းပင် အမျိုးသမီး ဆီသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဤကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှစ၍ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းတွင် ရဟန်းလူထွက်မယား မဖြစ်ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား”

မိမိအကြောင်းကို သိ၍ မိမိကို စောင်းကာ ဆုတောင်းလိုက်လေ သလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒကာမကြီး၊ အဲ အဲ ဒကာ မလေး ဆုတောင်းက တယ်ဆန်းပါလားဗျ” ဟု အာမေဍိတ်သံဖြင့် အမေးစကား ထွက်သွားမိသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ‘ဒကာမကြီး’ ဟု ထွက်သွားမိရာမှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ချောချောပြေပြေနှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဒကာ မလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ‘ဒကာမလေး’ ဟု ပြင်လိုက်ရသည်။

ဒကာမလေးက ရှိခိုးပြီး၍ မေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒကာမလေး၏ လှပပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာမှ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ သည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာရော အမူအရာပါ တည်ငြိမ်လှ၏။ ဒကာမလေး ဆီမှ ဘာရန်မှန်း မသိရသော တသင်းသင်း ရနံ့သည် ဝေ့၍ လာသည်။ အဘယ့်ကြောင့်မသိ၊ ဤ ဒကာမလေးကို ကြည့်နေယင်းဖြင့် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထနေမိသည်။

“ဆန်းချင်လဲ ဆန်းမှာပေါ့ဘုရား၊ နို့ပေမယ့် ကိုယ့်ဆန္ဒရှိရာ ဆုတောင်း ကြတာပဲ”

မှန်ပါ၏။ မိမိ၏ ရင်တွင်း လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် တကိုယ်တည်းထင်၍ ယခုပင် မိမိကိုယ်တိုင် ဖွင့်အန် ဆုတောင်းမိသည့်အသံကို ဤ ဒကာမလေး များ ကြားလေရော့သလားဟု တွေးလိုက်သည်။

“ဒကာမလေးကို ဒီနားတုဂိုက်မှာ အရင်က သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး”

“သတိမထားမိလို့ပါ။ တပည့်တော်က ဟိုဘက်နား သီလရှင်ချောင်ကပါ”

“ဦးပဉ္စင်းကိုများ တမင်စောင်းပြီး ဆုတောင်းလိုက်လေသလားဗျာ”

“အရှင်ဘုရားကို စောင်းစရာ မရှိပါဘူး။ အရှင်ဘုရားက သာသနာတော်မှာ အလွန်ပျော်တဲ့ တိပိဋကအကျော်၊ ဓမ္မကထိကအကျော်၊ ကျမ်းပြု အကျော် ပဉ္စင်းအကျော်ပဲဟာ”

“ဒကာမလေးမှာ ရဟန်းလူထွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်များ ရှိနေလို့လား”

“ခံစားချက် ရှိဖို့ မလိုပါဘူး ဘုရား၊ တွေးကြည့်ယင် အရှင်းကြီး၊ အစင်းကြီးပဲ။ တပည့်တော်အမြင်တော့ လောကမှာ ရဟန်းလူထွက်ထက် မိုက်တဲ့သူ ရှိတောင်မရှိဘူးလို့ ထင်မိပါတယ် ဘုရား”

“အလို - ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

“ဘယ်နှယ် အရှင်ဘုရား၊ သာသနာတော်မှာ တကယ့် ယောက်ျားကောင်းအဖြစ်နဲ့ ဆွမ်းအသင့်၊ ကွမ်းအသင့်၊ နေရာအပြည့်အစုံ၊ ပူဇော်မှုအဖုံဖုံနဲ့အေးအေးချမ်းချမ်းနေပြီးတော့မှ မယားကျွန်းလုပ်အုံးမယ်ဆိုတော့ သူ့ထက်မိုက်တဲ့သူ ရှိအုံးမှာလား ဘုရား”

“ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံမှာ ရဟန်းလူထွက်တွေ အများကြီးပါဗျာ။ လူမိုက်တွေချည်း ဖြစ်ကြရောလား”

“တပည့်တော် အမြင်တော့ လူမိုက်တွေချည်းပဲ ဘုရား။ သူတို့ကို အားနာလို သာ တည့်တည့်မပြောကြတာ၊ ကွယ်ရာ ထောင့်ရာမှာတော့ ရဟန်းလူထွက်မှန်ယင် ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်တမျိုးနဲ့ အမြဲရှုတ်ချခံရတာ ချည်းပါပဲ”

“ဂုဏ်နဲ့၊ ဋ္ဌပ်နဲ့ ရဟန်းလူထွက်တွေလဲရှိပါတယ်ဗျာ”

“သူတို့ကိုယ် သူတို့ ထင်နေကြတာပါ။ တပည့်တော် အရှင်းဆုံးတခု၊ လျှောက်ပါရစေ။ ရဟန်းလူထွက်မှန်ယင်ဘယ်လောက်ပဲ ဂုဏ်ရှိနေပါစေ သူတို့ကိုရဟန်းလူထွက်၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်လို့ များတည့်တည့်ခေါ်ယင် ခံနိုင်တဲ့သူ ရှိလို့ လားဘုရား”

“မရှိပေဘူးထင်ပါတယ်။ မရှိရုံမကဘူး၊ တချို့ များအဲဒီလို ခေါ်မိပြောမိယင် အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုတောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်ကြပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီတော့ တသက်လုံးလိပ်ပြာမလုံရတဲ့သူအဖို့ လောကမှာ သူ့ထက်မိုက်တဲ့သူ ရှိပါအုံးမလား၊ လိပ်ပြာမလုံတဲ့လင်သားရဲ့ မယားဟာ ဘယ်ကလောက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူနဲ့ စဉ်းစားသိရှိနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“သာဓုပါ ဒကာမလေး၊ သာဓု-သာဓု။ ကျုပ်သိပြီ၊ ကျုပ် သဘော ပေါက်ပါပြီ။ ဒကာမလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ က-ဦးပဉ္စင်း ပြန်မယ်၊ ဒကာမလေး ဘုရားအာရုံပြုချင်လဲ ပြုရစ်ခဲ့ပေတော့”

အရှင်ဉာဏဓရသည် အမျိုးသမီးလေးကို ဖြတ်ကျော်၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး က လေးက ဦးအကြိမ်ကြိမ်နှိမ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

[၃]

မိမိအကြောင်းကို လူသာမက နတ်များပင် သိလေပြီဟု ယူဆ၍ အရှက် ကြီး ရှက်၊ သံဝေဂ အရကြီး ရတော်မူသည်။ တဝဂ္ဂတွင် တွေ့ရသော အမျိုးသမီးမှာ လူမဟုတ်၊ မိမိအားသတိပေး ကယ်တင်ရန်ရောက်လာသော တောင်စောင့်နတ်တပါးဟု ယူဆသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

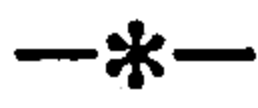
နောက်တနေ့မှစ၍ အရှင်မြတ်သည် တရားပွဲတွင် ကြားနာ ဖူးတွေ့မှုမှ လွဲ၍ နှစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံမှု မှန်သမျှကို ဒါယိကာမများကိုအပထား၍ ဒါယ ကာများကိုပင် တွေ့ဆုံခွင့်မပြုတော့ပဲ သံယောဇဉ် ယတိပြုတ် ဖြတ်လိုက် သည်။ တရားပွဲ ပူဇော်ပွဲများကိုလည်း သတိဖြင့်သာလက်ခံ၏။

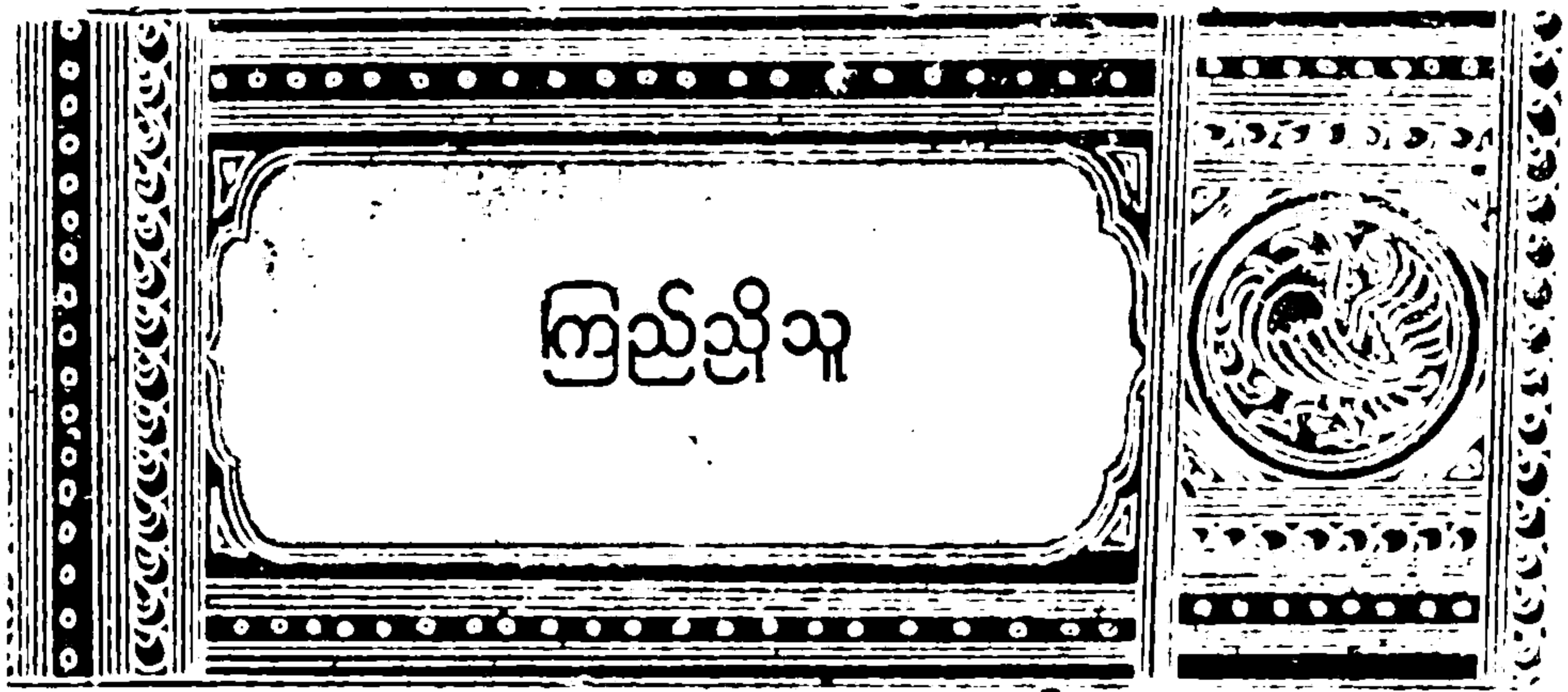
မကြာမီပင် စီစဉ်ထားပြီးအတိုင်း အင်းဝဘုရင်က ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်၍ ကိုးကွယ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင်ရရှိခဲ့သော ‘တိပိဋကဓရ’ ကို မင်းဆရာဖြစ်လာသောအခါ ဘုရင် မင်းမြတ် အစီအစဉ်ဖြင့် ထပ်မံ ပြန်ဆို့ စေ၍ ‘မဟာတိပိဋကဓရ’ဟု မဟာအထွတ်တပ်၍ ထပ်မံ ချီးမြှောက်ပူဇော် သည်။

အင်းဝဘုရင်သာမက ညီတော် စစ်ကိုင်းစားကလည်း စစ်ကိုင်းတွင် ကျောင်းကြီးဆောက်ကာ တောင်းပန်၍ ကိုးကွယ်လာသောကြောင့် အရှင် မြတ် အဖို့ နှစ်ကျောင်းစံဆရာတော် ဖြစ်လာရသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်စဉ် ကပင် နိက္ခမဓာတ်ခံ ရင့်သန်ခဲ့ပြီးသော ဆရာတော်အဖို့ ယင်း ကျောင်း ကြီးများကို စွန့်ခွာ၍ စစ်ကိုင်းတောင်အစွန်ရှိ တောင်ဖီလာ ချောင်သို့

တောထွက်တော်မူသောအခါ တောရအကျော် တောင်ဖီလာ ဆရာတော်
ဟု ထင်ရှားလာပြန်သည်။

တောင်ဖီလာ ဆရာတော်ဘဝတွင် နန်းတွင်းသုတဦးနှင့် စေလွတ်
အစမ်းသပ်ခံရ၍ ကြီးမားသောသီလသိက္ခာအစွမ်းကြောင့် လွတ်မြောက်
လာသောအခါ ဓားမကူးဆရာတော်ဟု ကျော်ကြား လာပြန်သည့် အ
ကြောင်းကိုကား ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီတွင် ‘အမှောင်ရိပ်ဝယ်’ ဟူသောအမည်
ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးလေပြီ။ ။

ကြည်ညိုသူ

[၁]

အမည်ရင်းမှာ “ဒေဝ” ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုသောအခါ “ဗုဿဒေဝ” ဟု အမည်ခံယူ၏။ အကြောင်းမူကား - အရှင်သည် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားရှင် တို့အနက်မှ ဗုဿဘုရားရှင်၏ အဖြစ်တော်များမှာ မိမိစရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသူ ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက် တော်မှ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလွန်းသူ၊ သာသနာတော်၏ အနာဂတ်ကို တွေး၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတော် မူလွန်းသူဖြစ်သော ဗုဿအရှင် မြတ်ကို တရစပ် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း မပြတ် သတိရနိုင်ရန် အရှင်မြတ်တို့၏ အမည်ကို မိမိ အမည်ရှေ့တွင် ဆက်ခံယူခြင်း ဖြစ်သည်။

အရှင် ဗုဿဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် ရဟန်းကျောင်းသို့ ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ရဟန်းကျောင်းမှ မခွာတော့ပဲ တဆက်တည်းနေခဲ့ ပျော်ပိုက် ခဲ့သူဖြစ်၏။ ကိုရင်ဝတ်ချိန်တွင် ကိုရင်ဝတ်သည်။ ကိုရင် ဘဝမှ မထွက် တော့ပဲ အသက်စေ့၍ ရဟန်းပြုချိန်တွင် ရဟန်းပြုသည်။

ရဟန်း ဖြစ်ချိန်တွင် အရှင်ဒေဝအဖြစ်မှ ဗုဿဒေဝဘွဲ့ကို ခံယူလိုပါ ကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကလည်း သဘောတူ သည်။ အကြောင်းမူကား - ကိုရင်ဒေဝသည် ပိဋကတ်တော်မှ ဗုဿထေရ ဝတ္ထုလာ ဂါထာများကို မပြတ်ရွတ်ဆိုသူ ဖြစ်ရုံမက ဗုဿထေရ အရှင် ကဲ့သို့ပင် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူ၊ အနာဂတ် သာသနာတော် အရေးကိုတွေး၍ စိုးရိမ်နေသူ၊ အခွင့်သာလျှင် သာသနာတော်ကို ပြုစုမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို သိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုရင်ဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် အရွယ်နှင့်မမျှ သာသနာတော်အရေးကို တွေးခုံသုဖြစ်သည်။ တွေးဟန်ကား - ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၊ အဆုံးအမတော်တခုတည်း ဖြစ်ပါလျက် မိမိတို့ လင်္ကာဒီပရီ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား ရဟန်းတော်များသည် အဘယ့်ကြောင့် သူ့ဂိုဏ်း၊ ငါ့ဂိုဏ်းဟု ဂိုဏ်းဂဏများ ကွဲပြား၍ နေရပါသနည်း။

လင်္ကာဒီပ သာသနာတော်သည် ကျွန်းနှင့်ပင် မမျှလောက်အောင် သံဃာတော်တို့ များပြားလှသောကြောင့် စည်ပင်သည်။ ကြီးပွားထွန်းကားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်း သံဃာတော်များသည် တစုတလုံး တညီတညွတ်တည်း မရှိကြပဲ တကျောင်း တဂါထာ၊ တရွာတပုဒ် ဆန်း'ဟု ဆိုရလောက်အောင် ကွဲပြား၍ နေကြပေသည်။ ဂိုဏ်းငယ် ဂိုဏ်းမှားများကို ထားဦး၍ ဘုရင် စသော ထိပ်သီးဒကာတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဂိုဏ်းကြီးများပင်လျှင် မဟာဝိဟာရဂိုဏ်း၊ အဘယဂီရိဂိုဏ်း၊ ဇေတဝနဂိုဏ်းဟု သုံးဂိုဏ်း ကွဲပြားလျက် ရှိနေခဲ့ပေသည်။

မိမိသည်ပင် လင်္ကာဒီပ သာသနာတော် တည်ဦးစက သာသနာပြု မထေရ် အရှင်မဟိန္ဒ စတင် တည်ထောင်ခဲ့သော မဟာဝိဟာရဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေခဲ့ရပေသည်။ အရှင် မဟိန္ဒသည် လင်္ကာဒီပ သာသနာတော်ကို တည်ဦးစကမူ အခြား ဂိုဏ်းခွဲမရှိသေးသောကြောင့် 'ဂိုဏ်း'ဟူ၍ ရှိခဲ့သေးဟန်မတူ။ မဟာဝိဟာရဟူသည် ကျောင်းတော်ကြီးဟူသော အမည်မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ နောင်ခါသော်မူ အဘယဂီရိ၊ ဇေတဝနဟူသော ဂိုဏ်းကြီးနှစ်ဂိုဏ်းနှင့် ဂိုဏ်းငယ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သည်းခံမှုကို ထွန်းပြ၍ မာနကို နှိပ်ကွပ်အပ်သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တခုတည်းသော အဆုံးအမတော်အောက်၌ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ကွဲပြား နေရပါသနည်း။

ကွဲပြားရုံ သက်သက်မျှမဟုတ်။ တဂိုဏ်းကိုတဂိုဏ်းက ပုတ်ခတ်၏။ သူ့ဆရာထက် ငါ့ဆရာကသာသည်ဟု ဂုဏ်ပြိုင်၏။ ရဟန်းတို့ပင်ဖြစ်မချည်း၊ ဂိုဏ်းဆရာ ဂိုဏ်းသားတို့၏ မျက်နှာများတွင် မာန အခိုးအငွေ့များကို တွေ့နေရ၏။ ရှုတ်ချသံများကို ကြားနေရ၏။ ဤသာသနာတွင် နေ၍ ဤသင်္ကန်းကို ဝတ်သူချင်းအတူတူ ဖြစ်ကြပါလျက်ပင် အတူမနေ အတူမစားနိုင်လောက်အောင် ကွဲပြားကြ၏။

ယင်းသို့ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်များကို သာသနာတော်ကိုချစ်သော ကိုရင်ဒေဝသည် ငယ်စဉ်ကပင် စဉ်းစားခဲ့၏။

ငါ၏ သာသနာတော်ကို အခြားသူများ မဖျက်ဆီးနိုင်၊ ငါ၏ သား ရဟန်းများသည်ပင် ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အနာဂတ် မိန့်ခွန်းတော်တရပ်ကို သင်အံ့တွေ့ရရှိသောအခါ ကိုရင်ဒေဝသည် စိတ် မချမ်းသာစွာဖြင့် နာယူခဲ့ရ၏။ စာကြီးများကို သင်အံ့ရ၍ သုတ္တန် ဒေသနာမှ ဖုဿထေရ သုတ္တန်ကို သင်အံ့ တွေ့ရှိရသောအခါတွင်ကား ကိုရင်ဒေဝသည် စိတ်မချမ်းသာရုံမျှမက အံ့ဩလှစွာဖြင့် နာယူခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား— ဖုဿထေရ်ကြီးက အနာဂတ် သာသနာတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိန့်ကြားပုံများမှာ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူတို့အတွက် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်ဖွယ်ရာပင် တိတိကျကျ ရှိလှသောကြောင့် ပေတည်း။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်တို့ကဲ့သို့ သာ သနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းအဖြစ် တိတိကျကျ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးသော် လည်း ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်တို့လို သံသာတော်များကို ကြည်ညိုလှသူ ဖြစ် ပါသည်။

“ကြည်ညိုမှုနှင့် အလားတူပင် သာသနာတော် ခိုင်မြဲမှုကိုလိုလားတောင့် တလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်လိုလားသကဲ့သို့ သာသနာတော်ကြီး သည် အရှည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲနိုင်ပါမည်လား ဘုရား”

“ပဏ္ဍရ ရသေ့ ။ ။ မြင်မြင်သမျှတို့သည် သင်္ခါရ တရားသာ ဖြစ်၍ သာသနာတော်သည်လည်း သင်္ခါရပင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ရဟန်းတို့သည် အကြင်မျှလောက် တရားကို ကျင့်သုံး၏။ ထိုမျှ လောက် ခိုင်မြဲပေလိမ့်မည်”

“အနာဂတ်ကာလ၌ ရဟန်းတော်တို့သည် အရှင်မြတ်တို့ကဲ့သို့ တရား တော်အတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်ကြပါမည်လားဘုရား”

“ကျင့်သုံးကြသည်လည်းရှိမည်။ မကျင့်သုံးကြသည်လည်းရှိမည်။ သို့ ရာတွင် မကျင့်သုံးသူက များပြားလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သာသနာ တော်၏ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်း သာသနာတော်၏ သင်္ခါရ ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဘုရားရှင်သည် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော သာသနာ့ ပန်းတိုးတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ရန်အတွက် တရားကျင့်ရန် လူဝတ်ကြောင့်အဖြစ် ဖြင့်လည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ တပည့်တော်တို့လို ရသေ့ အဖြစ်ဖြင့်လည်း

ခွင့်ပြုတော်မူပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်လည်း အကောင်းဆုံးသော ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူထားပါ၏။ သို့ပါလျက် ရဟန်းအ ဖြစ်တိုင် အဘယ်ကြောင့် မကျင့်သုံးကြပါသနည်းဘုရား”

“သဒ္ဓါဓာတ် စီရိယဓာတ် ဆုတ်ယုတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သာသနာ့ ထီးရိပ်ဟူသည် သဒ္ဓါရှိသူတို့အတွက် တရားကွန်းခိုရာ ဖြစ်သကဲ့ သို့ သဒ္ဓါနည်းပါး လူ့မတရားတို့အတွက်လည်း ခိုနားရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်”

“သို့ဆိုလျှင် အနာဂတ်ကာလ၌ သာသနာတော်၏ ကောင်းကျိုးများ မရှိနိုင်တော့ပါပြီလား။ ဆိုးကျိုးများဘက်သို့သာ သက်ဆင်းပါတော့မည် လား ဘုရား”

“ဤသို့ကားမဟုတ်ပါ။ ယေဘုယျကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သာ သနာတော်သည် ငှက်ခါးပျံသကဲ့သို့ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ရှိပါလိမ့်မည်။ သာ သနာတော်ကျိုးကို လျစ်လျူရှုသော၊ သို့မဟုတ် သာသနာတော်ကို မပြု ပြင်တတ်သော မင်းတို့ လက်ထက်၌ သာသနာတော်သည် နိမ့်တုံရှိ၍ သာ သနာတော်ကျိုးကို လိုလား၍ တန်ခိုးကြီးသော မင်းတို့လက်ထက်၌ သာသနာတော်သည် မြင့်တုံရှိပါလိမ့်မည်”

“သာဓု....သာဓု....သာဓုပါ အရှင်မြတ်။ ။ သို့အရာတွင် အနာဂတ် ရဟန်းတော်များသည် တရားအတိုင်း မကျင့်သုံးသူက များလိမ့်မည်ဟု အရှင်မြတ် အမိန့်ရှိပါသည်။ အဘယ်ပုံမကျင့်သုံးကြမည်ကို အနုစိတ် မိန့် ကြားတော်မူပါဘုရား”

“သိရလျှင် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်မျှသော အကြောင်းရပ်ကို အဘယ် ကြောင့် သိလိုပါသနည်း ပဏ္ဍရ ရသေ့”

“တပည့်တော်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုယ်ကျိုးကို မေးလျှောက် ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သာသနာတော်ကို ကြည်ညို၍ သာသနာ့ အရေးကို စိတ် ဝင်စားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိလိုလှပါသည်။ မိန့်ကြားချီးမြှင့်တော်မူပါ ဘုရား”

“သို့ဆိုလျှင် ယောနိသော မနသိကာရဖြင့် နာယူလေလော့ ပဏ္ဍရ”

“ကောင်းပါပြီ ဘုရား”

“ပဏ္ဍရ ရသေ့ ။ ။ အနာဂတ်ကာလ၌ ရှင်, ရဟန်း အများတို့သည် နေရာတိုင်းမှာ စိတ်တိုလေ့ရှိကြလိမ့်မည်။ တယောက်အပေါ် တယောက် အခဲမကျေနိုင်ပဲ စွဲမြဲစွာ ရန်ငြိုးထားလေ့ ရှိကြလိမ့်မည်။ ဆရာသမား

သီတင်းသုံးဖော်များက မိမိအား ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ပစ်
လေ့ ရှိကြလိမ့်မည်။ မာန်မာနလျော့၍ ပျောင်းပျော့နူးညံ့သင့်ပါလျက်
မနူးညံ့သည့်ပြင် နေရာတိုင်းမှာ ထန်ချင် မာန်ချင်ကြလိမ့်မည်။ မရှိသော
ဂုဏ်ကို ရှိဟန်ဆောင်လျက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြလိမ့်မည်။ ရဟန်း
အချင်းချင်း ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မနာလို မရှုဆိတ်သောဣဿာတရားများ
တိုးပွားကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ကာလ၌ ရဟန်းတို့သည် ဂိုဏ်းဂဏကဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သဖြင့်
အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဝါဒစုံယူကြ၍ မတူမျှသော ဝါဒရှိရစ်ကြလိမ့်မည်”

စိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့တို့ ရှိရုံမျှမဟုတ်၊ ဂိုဏ်းကဲ့၊ ဝါဒကဲ့နှင့် ဘုရားရှင်၏ သာ
သနာတော် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကဲ့လိမ့်မည်ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ
ပဏ္ဍရ ရသေ့ အဖို့ တုန်လှုပ်လှသဖြင့် “ဘုရား...ဘုရား” ဟုပင် ရေရွတ်
လိုက်မိ၏။

“ပဏ္ဍရ ရသေ့ ။ ။ အနာဂတ် ရှင်ရဟန်းအများတို့သည် မိမိတို့
ကိုယ်တိုင်က ရေတိမ် ကမ်းနား၌ ကျက်စားသော ဖုံကဲ့သို့ သာမည
တရားလောက်၌သာ ကျက်စားနိုင်ပါလျက် လေးနက်သော သစ္စာလေး
ပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့၌ သိပြီးဟု ထင်မှတ်၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အလေး
မပြုကြပဲ နေကြလိမ့်မည်။ တရားအားထုတ်သူ အချင်းချင်းလည်း မလေး
မစား အရေးမထားပဲ နေရစ်ကြလိမ့်မည်။ ကောင်းစွာ ဟောပြောတော်
မူအပ်သော တရားတော်မြတ်ကို ညစ်နွမ်းအောင် ပြုရစ်ကြလိမ့်မည်။

“သီလ သမာဓိ ပညာဘက်က ပြောပလောက်အောင် ဂုဏ်မရှိကြ
ကျန်းဂန် ဗဟုသုတလည်း မရှိကြပါပဲလျက် သူတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌
နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းနှင့် ပရမ်းပတာပြောဆိုကြကုန်လျက် နောက်လိုက်
အင်အား ပေါများသူတွေ ဖြစ်ရစ်ကြလိမ့်မည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတ ဂုဏ်ရှိကြကုန်သည်
ဖြစ်၍ ရှက်စိတ်လည်း ရှိကြ၊ ဂုဏ် ပကာသနနှင့် လာဘ်လာဘကိုလည်း
အလိုမရှိကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဟုတ်တိုင်း
မှန်ရာပြောဆိုကြလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထောက်ခံသူ နည်းပါး၍ အင်အား
မရှိသူများ ဖြစ်ရစ်ကြလိမ့်မည်။

“ပညာမဲ့သော ရဟန်းတို့သည် ရှေ့၊ ငွေ၊ လယ်မြေစသည့် မအပ်သော
ပစ္စည်းများသာမက ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့အထိ အလှူခံကြ
လိမ့်မည်။

“အနာဂတ် ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းညိုကြီးများကို ဝတ်ရုံသုံးစွဲကာ ဒါယကာ, ဒါယိကာမတို့ အထင်ကြီးလောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ကို ဆောင် ကုန်လျက် ပစ္စည်းလေးပါးလှူအောင် အရိပ်အရောင်စကား ဆွယ် တရား ဟောကြလိမ့်မည်။ အဝတ်အဆင်တို့၌ လျှပ်ပေါ်လော်လီ မတည်ကြည်ရုံ မက အဝါနုရောင် သင်္ကန်းကလေး များဖြင့်လည်း ရုပ်ချော ဗန်းပြ လှည့်လည်ရစ်ကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ရဟန်းတို့သည် တောရကျောင်းတို့၌ နေဖို့ ပင်ပန်းကြ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရွာနီးကျောင်းတို့၌သာ အနေများကြလိမ့်မည်။ အကြင် နည်းဖြင့် လာဘ်လာဘပေါများနိုင်သည်ကို သိ၏။ ထိုနည်းအတိုင်း အတု လိုက်၍ ကျင့်ကြလိမ့်မည်။

“အနာဂတ်ရဟန်းတို့သည် ဒေါသ, မာနစိတ်တို့ကြောင့် တရား၌လည်း ကောင်း၊ လေးစားအပ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လည်းကောင်း ရှိသေ လေး စားခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတို့ကို နှိမ်လေ့ရှိကြလိမ့်မည်။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ”

ပဏ္ဍရ ရသေ့ ဦးခေါင်းမော့လိုက်သောအခါ အနာဂတ် သာသနာ တော်အတွက် စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ မိန့်ခွန်းတော်များကြောင့် မျက်နှာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်မေးလျှောက်မိသည်မှာ မှားလေ ပြီလားပင်မသိပါ။ သို့သော် တပည့်တော်တွင် အကြင်မျှလောက် ဒါန ကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်များ ရှိနေပါ၏။ ထိုကုသိုလ် များ၏ အကျိုးကြောင့် အနာဂတ်သံသရာ၌ သာသနာတော်ကိုကယ်တင် နိုင်သောသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဘုရား” ဟု လျှောက်ကြား လိုက် သောအခါ ဖုဿမထေရ်ကြီးက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ချီးကျူးသည်။

[၃]

ယင်းဖုဿထေရ် ဝတ္ထုတော်ကို သင်အံ့ရသောအခါ ယနေ့ လင်္ကာဒီပ သာသနာ၌ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒ အစုံစုံကွဲပြား၍နေခြင်း၊ ရဟန်းများစွာ တို့၏ အမှုအကျင့်များမှာလည်း ယင်းအနာဂတ် ဒေသနာတော်နှင့် ထပ်တူဖြစ် လျက် ရှိခြင်းတို့ကိုတွေ့ရသောကြောင့် အရှင်ဖုဿဒေဝ အံ့ဩရ၏။

အနာဂတ်ကိုဟောသော ဖုဿအရှင်မြတ်ကို ကြည်ညိုသည်။ ကြည်ညိုသောကြောင့်ပင် ဖုဿဒေဝဟု အမည်ခံယူခဲ့သည်။ မိမိအလားတူ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလှသော ပဏ္ဏရရသေ့ ကိုလေးစားသည်။ လေးစားရုံမျှ မဟုတ်၊ ယနေ့လက်ခံဒီပ သာသနာတော်ကို မင်းတို့၏ အာနိသင်ဖြင့် အားကြီးမာန်တက် ပြုစုပျိုးထောင်လျက်ရှိလာသော ပရက္ကမ ဗာဟုမင်းသည် ဆုတောင်းအတိုင်းဖြစ်လာသော ပဏ္ဏရ ရသေ့ ပင်ဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားသည်။ အကြောင်းမူကား စေတနာချင်း တူသည့်အပြင် အမည်အားဖြင့်လည်း ဆင်တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်ခံဒီပမင်းများသည် သာသနာပြုမင်းဟု အမည်ခံကာ သာသနာတော်ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုစုကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဆောက်ခြင်း စေတီတည်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့ရုံမျှသာ ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ဂိုဏ်းဂဏ ကွဲပြားနေခြင်းနှင့်မလျော်သော အမှု အကျင့်တို့မှာ ကား ရှေးကအတိုင်းသာဖြစ်၍ တစုံတရာထူးခြားမလာခဲ့။

ပရက္ကမဗာဟု မင်းကား မညီမညွတ်သောဂိုဏ်းကြီးသုံးဂိုဏ်းကို မင်းမိန့်ဖြင့် တညီတညွတ်ဖြစ်စေသည်။ အဘယ်မျှကြီးမြင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ မာနကြောင့်၊ ဒေါသကြောင့် မညီညွတ်နိုင်ခဲ့ပါသော် မိမိ၏ သာသနာ့အာဏာစက်မှ လွတ်ရာ၊ လူထွက်ခြင်း၊ တောထွက်ခြင်းစသည်ဖြင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ကြွကြပေတော့။

အဝတ်အရုံ အနေအထိုင်၊ အဆည်းအကပ်စသည်ဖြင့် တရားတော်နှင့် မလျော်သော အပြုအမူများကိုလည်း ပြုပြင်စေသည်။ ထို့ကြောင့် အရင်းလဲသော် အဖျားထင်းဖြစ် ဆိုသကဲ့သို့ ဂိုဏ်းကြီးများ ညီညွတ်သောအခါ ဂိုဏ်းငယ် ဂိုဏ်းများ ပြုပျက်ကုန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် လက်ခံဒီပ သာသနာတော်သည် ဘုန်းကြီး၍စေတနာမှန်သော ပရက္ကမဗာဟု မင်းကြီးလက်ထက်၌ တရားတော်နှင့်အညီ တပြေးညီ ဖြစ်လာသောကြောင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသော အရှင် ဖုဿဒေဝက သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်သည်။

မိမိမူကား အခြေခံပရိယတ္တိပညာများ သင်ကြားပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မြင်ရ ကြားရသမျှ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်တို့သာ ဖြစ်သော ကျောင်းကြီး ကန်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှ ရုန်းထွက် လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိအတွက် ပင်ရင်းအလုပ်ဖြစ်သော ပဋိပတ္တိအလုပ်တွင် အားထုတ် လို

သောကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ရင်းမဟာဝိဟာရ ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဆရာတော်များကို ခွင့်ပန်၍ မဟာစေတီ၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော တောရ ကျောင်းငယ်၌ တရားနှလုံးဖြင့် သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင်ခဲ့ ပေပြီ။

တနေ့သုံးကြိမ်ဘုရားရှိခိုး၍ ဆွမ်းစားချိန်၊ ကျိန်းစက်ချိန်များမှတစ်ပါး ကျန်သောအချိန်များတွင် တရားအားထုတ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးရာ၌ နိနက် အရုဏ်တက် တချိန်၊ ညဉ့်တချိန်နှင့် ကျန်သောတချိန်မှာ ညနေ ညဉ့်ပိုင်း တွင် မဟာစေတီသို့ သွားရောက်ရှိခိုးသော တချိန်ဖြစ်၏။

လင်္ကာဒီပ မဟာစေတီတော်မြတ်မှာ တကျွန်းလုံး ဦးခိုက်ရာ နာမည် ကြီးလှ၏။ မဟာတပ်ရလောက်အောင်လည်း ကြီးမားသည်။ တန်ခိုး ကြီးသည်။ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် မဟာစေတီသို့ အရှင်ဖုဿဒေဝ ပုံမှန်သွားရောက်ရှိခိုးခြင်းမှာကားနာမည် ကြီးသောကြောင့်လည်းမဟုတ်၊ တန်ခိုးကြီးသောကြောင့်လည်း မဟုတ် ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။

တခုမှာ မဟာစေတီသည် ဓာတုဝင်အရ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော် မွေတော်တို့ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလှသော မိမိအဖို့ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော် မွေတော်များနှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ ရှိခိုးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အခြားတခုမှာ မဟာစေတီနှင့် မိမိ တောရကျောင်းသည် မဝေးလွန်း၊ မနီးလွန်းသောအရပ်၌ တည်ရှိပေရာ တနေ့လုံး တရားအား ထုတ်ရာ၌ ကျန်းမာရေးအတွက် အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် ဣရိယာပထ မျှတစေရန်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် မေတ္တာပို့သည်။ မေတ္တာပို့ပြီးလျှင် ငယ်စဉ်ကပင် ပုံမှန်ရှုတ်ဖတ်လာခဲ့သော မိမိ၏ သာသနာတော်စွဲ ဖုဿထေရဝတ္ထုဂါထာ တော်များကို ရှုတ်မြဲဖြစ်သည်။ ထို့နောက် 'သာသနဿစ လောကဿ ဝုဗ္ဗိ ဘဝတုသဗ္ဗဒါ' စသော သာသနာတော်ကြီးပွားစေကြောင်း၊ ကွဲပြား နေသော ဂိုဏ်းဂဏများညီညွတ်ကြပါစေကြောင်း၊ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ရန်မှာဓမ္မစက်မျှဖြင့်တော့ ရနိုင်ဖို့မမြင်၊ အာဏာစက်ဖြင့် ပြုပြင်မှသာ ရနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်ကို အာဏာဖြင့် ပြုပြင် နိုင်သော မင်းကောင်း မင်းမြတ်များ ထွက်ပေါ်လာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမြဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မဟာဗုဒ္ဓံ ယေသ၏ ဆုတောင်း အတိုင်း

မင်းကောင်း မင်းမြတ်များသည် သာသနာတော်ကိုသာမဟုတ်၊ လောက ကိုလည်း မိမိရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ၌မူ အရှင်ဖုဿဒေဝသည် မိမိဆုတောင်းအတိုင်း ပြည့်လာ သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လှ၏။ အကြောင်းမူကား- ယခု တက်ရောက် လာသည့် ဘုန်းကြီးသော ပရက္ကမဗာဟုမင်းကြီးသည်ကဲ့ပြားနေသောဂိုဏ်း များ၊ သံဃာများကို ညီညွတ်စေရုံမျှမက တရားနှင့်စပ်၍ လိုအပ်သမျှကို လည်း ပြုပြင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုတလော၌ လင်္ကာဒီပ ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေခဲ့သည်မှာ ရက်အတန် ကြာပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မိုးကြီးအဆက်မပြတ်ရှာသည်။ မရွာလျှင်လည်း စေ့နေ၏။ လေပြင်းတို့တိုက်ခတ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ကျိုးပြတ်သည်။ လမ်းခရီးများ ပျက်စီးကုန်သည်။

မဟာစေတီသို့ မိမိသွားနေကျ လမ်းကလေးသည်လည်း ရှုံ့ဗွဲက်ရေအိုင် တို့ကြောင့် ရေးရေးမျှသာရှိသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်သည် သွားနေကျ မိမိအဓိဋ္ဌာန်ကို တရက်မျှမပျက်စေရ။ လေမိုး အကြားမှပင် ကြိုးစား သွားရောက် ဖူးမြော်သည်။

ရာသီဥတုသာယာလျှင် မဟာစေတီသည် ရဟန်းရှင်လူ ဘုရားဖူးသူတို့ ဖြင့် စည်ကားမြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုတလောတွင်မူ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မဟာစေတီတွင် လူသူ ကင်းဆိတ်လျက် ရှိသည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယနေ့တွင်လည်း မဟာစေတီသို့ ရောက်သော အခါ မိမိမှတစ်ပါး ဘုရားဖူးသူ တစ်စုံတယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ လူသံ၊ သူသံ မရှိလျှင် ဘုရားဖူးရသည်မှာ ပို၍ အာရုံယူနိုင်သောကြောင့် အရှင်မြတ် ဝမ်းမြောက်သည်။

ထို့နောက် အာရုံခံ တန်ဆောင်းတခု၏ တနေရာမှနေ၍ အရှင်မြတ် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘုရားရှိခိုးရန် ထိုင်လိုက်သောအခါ တန်ဆောင်းနှင့် စေတီအကြားရှိ ရင်ပြင်တွင် မိုး၊ လေကြောင့် လှည်းကျင်းမည့်သူ မရှိ။ အမှိုက်သရိုက်တို့ ရှုပ်ရှက်ခတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဘုရား ရှိခိုးပြီးလျှင် လှည်းကျင်း၍ စေတီတော်ဝတ်ကို ပြုဦးမှ ဟု အာရုံကပ် လိုက်သည်။

ယနေ့ ဘုရားရှိခိုးရသည်မှာ အာရုံယူ၍ ကောင်းလှ၏။ စေတီတော်မှ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များသည် မြူးကြွ၍ ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်တိုင် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်ကိုလွှတ်၍ အပူဇော်ခံသည် ဟု အရှင်မြတ်၏အာရုံတွင် ထင်မြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အခါတိုင်းထက် ပို၍ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုကာ လေးလေးတဲ့တဲ့ ရှိခိုးသည်။ ဖုဿထေရဂါထာများကို ရွတ်သည်။ မေတ္တာပို့သည်။

မေတ္တာပို့ရာ၌ သာသနာတော်ကို အာဏာစက်ဖြင့် ပြုပြင်လာသော ပရက္ကမဗာဟု မင်းကြီးအား သာသနာတော်ကိုခိုင်မြဲစွာ ဆက်လက်၍ပြုပြင် နိုင်ပါစေကြောင်း၊ ကျန်းကျန်း မာမာနှင့် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ ကြောင်း သီးသန့်အာရုံညွတ်၍ ပို့သည်။

ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှအတမ်းဝေ၍ ပြီးသောအခါ အာရုံ ကပ် ထားသည့်အတိုင်း စေတီတော်ရင်ပြင်တခုလုံးကို မတတ်နိုင်စေကာမူ မိမိ အနီးတဝိုက်ရှိ ရင်ပြင်မှအမှိုက်သရိုက်များကို တန်ဆောင်းတွင် အသင့်ရှိနေ သော တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းကျင်းသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ယနေ့ စေတီတော်ဝတ်များပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ပြန်ဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် မပြီးစီးနိုင်သေးသော ကိစ္စတရပ်သည် မမျှော်လင့်ပဲနှင့် ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်။

ပေါ်လာဟန်ကား- မျောက်ညိုကြီး တကောင် သည် တနေရာမှ နွားချေးများကို ပွေ့ပိုက်၍ပေါ်လာကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထား အပ်သော ရင်ပြင်ပေါ်သို့ဖြန့်ကြဲလာသည်ကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မြတ်သည် ဤနေရာ ဤစေတီတဝိုက်တွင် ကူးလူး ဆက်ဆံလာခဲ့ သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၏။ စေတီတော်ဝန်းကျင်တွင် တောရိပ် တောင် စွယ်တို့ ရှိသော်လည်း မျောက်ရှိသည်ဟု မသိဘူးခဲ့ရ။ မျောက်ကြီးမှာ လည်း ကြီးမားလှစွာ၏။ လေ့မိုးတို့ထန်ခိုက်တွင် တနေရာရာမှ ရောက်လာ လေသလောဟု စဉ်းစားရ၏။ မျောက်သည် ဆော့တတ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိလှည်းကျင်းထားသည့် နေရာကိုမှ နွားချေးတို့ကို ဖြန့်ကြဲရာ လေသလော၊ မိမိကို ကျီစယ်လိုသလောဟု အရှင်မြတ် စဉ်းစားကာ နွားချေးတို့ကို ထပ်မံလှည်းကျင်းပစ်သည်။

သို့သော် ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးပေ။ လှည်းကျင်းပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် တနေရာမှ နွားအိုကြီးတကောင် ပေါ်ပေါက်၍ လာပြန်ကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထားသည့် နေရာပေါ်တွင်ပင် နွားချေးများ နေရာအနှံ့ယိုချ လာပြန်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ နွားအိုကြီးမှာလည်းမြင်နေကျ နွားများနှင့် မတူ၊ ကြီးမားလှသည်။

သည်ကနေအဖို့မှာအဆန်းအပြားတွေ တွေ့နေရပါပေါ့ကလားကရို-ဟု အရှင်မြတ် စဉ်းစား၏။ ငါ့သီလ၊ ငါ့သမာဓိကို ဤသတ္တဝါတွေက စမ်းသပ် နေကြလေရော့သလားဟုလည်း အရှင်မြတ်တေးသည်။ စမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မစမ်းသည်ဖြစ်စေ မိမိ ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကိစ္စကိုတော့ ပြီးစီးအောင် ပြုရပေတော့မှာပဲဟု အားသစ်ကာ နွားချေးများကို ထပ်မံလှည်းကျင်းပစ်ပြန်သည်။

သို့သော် ဤမျှဖြင့်လည်း မပြီးပြန်သေးပေ။ လှည်းကျင်းပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်လိုလိုပင် ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိသော လူ နာ အဟန် ဖြင့် ယောက်ျားကြီး တယောက်သည် တနေရာမှ ရှံညွှန်တို့ကို ခြေတရွတ်ဆွဲကာ အရှင်မြတ် လှည်းကျင်းထားအပ်သော နေရာပေါ်သို့ ပေကံ့လာပြန်စေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ တရွတ်ဆွဲယင်း စောင်းကန်း၊ စောင်းကန်းနှင့် အရှင်မြတ်ကိုကြည့်သွားသော စူးရှသည့် မျက်လုံးများမှာလည်း မသင်္ကာ ဖွယ်ရာ မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြ၏။

မျောက်ကြီး၊ နွားကြီးတို့ ကြီးမားသကဲ့သို့ပင် ဤဒကာကြီးမှာလည်း ကြီးမား ထွားကျိုင်းလှစွာ၏။ ကြီးမား ထွားကျိုင်းရုံမျှမက ရုပ်ရည်ကလည်း ဆိုးရွား အကျည်းတန်လှစွာ၏။ ဘုရား - ဘုရား လူရိုးရိုး၊ တိရစ္ဆာန်ရိုးရိုးတွေမှ ဟုတ်ကြပါလေစဟု အရှင်မြတ် တေးမိလာသည်။

တေးမိသည့်အတိုင်းပင် “အမျှ-အမျှ-အမျှ၊ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”ဟု အမျှဝေ မေတ္တာ ပို့လိုက်ပြီးနောက် “အသင်တို့သည် လူသတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါ ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ကြပါလေစ”ဟု ဒကာကြီးသို့ကြည့်ကာ နှုတ်မှ အမေးစကား ထွက်သွားမိသည်။

ထိုအခါ အရုပ်ဆိုး ဒကာကြီးထံမှ “အရှင်မြတ် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါသည်”ဟု တုံ့ပြန်စကား ပြောကြားလာသံ ကြားရ၍ အံ့ဩရသည်။

‘လူပုဂ္ဂိုလ် ရိုးရိုးမဟုတ်ခဲ့ပါသော် သာသနာတော်ကို နှောင့်ယှက် တတ်သူကား မာရ်နတ်ဖြစ်၏ဟု ကျမ်းဂန်များတွင် သင်ကြား သိရှိရပါသည်။ အသင်သည် မာရ်နတ်ပင် ဖြစ်လေရော့သလော’

“အရှင်မြတ် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါသည်”

ထိုအခါတွင်ကား ဖုဿဒေဝ အရှင်မြတ်သည် ဝမ်းမြောက် တက်ကြွလှန်းသဖြင့် ဒကာကြီး၏ အနီးသို့ပင် တိုး၍သွားသည်။ မာရ်နတ်ပင်ဖြစ်စေ၊ အဘယ်သူပင်ဖြစ်စေ မိမိအား “အရှင်မြတ်”ဟု သုံးနှုန်းသော လေးစားမှုကို တွေ့ရသဖြင့်လည်း အရှင်မြတ် အားတက်သည်။

“ငါသည် နေ့စဉ်ပြုအပ်သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တို့ကို သင်တို့အား ပေးဝေသူ ဖြစ်ပါ၏။ ရပါသလော”
“ရပါ၏”

“သို့ဆိုလျှင် ငါ့အား ကျေးဇူးတရပ် တုံ့ပြန်ပါလော့။ ငါသည် ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အာရုံကို မပြတ် ပွားထုံသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါတို့မှာ ဘုရားရှင်ကို ကိုယ်တိုင် သိမှီလိုက်သူမဟုတ်၍ စိတ်ကူးဖြင့်သာ အာရုံပြုရပါသည်။ အသင်သည် မာရ်နတ် ဖြစ်ခဲ့ပါသော် ဘုရားရှင်အား သိမှီလိုက်သူဖြစ်၍ ငါ့အား ဘုရား ရှင်၏ ပုံတော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြုစေလိုပါသည်။ ပြပါရန် ငါ တောင်းပန် ပါ၏”

“ပြုဖို့ရန်မှာ တာဝန်မကြီးလှပါ အရှင်မြတ်။ ။ သို့ရာတွင် အရှင်တို့ သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ ဘုရားရှင် အမှတ်ဖြင့် ငါ့အား ဦးတိုက်ရှိခိုးမည်ကိုကား စိုးရိမ်လှပါသည်”

“မျက်လုံးဖြင့် ဖူးတွေ့ရလျှင်ပင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ၊ ရှိမခိုးစေလို သော် မခိုးပါ”

“အရှင်ကဲ့သို့ပင် တောင်းပန်၍ ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြခဲ့ရဘူးသူကား ဥပဂုတ္တ အရှင်မြတ်ပါတည်း။ ထိုအရှင်သည် ငါ့အား ရှိမခိုးပါဟု ပဋိညာဉ်ပေးပြီးပါလျက် ရှိခိုးသောကြောင့် ငါ့မှာ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရဘူးပါသည်”

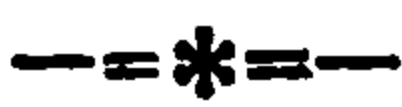
“မခိုးပါဘူးဟု ငါ ပဋိညာဉ် ထပ်၍ ပေးပါ၏”

“သို့ဆိုလျှင် ဖန်ဆင်း၍ ပြပါမည်။ မျက်လုံးဖြင့်သာ ကြည်ညိုပါလေ လော့။ ဘုရားရှင်၏ နောက်ပါ သံဃာတော်များတွင် အရှင်မြတ် ကြည်ညို လှသော ဖုဿမထေရ်ကြီးလည်း ပါရှိပါလိမ့်မည်။ အာရုံပြုပေတော့”

ထို့နောက်တွင်ကား ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင် တပြိုင်နက်လွှတ်၍ မိမိ၏ စိတ်ကူးမျက်စိထဲမှ မပြတ် အာရုံပြုခဲ့သော ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ထက် အဆ ရာထောင်မက သပ္ပာယ်လှစွာသော ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်သည် အရှင် မြတ်၏ ရှေ့တွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။ ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်မှ တပည့် သံဃာတော် တန်းကြီးသည်လည်း အမြောက် အမြား ပါရှိ၍ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသော အရှင်တပါး သည်ကား မိမိ ကြည်ညိုလေးစားခဲ့သော ဖုဿမထေရ်ကြီး ငြိမ်တန်ရာ၏ဟု တွေးမိသည်။

တသက်ပတ်လုံးထုံ၍ လာခဲ့သော အရှင် ဖုဿဒေဝ၏ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အာရုံသည် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၏။ မာရ်နတ်ဆိုသည်ကို သတိမရ။ ထားခဲ့မိသော ပဋိညာဉ်ကိုလည်း သတိမရ။ မမှိတ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ဖူးမြော်သည်။ အရှင်၏ လက်နှစ်ဘက်သည် တသက်လုံးထုံလာအပ်သော အလေ့အထကြောင့် မြောက်လာသည်ကို သတိမရ။ မြောက်လိုက်မိသည် ကိုလည်း သတိမရ။ နဖူးအပြင်သို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ဖန်ဆင်းအပ်သော ဘုရားရှင်ပုံတော် ပျောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပျောက်သွားသည်ကိုလည်း သတိမရလိုက်။ အကြောင်းမူကား- ဘုရားရှင်၏ အာရုံဖြင့် မိမိ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အာရုံမှ ဆက် နှယ်အပ်သော ပီတိတွေ့ ဝေဝေ ဖြာဖြာ ထွက် ပေါ် ဖုံး လွှမ်း နေ သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်း ပီတိကိုပင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ သမာဓိမှ ဝိပဿနာသို့တင်၍ ရှုနေကျအတိုင်း ရှုပွားလိုက်သောအခါ ထိုနေရာတွင်ပင် တရားသားမြောက်၍ အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော သံသရာ ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်သတည်း။ ။

လူပြန်တော်

[၁]

သူရို့ကို လွယ်လွယ် ခေါ်လိုသူတို့က “ဘုန်းကြီးလူထွက်” “ရဟန်းလူထွက်” ဟု ခေါ်သည်။ အားနာပါးနာနှင့် ချီးချီး မြှောက်မြှောက် ကလေး ခေါ်လိုသူတို့က “လူပြန်တော်” ဟု ခေါ်သည်။ အပြောင် ခေါ်လိုသူတို့က “ဖကလထ” ဟု ခေါ်သည်။

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဘုန်းကြီးလူထွက် လူပြန်တော်ဆိုသည်မှာ အတော် ခက်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ခက်ပုံ အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ပထမ ခက်ဟန်ကား ရဟန်းဘဝတွင် ရဟန်း အကျင့်တရားနှင့်အညီ နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မနေသည်ဖြစ်စေ ရဟန်းဟူသည် ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ ကြည်ညိုစေမှုကိုသာ သတိပြု၍ နေထိုင်ရသူများဖြစ်လေရာ၊ ရဟန်းဘဝတွင် ကိုယ်ဟန်ကလေး ညှိုးညှိုးယိုယို၊ မျက်နှာပေးကလေး လွှာလွှာချချနှင့် နေခဲ့ရသော အကျင့်မှာ လူ့ဘဝရောက်လှာသော အခါတွင်လည်း ရုတ်ခြည်း ဖျောက်ပစ်နိုင်ဖို့ ခက်လေရာ လူ့အဝတ်နှင့် ရဟန်းပုံစံ ပေါ်နေခြင်း ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဒုတိယခက်ဟန်ကား— ရဟန်းဘဝဟူသည် ရုန်းမှု၊ ကန်မှု၊ လှုပ်ရှားမှု အလုပ်ဟူ၍ မရှိပဲ အေးအေး နေ၊ အေးအေးစား။ အေးအေးစား ဆိုရာတွင်လည်း ထမင်းပွဲရွှေရောက်သည်တိုင်မှ မစာသေးပဲ လက်တွင်းသို့ အရောက်ထည့်လာ ကပ်လှာမှ စားခဲ့ နေခဲ့သူများ ဖြစ်ပေရာ လက်ကြောတင်းမှ ထမင်းတလုတ် စားရသော လူ့ဘဝသို့ ရောက်လှာသောအခါ များသောအားဖြင့် ဆရာယောင်ယောင်၊ သမားယောင်ယောင်နှင့် အံမဝင် ခွင်မကျနိုင်ပဲ အပျင်းထူတတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

တတိယအခက်ကား- ရဟန်းလူထွက်ဟူသည် “ဘုန်းကြီး လူထွက် ပေါ့ပျက်ပျက်၊ ဟင်းချိုရေသွက် အသောက်ခက်” စသည်ဖြင့် လူ့ဘဝ၏ အရှုတ်ချခံ လူတန်းစားပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်မျှကြီးမြင့်နေသူပင် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းလူထွက်ဟူသော အဖြစ်ကြောင့် မည်သူကမျှ သူ့ရဲ့အပေါ်တွင် စိတ်ဝမ်းချချ ဘဝင်မကျနိုင်ကြသည်ကို သူ့ရဲ့သိသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ သူ့ရဲ့ကို ရဟန်းလူထွက်မှန်း မသိအောင်၊ ရဟန်းလူထွက် မဟုတ်လေ ယောင် ဆောင်ရသည်မှာ ဒုက္ခကြီးတခု ဖြစ်လျက်ရှိတော့သည်။

သို့သော် ရဟန်းလူထွက်ထက် ခက်သောသူများ ရှိနေသေး၏။ တရား သမားလူထွက်၊ တရားလူထွက်ပေတည်း။

တရားလူထွက်ဟူသည် ရဟန်းလူထွက်လောက် မများပြား၊ ရှားပါး လှသောကြောင့် “တရားလူထွက်” ဟူသော ဝေါဟာရကို အချို့ကြားဘူး ကောင်းမှပင် ကြားဘူးပေမည်။ ရှိသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

တရားလူထွက်ဟူသည် တကယ်တရားသမား ရဟန်းဘဝမှ ထွက်လာ သော ရဟန်းလူထွက်သော်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လူဝတ်ကြောင်သော် လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ရဟန်းလူထွက်အကြောင်းကို ဤမျှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေသည်မှာ ရှုတ်ချ လိုသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထု၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်နှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အကျင့်နာမည်ကျော် အရှင် မဟာ ကဿပမထေရ်ကြီး၏ တပည့် တကယ်ရဟန်း၊ တကယ်တရားသမား စူဠ ကဿပ ရဟန်းတော်၊ ရဟန်းလူထွက်ဆိုသော် ကိုစူဠကဿပ အကြောင် ကြောင်၊ လူပျင်း အကျင့်ပျက် ကိုစူဠ၏ အကြောင်းရပ်ပါတည်း။

[၂]

နာမည်ကျော် အရှင် မဟာကဿပကြီး၏ အနွယ်ကို လိုက်၍ အရှင် မဟာကဿပ၏ ညီများ၊ တူများ အမျိုးအဆွေများသည် သာသနာတော် သို့ ဝင်လာကြသည်။ ဘမျိုးဘိုးတူဆိုသကဲ့သို့ပင် ပညာကျော် အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်များ ပညာကြီးကြသလို၊ တန်ခိုးကျော် အရှင် မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့်များ တန်ခိုးကြီးကြသည့်နည်း၊ အကျင့်ကျော် အရှင် မဟာကဿပ၏ တပည့်များလည်း အကျင့် သိက္ခာတွင် နာမည်ကြီးကြ သည်။

ကြီးသင့်ပါပေ၏။ အကြောင်းကား အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်မှန်လျှင် အရှင်မဟာကဿပကြီးကဲ့သို့ ဓုတင် (၁၃)ပါး စလုံးကို မဆောင်နိုင်ဦးတော့၊ ဆောင်နိုင်ခက်သော ဓုတင်အကျင့်ကို သူတပါးထက်တော့ ခေါင်းတလုံးသာအောင် ဆောင်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် တောတွင်သာ အနေများပြီး တောပျော်ရဟန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆွမ်းကောင်း ဆွမ်းမွန်ကို မရေတွက်၊ အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းသော ဆွမ်းခံသမှု ပြုသူချည်းဖြစ်သည်။

စူဠကဿပ ရဟန်းတော်သည်လည်း တကယ် အကျင့်ရှင်ပင် ဖြစ်ပါပေ၏။ သို့သော် သူ့ အကျင့်က တဝက်အံ့ချော်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သင်္ကြန်အမြောက်အကျင့်ဟု ဆိုနိုင်စကောင်း၏။ သင်္ကြန် အမြောက်ဟူသည် တကယ် အမြောက်ကဲ့သို့ ဒိန်းကနဲမြည်နိုင်သော်လည်း အဆန်ကားမပါ။ အရှင်စူဠကဿပ၏ အကျင့် အဆင့်သည်လည်း ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရကို ရှုမြင်သည့် ဝိပဿနာမပါ။ သမထ အဆင့်မျှသာတည်း။

မဇ္ဈိမတိုက်၌ သမထလုပ်ငန်းဟူသည် မှိုင်းမှန်ပြုရီ ပဝေဏီမှစ၍ အဆက်အနွယ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှ၏။ တရားရှာသော မဇ္ဈိမ တိုက်ဖွားသိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားသည် ဥရုဝေလတွင် အာဠာရနှင့် ဥဒကသမထဆရာကြီးများအထံ၌ သမထလမ်းဆုံးအထိ သင်ခဲ့ ကျင့်ခဲ့ဘူးသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့နောက်မှသာ မိမိကိုယ်ပိုင် သစ္စာလမ်းစဉ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်အမြင်ပေါက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့ဖြင့် သမထ၏ အသုံးဝင်ပုံကိုသိသော ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏ သစ္စာလမ်းစဉ်တွင် မိမိ၏ ထုံးနည်းအတိုင်း မှီးလိုသော သူများကိုမှီးစေကာ သမထလမ်းစဉ်ကို မပစ်ပယ်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သမထ၏ အဆန်မပါသော တခြမ်းပဲ့ အနှစ်သာရကိုသိ၍ အသံရော အဆန်ပါ ပါစေသော ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို တဆင့်တက်စေသည်။ တွဲဖက်ပေးသည်။

အကြင် ရဟန်းတပါးသည် ပထမအဆင့် အနေဖြင့် သမထချည်းသက်သက် ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ ကျွဲကူး ရေပါဆိုသကဲ့သို့ သမထရော ဝိပဿနာပါ တွဲဖက်၍ ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ သမထစခန်း ပေါက်ရောက်ပြီးသည့်အခါမှ ဝိပဿနာသို့ တဆင့် တက် လို သော် တက်နိုင်၏။ ဝိပဿနာချည်းသက်သက် ကျင့်လိုသော် ကျင့်နိုင်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန် မှန်ဦးသို့ လမ်းစုံဖွင့်ပေးထားပေရာ ဖွင့် ပေး ထား သည့် အတိုင်းပင် မိမိနှစ်သက်သလို ရဟန်းတို့ လမ်းစုံကျင့်ကြသည်။

အရှင် စူဠကဿပကား သမထသမား တည်း။ သမထ အဆင့်တွင် ပျော်မွေ့နေသူတည်း။ သာမန်အဆင့်မျှမဟုတ်၊ နာမည်ကျော် အောင်ခြင်း ရှစ်ပါးမှ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းရာ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ် အသုံးပြုသော စတုတ္ထဈာန်အဆင့်အထိ အဆင့်မြင့်မြင့် ကျင့်သုံး အောင်မြင်ပြီးသော ရဟန်းတော်ပေတည်း။

ခက်သည်ကား အရှင် စူဠကဿပက ဝိပဿနာ နိဗ္ဗာန်လမ်းစဉ်သို့ မကူးရက် မကူးနိုင်သေးပဲ သူ့သမထကို သူ့စွဲမက် ခင်တွယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ခက်သည်ဆိုသော် သမထဟူသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်သည်ဆိုသည့်တိုင် လောကီ နယ်ပယ်တွင်သာ ရှိလေသေးရာ ခိုင်မြဲမှု အတွက် တဆိတ်ကလေးမျှ စိတ်မချရသောကြောင့်တည်း။

စိတ်မချရသော ထုံးဟောင်းသက်သေတွေ မြောက်မြားစွာရှိ၏။ အထင် ရှားဆုံးသော သက်သေကား မိဖုရား၏ မလျော်သော အမြင်အာရုံကြောင့် အလာတုန်းက ကောင်းကင်မှ ဈာန်ပုံလာပြီး အပြန်တွင်မူ ခြေကျင် လျှောက်ရသော ဘုရားလောင်း ဟရိတစ ရသေ့ကြီးပေတည်း။

ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ဟရိတစ ရသေ့ကြီးသည် မိမိ၏ သမထတန်ခိုး ဖြင့် နန်းတော်သို့ ကောင်းကင်မှသာ ဈာန်ပုံ၍ လာမြဲဖြစ်၏။ တနေ့ နန်းတော်သို့ အလာတွင်မူ လေသာပြတင်းမှ နန်းတွင်းသို့အဝင်၌ အဝတ် အဆင် မသေသပ်မှုကြောင့် ကိုယ်လုံးပေါ်သွားသော မိဖုရား အလှ ကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရသောအခါ အရင်းအမြစ်သို့ မလိုက်ပဲ သမထဖြင့် အတင်းဖိနှိပ်၍ ထားအပ်သော ကိလေသာအခိုးတို့ ကိုယ်တွင်းမှ ထောင်းကနဲထလာ၍ ကြိုးစားရသမျှ ဈာန်ကလေး တချီထဲ လျှောက်ကျကာ နန်းတော်မှအပြန်တွင်မူ ခြေကျင် ပြန်ရလေတော့သည်။

နောက်ထပ် ဈာန်လျှော နာမည်ကျော်တဦး ရှိသေး၏။ “ဟဲ့ - ကိုရင်၊ ဈာန်သိပ်မကစားနဲ့၊ ကန်းမနဲ့ ညား သွား မ နော်” ဟူသော ဆရာ၏ စကားကို နားမထောင်ပဲ ဈာန်ကစားလွန်းသဖြင့် ကန်းမနှင့် ညားရသော ကိုရင်ကလေး၏ အကြောင်းရပ် ဖြစ်သည်။

သမထကြောင့် ရရှိလာသော ဈာန်ကလေးဖြင့် တမြူးမြူး တကြွကြွ ဖြစ်ကာ ကောင်းကင်တွင် ဈာန်ကစားလွန်းသော တပည့် ကိုရင်ကလေး အား ဆရာက ဆုံးမသည်ကို နားမထောင်၊ ဈာန်ကစားယင်း ဟင်းရွက် ခူးနေသော ယက်ကန်းသည် အမျိုးသမီးကလေး၏ အညှအထေနှင့်

တွေ့သောအခါ ဈာန်လျှောလေတော့သည်။ ယင်း အမျိုးသမီးကလေးနှင့် ညားပြီး အခိုက်အလှည့်မသင့်၍ ရန်ဖြစ်ယင်း ယက်ဖောက်တံနှင့် ပစ်မိ သောကြောင့် အမျိုးသမီး မျက်စိတဘက် ကွယ်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆရာ့စကား မှန်လေခြင်းဟု နောင်တ ရလေတော့သည်။

ယင်းသို့လျှင် မြေလျှိုးမိုးပုံ ဈာန်သမထဘဝမှ လျှောကျသော ဖြစ်ရပ် များမှာ ဈာန်ပုံသုတေ့ ပေါ်လှသောကြောင့် သီဟိုဠ်တကျွန်းလုံး နေပြောက်ပင် မထိုးဟု ကျော်ကြားခဲ့သော သီရိလင်္ကာ သာသနာတော် သမိုင်း၌ ပေါ်များလှပေ၏။

ယခု အရှင်စူဠကဿပသည်သည်း သမထယာဉ်ပုံ ဈာန်သမားအဆင့် မျှသာ ရှိသေး၍ အရှင်စူဠကဿပအဖို့ ဝိပဿနာ မုခ်ဦးသို့ မကူးရက်နိုင် သေးသော အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိနေ၏။ တကြောင်းမှာ မဇ္ဈိမ၏ အစဉ် အလာစွဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်စွဲဖြင့် သမထမှုကို အထင်ကြီးနေခြင်း ဖြစ်၍ နောက်တကြောင်းမှာ 'မမြင်ဘူး မူးကိုမြစ်ထင်'ဟု ဆိုရအံ့သကဲ့သို့ ဈာန် ချမ်းသာမှုကိုပင် တကယ့်သုခ၊ တကယ့်ပျော်မွေ့ဖွယ်ကြီးပမာ အထင်ကြီး နေရှာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် ဝိပဿနာဉာဏ်တံခါး ဖွင့်ပေး မည့် ဆရာနှင့် အလိုက်သင့် မတွေ့သေးသောကြောင့်ဟုလည်း သက်သက် ညာညာ ဆိုနိုင်ရာ၏။

ယင်းသို့ ဈာန်ကလေးတကြွကြွ၊ သမထတန်းလန်းနှင့် အခိုက်မှာပင် ဒုက္ခတွေ့ရလေတော့သည်။ တွေ့လို၍ တွေ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ သော် ဒုက္ခသည်ပင် သုခလေလား ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တစ၊ တစနှင့်မှ ဒုက္ခ တွင်းသို့ သက်ဆင်းရလေတော့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဖော်ပြပါ ဟရိတစရသေ့ ကြီး ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆင်ဆင်ဖြစ်၏။

[၃]

အရှင်စူဠကဿပ၏ ဆွမ်းခံအိမ်များအနက် ဆွေတစ၊ မျိုးတစ တော်စပ်သူ ပန်းထိမ်သည် ဒကာကြီးတဦး၏ သမီးမှာ အရှင်စူဠအား လူ့ဘဝကပင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အကြင် ယောက်ျားသားတယောက် အပေါ်၌ အမျိုးသမီးတဦးက မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်လာပြီဆိုလျှင် ကြောင်လက်သည်းကဲ့သို့ မွေးရာပါ

သဘာဝလက်နက်များကို ထုတ်၍သုံးတတ်သည်။ ယင်းလက်နက်များသည် စူးရှ ပြင်းထန်သော်လည်း သာမန်ယောက်ျားတို့ မြင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းတို့သည်ကား ခန်းခနဲပြောခြင်း၊ မထိ တထိကြည့်ခြင်း၊ မထိ တထိ ကပိုကရို ဝတ်ဆင်ပြုခြင်း၊ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်း၊ မကောက် တကောက် စိတ်ကောက်ဟန်ပြုခြင်း၊ ငိုချင် ပြုခြင်း စသော ကိုယ်ပိုင်လက်နက်များ ဖြစ်သည်။ ‘မာယာလေးဆယ်’ဟု အမည်ပေး၏။ ‘မိန်းမလက်နက် အင် ရှစ်ချက်’ ဟုလည်း ခေါ်၏။ သူတို့ဒဏ် ခံရသဖြင့် ရှုတ်ချလိုသူတို့ကမူ ‘မာယာလေးဆယ်၊ ပရိယာယ်တသိန်း၊ အပလိန်းအနန္တ’ဟု လွန်လွန်ကျံကျံ ပြော၏။

ဤသည်တို့ကား ဒုတိယတန်းစား လက်နက်များမျှသာဖြစ်၍ တကယ် လိုအပ်သည့်အခါမှ ထုတ်၍သုံးသော ပထမတန်းစား လက်နက်ကြီးများ လည်း ရှိနေပေသေးသည်။

ငှက်ဆင်ချီ၍ တောထဲသို့ရောက်သွားကာ တရားရှင်ရသေ့ကြီးကိုသာ အားထားရတော့မည်ဖြစ်သော ဥတေနဘုရင်၏မိခင် ကေသနီမိဖုရားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တရားအားထုတ်လာသဖြင့် ဣန္ဒြေရင့်ကျက် တင်းမာ လျက် ရှိသော ရသေ့ကြီးအား နောက်ဆုံးလက်နက်ဖြစ်သော ‘မလျော် သော နေထိုင်ခြင်း၊ မလျော်သော ဝတ်ရုံခြင်း’တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဆွဲဆောင် လိုက်သောအခါ သမထနယ်သား တဦးမျှသာ ဖြစ်သော ရသေ့ကြီးမှာ စျာန်လျှော့ခဲ့ရရှာသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် အဘယ်မျှ ခိုင်မာ ရင့်ကျက်ပါသည် ဆိုစေ၊ ရှံဖြင့်သာ ပိတ်ဆို့အပ်သော အပေါက်ကဲ့သို့ သမထနယ်သားမျှသာ ဆိုလျှင် မိန်းမ တညူစာမျှ၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ ပြောရမည် ဆိုလျှင်လည်း အမျိုးသမီး သမထတရားသမား ဆိုပါက ယောက်ျား တလှည့်စာမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

“ရဟန္တာစျာန်ပျံ့မှီ ခံနိုင်မည်လား”ဟု ဝိဇယမင်းသားကို အမိဖမ်းလို သော မယ်ကုဝဏ်က ကြိမ်းသည်။ ရဟန္တာဆိုလျှင် ဟုတ်ပါ၏။ စျာန်ပျံ့ မျှသော အရှင်စူဠအဖို့ကား ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းလောင်းယင်း တချို့နှစ်ချီ အညူ မျှပင် နောင်တော်၊ နောင်တော်တို့၏ ထုံးအတိုင်း လူ့ဘဝသို့ တိုးကန် ရောက်ခဲ့ရသတည်း။

သမီး၏ မေတ္တာရှင် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မှန်ရည် ဖျတ်လတ်ခဲ့သော မောင်စူဠ၏ ယခင်က အစွမ်းအစုကလေးများကို သိခဲ့၊ မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍

လည်းကောင်း အမျိုးသမီး မိဘများက မောင်စုဋ္ဌ အိမ်ပေါ်ရောက်လှာ သည်ကို အလိုက်သင့် လက်ခံခဲ့ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ရဟန်းလူထွက် ဆိုသည်မှာ အတော်ခက်သည်။ ရဟန်း လူထွက် ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်ဟန်သေသေ၊ မျက်နှာနေ စင်းစင်းနှင့် အချိန်ရှိသမျှ သမထတရား ရှုပွားလေ့လာ ဝါသနာစွဲခဲ့သော တရား လူထွက်မို့ ပို၍ခက်သည်။

ခက်ဟန်ကား-အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတို့ လုပ်အပ်သော အလုပ် မှန်သမျှ ဘာတခုမျှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်။ လုပ်လည်း မလုပ်တတ်။ အပျင်းထူသလို ဖြစ်လာသည်။ ပြုတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရခဲ့ပြီးသော ဈာန်စည်းစိမ်ကလေးကို တမြို့မြို့စားမြို့ပြန် ဇိမ်ခံသည်။ အချိုးမကျသော ရဟန်းလူထွက် ဟန်ဖြင့် အဝတ်အဆင် အချိုးမကျ၊ အနေအထိုင် မဟန်သည်ကလည်း ရှိသေးသည်။

သည်တော့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် အပထား၍ မိဘ အလုပ်တွင် ကူဖော် လောင်ဖက်မျှ မရလေသောအခါ ယောက္ခမကြီးများ၏ မျက်ထောင့် တညိုညို၊ အလိုမကျ၊ တဖွဖွ၊ တစောင်းစောင်းနှင့် အကြိမ်းအမောင်း၊ အဆူ အပူကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှလိုလို ခံလှာရသည်။

‘မလုပ်မကိုင် အလကား တမင် ဖျင်းလှချည့် ဟု၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မတရားအစဉ် ညှဉ်းလိုက်ပုံက၊ အများမြင်ပြင်းအောင်ပ ခွင့်မကျေအတူတူ၊ မကြားချင်ယင် ဆင်းပေတော့တဲ့၊ မင်းအမေဟာ အင်မတန်ဆူ’ဟု စာ သမား ရဟန်းလူထွက်ပီပီ မယားကိုသာ ကွယ်ရာတွင် ညည်းတွားပြောဆို ရလေတော့သည်။

မှန်ပေ၏။ မကြားတကြားနှင့် စောင်းမြောင်း၍ အိမ်ပေါ်မှ မောင်း အချ ခံနေခဲ့ရသည်မှာ များလှပေပြီ။ မယားကလည်း ချစ်သည်ဆိုခဲ့ပေမင့် တကယ်ဆိုတော့ သူ့ မိဘများဘက်ကသာ ရှိနေသည်။

ထို့ထက် ဆိုးသည်ကား ‘ဘုန်းကြီးလူထွက် ပေါ့ပျက်ပျက်’ ဆိုသည့် အတိုင်း မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်နှင့် ပျင်းရုံ၊ ဖျင်းရုံမျှသာမဟုတ်၊ လူပျင်း တို့၏ အောက်ဆွဲ လမ်းစဉ်အတိုင်း လူပျင်း၊ လူဖျင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း ကာ အကျင့်ပျက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သာမန် အကျင့်ပျက်ရုံမျှ မဟုတ်၊ လူလိမ်၊ လူလှည့်စား၊ သူခိုးဘဝသို့ပင် ရောက်လာ၏။

ထိုအခါတွင်ကား ယောက္ခမကြီးများက ပြောင်ပြောင်ပင်နှင့်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်၍ တွယ်ရာမဲ့ကာ သူ့ခိုးဘဝ၊ လောင်းကစားသမားတို့ဘဝ၊ သေရည် သမားတို့ဘဝ၊ အောက်တန်းလောကတွင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားကာ ဖြင့် လူညံ့လူဆိုး အကြီးစားဘဝသို့ပင် ရောက်လာသတည်း။

သူ့ခိုးဘဝ ဆိုသည်ကလည်း ‘ပညာ’ ဟူသည် ရှိပေသေး၏။ ဥပမာ အားဖြင့် အကင်းပါးရမည်၊ ကျင်လည်ရမည်၊ ဖျတ်လတ်ရမည်၊ ရဲရင့်ရမည်၊ ကျီးလန်အစာစား ဆိုသော ဘဝမှို လူသာမန်တို့ထက် ပို၍သတိရှိရမည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အလုပ်တွင်မှ အချိုးမကျခဲ့သော ကိုစဉ်အဖို့ သူ့ခိုးဘဝသို့ ရောက်နေ၍ သူ့ခိုး ဆိုရမချည်း၊ အဘယ်ပုံ အချိုးကျကာ သူ့ခိုးအရာ ဝင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

အဖြေကား- သူ့ခိုးအဖြစ်တွင် လွယ်လွယ်နှင့် အဖမ်းခံရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ့ခိုးဟူသည် ထိုစဉ်က ရာဇဂြိုဟ်၏တရားဥပဒေအရ လူသတ်ကုန်းကြီးစင် သာတည်း။ သာမန် အသတ်ခံရရုံမျှ မဟုတ်သေး၊ ဆိုးချင်၊ မိုက်ချင်သူတို့ ကြောက်လန့်စေရန် လူသတ်ကုန်း မပို့မီ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတို့၌ ကားကြက်၍ ကျောတရာ၊ ရင်တရာ ဆိုသကဲ့သို့ ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံရဦးမည်။

[၄]

သူ့ခိုးဟူသည် သေဒဏ်အထိသတ်မှတ်ထားသော ပြစ်မှုကြီးဖြစ်ရာ ထိုခေတ် ပြည်သူတို့ အလွန်ရှုတ်ချသောအလုပ် ဖြစ်၏။ တကယ်သူ့ခိုးကြီး မဆိုထားဘိ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေး ဆောက်ရာတွင် ဘုရင့်သစ်ကလေး၊ ဝါးကလေး တစွန်းတစ ယူမိသောကြောင့် တရားရှင် ရဟန်းတော်ပင်လျှင် ခိုးပြစ်ဖြင့် စွပ်စွဲခံရကာ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် ပြသနာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူကြင်သော၊ ပြည်သူမုန်းသောသူ့ခိုးဟူသည် ကိုစဉ် တို့လို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သူ့ခိုးမျိုး အပထား၍ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ၊ သူတထူးဘဏ္ဍာ မှန်လျှင် တိတ်တခိုး ခိုးသော၊ ဝှက်သော၊ ကဲ့သော သာမန်သူ့ခိုးပင်လျှင် အင်မတန်ရှားသည်။ မနေနိုင်၍ သူ့ခိုး ဒြေလုပ်စားပြီဆိုလျှင်လည်း တောထဲတွင် ဂိုဏ်းနှင့်၊ အုပ်နှင့်၊ အင်နှင့်၊ အားနှင့် တစုတဝေး လုပ်စားတတ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကိုစုဠတို့လို သူ့ခိုးတယောက် ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် လမ်းဆုံ၊ လမ်းခွတို့တွင် ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်သောပဲ့ ဟူသည်မှာ ပြည်သူတို့ တစုတဝေး ရှုတ်ချကြည့်ရှုကြသော ပဲ့ကြီးပဲ့ကောင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံ၊ လမ်းခွမျှသာ မက အချိုက သင်္ချိုင်းကြီးစင်အထိပင် လိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။

ဤတွင်လမ်းဆုံတနေရာ၌ ကားစင်အတင်ခံရကာ ကြိမ်ဒဏ်တရွမ်းရွမ်း နှင့် ဒုက္ခကြီးရောက်လျက်ရှိနေရှာသော တပည့်ကျော်အား ဆရာဖြစ်သူ အရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးက ဆွမ်းခံကြွလာယင်းနှင့် မရှုရက် မမြင် သာ တွေ့ကြုံရပါလေ၏။

တွေ့သော်လည်း မတတ်နိုင်၊ ကယ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ တချိန်က ကောင်းကင် စျာန် တကြားကြားနှင့် တရားသမားကြီး ဖြစ်ခဲ့သော တပည့်အား ဘယ် လိုမျှား ဖြစ်လာရပါချိမ့်ဟု ကရုဏာဓမ္မဖြင့်သာ ရင်တမမ ကြည့်ရှုနေရ ရှာသည်။

သို့ရာတွင် တပည့်ဟူသော မေတ္တာဓမ္မဖြင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီရန် လက်မရွံ့မျှားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ၊ ထင်ရှားသော ဆရာ တပါးဖြစ်သည့်အတိုင်း လက်မရွံ့မျှားက ကြိမ်ဒဏ်ကိုရပ်၍ အရှင်မဟာ ကဿပအား ဆီးကြို အရိုအသေပြုကြသည်။

“ဒကာတို့။ ။ တာဝန်မကြီးလျှင် ရာဇဝတ်သားအား တရားအနည်း ငယ် ဟောခွင့်ပြုစေလိုပါသည်”

“ဟောတော်မူပါဘုရား၊ ကြီးစင်တင် တံကျင်အလျှိုခံရတော့မည့်သူ ဖြစ်၍ သံဝေဂရဖို့ တရားနာရန် သင့်လျော်လှသူ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

အရှင်မဟာကဿပ ရောက်လာစဉ်ကပင် ကိုစုဠမြင်သော်လည်း ရှက် လှသဖြင့် မျက်နှာကို လွှဲထားသည်။ ယခုမိမိအနီးသို့ ဝင်လာသောအခါ ရှက်ရုံမျှမက ဆရာနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲသောကြောင့် ဦးခေါင်းစိုက် ကာ မျက်လုံးမျှားကို စုံမှိတ်ထားသည်။

ဆရာကို မြင်လိုက်သောအခါ မျက်စိအလည်ကြီး လည်ခဲ့မိသော မိမိ ဘဝကို သတိရသည်။ သင်္ကန်းတော်ရောင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မိမိ၏ ရဟန်းဘဝနှင့် စွန့်ပစ်ခဲ့မိလေသော တရားအလုပ်ကို သတိရသည်။

“တပည့်။ ။ ဘယ်လိုမျှား ဖြစ်လာရပါလိမ့်၊ အံ့ဖွယ်ပါတကား”

“မြင်တော်မူသည့်အတိုင်းပါဘုရား” ဟု ဆို နှင့်သော အသံဖြင့် လျှောက်ထားသည်။ အရိုက်ပုတ် အညှဉ်းဆဲ ခံရစဉ်က ‘မိုက်လှတဲ့အကောင်

ခံထားကွ'ဟူသော ဇွဲနှင့်မာန်နှင့် ခုခံ၍ မျက်ရည်တစက်မှ မကျခဲ့။ ဆရာ ကို မြင်ရ၍ ဆရာ၏ ကရုဏာမေတ္တာကို ခံယူရသောအခါတွင်မူ အသည်း နှလုံးအထိ ယူကျုံးလှိုက်ဆူလာသဖြင့် မွေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေတွေကျသည်။

“တပည့်။ ။အပြစ်လုပ်လျှင် ခံရမည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ သို့သော် သင့်မှာ အားကိုးရာ ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ သင်ကျင့်ခဲ့သော တရား ဟူသည် သင့်အားထားရာပင် မဟုတ်ပါလော။ ကျင့်ဆဲမဟုတ်၊ သင့်အဖို့ ကျင့်သုံးပြီး ရရှိထားခဲ့ပြီးပင် မဟုတ်ပါလော။ ထိုတရားထက် အားထား ဖွယ်ရာ အခြား မရှိတော့”

“မှန်လှပါ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ဘုရား။ ။တပည့်တော် သတိရ ပါပြီ”

“အိမ်း...ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။ ကြီးစားပေတော့တလည်” ဟု မိန့်ကြားကာ ဆရာမျက်နှာလွဲသွားသည်။

မှန်လှပေ၏။ မျက်စိလည် သတိမေ့လျော့၍ မဆိုင်သည့်နေရာ ရောက် ကာ မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရသော်လည်း ကိုစူဠကား တရားတည်းဟူ သော လက်နက်ထူးပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါလော၊ မဟုတ်ခဲ့ပါလော။ တရား ဟူသည် သတိမေ့လျော့ကာ မလိုချင်မှ မလုပ်ချင်မှသာရှိစေ၊ ရောက်အပ် ပြီးသော အဆင့်သို့ကား လိုချင်လာသော အချိန်၌ အလွယ်တကူပင်ရအပ် ရောက်အပ် နိုင်သည်သာတည်း။

အရှင်စူဠကဿပ ရောက်အပ် ရအပ်ခဲ့ပြီးသော တရားဟူသည် ဝိပဿနာ မပါ၊ သမထအဆင့်မျှသာ ရှိသည်ဆိုစေ၊ ဝိပဿနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍သာ သူ့ ကိုရုတ်ချရသော်လည်း လူသာမန်တို့အဖို့မူ နားလည်ဖို့မျှပင် ခက်လှ စွာသည့် ကြီးမားသော အဆင့်ပေတည်း။

အကြောင်းမူကား- ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သုခဝေဒနာဟူ သည် စိတ်၏ ခံစားမှုမျှသာဖြစ်၏။ မြင့်မားသော ခံစားချက်သည် သူ့ အောက်နိမ့်သော ခံစားမှု ဝေဒနာကို လှမ်းမိုးနိုင်နင်းမြဲ ဖြစ်သည်။ မင်း၏ စည်းစိမ်သည် ဆင်းရဲသား၏ စည်းစိမ်ထက် ကြီးမား၏။ မီးမြှိုက်ခံရသော ဝေဒနာသည် နေပူထက် ကြီးမားသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ စတုတ္ထဈာန်ဝင်စားကာ ကောင်းကင်ပျံနိုင်သည်အထိ ဝသီဘော် ကြီးမားခဲ့သော စိတ်ခံစားမှုဟူသည် တရားနယ်ပယ်၌ အမြင့်

ဆုံးအဆင့် မဟုတ်စေကာမူ၊ အများနားလည်သော လောကနယ်ပယ်မှ ခံစားမှု ဝေဒနာမျိုးစုံထက်မှု မနှိုင်းယှဉ်စလောက်အောင် မြင့်မားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာအရှင် ကျောခိုင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ညွှန်ကြားခဲ့သော ဆုံးမစကားအရ သတိရကာ အလေ့အထုံ ဝသီဘော်ရှိခဲ့ပြီးသော စတုတ္ထဈာန် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ခံစားမှုကြီးမားသော သတိဖြင့် ပြန်လည်ရှုပွား စူးစိုက်လိုက်သောအခါ ရုတ်ခြည်းပင် ပင်ကိုတရားအဆင့်သို့ ရောက်ရှိ ရရှိလာသည်။

အဖြေကား-ကြိုးဒဏ် ကြိမ်ဒဏ် ပြုမူချင်သမျှကို ပြုမူကြပေရော့။ ခံစားတတ်သည့် တချောင်းတည်းသောစိတ်ကို ကေဂ္ဂတာ ယာဉ်သို့ တင် လိုက်မိပြီဖြစ်၍ စိုးစဉ်းမျှ မဖြိုလှာ မနာကျင်တော့ပြီတည်း။

လက်မရွံ့တို့သည် တာဝန်အတိုင်း လုပ်မြဲအလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်၏။ ရိုက်မြဲဆက်ရိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခင်က တချက်ရိုက် တခါ အော်၊ တကြိမ်ရိုက် တကြိမ်တွန့်ဖြင့် နာကျင်မှု ပုံစံမျိုးစုံကို တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ယခုတကြိမ်တွင်မူ နာကျင်မှုဟူ၍ လုံးဝမပြတော့ပဲ သစ်ပင် သစ်တုံးကို ရိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် လက်မရွံ့တို့ အံ့အား သင့်ကြသည်။

တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မဟာကဿပကြီးကပင် တစုံတရာ ပြုမူပေးခဲ့ ပြီလောဟု စဉ်းစားကြသည်။ ရာဇဝတ်သားပင် ဖြစ်နေစေကာမူ အရှင် စူဠကဿပ၏ မိုးပျံ မြေလျှိုး တန်ခိုးထက်ခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းစကား များကိုလည်း သူတို့ ကြားသိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုစူဠ၏ ကိုယ်ဟန်နှင့် မျက်နှာကလည်း ရှေးကနှင့် မတူတော့၊ သမထ တန်ခိုးဖြင့် စိတ္တဇရုပ်သို့ လွှဲပြောင်း ဆောင်ယူထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ဝင်းကြည်၍ နေသည်ကိုလည်း တွေ့လာကြရ သည်။ ထို့ကြောင့် ရိုက်နှက်ယင်း တန်းလန်းနှင့်ပင် လက်မရွံ့များရော၊ ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်များပါ အံ့ဩဘနန်းနှင့် တစုံတရာ အမှားအယွင်း ရှိလေပြီလောဟု ဘုရင်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားကြသောအခါဝယ် ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်အဖို့ သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်ပြီးသူဖြစ်၍ တရားဓမ္မ ဘက်ကို သက်ဝင်နိုင်သူလည်းဖြစ်၊ လေးစားအပ်သော အရှင်မဟာကဿပ နှင့် စပ်လှာသည်လည်းဖြစ်သောကြောင့် “လွတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ ချမ်းသာပေး လိုက်ကြ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သေမိန့်ပေးပြီးသူကို ကယ်တင်နိုင်သူ ကား ဘုရင်သာတည်း။

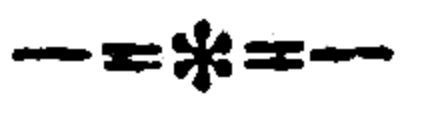
ယင်းသို့လျှင် ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ကိုစူဠအား သွားရောက်လွတ်ကြစဉ်မှာ ပင် ပရိသတ်အလယ်သို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာသဖြင့် ကိုစူဠရော့ ပရိသတ် ပါ ဘုရားရှင်အား ဝပ်တွား ရှိခိုးကြသည်။

“ဒါယကာတို့။ ။ ဆရာဝါသတည်းဟူသော တောအုပ်မှ ထွက်မြောက် ပြီးသူ ဖြစ်ပါလျက် ဆရာဝါသတောအုပ်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက် ဒုက္ခ ရောက်ရရှာသော ဤသူကို ရှုကြလော့”

အကြင်သူတယောက်သည် သာသနာတော်တည်းဟူသော အေးရိပ် သာသို့ ရောက်လှာပြီးသည်ဆိုလျှင် ထိုသူအား သာသနာတော်မှ မပြန်လည် မဆုတ်နစ်စေလိုတော့သည်မှာ ဘုရားအစရှိသော ဆရာအရှင်တို့၏ မေတ္တာ အစဉ်အလာ ဖြစ်ပေ၏။ သာသနာတော်သို့ ရောက်ပြီးပါလျက် ပြန်လည် ဆုတ်နစ်သူ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်ဆိုလျှင် မလွဲသာ၍သာ ကြည့်နေ ရသော်လည်း ကရုဏာရှေ့ထား သနားလိုက်ကြရသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်၏ ယင်း စကားတော်သည် ကိုစူဠအား ရှုတ်ချလိုသည်ကား မဟုတ်။ သာသနာတော်သို့ ရောက်ပြီးပါလျက် လူထွက်ကြသော ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ် သာသနာ အစဉ်အဆက် ရဟန်းလူထွက် လူပြန်တော် ဖကလထ များသို့ သတိရကြစေရန် ရည်ညွှန်းအပ်သော ကရုဏာ မိန့်ခွန်းတော် ဖြစ်သည်။

“စူဠကဿပ။ ။ သင်သည်ကား အသိခေါက်ခက်နှင့် အဝင်နက်နေသူ မျှသာဖြစ်ပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ပန်းတိုင်သို့ လက်တကမ်းမျှဖြင့် လှမ်းကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါလျက် သတိစွန့်ပစ် ဆုတ်နစ်နေသူမျှ ဖြစ်ပေသည်။ ရရှိပြီး တရား အစဉ်တွင် သင်္ခါရ လက္ခဏာယာဉ် တင်၍ ဆင်ခြင် ရှုပွားလေလော့” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ စူဠကဿပအဖို့ အခြေခံရှိပြီးသူဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်း ပင် လောကီနယ်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကိုစူဠသည် အရှင်စူဠကဿပ ဖြစ်သွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် သာမန် လောကီဈာန်ရှင် အရှင်စူဠမဟုတ်တော့၊ ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာ အရှင်စူဠကဿပ ပေးတည်း။ ။

အပိုး

[၁]

“သည်သုဿ်ကြောင့် ခက်တော့သည်” ဟု ကိုယ်တော်ကြီးက ညည်းညူတော်မူလိုက်၏။

ညည်းညူသူကား သက်တော်ရှည် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး ဖြစ်၍ “သည်သုဿ်” ဟု အခေါ်ခံရသူကား ဘုရားရှင်၏ လက်ကသုံးတောင်ဝှေး အလုပ်အကျွေး အရှင် အာနန္ဒာပင်တည်း။

ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာကို အလွန်ချစ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်။ ရင်းနှီးသည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်သောကြောင့် မိခင်သည် သားဖြစ်သူအား စိမ်းသံပါလေမည်ကြောင့် အမည်ကို တည့်တည့် မခေါ်ရက်ပဲ “လူကလေး” “ငါ့သား” စသည်ဖြင့် ခေါ်သကဲ့သို့ ကိုယ်တော်ကြီးက အရှင်အာနန္ဒာအား “သတို့သား” “သုဿ်” ဟုသာ ချစ်စနိုး ခေါ်လေ့၊ ပြောလေ့ရှိသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် သက်တော်ချင်း နှိုင်းစာလျှင် အရှင်အာနန္ဒာမှာ တူအရွယ် သားအရွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ခေါ်၍လည်း တင့်တယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်၍သာ ခေါ်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သက်တော်ရှစ်ဆယ်တိုင်း ဆံပင် ဖွေးဖွေးဖြူပြီတည်း။

မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော့မည်ဟု သိရသည့် အချိန်မှစ၍ အရှင် အာနန္ဒာအဖို့ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဘုရားရှင် အပေါ်၌ မေတ္တာထူ နက်ရှိုင်းသလောက် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သောကထုမှာလည်း နက်ရှိုင်းလှပေသည်။ ပုတုဇဉ်

ရဟန်း၊ ပုထုဇဉ် ဒါယကာတို့အတွက် အရှင်အာနန္ဒာမှာ သောကတံခွန်ကို လွှင့်ထူထားဘိသို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တရားကို သိပါ၏။ မထိ၊ မမိ။ ကျောက်သား တောင်ထုပ်မာ ရဟန္တာ အရှင်တို့ အလယ်တွင် မိမိမှာ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် မရှောင် နိုင်၊ မဖယ်နိုင်၊ မကွယ်နိုင်၊ မရှက်နိုင်။ အရေးပါနေသူဖြစ်၍ ရှက်စနိုး ဖြစ်သောကြောင့် တရားဖြင့် ဆင်ခြင်ပါ၏။ သို့သော် မမြင်၊ မထင်။ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဘုရားရှင်အား လက်လွှတ်ရမှုတည်းဟူသော သောက သည်သာ ဖိစီးလျက်ရှိခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူချိန်ဝယ် အနေချင်း အတန်ဝေးခဲ့သော ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အန္တိမ ဈာပန သဘင်သို့ အတန်ပင် နောက်ကျမှ ရောက်လာရ၏။ ကိုယ်တော်ကြီး ရောက် လာအောင်လည်း ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး ဈာပနသဘင်ကို အတန်ပင် စောင့်ဆိုင်းပေးခဲ့ရသည်။ ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဘုရားရှင်၏ ဈာပန သဘင်ကို ဦးဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမည့် တာဝန်မျှသာမက ကိုယ်တော်ကြီး အဖို့ အခြား တာဝန်တရပ်လည်း ပူးတွဲ ပါရှိလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်ကို ဘုရားရှင်အား ကျေးဇူးဆပ်သောအနေဖြင့် သင်္ဂါယ နာတင် သန့်စင် ပေးရမည့် တာဝန်တည်း။

ဘုရားရှင်သည် ပထမသော် မိမိ၏ သာသနာကို တပည့် တပန်း ရဟန်း ပရိသတ်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ အနေဖြင့်လည်းကောင်း စည်ပင်တိုးပွား အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ စည်ပင် တိုးပွားလာပြန်တော့လည်း လူများ လျှင် အများပါလာတတ်သော သဘာဝအလျောက် မိမိ တပည့် တပန်း ရဟန်းတို့ အထဲမှပင် တက်ထောင် မောင်းနှင်း ကသောင်းကနင်း ပြုလုပ်သူ စည်းကမ်း ချိုးဖောက်သောသူများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ယောနိသော မနသိကာရဖြင့် တဘက်မှကြည့်သော် စည်းကမ်းချိုး ဖောက်သော ထိုသူ၊ ဤသူတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဖို့ ရှိသည်။ အကြောင်း ကား- သူတို့ကြောင့်ပင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များ ဖြစ်ပေါ်၍ လာရ ကာ ဘုရားရှင်၏ ၄၅ ဝါတို့အတွင်း၌ နောက်ထပ် ဖြည့်တင်းဖို့ရန် မလို တော့လောက်အောင် စည်းကမ်းဥပဒေတို့ဖြင့် ပြည့်စုံလှသော သာသနာ တော်ကြီး ဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။

ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များသည်ကား သာသနာတော်၏ အသက်ပေ တည်း။ ဤစကားသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည့်အခါ၌ ပို၍မှန်၏။ အကြောင်းကား- ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်၌ သာသနာ့သခင် ဘုရားရှင်၏ ကြီးမား လှစွာသော အရှိန်အဝါဖြင့် သာသနာ့ အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ပေသေး၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘုရားရှင်မျက်နှာ လွဲတော်မူသည့်အခါ၌မူ ဟောကြား ချမှတ်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ စည်းကမ်း ဥပဒေများသည်သာ ဘုရားရှင် ကိုယ်စား သာသနာတော်၏ အားထားရာ အသက်စင်စစ် ဖြစ်လေတော့ သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လျှင်၊ ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရား ရှင်၏ သာသနာတော်အား ကြည်ညိုခဲ့လျှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှိနေတော်မူစဉ်က ထက်ပင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ် တော်များကို ပို၍ လေးစားရမည်။ လိုက်နာရမည်။ ရိုသေရမည်။ ဤကား ဘုရားရှင်၏ လက်ရင်းတပည့် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး၏ အမြင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော် မကွယ်ပျောက်မီမှာ သာသနာ ကို ဆန့်ကျင်သူ၊ စည်းကမ်း သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ချိုးဖောက်သူတယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ဘုရားရှင် စျာပနသို့ ကြွလာယင်း လမ်းခရီးတွင် အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ပေါ်မည့် ပေါ်တော့လည်း အခြားကမဟုတ်။ မိမိ တပည့်တပန်းထဲကပင် ဖြစ်နေ သည်။ သုဘဒ် ရဟန်းတည်း။

“ငါ့ရှင်တို့။ ။စည်းကမ်း သိက္ခာပုဒ် ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားပေပြီ။ နောက်ထပ် ဘာစည်းကမ်းများ ချမှတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ဘယ်နှယ်ဗျာ.... စည်းကမ်း ဥပဒေတွေက များလိုက်တာ၊ ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ သည်ဟာ မလုပ်ရ၊ ဟိုလိုမနေရ၊ သည်လိုမနေရနဲ့ ရှုပ်ရှက်ကို ခတ်နေတာပဲ၊ အခုတော့ သူ ကွယ်လွန်ပြီ။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ သည်နေ့ကစပြီး ကျုပ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေနိုင်ပြီ။ စားချင်သလို စားနိုင်ပြီ။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ပြီ။”

ကြည်သီးထဖွယ် စကားများတည်း။ ပရိသတ်အလယ်တွင် ဟင်းခပ် ဇွန်းကြီး တယမ်းယမ်းဖြင့် မိမိတပည့် သုဘဒ်ရဟန်းကြီး ကျယ်လောင်

ကျယ်လောင် ပြောကြားနေသည်ကို ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်တိုင် ကြားခဲ့ရသည်။ တပည့်အား ဤသို့ မပြောရန် ဆုံးမ တားမြစ်ယင်း ဓမ္မသံဝေဂအပြည့်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဈာပန သဘင်သို့ ကြွချီခဲ့ရသည်။

အနာဂတ် သာသနာတော်၏ အရေးကား ရင်လေးဖွယ်ရာပါပေ တကား။ ဤအရေး၊ ဤပြဿနာကို ဖြေဖျောက်ဖို့ရန် ငါ့မှာ တာဝန် လုံးလုံး ရှိလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်သည် ငါ့တွင် ချေဆပ် မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပါတိသည်။ ဘုရားရှင်သည် မည်သူ့အားမျှ မပေးစဖူး ကိုယ်တော်တိုင် သုံးဆောင်လျက်ရှိသော သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ငါ့အား ပေးကမ်း ချီးမြှင့်တော်မူဘူးသည်။ ဤကျေးဇူးကို ဆပ်ရမည်။ ကိုယ်တော် ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလှသော ကိုယ်တော် သာသနာတော်ကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် သန့်စင်စေရမည်။ ခိုင်မာစေရမည်။ ထင်လင်း စေရမည်။ လန်းဆတ်စေရမည်။

ကိုယ်တော်ကြီးသည် ယင်းသို့သော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဈာပနသဘင် အပြီးတွင် ၄၅ ဝါတို့ပတ်လုံး ဘုရားရှင် ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူခဲ့သမျှသော ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ တရားအားလုံးကို သံဃာအများ စုပေါင်း၍ ထင်ထင် ရှားရှား သံဂါယနာ တင်ပွဲကြီး ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်သည်။

[၂]

အလွန်ပင် လျော်ကန်သင့်မြတ်လှသော စေတနာ၊ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှ သော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်ရန် အဆင့်သုံးဆင့်၊ အခက်အခဲသုံးရပ် ရှိနေသည်ကို ကိုယ် တော်ကြီး ဆက်၍စဉ်းစားတော်မူရပြန်သည်။

ပထမ အခက်မှာ သံဃာ ခုနစ်သိန်းခန့် အနက်မှ သံဂါယနာအတွက် လိုအပ်သမျှ သံဃာ အနည်းအကျဉ်း မျှကိုသာ ရွေးချယ်ရေး အခက် ဖြစ်သည်။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတော့အံ့ဟု ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော် မူသည့် အချိန်လောက်မှ စ၍ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် တက္ကတပြားစီ ဖြစ်နေလျက်ရှိသော သံဃာတော်များသည် တဆင့်စကား တဆင့်ကြား ဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ စုရုံးချဉ်းကပ်၍ လာခဲ့ကြရာ ကုသိန္ဒာရုံ အင်ကြင်း

တောတွင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူချိန်၌ ရဟန်းသံဃာပေါင်း ခုနစ်သိန်း ခန့် စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည်။

ယင်း သံဃာအားလုံးဖြင့် သံဂါယနာတင်၍ မဖြစ်နိုင်။ များလွန်း လျှင် ထိန်းသိမ်းမှု ခက်ခဲမည်။ ထို့ပြင် ရဟန်းဟူသည် ဒါကယာ, ဒါယိ ကာမကို အမှီပြုရမဲ့ဖြစ်ရာ ရဟန်းများလျှင် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ အခက်အခဲ ရှိမည်။ ထို့ပြင် လူများလျှင် ကိစ္စများ၍ ‘လူများ၍ ပဲ့မစည်’ဆိုသကဲ့သို့ လိုအပ်သော သံဂါယနာ ကိစ္စကိုပင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖွယ်ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် သံဂါယနာအတွက် ထိပ်တန်း လက်ရွေးစင် သံဃာ ငါးရာ ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး အဆုံးအဖြတ် ပြုလိုက်၏။

ဒုတိယ အခက်မှာ သံဂါယနာတင်ရန် နေရာရွေးချယ်ရေး ဖြစ်သည်။ သံဂါယနာတင် သံဃာများသည် သံဂါယနာတင် အချိန် အနည်းဆုံး သုံးလခန့်အတွင်း ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ပြည့်စုံရမည်။ သံဂါယနာတင် ကိစ္စ အတွင်း တရားဓမ္မ အားလုံး၌ အာရုံစူးစိုက်နိုင်မည့် သမာဓိတရားနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံသည့်နေရာ ဖြစ်ဖို့ လိုသည်။

ဤကိစ္စအတွက် သံဃာအများနှင့် ညှိနှိုင်းလိုက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်နှင့် အဇာတသတ်ဘုရင်ကို မြင်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဘုရားရှင်ကိုယ် တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်နှင့် အခြား အရန် ကျောင်းပေါင်း ၁၈ ကျောင်းအထိ ရှိသည်။ သံဃာတော်တို့ စိတ်အေး လက်အေး သီတင်းသုံးနိုင်ဖို့ရန် ပရိကမ် ပြည့်စုံသည်။ အဇာတသတ်ဘုရင် မှာလည်း တချိန်က သာသနာတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးစေကာမူ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် ဒါယကာတို့တွင် အတုမရှိသဒ္ဓါရှင် ဖြစ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးသောဘုရင် ဖြစ်၍လည်းလိုအပ်သမျှ အကူအညီ ကို အခက်အခဲမရှိ ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ဒုတိယအခက်ဖြစ်သော နေရာအတွက် ရာဇဂြိုဟ်ကို ရွေးချယ်လိုက်၏။

တတိယ အခက်ကား- ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ လျှိုဝှက် ချက် ဖြစ်၏။

သံဂါယနာတင် သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အခက် ဖြစ်သည်။ အများအဖို့ သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်မည့်အခါမှ ပေါ် ပေါက်မည့် ပြဿနာအခက်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသော်လည်း ဦးစီး ရှေ့

ဆောင် ဖြစ်သော ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအဖို့ကား ရှေးမဆွက ပင် စဉ်းစားတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမည်လားဟုလည်း စိတ်တထင့်ထင့် ရှိရသည်။ မဖြစ်ခါမှ ရှိစေရော၊ ဤ သံဂါယနာအတွက် ဤနည်းကိုပင် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ လျှို့ဝှက်စီမံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုသော်လည်း ဖော်ထားသော လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဤနည်းဟု သံဃာ့ရှေ့ဆောင် ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ဖွင့်ဟ မပြောသေးသော်လည်း သံဃာ အများကမူ ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒတော်နှင့် စီမံချက်ကို သိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤ အတိုင်းလည်း ဖြစ်သင့်ပါပေသည်ဟု သံဃာ အများကလည်း ခပ်မဆိတ် သဘောတူ တော် မှုကြလေသည်။

ထိုအခက်သည်ကား သံဂါယနာတင်သံဃာငါးရာတွင် အရှင်အာနန္ဒာ အား ရွေးချယ် ပါဝင်စေရေး အခက်ပေတည်း။

သံဃာငါးရာရွေးချယ်ရာတွင် ဆန္ဒမျိုးစုံ၊ ပြဿနာမျိုးစုံတွေ့ကြုံရသည်။ အကြောင်းကား - သံဂါယနာ သံဃာငါးရာတွင် ပါဝင်နိုင်ရန် အဘက်ဘက်မှ ထက်ထက်မြက်မြက်သံဃာတော်မြောက်မြားစွာရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်နီးပါး သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ ကြီးမားတော်မူလှသော ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးအား မယှဉ်နိုင်၊ မတူနိုင်၍သာ နေကြရ သော်လည်း သံဂါယနာတွင် ပါဝင်နိုင်ရန် ထက်ထက်မြက်မြက် သံဃာ အချို့က ဆန္ဒမျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားကြသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့သော တေဒဂ်ရ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးရှင်များ အနက် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ အားလုံး ပါဝင်ရမည်၊ တန်ခိုး၊ ပညာ အရာရာတွင် ပြည့်စုံသော ကျွတ်တမ်းဝင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမည်၊ ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီး ဖြစ်ရမည် စသော ရွေးချယ်ရေးမူစည်းကမ်း ချမှတ်၍ ရွေးချယ်လိုက်သည့်အခါမှ ပြီးပြတ် သွားသည်။

သံဃာငါးရာ ရွေးချယ်ရေး စည်းကမ်းနှင့် ရွေးချယ်ပုံမှာ ကောင်း ပါ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကြောင့် ငါးရာအပြည့် မရွေးပဲ ၄၉၉-ပါးသာ ရွေးချယ်ထားပါသနည်း။ ဤကား ရှင်မဟာကဿပ၏ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် အများအတွက် ပြဿနာဖြစ်၏။ ပြဿနာသခင်ကား အရှင်အာနန္ဒာတည်း။

ရှင်အာနန္ဒာသည် တေဒဂ်ငါးတန် ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး အထပ်ထပ် ရသည်လည်း မှန်ပါ၏။ ထေရ်ကြီး ဝါကြီးလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် ရှင်အာနန္ဒာမှာ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသောကြောင့် စည်းကမ်းအရ ရွေးချယ်၍လည်းမဖြစ်၊ မရွေးချယ်ပဲ ချန်ထား၍လည်း မဖြစ်။

မတတ်နိုင်၊ မိမိဓမ္မဓိဋ္ဌာန် စေတနာနှင့် အကျိုး သက် ရောက်မှုကို နားလည်ကြလျှင် တော်ပြီ။ အရှင်အာနန္ဒာအတွက် မိမိ၏ ဦးစီး အခွင့်အရေးဖြင့် တနေရာ ချန်ထားလိုက်သည်။ အကြောင်းကား-ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာပင် မဖြစ်သေးပေဦးတော့၊ သံဂါယနာတွင် သူမပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပြည့်စုံနိုင်မည်ကို အများအသိပင် ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ လူကြီးဆိုသည်မှာ ဆေးပေးမီးယူ ဆိုသကဲ့သို့ အကူအညီ အလုပ်အကျွေးလိုစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ တာဝန်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ပို၍လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အံ့ဖို့ သက်တော် ဝါတော် အတန်ထောက်လာသောအခါ အလုပ်အကျွေးဟူ၍ တပါးပြီး တပါး တင်မြှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်အား မိမိနှင့် ထပ်တူချစ်သော၊ လေးစားသော၊ ကြည်ညိုသော ရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကျမှ ခိုင်မြဲသည်။ အဆင်ပြေသည်။ လိုက်လျောသည်။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအား အလုပ်အကျွေး ခန့်ရသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်ဘက်မှ အရင်းအနှီးမသေးလှ။ အလုပ်အကျွေး မခန့်မီ ရှင်အာနန္ဒာဘက်မှ စည်းကမ်း ချက်များ တောင်းဆိုသည်။ ထိုအချက်များကို ဘုရားရှင်က အကုန်လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိမသိပဲ တနေရာရာတွင် ဘုရားရှင် ဟောခဲ့သမျှ ဓမ္မဒေသနာအားလုံးကို မိမိအား ပြန်၍ ဟောပြုရမည်။ မိမိက ခွင့်တောင်းလျှင် မည်သည့်အချိန် မည်သူ့ကိုမဆို ဘုရားရှင်က တွေ့ခွင့်ပေးရမည်။ မိမိအား ဘုရားရှင်က မည်သည့် လာဘ်သပွကာမျိုးကိုမျှ မစွန့်ကြဲရ၊ မပေးရ...စသည် စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တောင်းဆိုချက် အားလုံးကို ဘုရားရှင်က လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်၏ တရားဓမ္မများကို သံဂါယနာ တင်ကြရာ၌ ဘုရားရှင်၏ ဓမ္မအားလုံးကို နေရာဒေသ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းရပ် အချက်အလက်အားလုံးနှင့်တကွ သိ၍ နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဗဟုသုတ တေဒဂ်ပင် ရခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာ မပါခဲ့လျှင် ဤ သံဂါယနာ သည် အဘယ်ပုံ ပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့မူ သံဂါယနာတွင် ပါဝင်ရအောင်လည်း မကြိုးစား။ ရှောင်ဖယ်၍လည်းမနေ။ ဘုရားရှင်မရှိလျှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်စား မိမိ အားထားရမည့်သူမှာ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသာလျှင်ဖြစ်ရာ၊ ရှင်မဟာကဿပ၏ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာဖို့ရန်သာ အားပြုထားသည်။ ယနေ့အချိန်၌ ရှင်အာနန္ဒာ၏ တခုတည်းသော အဖော်သည်ကား ဘုရားရှင်အား တတမ်းတတ ဖြစ်လျက်ရှိသော သောကသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာ၏ မကြည်သော မျက်နှာ၊ မသာသော ကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍ “သည်သူငယ်ကြောင့် ခက်တော့သည်” ဟု ညည်းညူတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို တရားဟောနေဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားလောက် ဘုရားရှင် တရားတော်ကို နာယူရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူရှိသေးသလဲ။ အသက်အရွယ် တွေကလဲ မငယ်ကြတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဆံပင်လဲ ကိုယ်ပြန်ကြည့်အုံး။ တပူပူ တပင်ပင်လုပ်နေလို့ ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော်ရေးကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စလဲ ကိုယ်ပြီးစီးအောင် လုပ်အုံး ခင်ဗျား” ဟု ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ် တော် ကြီး က ရှင်အာနန္ဒာအား နှစ်ကိုယ်ကြား ဆုံးမသည်။ ဆက်၍ “အခုတော့ အလိုရှိရာ ကြံနိုင်ပါပြီ။ သံဂါယနာချိန် နီးတော့သာ ရာဇဂြိုဟ်ကို မပျက်မကွက် ကြံခဲ့ပေတော့” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

[၃]

အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် သံဂါယနာအရေးကို ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ အားတက်စရာတွေချည်း တွေ့ကြရသည်။ ဤဘုရင်သည် အပေါင်းအသင်း မကောင်း၍ တချိန်က မိုက်မှားခဲ့သော်လည်း ဗီဇညံ့သူမဟုတ်။ စေတနာ သဒ္ဓါထက်သန်သည်။ အမြော်အမြင် ကြီးသည်။ နဂိုကသာ သူတော် ကောင်းနှင့် 'ပေါင်းမိခဲ့ပါမူ ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ပင် ရှိသည်။

ရှင်မဟာကဿပ ဦးခဲဆောင်သော သံဃာအဖွဲ့က သံဂါယနာအတွက် အဇာတသတ်ဘုရင်နှင့် ဆွေးနွေးလိုက်သောအခါ သာမန် ဆွမ်းကွမ်း ကိစ္စကို အပထား၍ သံဂါယနာပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ရန် လိုက်ဂူကြီးကို အချိန်မှီ ဆောက်လုပ်ပေးသည်။ လိုက်ဂူကို အစွမ်းကုန် ခြယ်လှယ်သည်။ သံဃာ

တော်တို့ သံဂါယနာတင် သီတင်းသုံးရန် နေရာများကို အစွမ်းကုန် မှမ်းမံ
သည်။ သို့နှင့် သံဂါယနာကိစ္စအတွက် သံဃာ၊ ရောလူပါ မိမိတို့ ဆိုင်ရာ
တာဝန်များကို ရောရောထေးထေး ဆောင်ရွက်လိုက်ကြသည်မှာ အားလုံး
ကုန် အဆင်ပြေ၍ တနေ့တခြား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာတို့သာ ဖြစ်သည်။

ဆရာရော၊ ဒကာပါ စိတ်ဝမ်း တက်တက်ကြွကြွနှင့် အားလုံး အဆင်ပြေ
ကြသော်လည်း အဆင်မပြေသူမှာ အရှင်အာနန္ဒာ တပါး တည်း သာ
ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား- သံဂါယနာ အရှင် ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီး
များအနီးသို့ အရှင်အာနန္ဒာ ရောက်သွားလျှင် ပုပ်စော်နံ့မည်၊ ပုထုဇဉ်နံ့
နံ့သည်ဟု အပြောခံရသည်။ အချို့က ရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်၍ နှာခေါင်း
ရှုံ့ပြကြသည်။ အချို့ကလည်း “သံဂါယနာပွဲကြီးကတော့ ခမ်းနားပါဗျာ။
နို့ပေမယ့် သံဂါယနာ မပြီးမချင်းတော့ အပုပ်နံ့ တသင်းသင်း နေဦး
တော့မှာပဲ” ဟု ဆိုကြသည်။ အားလုံး၏ စကားများသည် ရှင်အာနန္ဒာ
သို့သာ ဦးတည်ကြ၏။

အားလုံး၏ အကြည့်များသည် ရှင်အာနန္ဒာအပေါ်၌ တမျိုးဖြစ်၏။
အချို့က ကရုဏာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အချို့က ရှုတ်ချသည့် မျက်စိ
ဖြင့်ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်ဖန်၊ ပြောဖန်များသော်ရှင်အာနန္ဒာအဖို့အတန်ပင်
ရှက်လာသည်။ ဤစကား၊ ဤအကြည့်များသည် ရှင်မဟာကဿပ၏အစီအမံ
များဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ငါ့အား ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစေရန်
အလျင်အမြန် အလိုရှိနေ၏။ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ။ ဤ အရှင်ကောင်းတို့
အား ငါ့အစွမ်းကို မကြာမတင်ပင် သိစေ၍ ဝမ်းမြောက်စေရမည်ဟု
အားသစ်လိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာတွင် ရှေးမဆွကပင် မာန်ကလေးတရပ် ရှိခဲ့သည်။ ထိုမာန်
သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော
ရဟန်းတရားကို မိမိ အားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေး လက်ဝယ် ရောက်နိုင်
ရနိုင်သည် ဟူသော မာန်ပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင်က
မိမိ အင်အားကို သိသည့်အပြင်.... ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း
“အာနန္ဒာ။ ။ အားထုတ်လော့။ သင် အားထုတ်လျှင် အချိန်မရွေး
ပြီးပြည့်စုံနိုင်သည်” ဟူသော အားပေး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော အချက်
ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း အားမထုတ်ခဲ့။ ယင်းသို့ အားမထုတ်ခြင်းမှာ မိမိ
ဘက်တွင် အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိ သိရသမျှမှာ ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးများသည် ကေစာပျော်တော် မူလွန်းကြသည်။ ဗဟိဒ္ဓနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မလဲ့ မရှောင်သာသည့် ကိစ္စများ၌သာ အာရုံပြု၍ အစဉ်သဖြင့်လိုလို အဇ္ဈတ္တကိုသာ အာရုံ စိုက်ကာ ရဟန်းအလုပ်တွင် နစ်မြုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိမူကား ဤသို့ မဖြစ်လိုသေး။ အကြောင်းကား- မိမိအဖို့ ဗဟိဒ္ဓတွင် အာရုံစိုက်စရာ ကိစ္စတွေ အပြောက်အမြား ရှိနေသည်။ မိမိက ဗဟိဒ္ဓကို အာရုံမစိုက်နိုင်ခဲ့လျှင် နောင်တော် ဘုရားရှင်၏ အထွေထွေကိစ္စများကို အဘယ်သူ လုပ်ကျွေး ပြုစုပါအံ့နည်း။ မိမိအလားတူ ဘုရားရှင်အား လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သူများ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ သို့သော် အလုပ်အကျွေး မခံနိုင်။ မိမိသာ လုပ်ကျွေးလိုသည်။ မိမိသာ ကြင်နာလိုသည်။ မိမိသာ အနှစ်နာ အပင်ပန်း ခံလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အခါခပ်သိမ်းရယူနိုင်သော မိမိအတွက် ရဟန်းတရားကို လျစ်လျူရှုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုသော် ရဟန်းတရား ရယူချိန်တန်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ သတိဝင်ခဲ့၏။ အခြားအကြောင်းပြချက်တွေ အပထား၍ ရဟန္တာကြီးများအလယ်တွင် ရှေးချယ်မှုစည်းကမ်းကို ခြွင်းချက်ပြုပြီး မိမိအား ရှေးချယ်ခဲ့သော အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီး၏ မေတ္တာ စေတနာကို ထောက်ထားသော အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာ ၄၉၉ ပါးတို့၏အလယ်တွင် မိမိ၏ မဖွယ်မရာ အသွင်ဖြင့် ဝင်ရမည် ဆိုလျှင် တာဝန်မကျေရာ၊ ပေါ့လျော့ရာ ရောက်မည့် သာသနာ့အစွန်းအထင်းကြီးကို ငဲ့ကွက်သော အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရဟန်းတရားကို ရယူချိန်တန်ပြီဟု ရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့် အချိန်မှာလည်း အချိန်တော်ပင် ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းကား- နက်ဖြန်နံနက်တွင်ပင် သံဂါယနာတင်ပွဲကြီးကို စတင်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်မှ စ၍ ဗဟိဒ္ဓကိစ္စများတွင် အာရုံကို လျော့၍ လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှုမှ စ၍ အတိုက်ခတ်တို့ ကျရောက်ရာ မျက်စိ စသော တံခါးပေါက်များတွင် သတိ တည်းဟူသော အစောင့်ကို ဖြစ်စေ၍လည်းကောင်း အရာရာတွင် သတိကို ဆောင်လိုက်သည်။ ကိုယ်လက်လန်းဆန်းစေရန် ရေကို သတိဖြင့် ချိုးယူသုံးသပ်သည်။ ဆွမ်းကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ သတိဖြင့်သုံးဆောင်သည်။ အကြောင်းကား- တရားအားထုတ်မှု၏ ပရိကမ်အကျင့် စရဏတရား အလုပ်၌ ဤကိစ္စများ

သည် အရေးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သံဂါယနာ လိုက်ကု
တိုင် အထွေထွေကိစ္စ ရှေ့ဆောင်လျက် ရှိကြသော အရှင်မဟာကဿပနှင့်
အခြား မထေရ်ကြီးများကို ဦးတိုက်၍ မိမိ၏ တည်းကျောင်းရိပ်သာသို့
သတိဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။

တည်းကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ စင်္ကြံတွင် မလျှော့မတင်း ခပ်
မှန်မှန် လျှောက်သည်။ ဝီရိယကိုလည်း မပိုစေ၊ ရှုမှတ် ဆင်ခြင်မှုကိုလည်း
မလွန်စေရအောင် သတိပြုသည်။ ညောင်းညာသည့်အခါ ထိုင်၍ရှုသည်။
အထိုင်ကြာလျှင် လျှောက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သဒ္ဓါ၊ ပညာနှင့် ဝီရိယကို
မျှစေ၍ တနေ့ခင်းလုံး ကျင့်သုံးခဲ့ရာ အိပ်ရာဝင်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ
အတန်ပင် နွမ်းနယ်၍ ဘုရားတမော မွေးစက်ပြီးမှ ပြန်၍ကျင့်သုံးမည်ဟု
အာရုံကပ်လိုက်သည်။

ရှစ်ဆယ်တွင်းဖြစ်၍ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးရင့်လှပြီ။ စိတ်ဆောင်
သလောက် ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်။ စိတ်အလိုသို့ အိုမင်းပြီ ဖြစ်သော
ခန္ဓာကိုယ်ကို အတင်းအလိုက်ခိုင်းလျှင် ပညာနှင့်ဝီရိယမမျှတပဲ လိုအပ်သည့်
အခြေသို့ မရောက်နိုင်ပဲရှိမည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားပေးရန် သတိကို ရှေ့ထား၍ အိပ်ရာ
ပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲစောင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သံသရာ
တလျှောက်လုံးမှ စ၍ ယခုဘဝ တသက်တာအထိ ပိန်းပိတ်၍ လာခဲ့သော
အရဟတ္တဖိုလ် တံခါးကြီးသည် တကြိမ်မျှ မကြုံဘူးသော ထူးခြားသည့်
ခံစားချက်နှင့်အတူ ဟင်းလင်းကြီးပွင့်သွားလေတော့သည်။ မတွေ့ဘူးသော
အတွေ့၊ မမြင်ဘူးသော အမြင်၊ မခံစားဘူးသော တရားအရသာ တို့ကို
ခံစားလိုက်ရ၍ ဝမ်းမြောက်လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိ။ တနေ့လုံး သတိ
တရား ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့် ထိန်းချုပ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အသိတရား
ကလေးမှာ အေးငြိမ်းမှုသတိဖြင့် ရှေ့ကြုတ်အတွင်းမှ ဂွမ်းပုံစုအလယ်တွင်
ငြိမ်ဝပ်စွာ တောက်ပလျက်ရှိသော ပတ္တမြားအသွင် ဖြစ်တော့သည်။

မိမိတွင် ရဟန်းတရားပြီးပြည့်စုံပြီကို ရှင်အာနန္ဒာ ထင်းကနဲသိလိုက်၏။
ထိုအသိ၊ ထိုဝမ်းမြောက်မှုနှင့်အတူ အပြုံးကလေး တချက်ပင် ဝင်လိုက်မိ
သေး၏။ အကြောင်းကား- ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ နိဗ္ဗာန်သို့
ကူးမြောက်ဆဲ၊ ကူးမြောက်ပြီးကြသူ ရဟန္တာအရှင်တို့ မရေတွက်နိုင်အောင်
ရှိကြသည့်အနက် မိမိကဲ့သို့ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း

တည်းဟူသော ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှ လွတ်၍ တရားပြီးမြောက်မှု မရှိ
ခဲ့။ မိမိမှာ ထူးထူးခြားခြား ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှ လွတ်၍ ပြီးမြောက်
ပါကလား ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့် ြစ်၏။

[၄]

နံနက်လင်းလျှင် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်တွင် ရောက်ရှိရန် ရဟန္တာအရှင်
တို့သည် လိုဏ်ဂူသို့ တပါးပြီးတပါး ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရှင်မဟာ
ကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသည် သတ်မှတ်ထားသော သံဃဥက္ကဋ္ဌ နေရာ၌
နေရာယူ၏။ ရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေ့တူရူဆီတွင် သီးခြားနေရာနှစ်ခုခင်းကျင်း
ထားသည်။ တနေရာမှာ ဝိနယ ဒေသနာတော် အတွက် ရှင်မဟာကဿပ၏
အမေးကို ဖြေကြားရမည်ဖြစ်သော ဝိနည်းတေဒဂ်ရ အရှင်ဥပါလိထေရ်၏
နေရာဖြစ်၍ ကျန် တနေရာမှာ သုတ္တန်နှင့် ကျန် ဒေသနာတော်များကို
ဖြေကြားရန် သတ်မှတ်ထားသော အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာဖြစ်၏။

သံဂါယနာ အချိန်နီးသောအခါ သံဃာအားလုံးသည် မိမိတို့နေရာသို့
မပျက်မကွက်ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တိုင် မရောက်ရှိသေးပဲ
လစ်လပ်လျက်ရှိနေသေးသော နေရာသည်ကား အရှင်အာနန္ဒာ၏ နေရာ
ဖြစ်ပေသည်။

သံဂါယနာတင်ရန် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်သည် အနည်းငယ်မျှ
လိုသေးသည် မှန်သော်လည်း အခြား အရှင်များကဲ့သို့ပင် ရှင်အာနန္ဒာ
ရောက်ရှိလာဖို့ကောင်းပြီ။ ဝိရိယ ထက်သန်လှသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်
အကျွေးနေရာကိုပင် ရရှိခဲ့သော ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ အများထက် ဝိရိယ
နည်းပါးသည်ကား မဟုတ်တန်ရာ။ ပုထုဇဉ်စော်နံသည်၊ ပုပ်စော်နံသည်
ဟု အရှင်ကောင်းများက စေတနာဖြင့် သတိပေးနှိုးဆော်ကြသောစကား
ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ရှက်စနိုးပြီး မလာတော့လေသလော၊ ဤသို့
လည်း မဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းသော်ကား- ဤမျှပြင်ဆင်၍ထားသော
သံဂါယနာကိစ္စကြီးသည် ရှင်အာနန္ဒာမပါလျှင် မပြည့်စုံ နိုင်သည်ကို
ရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် သိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရှင်အာနန္ဒာမရောက်လာသည်ကိုအချို့ အရှင်များက ရှင်အာနန္ဒာ
၏ နေရာသို့ မျက်နှာမော်၍ကြည့်ကြ၏။ အချို့ အရှင်များက မျက်လွှာကို

လှန်၍ကြည့်ကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးကမူ မျက်ဝန်းကလေး တချက် လှုပ်လိုက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။

အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် သံဂါယနာပွဲကြီး ဝှဲချီးစတင်သည့် အ ထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျောက်စည်ခေါင်းလောင်း နာရီမောင်းတို့ကို တီးခတ် ကြတော့မည်။ သံဃာအများကလည်း မိမိကို တောင့်တလျက် ရှိကြလေ ပြီကို အရှင်အာနန္ဒာသိ၏။ မိမိသည် သံဃာ့အလယ်သို့ သွား ရောက်ချိန် တန်ပြီဟု အရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အာနန္ဒာသည် မနေ့က အာနန္ဒာ မဟုတ်တော့ပြီကို သံဂါယနာကိစ္စတွင်စိတ်အားကြီးနေကြသော အရှင်ကောင်းတို့သိကောင်း မှ သိမည်။ အရှင်တို့သည် ငါ့အား သံဃာ့အလယ်သို့ ကိလေသာကင်းစင် သော အသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်စေလိုကြသည်။ အရှင်ကောင်းတို့၏ ယင်းဆန္ဒ အတိုင်း မိမိသည် ယခုအခါ သံဂါယနာအချိန်မှ ပြီးပြည့်စုံနေပြီကို အရှင် ကောင်းတို့အား သိစေမည်ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် အရှင်အားလုံးအား မိမိ၏ ပြည့်စုံမှုကို ပြသနိုင်ရန် အချိန်မရှိတော့၊ အရှင်အားလုံးကို သိစေရန်မှာ နည်း တနည်းသာရှိသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း အရှင်ကောင်းတို့အား ပြသ ပြောကြားမှသာလျှင် သင့်လျော်ပေမည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

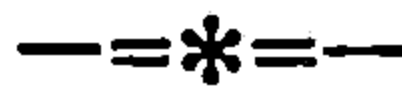
ထိုအခိုက် သတ်မှတ်ထားသော သံဂါယနာ အခါတော် ကျရောက် သဖြင့် သံဂါယနာလိုက်ဂူဝန်းကျင်နှင့်တကွ တမြို့လုံးရှိ ကျောင်းကန်ဇရပ် ဤနေရာ၊ ထိုနေရာတို့မှ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သော ကျောက်စည် ခေါင်း လောင်း၊ အုန်းမောင်း၊ နာရီ၊ ကြေးစည်ကြီးငယ်တို့၏ ဓမ္မတေးသံသည် ဘဝင်လှုံမျှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်း ဓမ္မတေးသံ များသည် အတန်ကြာ ထွက်ပေါ်ကြပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းတမျှင်မျှင် အသံမျိုးစုံတို့ညှင်းညှင်း တိုးတိုး ဖြစ်ပွားသည်။ ဓမ္မတေးသံ အသံညှင်းတို့ မပြတ်စဲမိကလေးတွင် ပင် သံဂါယနာဂိုဏ်ဂူအတွင်းမှ အရှင်ကောင်းတို့၏ “နမောတဿဘဂဝ- တော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟူသော သံဂါယနာ အခမ်း အနားဖွင့်အဖြစ် ဘုရားရှင်သို့ ဦးခိုက် ရှိညွတ်သောအသံသည် စည်စည် ပင်ပင် ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံများတွင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသံလည်းပါ၏။ အကြောင်းမူ ကား သံဂါယနာအဖွင့်အဖြစ် နမောတဿကို ရှုတ်ဆိုကြတော့အံ့ဆဲဆဲ၌ ပင် အရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိ၏ အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံသော ရဟန်းကိစ္စ

ပြီးပြည့်စုံမှု အစွမ်းဖြင့် မိမိအတွက် ခင်းထားအပ်သော နေရာ သံဃာ့ အလယ်သို့ သံဃာ့ဥက္ကဋ္ဌ ရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးတိုက် ယင်း ဘွားကနဲရောက်ရှိလာသောကြောင့် ပေတည်း။

ယင်းသို့ ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်ရှိလာပြီကို 'ဘွားကနဲ မြင်ရသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာအတွက် တတောင်တတ ရှိခဲ့ကြရသော အရှင်မြတ် အားလုံး အဖို့ သံဂါယနာအခမ်းအနားကြီး၏ ပြီးပြည့်စုံမှု ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ၏ ပြီးပြည့်စုံမှုကို သိကြ ရသောကြောင့် လည်းကောင်း နှလုံး ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် အရှင်မြတ်တို့၏မျက်နှာ တော်များတွင် အပြုံးပန်းကိုယ်စီပွင့်တော်မူကြသည်။ ထို့နောက် အရှင် အာနန္ဒာကိုကြည့်၍ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ကာ ချီးပ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

ဘုရားရှင်အလား သိက္ခာသမာဓိ ကြီးမားတော် မူသဖြင့် တကြိမ် ကလေး ပြုံးပန်း ပွင့်တော်မူဖို့မျှကိုပင် အင်မတန်ကြီး ခက်ခဲတော်မူလှ သော သံဃာ့ဥက္ကဋ္ဌ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးပင်လျှင် မျက်ဝန်း တော် အနည်းငယ်ကျုံ့၍ နှုတ်ခမ်းတော် အနည်းငယ်စေ့ကာ ပြုံးရောင် ကလေး သန်းသွားသည်ကို သတိပြုမိသောအရှင်ကောင်းတို့ တွေ့မြင်လိုက် ကြ ရပေသည်။ ။

အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်သေးသော်လည်း သူ့ အကြောင်း၊ သူ့ ဘဝကို စဉ်းစားလိုက်လျှင် မျက်နှာငယ်စရာတွေ့ချည့် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား - သူ့ ဖြစ်ရပ်နှင့်သူ့ ကို မွေးဖွားလာရပုံမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်တည်းဟူသော အမှီသဟဲ၊ သို့မဟုတ် အရှင် သာရိပုတ္တရာတည်းဟူသော အမှီသဟဲကြောင့်သာ သူ့ ဘဝ အဆင်ပြေလာ ခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဘယ်သောင် ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မည့်သူမှန်း မသိ ဟုပင် တွေးထင်ကြရသည်။

ဖြစ်ရပုံကား-သူသည် မိခင်ဝမ်း၌ သန္ဓေ အရင့်အမာနှင့်ရှိစဉ် သူ့ မိခင် ရုတ်ခြည်းကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူ့ မိခင်အလောင်းကို သုသာန်ထုတ်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ် သောအခါ မိခင်ဝမ်းတွင် ရှိနေသောသူပါ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံရရှာသည်။ ဤကိစ္စ တွင် လူကြီးများ၏ အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့မှုဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ သို့မဟုတ် ရုတ်ခြည်း ရောဂါ အခြေအနေကြောင့် ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း ခံရ သည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ သို့မဟုတ် တရားဖြင့်ကြည့်သော် သူ့ ဘဝဝင်္ဂြိုဟ် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။

သို့ရာတွင် သူကား မသေ။ နောက်တနေ့တွင် သွားရောက်ကြည့်ရှု သောအခါ ပြာပုံအလယ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေး အသက်ရှင်လျက် ရှိနေ သော သူ့ ကို တွေ့ကြရသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စဉ်က တံစူးဝါးတို့ဖြင့် အထိုး ခံရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသာ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်စိထောင့် စွန်းတွင် အထိုးခံရသော ဒဏ်ရာမှာ ထင်ရှား၏။ ထို့ကြောင့် ဗျုပ္ပတ်အရ

မှည့်ခေါ်လေ့ရှိကြသော အစဉ်အလာအတိုင်း “သံကိစ္စ”ဟု အမည်ရလာသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆွေမျိုးတို့အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ခုနစ်နှစ်သားအထိ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သို့ ဝဋ်ကြေးမှာ ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးပေ။ ထူးဆန်းသော ဤသူငယ်ကြောင့် ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဆင်းရဲမည်ဟူသော အဟောထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသော နေရာမှာ သာသနာတော်သာ ဖြစ်ပေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ချီးမြှောက် မွေးမြူခြင်းဖြင့် ကိုရင် သံကိစ္စ အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဤနေရာတွင် “ပစ္စိမဘဝိက = နောက်ဆုံးဘဝရှင်” ဟူသော ကျမ်းဂန် အဆိုအမိန့်တရပ် ထွက်လာ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား - ဤဘဝတွင် ရဟန္တာအဖြစ် တည်းဟူသော ကျွတ်တမ်းဝင်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွတ်တမ်းမဝင်ပဲနှင့် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ မသေ။ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် အဖိခံရလျှင်ပင် မသေဟူသော အဆိုအမိန့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

မှန်လှပေ၏။ မောင် ရင် လောင်း က လေး သံကိစ္စသည် အရှင် သာရိပုတ္တရာက ဆံချပေးစဉ် သင်ကြားပေးအပ်သည့် ဆံပင်၊ မွေးညှင်း စသော တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုမှတ်ယင်း ဆံချပေးခိုက်တွင်ပင် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ သာမန် ရဟန္တာ ဖြစ်ကာမျှ မဟုတ်။ တန်ခိုးရှင်၊ ပညာရှင် ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။

ထို့ကြောင့် မမွေးမီကပင် မီးသဂြိုဟ်ခံရခြင်း၊ တံစူးဝါးဖြင့် အထိုးခံရသောကြောင့် ရုပ်အဆင်းပျက်ယွင်းရခြင်း၊ ဆွေမျိုးတို့အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ရခြင်းစသော မကောင်း ကြမ္မာတို့မှာ ထိုးမည့်ဆင် နောက် ဆုတ်သော ကြမ္မာများဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ အကြောင်းမူကား - ယင်း ကြမ္မာ တို့ကြောင့်ပင် အမြင့်ဆုံးသော ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုရင် သံကိစ္စ၏ ရဟန္တာအဖြစ်ကို ဆရာဖြစ်သူ အရှင် သာရိပုတ္တရာမှတစ်ပါး အခြား ရဟန်းများ မသိကြ။ ကိုရင် သံကိစ္စကလည်း အဆင်မလှခဲ့သော မိမိဘဝကို သံဝေဂယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအရှင်ပင်္ဂါတွင် ပြုအပ်သော တပည့်ဝတ်များကို မပျက်အောင် ဆောင်ရွက်သည်မှတစ်ပါး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကလေးသာ သီတင်းသုံးသည်။ အချိန်အားသမျှ တရားနှင့် သာ မွေ့လျော်သည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ရဟန္တာ၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း သိန်း
 သောင်းမက မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိကြရာ၌ သာသနာတော်နှင့်စပ်၍
 အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသည့် ထင်ရှားသော ထေရ်အရှင်များမှ
 တပါး ရဟန္တာဟူ၍ သိရသူ အလွန်ရှားသည်။ ရဟန္တာ အဖြစ်ကပင်လျှင်
 ပုလ္လားမှ၊ ထင်ရှားမှုမှန်သမျှကို ပယ်ချပြီးဖြစ်ပေရာ ပကတိအားဖြင့်ပင်
 နှိမ်ချ ရိုးသားကြပြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က
 ရဟန္တာဟု ဖွင့်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်အခါ၊ သို့မဟုတ် အခြား
 နည်းဖြင့် သိနိုင်ဖို့ရန် သာသနာတော်ရေး အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာသည့်
 အခါမှသာ ရဟန္တာဟု သိကြရသည်။

ဤတွင် ကိုရင်သံကိစ္စ အခွင့်အရေးသာဖို့ အကြောင်းပေါ်လာ၏။
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဒါယကာ သုံးဆယ်အစုတို့ သာသနာ့သောင်သို့
 ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရသောကြောင့် သဒ္ဓါ ထက်သန်လာ
 သော ဇေတဝန်၏ တရားနာ ဒါယကာ တစုသည် ရဟန်းဝတ်ပြီး တော
 ထွက်ကြရန်အထိ ကြိုး စားလာ ကြ သည်။ အဖွဲ့ဝင် ဒါယကာတဦးနှင့်
 အဆက်အသွယ်ရှိသော တောကျေးလက် ရွာတရွာကို အမှီပြုကာ တရား
 အားထုတ်ကြရန် စီစဉ်သည်။ အစီအစဉ်များပြီးစီး၍ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့
 တရားတောင်းယင်း ခွင့်ပန်ကြသောအခါ ဘုရားရှင်က သင့်လျော်သော
 တရားများကို ဟောကြားပြီးနောက် အလွယ်ပင် ခွင့်ပြုတော်မူသည်။
 သို့ရာတွင် သင်တို့ နောင်တော်ကြီးဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာကို ဖူးမြော်ပြီးမှ
 သွားကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံတော်သို့
 သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။

“ငါ့ရှင်တို့။ ။ တောတွင် သီတင်းသုံးရန် သင်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုသည်
 ကောင်းလှစွာ၏။ ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့အတွက် တောကို အစဉ်ချီးကျူး
 တော်မူ၏။ မြို့တွင် တရားအားထုတ်နေသော ရဟန်းထက် တောတွင်
 အိပ်နေသော ရဟန်းကိုပင် ချီးကျူးတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား- မြို့တွင်
 တရားအားထုတ်နေသော ရဟန်းသည် အာရုံ ငါးပါး တည်း ဟူ သော
 အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်သည်။ တောတွင် အိပ်နေသောရဟန်းသည် တရား
 သို့သာ ရှေးရှုသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့၏အားထုတ်မှုကို သာဓုခေါ်ပါ၏။
 သို့ရာတွင် သင်တို့၏ တရားအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ငါ၏ ကိုရင် တပါးကိုလည်း
 ခေါ်သွားကြပါကုန်”

“အဘယ်ကိုရင်ပါနည်း အရှင်ဘုရား”

“ဟောဟို ကိုရင်လေးပါပဲ” ဟု မိန့်တော်မူကာ ရဟန်းကြီးသုံးဆယ်၏ နောက်ပိုင်းနားတွင် အလိုက်သင့်ရှိခိုးသီတင်းသုံးလျက်ရှိနေသော သံကိစ္စ သာမဏေကို ညွှန်ပြတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ရဟန်းကြီးသုံးဆယ်တို့ မိမိထံသို့ ရောက် လာသည်ဆိုကတည်းက ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒတော်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ သိပြီးဖြစ်သကဲ့သို့ ဤကိစ္စတွင် မိမိသည် အဘယ်ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက် ရတော့မည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော ကိုရင် သံကိစ္စ နားလည်ပြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ရဟန်းကြီးတို့၏ နောက်ဆွယ် တွင် အလိုက်သင့် နေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ညွှန်ပြရာသို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြ သောအခါ ငယ်ရွယ်လှစွာသော ကိုရင်ကလေးကို မြင်ရသောကြောင့် ခေါင်းဆောင်ရဟန်းကြီးက “အလိုလေးလေး၊ ငယ်လှပါချည့်ဘုရား။ တပည့်တော်များသည် ပတ်ဝန်းကျင်ဒုက္ခကို ကြောက် သော ကြောင့် တောထွက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤ ကိုရင်လေးကိုသာ ခေါ်သွားရလျှင် တပည့်တော်တို့အဖို့ ကြောင့်ကြမှုမျိုးစုံတို့ ပေါ်ပေါက် လာရပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“ငါ့ရှင်တို့။ ။ ငါပြောမည် နားထောင်ကြကုန်။ ပထမ အချက်မှာ ဘုရားရှင်က သင်တို့အား ငါ့ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းသည် ဤသာမဏေ ငယ်ကို သင်တို့နောက်သို့ ထည့်လိုက်စေလိုသော ဆန္ဒတော်ကြောင့် ဖြစ် သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ဤသာမဏေကြောင့် သင်တို့အဖို့ ကြောင့်ကြမှု တစုံတရာဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စိတ်ချ လက်ချသာ ခေါ်သွားကြပါကုန်”

ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒတော်ဟု ဆိုသောကြောင့် အတုန့်မတက်ဝံ့ကြတော့၊ ခေါ်သွားရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစားဉာဏ် အတန်ရှိသော ရဟန်းကြီးအချို့ကမူ မိမိတို့ တရားအားထုတ်သွားကြမည့်ကိစ္စ၌ ကိုရင် ကလေးနှင့်စပ်သော တရားအားထုတ်လို့မူအကြောင်း တစိုးတစီမျှ အရှင် သာရိပုတ္တရာက မိန့်တော်မူသောကြောင့် သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ အကြောင်းထူးတစုံတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု စဉ်းစားသည်။

ဤတွင် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သော ဆွမ်းခံရွာ ကျေးရွာနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ တောကျောင်းကလေးများသို့ ကိုရင်သံကိစ္စနှင့်အတူ ရောက်ရှိသွားကြရာမှ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရဟန်းတော်များ၏ ကျောင်းငယ်အုပ်စုသို့ စားကြွင်း စားကြီး ဦးပေသီး ရောက်ရှိလာသည်။

[၂]

သပိတ်ဆေးခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းစသော ရဟန်းတော်တို့၏ အမှုကိစ္စ အတန်ငယ်မျှကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရဟန်းတော်တို့၏အထံတွင် ကပ်ရပ် စားသောက်နေသူကို ဒေသနာတော်တွင် ‘စားကြွင်းစား’ဟု ခေါ်၍ နောင်ခါ၌ ‘ကပ္ပိယ’ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လာသည်။ စားကြွင်းစား ဟူသော ဝေါဟာမှာ သည်းရင့်သောကြောင့် ကျောင်းအမှုလုပ် ကပ္ပိယ ဟု အားနာ ပါးနာနှင့် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လာဟန်ရှိသည်။

ထိုသူတို့သည် အများအားဖြင့် လူ့ဘဝ၏ အမှီအခို ကင်းမဲ့သော စားမနောက်ပိတ် ခွေးသမားများ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာပင် ပညာကင်းမဲ့သူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသူများ လည်း ဖြစ်တတ်ကြ၏။ အခြားသူများ ဖြစ်သည်၊ မဖြစ်သည်ထားပါတော့ ဦးပေသီးမှုကား လူ့ သာပေါင်းညာစား၊ လူ့ သစ္စာမဲ့၊ ပညာမဲ့၊ လူ့ ညာတာဝါဒ တယောက်သာတည်း။

သစ္စာမဲ့၊ ပညာမဲ့ဆိုသော်လည်း သူ့ အကျိုးမြင်လျှင်၊ စားဖို့မြင်လျှင် တဘက်သား၏ကိစ္စကို အလိုက်သင့်ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည်။ လိုက်လျော ညီထွေ ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ သူ့ အကျိုးမမြင်တော့သည်နှင့် တပြိုင်နက် သစ္စာဖောက်သည်။ ကျောပေးလိုက်သည်။ ဤသည်ကို လူ့ သာပေါင်း ညာစား၊ လူ့ ညာတာဝါဒသမားဟု ခေါ်၏။

ဦးပေသီးသည် ရွာတရွာရှိ သမီးတယောက်ထံတွင် စားခွင့်မသာတော့ သည်နှင့် အခြားရွာတရွာရှိ သမီးထံသို့သွားရာ၌တောအုပ်ကိုဖြတ်၍သွားရ သည်။ တောအုပ်တွင်းရှိ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းစားခိုက်နှင့်ကြုံ၍ ဝင် ရောက် ချဉ်းကပ်သောအခါ စားကွက်ကောင်းနှင့်တိုး၏။ အကြောင်းမူ ကား - ရဟန်းတော်တို့၏ ဆွမ်းကြွင်း ဟင်းကျန်များမှာပေါပေါများများ နှင့် သူမစားခဲ့ဘူးသော ဟင်းကြွေးများ ဖြစ်နေပေရာ ရဟန်းတော်တို့

ထံတွင် မှီခိုနေခြင်းဖြင့် သက်သက်သာသာစားသောက်နေထိုင်ရတော့မည် ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အရှင်ဘုရားတို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုစုယင်းဖြင့် အရှင် ဘုရားတို့ ထံတွင် နေထိုင်ပါရစေဟု လျှောက်ထားသောအခါ ရဟန်းတော်များက လည်း သပိတ်ဆေးခြင်း၊ သောက်ရေ သုံးရေ ခပ်ခြင်းစသော ဝေယျာ ဝစ္စကလေးများတွင် အကူအညီရသူ ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခံထားလိုက် သည်။

သို့ဆိုလျှင် အေးအေးစားစား၊ အေးအေးနေရခြင်းဖြင့် သူ့ ဆန္ဒပြည့်ဝလေ ပြီဟု ဆိုရန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ အကြောင်းမူကား- လူ့ ဆန္ဒ ဟူသည် ခိုင်မြဲသောသံယောဇဉ်နှင့် ခိုင်မြဲသောအလုပ်တခု မရှိခဲ့ပါ သော် အေးအေးစားစား၊ အေးအေးနေရခြင်းဖြင့် မပြီးနိုင်သေးသောကြောင့် ပေတည်း။

လုပ်မှု ကိုင်မှု ရုန်းကန်နိုင်မှု စားနေရသူတို့က အလုပ်အကိုင်မရှိပဲ စားသောက်နေထိုင်သူတို့ကို ထမင်းချမ်းယပ်ခတ် စားသူဟု ချီးကျူးအား ကျတတ်ကြ၏။ ဇိမ်ရှိသူဟု ထင်မှတ်တတ်ကြ၏။ အလုပ်မရှိသဖြင့်ယောက် ယက်ခတ်နေကြသော စည်းစိမ်ရှင်တို့၏ ဒုက္ခကိုကား မသိမမြင်တတ်ကြပေ။

ဤနည်းဖြင့် ဦးပေသီးအဖို့ အေးအေးစားစား၍ မနေနိုင်ပြန်သော အခါ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မူလ ရည်မှန်းချက်ရှိရာ သမီးထံသို့ တော အုပ်ကိုဖြတ်၍ ဆက်လက်သွားပြန်သည်။ ဤတွင် ဦးပေသီးအဖို့ တောအုပ် အလယ်မှ ဒမြအုပ်စုနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်။

တိုးပုံမှာ- သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ချင်ရွေးမျှမရှိသော ဦးပေသီးအား လွတ်ပစ်လိုက်နိုင်စရာရှိ၏။ ယခုသော် ဒမြအုပ်စုတို့ ယဇ်ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်နေ ကြရာမှ လူသားဖြင့်ပူဇော်ရန် ဆေးတမယ်လိုနေခိုက်တွင် အလိုက်သင့် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်လေရာ သေဘေးနှင့်တိုးမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် မာယာများ၍ ယဇ်ပူဇော်မှုနှင့် အာထဗ္ဗန လုပ်ငန်းတို့တွင် အနည်းငယ်ဗဟုသုတရှိပြီးသော ဦးပေသီးကရုတ်ခြည်းပရိယာယ်ဆင်လိုက် သည်။

“ဆရာတို့။ ။ ဆရာတို့ ယဇ်ပူဇော်မှုအလုပ်ကို ကျွန်တော်နားလည် ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်ကား သူတပါး၏စားကြွင်း စားကျန်မျှကိုသာ စား၍ အသက်မွေးရသော လူ့အောက်တန်းစားမျှ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့

အောက်တန်းစားနှင့် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ယဇ်နတ်မင်းသည် အဘယ်ပုံနှစ်သက် ပါအံ့နည်း။ ကျွန်တော့်ထက် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ယဇ်ပူဇော်ရပါ သော် ပို၍အစွမ်းထက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော”

“သင့်ထက် မြင့်မြတ်သောသူကို အဘယ်မှာရနိုင်ပါအံ့နည်း”

“ရနိုင်ပါသည်။ ရနိုင်ဖို့လည်း လွယ်ပါသည်။ ဤခရီးမှ မနီးမဝေးတွင် ရဟန်းတို့ သီတင်းသုံးလျက် ရှိနေပါသည်။ ရဟန်းထက်မြင့်မြတ်သူအဘယ် မှာ ရှိပါဦးမည်နည်း”

“ရဟန်းဘယ်နှစ်ပါး ရှိသနည်း”

“၃၁ = ပါးပင် ရှိနေပါသည်”

“ရဟန်းတို့က ငါတို့ကို အံတုသော် မခက်လော”

“ဤရဟန်းတို့သည် ဆရာတို့ကို အံတုဖို့ဝေး၍ စိတ်မျှပင် ပြစ်မှားလိမ့် မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတပါးမျှကို ရယူဖို့လွယ်ပါသည်”

“ကောင်ပြီ၊ သို့ဆိုလျှင် သင်လိုက်ပြရမည်။ သင့်ကိုပင် ဓားစာခံပြု၍ ခေါ်သွားမည်။ သင်ပြောသည့်အတိုင်း မဟုတ်မှန်ခဲ့သော် သင့်ကို ဆင်းရဲ မျိုးစုံဖြင့် ဒဏ်ခတ်ပြီးမှ သေစေမည်”

“အလိုရှိတိုင်း စီရင်တော်မူပါ”

သို့နှင့် ဒြမ္မအုပ်စုသည် အကယ်၍ ရဟန်းတို့ အန်တုလာပါက ခုခံနိုင်ရန် ငါးရာစလုံးပင် ဦးပေသီးနှင့်အတူ ရဟန်းတို့ ရှိရာသို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

ရဟန်း ကျောင်းအုပ်စုသို့ ရောက်လာကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တပါးမှ မတွေ့ရသောကြောင့် အချက်ကိုသိသော ဦးပေသီးက ရဟန်းတို့ စုဝေးရာ ဇရပ်မှ အကြောင်းရှိလျှင် တီးခေါက်ရသော တုံးမောင်း သစ် စည်ကို တီးလိုက်သောအခါ တရားအားထုတ်ရာ ကျောင်းကလေးများ အတွင်းမှ ရဟန်းတော်တို့ တပါးပြီးတပါး ကြွရောက်လာကြသည်။

ရဟန်းတော် ၃၁-ပါး စုံညီသောအခါ ဒြမ္မများက ဓားလွယ်ကိုယ်စီ ဖြင့် ဇရပ်ကိုဝိုင်း၍ ထားလိုက်ကြ၏။ ဦးပေသီးမူကား အတန်ငယ် ရှက် စနိုး၍ ဒြမ္မတို့အကြားတွင်ပုန်းကွယ်၍နေသည်။ ရဟန်းတော်တို့အဖို့ အသွင် အပြင်ကို ကြည့်၍ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်လာပြီကို သိ ကြပြီဖြစ်၏။ ဒြမ္မဗိုလ်က ဇရပ်အတွင်းဝင်၍ မထေရ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။

“တပည့်တော်တို့ ယဇ်ပူဇော်ရန်အတွက်ရဟန်းတပါးအလိုရှိပါသည်”

“ငါတို့ကား တရားကျင့်သုံးနေကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ မည်သူ့ ကိုမျှ ရန်ရှာသူများမဟုတ်ကြပါ”

“ရဟန်းဟူသည်တရားအားထုတ်ကြမည်ကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင်တပည့် တော်တို့အဖို့ ရဟန်းတပါးရဖို့ အရေးကြီးနေပါသည်”

“ဒါယကာကြီး။ ။ သူတပါးအသက်ကို မသတ်စကောင်းပါ။ အထူး သဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့ကို စိတ်ဖြင့်သော်လည်း မပြစ်မှားစကောင်းပါ”

မထေရ်ကြီးအဖို့ အန္တရာယ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေသော်လည်း အတန် ငယ် အားရှိ၏။ အကြောင်းမူကား- ဒြမ္မဗိုလ်၏ လေသံတွင် မိမိတို့အား ရိုသေသမှုနှင့် တရားရိပ် တရားသံပါရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် ဒြမ္မဗိုလ်ကြီးက အလျော့မပေး။ လေသံနှင့် အမှုအရာပင် တင်းမာ လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တပည့်တော်တို့မှာ အရေးကြီးနေ၍ တပါးတည်း တောင်းတာပါ။ တောင်းမနေပဲ အကြမ်းဖက်ခဲ့သော် တပါးမကပင် ရနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်တို့ သူတော်ကောင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၍ တပည့်တော်တို့မှာလည်း မရလျှင် မဖြစ်သောကြောင့် တပါးတည်းမျှ တောင်းဆိုနေခြင်းပါ။ အကယ်၍ အနုနည်းဖြင့် မရခဲ့ပါသော် ရသည့်နည်းဖြင့် အကြမ်းဖက်ရပါလိမ့်မည်”

“သို့ဆိုလျှင် ကောင်းပါပြီ။ ငါကား ခေါင်းဆောင်ရဟန်းဖြစ်၍ အများအတွက် ငါ့အသက်ကို ပေးပါမည်။ ငါ့ကိုသင်တို့ အလိုရှိသလို စီရင်ကြပေတော့”

ဤတွင် ဒြမ္မဗိုလ်က မထေရ်ကြီးကို ဆွဲယူရန် ဟန်ပြင်ခိုက် ရဟန်း အများတို့ ရုတ်ခြည်းလှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်လာကြသည်။ မထေရ်ကြီးကို မခေါ် ပါနှင့်၊ မထေရ်ကြီးမှာ တရားပြရန်နှင့် တပည့်များကို ဆုံးမရန် တာဝန် ရှိနေပါသည်။ ငါ့ကိုခေါ်ပါ။ ငါ့ကိုသာခေါ်ပါဘိဟူ၍ နေရာမှ ထ၍ ရဟန်းအားလုံးကပင် သူ့ထက်ငါသာ တောင်းဆိုလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ဒြမ္မဗိုလ်အဖို့ လက်တုန့်သွားသည်။ အံ့အား လည်းသင့်သွားသည်။ အကြောင်းမူကား- စွဲလမ်းမှု အယူအစွဲ အလုပ် သဘောကြောင့်သာ ရဟန်းတပါးရဖို့ အတင်းတောင်းဆိုနေရသော်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရား မကင်းသူဖြစ်ပေရာ မိမိတို့အသက်ထက် ဆရာနှင့် တရားကို ခင်တုယ်ကြသော ရဟန်းတော်တို့၏ မှန်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် အပြုအမူကို ပက်ပင်းတွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ သူ့ထက်ငါသာ အသက်ပေးရန် တောင်းဆိုနေကြခိုက် ‘အရှင် မြတ်တို့...အရှင်ဘုရားတို့’ ဟူသော အသံငယ်ငယ်နှင့် စူးစူးထက်ထက် အသံကလေးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အသံရှင်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြ သောအခါ ရဟန်းပရိသတ် အစွန်မှနေ၍ ရဟန်းတို့ကိုရှိခိုးနေသော ကိုရင် သံကိစ္စကို တွေ့ကြရသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။ဤကိစ္စအတွက် တပည့်တော်တာဝန် ဖြစ်ပါ စေ။ တပည့်တော်လိုက်ပါသွားပါမည် ဘုရား”

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် “အလိုလေးလေး...မကြား ဝံ့ မနာသာပါတကား၊ မောင်ရင်လေး အေးအေးနေပါ။ မောင်ရင် လေးကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး” ဟု မိန့်လိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်တို့ ကြောင့်ကြမဲ့ သီတင်းသုံးရစ်ကြပါ။ တပည့်တော် တာဝန်ယူနိုင်ပါသည်ဘုရား”

“သည်းခံလော့ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်က တာဝန်ယူနိုင်သည် ဆိုဦး တော့ ၊ ငါတို့အဖို့ သင့်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ဘုရားရှင် မျက်နှာ တော်တို့ကို အဘယ်ပုံ ဖူးဝံ့နိုင်ကြတော့မှလဲ မောင်ရင်”

“အရှင်ဘုရားတို့။ ။ယခုသော် တပည့်တော်ဖွင့်၍လျှောက်ထားပါ တော့မည်။ ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် တပည့်တော်၏ ဆရာက အရှင် ဘုရားတို့နောက်သို့ တပည့်တော်ကို ထည့်လိုက်သည်မှာ ဤကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အနာဂတံသညာဏ်တော်အရှင်၊ အနာဂတ်ကို သိမြင်တော် မူသော ဘုရားရှင်နှင့် ဆရာသခင်တို့၏ အစီအစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ တပည့် တော်အတွက် တစုံတရာ မပူပန်ကြပါနှင့်။ တပည့်တော် လိုက်ပါသွားပါ မည်။ အရှင်ဘုရားတို့ ကြောင့်ကြမဲ့သာ သီတင်းသုံးတော်မူကြပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြီးနောက် ဒြပ်ဗိုလ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ “ကဲ- ဒါယကာကြီး၊ ငါ့ကို အလိုရှိရာ ခေါ်ပါလေလော့၊ လိုက်ပါရန် အသင့် ပါပဲ” ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဒြပ်ဗိုလ်အဖို့လည်း ရဟန်းတော်တို့ ပြဿနာတွင် အတန်ငယ်ငေးမော နေမိခိုက် မိမိအနီးသို့ လိုက်ပါရန် ချဉ်းကပ်လာသော ကိုရင်လေးကို တွေ့ ရသောအခါ ယဇ်ပူဇော်မှုအတွက် ငယ်လူနန်းစုဟု စဉ်းစားလိုက်မိသော် လည်း ရဟန်းတပါဟုသာ တောင်းခံမိသော မိမိကတိအတိုင်း ကိုရင်လေး ကိုပင် ဆွဲ၍ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

[၃]

ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကဲ့သို့သော ရဟန္တာမထေရ်ကြီးတို့၏ အနာဂတ်သဉာဏ်တော်တို့ကို ယုံကြည်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် မျက်မြင်တွေ့ကြုံရသော ဆင်းရဲကြောင့် ရဟန်းတော်တိုင်းသည် ဒဗ္ဗဗိုလ် လက်တွင်းသို့ ပါသွားလေသော ကိုရင် သံကိစ္စကို ငေးငိုင့်ကြည့်ရှုကာ မျက်ရည်အသွယ် သွယ်ကျလျက် ရှိနေကြသည်။ ခေါင်းဆောင် မထေရ်ကြီးတပါးသာ မဆည်နိုင်သော မျက်ရည်ကြောင့် ရှက်စနိုးကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ သောကအပူကို ချိုးနှိမ်ကာ ကိုရင်သံကိစ္စသို့ မေတ္တာပို့ယင်း “အရှင်ဘုရားတို့။ ။ သာမဏေကို မေတ္တာပို့ကြ၊ ဒါယကာများကိုလည်း မေတ္တာပို့ကြ” ဟုလည်း သတိပေးသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များသည် မျက်ရည်လည်ရွဲများကို သိမ်းဆည်းနေသည့် အကြားကပင် ‘ကိုရင်သံကိစ္စ ချမ်းသာပါစေ၊ ဒါယကာတို့လည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ’ ဟု တညီတညွတ်တည်းနှလုံးသည်းပွတ်မှ လာသော အသံများဖြင့် မေတ္တာပို့ကြသည်။ မေတ္တာပို့ယင်းဖြင့် မထေရ်ကြီးက “အရှင်ဘုရားတို့။ ။ သောကကို သတိဖြင့် ဖြေဖျောက်ပြီး မေတ္တာသန့်သန့်ပို့ နိုင်အောင် ကြိုးစားကြ။ မေတ္တာသန့်သန့်ပို့ကြ” ဟု မိမိကိုယ်တိုင် ကြည်လင်သော အသံဖြင့် မေတ္တာပို့ယင်း ဖြတ်၍ဖြတ်၍ သတိပေးသည်။

မှန်၏။ ခင်မင်သူတို့ကို မေတ္တာပို့ သရာ၌ ပို့ခိုက်တွင် ခင်မင်သူတို့၏ ဆင်းရဲကို မြင်ရ တွေ့ရ၊ မြင်မိတွေးမိသောအခါ မေတ္တာ၏ အဖော်တု ဖြစ်သော သောကသည် မေတ္တာကို မသန့်စင်အောင် ဟန်ဆောင် နှောင့်ယှက်တတ်၏။ အကြောင်းမူကား-မေတ္တာနှင့် ယှဉ်ကပ်လျက်ရှိသော ဗြဟ္မစိုရ် ကရုဏာနှင့် သောကဟူသည် ကြီးတန်းလျှောက်သကဲ့သို့သော တဘက်စွန်းနှင့် တဘက်စွန်းတွင် ရှိသည့် စိတ်များ ဖြစ်ကြပေရာ သတိမထားလျှင် ရောနှော၍ သွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာသည် အစွမ်းရှိသလောက် အရာမရောက်ပဲ ရှိတတ်၏။

“သောကသည် ကရုဏာယောင် ဆောင်၍ လှည့်စားတတ်၏” ဟု ဝဉ္ဇနာခေါ် လှည့်ဖျားမှုတရားတွင် ဟောတော်မူအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထူးဆန်းသည်က ကိုရင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသော ဒမြေဗိုလ်၏ ကိုယ်ဟန်နှင့် မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းနေသည့်ပြင် ဇရပ်ကို ဝိုင်းရံထားသည့် ခက်တရော်ဟန်ရှိသော ဒမြေများသည်လည်း ဓားလွတ်များကို ကိုင်ထားကြစေကာမူ မျက်နှာများမှာမကား ကိုယ်စီ ညှိုးနွမ်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့၏ ကိစ္စကြောင့် မလုံသာ၍ ခေါ်ဆောင်သွားရသော်လည်း ကိုရင်နှင့် ရဟန်းတော်များအပေါ်၌ ကရုဏာကင်းကြဟန်မတူပေ။

မှန်လှပေ၏။ လူသတ္တဝါတို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော အခြေခံ စိတ်ထားသုံးမျိုးမှာ တဏှာလောဘ၊ မာန်မာနနှင့် အယူအစွဲတည်းဟူသော ထိပ်ခေါင် စိတ်ညှို့များ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ တဏှာလောဘကြောင့် အချင်းချင်းကို သတ်သည်။ မာန်မာနကြောင့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟကို သတ်သည်။ အယူအစွဲကြောင့် အယူကဲ့သို့များကို သတ်သည်။ ဤစိတ်ဆိုးစိတ်ညှို့များ ပူးပေါင်းခေါင်းဆောင်လိုက်သောအခါ မိဘကိုသော်လည်း သတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဒမြေတို့သည် လူစိတ်မကင်းသောကြောင့် အဘယ်မျှမေတ္တာကရုဏာ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဆိုစေ၊ မိမိတို့၏ကိစ္စပြီးစီးစေလိုမှု တည်းဟူသော တဏှာလောဘနှင့် အယူအစွဲတို့ကြောင့် ကိုရင်ကလေးကို သတ်ကြပေတော့မည်။ သို့သော် အဖျက်တရားဟူသည် အပြုတရားကို နိုင်နိုင်စွမ်းပါမည်လော။ ဒေါသသည် မေတ္တာကို နိုင်နိုင်စွမ်းပါမည်လော။

ယဇ်ပွဇော်ပွဲရှိရာ မိမိတို့နေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ ရည်မှန်းအပ်သော ယဇ်ကောင် လူစားရပြီဖြစ်၍ ဦးပေသီးကို လွှတ်လိုက်သည်။ လူယုတ်မာ ဦးပေသီးသည် ဒမြေပရိသတ်မှ ပုန်းကွယ် ရှောင်တိမ်းသွားသည်။ ကိုရင်ကလေးကို ပိုင်းဖြတ် ခုတ်စင်းရန်အတွက် ယဇ်ခွင်သို့ တင်၏။ ပိုင်းဖြတ်ခုတ်စင်းပစ်ရန်သာလိုတော့သည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ကိုရင်ကလေးသည် မိမိတို့ ခေါ်ဆောင်လာသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ကို သတ်တော့မည်မှန်း သိပါလျက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာဟူ၍ ကိုရင်ကလေးတွင် စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ငယ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့မှု မသိလေသလော။ ယခုလည်း ယဇ်ခွင်တွင် တရားထိုင်သကဲ့သို့ပင် ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ထိုင်လျက် ရှိနေပေသည်။

စင်စစ်သော်ကား ဒေါသကင်းစင်ပြီးသော ရဟန္တာကိုရင်ကလေးအဖို့ ကြောက်စိတ်ဟူသည် အဘယ်မှာ ရှိချေတော့အံ့နည်း။ အကြောင်းမူကား- ကြောက်စိတ်ဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် ဒေါသပင် ဖြစ်၏။ ဒေါသနှင့် ကြောက်စိတ်ဟူသည် တဘက်စွန်းနှင့် တဘက်စွန်းမျှသာ ကွာခြားသည် မဟုတ်ပါလော။

ကိုရင်လေးသည် မေတ္တာဈာန်ကို အရင်းတည်ကာ ရဟန္တာတို့၏ အမြင့် ဆုံးတရား အဆင့်ဖြစ်သော ဖလသမာပတ် အပြည့်အစုံဖြင့် ယဇ်ခွင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဖလသမာပတ် ဝင်စားသော ရဟန္တာတို့၏ တရား ထုံးနည်းအတိုင်း ဘုရားနှင့် ဆရာအရှင်များ ခေါ်တော်မူလျှင် သမာပတ်မှ နှိုးကြားစေသတည်း ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ထိုင်ရာက၊ ယခုသော် အနီး ကပ် အကြောင်းပေါ်လာသောကြောင့် ဒမြ ဒါယကာတို့ လျှောက်ထား လျှင်လည်း သမာပတ်မှ ထစေသတည်းဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကိုလည်းပြု၍ ထိုင်တော်မူသည်။

‘ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြပြီ’ ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါသနှင့် မေတ္တာ တို့သည် ဤနေရာတွင် တွေ့ကြပြီဖြစ်၏။

“ကဲ-ကိုရင်လေး၊ သနားတော့ သနားပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ငါတို့၏ ယဇ် အစီအစဉ်ကြောင့် သတ်ရတော့မည်။ မိမိရည်မှန်းအပ်သော ကောင်းရာ သုဂတိကံသာ အာရုံပြုပေတော့၊ လာလေ့ရော့လဟယ်...” ဟု ဆိုကာ ဒမြ ဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် အပြားကြီး၍ အသွားထက်လှစွာသော ဓားကြီးဖြင့် ကိုရင်လေး၏ လည်တိုင်ကို တအားလွှဲ၍ ခုတ်လိုက်သောအခါ ဓားကြီး သည် ချင်ကနဲမြည်ကာ သံကိုခုတ်လိုက်ရသကဲ့သို့ ခုန်ထွက်၍ လာသည်။ ကိုရင်ကလေးကား ထိုင်မြဲအတိုင်းမှ စိုးစဉ်းမျှ မတုန်လှုပ်။

ဒမြဗိုလ်အဖို့ အံ့ဩလှစွာပင် နောက်တကြိမ်ထပ်၍ ခုတ်လိုက်ပြန်သော အခါ ဓားကြီးသည် ကိုရင်လေး၏ ဇက်ပေါ်တွင် ခွေလိပ်၍သွားရုံမျှမက ကျိုးပဲ့လွင့်စင်၍ပင် သွားသည်။ ကိုရင်ကလေးကား ထိုင်မြဲအတိုင်းမှ စိုးစဉ်းမျှ မတုန်လှုပ်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ဒမြအားလုံးသည် ဟင်ကနဲ ဟယ်ကနဲဖြစ်ကုန် ကြ၏။ အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ ဒမြဗိုလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် ဒမြများသို့ ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှအထိ သတိမရသေး သောကြောင့် တတိယအကြိမ်အဖြစ် အခြားဓားတချောင်းကိုယူ၍ တအား လွှဲခုတ်လိုက်ပြန်သောအခါ ခွေလိပ်ကျိုးပဲ့၍ပင် သွားသည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဤ အဖြစ်မျိုးသည် ဒေသတို့ မသိသေးသော်လည်း ရိုး၍ပင် နေပြီဖြစ်၏။ ဒေသတို့၏ ဓား ဟူသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်တွင် ဖလသမာပတ် တည်းဟူသော မေတ္တာတော်အစီအစဉ်ဖြင့် ရှိနေသော ဘုရားရှင်အား မာရ်နတ်က တိုက်ခိုက်သည့် လက်နက်တို့နှင့် စာသော် အဘယ် မှုစကောင်းအံ့နည်း။ အာဠဝက၏ ဘွဲ့ဖြူမိုးကြိုးလက်နက် တို့နှင့် နှိုင်းစာသော် အဘယ် မှုစကောင်းအံ့နည်း။

စင်စစ်သော်ကား - ဘုရားရှင်ကို အပထားဦး၍ တရားအလုပ်တွင် အမြင့်ဆုံးသော ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူနေသည့် ရဟန္တာ အရှင်တို့အား လက်နက်ဆိုသည့်နှင့်မက မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ကြိတ်လျှင်ပင် မရနိုင်သော တရားအစွမ်း၊ ခိုင်မြဲမှုအစွမ်း၊ မေတ္တာတော်အစွမ်းကို ဒေသတို့ မသိနိုင်ချေ တကား။

သူတို့ သိသည်ကား ကိုရင်ကလေးသည် ငယ်ပင် ငယ်မချည်း၊ သူတို့ အလွန်အထင်ကြီးသော တန်ခိုးရှင်ပါတကား။ ဤ တန်ခိုးရှင်ကလေး၏ အရည်အသွေးကို ငါတို့ မသိသော်လည်း အသက်မရှိသော ဓား ကပင် သိပါတကား ဟူသော အံ့ဩထိတ်လန့်သည့် အသိပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေသဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် မာန်ကို လျှော့ကာ ကိုယ်ဟန်ကို ပြင်ဆင်၍ ကိုရင်လေး၏ ရှေ့တွင် ဝပ်တွား ဦးချလိုက်ပြီးလျှင် “သည်းခံတော်မူပါ အရှင်မြတ်။ ။ တပည့်တော်တို့ မှားယွင်းမိပါပြီ။ အရှင်၏ ဂုဏ်ကို တပည့်တော်တို့ မသိခဲ့သော်လည်း ဓားကသိ၍ တော်ပါသေး၏။ သည်းခံတော်မူပါ အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သော အခါ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ယင်း ရှိနေကြသော ဒေသ အားလုံးပင် ဦးနှိမ် ဝပ်တွားကြသည်။

ဒေသဗိုလ်ကြီး လျှောက်ထားခိုက်မှာပင် ကိုရင် သံကိစ္စအဖို့ အဓိဋ္ဌာန် အတိုင်း ဖလသမာပတ်မှ နိုးထပြီဖြစ်ပေရာ “ဒါယကာတို့။ ။ ရှေးမဆွကပင် ငါတို့ သည်းခံပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား - သည်းခံခြင်းသည် ငါတို့၏ အင်အားပေတည်း။ သည်းခံမှုသည်ပင် ငါတို့၏ တန်ခိုးပေတည်း” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်။ ။ အရှင်တို့၏ တန်ခိုးအင်အားမျိုးကို တပည့်တော်တို့ လည်း မရစကောင်းပါလော့”

“ငါတို့လို ငယ်ရွယ်သူပင် ရနိုင်သေး၏။ သင်တို့အဖို့ အဘယ်ကြောင့် မရစကောင်းပါအံ့နည်း။ သို့သော် ဤအတိုင်းတော့ မရနိုင်ပါ။ သင်တို့၏ မကောင်းမှုများကို စွန့်ပစ်၍ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန်းပြုရပေလိမ့်မည်”

“သို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်တို့ကို ဦးဆောင်တော်မူပါ။ တပည့်တော်တို့ ရဟန်းပြုကြပါမည်” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ နောက်ပါ ဒြပ်များက လည်း “တပည့်တော်တို့လည်း ရဟန်းပြုကြပါမည်” ဟု အသီးသီး လျှောက်ထားကြသည်။

“သို့ဆိုလျှင် ကျေးရွာ တောရရဟန်းတော်များမှတစ်ဆင့် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ ငါတို့ဆရာ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ သွားကြ ကုန်စို့။ ဘုရားရှင်က သင်တို့နှင့် သင့်လျော်သော တရားကို ပေးခြင်းဖြင့် တန်ခိုးအရှင်၊ သီလအရှင် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်”

[၄]

သို့နှင့် ဒြပ်ငါးရာကို နောက်ပါအဖြစ် ခေါ်ဆောင်၍ ကျေးရွာတောရသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကိုရင်လေးအတွက်ကြောင့် တရားအားထုတ်မှု မဖြောင့်နိုင်အောင် ရှိနေကြရသော ရဟန်းတော်များအဖို့ အံ့ဩလှစွာဖြင့် ဝမ်းသာအယ်လဲ ရှိကြရသည်။ ကျေးရွာ ဒါယကာတို့၏ အကူအညီဖြင့် ကျေးရွာ တောရတွင်ပင် ဒြပ်အားလုံး ရဟန်းဘဝသို့ကူးပြောင်းကြသည်။

ထို့နောက် တောရ ရဟန်းတော်များထံ ခွင့်ပန်၍ မူလ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သော ဇေတဝန်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဇေတဝန်တွင်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်အရ ကိုရင် သံကိစ္စတို့ ရောက် လာချိန်တွင် ဇေတဝန်ရှိ ရဟန်းပရိသတ်တို့ ခြံရံကာ ကိုရင်သံကိစ္စအား ဘုရားရှင်၏ ကြိုဆိုပွဲကြီး ဖြစ်၏။

“ရှုလော့ သာရိပုတ္တရာ။ ။ ရဟန်း ပရိသတ် ငါးရာကို ဆုံးမ သယ် ဆောင်၍လာသော သင့်တပည့် သံကိစ္စသာမဏေ၏ အသရေကား တင့် တယ်လှပါဘိ၏” ဟု မိမိအထံနှင့် ရဟန်းပရိသတ်အထံသို့ ဝင်ရောက်လာ သော သံကိစ္စသာမဏေကို လက်ညှိုးညွှန်၍ မိန့်တော်မူ၏။

သံကိစ္စ သာမဏေက နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာကို ဦးဆောင်၍ ဘုရား ရှင်၏ ရွှေတော်မှောက်သို့ ဝင်ကာ ဝပ်တူးသည်။

“သံကိစ္စ။ ။သင်သည် သာမဏေငယ်ပင် ဖြစ်မချည်း၊ နောက်ပါ တပည့်ရဟန်းတို့ များလှပေစွ။ တင့်တယ်လှပေစွ။ သင့် ဆောင်ရွက်မှု သာသနာတော် အကျိုးသည် ကြီးမားလှပေစွ”

ကိုရင်သံကိစ္စက ဤ ရဟန်းငါးရာတို့ အဘယ်ပုံဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖြစ်စဉ် ကို လျှောက်ထားပြီးနောက် “မှန်လှပါ။ ဤ ရဟန်းအားလုံးကို အရှင် မြတ်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ လွှဲအပ်၍ အရှင်မြတ်၏အဆုံးအမကို ခံယူရန် ဖြစ် ကြပါသည်ဘုရား” ဟု လွှဲအပ်သည်။

ရဟန်းပရိသတ်၏ သာဓုခေါ်သံမှာ ပဲ တင်ထပ်သွား၏။ ဒမြ ရဟန်း အားလုံးသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမဖြင့် တရားရှင်များ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မျက်နှာငယ်ခွဲသယောင် ရှိသော ကိုရင် သံကိစ္စအဖို့ ဇေတဝန်တွင် မျက်နှာကြီးသော ကိုရင်သံကိစ္စ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ။

အလံပြာဆရာကြီး

[၁]

အကယ်၍သာ ဤကမ္ဘာ၌ အလံပြာအသင်းဟုအမည်ပေး၍ မယားကြောက် ရသူများအသင်းကို ဖွဲ့စည်းနိုင်မည် ဆိုလျှင် အကြီးဆုံးသော အသင်းအဖွဲ့ ကြီး ဖြစ်လာဖို့ ရှိသည်။ အကြောင်းသော်ကား— ယေဘုယျ ယောက်ျား များသည် အိမ်ထောင်ပြု၍ အပင်အပတ် လည်ကာ အသားကျလာသော အခါ၌ မယားကြောက်ရသူချည့် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အားကောင်းမောင်းသန် ဘုရားဆုပန်၊ ဗြဟ္မာ ဆုပန် အတောင် နှစ် ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားများ ဖြစ်ပါလျက် အားအင် သေးသေးနှင့် ယောက်ျား၏ အလုပ်အကျွေးခံမျှသာဖြစ်သော မယားကို အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရပါသနည်း။ ဤနေရာ၌ ယောက်ျားများသည် ဖွင့်မပြောကြသော် လည်း မယားများကို ကြောက်ရဖို့ရန် တူညီသော အားနည်းချက်တချက် ရှိသည်။ ယင်းအားနည်းချက်ကို အခြားသူများ မသိသော်လည်း၊ သို့မဟုတ် အခြားသူများကို အသိမပေးဝံ့သော်လည်း၊ သို့မဟုတ် အခြားသူများမသိဟု ထင်နေသော်လည်း မိမိမှလွဲလျှင် အရင်းနှီးဆုံးသော မယားဖြစ်သူက သိရှိ နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

မိန်းမဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သူကိုပင်ဖြစ်စေ မကြောက်သူများ ရှိပါ၏။ လောကပြစ်မှန်သမျှ အပထား၍ ကိလေသာပြစ်ပင် ကင်းစင်လျက်ရှိသော သူကော်ကောင်းများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား— စိတ်ရောလူပါ၊ သို့မဟုတ် ရုပ်ရော၊ နာမ်ပါ ကိလေသာပြစ်၊ လောကပြစ် ကင်းစင်ခြင်းသည် အကြောက်တရားကင်းမဲ့ခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းရပ် ဖြစ်သည်။

နောက်တမျိုး ရှိနိုင်သေး၏။ ပညာဉာဏ်နည်းပါး မိုက်လုံးထွား၍ အသိ တံခါးပိတ်လျက်ရှိသော တိရစ္ဆာန်လို လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မယားကြောက်ရခြင်းသည် အသိဉာဏ် ရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပညာရှိ ဖြစ်သည်ဟုကောက်ချက်ချနိုင်သေးသည်။

မိန်းမများကပေသည့် သူတို့၏ တူညီသော ပင်ကိုစရိုက်သဘာဝ တခု မှာ သူ့ရဲ့အလိုသို့ လိုက်ပါမိပြီဆိုလျှင်၊ သို့မဟုတ် အကြင်ယောက်ျား တယောက်၏ လိုအပ်သမျှသောအကြိုက်သို့ လိုက်ပါပြီးသည်ဆိုလျှင် လေး ကျန်းလုံးကို စိုးမိုးပိုင်သော စကြာဝတေးမင်းကြီးလို ယောက်ျားမျိုး ကိုသော်မှလည်း မထီမဲ့ပြုတတ်သည်ဟူသော နိတိ စကားတရပ် ရှိသည်။ ထိုစကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်၏ဟု မယားကြောက် ယောက်ျားတို့ ဝန်ခံကြသည်။

ဤသည်တို့ကား ပညာရှိ ဗြာဟ္မဏကြီး ဘာရဒွါဇ၏ အတွေးအခေါ် များဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ဗြာဟ္မဏကြီးသည်မယားကြောက်ရသူဖြစ်၏။ သူ့စကား၊ သူ့ အတွေးအခေါ်ကို သူ့ မိတ်ဆွေအခြားဗြာဟ္မဏဆရာကြီးတို့ ကလည်း ချွင်းချက်မရှိ ထောက်ခံသည်။ အကြောင်းသော်ကား- သူ့မိတ် ဆွေ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးတို့သည်လည်း မယားကြောက်များချည့် ဖြစ်ကြ သောကြောင့်တည်း။

အဘိုးကြီးဘာရဒွါဇက အဘွားကြီး ဓနုဇ္ဇာနီကိုကြောက်ရသော အခြား အကြောင်းအချက်တရပ် ရှိပေသေး၏။ ထိုအကြောင်းမှာ ဘဝရေစက်အရ တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ခဲ့ရသော်လည်း တွေ့စဉ်ကပင် အဘိုးကြီးက အမယ်ကြီး အောက် ဂုဏ်အားဖြင့် တထစ်လျော့ တပန်းရှုံးနေခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းသော်ကား- မျိုးရိုးကိစ္စရှုပ်ပွေထန်သည်လှသောသူရို့ ဗြာဟ္မဏ တို့၏အယူအရ အမျိုးသမီးကလေး ဓနုဇ္ဇာနီ၏အနွယ်က ဗြဟ္မာမင်း၏ဦးထိပ် မှ ထွက်ပေါ် ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်၍ ဘာရဒွါဇကမူ ဗြဟ္မာမင်း၏ ခံတွင်း မှ ပေါက်ဖွားသူ ဖြစ်သည်။ မိမိထက် အမျိုးအဆင့်မြင့်သူကို ရရှိ၍ ဝမ်း မြောက် ဂုဏ်ယူရမယောင် ရှိသောလည်း မျိုးစွဲ စိတ်ဓာတ်အရ ဆင်ဖြူ မျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ ဆိုသကဲ့သို့ မယားကြောက်အဖြစ် အဖတ် တင်နေခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ယောက်ျားများသည် အဘယ့်ကြောင့် မယားကို ကြောက် ရသည်ဟူသော မယားကြောက် ဒဿနိက အတွေးအခေါ်ပိုင်းမျှကို မိတ်

ဆွေ ပညာရှိများနှင့် ဆွေးနွေးစကားတန်းတင်ခြင်းမျှ ဖြစ်၍ မိမိတို့သည် မယားကို ကြောက်ရသူများ ဖြစ်ပါသည်ဟူသော သရုပ်မှန်အချက်ကိုကား ဘာရဒ္ဒါဇရော၊ အခြား ဗြာဟ္မဏကြီးများကပါ မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်၍ မပြော။ အကြောင်းမူကား- မယားကို အဘယ်မျှကြောက်ရသူ ဖြစ်စေ ကာမူ 'မယားကြောက်' ဟူသော အသိကိုမူ မည်သည့် ယောက်ျားမျှ ဖွင့်ထုတ်လက်မခံလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖွင့်၍ပင် မပြောကြသော်လည်း အခြားယောက်ျားများထက် မိမိက မယားပိုကြောက်ရသူဖြစ်သည်ကို အများသိသည်။ အခြားမယားများထက် မိမိမယားက မိမိအား ပို၍ နိုင်လေ့ရှိသည်ကို သိကြသည်။ အိမ်က အမယ် ကြီးသည် အပြစ်ကလေး စိုးစဉ်းမျှ တွေ့သည်ဆိုလျှင်ပင် ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံ ဆိုသကဲ့သို့ ပိုးစိုးပက်စက် ဒက်ကနဲ ဒေါက်ကနဲ ပြောလိုက်၊ မြည်လိုက် တတ်သည်။

သက်ကြီးပိုင်းရောက်၍ အခြေအနေ ပြောင်းလဲ ခိုင်မြဲလာခါမှ သည် အမယ်ကြီးပိုဆိုးလာသည်ဟု အဘိုးကြီးဘာရဒ္ဒါဇ ထင်သည်။ အကြောင်း ကား- သာဝတ္ထိတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားလာရာ၌ ရှင်ဂေါတမနှင့် တွေ့ကာ ရှင်ဂေါတမ၏တရားကို တချီမျှ ကြားနာပြီးသည့်နောက်တွင် အမယ်ကြီးသည် မိမိတို့ မိရိုးဖလာ ဗြာဟ္မဏ ဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်သို့ သိသိသာသာကြီး ကူးပြောင်းသွားသောကြောင့်တည်း။

သာမန်ကူးပြောင်းရုံမျှမဟုတ်၊ အဘွားကြီးသည် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ပင် ရောက်ပြီးသည်ကိုကား ဘာရဒ္ဒါဇတို့ မသိရှာ။

ပြောင်းသည်မှာ ပြောင်းပါစေတော့။ သားတွေ မြေးတွေ တပြုံ တခေါင်းနှင့် သည်အသက် သည်အရွယ်ကျမှတော့ ထူးထူးထွေထွေ မပြော လိုတော့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာကား ရှင်ဂေါတမအား မိမိဘာသာ တသီးတခြား ကိုးကွယ်သမှု ပြုနေရုံမျှနှင့်မပြီး၊ မိမိ ကြီးစိုးသည့် ဤအိမ် တွင် ထစ်ကနဲရှိတိုင်း ရှင်ဂေါတမသို့ ရည်ညွှတ်သော “နမောတဿ” ကို သည်အမယ်ကြီး မပြတ်ရွတ်ဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခလုတ်တိုက်လျှင် “နမောတဿ” ဟု ရွတ်၏။ အိုးခွက် ပစ္စည်း တခုခု ကျသံကြားလျှင် “နမောတဿ” ကို ဆို၏။ ယုတ်စွာအဆုံး ကလေးငိုသံ ကြားလျှင်ပင် “နမောတဿ” ဟု ဆိုတတ်လေသည်။

ပို၍ဆိုးသည်ကား ချေဆတ်သောအခါများတွင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ-
 ချေဆတ်ပြီးသည်နှင့် နမောတဿမ္ပ မကပဲ “နမောတဿ ဘဂဝတော
 အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု ရှည်ရှည်လျားလျား သူ့ ဘုရားရှိခိုး
 အပြည့်အစုံကို ရွတ်ဆိုလေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တခါတရံ ချေဆတ်
 ခြင်းသည် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မျှဆက်၍ ချေဆတ်တတ်ရာ ထို နှစ်ကြိမ်
 သုံးကြိမ် အကြား အကြားတို့တွင် ဤနမောတဿကို အတင်းလှ၍ ဆိုသည်
 များကို နားငြီးလောက်အောင် ကြားရသည်။

ချေဆတ်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းသော လက္ခဏာ
 တရပ် ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းမှုကိုပြုသော လက္ခဏာဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် တစုံတယောက် ချေဆတ်သည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဗြာဟ္မဏတို့၏
 အစဉ်အလာအားဖြင့် တွေ့မြင်ရသူ လူကြီးမိဘတယောက်က၊ သို့မဟုတ်
 မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်စေ “ဇီဝတု” “အသက် ရှည်ပါစေသတည်း” ဟု
 ဆိုမြည် ဆုပေးရစေမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုသော် အိမ်က အမယ်ကြီးအဖို့ကား- ရှင်ဂေါတမနှင့် တွေ့ဆုံပြီး
 သည့် အချိန်မှစ၍ ရိုးရာအစဉ်အလာကို ပယ်ဖျက်ကာ ဇီဝတုနေရာ၌
 နမောတဿကို အစားထိုး မြည်တမ်းလာသည်ကို ကြားကြားနေရသည်။
 သာမန် အမှတ်မဲ့ ရွတ်ဆိုလိုက်သော နမောတဿမ္ပ မဟုတ်၊ အမှတ်ထင်ထင်
 သတိတရဖြင့် နမောတဿမ္ပ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿအထိ တမင် ရွတ်ဆိုသော
 အသံကို ကြားပြင်းကတ်စွာ ကြားကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် အလံပြာ
 ဆရာကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မပြောဝံ့။ အောင့်၍သာ နေရသည်။

[၂]

သည်ကိစ္စတွင်တော့ အောင့်ထား၍မဖြစ်၊ စိတ်မောင်းတင်ကာ အမယ်
 ကြီးကို ဖွင့်၍ ဆွေးနွေးရလိမ့်မည်ဟု ဘာရဒွါဇ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ပြီး
 ဆွေးနွေးမထား၍ အမယ်ကြီး ကန့်လန့်လုပ်ခဲ့သော် ပညာရှိဗြာဟ္မဏကြီးတို့
 လှုပ်အလယ်တွင် မိမိအဖို့ လှလှကြီး အရှက်ကွဲရတော့မည်ကြောင့် ဖြစ်၏။
 အကြောင်းသော်ကား- ဗြဟ္မဏအနွယ် အိမ်ကအမယ်ကြီး ရှင်ဂေါတမ၏
 လူ ဖြစ်သွားသည်ကို ရင်းနှီးသူ အချို့မှတစ်ပါး မိတ်ဆွေအားလုံး မသိ
 ကြသေး။ ဖိတ်ကြားထားသော မိတ်ဆွေများအလယ်တွင် အမယ်ကြီးထံမှ

နမောတဿအသံ ထွက်လာခဲ့သော် အရှက်ကြီး ဝက်ဝက်ကဲ့ရပေ
တော့မည်။

ဗြာဟ္မဏတို့သည် သူ့အလှည့်၊ ကိုယ့်အလှည့် သူ့အိမ်၊ ကိုယ့်အိမ် အချိန်
အခါနှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒါန ပြုကြမိ ဖြစ်သည်။ ဘာရဒွါဇ
အဖို့ ယခင် အခါများက အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒါန ပြုခဲ့သူ
ဖြစ်သော်လည်း ယခုတလောတွင်မူ အိမ်က အမယ်ကြီး အခြေအနေနှင့်
ကိုးကွယ်မှု သဘောထား ပြောင်းလဲလာသည့် အချိန်မှစ၍ ကိုယ့်ဝမ်းနာ
ကိုယ်သာသိ ဆိုသကဲ့သို့ မတော်တဆ အတွေ့မလျော် အဆင်မလှဖြစ်မည့်
အရေးကြောင့် ကိုယ်ကသာ သူတကာ အလှများသို့ မပြတ်လိုလို ရောက်ပြီး
ကိုယ့်အိမ်တွင်မူ အလှဒါနဟူ၍ မပြုဝံ့မပြုခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင်ခဲ့လေပြီ။
ထို့ကြောင့် အမယ်ကြီးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆွေးနွေးကာ မိမိအဖို့
တလှည့်တပတ်တော့ ကျွေးမွေးဦးမှဟု ဆုံးဖြတ်စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါနမှဆိုသော်လည်း ထူးထူး ထွေထွေ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်တော့
မဟုတ်ပေ။ မိတ်ဆွေ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးများကို သူကောင်းများအနေဖြင့်
ဖိတ်ကြား၍ ဝိုင်းဝန်းစားသောက်ကာ တရားပေစာနှင့် ထွေလာကိစ္စများ
တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြသည့် ပွဲမျှသာဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် တလှည့်စီ
ပြုလုပ်သော အပျော်ဒါနပွဲမျိုး ဖြစ်၏။

အခြား အဆင်မပြေမှုများထက် ဘာရဒွါဇ အထူး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့
သည်မှာ လှပုံအလယ်တွင် ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးတို့နှင့် မည်သို့မျှ မအပ်စပ်
သော အမယ်ကြီး၏နမောတဿအသံကိုပင်ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် ဗြာဟ္မဏာ
တို့နှင့် သာ မန် မ အပ် စပ် ရုံ မျှ မဟုတ် ဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဆန့်ကျင်လှသော
ဗြာဟ္မဏတို့အဖို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အသံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်၍သာ
လုပ်ရသော်လည်း ဘာရဒွါဇ အလွန်စိုးရိမ်သည်။

ထို့ကြောင့် “သည်ပွဲမှာတော့ ရှင်မ နမောတဿကြီးကို အောင်ထား
ဦးမှ ဖြစ်မဟိတ်” ဟု ရယ်ရွမ်း၊ ပတ်ရွမ်း ကြည်ကြည်၊ သာသာနှင့် စတင်
ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

“မအောင့်ယင် ကိုရင် အရှက်ကဲ့မယ့်ပွဲဆိုတော့ အောင်ရပေမှာပေါ့
တော်၊ သို့သော် ချေဆတ်တာကိုတော့ ဘယ်မှာ အောင်လို့ ရပါ့မလဲ”

“ချေဆတ်တာကို အောင်လို့ မရပေမယ့် ရှင်မ နမောတဿကိုတော့
အောင်လို့ ရပါတယ်ကွာ”

“ချေဆတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်က လုပ်ယူတာ မဟုတ်ဖူး-အဘိုးကြီးရဲ့၊ သူ့ အလိုလို သွေးထဲ၊ သားထဲက ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတာဆိုတော့ နမောတယလို့ ဆိုမိချင် ဆိုမိလိုက်မှာပဲ”

“မဆိုမိအောင် ကြိုးစားပေါ့ ရှင်မ၊ တကယ်လို့ ဒီပုံမှ ဆိုမိမယ်ဆိုယင် ကျုပ်ကတော့ အရေးမကြီးလှဘူး ထားပါဦးတော့၊ သုန္ဒရတို့၊ ဗိလင်္ဂတို့နဲ့ ရှင်မ ပြဿနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကိုရင်က ကိုရင်ညီတွေနဲ့ လှည့်ချောက်တာပေါ့လေ”

“ချောက်တာမဟုတ်ဘူး ရှင်မ၊ ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာပါ။ သူတို့က ကျုပ်ထက် အယူစွဲလဲကြီးလို့ အဆင်မပြေတာတွေယင် အရှက်လဲ ကြီးပေ လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရှင်မ သိတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်းတွေက ဒေါသလဲ ကြီးတတ်ကြပါဘိသနဲ့”

“ဒါမတော့ ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ်ပြောပါ ကိုရင်။ ဒီအိမ်ဟာ ကျမတို့ အိမ်ပါ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်အဆင်မပြေတာ ဖြစ်တယ်ပဲထားပါဦးတော့၊ ဘယ်သူ ကို အလေးထားပြီး စဉ်းစားနေရဦးမှာတဲ့လဲ”

“ပြဿနာ မဖြစ်ချင်လို့ ပြောရတာပါ ရှင်မ”

“လူဆိုတာ ပြဿနာနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး။ မဖြစ်ယင်တော့ ကောင်းသ ပေါ့။ ဖြစ်လာယင်တော့လဲ ဘယ် တတ် နိုင်မလဲ။ ကျမ တွေ့ရကြားရ သလောက်တော့ ကိုရင်တို့ပဲ ပြဿနာ လုပ်လုပ်နေကြတယ်”

ပြဿနာတော့ ဖြစ်ရချည့်သေးဟု အဆင် မပြေ တော့မည့် ကိစ္စ အတွက် အဘိုးကြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ အကြောင်းမှာ အဖွားကြီးသည် အခြား ကိစ္စများတွင် လင်သား၏ စကားကို လိုက်လျော့ပြေပြစ်တတ် သော်လည်း သူ့ ရှင်ဂေါတမ ကိစ္စတွင်မူ ဘယ်လိုပဲတားတား၊ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ မလိုက်လျော့၊ အလျော့မပေးခဲ့သည်ကို သိပြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့၏။

တသက်လုံး မိရိုးဖလာ ကိုးကွယ်လာခဲ့သည့် ဗြာဟ္မဏဘာသာကို သည် အဘွားကြီးသည် သည်အသက် သည်အရွယ် ရောက်ခါမှ ရှင်ဂေါတမ ဆိုသူအား တကြိမ်တွေ့မျှဖြင့် ဤမျှ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားရ သည်မှာ ‘ရှင်ဂေါတမ ဟူသည် အဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ အဘယ်မျှ အစွမ်း ထက်၍ အဘယ်တရားမျိုးကိုများ ဟောကြားလိုက်လို့ပါလိမ့်’ဟု စဉ်းစား မိခဲ့သည်မှာ အကြိမ်များစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်သည်

ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခမ်းနားစွာ ရောက်လာ သီတင်းသုံးခြင်း၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ မျက်နှာကြီး ဗြာဟ္မဏပေါင်းများစွာတို့ သူ့ဘက် ပါသွားခြင်း စသည်ဖြင့် ကျော်ကြားလှသော်လည်း ဘာရဒွါဇတို့ အဖို့မ မိမိတို့ အစွဲအထင်ဖြင့် ချဉ်စိတ်ပေါက်နေရုံမျှဖြစ်၍ ရှင်ဂေါတမကိုမူကား တကြိမ်တခါမျှ မံတော့ဆုံးဘူးခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤမျှ နာမည်ကြီးလှသော ရှင်ဂေါတမထံ တကြိမ်တခါမျှ သွားရောက်ကြည့်ရှုရသော် ကောင်းလေ မည်လားဟု စိတ်ကူးမိခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖြစ်၏။

မူလက နက်ဖြန် သူတို့ကိစ္စတွင် လင်သားဖြစ်သူ၏ အရေးပါသော ကိစ္စလည်းဖြစ်၊ သဘောချင်း မတူကြတော့စေကာမူ လူမှုရေးအရ မိမိမှာ ညွှန်ဝတ်ပြုစုရမည့် အိမ်ထောင်သည်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်လိုက် လျောလျောနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေလိုက်ပါတော့မည် ဟု စိတ်ကူးခဲ့ သော်လည်း မဆီမဆိုင် သူ့ညီများကို ခြိမ်းခြောက်သယောင်နှင့် ဆွဲထည့် ပြောဆိုလာသောအခါ ဓနုဇ္ဈာနီ အဘွားကြီးက ကိုယ့်ဘုရားနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်အယုနှင့်ကိုယ် တမင်အမောက်ထောင်ပြုလိုက်ဦးမည်ဟု သဘောထား ပြောင်းလဲလိုက်၏။ အကြောင်းကား - အဘွားကြီးအဖို့ သောတာပန်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အထက်မဂ်၊ အထက်တန်း တရားရှင် မဟုတ်သေးပေရာ ဒေါကလေး မာန်ကလေးတော့မူ မကင်း နိုင်ရှာ သေး သော ကြောင့် ဖြစ်၏။

မှန်သည်။ အိမ်က အဖိုးကြီး၏ညီ အက္ခောသတို့၊ သုန္ဒရတို့၊ ဗိလင်္ဂတို့သည် ဗြာဟ္မဏတို့ အသိုက်အဝန်းတွင် အဘိုးကြီးကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီးများ ဖြစ်၍ အဘိုးကြီးထက်ပင် အယူအစွဲ သည်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တင်းတင်း ထန်ထန်နှင့် ဘာသာမာန် ကြီးကြသူများ ဖြစ်သည်။

ခက်သည်ကား - သူရို့ ဟာသူရို့ ကြီးသည်က အရေးမကြီး။ သူ့ညီ များက မိမိအိမ်တွင်းရေးတွင် အကြောင်းကြုံတိုင်း စွက်ဖက်လာတတ်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အဘွားကြီးသည် ရှင်ဂေါတမ လူ ဖြစ် လာခဲ့သည့် ကိစ္စတွင် အိမ်ကလူ အဘိုးကြီးထက် သူတို့ကပို၍ မကျေနပ်နိုင် သယောင် ဒုတုလာရခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူ့ညီ နှစ်ယောက်ကိုပင် ဗန်းတင်၍ ပြောလှာပြန်သည်။ ကိစ္စမရှိ။ ကွယ်ရာတွင် အဘယ်မျှ မကျေနပ်နေစေကာမူ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းမူကား ရင်မဆိုင်ရဲသူများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား -

သုတို့သည်လည်း သုတို့အစ်ကို၏ အကြော လိုက်ကာ အဘွားကြီးကို ကြောက်ရသူများ ဖြစ်ရုံမက ငါးခြောက် ဆိုလျှင် ဖုတ်ပြီးသားများ ဖြစ် ကြသောကြောင့်တည်း။

သို့နှင့် နောက်တနေ့နံနက်တွင် ဖိတ်ကြားထားသောအချိန်သို့ ရောက် သော အခါ ပြာဟူဏကြီးတို့ ကြရောက်လာကြသည်။ ဘာရဒွါဇနှင့် ဓနုဉ္ဇာနီတို့က အိမ်ရှင်ပီပီ တက်ညီလက်ညီ ကြည်ကြည်သာသာနှင့် နှုတ်ဆက် ဖိတ်ခေါ် ပြုစုကြသည်။ အဘိုးကြီး၏ညီများက စောစောစီးစီးပင် ရောက် လာ၍ ခြေသည်း လက်သည်း လုပ်သည်။ ရှင်ရှင်လန်းလန်းနှင့် စားကြ သောက်ကြယင်း မင်္ဂလာစကားများ ပြောဆိုကြသည်။ ပြာဟူဏတို့၏ တရားဓမ္မနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားများကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲသည် အဆင်ပြေနေသယောင် ရှိ၏။ သို့ရာ တွင် တကယ်အဆင်ပြေခြင်းကား မဟုတ်၊ အပေါ်ယံအဆင်ပြေနေခြင်းမျှ ဖြစ်၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အဆင်ပြေနေခြင်းကား မဟုတ်။ အကြောင်းကား ဤအိမ်၊ ဤအသိုက်အဝန်း၊ ဤကိစ္စတွင် ဂင်္ဂါရေ၊ ယမုန်နာရေ ကဲ့သို့ သဘောထား တသားတည်းမဟုတ်။ အယူဝါဒ မတူမျှတော့သော အိမ်ရှင် အဘွားကြီး ရှိနေသည်ကို အပေါ်ယံ အပြုအမူတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ် ဟန်လုပ်၍ နေကြကာ ဖွင့်၍ပင် မပြောကြသော်လည်း အတွင်းသဘော အားဖြင့် သိရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ပါးစပ်က စကားလှပြောသော်လည်း ပြာဟူဏ ကြီးတို့က အဘွားကြီးအား မျက်စိတမျိုးဖြင့်ကြည့်၏။ စူးစမ်း၏။ အဘိုး ကြီးနှင့် ညီနှစ်ယောက်အဖို့လည်း ‘တို့အမယ်ကြီး ဘယ်အချိ ဘယ်အကွက် တွင် ဖောက်လိုက်လေမည်လဲ’ ဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်ရှိနေကြသည် သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးကမူ အကျွေးအမွေးကိစ္စ ဖြစ်သည့် အတိုင်း အိမ်ရှင်ဝတ္တရား ကျေပွန်နိုင်သမျှ ကျေပွန်ရန် ကျွေးမွေး စား သောက်မှု ပြီးစီးသည်အထိတော့ ပြေပြစ်စေရန် ဆိုင်းငံ့ထားသည်။

အကျွေးအမွေးကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ၌မူ ထုံးစံအတိုင်း ပြာဟူဏတို့၏ တရားဓမ္မ ဆွေးနွေးပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဆွေးနွေးခြင်းမှာ ရိုးရိုးမျှ မဟုတ်၊ ယခုတလော ပြာဟူဏကြီးတို့ လောက၌ လူချင်းဆုံမိလျှင် ရှင် ဂေါတမအား ရှုတ်ချုတ်ခိုက်ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည့်အတိုင်း ရှင်ဂေါတမ ရှုတ်ချပဲ့အဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။

တယောက်က “ရှင်ဂေါတမ ဆိုတာ နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြောပင်ပါ ဆရာ။ ရှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်နေကြတဲ့သူတွေဟာ အသစ်အဆန်းဆိုယင် အလွယ်တကူ လိုက်ပါတတ်ကြတဲ့ လူပြိန်းတွေပါ” ဟု ပြောသည်ကို တဦးက “ရွှေကြောပင် အသစ်အဆန်းဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှင်ဂေါတမရဲ့တရားထဲက အနိစ္စတို့၊ ဒုက္ခတို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပြာဟုဏတရားမှာ ရှိပြီးသားတွေပဲ” ဟု ဆိုသည်။

နောက်တယောက်က “အခြားသူတွေထက် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရှင်ဂေါတမဘက်ကို ပါနေတာကတော့ နည်းနည်းခက်သဗျ” ဟု ဆိုသော အခါ အခြားတယောက်က “ဒါကတော့ မျက်စိလည်တဲ့အချိန်ဆိုတာ လမ်းလွဲတတ်တာပဲ။ ဘုရင်ကြီး မျက်စိမလည်တဲ့အချိန်မှာ လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ခေါင်းရင်း ပရိသတ် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်လျက် ရှိသော ဓနုဇ္ဈာနီ အဘွားကြီးထံမှ ‘ဟတ်ချိုး’ ဟူသော ချေဆတ်သံကို ကြားလိုက် ရပြီးနောက် “နမော တဿဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟူသော ဘုရားရှိခိုးသံ ထွက်လာကာ “သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူသော သုံးလူ့ ထွတ်တင် အရှင်ဂေါတမကို ရှိခိုးပါ၏” ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား နောက်ဆက်တွဲအသံကိုပင် ကြားကြ ရ၏။ ထိုမျှမကသေး၊ ဘုရားရှင် ရှိတော်မူရာ ဝေဠုဝန်ဘက်သို့ ဒူးတုပ် ရှိခိုးလျက် ရှိသော အဘွားကြီးကို မြင်ရသောအခါ စကားဝိုင်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်စဲ၍ အံ့အားသင့်သော ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ကိုယ်စီ ဖြင့် အဘွားကြီးထံသို့ ကြည့်ရှုကြသည်။

တယောက်က အိမ်ရှင် ဘာရဒွါဇသို့ “ခင်ဗျာ့ အဖွားကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ကို ဂလန်တိုက်ပဗျူ” ဟု ဆိုခိုက် နောက်တယောက်က “မဖြစ်ပါ ဘူး၊ ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆိုကာ နေရာမှ ရုတ်ခြည်း ထ၍ ပြန် သည်။ နောက်တယောက်က....

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ခင်ဗျားအလှူကဖြင့် မင်္ဂလာရှိပါပေဗျာ” ဟု အငေါ့စကားပြော၍ ထပြန်သည်။ သို့နှင့် တဦးပြီးတဦး လူကုန်အောင် ပြန်သွားကြသည်။ ဘာရဒွါဇ၏ ညီများကလည်း ပါးစပ်က တစုံတရာ မပြောဝံ့စေကာမူ မရီးဖြစ်သူအား ဒေါနှင့်မောနှင့် ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ လူဟန်သာ ညီညွတ်၍ အတွင်းသဘော မညီညွတ်သော ပွဲတို့၏ သဘာဝပေတည်း။

ပြောင်ပြောင်ကြီး ကန့်လန့်တိုက်လိုက်သော အဘွားကြီးကို ငူငူကြီး ကြည့်၍ အရှက်ကြီး ရှက်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီးကလည်း ထွက်လာလေ သောဒေါက်ကို အစွမ်းကုန်ချုပ်တည်းကာ “ကဲ-ဒါလောက်ရှိလှတာ၊ မင့် ရှင်ဂေါတမနဲ့ ငါနဲ့တော့ ဒီတချီတွေ့ကြရောပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ ချာကနဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အဘွားကြီး ပြုံး၍ ကျန်ရစ်၏။

[၃]

ဒေါသဟူသည် ရောက်စေသင့်သူသို့ မရောက်ဝံ့လျှင် ဘေးသို့ပေါက်၍ ထွက် တတ်သည်။ ကြောက်ရသူကို မနှိုင်းလျှင် မကြောက်ရသူသို့ ရောက်၏။ အထက်ကို မနှိုင်းလျှင် အောက်သို့ ရောက်၏။ မယားကို မနှိုင်းလျှင် သား သမီးသို့ ရောက်၏။ အိုး၊ ခွက်သို့သော်လည်း ရောက်တတ်၏။ ယင်းသို့လျှင် ဒေါသ၏သဘာဝသည် ဆိုင်ရာမှ မဆိုင်ရာသို့ ကူးစက်တတ်သည်။

ဤကိစ္စသည် ရှင်ဂေါတမကြောင့်ဖြစ်ရသော်ကောဟု မယားကို မနှိုင်းဝံ့ သော ဗြာဟ္မဏကြီး ဘာရဒွါဇ၏ ဒေါသသည် မဆီမဆိုင် ဘုရားရှင်သို့ ရှေးရှုလိုက်သည်။ မိမိဒေါသ ပြေပျောက်ရေးအတွက် ရှင်ဂေါတမဆိုသူ အား တေ့တေ့တင်တင် ကြည့်ရှုကာ ဦးစွပ်ပက္ခပြောချင်သမျှတွေ့ကို ပြော ပစ်လိုက်မည်ဟု ဒေါသမောင်းတင်၍ ဝေဠုဝန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အယူအစွဲလဲ့၍ နေသော်လည်း ဆင်ခြင်တုံတရား မကင်းသော သက်ကြီးရွယ်အို ဗြာဟ္မဏကြီး တယောက်လည်း ဖြစ်ပေရာ ဒေါသဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အိမ်မှာ အဆင်မပြေလျှင် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ သဘာဝကြောင့်လည်း ဖြစ် သည်။

ဒေါသ ထွက်လာပြီဆိုလျှင် ယင်းဒေါသကို ပျော့ညံ့ပြေပြစ်စေနိုင်သော အကြောင်းတပါး ရှိ၏။ ယင်းသည်ကား- ဒေါသကို ဆိုင်းငံ့ထားစေသော အချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် ဘဝအားအင် လျော့ပါးလေပြီးသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ဒေါသဟူသည်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် ပျော့ညံ့တတ် သည်။

ဤနည်းဖြင့် အဘိုးကြီးဘာရဒွါဇ၏ ဒေါသသည် အိမ်ကအထွက်တွင် တင်းမာခဲ့သော်လည်း အတန်လှမ်းသော ဝေဠုဝန်သို့ လာခဲ့သောအခါ၌

တလှမ်းပြီးတလှမ်း လျော့ပါးလာခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လုံးဝပျောက်သွားသည်ကား မဟုတ်။ မိမိဘဝကို အဆင်မပြေစေသော ဤ ရှင်ဂေါတမဆိုသူအား တွေ့စမ်းလိုက်ချင်လှသည်။ အခွင့်ကြုံလျှင် မိမိကဲ့သို့သော ဗြာဟ္မဏပညာရှိကြီးက တရားရေးရာ ကတ်သီးကတ်သတ် တွေ့ကိုမေး၍ ချေမှုန်းလိုက်ချင်လှသည်။ ဤအတွေး ဤဒေါသအခံဖြင့် ဘာရဒ္ဒါဇသည် ဝေဠုဝန်သို့ ဦးတည်၏။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် အထံသို့ အပထားဦး၍ 'ဝေဠုဝန်အတွင်းသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဘာရဒ္ဒါဇ၏ ဒေါသသည် ပြေလျော့သည်ထက် ပြေလျော့သွားသည်။

ဒေါသဟူသည် မီးဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား၊ သူတော်ကောင်းတို့အရိပ် ဟူသည်ကား ရေဖြစ်သည်။ မီးဟူသည် ရေကိုနိုင်ရိုးမရှိ။ ရေနှင့် တွေ့လျှင် ငြိမ်းပျောက်ရသည်။ တိတ္ထိတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံဘူး၍ ဝေဠုဝန်လို နေရာမျိုးသို့ မရောက်ဖူးသော ဘာရဒ္ဒါဇအဖို့ သူကောင်းတို့၏ ရိပ်သာ၊ မေတ္တာ၏ဝန်းကျင်ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်က ပါလာသမျှသော ဘာရဒ္ဒါဇ၏ ဒေါသမီးကို ငြိမ်းသတ်ပေးသည်။

သို့နှင့် မေးယင်း၊ မြန်းယင်း ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်ရှိ ဘုရားရှင်ရှေ့တော် မှောက်သို့ ရောက်လေသောအခါ ရှင်ဂေါတမမှာ မိမိစိတ်ကူးမျက်စိတွင် တွေးထင်ခဲ့သော ရှင်ဂေါတမနှင့် အကွာကြီး ကွာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားပင်သင့်ရသည်။

အကြောင်းသော်ကား - ရှင်ဂေါတမဟူသည်ကို မိမိတို့ ဆရာကြီးများကဲ့သို့ပင် ဆံကေသာ ဗလပျစ်၊ မုဆိတ်မွှေး လက်လေးသစ်နှင့် ညစ်ညစ်တေတေ ဆရာကြီးတဦးသာပေဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရာမှ လက်တွေ့တွင်မူ ကိုယ်ရေသန့်စင် ကြည်လင်တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေတော်အပြည့်နှင့် ရှုကြည့်၍ပင် မဝနိုင်လောက်သော ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ရလေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ပြင်ဆင် တင်ရှိလာခဲ့သော ဒေါသအငွေ့ကလေးနှင့် တသက်လုံးက စွဲယူလာခဲ့သော ပင်ကိုအယူအစွဲတို့က အငွေ့အသက် မကင်းပျောက်နိုင်သေးသောကြောင့် ရှိခိုးဦးနှိမ်ဖို့ အပထား၍ အရိုအသေပြုဖို့ပင် ခက်နေသေးပေရာ ဘုရားရှင်အနီး၌ မယောင်မလည်နှင့် ရပ်ပြီးလျှင် “အို... ရှင်ဂေါတမ။ ရှင်ဂေါတမသည် တရားအားလုံးကို သိသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ

ဟု ဝန်ခံကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပုစ္ဆာတရပ်ကို မေးပါရစေ”ဟု ပြဿနာစကား စတင်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က မေးလိုရာ မေးပေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

“အို-ရှင်ဂေါတမ။ ။ပညာရှိ ဟူသည် တစုံတခုအား သတ်ခြင်းကို နှစ်သက်ပါသလော”

မိမိ၏စိတ်ကူးဉာဏ် တမိုက်တထွာမျှဖြင့် အပြစ်တင်နိုင်ရန် အကွက်ဆင်၍ မေးလိုက်သော နှစ်ဘက်လှပြဿနာ မေးခွန်းဖြစ်၏။ နှစ်သက်၏ဟုဖြေလျှင် ပါနာတိပါတ - သူ့ အသက်သတ်ခြင်း မကောင်းမှုဖြင့် စွပ်စွဲကာ ပြဿနာ တင်မည်။ မနှစ်သက်ဟုဖြေလျှင် ရာဂ, ဒေါသစသော မကောင်းကျိုးတရား တို့ကို မသတ်လိုပါသလောဟု စွပ်စွဲမည်။

“ဘာရဒ္ဒါဇ။ ။ပညာရှိသည် တစုံတခုအား သတ်ခြင်းကိုနှစ်သက်သည်။ သတ်လည်းသတ်သည်။ ထိုတစုံတခုဟူသည်ကား- သူ့ကိုမေးလိုက်မိလျှင် စိတ်နှလုံး ပူပန်မှုတည်းဟူသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၍၊ လက်စားပြန်ချေရမှ ကျေနပ်လေတော့သယောင် အဆုံးရှိသော ဒေါသတရားတည်း။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည် ဒေါသမဖြစ်အောင် သတိဖြင့်စောင့်ထိန်းသည်။ ကြိုးစားသည်။ ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဒေါသမီးကို ရေစင်တည်းဟူသော မေတ္တာတရား၊ သည်းခံမှုတည်းဟူသော ခန္တိတရားတို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ငြိမ်းပယ်ပစ်သည်”

ဤအဖြေကြောင့် ရေမတွေ့သေး၍ သွေ့ခြောက်နေရပြီး ရေတွေ့သော အခါ လန်းဆတ် ပွင့်ကား၍လာသော ပန်းကဲ့သို့ ပါရမီ အခြေခံ ရှိခဲ့ပြီးသော ဘာရဒ္ဒါဇအဖို့ ဒူးခွေ၍ကျသည်အထိ လန့်ဖျပ်ကာ ဘုရားရှင်သို့ ရှိခိုးလိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ဖြစ်ဟန်ကား = မိမိနှင့် တကြိမ်မျှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပါလျက် မိမိအမည်ကို သိပြီးအနေဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အခေါ်ခံလိုက်ရသည်တချက်၊ မိမိက စေတနာဆိုးဖြင့် အကွက်ဆင်အမိဖမ်းလိုက်သော နှစ်ဘက်လှ မေးခွန်းတွင် မိမိ၏ ဝမ်းတွင်းအကြောကို နှောကျေအောင် သိနေပြီးသည့်အလား၊ မိမိ၏ အမှားကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သော တရားဖြင့် ဖြေကြားလိုက်သည်လည်းတချက်တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်အပေါ်၌ တပည့်တော်၏ သဘောထား လွဲမှားခဲ့မိသည်များကို သည်းခံတော်မူ၍ တပည့်

တော်အား သံသရာဝဋ်မှ ကယ်ချွတ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ အကျိုးကား ဤသည်မှ ဆက်၍ အိမ်သို့ပင် မပြန်တော့ပဲ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးကာ မကြာမီပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။

[၄]

သို့ရာတွင် ဘာရဒွါဇတို့ ဇာတ်လမ်းကား ဤမျှဖြင့် မဆုံးသေးပေ။ နဂိုကပင် ဝါဒခြင်းမတူ၍ ရန်သူဟူ၍ သဘောထားခဲ့သူ၊ မိမိတို့ အသိုက်အဝန်းမှ မရီးဖြစ်သူသည် သူ့လူဖြစ်သွားသောအခါ မကျေနပ်မှု တိုးလာသူ၊ ယခုတဖန် မိမိတို့အမျိုးတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ထံတွင် ရဟန်းဖြစ်သွားပြန်ပြီဟု ကြားသိရသောအခါ ဒေါသမီး ဒေါသလုံးတို့ တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိသော ညီဖြစ်သူ ဘာရဒွါဇ သုံးယောက်တို့သည် ဘုရားရှင် ထံတော်မှောက်သို့ ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် သူတို့ဒေါသ၏ အဖြေကား ဘုရားရှင်အား ဆဲရေးကြခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သာမန်ဆဲရေးရုံမျှမဟုတ်။ ဆဲရေးမှုအတတ်၌ ဆဲရေးခြင်း ၁၀-ပါး ဟု သတ်မှတ်ထားရာတွင် ၁၀-ပါးစလုံး စုံအောင် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း တစ်တစ်ခွဲခွဲ ဆဲသည်။ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးလေးကြိမ်မျှ မဟုတ်၊ အကြိမ်ပေါင်း ငါးရာခန့်အထိ အချိန်ယူ၍ဆဲသည်။

သူရို့အမျိုးသည် ဘာရဒွါဇမျိုးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူရို့အမည်များတွင် အရင်းလုံးများသာ အနည်းငယ်ကဲ့၍ အဖျားလုံးများမှာ အားလုံး ဘာရဒွါဇချည်းဖြစ်သည်။ ယခုရောက်လာသော ဒေါသအိုး ဘာရဒွါဇများအနက် အကြီးဆုံးသော ဘာရဒွါဇသည် အဆဲအသန်ဆုံးဖြစ်၏။ သူ့အမည်သည် နောင်အခါ၌ “အဆဲသမားကြီး ဘာရဒွါဇ” “အက္ခောသဘာရဒွါဇ” ဟုပင် သမိုင်းတွင်ရစ်သည်။ သူတို့သည် မရီးဖြစ်သူအမျိုးသမီးကြီး ဓနုဇ္ဇာနီအား မနိုင်ဝံ့သူများ ဖြစ်သော်လည်း လုပ်သမျှခံသည်ဟု သိထားသော သူတော်ကောင်း ဘုရားရှင်အားမူ နိုင်ဝံ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် တကယ်နိုင်ပါ၏လော။

ဘုရားရှင်သည် မဇ္ဈိမတွင် သာသနာပြုရာ၌ ပန်းခင်းသော လမ်းတွင် ပြုရခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။ မဇ္ဈိမတွင် ရှိနေပြီးသည့် ဘာသာ

မျိုးစုံ။ ဝါဒမျိုးစုံ တည်းဟူသော ကြိမ်တော၊ ဆူးတော၊ ခရောင်း
 တောမျိုးစုံကို ထွင်းဖောက်ပြုရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်ကား - ယင်းသို့
 ပြုရာ၌ အတိုက်အခံ ရန်သူမျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ အသက်ကို သတ်ပစ်
 လိုသည်အထိ ကြိုးပမ်းခံခဲ့ရသည်။ အဆဲခံရမှု ဟူသည်ကား သာမန်ကိစ္စမျှ
 ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဆဲခံမျိုးစုံ ကြုံခဲ့ရာ၌ ယခု အဆဲသမားကြီး ဘာရ
 ဒွါဇလောက် မည်သူမျှ မဆဲနိုင်ခဲ့ပေ။ ဆဲပါစေ။ ကျေနပ်အောင် ဆဲပါ
 စေလော့။ အကျိုးကား အခွန်းပေါင်း ငါးရာခန့်ဖြင့် အားရအောင်
 ဆဲပြီးသည့်နောက်တွင် အဖြေကတော့ ကောင်းလှပါ၏။

လူချင်းတော့ တူသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်နှင့် ဘုရား
 ရဟန္တာတို့၏ ကွာခြားချက်မှာ ပုထုဇဉ်တို့က ခန္ဓာကိုယ်ဝင်ပေါက် တံခါး
 တို့ကို မပြတ်ဖွင့်ထားသော အိမ်ရှင်များဖြစ်၍ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့က ဝင်
 ပေါက်တံခါးတို့ကို အမြဲပိတ်ကာ အလိုရှိမှသာ ဖွင့်ပေးသော အိမ်ရှင်
 များ ဖြစ်ကြ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ - ပုထုဇဉ်တို့ ခန္ဓာအိမ်များသို့ ဒွါရခြောက်
 ပေါက်မှ ဝင်လိုသော အာရုံမှန်သမျှသည် ဝင်ချင်သည့် အချိန်တွင်
 အချိန်မရွေး တံခါးမရှိစားမရှိ ဝင်နိုင်သည်။ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့ ခန္ဓာအိမ်
 များသို့ကား ဝင်လိုသမျှသော အာရုံမှန်သမျှတို့မှာ ပိုင်ရှင် ခွင့်ပြုသမျှ၊
 သို့မဟုတ် ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုမှသာ ဝင်နိုင်သည်။

ယင်းအာရုံဟူရာ၌လည်း အဆိုးအညံ့ကိုသာမဟုတ်၊ အကောင်းအမွန်
 သည်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား - အကောင်းအဆိုး
 ဣဉ္ဇ၊ အနိဉ္ဇဟူသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ နယ်ပယ်၌ သတ်မှတ် ခံစားချက်မျှသာ
 ဖြစ်၍ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့အဖို့ အဆိုးသည် လည်းကောင်း၊ အကောင်း
 သည်လည်းကောင်း ထူးတော့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်မျှသာ
 မဟုတ်။ ကုသိုလ်၊ သို့မဟုတ် 'ကုသလာ ကုသလံ ဇဟံ'* ကောင်း
 မကောင်းမှန်သမျှကို ပယ်ပြီးသူများဟူသော ဂုဏ်ထူးတရပ်ကိုရရှိထားသူ
 များ ဖြစ်ကြသည်။

ဆိုလိုသည်ကား - အဆဲသမားကြီး ဘာရဒွါဇတို့၏ ဆဲသံမှန်သမျှသည်
 အဘယ်မျှပင် ကြမ်းတမ်းပါစေ၊ အဘယ်မျှပင် ရှည်ကြာပါစေ၊ သတိ
 စောင်ရမ်း၊ ခန္တီတံတိုင်း ကာဆိုင်းထားလေပြီးသော ဘုရားရှင်အဖို့ အ

.....
 * နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုး ပထမပုဒ်။

ကြောင်းထူးတော့သည်မဟုတ်။ ထူးသူကား- ဆဲသူများကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်
 နေတော့သည်။ အကြောင်းကား လူသားဆိုသည် အပထား၍ သံချောင်း
 သံတိုင်ပင်လျှင် ယိုင်နဲ့လောက်သည်ဟု ယူဆရသော မိမိတို့၏ ဆဲမျိုးစုံတို့
 ကြောင့် တစုံတရာတုံ့ပြန်ဖို့ဝေး၍ မျက်နှာမျက်ကြောကလေး တချက်မျှ
 ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုမရှိ။ ပကတိကြည်လင်မြဲအတိုင်း ကြည်လင်လျက် ရှိနေ
 သည်ကိုပင် တွေ့ရသောအခါ အဆဲသမားကြီးတို့အဖို့ ဆဲယင်းနှင့်ပင်
 သဘောထား ပြောင်းလဲကာ တဖြည်းဖြည်း အသံတိုးညှင်း၍ လာယင်း
 ဆဲသံကို ရပ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ချိတ်ဟူသည် အချိတ်ခံပစ္စည်းရှိမှ အသုံးဝင်မြဲဖြစ်၏။ အစွဲတည်းဟူ
 သော အခြေခံအကြောင်းဖြင့် မောင်းတင်လာခဲ့သောချိတ်၊ သို့မဟုတ်
 အစဉ်အလာ အယူအစွဲကိုသာမက၊ မိမိတို့အစ်ကိုနှင့် မရီးထိ၍ မချည့်
 အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘာရဒွါဇတို့၏ ဒေါသချိတ်မှာ အဘယ်မျှ
 မောင်းတင် ပြင်ဆင်လာခဲ့စေကာမူ၊ ချိတ်စရာကို မြင်နေရသော်လည်း
 ချိတ်၍မရလေသောအခါ အချည်းအနှီးဖြစ်ရုံမက ပျော့ညံ့ပျက်ပြယ်၍ပင်
 လာခဲ့သည်။ အကြောင်းကား-ညီဖြစ်သူ ဘာရဒွါဇတို့သည်လည်း တဘက်
 တွင် အယူအစွဲကြီးမားခဲ့စေကာမူ တဘက်တွင် ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိထား
 ပြီးသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူတို့သည်လည်း သူတို့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် ရှေးအခါက မမြင်ခဲ့ဘူးသော
 ဘုရားရှင်ကို ဝေဠုဝန်တွင် တပ်တပ်ထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရစဉ် ကပင်
 သူတို့အထင်ကြီးပြီးသော မဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်ရှင် ဖြစ်၍နေသဖြင့်
 မိမိတို့ အထင်နှင့်အမြင်ကွာခြားနေမှုကြောင့် ဒေါသမောင်းတင်လှာသော
 အရှိန်နှင့် ဆဲ၍သာ ဆဲရသော်လည်း တဘက်တွင်မူ သဘောထားမသိမသာ
 ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကာယကံမြောက်တွင် ထူးထူးခြားခြားသည်ခံ
 နိုင်အားကြီးလှသည်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ ရေနှင့်တွေ့သော မီးကဲ့သို့
 အညွန့်ကျိုးကာ အခိုးအငွေ့မျှသာ ကျန်တော့သည်။

သို့ရာတွင်အမြင်အားဖြင့် ထူးထူးခြားခြား သည်းခံနိုင်မှု စွမ်းအားရှိ
 သည် မှန်သော်လည်း နှုတ်သံ၊ လေသံတုံ့ပြန်မှုကို ကြားလိုပေသေးသည်။
 မိမိအပေါ်၌ ဤမျှ ထိခိုက်လှာသော အကြောင်းတရပ်ကို ရှင်ဂေါတမ

သည် တစုံတရာ တုံ့ပြန်သမှုပြုရမည်ကား မုချဟု ဘာရဒွါဇတို့ တွက်ဆ ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းတုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ဆိုင်းယင်းဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အနီးတွင်ပင် ထိုင်တော့မယောင် ထ,တော့မယောင်ဖြင့် ခပ်မဆိတ် ဖြစ် နေကြခိုက်” “ဘာရဒွါဇတို့” ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ခေါ်လိုက်သည်။

“သင်တို့ဆဲပုံမှာ စာလာပေလာ ဆဲရေးမှု ဆယ်ဖြာ ဆယ်မျိုးစလုံးနှင့် ကိုက်ညီအောင်ပင် စုံလင်ပြည့်စုံလှပါပေ၏။ သို့အရာတွင် သင်တို့ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် အသိဉာဏ်ရှိပြီးသော ပညာရှိများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်၍ ဆဲရေးမိကြသော်လည်း သင်တို့သည် ဒေါသ၏အပြစ်၊ ဆဲရေးမှု၏ မကောင်းကျိုးကိုမူကား သိပြီးသူများ မဟုတ်ကြပါလော”

မှန်သည်။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်၊ သိလျက်နှင့် မိုက်နေသူများ သာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကတရားဖြင့် တံတားခင်းပေးလိုက်သောအခါ ရှက်စနိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုယ်စီ ငုံ့သွားကြသည်။ ထို့နောက် အဆဲဝိဇ္ဇာ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် ရှင်ဂေါတမသို့ ရှိခိုးလိုက်သည်ကို မြင်ကြရ သောအခါ ညီနှစ်ယောက်ကလည်း ဝပ်တွားလိုက်ကြသည်။

“ဘာရဒွါဇတို့။ ။ ဤနေရာတွင် သင်တို့ကို ငါဘုရား ဥပမာ စကား တခု ပြောကြားလိုသည်။ ထိုဥပမာသည်ကား ဗြာဟ္မဏ ဆရာမိတ်ဆွေ များအား သင်တို့အိမ်တွင် ကျွေးမွေးခဲ့သော ဥပမာပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဗြဟ္မဏမိတ်ဆွေ ဆရာကြီးများအား မကောင်း ကောင်းကြောင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာအဟာရမျိုးစုံကို ပြုပြင်၍ကျွေးမွေးရာ၌ သင်တို့ကျွေးမွေးမှု ကို ထိုဆရာကြီးများက အကယ်၍လက်မခံခဲ့ပါသော် သင်တို့ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ပစ္စည်းများသည် အဘယ်သူ့ အတွက် ဖြစ်ပါဦးမည်နည်း”

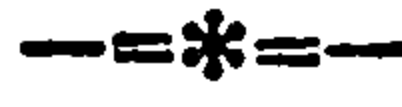
“ကျွန်တော်တို့အတွက်ပင် ဖြစ်ရပါမည် ရှင်ဂေါတမ”

“မှန်လှပေ၏။ ထိုနည်းတူစွာ ဥပမာအတိုင်းပင် သင်တို့ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ဆဲလှာသမျှတို့ကိုလည်း ငါဘုရားလက်မခံလိုပါ။ ထို့ကြောင့် သင် တို့ပစ္စည်းသည် သင်တို့အတွက်ပင် ဖြစ်ရပေတော့မည်”

ဘုရားရှင်၏ ယင်းဥပမာစကားကြောင့် ဘာရဒွါဇတို့အဖို့ ကိုယ်ဟန် လှုပ်ရှားသည်အထိ နှစ်ခြိုက်သဘောတွေ့ကာ အပြုံးပန်းကိုယ်စီပင် ပွင့်လာ ကြသည်။ အကြောင်းကား-ဒေါသဖြင့်လာသူများအား သည်းခံမှုခန္ဓာစိတ်၊

မေတ္တာရှေးရှုမှု မဟာကရုဏာစိတ်ဖြင့် ဆီးကြိုပြီးနောက် တရားဟောရန် အတွက် ရင်းနှီးမှုရစေရန် ဟာသဥပမာ ဝစနာ လင်္ကာဖြင့် နေရာခင်း ပေးလိုက်သောအခါ ဒေါသရှင် ဘာရဒ္ဒါဇတို့အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် အကျမ်း တဝင် တရားနာရန်အဆင်သင့် ဖြစ်သွားကြသည်။

အကျိုးကား- ဤနေရာတွင်ပင် ပညာအခြေခံရှိသော်လည်း ဒေါသကို အရင်းတည်လာမိသော ဘာရဒ္ဒါဇတို့အား ငါးကြင်းဆီဖြင့်ငါးကြင်းသား ကြော်ဘိသို့ ဒေါသ၏ အပြစ်မျိုးစုံကို ထုတ်ဖော်ဟောကြား၍ သစ္စာလေး ပါးဖြင့် အချောသတ်လိုက်သောအခါ တထိုင်တည်းတွင်ပင် ရဟန္တာများ ဖြစ်လာကြခြင်းပေတည်း။ ။

ပြဿနာအရှင်

[၁]

“ပြဿနာအရှင်” ဟူသည်ကား- အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်က လွဲလျှင် သာသနာတော်၌ ဂုဏ် ဩပံ အကြီးမားဆုံး လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးပင် ဖြစ်သတည်း။

ကြည့်ပါ။ မိဘနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဆရာနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ရဟန်းအများနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ အရှင်ဒေဝဒတ်နှင့်ပြဿနာဖြစ်သည်။ အရှင်ဆန္ဒနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့်ပင် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ကိုရင်ကလေးနှင့်သော်လည်း ပြဿနာဖြစ်သည်။ ပြဿနာတွေ များလွန်းသော ပြဿနာ အရှင်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် မဟုတ်တယုတ် ပြဿနာလုပ်၍ ပင် အပြောခံရသည်။ တကယ့် ပြဿနာအရှင်ပါတည်း။

မိဘနှင့်ပြဿနာဖြစ်ဟန်ကား- မိဘများအလိုမတူပဲ စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပစ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ အတင်းဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိဘများကိုးကွယ်ရာ သိဉ္ဇည်း ဆရာ့အထံ ပရိဗိုဇ် ရဟန်းအဖြစ်ဝင်၍ ပထမသော် တော်ပါသေး၏။ ဆရာသိဉ္ဇည်းအထံမှ မိဘများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓသာသနာသို့ ကူးပြောင်းလာသော အခါ၌ကား ဆွေပြတ် မျိုးပြတ် အထိ ပြဿနာဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဆရာနှင့် ပြဿနာဖြစ်ဟန်ကား- ဆရာသခင် အသ္မာဇီအရှင်၏ ‘ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘာဝါ’ ဒေသနာကိုကြားနာရပြီးနောက် ဆရာသိဉ္ဇည်းနှင့်ပြဿနာ ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပုံမှာ သာသနာ့သမိုင်းတွင် ထင်ရှားလှသော အကြောင်း ရပ်ဖြစ်လေသည်။ ဤ “ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ” တွင်လည်း “အိုးစရည်း နှင့် လက်ငင်အိုး” အမည်ဖြင့် အနုစိတ်ရေးခြယ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မှားမှုမှန်မှု

ကို တကိစ္စထား၍ ဆရာဖြစ်သူ သွေးအန်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ကွယ်လွန် ရှာသည်အထိ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော ပြဿနာကြီးဖြစ်၏။

ရဟန်းအများနှင့်ပြဿနာဖြစ်ဟန်ကား—ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုရလောက်ပေသည်။ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ စတင်ရောက်ရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြဿနာရှင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဝေဠုဝန်တွင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ စတင်ရောက်ရှိ၍ ရောက်မဆိုက် ဆိုရလောက်အောင်ပင် အဂ္ဂသာဝကလက်ယာတော်ရံအဖြစ် စတင်ခန့်ထား ခြင်းခံရ၏။ ထိုအခါ အမြင်တို့သော ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့နယ်ပယ်၌ လှုပ် ရှားသွားကြသည်။ သာမန် လှုပ်ရှားရုံမျှမဟုတ် “ငါတို့ဆရာနွယ် မျက်နှာ လိုက်ပလေခြင်း၊ ဘယ်နွယ်ဗျာ သူ့ အရင်က မထေရ်ကြီးတွေ များစွာရှိ ပါလျက် နောက်မှ လာတဲ့ ရွှေကြာပင်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း အမြင့်ဆုံး နေရာထားလိုက်တာကတော့ အမြင်ရော အကြားပါ အဆင်မပြေ လိုက် လေဗျာ” ဟုပင် ပုထုဇဉ်တို့ညာဏ်တမိုက်တထွာမျှဖြင့် ဖွင့်ထုတ်ပြောဆိုသည် အထိ ပြဿနာတက်ခဲ့သည်။

ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ မကျေနပ်ချင်၍သာ မကျေနပ် ကြသည်။ မျက်နှာ လိုက်သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်မှာကား အကြောင်း မခိုင်လုံပေ။ မခိုင်လုံ ကြောင်းကား- အရှင်သာရိပုတ္တရာခေါ် ဥပတိဿသည် ဂုဏ်ဒြပ်အနေဖြင့် ပြောရလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့် တောသဌေး သာသာမျှဟု ဆိုနိုင်၏။ အမျိုးအနွယ် ဂုဏ်ထူးအနေဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်အနီးမှ ရှာသူကြီး သားမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ရှိနေပြီး ရှေးဦး တပည့်ကြီး အချို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဂုဏ်ရော ဒြပ်ပါ များစွာကွာခြားလှ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်သုံးကျိပ် ရဟန်းတော်တို့ဆိုလျှင် အမျိုးအနွယ် အားဖြင့် ကောသလဘုရင်၏သား မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့် ဆိုဖွယ်ပင် မရှိ။

သို့ဆိုလျှင် အဘယ်ပုံ မျက်နှာလိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါအံ့နည်း။ စင်စစ် သော်ကား မိမိကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် မိမိ အသိုက်အဝန်းမှ မဟုတ်သော သူများ ရာထူးစည်းစိမ် မြင့်တက်သွားသည်ဆိုလျှင် မနာလိုချင် ကဲ့ရဲ့ချင် တတ်ကြသော ပုထုဇဉ်တို့၏ ဣဿာသဘောမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ မပြေလည်ပုံကို သိ၍ သိတော်မူသော ဘုရားရှင်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပညာပါရမီ၊ လက်ယာတော်ရုံအဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့မှု အတိတ် ပါရမီတို့ကို ထုတ်ဖော် ဟောကြားပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာ့ စကားမှို ကြားရုံမျှ ကြားရကာ ပြဿနာမူကား မပြေနိုင်ခဲ့ပေ။ ယင်း မပြေလည်ပုံကိုပင် ဤ “ပြဿနာအရှင်” တွင် ဇာတ်လမ်းတင်၍ နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြရန် ဖြစ်၏။

အရှင် ဒေဝဒတ်နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ရဟန်ကား ရှင်း၏။ အကြောင်းသော် တမူ၊ သူသည် ရဟန်းဘဝ ရောက်လှာသည်ကပင် သံသရာ ဘေးကို ကြောက်သောစိတ်၊ နိဗ္ဗာနသုခကို ရယူလိုသောစိတ်နှင့် စိတ်ကောင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းမဟုတ်၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိသော လူ့ဘဝတွင် အဖော်ကလည်းကောင်းသဖြင့် ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဘုရားရှင်လို ထိပ်တန်းနေရာမျိုး၊ မဖြစ်နိုင်ခဲ့သော် အနည်းဆုံးအားဖြင့် ယခုအရှင်သာရိပုတ္တရာတို့လို၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လို ရာထူးကြီးကြီး နေရာကြီးကြီးကို ရည်မှန်းကာ မာန ငေါငေါ လောဘစွန်းစွန်း မလိုတမာ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့ဣဿာအစွန်း ဣဿာအငုတ်သည် ကား - အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုသာမဟုတ်၊ သူ့ထက် သာနေသူ မှန်သမျှကို မနာလိုနေသောသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ပို၍ မနာလိုသည်။ အကြောင်းကား ဘုရားမှ လွဲလျှင် အကြီးဆုံး ရာထူးရှင်ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

မောင်ဆန်၊ ဘုရားရှင်၏ ဖွားဘက်တော် မောင်ဆန်၊ သို့မဟုတ် မြင်းမြီးဆွဲ မောင်ဆန်ဟု အများသိကြသော အရှင်ဆန္ဒနှင့် ပြဿနာဖြစ် ရဟန်းကား တမျိုးဖြစ်၏။ တမျိုးဆိုသော်လည်း အရှင်ဒေဝဒတ် ကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်အနီး၌ အရေးပါနေကြသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအစ ရဟန်းတော်မှန်သမျှကို အရှင်ဆန္ဒက ကြည့်၍ မရသူဖြစ်၏။

ကြည့်၍မရသည့်အကြောင်းမှာ ဣဿာဟုပင် ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အရင်းခံသော ဣဿာလှကလေး ဖြစ်၏။ ငြူစူမှု ဣဿာဟူသည် လူတို့ကိုယ်တွင်ရှိသော စိတ်ညံ့ စိတ်ဆိုး အမျိုးမျိုးအနက် အရည်မရ အဖတ်မရ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အကြောင်းမဲ့ ဆိုးရွား လှစွာ သော စိတ်ဆိုး စိတ်ညံ့မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် “ဣဿာလှကလေး” ဟု ဆိုနိုင်ပါအံ့လောဟု စောကြောဖွယ်ရှိသည်။

နိမ့်ရာမှ ကြီးမြင့်လာသော လူကြီးများတွင် ငယ်စဉ် အတိတ်ဘဝ၌ အရေးပါ အသုံးဝင် သစ္စာရှိခဲ့သဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော တပည့်တပန်း ရဲဘော်ကလေးများ ရတတ်ကြမြဲဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆရာဖြစ်သူ ကြီးမြင့်သွားသလောက် သူတို့ အရည်အချင်း မမီမူကြောင့် ဆရာနှင့်အတူ လိုက်၍ကား မကြီးမြင့်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဆရာ့အပေါ်၌ သံယောဇဉ် အမျှင် မပြတ်နိုင်ပဲ ရှိနေကြရာ မိမိကိုယ်စား ဆရာ့အပါးသို့ ရောက်နေကြသူ များကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ ဆရာက မိမိကိုယ်စား နောက်မှ ပေါ်သည့် သူတပါးအား အရေးထားနေသည်ကို မိမိအရာ မဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့် မကျေမလည် ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ ဤလို သူရို့၊ ဣဿာ မျိုးကို ဆရာကရော အသိုက်အဝန်းကပါ သည်းခံသည်။ လျစ်လျူရှု သည်။ ဤသည်ကိုပင် “ဣဿာလှကလေး” ဟု ဆိုချင်ပါ၏။

မောင်ဆန်၊ သို့မဟုတ် အရှင်ဆန္ဒနှင့် ဘုရားရှင်တို့၏ ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ တော ထွက် မည် စိုး သော ကြောင့် ဖခင်ဘုရင်၏ အခက်အခဲ မျိုးစုံတို့ဖြင့် ထိန်းကွပ်ထားသော သိဒ္ဓတ္ထဘဝတွင် သေအတူ ရှင်မကွာ သစ္စာရှိလှစွာသော ငယ်ဖော်ရဲဘက် မောင်ဆန် မဟုတ်ပါလော။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလျှင် အရင်းခံအပ်သော ဇွဲမျိုးခံ ငယ်ဖော် ရဲဘက်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သည်းခံမှ နိဗ္ဗာန်ရောက် တော့မည့် အရှင်ဆန္ဒ၏ အနာဂတ်ကို သိထားသောကြောင့်လည်းကောင်း ရဟန်း ဖြစ်လှာသည့်အခါတွင် ပေတေတေ ကတ်တတ်တတ်နှင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို နှံ့ဆိုး ဆိုးလျက်ရှိသော အရှင်ဆန္ဒအား ဘုရားရှင်ကရော ပတ်ဝန်း ကျင်ကပါ မသိနိုးနား မကြားကျိုးကျွံဖြင့် သည်းခံခဲ့ကြသည်။

အရှင်ဆန္ဒ၏ အများဆုံး ဣဿာ ဦးတည်ချက်ကား-အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား-အကြီးဆုံး ရာ ထူး ရှင် ဖြစ် ၍ ဘုရားရှင် ထံပါးတွင် အများဆုံး အရေးပါလှသူ မဟုတ်ပါလော။

“ဘယ် နှယ်ဗျာ...အခုမှ ပေါ်လာလိုက်ကြတာ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာတဲ့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တဲ့၊ ထိပ်ဆုံးကနေရာတွေမှာ သူတို့ချည်းပဲ၊ ဥရုဝေလမှာ တောထွက်တော်မူတုန်းက ခြောက်နှစ်လုံးလုံး တရား ကျင့်သုံးနေတုန်းက တော့ သူတို့တတွေ ဘယ်ချောင်မှာ ကပ်နေကြတယ် မသိဘူး။ အခုမှ အရေးပါနေလိုက်ကြတာတွေ”

သို့သော် အရှင်ဆန္ဒ ကံစွဲမှာ ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “မောင်ဆန်” တွင် သီးသန့် ရေးခြယ်ပြီးဖြစ်၍ ဤမျှဖြင့် လုံလောက်ပြီ။

ဘုရားရှင်နှင့်ပင် ပြဿနာ ဖြစ်ရဟန်း ကား- သာရိပုတ္တရာသည် မိမိ တပည့်များကို အထိန်းအသိမ်း ညံ့သည်ဆိုကာ ဘုရားရှင်၏ ပြစ်တင်မှုကို ခံရရုံမက ကျောင်းမှပင် နှင်ထုတ်ခံရသည် မဟုတ်ပါလော။

တချို့တွင်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မသန့်မရှင်း ကဗျစ်ကညစ် နေမှုကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်၏ ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုပြဿနာ ပေါ်ခဲ့ရသည်။

“သာရိပုတ္တရာ။ ။ သန့်ရှင်း သေသပ်မှုဟူသည် အထက်တန်း ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ အရာဖြစ်၍ ရဟန်းတို့တွင်လည်း လိုအပ်သည်။ သင်ကဲ့သို့သော ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကမူ သန့်ရှင်း သေသပ်မှုကို မပြုခဲ့သော် အခြား ရဟန်းတို့ကို အဘယ်ပုံ ဆိုဆုံးမရပါအံ့နည်း”

အရှင်သာရိပုတ္တရာ တရားကျင့်သုံးနေသည့် တနေရာတွင် မသန့်ရှင်း သည်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မြင်တော်မူရာမှ ဆုံးမအပ်သော စကား ဖြစ်သည်။

မှန်လှပေ၏။ ဆုံးမခံရမည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြောဖွယ် ရှိသည်ကား- မသန့်ရှင်း မသေသပ်မှု၊ အဝတ်အဆင် အနေအထိုင်တို့တွင် အလေးအနက်မထား၊ အမှတ်မဲ့ ကပိုကရိုနေမှုသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပင်ကိုဗီဇ ဘဝ အားနည်းချက် တရပ်ပါတည်း။

ဤကိစ္စတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာဘက်မှ ဆင်ခြေစကား ပြောကြားခွင့် ရခဲ့ပါသော် ပြောကြား အကြောင်းပြစရာကား ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် မလိုအပ်သော အမှားဟူသည် အမှားသာလျှင် ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဆုံးမ စကား ဆိုလျှင် အစဉ် နားဝင်ချိုလေ့ရှိသော သောဝစွဿတာ မင်္ဂလာ ဂုဏ် အရှင်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း ဆင်ခြေစကား ဟူသည်ကို စိတ်ကူးမှ မထည့်ခဲ့။

အကယ်၍သာ ဆင်ခြေ ဝင်ခွင့်ရ၍ ဝင်ရမည် ဆိုသော် တရားရှင် ရဟန္တာတို့မည်သည် မိမိတို့ ရရှိထားအပ်သော တရားအာရုံတွင် တချောင်း တည်းသော စိတ်အဟုန်ဖြင့်ရှုမှတ်စူးစိုက်သူများသာဖြစ်ကြ၏။ စိတ်ဟူသည် အာရုံတခုတွင် စူးစိုက်လွန်းသောအခါ အခြားအာရုံ၊ အခြားကိစ္စများတွင် လျစ်လျူရှုသည့်ပမာ လွတ်နေတတ်၏။ ထိုအခါ အဝတ်အဆင်၊ အစား အသောက်၊ အနေအထိုင်တည်းဟူသောသာမန်ကိစ္စများသည် မသိသူတို့၏ အမြင်တွင် ကပိုကရို၊ ကဗျစ်ကညစ်ပမာ ဖြစ်နေတတ်တော့သည်။

ရဟန္တာကြီး တပါးသည် ဆွမ်းခံသွားယင်းဖြင့် ရလာသော ဆွမ်းကို လမ်းဘေးသစ်တုံးတခုပေါ်တွင်ပင် ထိုင်၍ ဘုဉ်းပေးသည်။ ထိုအခိုက်ဆွမ်းခံ ကြွလာသော အခြားရဟန်းကလေးတပါး၏ အမြင်တွင် မလျော်လှသော ကြောင့် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ စားရာ၊ နေရာသလောဟု ကဲ့ရဲ့မိသည်။ ထိုအခါ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်က “ရဟန်းကလေး။ ။ သတိပြုလော့။ သင့်မှာ အရိယူပန္နရာယ် (ရဟန္တာကို စွပ်စွဲသော အန္တရာယ်) သင့်လေပြီ” ဟု ဆုံးမလိုက်သည့်အခါမှ သတိရ၍ တောင်းပန်ရသည်။ ရဟန္တာကို စွပ်စွဲ မိလျှင် အပြစ်သင့်ကာ တရားအလုပ်မှ အတားအဆီးဖြစ်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သန့်ရှင်းသေသပ်မှုဟူသည် လိုအပ်သော်လည်း သာသနာ တော် သမိုင်းတွင် နေမှု၊ စားမှုကို ဂရုမပြုပဲ တရားအလုပ်၊ ပရိယတ်အလုပ် တွင်သာ အာရုံစူးစိုက်ကာ ပြီးစလွယ် နေထိုင်တတ်ကြသော မထေရ်တို့ မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမူကား ဘုရားရှင်မှလွဲလျှင် ခေါင်းဆောင် စံပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ဆုံးမမှုမှာ လိုအပ်သောဆုံးမမှု ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ဆုံးမမှုကြောင့်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မိမိ၏ပင်ကိုစရိုက်ကို ပြင်ဆင်ကာ နောက်ပိုင်းတွင် အထူးသတိဖြင့် နေထိုင်ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ကိုရင်ကလေးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ဟန်ကား - ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမ မတိုင် မီတွင်ပင် မိမိ၏အဝတ်အဆင်ကို အမှတ်မဲ့နေလေ့ရှိသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အဝတ်တွင် ဆွမ်းခံကြရန် သင်္ကန်းဝတ်ရုံရာ၌ ပရိမဏ္ဍလအဖြစ် မညီမညွတ်ပဲ သင်္ကန်းစကြီးတဘက်စောင်းနင်းဖြင့် ဝတ်ရုံ မိသည်။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော ကိုရင်ကလေးက “အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ဘုရား၏သင်္ကန်းစကြီး တဘက်စောင်းနင်းနှင့် ပရိမဏ္ဍလ သိက္ခာပုဒ် နှင့် မညီမညွတ် ဖြစ်နေပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ချက်ချင်းပင်ပြင်ဆင်၍ နောင်ကိုလည်းအလားတူအပြစ်တွေ့လျှင် လျှောက် ထားပါဘိ ဟု ကိုရင်ကလေးကိုပင် ဆရာတင်လိုက်ရသည်။

ယင်းသို့သော ပြဿနာမျိုးစုံအရှင်ဖြစ်၍ စာဝင်၊ ပေဝင် မဟုတ်သော် လည်း ပြဿနာတရပ်အဖြစ် ပြောဆိုကြသည်ကား - ဆွမ်းကျွေး ပင့်လှာ သော ဒါယကာကြီးတဦးနောက်သို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လိုက်ပါသွား၍ ဝါနေရာတွင် ရေအိုင်ကလေးတခုကို တွေ့သောအခါ နှုတ် မျောက်ဘဝက ပါလာသော ဝါသနာကြောင့် အရှင် သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ကြီးက ရေအိုင်ကလေးကို ကျွေ့၍မသွားပဲ ခုန်ကျော်၍သွားသည်ဆို၏။ ထိုအခါ

ဆွမ်းအလှူတင် သင်္ကန်းသုံးထည်ပါ ကပ်လှူရန် စီစဉ်ထားသော နောက်ပါ ဒါယကာကြီးက သဒ္ဓါလျှော့၍ နှစ်ထည်သာ လှူတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သတဲ့။

နောက်ထပ်ရေအိုင်ကလေးတခုကို အလားတူတွေ့သောအခါတွင်လည်း ဝါသနာကြောင့် အလားတူပင် ခုန်ကျော်လိုက်သောအခါ သင်္ကန်း တ ထည် လျှော့သွားပြန်၏။ အလားတူပင် နောက်ထပ် ရေအိုင်ကလေး တွေ့သောအခါတွင်မူ မခုန်ကျော်တော့ပဲ ကွေ့ရှောင်၍ သွားသော ကြောင့် ဒါယကာက “အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်ကြောင့်မခုန်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ “ဒါယကာ၊ ဒီတခါခုန်လျှင်တော့ သင်္ကန်း သုံးထည်စလုံး ကုန်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် မခုန်တော့ပါ”ဟု အမိန့်ရို ခ်လိုက်သောအခါမှ သူတပါးစိတ်အကြံကိုသိသော ရဟန္တာမှန်း သိသဖြင့် ဒါကာက တောင်းပန်သတဲ့။

ဤဖြစ်ရပ်ခြင်းရာကို တန်ခိုးဖြင့်အခုန်အပုံ အလှုပ်အရှား များသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့်တူ၍ အပြောများသော်လည်း အရှင်သာရိ ပုတ္တရာနှင့် လည်း တွဲ၍ပြောတတ်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် မဟုတ်က ဟုတ်ကအထိ စွပ်စွဲ ခံရသော ပြဿနာအရှင်ပါတည်း။

သို့ရာတွင် ယင်းမဟုတ်က ဟုတ်က ကိစ္စမျိုး၌ ကြီးမားလေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်တရပ်သည်ကား တွဲခိုပါရှိလျက် ရှိပေ၏။ ယင်း အဓိပ္ပာယ်သည် ကား ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်များအနက် “သဝါသနံ = ဝါသနာနှင့်တကွ၊ ပဟန္တံ = ပယ်စွန့်တော်မူပြီးထသော” ဟူ၍ = ဘုရားရှင်သည် ကိလေသာ မှန်သမျှကို ဝါသနာနှင့်တကွ ပယ်စွန့်တော်မူသည်ဟူသော ဂုဏ်ထူးတရပ် ပါရှိလေရာ ဘုရားရှင်မှတပါးသောအခြားအရိယာတို့သည် ရဟန္တာပင်ဖြစ် တပြီးလည်း ဝါသနာကိုတော့ မပယ်စွန့်နိုင်ကြသေး။ နှစ် မျောက်ဘဝမှ ပါလှာသည်ဆိုသော ခုန်ကျော်လိုသည့်ဝါသနာသည်အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ထိပ်တန်းရဟန္တာကြီးများပင် မပယ်စွန့်နိုင်။ ဘုရားရှင်သာလျှင်ဝါသနာ နှင့်တကွ ပယ်စွန့်တော်မူသည်ဟူသော ဂုဏ်တော်တရပ်ကို ထွန်းပြခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဒဏ္ဍာရီကလေးပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဆိုသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အမှတ်မဲ့နေထိုင်မှုများမှာ ခေါင်း ဆောင်စံပြ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ အခြားရဟန်းတို့ နမူနာယူနိုင်ရန် ဆုံးမ ကံမြစ်ရ သော်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဘဝအဆက်ဆက်က ပါရှိလာသော ဗီဇဝါသနာကလေးတရပ်ဟူသော ဆိုရပေတော့မည်။

[၂]

ပင်ကို ဗီဇဝါသနာဟူသည် ဖျောက်ခဲဘိခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းကား- ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမပြီးသည့် အကြားမှပင်လျှင် ယခုလည်း သင်္ကန်းဝတ်ရုံမှ ကပို ကရိုဖြင့် အခြားရဟန်းတပါးကို သွားယင်းလာယင်း မိမိ၏ သင်္ကန်း စဖြင့် ထိပါးမိသောအခါ ပြဿနာကြီးတရပ်တက်လာရပြန်ပေပြီ ဖြစ်၏။

ဖြစ်ရပုံမှာ- အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းစဖြင့် မတော်တဆ ထိပါးခံရ သော ရဟန်းမှာ ဝေဠုဝန်တို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လက်ယာတော်ရုံ အဂ္ဂသာဝကအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်စဉ် ကပင် မကျေနပ်သဖြင့် အပြစ် ရှာရန် အစဉ်ချောင်းမြောင်း စောင့်လင့်လျက်ရှိနေသော ရဟန်းတပါးပင် ဖြစ်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တပည့်ရဟန်းများနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီ ရန်ရှိ၍ ဘုရားရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရှေ့တော်မှောက်ရဟန်းများအကြား မှ ကြွချီ ထွားသွားသောအခါ အနီးရှိ အဆိုပါရဟန်းကို မိမိ၏မသေသပ် သော သင်္ကန်းစကြီးဖြင့် ထိပါးမိသွား၏။

ဤသည်ကို ပြဿနာတင် စွပ်စွဲပြောဆိုရန် စောင့်လင့်လျက် ရှိသော ရဟန်းက ချက်ချင်းမလျှောက်သေးပဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ ခရီးအတန် ထွက်မီမှ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ “မှန်လှပါ။ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာသည် တပည့်တော်ကို ကိုယ်စောင်းတိုက်ပြီး သူ့သင်္ကန်း စကြီးဖြင့် တမင်ထိပါး ပုတ်ခတ်ကာ မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်သွားပါသည်ဘုရား” ဟု တစိတ်ကိုတအိတ် လုပ်ကာ ပြဿနာတင် လျှောက်ထား တိုင်ကြားလေ တော့သည်။

တစိတ်ကို တအိတ်လုပ်ဟန်ကား- အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းစဖြင့် ထိုရဟန်းအား အမှတ်မဲ့ထိပါးမိသွားသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင်ရဟန်း က မိမိအား ကိုယ်စောင်းတိုက်သွားပါသည်ဟု ပုံကြီးချဲ့၍ လျှောက်ထား လိုက်သည်။ အကြင်သူတယောက်အပေါ်၌ မလိုလားသည့်အခါတစိတ်ကို တအိတ်လုပ်ကာ ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြသည်ကား လူညံ့တို့၏ ဓမ္မတာပေတည်း။

ထို့ပြင် မိမိလျှောက်တင်လိုသည်ကို ချက်ချင်း မလျှောက်တင်သေးပဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ ခရီးအတန် ထွက်မီသည့်အခါမှ လျှောက်တင်ခြင်း မှာလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား တတ်နိုင်သလောက် ကသိ ကအောက် ဖြစ်စေရန် ဖြစ်ပေ၏။

ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ဘုရားရှင်သိပါ၏။ သို့ရာတွင်လူကြီးဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ သိကာမျှဖြင့်မပြီး ၊ သိလျက်နှင့်မသိချင်ဆောင်ရသည်။ မိမိသိသည် မသိသည် အပထား၍ တပည့်ငယ်သားများ နားရှင်း, ဘဝင်ကျအောင် ပြုလုပ် ဖြေရှင်းပေးရသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပြဿနာကိုအခွင့်ကြုံတိုင်း ရှင်းလင်းပေးလိုသည်။ အကြောင်းကား- ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အပေါ်တွင် တပည့်အများက မကျေမလည် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေသေးသည်ကို သိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

စွပ်စွဲသောရဟန်းမှာ နောင်ခါ၌ ဂိုဏ်းခွဲထောင်ကာ ဂိုဏ်းဆရာကြီး ပြုလုပ်ရန် ဆင်ကြံ, ကြံစည်လျက်ရှိသော ရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် တပည့်ကျော်ကောကာလိက ရဟန်းတို့၏ ဂိုဏ်းခွဲဝါဒ မှိုင်းမိနေသူ မာနတုံး မာနခဲ သာကီဝင်ရဟန်းတပါး ဖြစ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အပေါ်၌ ဤရဟန်းစွပ်စွဲ လျှောက်ထားလှာသော ပြဿနာသည် အပေါ်ယံအားဖြင့်ကြည့်လျှင် သာမန် ကိစ္စကလေးမျှ ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း အတွင်းတွင် နက်ရှိုင်းသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လျက် ရှိနေပေသည်။ တနည်းဆိုသော် နောင်ခါတွင် ဘုရား ရှင် သို့ပင် ထိပါး တိုက်ခိုက်လာမည့် ဂိုဏ်းခွဲအရေးအခင်းအတွက် ဘုရား ရှင် လက်အောက်မှ အကြီးဆုံးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အခွင့်သာခိုက် တိုက်စစ် ဆင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြုံလှာမည့် အရေးအခင်းအတွက် အားစမ်းပြင်ဆရာလည်း ရောက်၏။ မိမိမလိုလားသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား တပည့်တပန်းတွေ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းကြီးနှင့် ခရီးထွက်မည့်ကိစ္စကို အနှောင့်အယှက် ပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဒေါသအခြေခံတွင် မာနနှင့် ဣဿာဆိုးတို့၏ အခိုးအဇွေများပေတည်း။

ပြဿနာဆိုသည်မှာ မြုံထားစကောင်းသော အရာမဟုတ်ပေ။ အကြောင်းတခုခုကြောင့် ပြဿနာကိုမြုံထားလျှင်၊ သို့မဟုတ် လူကြီးကိုယ်တိုင်ကပင် ပြဿနာရှင်ဖြစ်ကာ ပါဝင်သက်ရောက်နေလျှင် ငယ်သော ပြဿနာသည် ကြီးလာတတ်၏။ ကျဉ်းသော ပြဿနာသည် ကျယ်လာတတ်၏။ ထို့အခါ အကိုင်အတွယ် ခက်သည်ထက် ခက်လာတတ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် သာသနာ့ဦးကိုင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်သည် တပည့်ရဟန်း များအတွင်း ပြဿနာတရပ်ပေါ်လာလျှင် အကြွေးမထား အချိန်မဆိုင်းပဲ ချက်ချင်းရှင်းလင်းပစ်လိုက်သည်ချည်းသာဖြစ်၏။ တပည့် ရဟန်း တပါး အပြစ်ရှိသည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းခေါ်၍ဆုံးမ ကံမြစ်သည်။ ရှုတ်ချစရာရှိ လျှင် ချက်ချင်းရှုတ်ချသည်။ ကယ်ချွတ်ဖွယ်လိုလျှင် ချက်ချင်း တရား ဟောကြား ကယ်ချွတ်သည်။ မျက်နှာကြီးငယ်လိုက်ရိုးမရှိ။ အပြစ်နှင့်တူလာ လျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင်လျှင် ကျောင်းမှ နှင်ထုတ် သည် မဟုတ်ပါလော။

ပြဿနာပေါ်လှာတိုင်း ယင်းကဲ့သို့ပိုင်နိုင်စွာ နည်းညွှန် ဆုံးဖြတ်နိုင် သော ခေါင်းဆောင်အရည်အချင်းကလည်း အပြည့်ရှိနေပြီး မဟုတ်ပါ လော။ သူမတူသော ဖြောင့်စင်းတည်ကြည်မှု၊ သူမတူသော မေတ္တာရှင်၊ သူမတူသောကရုဏာအရှင် မဟုတ်ပါလော။

ယခုပြဿနာကိုလည်း ချက်ချင်းကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးရမည်။ သာမန် ဖြေရှင်းရုံမျှမဟုတ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြေရှင်းရပေမည်။ အကြောင်း ကား- တိမ်မယောင်နှင့်နက်သော ပြဿနာ မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ခရီးသွားနေဆဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံသို့ ရဟန်းတပါးကို အသော့လွတ် အမီလိုက်စေ၍ “သာရိပုတ္တရာနှင့် သူ့ တပည့်အားလုံး ချက်ချင်း ပြန်လာကြရမည်” ဟု အမိန့်တော် ထုတ်လိုက်ရ သည်။ တဘက်တွင် ယင်းသို့ အမိန့်ထုတ်ပြီးနောက် တဘက် တွင် လည်း ကျောင်းရှိ သံဃာအားလုံးကို ရှေ့တော်မှောက်သို့ စုရုံးစည်းဝေးစေလိုက် သည်။

ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် တပည့်များ ဝပ်စင်းမိသောအခါ ဘုရားရှင်က “သာရိပုတ္တရာ။ ။ဟောသည် ရဟန်း က၊ သင်သည် သူ့ အား သင်္ကန်းစဖြင့် မထီမဲ့မြင် ထိပါးပုတ်ခတ်သွားရုံမျှ မက ကိုယ်ဖြင့်ပင် ထိပါး တိုက်ခိုက်သွားသည်ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဤပြဿနာကို ငါဘုရားနှင့် အနီးအပါး ရဟန်းများသာမက ရဟန်းအား လုံး သိရှိနိုင်ရန် ထ၍ ဖြေရှင်းလျှောက်ထားလေလော့” ဟု မိန့်ကြား ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ရှိခိုးလျက် တန်းလန်းနှင့်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ရှိခိုးခြင်း၏ အင်္ဂါတွင် ပဉ္စပတိဋ္ဌိတ တည်ခြင်းငါးပါး။ ထိုခြင်းငါးပါး ဟု ဆိုသော်လည်း ရှိခိုးခြင်း၌ နည်းပရိယာယ် အခြားအင်္ဂါရပ်များ ရှိ ပေသေးသည်။

သင်္ကန်းရုံထားသော ရဟန်းသည် ဆရာမထေရ်ကြီးတို့ကို ထားဦး၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်သော်လည်း သင်္ကန်းရုံလျက်ကြီးနှင့် ရှိမခိုးရ။ အကြောင်း မူကား၊ ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းရုံခြင်းဟူသည် သာသနာ့သိက္ခာ ကြီးစွာသော ကာယိန္ဒြေကို ဆောင်ခြင်းဖြစ်ပေရာ သင်္ကန်းရုံလျက်ရှိခိုးခြင်းမှာ သာသနာ့ သိက္ခာ၊ ရဟန်းသိက္ခာကို မဲ့စေသည်။ ရှိခိုးမှုထက် သိက္ခာ စောင့်ထိန်မှုက ပို၍ အရေးကြီး၏။

ဘုရားရှင်ကို မဆိုထားဘိ၊ ထိုင်နေသော ဆရာထေရ်ကြီးကိုပင်လျှင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိမခိုးရ။ အကြောင်းမူကား-ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ဂါရဝ ပြုသည်ဆိုသော်လည်း ထိုင်နေသော ထေရ်ကြီးကို ထလျက် ရှိခိုးခြင်းဖြင့် မထီမဲ့ အဂါရဝသဘော သက်ရောက်သည်။

ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရံဖန် ကျောင်းပြင်ပလို့ နေရာ များ၌ ဘုရားရှင်နှင့် အကြောင်းကြုံလှာသောအခါ မတ်တတ်လျှင် မတ် တတ်ချင်း ရှိခိုးလျှောက်တင်ခဲ့ရဘူးသော်လည်း ကျောင်းတော်ရှိ ဘုရား ရှင်နေရာ၊ သံဃာ့အလယ်တွင်မူ ဝပ်စင်းရှိခိုးနေမြဲဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်က ယခု အထူးအမိန့်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ် လျှောက်တင်ရန် မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိစ္စ၏ အတိုင်းအရှည်၊ ပြဿနာ၏ အနက်အရှိုင်းကို ချက်ချင်းပင် သိရှိလိုက်ရသည်။ အကြောင်း သော်ကား-မိမိ၏ လျှောက်ထား ဖြေရှင်းမှုကို ကြားနာနိုင်ရန် သံဃာ့ ပရိသတ်ကြီး စည်းဝေးထားသည်ကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြည်းညှင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်၍ သင်္ကန်းစများကို သေသပ် အောင် ဆွဲညှိလိုက်သည်။ သာမန်အားဖြင့် သင်္ကန်း ဝတ်ဆင်သည့်အခါ လက်ရုံးများပေါ်နေတတ်သည်မှာ အရေးအသားကို ဟင်းလင်း ဖွင့်ခြင်း ဖြင့် လေးစာ ရှိသေအပ်သော သူများအား မလေးစား မရှိသေသယောင် ရှိသောကြောင့် ထက်ဝက်သော သင်္ကန်းရုံပုံစံဖြင့် လက်ကန်တော့တင် ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ ရှိခိုးမှုမှာ ဘုရားရှင်သို့ ဦးတည်သော်လည်း မိမိအသံ ကို သံဃာ့ပရိသတ်ကြားနိုင်လောက်အောင် သံဃာ့ ပရိသတ်ဘက်သို့ ခပ် စောင်းစောင်းကလေး ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား အောင်မြင်

ကြည်လင်သော်လည်း ဓမ္မသံဝေဂမှ လှိုက်လှဲလေးနက်စွာ ထွက်ပေါ်လာ သောအသံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းတခမ်းတနား လျှောက်ထားသည်။

ယင်းလျှောက်ထားချက်၏ ခမ်းနားမှုကို “အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သီဟ နာဒ လျှောက်ထားချက်” သို့မဟုတ် “အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြင်္သေ့ ဟောက် လျှောက်ထားချက်” ဟု ပိဋကတော်တွင် သတ်မှတ်သည်။

သီဟနာဒ-ခြင်္သေ့ဟောက်ဟု ဆိုသဖြင့် မာနစကား အကြွားလျှောက် ထားချက်ဟု အဓိပ္ပာယ်မသက်ရောက်ပေ။ မာနကင်းမှု၊ သည်းခံမှု၊ ကျိုးနွံ မှု၊ နှိမ်ချမှုတည်းဟူသော သူတော်ကောင်း စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မြတ်လှသော သဘောထားတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာ၏ အနက် အရှိုင်းကိုကြည့် ကာ ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကို ထောက်ထား၍ ရဟန်းအများလည်း ဓမ္မ သံဝေဂရုကြပါစိမ့်သောငှာတကယ်အရှိကိုအရှိအတိုင်းသွန်မှောက်လျှောက် ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေရာ၊ လျှောက်ထားမှု ခမ်းနားကြီးမားလှသော ကြောက် ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံအဖြစ် ဂုဏ်ပြု အမည်တပ်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

“ဆရာသခင် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤ ရဟန်းအား သင်္ကန်းစဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ထိပါးပုတ်ခတ်မထိ မဲ့မြင် ပြုအပ်သည်ဆိုရာ၌၊ တပည့်တော်၏ ပင်ကိုဗီဇ အားနည်းမှုကြောင့် ရဟန်းများအကြား၌ သင်္ကန်းစဖြင့် ထိပါးမိခြင်းသည် ဟုတ်မှန်တန်ရာ ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဖြင့်ထိပါး မလေးမစားပြုသည် ဆိုသည်မှာကား မဟုတ်မှန်ပါဘုရား။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်ထံမှောက်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ တပည့်တပန်း ရဟန်းတပါးကို အပထား၍ သာမန် ကိုရင်လေးကိုသော်မျှလည်း မထိမဲ့မြင် မပြုလုပ်ခဲ့ဘူး ပါဘုရား။

မြေကြီး ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ် ထံမှောက်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မြေကြီးကဲ့သို့သာကျင့်ခဲ့ပါသည်။

မြေကြီးသည် သူ့အပေါ်သို့ မစင်ကြယ်သည်ကိုလည်း စွန့်ပစ်ကြပါသည်။
 စင်ကြယ်သည်ကိုလည်း စွန့်ပစ်ကြပါသည်။ တူးဆွလိုသော် တူးဆွကြပါ
 သည်။ စိုက်ပျိုးလိုသော် စိုက်ပျိုးကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မြေကြီးကတော့
 အမှုမထားပါ။ မညည်းညူပါ။ မစက်ဆုပ်မရွံရှာပါ။ မတုန်လှုပ်ပါ။
 ပြုလို့သမျှ ပြုလုပ်သူ၏အကျိုးကိုသာ ပြီးစေပါသည်။ ဤ ဥပမာအတိုင်း
 တပည့်တော်သည် မြေကြီးနှင့်တူသော စိတ်ထားဖြင့်သာ နေခဲ့ပါသည်
 ဘုရား။

ရေ ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင် မြတ် ထံ မှောက် သို့
 ရဟန်းအဖြစ် ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ရေကဲ့သို့သာ ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ ရေ
 တွင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် မစင်ကြယ်သည်ကိုလည်း ဆေးကြောကြပါသည်။
 စင်ကြယ်သည်ကိုလည်း ဆေးကြောကြပါသည်။ ခြေဆေးလိုသော် ဆေး
 သည်။ သောက်သုံးလိုသော် သောက်သုံးသည်။ ရေကတော့ အသုံးပြုသူ၏
 အကျိုးကိုသာ ရှေးရှုပါသည်။ ဤဥပမာအတိုင်းပင်လျှင် တပည့်တော်သည်
 ရေကဲ့သို့ပင် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်ဘုရား။

မီး ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်ထံမှောက် ရဟန်း
 အဖြစ် ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မီးကဲ့သို့လည်း ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာ
 တွင် မီးဖြင့် သူတပါးကို ပူလောင်စေသည် မဟုတ်ပါ။ မီးသည် စင်ကြယ်
 သည်ကိုလည်း လောင်မြှိုက်သည်။ မစင်ကြယ်သည်ကိုလည်း လောင်မြှိုက်
 သည်။ အကောင်းကိုလည်းလောင်မြှိုက်သည်။ အဆိုးကိုလည်း လောင်မြှိုက်
 သည်။ မီးသည် မျက်နှာကြီးငယ်မလိုက် မိမိသို့ ဆိုက်ရောက်လာသမျှကို
 လောင်မြှိုက်သကဲ့သို့ တပည့်တော်သည်လည်း အဆိုးလောကဓံကိုလည်း
 မရေတွက်၊ အကောင်းလောကဓံကိုလည်း မသိမှတ်။ မီးကဲ့သို့သာ တစဉ်တ
 ဖြောင့်တည်း ကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။

လေ ဥပမာ

“အရှင်မြတ် ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ် ထံမှောက်သို့
 ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ လေကဲ့သို့ပင် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ လေသည်
 စင်ကြယ်သည် မစင်ကြယ်သည်မရွေး၊ မျက်နှာကြီးငယ်မလိုက်၊ တိုက်ခတ်

အပ်သည်တို့ကို တိုက်ခတ်သကဲ့သို့ တပည့်တော်သည်လည်း လေကဲ့သို့ပင် တဖြောင့်တည်း ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်ဘုရား။

ကြေး (ချေး) သုတ် အဝတ်ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်ထံမှောက်သို့ရောက် လှာသည့်အချိန်မှစ၍ အညစ်အကြေးသုတ်သော အဝတ်ကဲ့သို့သာ ကျင့် သုံးနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကြေးသုတ်အဝတ်ဖြင့် မစင်ကြယ်သည်ကိုလည်း သုတ်ပါသည်။ စင်ကြယ်သည်ကိုလည်း သုတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကြေး သုတ်အဝတ်ကတော့ စင်ကြယ်မှု မစင်ကြယ်မှုကို လျစ်လျူရှု၍ ပြုလုပ်သ၏ အကျိုးကိုသာ နှိမ်ချစွာ ပြီးစီးစေသကဲ့သို့ တပည့်တော်သည်လည်း ကြေး သုတ်အဝတ်ကဲ့သို့ပင် အစဉ်သဘောထား၍ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။

သူတောင်းစား ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်တို့အား ‘ဘိက္ခု’ ဟူ၍ အရှင်မြတ် က ပညတ် သတ်မှတ်ထားသော အမည်သည် သာသနာတော်နှင့် ဆန့် ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်သော မာနတရားဆိုးကိုအစဉ်သတိရ ပစ်ပယ်နိုင်စေရန် တောင်းစားသူ၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမများကိုအစဉ်မီခိုနေရသူ၊ သူတောင်း စား၏ အမည်ဖြစ်သည်ဟု တပည့်တော် နားလည်မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ဤ နားလည်မှုအတိုင်းပင် နှိမ်ချမှုသတိကို အစဉ်ဖြစ်စေ၍ အရှင်ထံမှောက်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှ စပြီး ရွာကိုဝင်သောသူတောင်းစား၏ စိတ်ထားမျိုး ဖြင့် အစဉ် ကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သော အဝတ် ဖြင့် ခွက်လက်စွဲကာ ရွာသို့ဝင်သော သူတောင်းစားသည် မိမိစိတ်အမျှင် ကို အစဉ် နှိမ်ချထားသကဲ့သို့၊ တပည့်တော် သည်လည်း ‘ငါ ဘိက္ခု သူတောင်းစားတကာ’ ဟူသော ကျိုးနိမ်သော စိတ်အစဉ်ဖြင့်သာ မပြတ် ကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။

ချိုကျိုးနွား ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် အရှင်ထံမှောက်သို့ ရောက်လာ သည့် အချိန်မှ စ၍ ဦးချိုကျိုးသော နွားကဲ့သို့ပင် အစဉ်ကျင့်သုံး နေထိုင် ခဲ့ပါသည်။ ဦးချိုကျိုးသော နွားသည် သူတပါးအား ရန်ပြုမှုကို အပ ထား၍ မိမိအား ရန်ပြုလာလျှင်လည်း ခံဖို့ကိုသာ ပြင်ဆင်ထားသကဲ့သို့၊

တပည့်တော်သည်လည်း သူတပါးအား ထိပါး ရန်မရှိကို အပထား၍ သည်းခံဖို့ရန် ကြုံလှာလျှင် သည်းခံဖို့သာ ခံယူ နေထိုင်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။

မြေပုပ် ခွေးပုပ် ဥပမာ

“ကျေးဇူးတော်သခင် ဆရာအရှင် ဘုရား။ ။ ရေမိုးချိုးပြီး အလှအပ ပြင်ဆင် ခြယ်သထားသော မိန်းမပျို၊ ယောက်ျားပျိုတို့၏ လည်ပင်းတွင် မြေပုပ်၊ ခွေးသေအပုပ်ကို ဆွဲထားမည်ဆိုလျှင် အဲဒီအကောင်ပုပ်ကို စက် ဆုပ်သကဲ့သို့ပင်၊ တပည့်တော် သည်လည်း အရှင်ထံမှောက် ရောက်၍ အရှင်တို့ သင်ကြားဆုံးမအပ်သော တရားတွင် သက်ဝင်သည့်အချိန်မှစ၍ မိမိ၏ ရုပ်၊ ကိုယ်ကို မြေပုပ်၊ ခွေးပုပ် ဆွဲထားသည့်ပမာ အစဉ်စက်ဆုပ် ရှိရှာ နေသူ ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား။

အဆီအိုး ဥပမာ

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အပေါက်အကဲ့များမှ ယိုကျနေသော အဆီအိုးကို ထမ်းရွက်ထားရသူသည် အဆီအိုးကိုစက်ဆုပ် ရှိရှာသကဲ့သို့ပင်၊ တပည့်တော် သည်လည်း အရှင်မြတ်ထံမှောက်ရောက်ပြီး တရားထူးကိုကြားနာပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ မိမိ၏ ရုပ်၊ ကိုယ်ကို မပြတ် ရှိရှာစက်ဆုပ်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း ပါဘုရား”

[၄]

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အသံ ရပ်သွားသောအခါ လျှောက်ထားအပ်သော ဥပမာတရား၊ အဆင်ခြင်တရား၊ လုပ်ငန်းတရားအာရုံတွင် ထုံ၍ နေကြသကဲ့ သို့ ဆိတ်ငြိမ်မှုကမ္မလာကြီး လွှမ်းအုပ်ထားလိုက်သည့်ပမာ ရဟန်းပရိသတ် ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်၍နေကြသည်။

လျှောက်တင်မှု ဥပမာများ၊ တရားအချက်များသည် တခုထက်တခု ကြီးမားခန့်ထည် ပိုင်နိုင်လှသောကြောင့် ငုံ့၍ ကြားနာနေသော ရဟန်း တော်များသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မျက်နှာဆီသို့ အံ့ဩ ကျေးဇူးတင် သည့် အနေဖြင့် မော်၍ ရှုကြည့်ကြသည်။

ရှုပါလော့။ ဥပမာ ကိုးခုအနက် ရှေးဦးဥပမာ ခုနစ်ခုသည် မိမိကိုယ်ကို ပုံစံထား၍ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သူတော်ကောင်းတရားရှင်တို့၏ကျင့်ဝတ် ကို အဆုံးစွန်အထိ တခုပြီးတခု တူးနှိုက် ထုတ်ဖော်၍ပြသည်။

နောက် ဥပမာ နှစ်ခုသည်ကား- ဆင်ခြင်သိမှတ်ရမည့် ကိစ္စမျှသာမက တရားအလုပ်တွင် ရှုမှတ် ပွားများအပ်၊ ပွားများပြီးသော အလုပ်စခန်း ပိုင်းကို ဖော်ပြသည်။

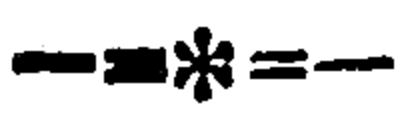
မြေပုပ်, ခွေးပုပ် ဥပမာတွင် 'အရှင်တို့' ဟု ဗဟုဝုစ်ဖြင့် လျှောက်ထား သည်ကား - သူ့ ပထမဆုံး ကျေးဇူးရှင် အရှင်အဿဇိသို့ပါ ရည်ညွှန်း လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပထမဆရာ အရှင်အဿဇိ၏ ကျေးဇူးကို မည်သည့်အခါမျှ မမေ့။ နေ့စဉ်ပင် ဆရာကို ရှိခိုးပြီးမှ ကျိန်းစက်မြဲ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား - ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ဦးဆောင်၍ ကောင်းချီးပေးကာ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သောအခါ ရဟန်းတော် တို့၏ သာဓုသံသည် အသည်းနှလုံးကို တူးလိုက်၍ ထွက်လာသော ဓမ္မ သံဝေဂ အပြည့်နှင့် သာဓုသံဖြစ်သောကြောင့် အခါတိုင်း သာဓုသံများ ထက် ပြန်ကျယ်လှိုင်းဟိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အကျိုးရှိလှစွာသော ပြဿနာဖြေရှင်းပွဲကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်း သော် တမူကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ လျှောက်ထားနေခိုက်မှာပင် ရဟန်း များစွာတို့အဖို့ ဓမ္မယာဉ်တွင် မိမိတို့ စိတ်အစဉ်ကို တင်၍ ဆင်ခြင် ရှုပွား ကြသောကြောင့် အကျွတ်တရား ရကုန်ကြသည်။

ပြဿနာတင်သူ ရဟန်းတော် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အပေါင်းအသင်း မကောင်းမိ၍ သဘောထား မှားနေခဲ့စေကာမူ အခြေခံရှိသူ ဖြစ်ပေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏တရားတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် ရဟန်းများ အလယ်၌ ကွပ်ညှပ်ဆုံးမပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသောအခါ ချက်ချင်းပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်း၍ 'တပည့်တော် မှားမိပါ ကြောင်း၊ သည်းခံတော်မူပါမည့်အကြောင်း' ခွင့်တောင်း လျှောက်ထား သည်။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သည်းခံသည့်အပြင် သင်္ကန်းစဖြင့် ထိပါးမိခဲ့သော မိမိ၏အပြစ်ကိုလည်း သည်းခံပါမည့်အကြောင်း ပြန်လည် တောင်းပန်သောအခါ ကြီးမြင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တဦးက မိမိအမှားကို ဝန်ခံ တောင်းပန်မှုဟူသည် တွေ့ရခဲ၊ ကြားရခဲဘိခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သာဓုသံ တည်ညံ့ဖြင့် ဂါရဝ နိဝါတ ပွဲကြီးပမာ ဖြစ်သွားပြန်သတည်း ။

[၁]

ယခုနှစ် မိုးဦးကောင်းသည်။ နွေနှောင်းရက်ကုန် ကဆုန်ဆန်းစ သာသာ ကပင် မိုးမပြတ်ရွာသည်။ မိုးဦးကောင်း၍ မိုးချိန်စောသောကြောင့် လယ် သမားဦးကြီးတို့ ထွန်ထုံးစောစောပြင်ကြသည်။ ပန်းဖွဲ့အဟန်၊ မြတ်စိတ်မန် ဖြင့် ထွန်သန်ထွန်ကိုင်တို့ကို ပြင်ကြသည်။ လယ်သို့ စောစောဆင်းကြ သည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းက မိုးကြီးရွာထားသောကြောင့် နံနက်ပိုင်းတွင် အေးစိမ့် လျက်ရှိ၏။ စည်းစိမ်ရှင် သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သားတို့ အိပ်ရာထက်တွင် နွေးနွေးထွေးထွေး ကျေး၍နေကြသောအချိန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မကျေးသော လူနှစ်စုရှိနေသည်။ တစုမှာ မိုးသည်ပင် သူတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ မိုးအေးခြင်းသည်ပင် သူတို့အဖို့ လာဘ်ကြီးတပါးဖြစ် သော လယ်သမား ဦးကြီးတို့ဖြစ်၍ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ဟူသော သဘောဖြင့် နှင်တံကို မမြင်ရမီ အချိန်ကပင် နွားနှင့်အတူ လယ်လုပ်ခင်သို့ ဆင်းသော လယ်သမားဦးကြီးတို့ ဖြစ်သည်။

ကျန်တစုကား—နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုသည့် ဝီရိယလျှင် အရင်းတည်သော သဟဿေယျ သိက္ခာပုဒ်၊ အရုဏ်လွန်အောင် မအိပ်ရသော သိက္ခာပုဒ် တော်ကို မပြတ် ထိန်းသိမ်းသည့် ရဟန်းတော်များဖြစ်၏။ ယင်း သိက္ခာပုဒ် တော်ကြောင့် ချမ်းသည်ပူသည် ရာသီမရွေး ဇေတဝန်သည် နံနက် အရုဏ်မတက်မီကပင် နိုးကြား လှုပ်ရှားမြဲဖြစ်၏။ အချို့က တရားအား ထုတ်သည်။ အချို့က တိုးညှင်းစွာ ပါဠိရွတ်သည်။ အချို့က တံမြက်လှည်း ကျောင်းသန်ရှင်းသည်။ အချို့ မထေရ်ကြီးများက တရားရှုမှတ်ယင်းဖြင့်

အညောင်းဖြေ လမ်းလျှောက်သည်။ အချိုက သောက်ရေ သုံးရေ တည်ခင်းသည်။ အအေးဓာတ်ကြောင့် များသောအားဖြင့် ဒုက္ခသက်န်းကြီးများကို လွှမ်းခြုံထားကြသည်။

မကြာမီ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံထွက် ကြွကြွတော့မည် ဖြစ်၏။ အချိုကမူ စောစောစီးစီးပင် ဆွမ်းခံထွက်ကြရန် သက်န်းသပိတ် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကြောင်းမူကား- သာသနာတော် ထွန်းကားသော သာဝတ္ထိတွင် အရုဏ်တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆွမ်းလောင်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော နေရာများစွာရှိသည်။

ဘုရားရှင်သည် စောစောစီးစီး ဆွမ်းခံ ထွက်ကြွတော့မည့် အဟန်ဖြင့် ကျောင်းတော်အဝတွင် သက်န်းတော်ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်ကို နောက်တော်ပါးမှ အရှင်အာနန္ဒာ တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘုရားရှင်သည် ယမန်နေ့က ပင့်ဖိတ်လက်ခံထားအပ်သော ဒါယကာတဦး၏ဆွမ်းကို မေ့လျော့နေဟန် တူသည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ တွေး၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်အား အလုပ်အကျွေးကောင်းတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း “ယမန်နေ့က ပင့် ဖိတ် လက် ခံ ထား အပ် သော ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို အလှူခံရန် ရှိနေပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသောအခါ “ငါသိပါ၏ အာနန္ဒာ။ ဆွမ်းခံထွက်ရန်မဟုတ်ပါ။ ငါတို့မြို့ပြင်လယ်ကွင်းသို့ သွားကြစို့”ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအဖို့ ပို၍ အတွေးခေါင်သွားရသည်။

ဘုရားရှင်သည် လယ်ကွင်းကို နှစ်သက်၏။ လယ်ကွင်းမှ ဝန်းကျင်လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုး၏။ စိမ်းလန်းသော ကောက်ပင် မြင်ကွင်းကြီးများကို ရှုကြည့်၍ သမ္မာအာဇီဝ စစ်မှန်လှသော လယ်လုပ်သားကြီးများကို ချီးကျူးဘူး၏။ ဒါယကာ လယ်မှူးသုဒ္ဓအား လယ်တရားဖြင့် ကယ်ချွတ်ခဲ့ဘူး၏။ အခွင့်ကြုံတိုင်း လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဘူးသည်လည်း မှန်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ယခု ကြွတော်မူမည်ဆိုသည့် အချိန်သည်ကား အချိန်အခါအားဖြင့် မသင့်နှိုးယောင်တကား။ စောလည်းစောလှစွာ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အေး မြ လျက် ရှိ ပေ သည်။ ထွန်ချိန် ယက်ချိန်မျှရှိသေး၍ လယ်ကွင်းတို့သည် မလှပ မတင့်တယ်လှသေး။ သို့ပါလျက် ဤအချိန်တွင် လယ်ကွင်းသို့ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူမည် ဆိုသည်မှာ အဘယ်အကြောင်း

ကြောင့် ပါနည်း။ သိတော်မူ မြင်တော်မူသော ဘုရား ရှင် တို့၏ အလို တော်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် လင်းလုလု မှောင်ရီရီ ဝိုးတဝါးအချိန်တွင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့် နောက်တော်ပါ အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် မြို့ပြင် လယ်ကွင်းဆီသို့ ထွက်ကြ လာခဲ့ကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လယ်ကွင်းပြင်တနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူလုံးကို မမြင်ရသေးသော်လည်း စေဟဲ့၊ တော့ဟဲ့နှင့် နွားမောင်း လယ်ထွန်လျက် ရှိသော လယ်သမားကြီးတဦး၏ အသံကို ကြားနေရသည်။ လင်းရောင် သန်းလာပြီဖြစ်၍ အနီးသို့ရောက်မှ အဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ လယ်သမား လူရိုးကြီး သုမာနပေတည်း။

မိမိတို့၏ ဒါယကာတဦးပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ရိုးလွန်းသောကြောင့် ‘လူ ရိုးကြီး သုမာန’ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ရတနာသုံးပါး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ အခွင့်ကြုံတိုင်း ဇေတဝန်သို့ ချဉ်းကပ်တတ်သည်။ ရဟန်းတော်တို့ထံမှ စာသံ ပေသံ တရားသံများကို သင်ယူရုတ်ဖတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အခြေ အနေ မပေးသေး၍ ရဟန်းမဖြစ်နိုင်သေးသော်လည်း သင်ယူမှု လျင်မြန် သူဖြစ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အခွင့်ကြုံတိုင်း တတ်အား သမျှ ဆွမ်းစသည်ကို လောင်းလှူလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ လက်နှင့် အလုပ်မပြတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အခွင့်ကြုံခွင့် နည်းပါးသည်။

သုမာန၏လယ်ထွန်ခွင်အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဘုရားရှင်က “ကြီး စားလှပါချည့် ဒါယကာ သုမာန”ဟု ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်သော အခါ သုမာနက “ဪ-ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ပါတကား၊ အချိန် ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်၊ မိုးရွာတုန်း ထွန်ချရသကဲ့သို့ ဘုရား”ဟု ပြန်လျှောက်ယင်း ထွန်ကိုလှုတ်၍ ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် “အရှင်တို့ လယ်ကွင်းထဲကြွလာတာ စောလှပါချည့် ဘုရား”ဟု ဆက်၍လျှောက်သည်။

ဘုရားရှင်က မည်သည့်ကိစ္စနှင့် လယ်ကွင်းသို့ လာကြောင်းကို မိန့်ကြား တော်မူ “ပဲငါတို့အတွက် သင့်လုပ်ခွင်မပျက်ပါစေနဲ့ သုမာန” ဟုသာ မိန့်ကြားကာ ကန်သင်းရိုးတနေရာဆီသို့ ကြွသွားတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် လူရိုးကြီး သုမာနက ဘုရားရှင်သည် မိမိထံသို့ အရေးတယူ လာရောက် တော်မူပေသည်ဟု ယူဆကာ ဘုရားရှင်တို့ နောက်ပါးက အတန်ငယ်မျှ ထက်ကြပ် လိုက်သွားသောအခါ ကန်သင်းရိုးတွင် သုံးဦးသား ရပ်မိကြ၏။

ထိုအခါ လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ အံ့စဖွယ်ဖြစ်ရသည်ကား ဘုရားရှင်
ရပ်တော်မူသည့် ခြေတော်ရင်းအနီတွင် အထုပ်တထုပ်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင်
ဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ ထမင်းထုပ်ကား မဟုတ်ပေ။ စောလှပေသေး၏။
အဘယ်သူ၏ အထုပ်ပါနည်း။

သုမာနအဖို့ ယင်းသို့ ဇဝေဇဝါရှိနေခိုက် ဘုရားရှင်က အထုပ်သို့
လက်ညှိုးညွှန်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား....

“နောက်တော်လိုက်ပါ
အာနန္ဒာ။ ။
အဆိပ်ပြင်းထန်
မြေသဏ္ဍာန်ကို
ကော်မြင်စံ အာနန္ဒာ။ ။”

ဟု ဂါထာကဗျာဖြင့် မေးလိုက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက....

“ဂုဏ်တော်ဝိသိဋ္ဌ
သုံးလူ့ ထိပ်။
အဆိပ်ပြင်းထန်
မြေသဏ္ဍာန်ကို
ကော် မြင်ပါ၏ဘုရား။ ။”

ဟု ဂါထာကဗျာဖြင့်ပင် ပြန်၍ လျှောက်ထားသည်။

လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ ထူးဆန်းသော အထုပ်ကို အာရုံစိုက်ခိုက်တွင်
မိမိဝါသနာထုံလှသော ဂါထာကဗျာသံကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှ
ပင် ကြားရသောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ကျက်မှတ်လိုက်သည်။ မေ့မသွား
ရန် နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်မျှ ထပ်၍ ဆိုနေခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်
အာနန္ဒာတို့ ကြံသွားတော်မူကြသည်။

ဖြစ်ပုံကား-ဤသို့တည်း။

[၂]

သာဝတ္ထိမှ သူကြွယ် အိမ်တအိမ်ကို ဒမြတစုက လယ်ကွင်း တောစပ်တနေ
ရာမှနေ၍ ဥမင်ဖောက်ပြီး ခိုးယူသည်။ ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာ အထုပ်၊ အထည်

မြောက်မြားစွာရသည်။ ဥမင်လမ်းမှ ပြန်လာကြသောအခါ သစ္စာဖောက်
 ဒမြတ်ယောက်က ရတနာ အထုပ်တထုပ်ကို ကဲ့ဝှက်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့
 ရောက်သောအခါ လူရိုးကြီး သုမာန၏ လယ်ကွက်တွင် ဝေကြ၊ခြမ်းကြ
 သည်။ ဝေခြမ်းငြင်းခုံယင်းနှင့် သစ္စာဖောက်ဒမြတ် ကဲ့ဝှက်ထားသော
 အထုပ် ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်တို့ လယ်ကန်သင်းတွင် တွေ့မြင်ရ
 သော အထုပ်သည်ကား ဤအထုပ်ပေတည်း။

ရဟန်းဟူသည် ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာနှင့်စပ်သော မည်သည့်
 ကိစ္စမျိုးတွင်မျှ တိုက်ရိုက်ပါဝင် မစွက်ဖက်စကောင်း။ အခြားသူ၏ ပစ္စည်း
 ဥစ္စာကိုထားဦး မိမိ၏ ပစ္စည်း ဥစ္စာဟု ဆိုအပ်သော ပရိက္ခရာ တပါး
 ပါးကိုပင်လျှင် သူခိုး ဒမြတ်တို့ ခိုးယူလုယက်ခဲ့ပါသော် သည်းခံရ၏။
 လျစ်လျူရှုရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မဟာကရုဏာတော် စက်ဝန်းသို့ ကြွရောက်လာ
 သော ယခုကိစ္စတွင် ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာ၊ ရတနာတို့နှင့် ဆက်၍နေသောကြောင့်
 ဝိနည်း ပရိယာယ် သွယ်ဝိုက်သော နည်းဖြင့်သာ သိစေတော် မှုခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်တို့ ကြွသွားသောအခါ သုမာနအဖို့ ထူးဆန်းသော အထုပ်
 အနီး၌ပင် အထုပ်ကိုကြည့်ယင်း စဉ်းစားခန်း ဝင်လျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်တို့က
 မြေဟုဆိုသည်။ မြေအရှင်ဆိုလျှင် လှုပ်ရှားမှုမရှိသောကြောင့် မဟုတ်
 တန်ရာ။ မြေအသေကို ထုပ်ထားသည်နှင့်လည်း မတူလှ။ ပသို့ပါလိမ့်ဟု
 စဉ်းစားသည်။

ပစ္စည်း တစုံတရာကို ထုပ်ထားသော အဝတ်သည် အထက်တန်းစား
 အဝတ်အထည် တခုဖြစ်၏။ မြေသေတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ အထုပ်သည်
 ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့ စောစောစီးစီး ကြွလာ
 ကြပုံကလည်း ထူးခြားလှပါဘိ။ ယင်းသို့ မဝေခွဲနိုင်သော အတေးများ
 ဖြင့် လူရိုးကြီး သုမာနသည် အထုပ်ကို မရဲတရဲကိုိုင်၏။ မရဲတရဲ ဖြေ၏။

အထုပ် ပြေသွားသောအခါ တွေ့ရသော ပစ္စည်းများကြောင့် သုမာန
 အဖို့ လက်နှစ်ဘက်မြောက်ပြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် “အလိုလေး ဘုရား
 ဘုရား” ဟု မြည်တမ်းလောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖိုးတန်
 လက်ဝတ်ရတနာများပေတည်း။

သုမာနအဖို့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဆက်၍ စဉ်းစားရပြန်၏။ ဤပစ္စည်းများကို
 ဘုရားရှင်က လာရောက် စွန့်ကြဲလေသလော။ ဤသို့ကား မဖြစ်နိုင်။

အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့် သံဃာများအဖို့ ပရိက္ခရာမှလွဲ၍ ပစ္စည်း တစ်စုံတရာ မရှိကြသည်မှာ သံဃာတော်များနှင့် ရင်းနှီးပြီးသော မိမိအဖို့ သိပြီးဖြစ်၏။ နတ်ဒေဝတာများကပင် လာရောက် မ,စလေ သလော။

မိမိပိုင်နက် လယ်ကွက်အတွင်းသို့ အဆင်သင့် ရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းများကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဝမ်းသာရမယောင် ရှိပါ၏။ ကြားဘူးသည်ကား—ဧဝာသက သဌေးသည်လည်းကောင်း၊ မိမိကဲ့သို့ပင် လယ်လုပ်သားကြီး ပုဏ္ဏသည်လည်းကောင်း မိမိတို့၏ ပိုင်နက်မြေအတွင်းမှ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရွှေ, ငွေ, ရတနာများ ထွက်ပေါ်၍ လာကြကာ သဌေး ဖြစ်သွားကြသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မိမိထံသို့လည်း ဘုရားရှင် နှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဤရတနာများ ရောက်ရှိလာ လေသလော။

ယင်းသို့သော ဇဝေဇဝါအတွေးဖြင့် ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ယူငင် ရန် လက်လှမ်းလိုက်သောအခါ ပစ္စည်းနှင့် လက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လက်နှစ်ဘက်လုံးပင် အပေါ်သို့မြောက်ကာ တုန်ဆုတ်သွားမိ ပြန်သည်။ အကြောင်းကား-ယခုကလေးတွင်ပင် ဘုရားရှင်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာ တို့က လျှိုဝှက်သော ပဟေဠိဂါထာ၊ အလင်္ကာပုံစံဖြင့် “အဆိပ်ထန်သော မြေ” ဟု ညွှန်ပြ ရွတ်ဆိုသွားကြသည်ကို သတိ ရလိုက်သောကြောင့်တည်း။

တကြောင်းမှာလည်း လယ်သမားကြီး သုမာန၏ ပင်ကိုရိုးသားမှုနှင့် ကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာ တော် အ များ တည်း ဟူသော သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိပိုင် မိမိနှင့် မတန်မရာ မျက်လှည့်ပမာ ရောက်ရှိလာသော ပစ္စည်းအပေါ်၌ တဘက်တွင် တပ်မက်မှုလောဘစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည် မှန် သော် လည်း တဘက်တွင် တရားရှင် လူရိုးလူကောင်းစိတ်က ထိန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဤပစ္စည်းများကို တွေ့စက လူမသိသူမသိ မိမိပိုင်နက်သို့ အလိုက်သင့် ရောက်လာသော ပစ္စည်းများကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ လောဘအရှိန်နှင့် ယူငင်သိမ်းပိုက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ယခုသော် ပစ္စည်းများ တွေ့ပါလျက် လက်နှစ်ဘက်ကိုပင် မြောက်ကာ တုန်ဆုတ်သွားခြင်းမှာ ပင်ကို လူရိုးလူကောင်းစိတ်က ထိန်းထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သုမာနသာ အကယ်၍ ချက်ချက်ချာချာ စဉ်းစားတတ်မည့်ဆိုလျှင် မိမိအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစေကြောင်း တစုံတခု ပြုလုပ်မည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က လက်ညှိုးညှန်၍ “အဆိပ် ပြင်းထန် မြေသဏ္ဍာန်” ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်လည်းတချက်၊ ရတနာထုပ် အနီးတွင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ခြေရာတို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် ရှိနေသည်လည်း တကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ ဤသို့ မစဉ်းစားတတ် မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။

ထိုအခိုက်မှာပင် “ဟောဟိုမှာ တွေ့ပြီဟိတ်၊ တွေ့ပြီကွ၊ မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းထားကြ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ မင်းမှုထမ်းအချို့ ခေါင်းဆောင် သော မြို့သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်ရှိလာကြကာ သုမာန အား ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။ မင်းမှုထမ်းများက သုမာနအား ကြိုးဖြင့် ချည်တုပ်သည်။ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူသည်။ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်ဟန်တူသူက သုမာနကို ရိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သုမာနက တစုံတရာမခုခံ။ ထွက်ပြေးဖို့ လည်း အမှုအရာမျှပင်မပြု။ အခိုက်အတန့်ကလေး အတွင်း၌ပင် ရောက်ရှိ တွေ့ကြုံလာရသော ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဤပစ္စည်းထုပ်၊ ဤလူ အများကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှု စဉ်းစားယင်းဖြင့်ပင် တွေ့တွေ့ကြီးနှင့် ပြုသမျှကို ခံသည်။

ပစ္စည်းကို လူဆိုးတို့ ဥမင်ဖောက်၍ ယူစဉ်က ပစ္စည်းရှင်တို့ မသိသော် လည်း သိသောအချိန်၌မူ ချက်ချင်းပင် သက်ဆိုင်ရာတို့သို့ တိုင်ကြားကာ ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေရာ ခံ လိုက် သော အခါ သုမာန၏အထံ၊ သုမာန၏ လယ်ကွက်တွင် ခြေရာလမ်းဆုံးသည်။ ခြေရာလမ်းအဆုံးတွင် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပစ္စည်းယူသူကို လက်ပူးလက်ကျပ် တွေ့ကြုံဖမ်းမိသော ကြောင့် ပစ္စည်းရှင်တို့ ဝမ်းမြောက်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိပစ္စည်းကို ယူရ သော်ကောဟူသော ဒေါသဖြင့် ပစ္စည်းရှင်က သုမာနကို ရိုက်သောအခါ ခေါင်းဆောင် မင်းမှုထမ်းကြီးက လက်ကာ၍ တားမြစ် လိုက် သည်။ အကြောင်း သော် ကား- ပစ္စည်းရော လူကိုပါ လက် ပူး လက်ကျပ် တွေ့ရှိ ဖမ်းမိနေပြီ ဆိုစေကာမူ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော မင်းမှုထမ်းကြီးအဖို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဖွယ်ရာ အကြောင်း အချက်များကို တွေ့နေရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပေပြီ။

စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော မင်းမှုထမ်းကြီးအဖို့ မိမိတို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင်ပင် ထွန်းတုံးတန်းလန်းနှင့် လယ်ထွန်ဆဲ နွားနှစ်ကောင်ကို မြင်

ရသည်။ ဤလူကြီးသည် ဤကိစ္စ ဤပစ္စည်းများနှင့် အကြောင်းကြုံကြိုက် လာသူသာဖြစ်၍ ဤလယ်မြေကို ထွန်ယက်လျက်ရှိသောလယ်လုပ်သားကြီး သာဖြစ်ရမည်ဟု မင်းမှုထမ်း တွေးသည်။

တကြောင်းမှာလည်း လူဆိုး လူလိမ် လူမသမာတို့ မည်သည် မိမိတို့၏ ယုတ်မာ မှားယွင်းသောကိစ္စကို လူမသိသောအချိန်၊ အထူးသဖြင့် သက် ဆိုင်ရာ အစိုးရဝန်ထမ်း တာဝန်ရှိသူတို့ မသိသောအချိန်၌ အဘယ်မျှ ဟန်ဆောင်ဖုံးအုပ် လူကောင်းသူကောင်း ဓာတ်ခုတ်၍ နေနိုင်စေကာမူ ယခုကဲ့သို့ လက်ပူးလက်ကျပ် မိသောအချိန်မျိုး၌မူ ပါးစပ်ကပင် ဖွင့်ဟ ဝန်မခံသေးစေကာမူ အမူအရာ အားဖြင့် ကျီးကန်း တောင်းမှောက် မျက်နှာပျက်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကိုလည်း လူဆိုးပရက္ခတို့နှင့် တွေ့ကြုံရဖန်များ၍ အပါး ဝ, လျက်ရှိသော မင်းမှုထမ်းကြီး စဉ်းစားမိသည်။ ယခုတွေ့ကြုံနေရသော လယ်လုပ်သားကြီးမှာ အံ့အားသင့်ရုံသာရှိ၍ မရိုးသားသောမျက်နှာ အမူ အရာမျိုး မတွေ့ရ။

နောက်တကြောင်းမှာလည်း ဇေတဝန်နှင့် အဆက်အဆံ့ရှိ၍ ဘုရား ရှင်နှင့် သံဃာတော်များ၏ ဒါယကာတဦးဖြစ်သော မင်းမှုထမ်းကြီးသည် ဇေတဝန်၌ ဤလယ်လုပ်သားကြီးကို ရံဖန် ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်ခဲ့ဘူးပေရာ လူဆိုး သူခိုးတယောက်ဟု ထင်မှတ်ဖို့ရန် ဒွိဟသံသယ ရှိလာသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ တွေးခေါ်ခြင်းများသည် မိမိ အလုပ်မဟုတ်။ သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးမင်းများ၏အလုပ်သာဖြစ်ပေရာ အမြင်အားဖြင့် ပစ္စည်းရော လူကိုပါ မိလျက်ရှိသောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးသို့ သက်သက်ညာညာနှင့် ရောက်ရှိဖို့သာ မိမိတတ်နိုင်ပေမည်။

“ကျွန်တော်ဘာမှ မသိရပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု သုမာနက အသံ တိုးတိုး တိမ်တိမ်နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်ဟန်တူသူက “သူခိုး ဆိုတာ ဘယ်သူခိုးမှ ကျွန်တော်သူခိုးပါလို့ ပြောဘူးလို့လဲ၊ ပစ္စည်းရော လူပါ လက်ပူးလက်ကျပ် မိနေတာကိုတောင် ကျွန်တော်ဘာမှမသိရပါဘူး ခင်ဗျားတဲ့။ ဟား- ဟား” ဟု သရော်လိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော် လယ်ကွက်ထဲ ရောက် လာ တာပါ။ ကျွန်တော်လဲမသင်္ကာလို့ ကြည့်နေတုန်း....”

“တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့။ ပစ္စည်းတွေက ခြေထောက် ပေါက်ပြီး မင့်လယ်ထဲ ရောက်လာကြသတဲ့လား”

ဤနေရာ၌ လယ်သမားကြီး သုမာနက ယနေ့နံနက် လူလုံးမကဲ့မီ အချိန်ကပင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ မိမိလယ်ကွင်းသို့ ကြွရောက် လာကြပုံ အတွေ့အကြုံကိုပါ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမည်လားဟု စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ ဆိုက်ရောက်လာသော မိမိ၏ အရှုပ်အထွေးထဲသို့ အလွန်သန့်ရှင်းတော်မူကြသော အရှင်များအား ဆွဲ၍ မထည့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖြစ်လာသမျှအကြောင်းကို ခေါင်းစင်း၍ပင် ခံတော့မည်။ သို့ရာတွင် ဓမ္မောဟဝေရက္ခတီတိ ဓမ္မစာရီဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း တရားကိုတရားသည် စောင့်ရှောက် ကောင်း ပါ၏ဟု အားတင်း၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် နေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်ရှေ့ဆောင်မှုထမ်းကြီးက “ကဲ ပစ္စည်းလဲတွေ့ပြီ၊ လူကိုလဲမိပြီ။ ကျုပ်တို့အလုပ်က သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးကို တင်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ သွား ကြစို့” ဟု ဆိုကာ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းဘက်သို့ သုမာနကို ချည်နှောင် ခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သုမာနက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု တစုံတရာ မပြု၊ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင်ထွန်တုံးတန်းလန်းနှင့် နွား နှစ် ကောင်ကို ထွန်တုံးမှဖြုတ်၍ အနီးရှိမြက်ခင်းသို့ လွတ်ပေးရန် တောင်းပန် သောကြောင့် မင်းမှုထမ်းတယောက်က လွတ်ပေးခဲ့သည်။

[၃]

လယ်လုပ်သားကြီး သုမာန၏ အမှုသည် ထိုနေ့နံနက်တွင်ပင် သာဝတ္ထိ၏ အမြင့်ဆုံး ရုံးတော် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်၏။ ခိုးမှု၊ တိုက်မှု ဟူသည်သေဒဏ် အထိ ဆုံးဖြတ်ရသောအမှုဖြစ်၍ အမြင့်ဆုံး ရုံးတော်မှသာ ဆုံးဖြတ်နိုင် သော အမှုဖြစ်သည်။ မဟာဗန္ဓုလ၏ရုံးတော်တည်း။

သာဝတ္ထိ၏ ဥပဒေအရ ခိုးမှုတခုထင်ရှားခဲ့သော် ပြစ်ဒဏ်မှာ သေဒဏ် ပင်ဖြစ်၏။ သေဒဏ်ကို ကယ်နှုတ်နိုင်သူမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ပင်ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် သေဒဏ်ဟူသည်မှာ အုပ်ချုပ်သူတို့အတွက် ဥပဒေအရ မလွဲသာ မရှောင်သာ ချမှတ်ရသော ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော်လည်း မတော်တဆ မှား ယှင်းခဲ့လျှင် အဖိုးတန်သော လူ့ အသက်တချောင်းအတွက် ပြင်ဆင်နိုင်ရန်

လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ကယ်တင်ခွင့်ကြုံလျှင် ကယ်တင် နိုင်ရန်လည်းကောင်း သေဒဏ် ချမှတ်ခံရပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့် ဆိုင်းငံ့ရသည်။

မဟာဗန္ဓုလဟူသည် သာဝတ္ထိမျှသာမက ဝန်းကျင်ခိုင်ငံများစွာသို့ပင် ကျော်ကြားလှသောစစ်သူကြီးဖြစ်၏။ စစ်သူကြီးအဖြစ်မျှသာမက ဖြောင့် မတ် ရိုးသား တရားမျှတမှုတွင်လည်း ကျော်ကြားလှသူ ဖြစ်သည်။

သာသနာတော် ထွန်းကားလာသော ယနေ့အချိန်တွင်မူ ဘုရားရှင်၏ ဗြဟ္မစိုရ်လမ်းစဉ် တည်းဟူသော တရားဓမ္မစက်အောက်၌ အရေးပါသော နိုင်ငံကြီး အားလုံးလိုလိုပင် တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ ရွှေလမ်း ငွေလမ်း မေတ္တာ လမ်း ဖောက်ကြကာ စစ်မက်ရေးရာ နည်းပါးလာသည် တကြောင်း၊ သာဝတ္ထိ၏ ရှိရင်းစွဲအမြင့်ဆုံး တရားရေးအဖွဲ့သည် လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ ထူပြောမှုဖြင့် နာမည်ပျက်လျက်ရှိသည်တကြောင်း တို့ကြောင့် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ အမိန့်ဖြင့် အလုပ်နည်းပါးလျက်ရှိသော ကျောင်းနေဘက်ငယ်ဖော် လူရိုးကြီး မဟာဗန္ဓုလအား တရားရေး တာဝန်ကို လွှဲအပ်ထားသော ကြောင့် မဟာဗန္ဓုလအဖို့ တရားသူကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရချိန် ဖြစ်သည်။

ယနေ့နံနက်ပိုင်း တရားခွင်သို့ တင်လှာသောလယ်သမားကြီး သုမာန ကို မြင်လိုက်စဉ်ကပင် သုမာန၏ရိုးသားသော အသွင်အပြင်ကို မြင်ရ၍ လည်းကောင်း၊ တရားစွဲတင်လှာသောမင်းမှုထမ်းကြီးထံမှ သက်ညှာသော လျှောက်တင်စွဲဆိုချက်နှင့် ငြင်သာသောအပြုအမူများကို တွေ့ရ၍လည်း ကောင်း ဤသူသည် ခိုးသူတရားခံ စင်စစ်မဖြစ်နိုင်ဟု မဟာဗန္ဓုလစဉ်းစား မိပါ၏။ သို့ရာတွင် တရားရုံးမျက်လုံး၊ တရားရုံး အဆုံးအဖြတ်ဟူသည်မှာ ထင်မြင်ချက်ဟူသည် ဖြစ်ပွားမှု အချက်အလက်မှ ကောက်ယူရသော ဒုတိယ ကိစ္စသာ ဖြစ်၍ ဖြစ်ပွားမှု အချက်အလက်သည်သာ ပဓာန ဖြစ်ပေရာ သုမာန၏မူခင်းမှာ ပစ္စည်းရောလူပါ လက်ပူးလက်ကျပ် တပြိုင်နက် ဖမ်းမိ ထားသည့်အချက်၊ သုမာနဘက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ သက်သေ တစုံတရာ မရှိလေသည့်အချက်တို့ကြောင့် သက်သေမျိုးစုံဖြင့် ခိုင်လုံချည်တုပ်မိလျက် ရှိနေသော ခိုးမှုအတွက် မလွဲသာ၊ မရှောင်သာ သေဒဏ်ပြစ်ကိုသာ ချမှတ် လိုက်ရတော့၏။

သို့ရာတွင် သေဒဏ်ထုံးစံအတိုင်း ရက်သတ္တပတ် ဆိုင်းငံ့ပြီးမှ ပေးရန်နှင့် မြို့ကို လှည့်လည်ရာ၌ သက်ညှာစွာပြုမူရန် သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းကြီးအား နားလည်မှု ပေးလိုက်ရသည်။ အကြောင်းကား- သာသနာတော် ထွန်းကား လျက်ရှိသော သာဝတ္ထိ၌ သေဒဏ်ပေးလောက်သော ပြစ်မှုဟူသည် တနေ့ တခြားနည်းပါးလာခဲ့ပေရာ သေဒဏ်ပြစ်မှုရှင် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ တွင်လည်း ဆိုးလို့၊ ခိုးလို့ ကြောက်ရွံ့စေခြင်းအလို့ငှာ ပြစ်မှုရှင်အား အချက် အချာ မြို့တွင်းနေရာတို့၌ လှည့်လည်၍ ပြသကြေငြာရသော ထုံးစံတရပ် သည် သာဝတ္ထိ၌ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင်ဖန်လာသောကံကြမ္မာဖြင့် သုမာန အဖို့ သေလမ်းသို့ မြန်းရတော့မည်မှာ သေချာ၍နေသောကြောင့် မိမိ အားထားရာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရနာသုံးပါးမှတစ်ပါး အခြားအားကိုး ဖွယ်ရာ မရှိလေတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတို့တွင် မိမိကို ဖမ်းဆီးခဲ့ သော မင်းမူထမ်းကြီးက ဦးဆောင်၍ ထုံးစံအတိုင်း လှည့်လည်ပြသသော အခါ လူရိုးကြီး သုမာနအဖို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ သက်ညှာစွာပင် ဖြစ်စေကာမူ ရံဖန်ရံခါ မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော ကြိမ်ဒဏ်ကိုမျှလည်း ဂရုမထား။ သုမာန၏ နှုတ်ဖျားမှ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်လျဉ်းသော မိမိရရှိသမျှ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရား ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုလျက် ရှိသည်ကိုသာ ကြားကြရသည်။

‘ခလုတ်ထိမှ အမိတ်’ ဟူသကဲ့သို့ နဂိုက အဘယ်မျှ ဆိုသွားရန်ရင်းသို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ သေဒဏ်သင့်လာသောအခါ၌ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ မိဖကိုတမ်းတ ခြင်း၊ ပုတီးလက်စွဲခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်စသော ကောင်းရာကောင်းနိုး ထင်သမျှ ရွတ်ဖတ်ခြင်းတို့မည်သည်မှာ လူမိုက်နောက်မှ အကြံရသူမှန်သမျှ တို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်ရကြားရသူ ပရိသတ်အဖို့ သော်လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ယခုလို ဒုက္ခိတ အကျဉ်းသားများနှင့် မပြတ်ဆက်ဆံရသော ရာဇဝတ်မှုထမ်းကြီးများအတွက်သော်လည်းကောင်း ရိုး၍ နေသော်လည်း ယခုသုမာန၏ အထံမှ ကြားရသော အသံတခုမှာကား ဆန်း၍နေ၏။

ထိုအသံမှာ အများထုံးစံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ စသည်လည်းမဟုတ်၊ နမောတဿလည်းမဟုတ်၊ ဣတိပိသောမျှလည်းမဟုတ်။ ယနေ့နံနက်ခင်းက မှ ယခုကြောင်းရပ်နှင့် ဆက်စပ်ကာ ဘုရားရှင်၏နှုတ်ကပတ်တော်မှကြားနာ သင်ယူခဲ့ရသော-

“နောက်တော်လိုက်ပါ
 အာနန္ဒာ။ ။
 အဆိပ်ပြင်းထန်
 မြေသဏ္ဍာန်ကို
 ကေန်မြင်စံ့ အာနန္ဒာ။ ။”

“ဂုဏ်တော်ဝိသိဋ္ဌ
 သုံးလူ့ထိပ်။ ။
 အဆိပ်ပြင်းထန်
 မြေသဏ္ဍာန်ကို
 ကေန် မြင်ပါ၏ဘုရား။ ။”

ဟူသော ဂါထာလိုလို၊ ကဗျာလိုလိုနှင့် လယ်လုပ်သားကြီး သုမာနထံမှ အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးဖြင့် အေးအေးနွဲ့နွဲ့၊ တဲ့ တဲ့ သာသာ ဆိုလျက် ရှိသည်ကို ကြားကြရသည်။

သာသနာတော်ထွန်းကား၍ အရိယာ ကိုးကုဋေမျှပင်ရှိသည်ဟု စာရင်း အတင်ခံရသော သာဝတ္ထိသားတို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ထံမှ သူတပါး မကြား၊ မသိရသေးသော တရားအသစ်အဆန်း တပုဒ်ကို ကြားနာရသည် ဆိုလျှင် ဂုဏ်ယူမြဲ ဖြစ်၏။ နှစ်သက်မြဲ ဖြစ်၏။ ယခု အကျဉ်းသားကြီး သုမာနထံမှ ကြားရသော အသံမှာ သာယာ နာပျော် ဖွယ် ရှိသည်နှင့်အတူ အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြသည်။ ပရိသတ်ကို အပထား၍ ရာဇဝတ်သားထိန်း အမှု ထမ်းကြီးပင်လျှင် ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။

သူ့ အလင်္ကာ ကဗျာမှာ ဤလို ဒုက္ခတွေ့ချိန်မျိုးတွင် ရှုတ်ဆိုသော ဘုရားရှိခိုး အားကိုးအားထားပြုသည့် စာလည်းမဟုတ်၊ တရားဟုလည်း မဆိုသာ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်ကြီး တို့၏ အမည်များကို အသုံးပြုထားသည်။ ဘုရားရှင်က မေး၍ အရှင် အာနန္ဒာက ဖြေပုံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟုလည်း မပေါ်လာ။ ရှေးအခါကလည်း ဤဂါထာ၊ ဤကဗျာ၊ ဤတရားမျိုးကို မည်သူ့ထံကမျှ မကြားစဖူးခဲ့။ ဆန်းသစ်လှသည်။ ဤအကျဉ်းသားကြီး

သည် ဤ အလင်္ကာ ကဗျာကို မည်သူ့ထံမှ မည်သို့မည်ပုံအကြောင်းပြု၍ ရရှိခဲ့လေသနည်း။

ထို့ကြောင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်သိလိုနေသည့်ဆန္ဒကိုယူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သိလိုလှသဖြင့်လည်းကောင်း ရာဇဝတ်မှုထမ်းကြီးက “အို... ရာဇဝတ်သား သုမာန။ ။သင့်ဂါထာမှာ ထူးခြားလှပါတိ။ သူများတကာမှာ ဤသို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ကိုးကွယ်ရာ ဂါထာများ ကိုသာ ရွတ်ဆိုကြသည်။ သင့် ဂါထာသည်ကား ကိုးကွယ်မှုနှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ဟန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တော်ကြီး တို့၏ အမည်တော်များကို အသုံးပြုထားသည်ကို ကြားရသည်။ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိ၍ မည်သူ့ထံမှရသော ဂါထာပါနည်း” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိပါ။ သိသည် ဆိုလျှင်လည်း ဝိုးတဝါးမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရရှိသောပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှ ကြားနာရရှိခြင်းဖြစ်၍ ရရှိသောအချိန်မှာ ယနေ့နံနက်ပင် ဖြစ်ပါသည်”

“အလို...ကြီးကျယ်လှပါသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ထံမှ ရသည် ဆိုပါကလား။ ဟယ်...ရာဇဝတ်သား၊ သေရအံ့ဆဲဆဲ ရာဇဝတ် မှုခင်း တန်းလန်းကြီးနှင့် ကုသိုလ်မှုကို စိတ်မကူးပဲနှင့် မုသား ပြောရာသလော၊ သို့မဟုတ် သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောသလော”

“မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မရှူးပါ၊ မုသားမဆိုပါ။ အမှန်ကိုပင် ပြော ဆိုပါသည်”

“ဟယ်...ရာဇဝတ်သား။ ။ဘုရားရှင်ထံမှရသည် ဆိုသည်မှာ ရှိစေ ဦးတော့၊ ယနေ့နံနက်ရသည် ဆိုသည်မှာကား ယနေ့နံနက် အစောကြီး ကပင် သင်သည် ရာဇဝတ်ကောင် ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျက် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့သည် ဆိုသည်မှာကား သင် မုသားဆိုသည် မဟုတ် သလော”

“မဆိုပါ၊ အမှန်ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့နံနက် အစော ကြီးပင် ကျွန်တော် ရာဇဝတ်ဘေးသင့်ခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ရာဇဝတ်ဘေး မသင့်မီ ထို့ထက်စောစောပင်လျှင် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင် အာနန္ဒာတို့သည် ကျွန်တော်၏ လယ်ကွင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူလာကြ၍ ယခု ကျွန်တော်ရွတ်ဆိုသော အလင်္ကာဂါထာကို တယောက်တပြန် ရွတ် ဆိုကြပါသည်ကို ကျွန်တော် ကျက်မှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သင့်စကားသည် လှပ၏။ ချောပ၏။ သို့ရာတွင် လုပ်ကြံ ပြောဆို ခြင်းမျှ ဖြစ်၍ သင့်အမှုကိစ္စအတွက် ဘုရားရှင်ကိုပင်ထည့်၍ မုသားဆိုရာ သလော”

“မဟုတ်ပါ။ မုသားမဆိုဝံ့ပါ။ ဤကိစ္စ ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဘုရား ရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ဇေတဝန်တွင်ပင် သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြ သောကြောင့် အလွယ်တကူပင် မေးလျှောက်နိုင်ကြပါသည်။ မဟုတ်မှန် ခဲ့သော် ကျွန်တော်သည် ဆယ်သက် ဆယ်ပြန်ပင် ရာဇဝတ်ဒဏ်ကို ခံနိုင် ပါ၏”

“ကောင်းပြီ။ သင့်စကား ရှိစေ။ ဘုရားရှင်ထံသို့မေးမြန်းရန် ဘုရင် မင်းမြတ်သို့ ငါတို့ လျှောက်ထားမည်”

[၄]

ဖြစ်နိုင်သောကိစ္စတော့ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤလယ်သမားကြီးအထံသို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိုးမလင်းမီ နံနက်အစောကြီး ရှုနွဲ့တို့ကို ကျော် နင်း၍ ကြံတော်မူသည် ဟူသော အချက်ကိုမူ ရာဇဝတ်ဝန်ထမ်းကြီး သံသယ ရှိသည်။

တဘက်ကလည်း ဝမ်းမြောက်၏။ အကြောင်းကား- သက်သေမရှိ၊ ပစ္စည်းနှင့် ထက်ကြပ်မိ၍ ရာဇဝတ်သားဘဝ ရောက်လာရသော်လည်း ဤ လယ်လုပ်သားကြီး၏ ရိုးသားမှုကို ယုံကြည်ခဲ့ရာတွင် ယခုသော် သူ့ စကားအတိုင်း မှန်ခဲ့ပါလျှင် ရာဇဝတ်ဘေးမှလွတ်မြောက်ဖို့ ထွက်ပေါက် ကို တွေ့ရလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ တွေ့ကြုံရပုံအကျိုးအကြောင်းကို လျှောက် တင်သောအခါ ကောသလ ဘုရင်အဖို့လည်း လျှောက်ထား စုံစမ်းဖို့ရန် အခက်အခဲမရှိ။ အကြောင်းသော်ကား - ကောသလဘုရင်သည် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ မပြတ်လိုလို သွားရောက်ဆည်းကပ်နေသူဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ကောသလ ဘုရင် ရောက်ရှိ၍ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရား ရှင်က....

“မှန်ပေသည် ဒကာမင်းမြတ်။ ။ ယနေ့နံနက် အစောကြီးပင်လျှင် ငါနှင့် အာနန္ဒာတို့သည် လယ်လုပ်သားကြီးသုမာနလယ်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိ သွားကြသောအခါ လယ်ထွန်လျက်ရှိသော သုမာနအား တွေ့ကြရသည်။ ငါနှင့် အာနန္ဒာတို့သည် ဂါထာ အလင်္ကာ တပုဒ်ကို အမေးအဖြေပုံစံဖြင့် ရွတ်ဆို ဟောကြားကြသောအခါ သုမာန က သင်ဆို အရကျက်ယူသည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ စင်စစ်သော်ကား - ယနေ့နံနက်ဖြစ်ရပ်မှာ သုမာန၏ ဘဝဝဋ်ကြွေးအရ ဆိုက်ရောက်လာသော ကံကြမ္မာ၏ ဝိပါက်မျှသာဖြစ်၍ သူ့တွင် အပြစ်မရှိပါ” ဟု မိန့်ကြားသည်။

“အံ့ဖွယ်ပါပေ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်သည် သတ္တဝါတို့ အား တရားဖြင့်သာ ကယ်တင်သည်မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်တိုင် အားထုတ်မှု ဖြင့်လည်း ကယ်တင်သူ ဖြစ်ပါပေသည်။ သုမာနအဖို့ ဤအမှုတွင် အရှင် မြတ်ကဲ့သို့သော သက်သေကိုသာ မရရှိခဲ့ပါသော် အသက်သေရတော့မည် အမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်ကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေကောင်းကို ရရှိသဖြင့် ရာဇဝတ်ဘေးမှ သုမာန ကင်းလွတ်ပါပြီဘုရား” ဟု လျှောက် ထားကာ သုမာနအား အကျဉ်းသားဘဝမှ ချက်ချင်းပင် ကင်းလွတ်စေ လိုက်သည်။

အကျိုးကား - လူရိုးကြီး သုမာနသည် ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်သည့် ထိုနေ့ညမှာပင် သံသရာ၏ ဘေးဒုက္ခကို တွေ့မြင်ကာ ကောသလဘုရင်၏ အကူအညီဖြင့် ရဟန်းတော် အရှင်သုမာန အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရားရှင်အဖို့လည်း ယခင်က လယ်မှူးကြီးသုဒ္ဓအား အလားတူ ကယ်ချွတ် ခဲ့ဖူးသည်နှင့် ဆက်၍ ‘လယ်လုပ်သားဦးကြီးတို့သခင် ဘုရားရှင်’ ဟူသော ဂုဏ်တရပ်ဖြင့် ပြောစမှတ် ပြုလာကြသည်။ ။

လူငယ်တို့အရှင်

[၁]

“ဟိုအကောင် ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလဲ။ စားချိန်မှန်း သောက်ချိန်မှန်း တောင် မသိတော့ဘူးလား။ ဟိုနေရာ သွားပြန်ပြီလား။”

“ရှင့်မလဲ...ကလေးကိုပဲ ရန်လုပ်လုပ်နေတာပဲ။ ကလေးက ဘယ်သွား ပြီး ဘာလုပ်လို့ များ ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြဿနာဖြစ်ဖူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဖူးကွ၊ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောပြောနေ ရတာ။ ဒီနေရာသွားတာကို ငါနည်းနည်းမှ မကြိုက်ဖူးဆိုတာ ဘယ်နှစ် ခါရှိပြီလဲ ပြောရတာ”

“ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေ၊ မျက်နှာကြီး ကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းတာ သင်းတာကိုမှ မကြိုက်ယင် ရှင့်သား ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းရဦး မှာလဲ”

“ဟေ့... ရှင်မ၊ ဝိသာခါသော မယ်ခါသော၊ အနာထပိဏ်သော မောင်ပိဏ်သော ငါ့လာမပြောနဲ့၊ အဲဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ပေါင်းတာ သင်းတာမကြိုက်တာကို ပြောတာ။ တော်ကြာ မင့်သား မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားမယ် နားလည်လား”

“ရှင့်နှယ်...အတွေးခေါင်ရန်ကောတော်၊ ကျုပ်သား ဒါတွေ နားမ လည်သေးပါဘူး။ ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ အခုမှ ဆယ်နှစ်တောင် မပြည့် သေးတဲ့ဟာ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မိဘမျက်စိမှာတော့ ကိုယ့်သားသမီးဆိုတာ ဆယ်နှစ် မပြောနဲ့ နှစ်တရာလဲ ငယ်နေသေးတာပဲ။ နို့ပေမယ့် သူတို့မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဇေ တဝန်မှာ ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်နဲ့ ရဟန်းလုပ်ထားတဲ့ ကလေးတွေ မင်းမတွေ့

ဘူးလား၊ သွာတဲ့နေရာက ဒီဇေတဝန်၊ ပေါင်းသင်းတာတွေက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သားသမီးတွေ။ တော်ကြာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကလေးဖြစ်လာမှာ ငါ မြင်ယောင် နေတယ်”

“ကျုပ်တို့သား ဒါတွေ မစဉ်းစားတတ်သေးပါဘူးတော်၊ ကစားတဲ့ စားတဲ့အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါလောက် အတွေးခေါင် စိုးရိမ်မနေ ပါနဲ့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေချည့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ အမျိုးအနွယ်ကလေး တွေလဲ အများကြီးပါ”

“ရှင်မ။ မင်းအမြင် သိပ်တိုတာပဲ။ မိဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးကို တသက်လုံး ကလေးလို့ ချည်း ထင်နေ။ အလိုလိုက်ထား။ ကလေးတွေက ကွယ်ရာမှာ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်။ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါင်းများလှပြီ မဟုတ် လား။ ဟေ့-လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက အပေါင်းအသင်းက။ ကလေး အဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်။ အပေါင်းအသင်း မကောင်းလို့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်လာပြီဆိုယင် ဘယ်ဘုရားမှ ကယ်လို့ မရဘူးကွ”

“အပေါင်းအသင်း မကောင်းဘူးလို့ ဆိုရအောင် သာဝတ္ထိပြည်မှာ ဒီ ထက် ကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းများကော ရှိသေးလို့လား။ ဝိသာ ခါတို့၊ အနာထပိဏ်တို့ရဲ့ ထိပ်တန်း သားသမီးတွေ၊ မျက်နှာကြီးတွေ။ သူတို့အသိုက်အဝန်းထဲကို လူတိုင်းလက်ခံတာ မဟုတ်ဖူး၊ ကျုပ်တို့သားမို့ လက်ခံထားတာ။ သူတို့နဲ့ မပေါင်းလို့ ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းရဦးမှာလဲ”

“ရှင်မ ကျုပ်ပြောတာ သဘောမပေါက်သေးပါလား။ ဒီနာမည် ကြီးတွေနဲ့ပဲ ကိုင်ကိုင်ပေါက်နေတယ်။ အဲဒီ ထိပ်တန်း နာမည်ကြီးတွေ ကြောင့် စိုးရိမ်တာပေါ့။ သူတို့က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ။ ကလေးဆိုတာ အတု မြင် အတတ်သင်တယ်ကွ။ အတုသင်တယ်ဆိုတာမှာလဲ မျက်နှာကြီးတွေရဲ့ အတုကိုသင်ကြတာ။ သွားတာ ကစားတာက ဇေတဝန်၊ ပေါင်းတာ သင်းတာက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မျက်နှာကြီးတွေ။ မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပေါင်တော်၊ ကျုပ်တို့သား ဒါလောက်မမှိုက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ နေ့တိုင်း ကွပ်ညှပ်နေတာပဲ။ လူဆိုတာ အရှည်ကြည့်ရတယ်။ ရှင်ကြည့်ပုံက တမျိုး၊ ကျွန်မကြည့်ပုံက တမျိုး။ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ငယ်ငယ်က လုပ်ထားရတယ်။ သာဝတ္ထိမှာ ဒီ ထက်ကြီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းရှိသေးလို့ လား။ မစိုးရိမ်တန်တာ စိုးရိမ်နေရန်ကော။ ပေါင်းလာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ကျုပ်တို့သား ဘာတစုနဲ့တစုများ ကြားဘူးလို့လဲ”

“တော်ပြီဟိတ်။ ရှင်မ သဘောပဲ။ ကိုယ့်သားကိုသာ ကိုယ်ကြည့်ထိန်း၊
တော်ကြာ ခလုတ်ထိလာယင်တော့ အမိမတလေနဲ့”

ပြောတွင်း ဆိုတွင်း အိမ်ရှေ့တွင် ကလေးအပေါင်းအသင်းများနှင့်
ဆူညံကြွက်စီ ကြားရကာ အဖော်တွေနှင့် ခွဲ၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာသော
မောင်ပုညကို တွေ့ရသဖြင့် မိဘနှစ်ဦး အသံတိတ်သွားသည်။

စကားအချေအတင်ဖြင့် တင်းမာသယောင်ရှိနေသော မျက်နှာထား
များကိုလည်း ချိုချိုသာသာ ပြင်လိုက်ကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား
ကေပုတ္တတဦးတည်းသော သားချစ်ဖြစ်ရာ ကွယ်ရာတွင် ပြောချင်ရာပြော
သော်လည်း သားချစ်ရှေ့တွင်မူ မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာအညှိုးမခံနိုင်
သောကြောင့်တည်း။

မိသားစု ထမင်းဝိုင်းသို့ တန်းဝင်လာသော မောင်ပုညက ခါးပိုက်
ဆောင် အိတ်တွင် လွယ်လာသော ဂုံညင်းများကို တနေရာတွင် စုပုံကာ
“အဖေ၊ ကျန်တော်နိုင်လာတယ်ဗျ” ဟု ကြည်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး-ကောင်းကောင်း၊ သိပ်ကောင်း။ နို့ပေမယ် ငါ့သားက ထမင်း
စား နောက်ကျသကိုးကွ။ ထမင်းကိုတော့ အချိန်မှန်မှန်ပြန်စားမှပေါ့”

“ဒိုးဝိုင်းမပြတ်လို့ပါ အဖေရ။ အမြဲတမ်းလိုနိုင် နိုင်နေတဲ့ ကာလကြီး
တယောက်၊ ဒီနေ့ သိပ်ရှုံးတော့ မဲနေလို့ နောက်ကျသွားတာပါ”

“ဟဲ့-လူကလေး၊ ချွေးတွေသန်တွေနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ဝင်စားတော့မှာလား၊
ရေမချိုးတော့ဘူးလား” ဟု အမေက ပြောသည်။

“စားပြီးမှပဲ ချိုးတော့မယ် အမေ၊ ထမင်းဆာနေပြီ”

[၂]

သူတို့ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဇေတဝန်ဟူသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကျောင်း၊
အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့၏ ကလေးများဟူသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကလေးများ
သာတည်း။ လူကြီးများမှာသာ အတေးတွေ၊ အခေါ်တွေ၊ အယူအစွဲတွေ၊
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတွေ၊ ဣဿာမစ္ဆရိယတွေ၊ အခုတွေ၊ အခံတွေနှင့်
ကြီးလာလေ ရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ကလေးများအဖို့ကား—
စားဖို့၊ ပျော်ပျော်နေဖို့ ရိုးရိုးစင်းစင်းမျှသာတည်း။

သို့သော် ကလေးများတွင်လည်း လူကြီးများ၏အဆက်အနွယ် စီမံ ခန့်ခဲမှုဖြင့် ပြဿနာကလေးတွေ တစတစ ရှိလာရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ စသော မျက်နှာကြီး သားသမီးများကို ထိပ်တန်း ပညာသင်ဌာန၊ ထိပ်တန်းဆရာကြီးများဖြင့် ပညာသင်စေသည်။ သို့နှင့် မျက်နှာကြီး သားသမီးများသည် သီးသန့် အစုအဖွဲ့ အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်လာကြရ၏။ ထိုအခါ သူတို့ကိုတိုင်ကလည်း အခြား သာမန် ကလေး သူငယ်များနှင့် သီးခြား နေတတ် ထိုင်တတ်ကြလေ၏။

ထိုအခါ သူတို့အတွက်ပြင်ပတွင် သီးခြားနေရာလိုသည်။ ကြက်ပျံမကျ စည်းကားလှသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီးခြားနေရာ ရှားပါးလှသော သာဝတ္ထိတွင် ဇေတဝန်သည် သူတို့အတွက် ကစားစရာ သီးခြားနေရာ တခုတည်း။

မောင်ပုည၏ မဘ ဗြာဟ္မဏကြီးများသည် သာဝတ္ထိ၏ ကြယ်ဝသော မျက်နှာကြီးပိုင်းမှဖြစ်ရာ သူတို့သားလေး မောင်ပုညသည်လည်း နောင်ခါ ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားသော အနာထပိဏ်၏သား နာမည်ကျော် ကာလ သတို့တား၊ ဝိသာခါ၏သား မြေးများနှင့် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။

ပထမသော် တောရကျောင်းအဖြစ် ရည်မှန်းခဲ့သော ဇေတဝန်သည် နောင်ခါ၌ သာဝတ္ထိနှင့် မပြတ်ဆက်သွယ်စဉ်ကားသော ကျောင်းတော် ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သာဝတ္ထိနှင့် အတန်လှမ်း၍ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် လွယ်ကူရုံမျှဖြစ်သည်။ လူကြီးများအဖို့ အကြောင်းရှိမှ ဇေတဝန်သို့ နံနက်ခင်း ညနေခင်း ဘုရားသွား ကျောင်းတက် ပြုကြသော် လည်း မောင်ပုညတို့အဖို့ကား ပညာသင်အချိန်အားလပ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဇေတဝန်သည် သူတို့အဖို့ ဥဒဟိုတည်း။

အကြောင်းကား ဇေတဝန်၏ ကျောင်းရိပ်နံရံကို အမှီပြုကာ သူတို့ တတွေ ဆော့ကစားဖို့ရန် ကစားကွင်းယောင်ယောင် နေရာကွက်ကလေး ရှိနေရာ ထိုနေရာသည် သူရို့ အုပ်စုအတွက် သီးသန့်ကစားကွင်းကလေးလို ဖြစ်နေ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဝတွင် ဆွမ်းခံ ဆွမ်းစား ကြသည့်အခါများ၌ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်တို့စုဝေးရာ သင်္ကန်းဝတ်ရုံရာ နေရာကွက်လပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတံတိုင်းနံရံသည် သူတို့လှည်းလှီးရာ ဒုံတိုင်ဖြစ်၏။ တခါတရံ ကန်ချာ ဂေါ်လီပစ်သည်။ တခါတရံ ထောင်းသည်။ တခါတရံ ထုပ်ဆီးတိုးသည်။ ကစားမျိုးစုံ၍ ပျင်းလာလျှင် ကျောင်းဝိုင်းကို ပတ်ချာလှည့်၍ လည်သည်။ သစ်ပင်တက်သည်။ သရက် မာလကာစသော သီးနှံတို့ပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် ရဟန်းတော်တို့အလစ်ကို ကြည့်၍ ခူးစားသည်။ အိမ်က လူကြီးများ ထည့်ပေးလိုက်သော စားစရာ သွားရေစာများကို အလှည့်ဖြင့် စားသည်။ ရေငတ်လျှင်ကား ကျောင်းတော်အတွင်း နေရာ များစွာတွင် တည်ခင်းထားသော သောက်ရေအိုးစင်များတည်း။ သို့နှင့် ယင်းကစားကွင်းကလေးနှင့် သာယာလှသောဇေတဝန်သည် သူရို့တတွေ၏ ပျော်မွေ့ရာ ပုန်းအောင်းရာ၊ လဲလျောင်းရာ ဖြစ်နေ၏။

ဇေတဝန်သို့ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် ရောက်လာကြသော လူကြီးများသည် ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် မလျော်လှသော သူရို့ကို ဟန့်တားကြဉ်ဖယ် လိုကြသည်။ သို့ရာတွင် သူရို့၏ ပျော်မွေ့မှုကို သိသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က 'နေကြပါစေ' ဟူသော အမိန့်တော်တခွန်းမျှဖြင့် ဟန့်တား ထားလိုက်သောအခါ မျက်နှာသာ ရသွားကြသည်။ အနာဂတ်ကို မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်တည်း။

သူရို့ကလည်း သူရို့မျက်နှာကြီး အသိုက်အဝန်း ကလေးများအတွက် သီးသန့်နေရာ၊ လူကြီးမိဘများနှင့် ဝေးသောကြောင့် အပြောအဆို အမောင်းအမဲခံ ကင်းလွတ်သော နေရာ၊ သာယာသော နေရာဖြစ်၍ ဤဇေတဝန် ကစားကွင်းကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်ကြသော်လည်း ရဟန်းတော်များ၏ အလို၊ လူကြီးများ၏ အလိုအရ ဆိတ်ငြိမ်မှု ရှိအပ်သည်ကို အလိုက်သိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆူညံမှုမရှိအောင် စွမ်းနိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်း၍ ကစားသည်။ ကစားယင်း တခါတရံမထိန်းနိုင် မချုပ်နိုင် ဆူညံ၍သွားလျှင် တယောက်ယောက်က မဆူရန် သတိပေးလိုက်မြဲ ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်းထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရဟန်းတော်များ၊ လူကြီးများသူရို့ အနီးရောက်လာလျှင် မဆူညံဖို့ ပို၍ သတိထားကြသည်။ တခါတရံ နေ့လယ် နေ့ခင်းပိုင်း၌ မြို့ထဲသို့ ကြွရန် သူရို့အနီးတွင် ရဟန်းတော်များ စုရုံး သင်္ကန်း ဝတ်ရုံကြသောအခါ ရဟန်းတော်များအနီး၌ပင် အရှိန်မပျက် သေသေဝပ်ဝပ်နှင့် ကစားနေကြမြဲဖြစ်၏။

တခါတရံ သူရို့ အနီးတွင် စုရုံးသော ရဟန်းတော်များအထဲ၌ ဘုရားရှင် ပါလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကစားယင်းတန်းလန်းနှင့် ဘုရားရှင် သို့ ဂရုတစိုက် လှမ်းကြည့်ကြမြဲဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား သူရို့ကို မတားမြစ်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားခွင့်ပေးထားသော သူရို့ကို ချစ်သော ဘုရားရှင်ကို ချစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဘာသာတခြား၏ သားဖြစ်သော မောင်ပုညအဖို့မူ မေတ္တာပင် သက်ဝင်ပြီး ဖြစ်စေကာမူ မိဘအသိုက်အဝန်းများထံမှ ကြားသိထားအပ်သော ဘာသာစွဲခွဲခြမ်းစိတ် အခုခံကလေးရှိနေသောကြောင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း အမြင်တမျိုး အသိတမျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူတွေ့ဘူး မြင်ဘူးသော အခြားလူကြီးများလို ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့် လူကြီးမာန်မရှိပဲ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော အဆင်းတော်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ချစ်စရာကြီးပါလားဟု အတွင်းစိတ်တွင် ဘဝင်ခိုက်မိသည်။

ထိုအမြင် ထိုအတွေ့ကလေးများသည် မောင်ပုည၏ အသည်းနှလုံးကို သိသိသာသာပင် စွဲငြိလျက်ရှိနေခဲ့၏။

[၃]

“ကာလကြီးတယောက် ခုဘလော မတွေ့ပါလားကွ၊ ဘာဖြစ်နေလို့ များပါလိမ့်”

“ဘယ်တွေ့မလဲကွ၊ သူ့ အဖေက ဥပုသ်စောင့်ယင် တနေ့ ငွေတရာပေး မယ်ဆိုလို့ ကျောင်းထဲမှာ ပုတီးကြီးတကားကားနဲ့ ဥပုသ်စောင့်ချင် ယောင် ဆောင်နေရတာကိုး”

ထိုစကားကြောင့် ဝါးကနဲ ပဲ့ကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူရို့အသံများကို ချက်ချင်း ထိန်းချုပ်လိုက်ကြ၏။

မှန်၏။ ကာလကြီးတယောက် သူ့ မိဘက ဈေးသုံး မပေးတော့သဖြင့် ခုတလော ဘိုင်ကျနေသောကြောင့် တမှိုင်မှိုင် တတွေ့တွေ့ တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ရက်အတန်ကြာရှိသွားပြီ။ ဥပုသ်စောင့်မှ ဈေးသုံးရမည်၊ ဈေးသုံးလို၍ ဥပုသ်စောင့်ရသည် ဆိုသည်မှာ သူရို့ကလေးလောကအဖို့ မတန်မရာစကား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝါးကနဲပဲ့ကျသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

အနာထပိဏ်၏သား ကာလဆိုသည့်အကောင်ကြီးက မကြီးမငယ်ဖြစ်သည်။ ကလေးဟုလည်းမဆိုသာ၊ လူကြီးဟုလည်း မဆိုလောက်။

ကလေးစိတ်မကုန်သောကြောင့် ရံဖန် သူ့ရဲ့ ဝိုင်းသို့ လာကစားသည်။ ထိုအခါ သူ့ရဲ့ ဝိုင်းသည် စိုပြေတတ်၏။ အကြောင်းကား- ကာလကြီးက ပိုက်ဆံဖောသည်။ သဌေးသားမှီ ဖောခြင်းသာမဟုတ်။ သူ့ အမေ၊ သူ့ အမများက သိပ်အလိုလိုက်သည်။ သူ့ ခါးပုံတွင် ပိုက်ဆံမပြတ်အောင် ဖောဖောသိသိ ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။

ရံဖန် သူ့ရဲ့ ကိုပစ်၍ လူကြီးများနှင့် ပေါင်းသည်။ သူ့ရဲ့ ကလေးတွေ လို ဒိုးထိုးတမ်း၊ ဂေါ်လီစိမ်းတမ်းမျှသာမဟုတ်။ လူကြီးကာလသားများ ကစားသလို လောင်းကစားဝိုင်းများသို့ ဝင်သည်။ ကြေးကြီးကစားသည်။ ရံဖန် အရက်နဲ့ ကလေးများပင် ပါပါလာတတ်သည်။ သည်မောင်ကြီးက ဥပုသ်စောင့်သည် ဆိုသောအခါ ရယ်စရာဖြစ်မနေပါလော။

“ထွေးခင်းတမ်း မကစားကြတာ ကြာပြီ။ ထွေးခင်းမယ်ဟေ့၊ ကာလကြီးမှ မရှိပဲ” ဟု တယောက်က စလိုက်သည်။

ထွေးခင်းတမ်းဆိုသည်မှာ အနိုင်ရသူက ကျောပေါ်တက်၍ စီးရသော ကစားနည်းဖြစ်သည်။

မှန်၏။ ကာလကြီး ရှိရှိနေ၍ ဤကစားနည်းကို မသိမသာ ရှောင်ထားကြသည်မှာ အတန်ကြာပြီ။ အကြောင်းကား- ကာလကြီးက မကြီးမငယ်နှင့် သူ့ ကိုယ်လုံးကြီးမှာ လေးလံလှပေရာ သူ့ရုံးလျှင် အရေးမကြီး။ သူ့နိုင်ပြီဆိုလျှင် ကျောကော့နေအောင် အစီး ခံကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ထွေးခင်းတမ်း ကစားကြသည်။ မောင်ပုည ကံဆိုးသောနေ့တည်း။ အကြောင်းကား- အစီးချည့်ခံနေရသည်။ ထိုအခါ အစီးခံရသော အခြားကလေးများအဖို့ ဇေတဝန်သို့ ပြေးဝင်၍ ရေအိုးစင်များတွင် ရေသွားသောက်ကြသော်လည်း မောင်ပုညကား မသောက်။ သူ့ အဖို့မှာ ဇေတဝန်အတွင်းပိုင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်ဖို့ရန် ဘာသာတခြား၏ သားဖြစ်ပေရာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ပြင်ပြင်နှင့် အခုအခံသဘောထားကလေး ရှိနေပေသောကြောင့်တည်း။

အများနှင့် ရောကာ ဇေတဝန်နှင့် ဤမျှ အကျွမ်းတဝင် ရှိနေပြီ ဆိုသမင့်လည်း မိဘများအထံမှ ခွဲခြားထားသော ဘာသာစွဲ အခုအခံကလေး ရှိနေသောကြောင့် နောက်ဆွယ်မှသာ မရဲတရဲ အကျွမ်းဝင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ တကြောင်းမှာလည်း ဇေတဝန်ပြင်ပ ဝန်းကျင်တွင် အကျွမ်း

ဝင်သည် သို့စေကာ ရေအိုးစင်များမှာ ဇေတဝန် အတွင်းပိုင်းတွင်သာ ရှိပေရာ အတွင်းပိုင်းသို့ တိုးဝင်ရင်းနှီးဖို့ရန် အခက်အခဲ ရှိနေရ၏။ သို့ရာ တွင် အစိုးရချဉ်းခံနေရသောကြောင့် မောပန်းကာ ရေကလည်း ဆာလှ ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် ရင်းနှီးသော အဖော်တယောက်သို့ အခြားနည်း လမ်း မရှိတော့သဖြင့် ရေတခွက်သွား၍ ခပ်ပေးပါချည့်ဟု ခိုင်းလိုက်ရ သည်။

[၄]

အဖော်ကလေး ပြေးဝင်သွားပါ၏။ သို့ရာတွင် အဖော်ကလေးအဖို့ သူ့ရို့ သောက်နေကျ ရေအိုးစင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော အတွေ့အမြင်ကြောင့် ရေခပ်ဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပေသည်။ ရေအိုးစင် အနီး တွင် ရပ်နေသူကား သူ့ရို့ မကြောက်သလိုလို့နှင့် ကြောက်သော၊ လေး စားသော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကိုယ်ဟန်ရို့ နေသော အဖော်ကလေးကို ဘုရားရှင်က “ရေသောက် မလို့လား” ဟု မေးတော်မူလိုက်သည်။

“ရေခပ်မလို့ ပါဘုရား”

“ဘယ်သူအခပ်ခိုင်းလို့လဲ”

“မောင်ပုညပါဘုရား”

“မောင်ပုညကိုယ်တိုင် ဘာလို့လာမသောက်သလဲ။ ကိုယ်တိုင် လာ သောက်လှည့်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ တခြားသင့်အဖော်တွေကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ။ ငါဘုရားသူတို့ကိုတွေ့လိုတယ်။ အကုန် လာခဲ့ကြလို့ ပြော လိုက်ပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

အဖော်ကလေး ပြန်သွားသည်။ ဘုရားရှင်ကား- ခေါ်တော်မူသည်ဟု ကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ပင် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သူ့ရို့ ချစ်သော အကြီးအကဲ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က သူ့ရို့အား အရေး တယူ ပြုမူလာသည်ကို သိရသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ကိုယ်ဟန်ရှိရှိ ကလေးတွေနှင့် ဝင်ရောက်လာကြ၏။ အနီးသို့ ရောက်လောအခါ အသီးသီး ဝပ်တူး ရှိခိုးကြသည်။ မလိုက်ရအံ့လော လိုက်ရအံ့လောနှင့် နောက်ပါးမှ မဝံ့မရဲ ပါလာသူကား မောင်ပုညတည်း။

“မောင်ပုည၊ ရေသောက်ချင်တယ်ဆို” ဟု ဘုရားရှင်က လှမ်း၍ မိန့်လိုက် သောအခါ အများနည်းတူ ရှိခိုးရတော့မလို၊ မခိုးပဲ နေတော့မယောင်နှင့် နောက်ဆွယ်တွင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသော မောင်ပုညက “မှန်ပါ” ဟု မရဲတရဲ လျှောက်လိုက်ရသည်။

“ရေသောက်ရအောင် ဒီကို လာခဲ့လေ” ဟု ဆက်၍ ခေါ်သောကြောင့် မဝံ့မရဲနှင့်ပင် ဘုရားရှင်အနီးသို့ မောင်ပုည ရောက်လာ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား- ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်က မောင်ပုညသို့ ရေခပ်ပေး၍ သောက်ရသည်။

ခရခွက်တွင် မျက်နှာအပ်၍ သောက်နည်းဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် အရေး တယူ ပြုလုပ်သော ကရုဏာရှင် ဘုရားသခင်၏ မျက်နှာတော်သို့ တိတ်တခိုး ခိုး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေသောက်ရ၍ အမော ပြေ ရုံ မျှ မဟုတ်၊ ကြည်လင် အေးမြသော စမ်းရေအိုင် အတွင်းသို့ ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်ပမာ တကိုယ်လုံး စိမ့်ထုံ၍သွားသည်။ သန့်စင်လှသော မျက်နှာတော် အရှင်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ဖူးတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား- ဘုရားရှင်က အနီးတွင်ရှိနေသော ထိုင်ခုံတခု၌ အလိုက်သင့် ထိုင်လိုက်သောအခါ မောင်ပုညသည် နောက် ပိုင်း သို့ ပြန်မသွားတော့ပဲ ဘုရားရှင်အနီး ရှေ့တော်၌ပင် ထိုင်လိုက်ကာ အများ နည်းတူ ဝပ်တူးသည်။

“သူငယ်တို့။ ။ လူတော်လူကောင်း လူရည်ချွန်၊ လူလိမ္မာကလေးတွေ မဖြစ်ချင်ကြဘူးလား”

“ဖြစ်ချင်ပါသည်ဘုရား”

“ဖြစ်လိုလျှင် လူတော် လူကောင်းတို့၏ အကျင့်သီလကို ကျင့်သုံးရ သည်။ သီလဟူသည် အထူးအထွေမဟုတ်။ မိမိမကြိုက်သည်ကို သူတပါးက မလုပ်စေချင်သလို၊ သူတပါး မကြိုက်သည်ကို မိမိက မလုပ်ဖို့ဖြစ်သည်။ မိမိ အသက်ကို သူတပါးက လာသတ်လျှင် ကြိုက်နိုင်ပါမည်လား”

“မကြိုက်ပါဘုရား”

“သူတပါးအသက်ကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲတာဟာ သီလတပါးပဲ။ သူတပါး အသက်ကို မသတ်ပါဘူး ဘုရားလို့ လိုက်ဆိုကြ”
 သူငယ်များက လိုက်ဆိုသည်။

“မိမိပစ္စည်းကို သူတပါးက ခိုးယင် မကြိုက်သလို၊ သူတပါးပစ္စည်းကို မိမိက ခိုးယင်ကော ကြိုက်ပါ့မလား”

“မကြိုက်ပါဘုရား....”

“အဲဒါ သီလတပါးပဲ။ လိုက်ဆိုကြ၊ သူတပါးပစ္စည်းကို မခိုးပါဘုရား”
 လိုက်ဆိုကြသည်။

“မိမိအမေ၊ မိမိအစ်မ၊ နှမ၊ မိမိဆွေမျိုး အမျိုးသမီးကို သူတပါးက စော်ကား မော်ကား ပြစ်မှားလျှင် မခံချင်သလို၊ သူတပါး အမျိုးသမီးကို ရမ်းကား ပြစ်မှားလျှင်ကော ကြိုက်နိုင်ပါ့မလား”

“မကြိုက်ပါဘုရား....”

“အဲဒါ သီလတပါးပဲ။ လိုက်ဆို၊ သူတပါးနှင့်စပ်သော အမျိုးသမီး များကို မရမ်းကား မပြစ်မှားပါဘူးလို့”
 လိုက်ဆိုကြသည်။

“မိမိကို လိမ်ပြောလျှင် မကြိုက်နိုင်သလို၊ သူတပါးကို လိမ်ပြောလျှင် လည်း ကြိုက်ပါ့မလား”

“မကြိုက်ပါဘုရား”

“အဲဒါက သီလတပါး။ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ပါဘူးလို့ လိုက်ဆို”
 လိုက်ဆိုကြသည်။

“သူတပါး အရက်သောက်တာ မြင်ဘူး ကြားဘူးကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“မြင်ဘူး ကြားဘူးပါတယ်ဘုရား”

“မြင်လို့ ကြားလို့ ကောင်းရဲ့သား”

“နည်းနည်းမှ မကောင်းပါဘုရား”

“အရက်သောက်တာ၊ ဘိန်းရှူတာ၊ မူးယစ်စေတဲ့ဟာ မှန်သမျှလို့ မှီဝဲ တာဟာ လူရာမဝင်ဘူး။ ရှက်စရာအလုပ်မျိုး ဘယ်သူကမှ လက်မခံဘူး။ လက်မခံတာသိတော့ ရှက်လို့ ဝှက်ပြီး သောက်ကြရတယ်။ အရက်ဆိုင် သေတင်းကုပ်မှန်သမျှကို လူနဲ့ဝေးတဲ့ ချောင်ကြို ချောင်ကြားမှာ ကွယ် ဝှက်ပြီး ထားရတယ်။

“ဘာဖြစ်သို့ ရှက်စရာ ကောင်း သ လဲ ဆို တော့ အရက်သေစာကို သောက်စားယင် မူးယစ် သတိမေ့လျော့ပြီး လူရိုးရိုးနဲ့မတူတော့ဘူး။ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်လာတယ်။ လူကောင်း သူကောင်းတွေမှာ ရှိအပ်တဲ့ အသိတရားတွေ မေ့လျော့လာတယ်။ မကောင်းတာတွေ လုပ်မိ ပြောမိ လာတယ်၊ ရန်များလာတယ်။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းတွေ ပျောက် လာတယ်၊ ရောဂါများလာတယ်။ အဲဒီ အရက်သေစာကို သောက်ယင် စားယင် ကောင်းပါ့မလား”

“မကောင်းပါဘူးဘုရား”

“အဲဒီ အရက်သေစာကို ရှောင်တာဟာ သူငယ်တို့လို ယောက်ျားတွေ အဖို့ အရေးအကြီးဆုံး သီလ တပါးပါပဲ။ လိုက်ဆိုကြ၊ အရက်သေစာကို ဘယ်တော့မှ မသောက် မစားပါဘူးလို့”

ဤသီလတွင်မှ မောင်ပုညတို့အဖို့ အထူး သဘောပေါက် သံဝေဂ ရသည့်အဟန်ဖြင့် အသံကို မြင့်ကာ အားရပါးရ လိုက်ဆိုကြသည်။

ငါးပါးသီလမျှ ဖြစ်သော်လည်း အကျင့်သီလဟူသည် လူကောင်း သူကောင်းတို့အဖို့ ရှေးကပင် ရှိခဲ့သည် ဆိုစေကာမူ အလေ့အထ၊ နည်း သောကြောင့် ကြားရခဲဘိခြင်း ဖြစ်လေရာ တရားအခြေခံ ဗီဇရှိပြီးသော မောင်ပုညတို့အဖို့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် နှစ်သက်အားရ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံယူကြသည်။ စင်စစ်သော်ကား ဤသူငယ်တို့၏ ရင့်ကျက်မှု အချိန်အခါကို စောင့်၍ပင် ဇေတဝန်အနီးသို့ အလိုက်သင့် ရောက်လှာ သော မောင်ပုညတို့အား ဘုရားရှင်က အလိုလိုက်သည်းခံ၍ များခေါ် စောင့်မျှော်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေရာ နေအရုဏ်တွင် ကြာငုံပွင့်သလို အဆင် သင့် ဖြစ်လာသော ယနေ့အချိန်၌မူ အလိုက်သင့် တရားလမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သောအခါ သာမန် သိရုံ ကျင့်ရုံ အဆင့်မျှ မက တော့ပဲ ကျွတ်တမ်း ဝင်ကုန်သတည်း။

[၅]

သရဏဂုံ သီလခံယူပြီးနောက် ဘုရားရှင် ကြွသွားသောအခါ သူငယ်များ အဖို့ ကစားဝိုင်းသို့ ပြန်ဖို့ဝေး၍ ရုတ်ခြည်းပင် မထ၊ နိုင်ကြသေးပဲ တရား အာရုံဖြင့် ဝပ်တွား စိမ့်ထုံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ နောက်တွင်မှ သိမ်မွေ့

သော ကိုယ်ဟန်ကလေးများဖြင့် အိမ်သို့ အသီးအသီး ပြန်ကြသည်။
အိမ်သို့ ပြန်သည်ဆိုရာ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီး သူတို့အဖို့ အိမ်တွင် နေတော့
ဖို့ရန်မဟုတ်၊ ဇေတဝန်တွင် သင်္ကန်းဝတ်ဖို့ ခွင့်ပန်ကြရန် ဖြစ်သည်။

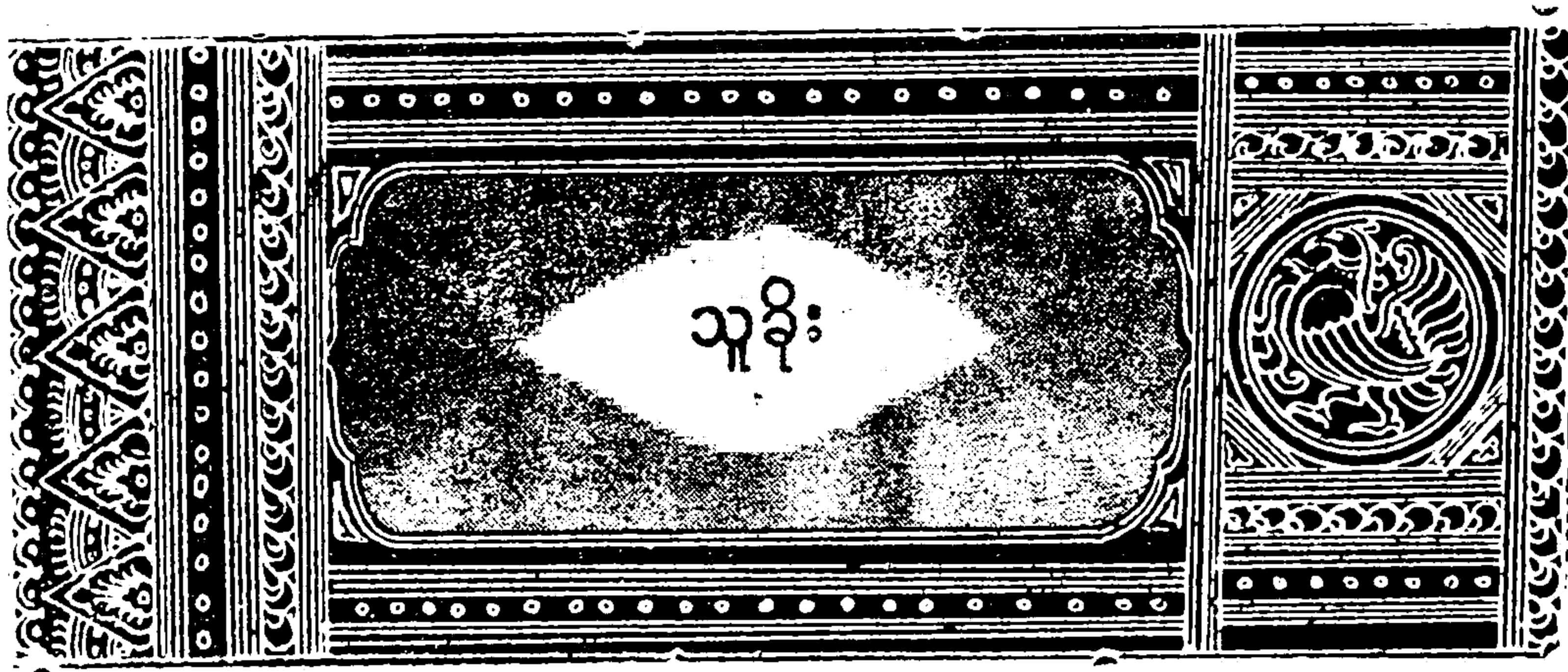
ခက်သည်ကား မောင်ပုည ဖြစ်၏။

သည်တချို့ အခါတိုင်းနှင့်မတူ အသွင်အမူ အထူးခြားကြီးထူးခြား
ငြိမ်သက်စွာနှင့် ပြန်လှာသော သားဖြစ်သူကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း၊
ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ တရားရလာပုံကို သတင်းစကား ကြားသိရ၍
လည်းကောင်း ဘာသာတပါးဖြစ်သူ ပြာဟ္မဏ မိဘနှစ်ပါးအဖို့ အတုန်
လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်ကာ အစွဲကြီးသော ဖခင်ကြီးအဖို့မူ ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ရ
သည်အထိ တုန်လှုပ်ရှာသည်။

သို့ရာတွင် အတေးအခေါ် ရင့်ကျက်ပြီးသော မိခင်ကြီးကိုယ်နှိုက်က
နဂိုကပင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်သို့ သက်ဝင်ချင်ချင် ဖြစ်နေ၍တကြောင်း၊
ကေပုတ္တ တဦးတည်းသော သားချစ် အပေါ်တွင် မေတ္တာအဆွဲဓာတ်
ကြီးမားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ သားများအား သာသနာ
တော်သို့ သွတ်သွင်းပဲ့ကြီး ဝဲ့ချီးကျင်းပရန် စီစဉ်ကြသော အခြား မိဘ
များ၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် လည်းကောင်း ဖခင်ကြီး
ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အလိုက်သင့် ရောပါ၍လာကာ ဇေတဝန်တွင်
ကြီးမားသော စုပေါင်း ရှင်ပြုပဲ့ကြီးတရပ် ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ပေသည်။

ရှင်ပြုပဲ့တွင် ဘုရားရှင်က လူတို့၏ အယူအစွဲနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရိုးရာ
အစဉ်အလာစွဲ၊ မျက်ကန်းစွဲ၊ ကျမ်းစွဲတို့ကို မြစ်ပယ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ပညာဖြင့်
ချင့်ချိန်နှိုင်းဆ၍သာ ခံယူသင့်ကြောင်းဖြင့် ကာလာမ သုတ္တန်လာ သဘာဝ
တရားဖြင့် ဟောကြားလိုက်သောအခါ လူကြီးများစွာပင် အကျွတ်တရား
ရကုန်ကြပြန်သတည်း။ ။

[၁]

သုခိးဒမြတို့ မျက်စိဖြင့်ကြည့်သော် အသည်းယားစရာ၊ လက်ယားစရာ
ကောင်းလှသော ဤအိမ်ကို ချိန်၍နေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၏။
အခွင့်မသာနိုင်ခဲ့။

ဤအိမ်တွင် အဘွားကြီး၏သား သောဏမည်သော ယောက်ျားသား
တယောက်သာရှိ၍ မိန်းမများချည့် နေထိုင်ကြသည်။ ဤအိမ်၏ လုပ်ငန်း
တာဝန်များနှင့် တအိမ်လုံးကိုအဘွားကြီးက အုပ်ချုပ်သည်။ ဤအိမ်သည်
ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ကလေးတွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။ ရွှေငွေ ရတနာတို့
ပေါများလှသောကြောင့် တိုက်နှင့်ပင်ထည့်လှောင်သိမ်းဆည်းထားရသည်
ဟု ကြားရသည်။

တယောက်တည်းသော ယောက်ျားသားဖြစ်သူ သောဏမှာလည်း
ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ဖြစ်စေကာမူအဘွားကြီး၏ အလိုလိုက်မှုကြောင့် ယောက်ျား
မာန် ယောက်ျားစိတ်တို့ဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှသူမဟုတ်၊ ဂီတသမား
ယောင်ယောင်၊ စာသမားယောင်ယောင်နှင့် အလှအပ ဝတ်စားဆင်ယင်
မှုကိုသာ ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူပန်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားနားတောင်း
သည် တသိန်းတန်သည်ဟူ၍ ဆိပ်ကမ်းသာတွင် ထင်ရှားလှ၏။ သုခိးဒမြ
တို့အမြင်ဖြင့် ကြည့်သော် ဤ အိမ်သည်လည်းကောင်း၊ ဤ လူလင်၏
နားတောင်းသည်လည်းကောင်းလက်ယားစရာကောင်းလှသည်။ သို့သော်
အကြံကြီးသောဒမြဂိုဏ်းကြီး တဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကသောဏ၏
ဝတ်စားတန်ဆာလောက်ကို မရည်မှန်း၊ တအိမ်လုံးကိုဖောက်ရန်၊ တိုက်ရန်
ရည်မှန်း ကြံစည်ခဲ့သည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

ရည်မှန်းသလောက်မလွယ်သည်ကား-တအိမ်လုံးကို တံတိုင်းအထပ်ထပ်
 ကာရံထားခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ တံတိုင်း အထပ်ထပ်ကို တံတားတို့ဖြင့်
 ဖြတ်၍ အတွင်းဆုံးတံတိုင်းတွင် သလံပုန်းညက်မြောင်းကြီးဖြင့် ကာဆီး
 ထားသည်ဟု သိရသည်။ ယင်းပုန်းညက်မြောင်းသည် ပူအိုက်သော ဆိပ်
 ကမ်းသာ ရာသီဥတုကြောင့် မပြတ် အရည်ပျော်၍ အလွန်အေးသော
 ညဉ့်များမှ အရည်ခဲသည်ဟုလည်း ကြားသိထားရသည်။ တံတိုင်းတို့၏
 အကြားအကြားတွင် ခွေးဆိုးများကိုအစောင့်ထား၍ သံချွန် သံညှောင်
 တို့လည်း နေရာအနှံ့စိုက်ထောင်ထားသည်။ ကွယ်လွန်သူ အဘိုးကြီး လက်
 ထက်ကပင် လုံခြုံရေးအတွက်စီစဉ်ထားခဲ့သော အစီအစဉ်များ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှေ့ ငွေပစ္စည်းဟူသည် သူ့ခိုး ဒြေမှုတို့၏ အာရုံကျက်စားရာ
 ဖြစ်၏။ ဒင်းတိုက်လည်းပစ္စည်းရှင်၊ ငါတိုက်လည်း ဒြေသူခိုး၊ တနေ့နေ့
 တချိန်ချိန်တွင် ကျားနှင့် ဆင် လယ်ပြင်မှာ တော့ရလိမ့်မည်ဟု ဒြေပိုက်
 ခေါင်းဆောင်ကြီးက မာန်တင်း ကြံစည်ထားသည်။ ယခုသော် သူတို့အဖို့
 အခွင့်အလမ်း သာလာပြီဖြစ်၏။

သာလာဟန်ကား = ဤအိမ်ကိုဖောက်ထွင်းဖို့ရန်မှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်း
 ဖောက်၍ ဝင်ရောက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိဟု တွက်ကိန်း မိထားသော
 ဒြေပိုက်ကြီးက တနေရာမှနေ၍ ဤ အိမ်သို့ အရောက် ဥမင်ဖောက်သည်။
 ဥမင်ပေါက်လျှင် အိမ်သို့ဝင်၍ အဘွားကြီးတို့မိန်းမသားတစ်စုကို အကြမ်း
 ကိုင် တိုက်ခိုက်ယူရမည်ဟု တွက်ကိန်းချထားကြ၏။ သို့ရာတွင် အခွင့်
 သာလာပုံမှာ အဘွားကြီးတို့ကို အကြမ်းကိုင်ဖို့ မလိုတော့။ အကြောင်း
 ကား- သူတို့ရောက်သွားသည့်နေ့တွင် အဘွားကြီးတို့ အိမ်သားစုကိုယ်တိုင်
 အိမ်မှာမရှိသည်နှင့် ကြုံရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

[၂]

မဇ္ဈိမတောင်ပိုင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းရှိ ဤ ဆိပ်ကမ်းသာ မြို့ကလေးသည်
 ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု စည်ပင်၍ သဌေးသူကြွယ်တို့ ပေါများလှ၏။
 သဌေးသူကြွယ်တို့တွင်လည်း ဤ အဘွားကြီးသည် အကြွယ်ဝဆုံး ဖြစ်၏။
 ဆိပ်ကမ်းမြို့တို့ မည်သည် အလုပ်အကိုင်စုံပြေ၍ ကြွယ်ဝ တတ်ကြသလို
 အညှီရှိရာ ယင်အိုဆိုသကဲ့သို့ ဒြေ သူခိုးစသည့် စရိုက်ကြမ်းသူတို့လည်း ပေါ

များတတ်မြဲဖြစ်၏။ ဆိပ်ကမ်းသာတွင် ပို၍ ပေါများသည်။ ခိုးမှု တိုက်မှု လုယက်မှုများမကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ တဘက်တွင် သက်ဆိုင်ရာ တို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိမ်နင်းလျက်ရှိသောကြောင့် သာမန်သူခိုးဒမြေတို့ ပ,ပျောက်သယောင်ရှိသော်လည်း လူစွမ်းကောင်း သူခိုး ဒမြေတို့ကား အခွင့်သာတိုင်း သောင်းကျန်းလျက်ရှိနေပေသေးသည်။ ဤ အထဲတွင် ဒမြေဂိုဏ်းကြီးတခုမှာ လူအင်အားလည်း ကောင်း၍ နာမည် ကြီးလှသည်။ ယင်းဒမြေဂိုဏ်းကြီးက အဘွားကြီးအိမ်ကို မဖြစ်မနေကြံ့စည်လျက် ရှိနေပေ သည်။

ဤ အချိန်တွင်နာမည်ကျော်အရှင်ကစွည်းမထေရ်သည် ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ ရှိရာ ဒက္ခိဏဆိပ်ကမ်းတခုသို့ သာသနာပြု ရောက်ရှိတော် မူလာသည်။ ဖြစ်ပုံကား - အရှင်ကစွည်းမထေရ် ရောက်ရှိတော်မူလာသည်ကိုအကြောင်း ပြု၍ပင် ဒမြေဂိုဏ်းကြီး၏ အကြံအစည်အောင်မြင်ဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ဘုရားရှင် သာသနာတော် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ သာသနာ တော်ပြန့်ပွားရန်အတွက် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြိုးပမ်းယင်းနှင့် ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ တပည့်ရဟန်းများအား သာသနာပြု စေလွှတ်တော် မူခြင်းဖြင့် မဇ္ဈိမ မြောက်ပိုင်းတခု ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ဥဇ္ဇေနီ၊ ဝေသာလီ စသည်တို့တွင် သာသနာတော် စည်ပင်ခဲပြီဖြစ်သော်လည်း တောင်ပိုင်း တလျှောက်တွင်မူ သာသနာတော်အင်အား နည်းပါးလျက် ရှိနေပေသေး သည်။

ယင်းတာဝန်ကို အရှင်ကစွည်းမထေရ်ကယူသည်။ ယူရာ၌ “ချစ်သား တို့။ ။တကြောင်းတည်းသော ခရီးသို့ နှစ်ပါးအတူမသွားကြကုန်လင့်။ နေရပ်မျိုးစုံတွင် သာသနာပြုနိုင်ရန်အတွက် တပါးတည်းသာ ကြံရောက်၍ ပြုကြကုန်လော့” ဟူသော သာသနာပြု စေလွှတ်စဉ်က ဘုရားရှင်၏ရှေးဦး စကားတော်ကို ဂရုပြုသောအားဖြင့် တပါးတည်းသာ ကြံရောက်တော် မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်၏ လက်ယာတော်ရံ သာဝကတပါးဖြစ်သော အရှင်မဟာ ကစွည်းထေရ်သည် ရုပ်အဆင်းတင့်တယ်မှုတွင် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းဖြစ်သောကြောင့် ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်သူ သမဏသာဓုပ္ပဖြစ်သူ ဟု ဆိုဖွယ်ရှိသော်လည်း ဤ အရှင်ကို တကြိမ်မြင်ရလျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ထပ်၍ မကြည့်ပဲ မနေနိုင်လောက်အောင် တင့်တယ်သူ ဖြစ်သည်ကား- ထာမုန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အချော အလှ ဟူသည် မိန်းမလျှင် မိန်းမချင်း၊ ယောက်ျားလျှင် ယောက်ျားချင်း ဘဝတူ လိင်တူများအပေါ်၌ တွေ့ရခဲ၍ ယောက်ျားက မိန်းမ၊ မိန်းမက ယောက်ျား လိင်မတူ ဘဝမတူသူများ အပေါ်၌သာ တွေ့မြင် သိရှိတတ်ကြသော်လည်း ဤ အရှင်ကား- အမျိုးသမီးများကို အပထာား၍ ယောက်ျားချင်းပင်လျှင် အိပ်မက် လောက်အောင် လှပ ချောမောသူ ဘဝပါရမီပြည့်ခဲ့သူဟု ကျော်ကြားသည်။

မှန်လှပေ၏။ တချိန်က မောင်မစ္စက ဟူသော ဒါယကာတယောက် သည် အရှင်ကစွည်း၏ အလှတူင် နှစ်ဝင်စွာ မက်မော မိုက်မှားမိသော ကြောင့် ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့ခဲ့ရဘူးပေပြီ။ အရှင်ကစွည်းမထေရ်ကား- လှရုံ ချောရုံ ကြည်ညိုဖွယ် ဆောင်ရုံသာမဟုတ်၊ အဟောအပြော ကလည်း ကောင်းသေးသည်။ တရားအကျဉ်းကို အကျယ်ဖြန့်၍ ခန့်ခန့်ရုံ့ရုံ့ ဟော ကြားရာ၌ တေဒဂ်ရသူဖြစ်သည်။ အဟောအပြောကောင်းရုံမဟုတ်၊ အသံ ကလည်း သာယာလှပသေးသည်။

ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်း သာသနာစည်ပင်သော နေရာများ၌ ဘုရားရှင်စသော အခြားသံဃာတော်များစွာ ရှိနေပြီးသည့် အလျောက် မိမိမူကား ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့နှင့် ဝေးကွာရာ တောတောင် လိုဏ်ဂူ စသည်တို့၌သာ အနေများ၍ ဘုရားရှင်ထံတော်အနီး မြို့ရွာများ၌နေသော အခါ၌လည်း တတ်နိုင်သလောက် သိုသိုဝှက်ဝှက်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ရဟန်းဟူသည် စွမ်းနိုင်သမျှ သာသနာတော်အကျိုးကိုလည်း လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ရှိသေးသည့်အလျောက် သာသနာတော် အင်အား နည်းပါးရာ၊ မိမိအား သိရှိသူတို့နည်းပါးရာ ဤဒက္ခိဏပထသို့ သာသနာပြု ဆိုက်ရောက်လာရာ၌ ဆိပ်ကမ်းမြို့များသို့ မချဉ်းကပ်သေးပဲ တောရွာ ဇနပုဒ် များသို့သာ လှည့်လည် တရားဟောသာသနာပြုယင်း အားလပ်သည့်အချိန် သီတင်းသုံးသည့် နေရာကိုမူ လူသူကင်းဆိတ်ရာ ပဝတ္တလိုဏ် ကိုရွေးချယ်၍ သီတင်းသုံးသည်။

အရှင်ကစွည်း၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်ပါ၏။ သာသနာတော်သို့ သက်ဝင်သူတို့ တနေ့တခြား တိုးပွား လာသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်သွင် အဟောအပြောနှင့် အသံတို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ စသည်တို့ထိ

တယောက် တခွန်း ပြောကြရလောက်အောင် ကျော်ကြားလာသည်။ ထို့ကြောင့် တောရွာ ဇနပုဒ်များတွင်သာ တရားပွဲ ဆင်ယင်သော်လည်း ဆိပ်ကမ်းသာစသော မြို့သို့မြို့သားတို့ တနေ့တခြား တိုးပွားရောက်ရှိ တရားနာလာကြသည်ကို တွေ့ရှိလာရသည်။ ဤတွင် အဘွားကြီး၏သား သောဏသတို့သားနှင့် အရှင်ကစ္စည်းမထေရ်တို့ တွေ့ရှိလာကြသည်။

အလှကို မက်မော၍ အရှင်ကစ္စည်း၏ တရားနှင့် အသံကိုစွဲငြိသော သောဏသတို့သားသည် ရှင်ကစ္စည်းသီတင်းသုံးသော ပဝတ္တလိဏ်သို့ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်းနှင့် ကြိုးစားပန်းစား ရောက်ရှိလာသည်။ တရားပွဲတွင် အဝေး မှသာ ဖူးတွေ့ကြားနာရ၍ ယခုအနီးကပ်တွေ့ရှိရသောအခါ အရှင်ကစ္စည်း အပေါ်တွင် ပို၍ သံယောဇဉ်တူယံလာခဲ့သည်။ အရှင်ကစ္စည်းနှင့်အတူ နေနိုင်ရန် ရဟန်းပြုလိုလှပါချည့်ဟုပင် တောင်းဆိုလာသည်။ သောဏ ရဟန်းပြုလျှင် အဘွားကြီးကလည်း အလွယ်တကူ ခွင့်ပြုချီးမြှောက်မည်ဟု သိရှိလာရသည်။

မိမိ သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှာ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အား တရားသ ဘောသက်ဝင်စေရုံမျှမက ရဟန်းတပါး ဖြစ်မြောက်လာသည်အထိပါ တိုး တက်လာမည်ကြောင့် အရှင်ကစ္စည်း ဝမ်းမြောက်သည်။ အကြောင်းကား ရဟန်းဟူသည် သာသနာအတွင်းသား၊ မိမိတို့၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ရာ မိမိသည် ဤအရပ်၌ သာသနာ စည်ပင်လာစေကာမူ အမြဲနေထိုင်မည့်သူ မဟုတ်။ သူ့အရပ်သား ရဟန်းတပါးဖြစ်မြောက်လာခဲ့သော် ဤဒေသ တွင် သာသနာသော် အမြစ်တယ် မြဲခိုင်လာတော့မည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါယကာသောဏ။ ။ရဟန်းဘဝဟူသည် မှန်မြတ်သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခက်လှသည်။ တထပ်တည်းစား၍ တပါးတည်းနေရ အိပ်ရသူ ဖြစ်သည်။ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး သင်္ကန်းသုံးထည်မျှဝတ်ရ ကိုင်ဆောင်ရသူ ဖြစ်သည်။ သင် စွမ်းနိုင်အံ့လော့”

“တပည့်တော်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပါသည် အရှင်မြတ်။ အရှင်ဘုရား တို့ပင် ရင်ဆိုင်နိုင်သော ဘဝမျိုးကို တပည့်တော် အဘယ့်ကြောင့် မစွမ်း နိုင်ရမည်နည်း။ တောင့်တချက်ကား ရဟန်းဘဝတွင် အရှင်မြတ်နှင့်သာ အတူနေထိုင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“ငါ့အထံ ပဉ္စင်းခံလျှင် အဆုံးအမ မကင်းသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါနှင့် အတူနေ နိဿယည်းခံ တပည့် ဖြစ်ရပါမည်”

သို့နှင့် သောဏအဖို့ အရှင်ကစ္စည်း မထေရ်အနီးမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။ အရှင်ကစ္စည်း တရားပွဲတိုင်းသို့ရောက်၍ အချိန်ရတိုင်း ပဝတ္တလို့ဏ်သို့ ခဲယဉ်းစွာ လာရောက် ဆည်းကပ်သည်။ အရှင်ကစ္စည်းက ရဟန်း ပြုပေးနိုင်မည့်အချိန်ကို စောင့်သည်။ သောဏ၏ ရဟန်းပြုဖို့ စိတ်ဇွဲကား သေချာပြီဖြစ်၏။

ခက်သည်ကား - ရဟန်း ပြုပေးရေးပင် ဖြစ်ပေ၏။ သာသနာတော်အစ ရဟန်းများ နည်းပါးစဉ်က သရဏဂုံ ဆောက်တည်ရုံမျှဖြင့် ရဟန်း ဖြစ်သော ရဟန်း၊ ဩဝါဒ ပေးရုံမျှဖြင့်ပြီးသော ရဟန်း၊ ပြဿနာ ဖြေဆို ရုံမျှဖြင့် ပြီးသောရဟန်း၊ အာမဝန္တခံရုံမျှဖြင့် ပြီးသောရဟန်း၊ ရဟန်းဖြစ် စေဟု တမန်စေလွှတ် အမိန့်ပေးလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဖြစ်သောရဟန်း စသည်ဖြင့် အလွယ်တကူ ရဟန်းပြုနိုင်ခွင့် ရှိခဲ့ကြ သော် လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သာသနာတော်ကို ခုတုံးလုပ်သော ရဟန်းတို့ ပေါ်ပေါက်လာသော ကြောင့် ရဟန်းငါးပါးဖြင့် သိမ်ဝင် ကမ္မဝါဖတ် အသိအမှတ်ပြုပြီးမှ ရဟန်းဖြစ်စေဟု ပညတ်လိုက်လေရာ ယခု အရှင်ကစ္စည်း သီတင်းသုံးသော ဆိပ်ကမ်းသာလို့ တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ရဟန်းငါးပါး မပြည့်စုံသော အခက် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် သောဏလုလင် ရဟန်း ပြုနိုင်ရေးအတွက် သာမဏေ အဖြစ်ဖြင့်သာ တည်း၍ထားပြီး သုံးနှစ် သုံးမိုးတိုင်အောင်ပင် စောင့်ရ သည်။ သဒ္ဓါထက်သန်သော သောဏလုလင်ကလည်း ရဟန်းဖြစ်ရေးသာ အဓိကဖြစ်၍ အဘယ်မျှ ကြာစေကာမူ စောင့်သည်။ သူ့အဖို့ အရှင် ကစ္စည်းနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် နေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်သည်။

ဤအတွင်း အရှင် ကစ္စည်းမထေရ်၏ အဆုံးအမကောင်းကြောင့် ရဟန်း ဖြစ်လာသော သောဏထေရ်အဖို့ တရားဓာတ် ရင့်ကျက်၍ လာ ကာ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်ကိုသာ ကြားဘူး သိဘူး၍ ကိုယ်တိုင် မဖူးတွေ့ရ ဘူးသေးသော ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ အရှင်ကစ္စည်းထံ ခွင့်ပန်၍ လာ ရောက်ခဲ့သည်။

ဇေတဝန်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ ထူးခြားချက်ကား ဧည့်ရဟန်း အရှင်သောဏအတွက် ဇေတဝန်တွင် ထားစရာနေရာတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိပါလျက် ဘုရားရှင်က မိမိ သီတင်းသုံးရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်တွင်ပင် မိမိနှင့် အတူနေရန် နေရာပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ထက် ထူးခြား

ချက်ကား - ဘုရားရှင်က သောဏထေရ်အား ဂန္ဓကုဋ်တွင် အတူ သီတင်းသုံးယင်း ပိဋကတ်မှ ဂါထာအချို့ကို ရွတ်ဆိုခိုင်းကာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် နာယူတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအချက်သည် အမှန်ပင် ထူးခြားလှပေ၏။

တရားမဏ္ဍပ်တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်စား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသော သာဝကကြီးများက တရားဟောသည့်အခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် နံဘေးမှ သီတင်းသုံးယင်း နာယူတော်မူခြင်း၊ ရံဖန်သာဝကကြီးများနှင့် ပုစ္ဆာ အမေးအဖြေ လုပ်ယင်းဖြင့် တရားနာယူခြင်း စသည်တို့မှာ ယေဘုယျ လုပ်ငန်းများဖြစ်၍ ရိုး၍နေပြီဖြစ်၏။

ရဟန်းငယ်များအား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က တရားဟောရန် တောင်းပန်၍ နာယူခြင်းမှာကား တကြိမ်သာ ကြုံခဲ့ဘူးသည်။ တရားဟောရန် တောင်းပန် ခံရဘူးသူကား-အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ညီတော် အရှင်စုန္ဒမထေရ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူနာပြု အလုပ်အကျွေးတာဝန်တွင် ကျော်ကြားလှသော အရှင်စုန္ဒမထေရ်သည် တချိန်သောအခါက ဘုရားရှင် ဝေဠုဝန်တွင် သီတင်းသုံးခိုက် မကျန်းမာတော်မူ၍ ပြုစုရ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က အရှင်စုန္ဒအား ဗောဇ္ဈင်သုတ် ပရိတ်ကို ရွတ်ဆို ဟောကြားခိုင်း၍ နာယူတော်မူသည်။ ဗောဇ္ဈင်သုတ်၏ အစွမ်းကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် ဝေဒနာမှ ထုတ်တော်မူနိုင်ခဲ့သည်။

တဆက်တည်း ပြောရန်ရှိသည်ကား - ပရိတ်ကြီး ဆယ်တသုတ်မှ ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်သည် ရောဂါ ပျောက်ကင်းရေးအတွက် အစွမ်းထက်လှစွာသော ဘုရားရှင်နှင့် သာဝကကြီးတို့၏ လက်သုံးတော် မဟာဩသဓသုတ် ဖြစ်ပါပေသည်။

ဖြစ်ကြောင်းကား အရှင်မဟာကဿပ သီတင်းသုံးဖန် များသောကြောင့် ပိပ္ပလိလိဏ်ဂူဟုပင် အမည်တွင်လျက်ရှိသော ရာဇဂြိုဟ်အနီးရှိ လိဏ်ဂူ၌ တချိန်သောအခါက အရှင်မဟာကဿပ မကျန်းမာတော်မူသည်တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်၍ ဗောဇ္ဈင်သုတ် မဟာဩသဓပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ်၍ ကင်းပျောက်စေတော်မူသည်။ အလားတူပင် တချိန်သောအခါကလည်း ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အရှင်

မောဂ္ဂလာန်မထေရ် မကျန်းမာတော်မူသည်ကို ဘုရားရှင်ပင်လျှင် ကြံရောက်
တော်မူ၍ ဗောဇ္ဈင်သုတ် သြသမဖြင့် ရှုတ်ဖတ် ပျောက်ကင်းစေခဲ့သည်။
မိမိကိုယ်တိုင် မကျန်းမာတော် မူသောအခါ၌မူ အရှင်စုန္ဒမထေရ်အား
ရှုတ်ဖတ် ဟောကြားစေ၍ နာယူပျောက်ကင်းစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အရှင်စုန္ဒအား ဗောဇ္ဈင်သုတ် ရှုတ်ဖတ် ဟောကြားစေခြင်း
မှာ ရောဂါ ပျောက်ကင်းလို့မူ အကြောင်းရှိ၍ ခိုင်းစေတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။
ယခု အရှင် သောဏထံမှ တရားရှုတ်ဖတ် နာ ယူခြင်း မှာ မူ အဘယ်
အကြောင်းပါနည်း။

အကြောင်းရှာလျှင် အရှင်သောဏသည် အနုပညာတွင် အခြေခံ ရှိခဲ့
သူဖြစ်၍ အသံ အနေအထား တတ်သူဖြစ်သည်။ အသံ ကောင်းသည်။
ရှုတ်ဆိုမူ ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ ရဟန်းတို့အတွက် ဝိနည်းတော်နှင့်
လျော်သော သရဘညရှုတ်ဆိုမှုကို နားလည်သည်။ ပိဋကတ်ကျမ်းသည်။
ထို့ထက်ကြီးမားသော အကြောင်းကား-သိတော်မူ မြင် တော် မူ သော
ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်၍ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ရပ်တွင် ပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။

[၃]

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ဂန္ဓကုဋ်တွင် အတူ သီတင်းသုံးစေ၍
တရားနာသည်ဟူသော ထူးခြားလှသော သတင်းမှာ ဇေတဝန် ရဟန်း
လောက၊ သာသနာပိုင်းဆိုင်ရာ သာဝတ္ထိ လူ ဒါယကာတို့လောက၊ နတ်
လောက၊ ဗြဟ္မာ လော က တို့ သို့ ပင် ကျော်ကြား သာဓု ခေါ်ကြရာက
ထိုသတင်းသည် ဆိပ်ကမ်းသာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုသတင်းကြောင့်
ထ၍ ကလု၊ ခုန်လုမတတ် ဝမ်းမြောက်ဆုံးသူကား-အရှင်သောဏ၏ မိခင်
အဘွားကြီး ပေတည်း။

ဒါမှ ငါ့သား၊ ထူးမြတ်တဲ့သား၊ ဘုရားရှင်ကိုတောင် တရားဟော
သတဲ့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ငါ့သားတရားကို နာသတဲ့၊ အဘယ်
သား၊ အမယ် သား၊ ထူးခြားလှချည့်သား၊ ရှာမှရှားတဲ့သား။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် တရား နာ ယူ သည် ဆို သော် သူ့သား
တရားကို အဘွားကြီး အဘယ်မှာ မနာယူလို့ပဲ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ သား
တရားကို နာလို့လှပြီ။ ထူးသောသားကို ဖူးတွေ့လို့လှပြီ။

ထို့ကြောင့် သားရဟန်းကို ဆိပ်ကမ်းသာသို့ တမန်စေလွှတ်၍ အတင်း ပင့်သည်။ မိမိသာမက တမြို့လုံး တရားနာကြရလေအောင် ဆိပ်ကမ်းသာ မြို့လယ်တွင် တရားပွဲကြီး ဝဲချီးကျင်းပရန် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးသည်။ ဤသည် ပင်လျှင် အဘွားကြီးအိမ်နှင့် ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖောက်ရန် မဖြစ် မနေ ကြံစည်ကြီးကုတ်လျက်ရှိသောဆိပ်ကမ်းသာ ဒမြေဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ပေါ်ဟန်ကား- အဘွားကြီးအိမ်အောက်အထိ ဒမြေ တပည့် ကိုးရာဖြင့် ဥမင်တူးပြီး ဥမင်မှ တက်၍ တိုက်ခိုက်ယူရန်မျှ ကျန်တော့၏။ အသာ တကြည်နှင့် မရလျှင် သတ်မည်။ ယခုသော် သတ်ဖို့မလို။ ရုန်းရင်းဆန် ခတ်ပင် ဖြစ်ဖို့မလိုတော့။ အကြောင်းကား အဘွားကြီး တရားနာထွက် မည့်ညဉ့်တွင် အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ကာ ရတနာများကို အေးအေး ဆေးဆေး ယူရန်မျှဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒမြေဗိုလ်ကြီးက စနစ်တကျ အစီအစဉ်ချသည်။ တပည့် ကိုးရာအား ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖောက်ထွင်းယူစေ၍ မိမိကိုယ်တိုင် မူကား တရားနာနေသော အဘွားကြီး၏ အနီးတွင် တရားနာ ဒါယကာတဦး ဟန်ဆောင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။ အကြောင်းကား-တရားနာခိုက်ဖြစ်စေ ကာမူ ပစ္စည်းရေးဖြစ်၍ အိမ်ရှိသူများက အဘွားကြီးထံသို့ သတင်းပို့ လာလျှင် အဘွားကြီးအဖို့ အုတ်ဩဿာသောင်းတင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဆူပူ လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်။ ယင်းသို့ လှုပ်ရှားလာလျှင် အရင်းအမြစ်ဖြစ်သော အဘွားကြီးအား ဒမြေဗိုလ်က ရှောင်တခင် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ကျီးစောင့်ကြက်နှင့် အဖြစ် အစောင့် အမျိုးသမီး တဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ သို့နှင့် တရားပွဲတော် စတင်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဒမြေဗိုလ်ကြီးမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အရှင်သောဏ တရားဟော နေခိုက် အဘွားကြီး နောက်ပါးသို့ အမျိုးသမီးတဦး ကသောကမျော ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီးက “အမေ့-အမေ့” ဟု တိုးညှင်းသော်လည်း တုန်လှုပ် သော အသံဖြင့် ခေါ်၏။ သို့ရာတွင် သား၏ တရားအာရုံတွင် ထုံနေ သော အဘွားကြီးက မတုန်လှုပ်။

“အမေ့-အမေ့”

“ဟဲ့...ငါတရားနာနေတာ ဘာလာနှောင့်ရှက်ရတာလဲ”

“အိမ်ထဲကို ဒမြတွေ ဝင်ကုန်လို့ အမေရဲ့”

“ဝင်ပလေ့စေ၊ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့ သွား”

မိမိထင်သလို ဖြစ်မလာသောကြောင့် အနီးက ဒမြကြီး အံ့အားသင့် သွားသည်။ အဘွားကြီး၏ မာန်မဲနှင့်ထုတ်လိုက်မှုကြောင့် အမျိုးသမီး လေး လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မကြာလှပါလေ။ နောက် တခေါက် ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အမေ့-အမေ့”

“ညည်း...လာပြီး နှောင့်ယှက်ပြန်ပလား ဟင်”

“ဒမြတွေ ရတနာတိုက်ကို ဖောက်ကုန်ပြီ အမေရဲ့”

“ဖောက်ရုံမကလို့ အိမ်ကြီးပါ ယူသွားကြပစေ၊ ညည်း ထွက်သွား၊ ငါ့ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

ဒမြဗိုလ်ကြီး ပို၍အံ့အားသင့်သွားသည်။ အံ့အားသင့်ရုံမျှမက အဘွား ကြီး၏ တရားစိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိကြောင့် တုန်လှုပ်ပင် တုန်လှုပ်သွားရ သည်။ အကြောင်းကား-ဤနေရာတွင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တို့ တိုက် ဆိုင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တိုက်ဆိုင်ဟန်ကား-ဒမြဗိုလ်ကြီးအဖို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒမြ ဗိုလ်ဘဝတွင် ဖြစ်တည်နေရသော်လည်း တရားအထုံပါရမီဓာတ်ခံ ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပေရာ ယင်းတရားဓာတ်ခံသည် ဒမြဘဝတွင် ရေဝေးသော ကြာပမာ ဖြစ်တည်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ တဘက်တွင် အရှင်သောဏ၏ ထူးခြားသော တရားကို အလိုက်သင့်စွာ နာယူရခိုက်ဖြစ်၍ တဘက်တွင်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ထက် တရားကို ထူးခြားစွာ တန်ဖိုးထားလျက် ရှိသော အဘွားကြီး၏ အပြုအမူကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိမိမှာ သူတပါး၏ ဥစ္စာကို မတော်လောဘ ကြံစည် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသူဖြစ်သည်။ ဤအဘွားကြီးကား - သူတပါးဥစ္စာကို အပထား၍ မိမိ ဥစ္စာကိုပင် တရားလောက် တန်ဖိုးမထားသူဖြစ်သည်။ မိမိကြံစည်လျက်ရှိ သော ဥစ္စာရှင်မှာ သာမန်မဟုတ်၊ တရားရှင်ပါတကား။ မိုက်လုံးကြီးလေ စွတကား။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးကလေး ရောက်လာပြန်ကာ....

“အမေ့...အမေ့” ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

“ညည်းဟာ...တကြိမ်ပြောလို့ မရ၊ နှစ်ကြိမ်တားလို့လဲ မရ၊ ငါ့ကို တမင်လာဖျက်ဆီးနေတဲ့ သာသနာဖျက်မ၊ ဒိဋ္ဌိမ၊ ဒီတခါတော့ ညည်းကို အပြစ်လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ပစ္စည်းတွေကို သယ်ကုန်ကြပြီ အမေ့ရဲ့”

“ပစ္စည်းမကလို့ အိမ်ကြီးပါ ယူပလေ့စေလို့ ငါပြောပြီးပြီ မဟုတ် လား၊ ကဲ...ဒါလောက် နှောင့်ယှက်ချင်လှတဲ့ ညည်းကို”

ထိုစဉ်တွင် “သည်းခံ အမေ ခင်ဗျား” ဟု နှုတ်ကပြောဆိုရုံမက မိမိတို့ လက်အုပ်ချီ၍ နေသောနံဘေးမှ ဒါယကာကြီးကို တွေ့ရသောကြောင့် အဘွားကြီးအဖို့အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရှုကြည့်ယင်း “သည်ဟာမတွေကဘာမှ အလိုက်ကောင်းဆိုးမသိတတ်ဘူးကဲ့ ငါ့တူရဲ့၊ သူတို့မှာ ပစ္စည်းပဲအရေးကြီး နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

“သည်းခံပါဆိုတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ကို သည်းခံဖို့ တောင်းပန်တာ ပါ အမေ”

“အလို...ငါ့တူက ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့၊ ဘာအပြစ်ရှိလို့ တောင်းပန် ရတာတဲ့တုံး”

“အမေ့အိမ်ကို ဥမင်ဖောက်ပြီး တိုက်ခိုက်လုယူသူဟာတခြားသူ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော်က ဒမြေခေါင်းဆောင်၊ ဒမြေခေါင်း ဆောင်ကြီးပါ။ ဒီနေ့ည အမေ့အိမ်ကို တပည့်တွေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်က အမေ့ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ယင်း စောင့်နေသူပါ။ အမေသိလို့ အုတ်ဩဌာန် သောင်းတင်းလုပ်ယင် အမေ့ကို သတ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားမိပါတယ်။

“အခုတော့ အမေ့သား တရားတော်ကို နာယူရတာလဲ တကြောင်း၊ ပစ္စည်းထက် တရားကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အမေ့စိတ်ဓာတ်ကို ဒိဋ္ဌမုက်မြင် သိ ရတာလဲ တကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် သံဝေဂရပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ အမေ့ကို သည်းခံဖို့ တောင်းပန်ရတာပါ။ အမေ့သည်းမခံယင် ကျွန်တော့် ဦးခေါင်း ရှစ်စိတ်ကဲ့ရပါလိမ့်မယ်”

“အလို...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ သည်းခံပါတယ်ကွယ်။ သည်းခံပါတယ်”

“သည်းခံတယ်ဆိုယင် အမေ့သား ရဟန်းဆီမှာ ကျွန်တော် ကို ရဟန်း ပြုခွင့် တောင်းပန်ပေးပါတော့ အမေခင်ဗျား”

တရားပဲ့တွင် တရားမိခင်ကြီးကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တရားပဲ့မှာ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို သိကြရသောအခါ အံ့သြကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ခေါင်းဆောင် ခိုးမှုကြီး၏အမိန့်ဖြင့် တရားပဲ့သို့ တပည့်ခိုးသားများရောက်ရှိလာသည်။ ခိုးမှုကြီး၏သံဝေဂ၊ ခိုးမှုကြီး၏ တရားကြောင့် တပည့်အားလုံးသည်လည်း သတိတရား ရကုန်ကြသည်။ ခိုးယူထားသောပစ္စည်းအားလုံးကို နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။

တရားသည် တရားကိုကျင့်သူအား အမှန်ပင်စောင့်ရှောက်၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော တရားသည် ကျင့်သူ၏ ချမ်းသာကို ရှက်ဆောင်သည် သာတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် တရားပဲ့ကြီးမှသည် နောက်တနေ့တွင် ရဟန်းခံ ပဲ့ကြီးသို့ ကူးစက်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်တဦးသာမဟုတ်။ တပည့် ကိုးရာလုံး ရဟန်းဘဝသို့ ကူးကြသည်။ အဘွားကြီးက မိမိ၏ပစ္စည်းများကို ရဟန်းခံပဲ့ အတွက်လည်းကောင်း၊ အခြားသောသာသနာရေး ကိစ္စများ အတွက်လည်းကောင်း သွန်၍လှူသည်။

ထို့ထက် ထူးခြားမှုကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော် မူလာ၍ ရဟန်းများအား ထိုက်သင့်သောတရားအလုပ်ပေး၍ တရားဟော တော်မူသောအခါ ရဟန်းအားလုံးပင် မင်ပေါက် ဖိုလ်ပေါက် ဘက်စုံ ပြည့် ရဟန္တာများအဖြစ် ကျွတ်တမ်းဝင်သွားရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကား အရှင်ကစ္စည်း မထေရ်မှ အကြောင်းပြု၍ အရှင် သောဏထေရ်အား ဘုရားရှင်က မိမိ၏ ဂန္ဓကုဋ်တွင် အတူသီတင်းသုံးစေကာ တရားနာလိုက်ခြင်း၏ အကျိုးအဆက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

အရှင်သောဏအဖို့ ဆုထူး လာဘ်ထူးကား ကြားနာရသူတို့ နားဝင် ချိုအောင် သာယာစွာပြောတတ်သည့်အရာ၌ တေဒဂ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တေဒဂ်အရှင် ၄၁-ပါးတွင် သောဏ မထေရ် နှစ်ပါး ပါဝင်၏။ တပါးမှာ ယခု အရှင်သောဏဖြစ်၍ “အရှင်သောဏကုဋ်ကဏ္ဍ” ဟု ခေါ်သည်။ နောက်တပါးမှာ ခြေဖဝါးတွင်အမွှေးနုများ ပေါက်သည်အထိ နူးညံ့လှသည့် ဖြစ်ပါလျက် တရားအားထုတ်မှုတွင် လုံ့လဝီရိယ ကြီးလှသောကြောင့် တေဒဂ်ရသော “စောင့်တော်ရှင်” အရှင် သောဏကောဋ္ဌိပိသ ဖြစ်သည်။

တရားဟောကောင်းသည့်အတွက် တေဒဂ်ရသော အရှင် သုံးပါးရှိ
 သည်။ တပါးမှာ ယခုအရှင်သောဏ၊ တပါးမှာ ပြကတိ အားဖြင့်ပင်
 အဟော အပြော ကောင်းလှသော အရှင်ပုဏ္ဏဖြစ်၍ နောက်တပါးမှာ
 ပိဋကတ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ဆန်းကြယ်စွာ ဟောတတ် ပြောတတ်သော
 ကြောင့်တေဒဂ်ရသူ အရှင်ကုမာရ ကဿပ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့လျှင် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါ တယောက်အတွက်ပင်လျှင်
 အကြိမ်များစွာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်ချွတ်ခဲ့ရသည်ကို ယခုမှ အခက်အခဲ မရှိ
 သော အစီအစဉ်မျှဖြင့် တကြိမ်တည်းနှင့် ရဟန်း ကိုးရာနှင့် တပါးကို
 ကျွတ်တမ်းဝင်စေခဲ့သည်။ ထို့ထက်အကျိုးဆက်ကား သာသနာခေါင်း
 ပါးသော မဇ္ဈိမတောင်ပိုင်းဒေသ၌ ဒေသသားဖြစ်သော ရဟန္တာကိုးရာ
 ကျော်တို့ဖြင့် သာသနာတော် အမြစ်တယ်စေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

အချစ်နှင့်မာန

[၁]

သူတို့နှစ်ဦးမှ တွေ့တတ်ကြပါလေသည်။

တယောက်က ခပ်ကဲကဲ၊ တယောက်က ခပ်သဲသဲ။

တယောက်က ကျယ်ကတ်ကတ်၊ တယောက်က ဇတ်ဇတ်ကြဲ။

အဘွားကြီး ဝိသာခါ၏ အချစ်တော် မြေးမလေး မာလာနှင့် သူကြွယ် သားကလေး နန္ဒာတို့ ဖြစ်ကြ၏။

အဘွားကြီး ဝိသာခါတွင် သားတွေက တပြုံးကြီး၊ သမီးတွေ တသိုက် ကြီး၊ မြေးတွေတလှေကြီးဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် များလှစွာ၏။ သို့ရာ တွင် အခြားသားသမီး မြေးမြစ်ဆိုသည်တို့မှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ယေဘုယျသဘောမျှသာ အဘွားကြီး၏အချစ်ခံကြရ၍ မာလာသည်ကား လက်ကသုံးတောင်ဝှေး အချစ်တော်ကလေး ပေတည်း။

လူကြီးများသည် အသက်ကြီးလာလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် လောကနှင့် ကင်းကွာလာလေဖြစ်၏။ အကြောင်းကား သတ္တဝါဟူသည် မျိုးတူဂုဏ်တူ ဝါသနာတူ စရိုက်တူ သက်တူရွယ်တူများဖြင့်သာ ပေါင်းသင်းပျော်ပိုက်မြဲ ဖြစ်ရာ အသက်ကြီးလေလေ ဇရာကြောင့် ဝန်းကျင် နည်းပါး ကင်းဆိတ် လာလေ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့လျှင် အထက်တွင် ဝန်းကျင်ကင်းဆိတ်လာသော ကြောင့် အောက်သို့ လှည့်၍ အဖော်ရှာ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် လက်ကသုံးတောင် ဝှေး ကလေးများ၊ အချစ်တော်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။

‘သားသမီးအချစ်၊ မြေးအနှစ်’ ဟူသော အများသုံး ဝေါဟာရတရပ် ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အဘိုးအဘွားများသည် သားသမီးကိုတော့ ချစ်ရုံမျှ

ချစ်သည်။ မြေးကျမှ အချစ်အနှစ် ဆိုက်သည်။ သားသမီးထက် မြေးကို ပို၍ချစ်သည်ဟု ဆိုလို၏။ ဤစကားသည် မှန်ပါသလော။

မြေး တယောက်တလေသာရှိသော အဘိုးအဘွားများအဖို့ မှန်နိုင်၏။ တယောက်ထက် ပိုလာသောအခါ တယောက်သည်သာ အချစ်တော်ဖြစ်၍ ဝိသာခါတို့လို မြေးတပြိုင်ကြီးသမားများအဖို့ကား အချစ်မေတ္တာဟူသည် လျော့ပါးသည်ထက် လျော့ပါး၍ အမည်ကိုမျှ မမှတ်မိအောင် ရှိလာ စတ်သည်။ အကြောင်းမူကား- ကျောသားရင်သား မခွဲခြားပဲ၊ တည့်တည့် ဆိုသော် ရာဟုလာနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုပင် မခွဲခြားပဲ ထားနိုင်စွမ်းသော ဘုရားရှင်တို့၏ မေတ္တာတော်၊ မဟာကရုဏာတော်မှလွဲ၍ လူသတ္တဝါတို့၏ ချစ်မေတ္တာသံယောဇဉ် ဟူသည် တပြိုင်နက်တည်းတွင် အကြင်သူနှစ်ဦး အပေါ်သို့ တညီတညွတ်တည်း ထားနိုင်စွမ်း မရှိတတ်ကြ သောကြောင့် ပေတည်း။

ဝိသာခါ၏ အချစ်တော်ဟုဆိုအပ်သော ယခု မာလာကလေးသည်ပင် လျှင် သူ့အရင်က အချစ်တော်ဖြစ်ခဲ့သော မြေးမလေးက ကွယ်လွန်သည့် အခါမှ ဤနေရာ၊ ဤရာထူးကို ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မာလာ့အရင်က အချစ်တော်မြေးမကလေးသည် ရောဂါတခုကြောင့် မကြာမီက ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာ၏။ ထိုအခါ အဘွားကြီးဝိသာခါအဖို့ သော တာပန်ပင် ဖြစ်မချည်း၊ အပူကြီးပူကာ တကြူကြူတရှိုက်ရှိုက်ဖြင့် အပူတိုက် ဖမ်း၍ နေသောကြောင့် ဘုရားရှင်က တရားသဘောဖြင့် မနည်းကြီးပင် ဟောကြားဖြေသိမ့်၍ ထားခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား- သောတာပန် ဟူသည် အယူလုံ့မှားခြင်းနှင့် ယုံမှားခြင်းကိုသာ ပယ်နိုင်၍ အချစ် သံယောဇဉ်ကို မပယ်နိုင်သေးသောကြောင့်ပေတည်း။

အချစ်တော် ဟူသည် ဆိုးတတ်၊ ကဲတတ်၊ ရောင့်တက် တတ်သည်။ အချစ်ဖြင့် လွမ်းခြုံအပ်သော ဆွေမျိုး၊ မိဘ၊ မောင်နှမတို့ အလယ်တွင်မူ ပို၍ ဆိုးတတ်၊ ကဲတတ်သေးသည်။ အကြောင်းကား- ဦးစီးဦးကိုင် ဖြစ် သော အဘွား၏ အချစ်ဆုံး မေတ္တာကုန်ယက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက်ထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မာလာကလေး ကဲဟန်ကား အိမ်မှုကိစ္စများတွင် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်း သော အပျိုအရွယ်ကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း အခြား သားမြေးများလို နည်းနည်းကလေးမှ ကူဖော်မရ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေသည်။ တနေ့တနေ့

အလှပြင်ဖို့၊ ဆော့ကစားဖို့လောက်သာ အာရုံကပ်သည်။ စကားကိုလည်း အဘွား အားကိုးနှင့် မာဆတ်ဆတ်ပြောတတ်သေးသည်။

သာသနာတော်သို့ သက်ဝင်ပြီးသော အိမ်၏စည်းကမ်းအရ ရှစ်ရက်၊ လပြည့်၊ လကွယ်ဥပုသ်နေ့များတွင် အိမ်သားအားလုံး ဥပုသ်စောင့်ကြရ သော်လည်း သူမကား စောင့်ဟန်သာဆောင်၍ နေကုန်ညဉ့်ကူးအောင် ဘယ်တော့မှ ဥပုသ်မရ။

အဘွားဖြစ်သူ ကျောင်းကန်ဘုရား သွားလျှင်လည်း အဘွားနှင့် နှစ် ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် ပျင်းသည်ဆိုကာ မလိုက်။ အဖော်ကောင်းမှ လိုက်သည်။

ကျောင်းပမာပင်၊ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာများစွာ မပြတ် ဝင်ထွက်နေ သော အိမ်၌ ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ် စသော ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အတွက် သားသမီး မြေးမြစ်များကို သူ့နေ့နှင့်သူခွဲ၍ တာဝန်ပေးထား သည်။ ထိုအထဲတွင် သူ မပါ။ ပါသယောင်နှင့် ရှောင်လွှဲနေသည်သာ များသည်။

သူ့အပြစ်တွေ များလာ၍ အခြား အစ်ကို၊ အစ်မများက ဝေဖန်လာ လျှင် အဘွားကြီးသို့ ခေါင်းတချက်ငွေလိုက်ရုံမျှဖြင့် ပြီးစီးသည်။

သို့ရာတွင် အခြားကိစ္စများ၌ အဘယ်မျှ အလိုလိုက်နိုင်စေကာ မိမိ တို့၏ လုပ်ငန်း အရင်းအမြစ် ဖြစ်သော သံဃာ့ကိစ္စများ၌မူ သည်ဟာမ လေး ရှောင်ဖယ်ဖယ် ပြုလုပ်နေသည်ကို အဘွားကြီး ဘဝင်မကျလှ။ တနေ့နေ့တချိန်ချိန်တွင်မူ မှတ်လောက်အောင်ဆုံးမရမည်ဟု အဘွားကြီး ရည်မှန်းထားသည်။

ဤတွင် အဘွားကြီး မသိသော ကိစ္စတရပ် ရှိ၏။ သူ့အချစ်တော် ကလေးအား ရှေ့စွန့်ညှိ ဝဲနေသော ကိစ္စပေတည်း။

[၂]

ရှေ့စွန့်ညှိကား သူ့ကြွယ်သား နန္ဒာပင် ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း သူ့အိမ် သူ့အသိုက်အဝန်းတွင်မူ အငယ်ဆုံး ဖြစ်၍ တအိမ်လုံး၏ အချစ်တော် ကလေးပင်ဖြစ်၏။ နန္ဒာကလည်း ချစ်စရာ လူချောကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ချောရုံမျှ မဟုတ်၊ သွက်လက် ဖျတ်လတ်သည်။ သို့ရာတွင် အချစ်တော် အငယ်ဆုံးတို့၏ သဘာဝ အရ မကျောကျောကလေးတော့ နိုင်သည်။

မိမိတို့သား နန္ဒာက မာလာအား ရွှေစွန်ညှိဝဲ မျက်စိကျနေသည်ကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တအိမ်သားလုံး သိသည်။ သိသောအခါ မြောက်၍ပင် ပေးကြသည်။ “မင်းသာ မာလာကလေးကို ရမယ်ဆိုယင် တို့တအိမ်လုံး ပံ့ပိုး လက်ဖွဲ့လိုက်မဟေ့” ဟုပင် ပြောထားသည်။

အကြောင်းမူကား- သာဝတ္ထိ၏ သဌေးမကြီးတဦးဖြစ်သူ ဂုဏ်ကြီးရှင် ဝိသာခါ၏ အချစ်ဆုံး လက်ကသုံးတောင်ဝှေးကလေးကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ရော၊ ဗြဟ္မပါ အမြတ်ကြီးထွက်လာမည်ကို သိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူကြွယ်တဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဝိသာခါတို့နှင့် ယှဉ်သော် ပစ္စည်း ရော၊ အခြေအနေပါ အကွာခြားကြီး ကွာခြားလှသောကြောင့် လူကြီး များ အနေဖြင့် သားပေး သမီးယူစကား ပြောကြား၍တော့ မဖြစ်နိုင် ပေ။ သူတို့လမ်း သူတို့ထွင်၍ အဆင်သင့် ဖြစ်လာဖို့ကိုသာ ရည်မှန်း ရသည်။

သို့ရာတွင် လူငယ်တို့၏ အချစ်မေတ္တာ သဘာဝအရ စွမ်းနိုင် သမျှ ရွှေစွန်ညှိဝဲရုံသာဝဲ၍ နီးစပ်ဖို့မှကား ဝေးလှစွာသေး၏။ အကြောင်းမူ ကား ‘လျှောက်ပြန်သံပေး’ ဟူသော စကားအရ နန္ဒာက မာလာအား ရံဖန် အခွင့်သာသောအခါကလေးများတွင် ကိုယ်ရောင်ပြခြင်း၊ အမူအရာ လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အဝေးမှ စတင်သော်လည်း မာလာထံမှမူ ချစ်အမူအရာ တစုံတရာ မပြန်လာရုံမက နှုတ်ခမ်းစူခြင်း၊ မျက်စောင်းထိုးခြင်း၊ ခြေ ဆောင်ခြင်း စသည်ဖြင့် မလိုတမာ တုံ့ပြန်မှုကလေးများကိုသာ ခံနေရ၊ တွေ့နေရပေသည်။

နန္ဒာက မာလာအား တွေ့နိုင်သောနေရာများသို့ ကြိုးစားချဉ်းကပ် သည်။ အထူးသဖြင့် မာလာအား တွေ့နိုင်သော နေရာများမှာ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်များတွင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတော် များသို့ အဘွားကြီးသည် မပြတ်လိုလိုသွားရောက်တတ်သည်။ အဘွားကြီး သွားလျှင် မာလာ ပါသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခွင့်ကို မပြတ်ချောင်းမြောင်း လျက် ရှိသော နန္ဒာက အများသူငါ ဘုရားသွားကျောင်းတက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျောင်းသို့ အမြဲရောက်ရှိနေသည်။ မာလာမပါသော အခေါက်များမှာ ကျောင်းသို့လိုက်ရန် မာလာ အပျင်းထူသောကြောင့်မျှ မဟုတ်၊ နန္ဒာ စွန်ညှိအား ရှောင်တိမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ အဘွားကြီး မသိ။

ယင်းသို့ဖြင့် တခါတရံတော့လည်း အချစ်ရိပ် အချစ်ရောင်ဟုပင် မဆိုနိုင်စေကာမူ မာလာဘုံမှ ပြုံးသယောင်ယောင်၊ လှောင်သယောင်ယောင်နှင့် ပြုံးစနဲနဲ တုံ့ပြန်မှုကလေးများကို ရတတ်သောကြောင့် နန္ဒာအားတက်ရ၏။ အကြောင်းမူကား- အမျိုးသမီးကလေးတို့၏ သဘာဝ တခုမှာ မချစ်နိုင်သူကို မချစ်သောကြောင့် နှုတ်ခမ်းစူခြင်း၊ မျက်စောင်းခုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်သည် ဆိုဦးတော့၊ ရှယ်တူတန်းတူ အရှယ်တူကလေးများ ဖြစ်ကြသောအခါ ရံဖန်ရံခါတွင်မူ လူငယ်စိတ် နိုးကြွလာသော အခါများ၌ ချစ်မှုချစ်ဟန်လိုလိုနှင့် မထိမဲ့မြင် ပုံစံကလေးများကိုလည်း ပြတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နန္ဒာကမူ ယင်းသို့ မထိမဲ့ ချစ်မှုချစ်ဟန် ကလေးများကို အပထား၍ မျက်စောင်းခုတ်ခြင်း၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းစူခြင်း အမှုအရာကလေးများကိုပင် မိမိကို အသိအမှတ် ပြုသည်ဟု သဘော ထားကာ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ကြိုးစားသည်။

ယင်းသို့လျှင် လျှောက်ပြန်သံပေး၊ အဝေးမြင်၊ အဝေးတွေ့ မျှဖြင့် အချိန်ကြာလာသောအခါ မာလာကလေးနှင့် နီးစပ်ရန် အကြံကောင်းတရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ယင်းအကြံဟူသည်ကား ရဟန်းဝတ်သင်္ကန်းစည်းရန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

မာလာနှင့် နီးစပ်ရန်အတွက် မာလာတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ဖို့ရန်မှာ မိမိအဖို့ အလှမ်းဝေးလှသော်လည်း ရဟန်း သံဃာတို့ အဖို့မူ အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားသောအိမ် ဖြစ်လေရာ မိမိ သင်္ကန်းစည်းလိုက်လျှင် မာလာတို့ အိမ်သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝင်ထွက်နိုင်တော့မည်ကို သိရှိလာသော အကြံပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ယခင်က ကျောင်းသို့ အကြိမ်များစွာ သွားရောက်ဆည်းကပ်ခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြုကာ သတိသံဝေ ရလှာလေသည့် ပုံစံဖြင့် ပုဗ္ဗာရုံတွင် သင်္ကန်းစည်းလိုက်ပေရာ ရဟန်းတော်လေး နန္ဒာ ဖြစ်လာသတည်း။

[၃]

ဤသည်ကို မာလာမသိ။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ဝိသာခါ၏ သံဃာ့မဏ္ဍပ်သို့ နေ့စဉ်မပြတ် ရောက်ရှိသော်လည်း မာလာမသိ။ ရဟန်း

တော်လေး နန္ဒာအဖို့လည်း မိမိ မျှော်လင့်သော မာလာကို မတွေ့ရ။ အကြောင်းသော်ကား- အိမ်ကျယ်မကလေး မာလာသည် ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ် စသော သံဃာ့ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း အချောင်ခိုကာ သံဃာ့မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်မလာသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် သူ ဒီအိမ်မှာနေသည်၊ တနေ့မတွေ့ တနေ့တွေ့ရမည်၊ တချိန် မတွေ့ တချိန်တော့ တွေ့ရပေမည်ဟု ရဟန်းကလေး နန္ဒာသည် ဝိသာခါ မဏ္ဍပ်သို့ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် မပြတ်သွားရောက်လျက် ရှိပေသည်။

တွေ့မည့် တွေ့တော့မည်း ပက်ပင်းတည်း။

တွေ့ရဟန်ကား - သံဃာ့ကိစ္စများ၌ သူ့ အချစ်တော်လေး ရှောင်ဖယ်ဖယ် နေလွန်းသည်ကို မရှုစိမ့်နိုင်တော့သော ကျောင်းအမကြီးက မာလာသည် သူများနည်းတူ တနေ့တရက်ကို တာဝန်ယူ၍ ဦးဆောင် ဆွမ်းကပ်ရမည်ဟု ဇီကုတ် နတ်ပြည်တင်သည့် သဘောဖြင့် ခပ်တင်းတင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သောအခါ မာလာ မရှောင်သာတော့။ သံဃာတော် တို့အား ဆွမ်းကပ်မှုအလုပ်ကို ဦးဆောင် တာဝန်ယူရသည်။ ရိုရိုသေသေ လုပ်၊ မလုပ်၊ ကျေကျေပွန်ပွန် လုပ်၊ မလုပ်ကို ကျောင်းအမကြီး ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့် ကြီးကြပ်နေသည်။

ကုသိုလ်အလုပ်မှန်း သိသော်လည်း လက်ကြောကလေးတင်းအောင်မျှ ထထကြွကြွ မလုပ်ချင်သော နွဲ့ဆိုး စရိုက်ဆိုးကလေး အခုအခံကြောင့် မာလာ စိတ်တိုနေသည်။ သို့ရာတွင် မနီးမစေးမှ အဘွားက မျက်ခြည် မပြတ် ကြီးကြပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိသောကြောင့် သံဃာတပါးပြီးတပါးသို့ ဂရုတစိုက် ဆွမ်းကပ် လောင်းလှူရသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ရဟန်းကလေး နန္ဒာနှင့် မာလာတို့ တွေ့သတည်း။

တပါးပြီးတပါး ဆွမ်းကပ်ရာက ရဟန်းကလေး နန္ဒာ၏ အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ မာလာအဖို့ အခုမှ တွေ့သော်လည်း ရဟန်းကလေး နန္ဒာကမူ ခပ်စောစောကပင် ဆွမ်းကိစ္စတွင်ကြီးကြပ်လျက်ရှိသော မာလာ ကို တွေ့နေရသဖြင့် ‘ငါတို့နှစ်ဦး အနီးကပ် တွေ့ရတော့အံ့တကား’ ဟု ကြွကြွရုရုနှင့် ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိသည်။

ရဟန်းကလေးနန္ဒာအား မာလာ ရုတ်ခြည်းမတွေ့မမြင်သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။ နန္ဒာ သင်္ကန်းစည်းလိုက်သည်ကိုလည်း မသိ၊ သင်္ကန်း

စည်းလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်လင့်။ အဝတ်အဆင်ကလည်း ယခင်က မိမိ မပြတ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော လှလှ ကြော့ကြော့ အဝတ်အဆင်နှင့် အကွာခြား ကြီး ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ ထိုမျှမက သျှောင်စောင်ကလေးပြောင်ပြောင် နွဲ့နွဲ့နှင့် မပြတ်တွေ့ရှိခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဦးပြည်းဆံပြတ်နှင့်ဖြစ်လာသောအခါ ရုတ်ခြည်း မတွေ့ မသိနိုင်ခဲ့။

ယခု မိမိအလှည့်သို့ရောက်လာ၍ သပိတ်အတွင်းသို့ ဆွမ်းလောင်းထည့် သောအခါ မျက်နှာငုံ၍ လောင်းထည့်နေသော မာလာက မိမိကို မမြင် သေးသောကြောင့် မိမိကို ကြည့်စေရန် “အဟမ်း...အဟမ်း” ဟု အသံ ပေးလိုက်သောအခါမှ မျက်နှာကိုမော်ကြည့်လိုက်လေရာ တေ့တေ့ထင်ထင် ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပြီ ဖြစ်သတည်း။

လှလှ ကြော့ကြော့ မေ့မေ့ ကြားကြားနှင့် မပြတ် တွေ့နေရသူကို ဦးပြည်းရဟန်းပုံစံ အသွင်တမျိုး၊ အဆင်တမျိုးနှင့် ရုတ်ခြည်း တွေ့လိုက် ရသောအခါ ကြည်ညိုတတ်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် အခုအခံ အကြောင်းအချက်ကလေးများ ရှိနေသူတို့အဖို့မူ ရယ်စရာ ပြုံး စရာလည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် မာလာအဖို့ ပထမသော် အံ့အားသင့်၏။ ထို့နောက် တွင်ကား ရဟန်းလေးနန္ဒာ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ တခိုးခိုးတခစ်ခစ် ရယ် ပါလေ၏။

သို့သော် ဤမျှအထိတော့ အရေးမကြီးသေး၊ အကြောင်းကား— အချစ်ကိုသာ စဉ်းစားလျက်ရှိသော ရဟန်းလေး နန္ဒာက မိမိကို ချစ်၍ ရယ်သည်။ ယခင်က အရေးမထားခဲ့သော်လည်း ယခုသော် သူတို့ လေး စားသော ရဟန်းဘဝ ရောက်လာ၍ အရေးပေးလာပြီ...ဟု ယူဆကာ အချစ်ခိုး အချစ်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် မာလာကို ပြန်၍ ကြည့် ကာ တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲကလေး အသံထွက်သည်အထိ ပြန်၍ရယ်၏။

စင်စစ်သော်ကား မာလာ၏ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်မှုမှာ အချစ်မှ ထွက် ပေါ်လာသော ရယ်ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိအတွက် သျှောင်တလုံး အဆုံးခံ၍ ပင်လျှင် အကြံတမျိုးဖြင့် ရဟန်းပုံစံ သဝေထိုးလာသည်ကို ဓာတ်သိ နှမ်းဘတ်ချဉ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခနိုးခန့်နှင့် လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်လိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အဆိုးကို အကောင်းထင်၊ အပြစ်ကိုအကျိုး

ထင်ကာ ရဟန်းကလေးနန္ဒာက အရောတဝင်ပြန်၍ ရယ်လိုက်သောအခါ တွင်မူကား၊ ကဲကဲဆတ် ဇတ်ဇတ်ကြဲကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရယ်ရာ ပြုံးရာမှ မျက်နှာတည် မျက်နှာအိုအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲကာ အမူ အရာဖြင့် လှောင်ရုံမျှမက အသံဖြင့် လှောင်သည့်အဖြစ်သို့ပင် ကူးပြောင်း သွားသည်။

လှောင်လိုက်ဟကား- “ဟောဒီမှာ ရှင်တို့။ ။ကြည့်လှည့်ကြပါဦး၊ ခေါင်းပြတ်ကြီးက ရယ်နေပါတယ် ရှင်တို့” ဟူ၏။

ဤတွင် မမျှော်လင့်သောပေါက်ကွဲမှုကြီး ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေတော့ သည်။ ပေါက်ကွဲဟန်ကား-ရဟန်းကလေး နန္ဒာသည် မိမိ၏ရဟန်းအသွင် တည်းဟူသောအဖြစ်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ အချစ်မျက်နှာမှ ဒေါသမျက်နှာ သို့ ချက်ချင်းပြောင်း၍ “ငါ ခေါင်းပြတ်မဟုတ်ဘူး၊ နှင်သာခေါင်းပြတ်၊ နှင်အဖွားသာ ခေါင်းပြတ်၊ နှင်တို့ တဆွဲလုံး တမျိုးလုံးသာ ခေါင်း ပြတ်”ဟု ပြန်၍ အော်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

အချစ်ဆိုသည်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်သောအရာမှာ မာနဖြစ်၏။ အချစ် ဆို သည်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦးအနက် တဦးဦး၏မာနကို အကြင်မျှလောက် မထိ ခိုက်သေး၊ ထိုမျှလောက်မှန်ကန် ဖန်ဖိုးရှိ၏။ ရွှေမြင့်မိုရ်တတောင်လုံးကို တုံးမှတ်လို့ခန့်၊ ထမင်းရေကိုပင်လျက်ရစေတော့၊ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ အနောက်နေထွက်စသောချစ်သစ္စာစကားများမှာ အချစ်ပို့ အချစ်ခံပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ မာနကိုမထိခိုက်သေးသမျှ မှန်ကန်နိုင်ရာ၏။ မာနကို ထိခိုက်လာ သည့် အခါတွင်ကား ရေဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ရေမျှမက အဆိပ်ပင်ဖြစ် လာနိုင်သေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား လူသတ္တဝါတို့၏ ယေဘုယျအတေး အမြင် အယူအဆဟူသည် အတ္တသည်သာ ပဓာနဖြစ်၍ အတ္တ၏မျက်လှည့် အတ္တ၏ ပရိယာယ်များ မျှသာတည်း။

ရွှေမြင့်မိုရ်တတောင်လုံးကို တုံးမှတ်လို့ခန့်သူများပင်လျှင် အတ္တမာနကို ထိခိုက်လာသောအခါ ပျက်ပြယ်သည်ဆိုလျှင် ချစ်ရောင်ကလေး တဘက် သတ် သမ်းကာမျှဖြစ်သော နန္ဒာနှင့် မာလာတို့အဖို့ ဆိုသော် အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

“ခေါင်းပြတ်”ဟု ဆိုလိုက်သော စကားမှာ အကြီးဆုံးသော ဆဲရေး ခြင်းတခုဖြစ်၏။ ဖြစ်ဟန်ကား- ဆံပင်ဟူသည် လူ၏ ဦးစွန်းမင်္ဂလာ၊ အ

မျိုး၏ တံခွန်မှန်ကင်း ကျက်သရေဆောင်အဖြစ် ယူဆကာ ဆံပင်ကိုမဖြတ်ရခြင်း၊ အကြောင်းရှိ၍ ဖြတ်သည့်တိုင်အောင် ဦးခေါင်းထိပ်တွင်ဆံဖုတ်စုကလေးမျှ ချန်ထားရခြင်းသည်ဗြာဟ္မဏတို့၏ သည်းစွာသောအစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှု အယူအဆတရပ်ဖြစ်၏။ ဆံပင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဗြာဟ္မဏတို့၏ အမျိုးစည်းကမ်းကိုလိုက်နာသော ဗြာဟ္မဏစစ်စစ် ဖြစ်၏။ အကြင်သူ၌ ဆံပင်ဖုတ်စုကလေးမျှမရှိ၊ ထိုသူသည် ဗြာဟ္မဏတို့မှ ဒဏ်ခတ်ဝိုင်းကြ၍ ခံရသောသူဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏမဟုတ်တော့ပြီ။ ဗြာဟ္မဏဟူသည်ကား ဗြဟ္မဏာမင်း၏အမျိုးအနွယ် အကျင့်မှန်အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သူဟူသတတ်။

ဤအယူအဆသည် မဇ္ဈိမ၏ လူမျိုးကြီးဖြစ်သော ဗြာဟ္မဏတို့တွင် ကြီးမားထန်သည့်လှပေ၏။ ဘုရားရှင်သည် မဇ္ဈိမတွင် မိမိ၏ သာသနာတော်ကို တည်ထောင်ရာ၌ “ဗြာဟ္မဏ” ၏ စစ်မှန်သော အဓိပ္ပာယ်ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖွင့်ဆိုဟောပြောကာ ဗြာဟ္မဏတို့၏ ဗြာဟ္မဏ အယူ အဆကို တိုက်ဖျက်တော်မူခဲ့ရပေရာ “ဗြာဟ္မဏ” ဟူသော ဝေါဟာရသည်ပိဋကတ်တော်တွင် တင်းကြမ်းဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် “ခေါင်းတုံးဦးပြည်း” ဟူသော စကားသည် ဗြာဟ္မဏတို့အဖို့ ထန်သည့်စွာသော ဆဲရေးခြင်းဖြစ်၏။ ဦးပြည်းမျှမက ခေါင်းပြတ်ဟု ဆိုသောအခါ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။

ဝိသာခါတို့သည် ဘုရားရှင်၏ သမ္မာဝါဒီ၊ မဂ္ဂင်ဝါဒီ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင်ဗြာဟ္မဏတည်းဟူသော အစဉ်အလာ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်ကြလေရာ လူမှုရေးအားဖြင့် ဗြာဟ္မဏတို့၏ အချို့အယူအဆများ ဝိုင်းပတ်လျက် ရှိနေသေးသည် သာတည်း။

ယင်းသို့လျှင် “ခေါင်းပြတ်” ဟူသော စကားကြမ်းဖြင့် သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ရှုတ်ချဆဲရေးလိုက်သောအခါ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်သော ဇတ်ဇတ်ကြဲနှစ်ယောက်အဖို့ အချစ်စိတ် မေတ္တာစိတ် ကင်းပြတ်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ မေတ္တာကင်းပြတ်ရုံမျှမဟုတ်၊ အမုန်းဒေါသဘက်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးလေးတို့၏ ဒေါသဟူသည် မှာ အဘယ်မူစကောင်းအံ့နည်း။

သူတို့လုပ်နိုင်သည်မှာ ငိုယိုခြင်း၊ ကျယ်လောင်စွာပြောဆိုခြင်း၊ အင်အားရှိသည့် တိုင်ကြားခြင်းမျှသာဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိက တခွန်းမျှ

ဆဲသည်ကို အမျိုးနှင့်ချီ၍ တအိမ်လုံးကိုပါ ပြန်လှန် အဆဲခံလိုက်ရသော်
ကော့ဟု ဆွမ်းကပ်ဆဲအလုပ်ကိုရပ်စဲကာ မဏ္ဍပ်ခေါင်းရင်းပိုင်းရှိဘုရားရှင်
ထံတော်မှောက်တွင် ရှိနေသော သူ့အားထားရာ အဘွားကြီး ဝိသာခါ
ဆီသို့ ငိုယိုယင်း အပြေးအလွှားသွားရောက်၍ ဆူဆူညံညံ တိုင်ကြားလေ
တော့သည်။

အရှင်နန္ဒာမှာ မနေ့တနေ့ကမှ ရဟန်းဖြစ်လာသော သက်ငယ် ဝါငယ်
ရဟန်းကလေးဖြစ်၍ ဝါစဉ်အလိုက် မဏ္ဍပ်အစွန်တွင်နေရ၍ မဏ္ဍပ်အစွန်
တွင် ဖြစ်ပွားသောကိစ္စဖြစ်ပေရာ သံသာငါးရာမျှရှိနေသောမဏ္ဍပ်ကြီးတွင်
မဏ္ဍပ်ခေါင်းရင်းတွင်ရှိသော ဘုရားရှင် စသည့်မထေရ်ကြီးတို့နှင့် အတန်
ပင် ကွာလှမ်း၏။

ဘုရားရှင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝိသာခါ၏မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်ရှိသည်
မဟုတ်။ အကြောင်းသင့် အလျဉ်းသင့်သည့် အခါမှသာ ရောက်ရှိသီတင်း
သုံးသည်။ ယနေ့သည်ကား ဝိသာခါ၏မဏ္ဍပ်တွင် အကြောင်းရှိ၊ အလျဉ်း
သင့်သော နေ့တနေ့ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ယင်းအကြောင်း ဟူသည်ကား ယနေ့
နံက် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်တရပ်အရ ကယ်ချွတ်တော် မူရမည့် သတ္တဝါတို့ကို
အနာဂတံသရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူရာ၌ ကယ်ချွတ်ရမည့် သူကို
ဝိသာခါ၏မဏ္ဍပ်တွင်ပင် တွေ့ရှိတော်မူသောကြောင့်ပင်တည်း။

[၄]

မြေးချစ်က မိမိအဆဲခံခဲ့ရပုံကို တငိုငိုတရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် လာရောက် တိုင်ကြား
သောအခါ အဘွားကြီး ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။ အကြောင်းသော်ကား-
တရားရှင် သောတာပန်ပင်ဖြစ်မချည်း၊ ဒေါသ မကင်းသေးသောကြောင့်
ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် တိုင်ကြားခံရသူ ရဟန်းကလေးနန္ဒာထံသို့ မြေးနှင့်အတူ
ရုတ်ခြည်း ထလိုက်လာသည်။ ဒေါသ၏အရှိန်အဟုန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ မြေးချစ်
ကို ထိလာသောကြောင့် ပထမသော် ဒေါသ၏ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရဟန်း
ငယ်အား ပစ္စလက္ခတ်ပြောဆိုကာ မဏ္ဍပ်မှ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မည်အထိ
မောင်းတင်၍ ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တရားသတိမကင်းသော
သောတာပန် ရင့်မကြီးဖြစ်ပေရာ သံယောဇဉ်မီးကြောင့် ထွက်ပေါ်လာရ

သော မိမိ၏ဒေါသစိတ်အနေအထားကို စိတ္တာနုပဿနာဖြင့် အခိုးသတ် လိုက်ပြီးသည်တကြောင်း၊ မိမိလေးစားသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် များ၏ ရှေ့မှောက်တွင် သံဃာတပါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အမြင်မတော် အကြားမတော် မဖြစ်စေလိုသည် တကြောင်းကြောင့် ဒေါသရော့ကိုယ် ရှိန်ပါ တရားသတိဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်သည်။

ဒေါသကိုအခိုးသတ်မှု၊ သည်းခံမှုဟူသည်မှာ ခက်လှစွာသော တရား တပါးဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ခန္တီပရမံ တပေါတိတိက္ခာ- သည်းခံ ခြင်းသည် မြတ်၏။ မြတ်သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင်ကျင့်သုံးရာ၌မူ အလွန်ခက် သည်ဟု ဒေါသနှင့် ဒေါသ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် သည်းခံမှု တရားတော်ကို “တိတိက္ခာ” ဟူသော ဝိသေသနာဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူအပ် သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်လေရာ မြေးချစ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသအဟုန်ကို တရား သတိဖြင့် သတ်လိုက်သည်ဆိုစေကာမူ အရှိန် မပြေသေးသောကြောင့် ရဟန်းလေး နန္ဒာ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အဘွားကြီး ပြောလိုက်ဟန်မှာ “အရှင်ဘုရားတို့သည် ဦးပြည်း ဆံပြတ်ဖြစ်၍ ဦးပြည်း ဆံပြတ်ဟု ပြောသည်မှာ မှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ဤမျှလောက်ကိုမျှ သည်းမခံနိုင် တော့ပြီလော” ဟူ၏။ သူ့ထက်ဆိုး ထိုးချလိုက်ဟူ၍သာ ဆိုဖွယ် ရှိတော့ သည်။

တဏှာတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာ ရဟန်း ပြုလာသော ကဲကဲဆတ် ရဟန်းလေးနန္ဒာကလည်း မိမိထံသို့ ဤပြဿနာ ဆိုက်ရောက် လာတော့မည်ကို သိပြီးဖြစ်ပေရာ ရောက်လာလျှင် မည်သို့ တုံ့ပြန်လိုက်မည် ကို ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်ဘုရားရှင် ရှေ့တော်၌ပင် ပြဿနာ တင်လှာသော မြေးမ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည် ဆိုကတည်းကပင် ဘုရားရှင်ထံတော် အနီးတွင် ရှိနေသော အရှင်နန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ မထေရ်ကြီးက ဖြစ်ပွားလာမည့်ပြဿနာ အရှိန်အဟုန်ကို အေးငြိမ်းစွာ ငြိမ်းသတ်နိုင်ရန် အတွက် ဒါယိကာမကြီးတို့နှင့် အတူ လိုက်ပါခဲ့ရာက ဒါယိကာမကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် တုံ့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသော မိမိတပည့် ဖြစ်သူအား “ရဟန်း နန္ဒာ။ ။ သည်း ခံ လော့။ ရဟန်းဟူသည် သည်းခံရသည်။ ငါတို့သည် လူတို့တံထွာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ

ဖြစ်သော ဆံကိုဖြတ်ထားကြသော ဦးပြည်းများ ဖြစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ဦးပြည်းကို ဦးပြည်းဟု ဆိုခြင်းသည် မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းဟူသည် မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲဆဲရေး လာသည်ကိုပင် သည်းခံရသည်။ သည်းခံလော့ နန္ဒာ”ဟု ဆုံးမသည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာလည်းဖြစ်၊ မထေရ်ကြီးလည်းဖြစ်သောကြောင့် ဆုံးမစကားကို နာခံရမည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ စကားသည် အကြောင်းသင့်သော်လည်း ဝိသာခါတို့ဘက်သို့ လိုက်လိုရိပ် ပါရှိနေသည် ဟု ဒေါသအရှိန် မပြေသေးသဖြင့် ဒေါသတွေးတွေးသော အရှင်နန္ဒာက “သည်းခံပါ၏ဘုရား၊ သို့ရာတွင် အရှင်ဘုရားတို့၏ ဆုံးမစကားသည် မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါလျက်ရှိနေပါသည် ဘုရား”ဟု ပြန်၍လျှောက်ထားလိုက်ပေသေးသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ပြဿနာသည် အရှိန်မပြေသေး၊ တင်းမာသယောင် ရှိနေပေသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်တွင်ပင် ပြဿနာရှင်များ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူလာသောကြောင့် အားလုံးပင် ကိုယ်ဟန်များကို ပြင်ဆင်ကာ ဘုရားရှင်သို့ ရှိခိုးဝပ်တူးကြသည်။ ရှိခိုးဝပ်တူးကြပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် တစုံတရာ မိန့်ကြားတော်မူမည်ကို သိသောကြောင့် ငြိမ်၍ နေကြသည်။

ဒေါသ၏ အရှိန်ကြောင့် ကိုယ်သည်လည်းကောင်း၊ နှုတ်သည်လည်းကောင်း၊ မကောင်းဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း သွပ်ရှားလာမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်တွင် ဒေါသကို မြေဆိုးနှင့် ဥပမာနှိုင်းသည်။

ဒေါသကို ပြေပြေစစနိုင်သော အရာတခုမှာ အချိန်ဖြစ်၏။ ဒေါသထွက်လာသည်ဆိုလျှင် တရားသတိဖြင့် ဒေါသအလိုသို့ ရုတ်ခြည်း မလိုက်ပါသေးပဲ အချိန်များများယူ၍ စောင့်ဆိုင်းလိုက်လျှင် ဒေါသသည် ပြေပြစ်ရုံမျှမဟုတ်၊ ပြေပျောက်၍ပင် သွားနိုင်၏။ အကြောင်းမူကား- လူဟူသည် အသိရှင်၊ စဉ်းစားဉာဏ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေရာ မကောင်းမှုကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် အကောင်းဘက်သို့ ရောက်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ပြဿနာရှင်အားလုံးကို အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေစေသည်။ သူတို့ဒေါသကို ပြေပျောက် စေနိုင်သည့် အခြား

သော အကြောင်းရပ်များကလည်း အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ရောင်ခြည်တော်၊ အဆင်းတော်၊ မဟာကရုဏာတော်များပေတည်း။

အတန်ကြာမှ “အဘယ် ပြဿနာ အဘယ်သို့ ဖြစ်ပွားကြပါသတုံး ဒါယိကာမကြီး” ဟု မိန့်ကြား မေးမြန်းတော်မူလိုက်သောအခါ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးက ဖြစ်ရပ်လုံးစုံကို လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က စတင်မိန့်ကြားတော်မူဟန်ကား.... “ဒါယိကာမကြီး။ ။ ငါ့သားတော်တို့သည် ဦးပြည်းဖြစ်ကြသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဦးပြည်းဖြစ်ကာမျှနှင့် သင့်မြေးက ဦးခေါင်းပြတ်ဟူ၍ ဆဲရေးလိုက်သည်မှာ သင့်လျော်လေရော့သလော” ဟု မေးမြန်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

လျှို့ကွယ်ထားသော သူတို့ဒေါသ၏ အပြစ်ကို ထုတ်ဖော် ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဆဲသည်မှာ မြေးမရော၊ ရဟန်းပါ အပြန်အလှန် ဆဲကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းငယ် နန္ဒာ၏အပြစ်ကို မထုတ်ဖော်၊ မြေးမ၏အပြစ်ကိုသာ ထုတ်ဖော်မေးမြန်းတော်မူသည်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်သော် မိမိ၏ တပည့်ရဟန်းငယ်ဘက်သို့ ဘက်လိုက် မေးမြန်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။ ဘက်လိုက်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဘက်လိုက်ဖို့ရန် ဘုရားရှင်၌ အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိနေသည်။

တကြောင်းမှာ အပြစ်ရှိသူချင်းအတူတူ ရဟန်းငယ်ဘက်တွင် တပါးတည်းသာ ရှိနေ၍ အားငယ်ကျုံးရုံ နေရသည်။ မြေးမ၏ ဘက်တွင်မူ ဒါယိကာမကြီးကိုယ်တိုင် ရှိနေသည်။ ရဟန်းငယ်၏အားထားရာ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကပင် ဘက်လိုက်သယောင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤအချိန်တွင် အားငယ်နေသော ရဟန်းငယ်အဖို့ အားတက်လာဖို့လိုသည်။ ရှင်လန်းတက်ကြွလာဖို့လိုအပ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းသို့ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဒုတိယအကြောင်းကြီးတရပ်သည်ကား ယခု အချိန်ကလေးအတွင်း၌ ပင်လျှင် တရားထူး ရလတ္တံ့သော ရဟန်းငယ်၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော် မူသောကြောင့် အထောက်အကူစကား မိန့်ကြားတော် မူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်ပင် ဖြစ်လာပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား - ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ညှိုးငယ်လျက်

ရှိသော အရှင်နန္ဒာက ရှင်လန်းသော အသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာကာ “မှန် လိုက်ပါလေ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ဤ ပြဿနာကို အရှင်မြတ်သာလျှင် သိတော်မူပါပေသည်။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်သည်လည်းကောင်း မသိကြပါဘုရား” ဟု တက်တက်ကြွကြွ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဤတွင် တဏှာ၏အလို၊ ဒေါသ၏အလိုသို့ လိုက်ပါမိခဲ့သော ရဟန်း ငယ်အတွက် သင့်လျော်သော တရားတော်ကို စတင် ဟောကြားတော်မူ သည်။

“ရဟန်း။ ။တဏှာ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါရခြင်းသည် ယုတ်ညံ့လှစွာ ၏။ တဏှာ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါမိသောကြောင့် မလုပ်သင့်သည်ကိုလုပ်၏။ မကြံသင့်သည်ကို ကြံ၏။ တဏှာတည်းဟူသော မိမိရန်သူကို သတိပြုလော့”

“ရဟန်း။ ။ဒေါသ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါရခြင်းသည် မကောင်း၊ ယုတ်ညံ့လှစွာ၏။ ဒေါသကြောင့် မပြောသင့်သည်ကို ပြောမိ၏။ မလုပ် သင့်သည်ကို လုပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသသည် မိမိ၏ ရန်သူမည်၏။ ရန်သူကို မပြတ်သော သတိဖြင့် သိလေလော့။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ- မပြတ်သော သတိ ရှိလေလော့ ရဟန်း”

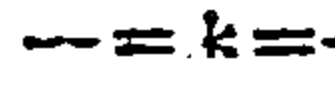
ရှိအပ်ပြီးသော ပါရမီအခံတွင် အခါသင့် အခွင့်ဆိုက်လာသော ဤ တရားကြောင့် ရဟန်းငယ်သည် တထိုင်တည်း၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက် ရောက်သွားသည်။ တရားထူးရသောကြောင့် ရုပ်အသွင် ကြည်လင်သွား သည်၊ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်သွားသည်။ ကျေးဇူးတော်သခင်ဘုရားရှင်သို့အကြိမ် ကြိမ် အထပ်ထပ် ဦးတိုက်သည်။ နှုတ်ဖြင့်လည်း ကျေးဇူးစကား အထပ် ထပ် မြှက်ကြားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ဒေါသကြောင့် နှုတ်လှံထိုးခဲ့မိသောအပြစ်ကိုသည်းခံ ပါမည့် အကြောင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား လျှောက်ထား ဝပ်တွားသည်။ ဒေါသကြောင့် မိမိမှားမိသည့် အပြစ်ကို သည်ခံပါမည့် အကြောင်း ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး သို့ တောင်းပန်သည်။

တဏှာ လောဘကြောင့် မိမိမှိုက်မှားမိခဲ့သည့် အပြစ်များကို သည်းခံ ပါမည့်အကြောင်း မြေးကလေးမာလာသို့လည်း ပြောကြား တောင်းပန် သည်။

တရားတော်တပုဒ်၊ စကားတော်တချက်ကြောင့် ပုထုဇဉ်ဘဝမှ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်းသွားကြသည့် ကြည်ညိုဖွယ် အသွင်များကို ဤဒါယိကာမကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တွေ့မြင်ခဲ့ရဘူးပြီ ဖြစ်၍ အကဲဖြတ်သိရှိနိုင်သည်။ ရဟန်းကလေးသည်လည်း ယခုပင် အသွင်ပြောင်း သွားပြီကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ “ဟဲ့ငါ့မြေး။ ။ရှိခိုးဟဲ့၊ တောင်းပန်ဟဲ့၊ ဝန်ချဟဲ့” ဟု မြေကလေးသို့တိုက်တွန်းယင်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဦးချ သည်။

တလျှောက်လုံး မထိမဲ့ လုပ်ခဲ့မိသော မြေးမကလေး မာလာကလည်း ထိုအခါတွင်မူ အဘွား၏ တိုက်တွန်းအပ်သော အကြောင်း၊ အပြောင်း လဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသော ရဟန်းတော်ကလေး၏ အသွင်ကို သိရှိကာ “ပြုမှားခဲ့မိသည့် အပြစ်မှန်သမျှအတွက် တပည့်တော်အား သည်းခံတော် မူပါ အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားယင်း အဘွားကဲ့သို့ပင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဦးချသည်။ ။

[၁]

သူ့ကို 'ဇမ္ဗူတလူ'ဟုပင် ဆိုလောက်ပါပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား-
လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် မစင်ကိုသာ မပြတ်စား၍ နေသူဖြစ်သောကြောင့်
တည်း။

ယေဘုယျလူ့ အဖွဲ့အစည်းကကြည့်ဖယ်၍ထားသောကြောင့်သာ မစင်ကို
ရှုတ်ချပြောဆိုကြစေကာမူ အာဟာရ ဟူသည်ကလည်း အဆန်းသား ဖြစ်
၏။ အကြောင်းမူကား- အချို့သူတို့အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါသည် အချို့သူတို့အဖို့
မစင်သဖွယ်ပင်ဖြစ်၍၊ အချို့သူတို့အဖို့ မစင်သဖွယ်သည် အချို့သူတို့အဖို့
နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်နေသောအာဟာရများ လူ့ အဖွဲ့အစည်းတွင် မြောက်မြားစွာ
ရှိနေကြပေသည်။

တကြောင်းမှာလည်း တရားမရှိပဲ စားသုံးသော ဒါယကာ ဒါယိကာမ
တို့၏ ဆွမ်းသည် ရဲရဲညီသော သံတော့ခဲထက်ပင် ရှံ့ကြောက် ရှံ့ရှာဖယ်
ကောင်းသည်။ အကြောင်းမူကား “ရဟန်းတို့။ ။ဒါယကာ ဒါယိကာ
မတို့က သဒ္ဓါသဖြင့် ပေးလှအပ်သောဆွမ်းကို မိမိတွင်တရားမရှိပဲ မသုံး
ဆောင်ကြကုန်လင့်။ မိမိမှာ တရားမရှိလျှင် ယင်းဆွမ်းအစား ရဲရဲညီသော
သံတော့ခဲကိုသာ သုံးဆောင်ကြကုန်လော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဲရဲညီ
သော သံတော့ခဲသည် တဘဝကိုသာ သေစေနိုင်၍ တရားမရှိပဲ သုံးဆောင်
သော ဆွမ်းကား ဘဝများစွာကို သေစေသောကြောင့် ဖြစ်သည်” ဟု
ဟောတော်မူသည်။ သို့ဆိုလျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ် မစင်ဟူသည် တရားမရှိပဲ
သုံးဆောင်မိသော နတ်သုဒ္ဓါထက်ပင် မှန်မြတ်သေးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ
လော။

သူ့အဖို့တော့ ဒါတော့သိ၍မဟုတ်၊ သူ့သွေးသားက မစင်ကိုသာ ကြိုက်
 ၏။ မစင်သည် သူ့အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါသဖွယ် မှန်မြတ်မက်မောအပ်သော
 အာဟာရ ဖြစ်၏။ သူ့အမည်က 'ဇမ္ဗူတလူ' ဟူသော ပညတ်နှင့် လိုက်
 ဖက်လှသည်။ အကြောင်းမူကား သာသနာ့သမိုင်းလူ့ သမိုင်းတလျှောက်တွင်
 သူတပါး မစင်ကို မက်မော နှစ်သက်သူ ဟူ၍ မရှိခဲ့ဘူးသောကြောင့်
 တည်း။

သူသည် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကြွယ်ဝသောမိဘတို့၏ သားတယောက် ဖြစ်ပါ
 လျက် လူမှန်းသိစ ငယ်စဉ်ကပင် မစင်ကို နှစ်သက်ခဲ့သည်။ အမိနို့နှင့် မလွတ်
 ခင်ကပင် အိပ်ရာ၌ လူးလဲသော သူ့မစင်ကို ယူငင်၍ စားတတ်သည်။
 ပထမသော် မသိတတ်သေးသောကလေးမို့ဟုမိဖုရားထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း
 သိတတ်သောအရွယ် ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း မိဘများ တားမြစ်
 ဆုံးမနေသည့် အကြားကပင် လစ်လျင်လစ်သလို မိမိမစင်၊ သူတပါးမစင်
 ဟုပင်မရွေး မရွံ့မရှာ မတုန်မရွံ့ ယူငင်စားသုံးတတ်သည်ကို တွေ့လာရသော
 အခါ မိဘများအဖို့ ရှက်ကြောက် စိုးရိမ်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်လာရ၏။

သူ့မှာ မစင်ကိုမက်မောရုံသာမဟုတ်၊ အခြားထူးခြားချက်တရပ်လည်း
 ရှိပေသေး၏။ ယင်းထူးခြားချက်သည်ကား အဝတ်မဝတ်ခြင်း၊ သူ့ကိုယ်သို့
 အဝတ်ကပ်ပေး၍ မရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဝတ်ဝတ်ပေးလျှင် မိဘ
 မျက်မှောက်တွင် ခေတ္တမျှသာဝတ်၍ မိဘကွယ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ချွတ်ပစ်
 သည်။ အဝတ်ချည်း စည်းလုံးတီးနေသည်။ သူ့ကိုယ်သို့ မည်သည့် အဝတ်
 အဆင်မှ ဆင်ယင်ကပ်ရောက်လာသည်ကို မလိုလား၊ မနှစ်သက်။ စင်စစ်
 သော်ကား တခုသော အတိတ်ဘဝက ရဟန္တာ အရှင်တပါးအပေါ်၌
 အစာအာဟာရ၊ အဝတ်အဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ မိုက်မှား လွန်ကျူးခဲ့မိသော
 မကောင်းမှု အကျိုးဆက်ပေတည်း။

မိဘများအဖို့ မိမိတို့သား ထူးထူးခြားခြား မစင်စားလေ့ရှိသည်ကို
 အခြားသူများ သိလာသောအခါ ရှက်ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း
 အဝတ်မဝတ်သည့်အတွက်ကိုတော့ ရှက်ဖွယ်ရာမဟုတ်လှ။ အကြောင်းကား
 ထိုစဉ်က မဇ္ဈိမ မြောက်ပိုင်းတစ်ခုတွင် ဂျိန်းဘာသာ ထွန်းကားလျက်ရှိရာ
 ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိစသော ထိုထိုမြို့ရွာ လူအများအကြားတွင် လှုပ်ရှား
 သွားလာလျက်ရှိသော ဂျိန်းဘာသာဝင် အစေလက ရဟန်းဆိုသူများ
 သည် အဝတ်မဝတ်သော သူများတို့ပေတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဆိုင်ရာဘာသာဝင်တို့အတွက် အဝတ်မဝတ်ခြင်းဟူသည် မှန်မြတ်သော အပြုအမူတရပ် ဖြစ်၍ အဝတ် မဝတ်သူများကို မြင်ရ တွေ့ရသည်မှာ ရိုး၍နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကွာခြားချက်မှာ အစေ လက ရဟန်းတို့အဖို့မူ သူတို့ အယူအရ တမင်မဝတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြစ်၍ ဇမ္ဗူက အဖို့ကား မွေးရာပါ ဝါသနာစရိုက်ဖြစ်နေခြင်း ပေတည်း။

သည်တော့ မိဘများအဖို့ ဇမ္ဗူကအတွက် အံသင့်လျော်ဆုံးနေရာကို စဉ်းစားလာရသည်။ အဝတ် မဝတ်သော အစေလက ရဟန်းဘဝသည် သူနှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူကကို အစေလကတို့ကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုက်သောအခါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတော့မည် ဖြစ်သော ဇမ္ဗူကဖို့ အလွန်နှစ်သက်သည်။

မိမိတို့သားသည် မစင်ကိုစားသည့် အလေ့ရှိသည်ကိုကား လျှို့ဝှက်၍ ထားသည်။ ရဟန်းဘဝတွင် ဤအလေ့ ဆက်လက်ရှိဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း အစေလက ဆရာတို့၏ အကွပ်အညှပ်ဖြင့် ပပျောက်တန်ကောင်း၏ဟု မျှော်လင့်သည်။ အစေလက ဆရာတို့ကလည်း ကြွယ်ဝသော ဒါယကာနှင့် ရဟန်းတဦး တိုးလာ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံသည်။

သို့နှင့် ဇမ္ဗူကသည် အဝတ်မဝတ်လိုသော မိမိအလိုနှင့် လိုက်ဖက်ကာ အဝတ်ပင်မဝတ်သော်လည်း အစေလက ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာဖြစ်သော ဗူးတောင်းတခုကို လွယ်၊ ယင်းဗူးတောင်းတွင် သူတို့မိဖုရား ယဇ်ပူဇော် သော မီးမွှေ ယောက်မကို ထည့်၊ လက်တွင် ယဇ်ပူဇော်သော ချည်လုံးကို သူတို့သမထအဖြစ် ဝှေ့ကာယမ်းကာနှင့် မိဘတို့အမြင်တွင် အတန်ပင် တင့် တယ်လှသော အစေလက ရဟန်းလေးဘဝသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမျှသာ မဟုတ်၊ မကြာမီပင် မိဘတို့သာမက ရာဇဂြိုဟ်တဝိုက်မှ လူရူးလူပေါ် လူပြိုနိုး တို့ ကိုးကွယ် အားထားရာ ကျော်ကြားလှသော ဘိုးတော် ဇမ္ဗူကကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်လာသတည်း။

[၂]

ရောက်လာဟန်ကား ဇမ္ဗူကအား ရဟန်းဝတ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိဘများက အစေလက ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းအလှူကြီးပေးလှသောအခါ ယင်းဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ ဇမ္ဗူကမလိုက်။ သူ့ကိုအကြောင်းပြု၍ ပေးလှသော

ဆွမ်းကျွေးပွဲဖြစ်သောကြောင့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြောဆိုခေါ်ငင်သော်လည်း မလိုက်။ ဝမ်းနာသယောင်၊ နေမကောင်းသယောင် အကြောင်းပြု၍ ချန် နေရစ်သည်။

ရှိစေတော့။ သို့ရာတွင် အခြား ဆွမ်း အလှူများသို့လည်း ဇမ္ဗူကကို ခေါ်တိုင်း မလိုက်ဖန်များလာသောအခါ ဇမ္ဗူကအပေါ်တွင် အစေလက ရဟန်းတို့ မသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ ဤမျှသာမက ယနေ့အထိ ဇမ္ဗူကဆွမ်း စားနေသည်ကို တကြိမ်တခါမျှ မမြင်ဘူးကြသောကြောင့် ပို၍ သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်လာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူကရဟန်း အဘယ်ပုံ စားသနည်းဟု ပရိယာယ် ဆင်၍ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းကြသောအခါ အဖြစ်မှန်ကို တွေ့လာ ရသောကြောင့် အံ့ဩ စက်ဆုပ်ကြသည်။ အခြားရဟန်းတို့ အလစ်တွင် မစင်တွင်းမှ မစင် တို့ကို ရှုံရှာ ဖွဲ့ဝေး၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားသုံးနေသည်ကို ပက်ပင်းတွေ ကြရသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းဘဝ မဆိုထားနှင့် ဘယ်ဘဝနှင့်မှ မလျော်တော့ သော ရှက်စဖွယ် ရှံစဖွယ် ဇမ္ဗူကကို နှင်ထုတ် လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ နှင်ထုတ်ခံရသည့်အတွက် ဇမ္ဗူက နည်းနည်းကလေးမျှ မငြိုငြင်။ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်သည်။ အကြောင်းကား- သူ့အဖို့ စားသောက်မှု မလွတ်လပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ရဟန်းအဖွဲ့အစည်းတို့တွင် မနေလိုလှ သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုသော် လွတ်လပ်ပြီဖြစ်၏။ နေချင်သလို နေရတော့ မည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အစေလကတို့ ဝန်းကျင်မှ ဝမ်းမြောက်စွာပင် ထွက် လာခဲ့သည်။

ရာဇဂြိုဟ်အနီး တောဝန်း တောင်စွယ် တနေရာတွင် ကျောက်လောင် မှ သွယ်ကျ၍နေသော ကျောက်ဆင် နှာမောင်းသဏ္ဍာန် နေရာတခုရှိ၏။ ထိုနေရာသည် အကွယ်အထောင့်တို့ ရှိသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်အနီးချုပ်စပ် တွင် နေထိုင်သူတို့ မစင်စွန့်ရာ နေရာဖြစ်၏။ ဇမ္ဗူကအဖို့ကား အရတော်စွာ ရရှိလာသော ဘုမ္မိနက်သန် နေရာမှန်ပေတည်း။

ထိုနေရာဝန်းကျင်တွင် ကျောက်ဂူ ကျောက်လိုက်တို့လည်း အဆင်သင့် ရှိ၏။ ကြိုက်ရာနေရာတွင် နေနိုင်သည်။ ရှေးမဆွကပင် ဤနေရာသို့ ဇမ္ဗူက ရောက်ဘူး၍ သဘောကျခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ နေစရာအဆင်သင့်။ အာဟာရ ကလည်း အဆင်သင့်။

ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လိုက်သောအခါ ကြိုတင်ရည်မှန်းချက် အဆင်သင့် ရှိပြီးသော ဇမ္ဗူကအဖို့ ဤနေရာသို့ မဆိုင်းမတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ သင့် တင့်ရာ ကျောက်ဂူတခုတွင် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် အလိုက်သင့် နေသည်။ အကြောင်းမှာ အစေလက ရဟန်းဟူသည် ရဟန်းဝတ်ပြီးသည် ဆိုလျှင် လူ့ဘဝသို့ မပြန်ရ။ ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ပင် အရိုးထုပ်ရသည်။ လူထွက်ခွင့် ရှိသည့်တိုင်အောင် ဇမ္ဗူကမထွက်လို။ အဝတ်မလိုသောသူ့ အဖို့ အစေလက ရဟန်းအဖြစ်သည်ပင် အသင့်လျော်ဆုံး မဟုတ်ပါလော။

နံနက်မိုးလင်းပြီဆိုလျှင် သူ့အဖို့ အာဟာရ အသစ်အသစ်တို့က သူ့ နေရာတို့ အဆင်သင့် ရောက်ရောက်လာ၍ အဆင်ပြေလှ၏။ ယခင်ကလို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေစရာမလိုတော့။ မစင်တွင်း၊ မစင်အိမ်၊ မစင် စွန်ပစ်ရာနေရာဟူသည် ကိစ္စရှိခိုက်သာ အသုံးပြု၍ ပြီးလျှင် မည်သူမျှ သတိ ရတတ်သော နေရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူရှင်းလျှင် မိမိ အာဟာရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသုံးလိုက်၊ အစေလကတို့အလုပ် မီးကလေးပူဇော် လိုက်နှင့် ဇမ္ဗူက အလွန်ပျော်သည်။

သို့ရာတွင် တယောက်သိ တယောက်မြင်ဖြင့် မစင်တွင်း အနီးတွင် အစေလကရဟန်းတပါး သီတင်းသုံးနေသည်ဟူသောသတင်းမှာရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းသို့ တနေ့တခြား ပျံ့နှံ့၍လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ အချို့က ဇမ္ဗူကအနီးသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ အချို့ကမူ ထူးခြားလှသော ဇမ္ဗူကထံ ချဉ်း ကပ်စုံစမ်းလာကြသည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။နေစရာ ကျောင်းတွေ ပေါများ လှ ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤညစ်ညမ်းသော နေရာတွင် သီတင်းသုံးရပါသနည်း”

ဇမ္ဗူက စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်းပြော၍ မဖြစ်ပေ။ အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် မရှက်ချင်သော်လည်း ရှက်ဖွယ် ဖြစ်ရချေဦးမည်။ တနေ့နေ့တွင် သင်းတို့တတွေ ငါ့ထံ ချဉ်းကပ် မေးမြန်း စုံစမ်းလာကြလိမ့် မည်ဟု ဇမ္ဗူက သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလာလျှင် အဘယ်ပုံ ဖြေဆိုရမည်ကို ဇမ္ဗူက စဉ်းစားပြင်ဆင် ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါယကာ လာရောက်မေးမြန်းချိန်မှာ ဇမ္ဗူကသည် ကျောက်ဆင်နှာ မောင်း အရင်းနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခိုက် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိထံသို့ လာရောက် မေးမြန်းတော့မည်ဟု သိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခြေထောက်

တချောင်းကို ပလ္လင်ဒွေမြောက်ရပ်၌ ပါးလ်ကို လေတိုက်ရာဘက်သို့ မော့
ထားလိုက်၏။ လက်တဘက်က ကျောက်ဆင်နှာမောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

“ဒါယကာ။ ။မင်တိုင်း ဟူသည်ကား လုံတို့ဝှံ့ပစ်ရာ အယုတ်ညံ့
ဆုံးသော ဘုမိအရပ်တည်း။ ငါသည် ဒါယကာတို့အတွက် တာဝန်အကင်း
ဆုံး၊ အယုတ်ညံ့အခေါင်းပါးဆုံးသော နေရာတွင် လာရောက်တရားကျင့်
သုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ငါ့အတွက်ကား မွန်မြတ်သော နေရာတည်း။”

ဇမ္ဗူက၏ မွန်ရည်လှပသော စကားကြောင့် ဒါယကာ နှစ်သိမ်သွား
သည်။ သူတို့နှစ်သက်လှသော ဗေဒင် စကားလေးလည်း ပါလာ သဖြင့်
ကျေနပ်အားကိုးသွားသည်။

ဗေဒင်ကျမ်းတို့တွင် ပရိဝါရ၊ အာယု၊ နဂရ၊ ဘုမိ၊ ဂဟပတိ၊ တေဇ၊
ဌာန၊ သီရိဟူ၍ လူတိုင်းအတွက် အရပ်ရပ်မျက်နှာစီ ခွဲထားသည်။ မိမိ
မွေးနှံ့ဂြိုဟ်အရပ်၊ ဥပမာ—တနင်္ဂနွေသား ဖြစ်လျှင် အရှေ့ မြောက်ထောင့်
အရပ်မှ ပရိဝါရဟု ငြိရေရသည်။ ဘုမိကျသော အရပ်သည် ထိုသူ
အတွက် အနိမ့်ဆုံး၊ အညှင်အကြေး ဝှံ့ပစ်ရာ အရပ်တည်းဟု သတ်မှတ်
သည်။ ဤဗေဒင်စကားကိုယူ၍ ဇမ္ဗူက က ဒါယကာ အထင်ကြီးအောင်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အဘယ်ကြောင့် ခြေတချောင်းမြောက်ထားပါလဲ ဘုရား”

“ဒါယကာ။ ။အကျင့်မြတ်သူတို့၏ ခြေသည် မဟာပထဝီအပို့လေး
လံလှပေ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပထဝီ တာဝန်မကြီးငိမ့်သောငှာ အခွင့်သာ
သလောက် ငါ့ခြေတဘက်ကို မြောက်ထားရပါသည်။”

“အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာတော်ကို မော်ထားရပါလဲ ဘုရား”

“ဒါယကာ။ ။လူ သတ္တဝါတို့အတွက် အစာ အာဟာရဟူသည်
ခဲယဉ်းလှစွာ၏။ ငါသည်ကား ခဲယဉ်းသော လူဒါယကာတို့၏ အာဟာရ
ကို လျှို့ဝှားသူမဟုတ်။ ဆွမ်းခံသူမဟုတ်။ ငါသည် လေတည်း ဟူသော
အာဟာရကိုသာ စားသုံးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့မျက်နှာကို လေ
တိုက်ရာဘက်သို့ မော့ထားရပေသည်။”

အံ့ဖွယ်ရှိပေစွာ။ ထို ဒါယကာအဖို့ တကယ် သူတော်ဝင်ကြီးကို ဖူးတွေ့
ရပြီတကားဟု ဝမ်းမြောက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဇမ္ဗူက၏ ခြေစုံကို
အကြံမကြံမိနိုးနှိမ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်သိမ်လှသော ပိတ်ဖြင့် ပြန်သွား
သည်။

ထို့နောက်ကား ရဟန်းထူး ဇမ္ဗူက၏ သတင်းသည် တမဟုတ်ချင်း ကျော်ကြားသွားသည်။ ထို့နောက်တွင်းကား သမိုင်းစဉ်ဆက်၍ လူပြိန်းတို့၏ မျှော်လင့်ချက်စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ကို အထင်ကြီးအောင် လုပ်တတ် ပြောတတ်သူတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဇမ္ဗူကကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လိုသူတို့ တသောသော တညံ့ညံ့ ဝိုင်းရံဆိုက်ရောက်လာရုံမျှမက ရဟန်းထူး ဇမ္ဗူက အဖြစ်မှ ဘိုးတော် ဇမ္ဗူက၊ ပျောက်စေဆရာ ဇမ္ဗူက၊ စေတလုံးပိုင်ရှင် ဇမ္ဗူက အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ရှိကျော်ကြား၍ လာသတည်း။

အတိတ်ကအမှားတခုကြောင့် ယခုဘဝတွင် မစင် စား၍ အဝတ်ကိုမျှ မဝတ်နိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ဇမ္ဗူက က လှည့်တယောက်ကား မဟုတ်ပါပေ။ တခုသောအတိတ်ဘဝတွင် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အကျင့်ကောင်း အကျင့် မြတ်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ထုံလာခဲ့သူ ပါရမီရှင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အပြောအဟောကောင်းသည်။ ပရိယာယ်ကြွယ်သည်။ ဥပဓိ ရုပ်ကောင်းသည်။ ဟန်ကောင်းသည်။ မသိနားမလည်သူတို့ကို လွယ်လွယ် နှင့် လှည့်စားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဒါယကာတို့က ဇမ္ဗူကကို လေးစားသောအားဖြင့် ဇမ္ဗူကနေရာအနီးမှ မစင်တွင်းကို ရွှေပစ်ရန် စီစဉ်ကြသောအခါ ဇမ္ဗူကအဖို့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မိမိသည် မိမိ၏ အကျင့်မြတ်အတွက် ဤမစင်တွင်းနေရာကို တမင် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မစင်တွင်းကို ရွှေလျှင် မိမိပါ ရွှေပြောင်းရလိမ့်မည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် မရွှေတော့ပဲ တတ်နိုင်သမျှ သန့်ရှင်းအောင်သာ မြှူလုပ်ထားကြသည်။

နောင်အခါ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်သော ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားများအနက် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘဝပေးအခြေအနေအရ လူပြိန်းတို့အား လှည့်စားလိမ့်လည်ခဲ့မိရသော တပည့်သားအတန်များများ ရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ တရားသဘောတွင် နာမည်ကျော် ‘လွမ်းစေတီ’ အရှင်ဗာဟီရ ဒါရုစိယ၊ ချက်တွင်အရောင်ထွက်ရာမှ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့လှည့်၍ လှည့်ဖျားခဲ့မိသော အရှင်စန္ဒာဘမထေရ် စသူတို့ဖြစ်၏။

ဇမ္ဗူက က အရှင်ဗာဟီရဒါရုစိယနှင့် အဖြစ်ချင်းပို၍ဆင်သည်။ သို့ရာတွင် ဇမ္ဗူကက လှည့်ဖျားသူဘဝတွင်ပို၍တန်ခိုးကြီးသည်။ အကြောင်းကား သူ့ဟန်ဆောင်မှု၊ လှည့်ဖျားမှုသည် ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် မဟုတ်ရုံသာမက အစားအတွက်လည်းမဟုတ်၊ အဝတ်အတွက်လည်းမဟုတ်။ နာမည်ကြီးရုံ၊ လူရှိသေရုံမျှ ဖြစ်သည်။

သို့ ထံသို့ အကျိုးတခုခုကို မျှော်ကိုး၍ ချဉ်းကပ်လှူဒါန်းလေသမျှသော အစားအဝတ် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို လက်မခံ။ အာဟာရဆီလျှင် စားဟန်မျှ ပြု၍၊ အခြားပစ္စည်းဆီလျှင် ထိတို့ရုံမျှပြု၍ ပြန်၍စွန့်ကြဲသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်လေ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူတို့ များလာလေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယင်းသို့သော အဖြစ်မှ သို့ ထံသို့ ထူးထူးခြားခြားချဉ်းကပ်သူတယောက် ရောက်ရှိလာ သည်။ ဘုရားရှင် တည်း။

[၃]

ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါဟူသော ရှေ့ဉာဏ်တော်တွင် ထင်လာ ပါစေ၊ အဘယ်မျှယုတ်ညံ့သော နေရာ၊ အဘယ်မျှ ကြမ်းတမ်းသောသူပင် ဖြစ်စေ နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူခဲ့သည်ချည့်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လျှင် နေရာမျိုးစုံတွင် သတ္တဝါမျိုးစုံတို့အား မိမိ၏ မဟာကရုဏာတော် ကိုသာ အရင်းတည်၍ကယ်ချွတ်ခဲ့ရာ၌ အကြမ်းဆုံး အရမ်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာဠာဝက ဘီလူးဟု ဆိုကြပါစို့။ အယုတ်ညံ့ဆုံးနေရာသည်ကား ဇမ္ဗူက၏ မစင်တိုင်း နေရာပေတည်း။

ဇမ္ဗူကသည်ကား- ဉာဏ်မျက်စိ သကျည်းလွဲနေသော်လည်း ကျွတ် ထိုက်သသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့က ရဟန်းအများ နည်းတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဆွမ်းခံရာမှ အပြန် တွင် အရှင်အာနန္ဒာအား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တနေရာ၌ သီတင်းသုံး နေသန့် တော်မူပြီးနောက် ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ ဇမ္ဗူက၏ မစင်တိုင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ် တော်မူသည်။ ဇမ္ဗူကအဖို့ သို့ အသိုက်အဝန်းတို့ ကင်းဆိတ်ချိန်ကျောက်ဂူ အတွင်းရှိ သို့ နေရာ၌ မှေးမှိတ်အားယူနေဆဲကာလ ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်က ဂူပြင်ဘက်မှ “ဇမ္ဗူက’ဟု ခေါ်ဝေါ်အသံပြုလိုက်သော အခါ ဇမ္ဗူကအဖို့ လန့်နိုးလာယင်း ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ မိမိအား “ရဟန္တာအရှင်မြတ်” “ဘိုးတော်အရှင်ကြီး” စသည်ဖြင့် ချီးပခေါ်ဝေါ် သူတို့ဖြင့်သာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့ရာ အချိန်မဟုတ်အခါမဟုတ် မိမိကအခွင့် မပြုပဲ လာ၍ “ဇမ္ဗူက”ဟု ငယ်နာမည်ဖြင့် သည်းသည်းရင့်ရင့်ခေါ်လိုက် သူကား အဘယ်သူပါနည်းဟု ဒေါသထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် “ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဇမ္ဗူကလို့ ခေါ်ဝံ့တာ” ဟုမေးယင်း ဂူပြင်သို့ ထွက်လိုက်၍ ဘုရားရှင်နှင့်ရင်ဆိုင်တိုးမိသောအခါ စိုးရွံ့သွားသည်။

ဘုရားရှင်က “ဇမ္ဗူက။ ။ ငါကား ဘုရားတည်း” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ဇမ္ဗူကအဖို့ ရှေးအခါက ဘုရားရှင်အားတကြိမ်မျှ မတွေ့ဘူးသော်လည်း ရဟန်းများကို မြင်ဘူးခဲ့သည်။ အယူ အဆချင်း မတူစေကာမူ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ရဟန်းအချင်းချင်းဟူသော သံယောဇဉ်စိတ်ကလေးကား ရှိခဲ့ပေသည်။

ဇမ္ဗူကကဲ့သို့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဆိုတားဘိ။ လူကြမ်း နတ်ကြမ်းကြီးများ ပင်လျှင် ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီဆိုလျှင် စိုးရွံ့ရစမြဲဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ သီလ၊ သံမာဓိ၊ ပညာ ဂုဏ်အသရေတော် ကြောင့်သာ မဟုတ်၊ မဟာကရုဏာ စိတ်တော်ကလည်း ရင်ဆိုင်သူအား လွှမ်းခြုံထားမြဲ ဖြစ်သည်။ တမင်ရည်စူး၍ လာရောက်တွေ့ဆုံသော ဇမ္ဗူက အဖို့မူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မိမိသည်လည်း ဆရာကြီးတဦးပင်ဖြစ်နေခဲ့ပေရာ ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဟူသော ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ရဟန်းကြီး” ဟု ခပ်တည်တည်မေးလိုက်ယင်း ငါ့နေရာသို့ ဤ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာသည်မှာ ထူးဆန်းလှပါသည်ဟု တွေးသည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးရိပ်မိုးဆင်တို့ ကြီးမားစွာ တက်ကြွ၍လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား- ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူမည့် ညစ်ညမ်းသော နေရာအား အသန့်စင်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဆေးကြော ပေတော့မည်တည်း။

“သနေတညဉ့်မျှ သင့်နေရာ၌ တည်းခိုလိုပါသည်။ ငါ့အားနေရာတခု ပေးပါဘိ ဇမ္ဗူက”

“သင့်အတွက် ပေးစရာနေရာမရှိဘူး ရဟန်းကြီး”

“သင့်ဝန်းကျင်တွင် ကျောက်ဂူတို့ ပေါများလှပါ၏။ မိုးရိပ် မိုးဆင်ကြောင့် သင့်ထံတွင် တညဉ့်မျှသာ တည်းခိုလိုပါသည်။ ဤသို့ မတုန်တိုသင့်ပါ ဇမ္ဗူက”

မှန်လှ၏။ တညဉ့်တာမျှတော့ နေရာပေးသင့်ပေသည်။ အကြောင်းကား- မိုးရိပ်မိုးဆင်တို့ ကြီးမားစွာတက်လာပေပြီ။ ငါ့နေရာမပေးလျှင်

ရဟန်းကြီးရှဲ့ရှဲ့စိုလိမ့်မည်ဟု ရဟန်းအချင်းချင်း သံယောဇဉ်ကလေးနှင့် တွေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာတပါးဖြစ်နေ၍ လိုက်လိုက်လျောလျော ကြီးတော့ မလုပ်သင့်။ မိမိသည်လည်း ဆရာကြီးတဆူပင်ဖြစ်၍ ဟန်လုပ်ရ ပေဦးမည်။

သို့ဖြစ်၍ ဈေးကိုင်သည့်အနေဖြင့် “သင်က ရဟန်းဟုသာ ဆိုသည်။ ရဟန်းအစစ်ကော ဟုတ်ပါရဲ့လား” ဟု ကသိကအောက် မေးခွန်း ထုတ် လိုက်သည်။

“ရဟန်းပါပဲ ဇမ္ဗူက”

“ရဟန်းသာဆိုတယ်၊ သင့်မှာ ရဟန်းအသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဗူးတောင်း လဲ မမြင်ပါလား။ မီးမေ့ယောက်မတို့ မီးသိချည်ခင်တို့လဲ မတွေ့ရပါ လား”

“ဇမ္ဗူက။ ။ ငါ့မှာလည်း ဗူးတောင်းတို့၊ မီးမေ့ယောက်မ မီးသိချည် ခင်တို့ ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင်းမှာသာ ထားပါသည်”

ဘုရားရှင်က အစေလကတို့၏ ပစ္စည်းများကို ကိုယ်တိုင်း ကျင့်သုံးအပ် သော တရားဖြင့် တင်စားမိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း....တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း ရောနှောကြတာပဲ။ လူတွေဟာလဲ လူအချင်းချင်းဆီ သွားကြပဲ။ ရဟန်းဆိုတော့လဲ ရဟန်း အချင်းချင်းနီးစပ်ကြရတာပေါ့လေ။ ကဲ- ဒီတညအဖို့တော့ သင့်လျော်ရာ ဂူတခုခုကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး သီတင်းသုံးပေတော့ ရဟန်းကြီး” ဟု ဟန်ကြီးပန်ကြီးပြော၍ ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် ဂူတခုဆီသို့ ကြွသွား၏။ သို့ရာတွင် ဇမ္ဗူကနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဂူကိုသာ ရွေးချယ်ကာ ပါလာသော နိသိဒ္ဓိင်အခင်းကိုခင်း၍ ထိုင်နေတော်မူသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် မိုးကြီးသီးထန်စွာ ရွာချ၍ ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်ကို သန့် စင်စေသည်။ ဇမ္ဗူက က မိမိဂူဝမှနေ၍ ဘုရားရှင်အား အကဲခတ်လျက် ရှိနေပေသေးသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား- မိုးကြီးသည်စွာ ရွာချသန့်စင် စေရုံမျှမက မိုးအပြီးတွင် ပန်းမိုးရွာသည့်ပမာ ဘုရားရှင် ဂူအပြင် ဝန်း ကျင်သို့ ပန်းမျိုးစုံ တဖွဲဖွဲကျ၍ လာသောကြောင့် သန့်စင်ရုံမျှမက ကျောက် နှာမောင်းဝန်းကျင် တခုလုံး မွှေးကြိုင်၍နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၄]

လူမသမာတို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘာဝအတိုင်း မိမိ၏ အလိမ်သည် မည်သည့် အချိန်တွင် ပေါ်လာချေမည်နည်း ဟူသော အတွေးကြောင့် ပင်ကို အားဖြင့်ပင် တစိုးစိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် အအိပ်အနေ နည်းနေရသည့်အထဲ တွင် ဤ ထူးခြားသောရဟန်းကြီးနှင့် ထူးဆန်းသော ပန်းမိုး ကြောင့် ဇမ္ဗုကအဖို့ တညဉ့်လုံး အိပ်၍မရနိုင်ခဲ့ပေ။ အိပ်၍မရတိုင်း ဘုရားရှင်ရှိရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဂူဆီသို့သာ တတွေးတွေးဖြင့် ငေး၍ကြည့်နေမိ၏။

ယင်းသို့ ငေး၍တွေး၍ ကြည့်နေမိရာက ဘုရားရှင်၏ဂူအတွင်းမှ တဝိုးဝိုး တဝင်းဝင်း၊ တလင်းလင်း တထိန်ထိန်ဖြင့် ထွန်းတောက်လျက် ရှိသော ထူးဆန်းသော အရောင်များကို တွေ့မြင်လာရသဖြင့် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဆန်းကြယ်လှပါချည့်ဟု ပို၍ မျက်လုံးကျယ်လာရသည်။ အလိုရှိအပ်သော အချိန်၌ ထုတ်ဖော်အပ်သော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော် များပေတည်း။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ပို၍ ထူးဆန်းလာပြန်သည်။ ဂူတွင်း ရောင်ခြည်တော် မျှသာမက ဂူပြင်ပတွင် အလင်းရောင်ကြီး များသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ ထိုအလင်းရောင်အတွင်းမှ လူလိုလို သဏ္ဍာန်များ သည် ဘုရားရှင်ဂူတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြခြင်းကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပထမ အလင်းရောင်ကြီး ပြန်ထွက်၍ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ ဒုတိယအလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာ၍ ဘုရားရှင်ဂူထဲသို့ ဝင်သည်။ ဒုတိယ အလင်းရောင်ကြီး ပြန်ထွက်၍ ကွယ်ပျောက် သွားသောအခါ တတိယ အလင်းရောင်ကြီးပေါ်လာပြန်၍ ဘုရားရှင်ဂူထဲသို့ပင် သွားသည်။ တတိယ အလင်းရောင်ကား အလင်းဆုံးဖြစ်၍ ရောင်စုံဖြာထွက်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့် အလင်းရောင်ရှင်တို့ စကားပြောကြသည်ကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။ အလင်းရောင်သမားများက ရဟန်းကြီးကို အလွန်ရိုသေ၍ ရှိခိုးသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။ ပြန်သောအခါ ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးယင်း နောက်ပြန် ဆုတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဇမ္ဗုကအဖို့ အံ့မဆုံး ဩမဆုံး အဆန်းတွေ ချည့် ဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် တမေးမျှ မအိပ်စက်နိုင်ပဲ အံ့ဩစိတ်ဖြင့်သာ မိုးလင်းခဲ့ရသည်။ ညော်ရဟန်းကြီးလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အိပ်စက်ရဟန် မတူ။ အလင်းရောင်ရှင်

တို့ဖြင့်ပင် မိုးလင်းခွဲရဟန်တူ၏ဟု ဇမ္ဗူက တွေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား ဇာဂရိယာနုယောဂ စရဏအကျင့်ဖြင့် အကျင့်အထုံများခွဲသော ဘုရားရှင် တို့အဖို့ ထိုင်လျက်ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းအုံးမျှမပါသော လျောင်းလျက်ဖြစ်စေ တနေ့လျှင် နာရီဝက် တနာရီမျှသာ ကျိန်းစက်ချိန်ယူသည်ကို ဇမ္ဗူက မသိရွာချေ။

မိုးလင်းလျှင် ညက မိမိမျက်မြင် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်သမား များ အကြောင်းကို ဇမ္ဗူကသိလိုလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းကြီးထွက် သွားလျှင် မသိလိုက်ရမည်ကြောင့် ဆရာကြီး ဇမ္ဗူကအဖို့ ဟန်ပင်မလုပ် နိုင်တော့ပဲ ဘုရားရှင်ရှိရာ ဂူသို့ မိမိက ဦးအောင် သွားလိုက်ရသည်။

ရောက်လျှင် “ရဟန်းကြီး။ ။ညက ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးရပါစ” ဟု ဟန်လုပ်၍ ပဋိသန္ဓာရ စကားဆိုသည်။

“ချမ်းသာပါ၏ ဇမ္ဗူက”

“ဒါထက် ညက ရဟန်းကြီးဆီကို တဝိုင်းဝိုင်းတဝင်းဝင်းနဲ့ အလင်းရောင် ကြီး လေးခု ဝင်ရောက်သွားတာကို တရားထိုင်ယင်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ ဘယ်သူတွေ့များပါလိမ့်”

“စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးယောက်ပါ ဇမ္ဗူက”

“အလို....စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတွေတဲ့လား။ ရဟန်းကြီးက သူတို့ ထက် ကြီးမြတ်သလား။ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ”

“အခွင့်သာလျှင် ငါ့ထံသို့ လာကြမြဲပါ။ ငါ့ဘုရားကိစ္စကို မပြတ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ မောင်ရင်သာမဏေလေးတွေလိုပါပဲ”

“အင်း...အင်း...ဟုတ်ပေမှာပဲ။ သူတို့ထွက်သွားတော့ နောက်တဦး လာတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ သူ့အရောင်က ပိုလင်းတယ်။ သူကတော့ဘယ် သူတဲ့တုံး”

“သိကြားမင်းပါပဲ”

“ဘာတဲ့ဗျာ...သိကြားမင်းတဲ့လား”

“မှန်ပါတယ် ဇမ္ဗူက”

“အလိုလေးလေး...ရဟန်းကြီးက သိကြားမင်းထက်ကော ကြီးမြတ် လို့လား”

“သူလဲ အမှုကိစ္စပြီးယင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အခွင့်သာတိုင်း ရောက် လာသူပါပဲ။ ငါ့ဘုရားရဲ့ ကပ္ပိယဒကာလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့”

“ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မှီသာ ယုံရပေတော့တယ်။ မယုံနိုင်စရာကြီးပဲ။ နောက်ဆုံးတယောက် ရဟန်းကြီးဆီ ရောက်လာသူကို မြင်ရတာကတော့ သူ့ အရောင်ဟာ အလင်းဆုံးပဲ။ သူက သိကြားမင်းထက်ပိုလင်းတော့ သူက ကြီးမြင့်ပုံရတယ်”

“မှန်ပေတာပေါ့”

“သူကကော ဘယ်သူပါလဲ ရဟန်းကြီး”

“အခြားသူမဟုတ်ပါ။ သင်တို့က ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်သူ၊ သင်တို့ မပြတ် တမ်းတသူ၊ ချေဆတ်လျှင်ပင် ‘နမောမဟာဗြဟ္မာနော-မဟာဗြဟ္မာ ကြီးအား ရှိခိုးပါ၏’ လို့ ရှိခိုးခံရသူဗြဟ္မာကြီးပါပဲ”

သည်တခါတော့ ဇမ္ဗူကအဖို့ အသံမထွက်တော့အောင်ပင် ဝိုင်ငေး အံ့ဩသွားယင်းက ထူးခြားလှသူပါတကားဟု ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော် ကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ နှုတ်ကပင် ဝန်မခံသေး သော်လည်း စိတ်ကမူ ထူးထူးခြားခြား ကျက်သရေတော်အရှင်ပါတကား ဟု သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာလည်းခြား၊ ပုထုဇဉ်လည်း ပုထုဇဉ် ဘဝမို့ မာန်ကတော့ မကျနိုင်သေးပေ။

“ရဟန်းကြီး၊ ငါ အံ့ဩမိပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ငါသည် ကား ယခု ငါ့အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသည့်တိုင်အောင် လေတည်းဟူ သော အစာကိုသာ စားကာ ခြေတချောင်းဖြင့်သာ ရပ်တည်၍ အကျင့် ထူး အကျင့်မြတ်များကို ကျင့်သုံးခဲ့သော်လည်း ငါ့ထံသို့ကား မည်သည့် နတ် မည်သည့်ဗြဟ္မာမျှ မလာရောက်ကြစဖူးပါ။ သင်ရဟန်းကြီးကား ထူးခြားလှသူဖြစ်ပါ၏” ဟု ချီးကျူးသယောင်နှင့် ကြွားလုံး ထုတ်လိုက် သည်။

တနည်းဆိုသော် ဘုရားရှင်အား သူတွေ့နေကျ အများသူငါလိုသဘော ထား၍ အထင်ကြီးလာအောင် ပြောကြား သိမ်းသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် မိမိစကားကို မိမိပင်လျှင် ဟုတ်လှပြီအထင်နှင့် ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား-လူသတ္တဝါဟူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ လှည့်စားဖန်များ လိမ်ဖန် များလာ၍ ကြာသောအခါ အများကိုပင် အမှန်ဟုထင်လာတတ်မြဲဖြစ်ရာ ယင်းအထင်ဖြင့် ဟန်တလုံးပန်တလုံး နှီး နှောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်က တရားဟော ကယ်ချွတ်တော့အံ့ဟု “ဇမ္ဗူက” ။ ။ဟူ၍ အလေးအနက် အာလုပ်ပြုလိုက်သောအခါ စိုးမိုး

ပိုင်နိုင်လှသည့် အသံတော်ကြောင့် ဇမ္ဗူကကိုယ်ဟန်ကျုံ့ကာ ဘုရားရှင် မျက်နှာတော်သို့ မလုံမလဲဖြင့် မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဇမ္ဗူက။ ။သင်သည်ကား သူတပါးကို လှည့်စားရုံမျှမက မိမိကိုယ် ကိုလည်း လှည့်စားနေသူဖြစ်သည်။ ငါဘုရားကိုပင် လှည့်စားလိုပါသေး သလော။

“ဇမ္ဗူက။ ။သင်သည်ကား မွေးသည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မစင်အညစ်အကြေးကိုသာ စားသုံးခဲ့သူ မဟုတ်သလော။ သို့ပါလျက် လူပြိန်းများကို ဟန်ဆောင်လှည့်ဖြားသကဲ့သို့ ငါဘုရားကိုလည်း လေကို သာ စားသုံးသူဟု လှည့်ဖြား လိုပါသလော။

“ဇမ္ဗူက။ ။အာဇီဝက တက္ကဒွန်းတို့သည် မိမိတို့၏မှားသော အယူ အလျောက် ကောင်းသည်ထင်၍ အဝတ်ချည်းစည်း နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ် သည်။ သင်သည်ကား- ပြကတိအားဖြင့်ပင်လျှင် တသက်ပတ်လုံး အဝတ် မဝတ်လိုသူ ဖြစ်သည်။ တက္ကဒွန်းတို့အကျင့်ကိုမျှ မကျင့်ပဲလျက် တက္ကဒွန်း ပုံစံကို အတုယူထားသူသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါလျက် ငါဘုရားအား ခြေတချောင်းကိုသာမြှောက်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးသူဟု ဆိုချင်ပါ သေးသလော”

အလိမ်ဖြေပေးလိုက်သော ဘုရားရှင်၏မိန့်ခွန်းကြောင့် ဇမ္ဗူကထိတ်လန့် သွားသည်။ သာမန်မဟုတ်၊ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား- လိမ်လည်သူတို့ မည်သည် မိမိ၏အလိမ်ကို ဖြေသူတို့ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ မိမိတို့အလိမ်ရင့်ကျက်လျှင်ရင့်ကျက်သလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မြဲဖြစ်သည်။ ဇမ္ဗူကကား နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတပါး ကိုရော၊ မိမိကိုပါ လှည့်ဖြားလာခဲ့သူတည်း။

တွေ့မြင်စကပင် ရဟန်းကြီး အပေါ်၌ အတွင်းစိတ်ဖြင့် လေးစား အထင်ကြီးခဲ့ရာတွင် မိဘမှတပါးမသိနိုင်သော မိမိ၏ အထူးလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဤ ရဟန်းကြီးသိနေသောကြောင့် အထူးထိတ်လန့် လေးစား မိသည်။ ပင်ကို အားဖြင့် ပါရမီရင့်သန်ပြီးသူ ဖြစ်သော်လည်း မီးခဲ ပြာဖုံး မကောင်းမှုကံတို့ ကုန်ဆုံး၍ကျွတ်ချိန်ကလည်း ရောက်လာပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အဝတ်မဝတ်မှုဖြင့် တသက်ပတ်လုံး မရှက်ခဲ့စဖူးသည်ကို ဘုရားရှင်ရှေ့တော်တွင် ရှက်စနိုး၍ လာသောသောကြောင့် မလေးမခန့် မတ်ရပ်စကားပြောနေရာမှ ထိုင်၍ချလိုက်သည်။ တုန်ယင်သော လက်စိန်

ဘက်ဖြင့် လက်အုပ်ချီလာ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်ပင် “ကျွန်ုပ်ကို သည်းခံတော်မူပါ အရှင်ရဟန်းကြီး” ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ငါ သည်းခံပါ၏ ဇမ္ဗူက။ သင့်မှာအတိတ်ဘဝက မကောင်းမှု အကျိုးဆက်ကြောင့် ဤဘဝတွင် ဤသို့ ဤပုံ ဖြစ်လာရပေသည်။ မကောင်းမှု ဟူသည်ကား ကြောက်ဖွယ်လိလိဖြစ်ပေ၏။ မကောင်းမှု တကြိမ်ပြုမိလျှင် ကြီးမားလျှင် ကြီးမားသလောက် မျက်မှောက်ဘဝတွင်သာမဟုတ်၊ ဘဝများစွာသို့ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါကာ မကောင်းကျိုးပေးတတ်၏။ သတိပြုလေလော့ ဇမ္ဗူက”

“အဘယ်မကောင်းမှု ပါနည်းအရှင်ဘုရား”

“အသင်ကား အတိတ်ဘဝတခုတွင် နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်းမျှ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အကျင့်ကောင်းအကျင့်မြတ်များကို ကျင့်သုံးလာခဲ့သူပါရမီရှင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် တကြိမ်တွင်မူ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တပါးအပေါ်၌ အစားအဝတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခဲ့ဘူးပေသည်။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘဝများစွာ ငရဲနှင့်ဆင်းရဲတွင်း၌ သာ နေခဲ့ရ၏။ ယခုသော် ငါဘုရားနှင့်တွေ့ချိန်၌ သင့် ကံကြွင်းများ ကုန်ခန်းပါလေပြီ”

ဘုရားရှင်၏ တရားနှင့် နှစ်သိမ့်မှုစကားကြောင့် ဇမ္ဗူကအဖို့ တဘက်တွင် ပီတိဖြာသော်လည်း တဘက်တွင်မူ ထိတ်လန့် လှသော ကြောင့် ကိုယ်ကိုကျုံ့ယင်း ဘုရားရှင်သို့အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားရှင်က လက်တော်ကိုဆန့်တန်း၍ “လာလော့ ဇမ္ဗူက ရဟန်း။ ။ သင်ကား မှန်မြတ်သောရဟန်းဖြစ်ပေပြီ။ ငါ ဘုရား သာသနာတော်၌ ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်သုံးနေထိုင်လေလော့” ဟု ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူလိုက်သောအခါ ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန် ခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ပရိက္ခရာအစုံအလင်နှင့်အတူ ဝါတော်ခြောက်ဆယ် မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ရင့်ကျက် တင့်တယ်လှလော့ ရဟန်းအဖြစ်သို့ တမူဟုတ်ချင်းရောက်ရှိသွားသည်။ ရဟန်းဖြစ်ရုံမျှသာမဟုတ် တရားအနည်းငယ်မျှ ဟောလိုက်သောအခါ တထိုင်တည်းနှင့်ပင် တန်ခိုးရှင်ဘက်စုံပြည့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

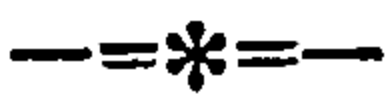
ထိုအချိန်၌ကား မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဇမ္ဗူက အထံသို့ လာရောက်နေကျဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပရိသတ်တို့ သူ့ထက်ငါသာဆရာကြီး

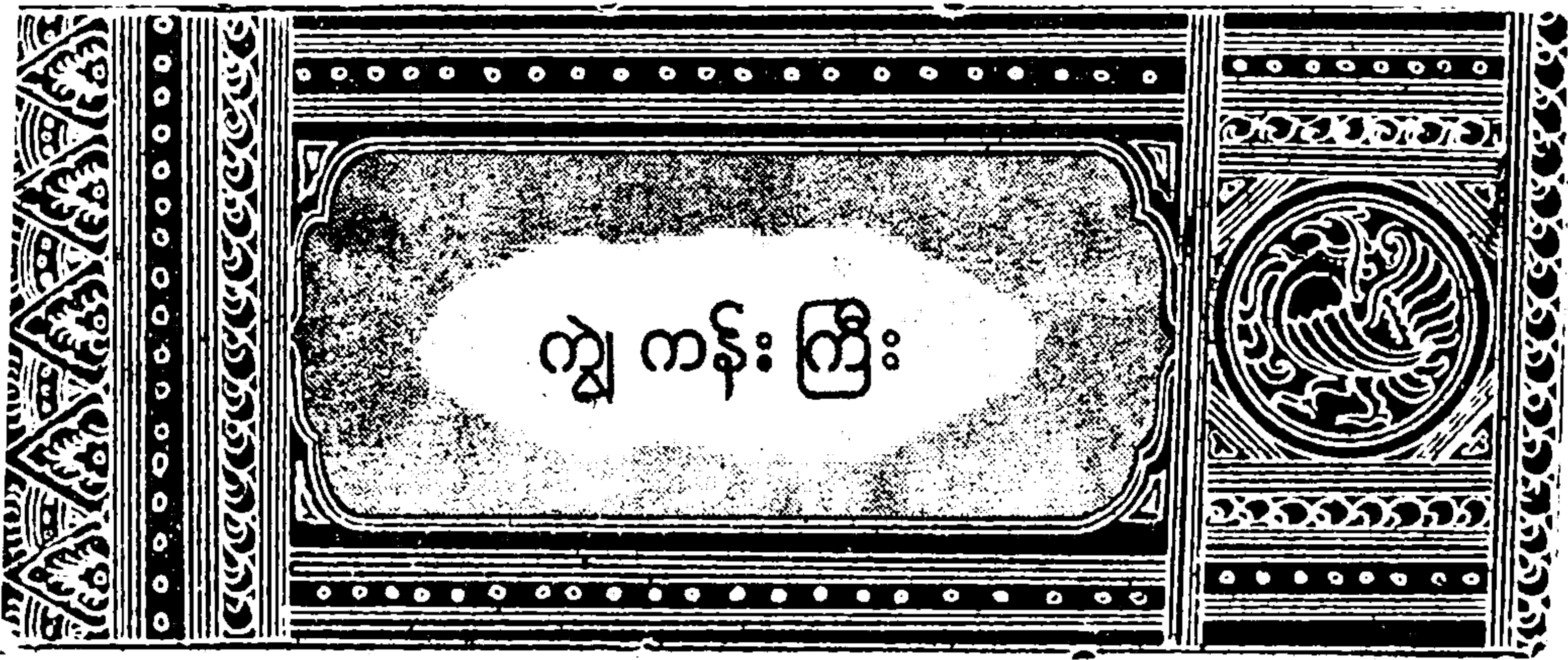
ဇမ္ဗုကအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာကြရာ ဆရာကြီး ဇမ္ဗုက၏ ယနေ့ထူးခြားစွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသောရဟန်းအသွင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာကြီးအနီးမှ ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူဗုဒ္ဓ၏ထူးခြားငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသော ဆရာကြီးအားလည်းကောင်း တွေ့နေကြရသောကြောင့် မတွေ့စဖူး အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အကြောင်းဘယ်သို့ဟု သိလိုနေကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဘုရားရှင်ကိုတွေ့ဘူးသောကြောင့် ဘုရားရှင်မှန်းသိထားကြသော ပရိသတ်အဖို့လည်း အသိနည်း၊ ငါတို့ဆရာကြီးထံသို့ ဂိုဏ်းဆရာဘုရားကိုယ်တိုင် လာရောက်ချဉ်းကပ်နေပါပြီကော၊ ငါတို့ဆရာကြီးကပင် ကြီးမြတ်လေသလော၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီးကပင် ကြီးမြတ်လေသလော၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာသောကြောင့် ငါတို့ ဆရာကြီးကသာလျှင် ကြီးမြတ်တန်ရာ၏ စသည်ဖြင့် တွေးတောပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “ချစ်သား ဇမ္ဗုက။ ။ သင့်ပရိသတ်၏ ယုံမှားကို ပယ်ဖျောက်လေလော့” ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ အရှင်ဇမ္ဗုက က ပရိသတ်၏ ယုံမှားကို ပယ်ဖျောက်ရန်နှင့် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သိစေရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ ထိုင်ရာမှ ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ်ထ၍ ကောင်းကင်သို့ တန်ခိုးဖြင့် ပျံတက်သည်။ ပရိသတ်တို့မကြုံစဖူး အံ့အားသင့်ခိုက် တန်ခိုး အမျိုးမျိုး ပြသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်းသို့ သက်ဆင်းလာကာ ခြေတော်ကိုအကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိမ် ပွတ်တိုက်၍ “ကြီးမြတ်တော် မှုသော အရှင်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်၏ ဆရာပါ။ တပည့်တော်ကို ကယ်ချွတ်သည့် ကျေးဇူးရှင်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ပရိသတ် အားလုံးသည် သူတို့ဆရာကြီးတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြရာမှ ဘုရားရှင်သို့ ဦးညွှတ်ရှိခိုးကြသည်။ ဤ နေရာတွင် ဘုရားရှင်က တရားဟောသောအခါ အကျွတ်တရားရကုန်ကြ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘုရားရှင်က ဦးဆောင်၍ ထွက်ကြသောအခါ အရှင်ဇမ္ဗုကသည်လည်း တပည့်ငယ်တဦးကဲ့သို့ ဘုရားရှင် နောက်တော်မှ လိုက်ပါ ထွက်ကြ သွားသောကြောင့် ပရိသတ်တို့အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ၏။ ။

ကျွဲ ကန်း ကြီး

[၁]

ပါဠိတိုင် “အဒိဋ္ဌသဟာယ” ဟူသော ဝေါဟာရတရပ် ရှိ၏။ မမြင်ရသော မိတ်ဆွေ။ တဦးနှင့်တဦး မမြင်ဘူး သေးပဲနှင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သတင်းစကားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေသော မိတ်ဆွေကို ဆိုလို၏။

သုဿင်္ဂါတို့တွင် ယင်းသို့သော မိတ်ဆွေများ ရှိကြသည်။ မရှိဘူး ဆိုလျှင် ရှိပုံကို ပြောပြပါမည်။ ရှိဟန်ကား သက်ဆိုင်ရာ ဘုရားရှင်၊ ဘုရားသခင်တို့သည် သုဿင်္ဂါတို့၏ အဒိဋ္ဌသဟာယ မိတ်ဆွေများဖြစ်သတည်း။ အဘယ်ပုံ ဖြစ်ပါသနည်း။

မိတ်ဆွေကြီး ဆယ်ဦး၊ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး စာရင်းတွင် ဘုရားရှင်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်၏။ ဘုရားရှင် ဘုရားသခင်ဟူသည် သက်ဆိုင်ရာ သုဿင်္ဂါတို့၏ အသည်းနှလုံးတွင် မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးပါပဲနှင့် စွဲစွဲထင်ထင် တည်ရှိနေသော မိတ်ဆွေကြီး မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာ သမိုင်းရုပ်တုများ၊ ဆရာမြစ်၊ ဆရာငွေကိုင်း၊ ဆရာအုန်းလွင်၊ ဆရာဘကြည်၊ ဆရာကိုလေးစသည့် ပန်းချီလက်ရာ၊ ရုပ်တုလက်ရာများကိုသာ ရည်မှန်းရော်ရမ်း ဖူးတွေ့ကုံးကွယ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပုံတော်အမှန်ကို အဘယ်ပုံ ဖူးတွေ့နိုင်စွမ်းပါအံ့နည်း။ တကယ် အဒိဋ္ဌသဟာယကြီး အစစ်ဖြစ်၏။

အဒိဋ္ဌသဟာယများသည် ခင်မင်ချစ်ကြည်မှု ပို၍ သန့်ရှင်း ကြည်လင် တတ်သည်။ အကြောင်းမူကား အချင်းချင်း တွေ့ဆုံဆက်ဆံရသော မိတ်ဆွေများအဖို့ ရှုပ်ထွေး ပေလီသော လောကီကိစ္စများဖြင့် တကြောင်း

မဟုတ် တကြောင်း၊ တနည်းမဟုတ် တနည်းဖြင့် ငြိစွန်း အပြစ်မြင်၍ လာတတ်ကြပေရာ ချစ်ကြည်သည်ဆိုရာ၌ အထစ်ကလေး၊ အစွန်းကလေး များ ရှိနေတတ်သောကြောင့် မသန့်ရှင်း၊ မကြည်လင်။ မမြင်ဘူးသော မိတ်ဆွေတင်မူကား ယင်းအငြိအစွန်း မရှိ၊ မေတ္တာစင်စင် ကြည်ကြည်လင် လင်ဖြင့်သာ ခင်မင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်နှင့် ပက္ကသတိ ဘုရင်တို့သည် အဒိဋ္ဌသဟာယများ ဖြစ်ကြ၏။ ဖြစ်ပုံကား- သူတို့သည် အမြင်သစ် တရားသစ်ကို ရှာဖွေရာ၌ သဘောထားတူညီသူများ ဖြစ်ကြပေရာ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ မင်းစေတမန် များမှတဆင့် တဦးသဘော တဦးသိကာ ကူးလူးဆက်ဆံကြရာမှ မမြင်ရ သော မိတ်ဆွေကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် အစဉ် အလာ ပြာဟူဏတို့၏ တရားအဆင့်ဖြင့် ကျေနပ်နိုင်သူများ မဟုတ်ကြပေ။

ရာဇဂြိုဟ်ဘုရင်သည် ရုပ်အဆင်း ပြည့်စုံခြင်း၊ သတ္တိပြောင်မြောက်ခြင်း၊ ထိပ်သီးနိုင်ငံအရှင်ကောသလဘုရင်နှင့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင်ပိုင်နိုင်လောက်အောင် အင်အား ပြည့်စုံခြင်းတို့ကြောင့် ကျော်ကြားထင်ရှားသော ဘုရင်ဖြစ်၏။ ပြည်သူချစ်သော ဘုရင်လည်း ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြည်သူနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်စေနိုင်သော အနုပညာရှင် ဘုရင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ မပြည့်စုံနိုင်သောအကြောင်းရပ်တရပ် ရှိနေပေ၏။ နှင်းသည်ကား အစဉ်အလာဖြင့် မကျေညက်နိုင်သောကြောင့် တရားသစ် အမြင်သစ် ရှာဖွေရာတွင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရန်အတွက် မိမိနှင့် သဘောချင်း တူနိုင်သူ ရှားပါးလှခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤတွင် သဘောချင်းတူသော ပက္ကသတိ ဘုရင်အကြောင်းကို တဆင့်စကားတဆင့်နားဖြင့် ကြားသိလာ ရသောအခါ တဆင့်စကား တဆင့်နား ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်ပင် အဒိဋ္ဌ သဟာယ-မမြင်ရသော ဓမ္မမိတ်ဆွေကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်လာရသည်။ ထိုမှတဆင့် ချစ်မိတ်ဆွေတို့ထုံးစံ သူ့ထက်ငါသာ လက်ဆောင်ရက်ယှယ် တုံ့ဖလှယ်ခြင်းဖြင့် ဆက်ဆံလျက် ရှိနေကြသည်။

ဤတွင် လူချင်းပင် မဆက်ဆံကြဘူးသေးသော်လည်း တဆင့်စကား တဆင့်နားဖြင့်ပင် အတွေးသစ် အမြင်သစ်အရှင်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်လာပြီးနောက် ရှေးဦးဆုံးလောက် ဆိုရလောက်အောင်ပင် တထာ ဂတ၏ ထူးခြားလှသောတရားကို ကြားနာရ၍ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ကြီးပင် ဖြစ်လာသောအခါ ဓမ္မမိတ်ဆွေကြီး ပက္ကသတိကို သတိရသော ကြောင့် ဤလောက၌ အကောင်းဆုံး အမှုန်ဆုံးသော လက်ဆောင်ကြီး

သုံးမျိုးဖြင့် ဘုရင်ပက္ကသတိအထံ ပေးပို့ မျက်နှာလုပ်လိုက်သည်။ ယင်း လက်ဆောင်ဟူသည်ကား ရတနာသုံးပါးတည်းဟူသော လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

မိတ်ဆွေကြီး။ ။ ဤလောက၌ သင်တို့ ငါတို့ သတ္တဝါတို့အကျိုး အတွက် သဗ္ဗညုဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလာပေပြီ။ ဗုဒ္ဓေါလောကေ သမ္ပပ္ပန္နော ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏီနံ။

မိတ်ဆွေကြီး။ ။ သင်တို့ ငါတို့ သတ္တဝါတို့၏ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှု အတွက် တရားစစ် တရားမှန် တရားတော်တည်းဟူသော ရတနာသည် ဤလောက၌ ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေပေပြီ။ ဓမ္မောလောကေ သမ္ပပ္ပန္နော သုခါယ သဗ္ဗပါဏီနံ။

မိတ်ဆွေကြီး။ ။ သင်တို့ငါတို့ သတ္တဝါတို့အတွက် ကောင်းမှုကောင်း ကျိုး စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်သော သံဃာစစ်သံဃာမှန် သံဃာရတနာသည် ဤလောက၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ သံဃော လောကေ သမ္ပပ္ပန္နော ပုညဓေတ္တံ အနုတ္တရံ။

ယင်း လက်ဆောင် ရတနာ သုံးရပ်ကို အနက် အဓိပ္ပာယ်နှင့် တကွ ရှေ့ကြုတ်တွင် ထည့်၍ ပေးပို့လိုက်သောအခါ ပက္ကသတိ ဘုရင်သည် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး အထူးနှစ်သိမ့်လှသောကြောင့် ပို့လှာသော တမန်များ ကိုပင် လက်ဆောင်ရတနာ တပါးလျှင် အသပြာ တထောင်စီ ပေး၍ ခံယူ သည်။ ဤမှတဆင့် ကြည်နူးလိုက်ပုံမှာ ရတနာလက်ဆောင်ကို ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ယင်းရတနာများရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရတနာသုံးပါးနှင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တွေ့ဆုံရန် သော်လည်းကောင်း၊ အဒိဋ္ဌသဟာယ မိတ်ဆွေကြီးကို ဒိဋ္ဌသဟာယအဖြစ် တွေ့ဆုံရန်သော်လည်းကောင်း နေ့မဆိုင်း ညမဆိုင်း ဆိုရအောင်ပင် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွချီသည်။

သို့ရာတွင် ဤဝတ္ထု၌ အဒိဋ္ဌသဟာယ ဖြစ်သော အခြားဘုရင်နှစ်ဦး၏ အကြောင်းရပ်ကို ဖော်ပြရန်ဖြစ်၍ ဤဘုရင်တို့၏ အကြောင်းရပ်ကို ဖော် ပြရန်မဟုတ်။ အဒိဋ္ဌသဟာယ၏ လေးနက်ပုံကို ဥပမာပြခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။

မမြင်ရသေးပဲ အဒိဋ္ဌသဟာယဖြစ်သော ဘုရားရှင်သို့ ရည်မှန်းကာ တောထွက်ခဲ့သော ဘဒ္ဒကာပိလာ ဇနီးမောင်နှံ၊ အရှင်မဟာကဿပ။ ရာဇဂြိုဟ်သား ယောက်ဖဖြစ်သူ၏ သတင်းမျှဖြင့် ညဉ့်အချိန်တွင် သုသာန်

သို့ပင် ဘုရားရှင်၏အထံတော်သို့ ရော်ရမ်းရည်မှန်း ထွက်ရောက်လာခဲ့သော အနာထပိဏ်သဌေး စသည်ဖြင့် အဒိဋ္ဌသဟာယများ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံ တို့ ရှိသေး၏။

ဤဝတ္ထုတွင်ကား အဒိဋ္ဌသဟာယ ဖြစ်သော ဂန္ဓာရဘုရင်နှင့် ဝေဒေဟ ဘုရင်တို့၏ ဖြစ်ပုံကြောင်းရပ်ကို ထုတ်ပြရန်ဖြစ်၏။ တနည်းဆိုသော် မမြင်ဘူးခင်၌ သန့်စင်သော ချစ်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တဦးနှင့်တဦး နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ဆက်ဆံမိကြသောအခါ၌မူ လူသတ္တဝါတို့၏ သဘာဝ၊ ဒေါသ မာနကလေးများကြောင့် အငြိမ့်ကလေး အစွန်းကလေးများဖြင့် အချေအတင် ဖြစ်လာကြသော မိတ်ဆွေနှင်ဦး၏ အကြောင်းရပ်ဖြစ်၏။

[၂]

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုတော့ မဟုတ်ပါ။ အတိတ်ဝတ္ထု တည်း။

လူသတ္တဝါတို့၏ သမိုင်းဟူသည် ပညာတလှည့်၊ ဥစ္စာတလှည့်၊ တနည်းဆိုသော် နာမ်တလှည့် ရုပ်တလှည့် ထွန်းကားဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ဖော်ပြပါ ဗုဒ္ဓေါလောကေတပုဒ်မျှကို အသပြာတထောင်တန်သောခေတ်၊ ပေါ်သည့်အကြံ သိန်းသောင်းတန် ဆိုသကဲ့သို့ အကြံကောင်း စကားကောင်း တခွန်းမျှဖြင့် သိန်း သောင်း တန်ဖိုး ထားသည့် ခေတ်များ အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ကြရ၊ သိကြရ၍ တရားတွေ အကြံတွေ တပြိုင်တထွေးကြီး ပေးစေ ရစေကာမူ နှစ်ပြားမှမတန်သောခေတ်များကိုလည်း တွေ့ကြုံကြရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထုကား ဂေါတမ ဗုဒ္ဓခေတ် ကဲ့သို့ပင် တရားကို တန်ဖိုးထားသော ဂန္ဓာရဘုရင်၊ ဝေဒေဟဘုရင်တို့ခေတ် ဖြစ်၏။

ဗျူပုတ်အရ မှည့်ခေါ်လေ့ရှိသော ရှေးအစဉ်အလာ အတိုင်း ဂန္ဓာရ နိုင်ငံ၏ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့် ဂန္ဓာဘုရင်၊ ဝိဒေဟနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဖြစ်၍ ဝေဒေဟဘုရင်ဟု မှည့်ခေါ်သည်။ ဝေဒေဟဘုရင်က အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်း၊ ဂန္ဓာရ ဘုရင်ကား ဘုရားအလောင်းတော်တည်း။

ယဉ်ကျေးသော လူ့လောက စတင်သည်မှ စ၍ ငယ်စဉ်တွင် ပညာရှာခြင်း၊ ကြီးလာလျှင် ဥစ္စာရှာခြင်းတို့မှာ အစဉ်အလာ သိမှတ်လိုက်နာ

ချက်များဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အတတ်ပညာနှင့် ဥစ္စာအပြင် တရားရှာ အသိ ရှာခြင်းမှာကား အကြင်သူတိုင်း၏ အသိပညာအခြေခံကြီးမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ အသိပညာ အခြေခံမကြီးလျှင် ရအပ်သော စီးပွားဥစ္စာ၊ ရာထူး ဂုဏ်သိန် တို့တွင်သာ သေသည်အထိ နစ်မျောမှုေထုံသည်။ ရာထူးဂုဏ်သိန်နှင့် ပြည့် စုံနေသေးသမျှ တရားရှာ အသိရှုဖို့ကို သတိမရ။ ရာထူးဂုဏ်သိန် လျှော ကျသည့်အခါမျိုးမှသာ တရားပေစာဘက်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။

ဗြာဟ္မဏတို့ကား လူမျိုးရော အတတ်ပညာပါ အခြေခံကြီးသူများဖြစ် ကြ၏။ ပထမအရွယ်တွင် ပညာရှာသည်။ ဒုတိယအရွယ်တွင် ဥစ္စာရှာသည်။ တတိယ အရွယ်တွင် တရားရှာသည်။ သို့မဟုတ် ဒုတိယအရွယ်နှင့် တတိယ အရွယ်တွင်သော်လည်းကောင်း တရားရှာသည်။ အလျဉ်းသင့်ခဲ့သော် ပထမ အရွယ်တွင်သော်လည်းကောင်း တရားရှာသည်။ အကြောင်းမူကား - တရား ထွန်းကားသောခေတ် ဖြစ်သည့်အပြင် ဓနဂုဏ်သိန် အရသာထက် တရား အရသာက သာလွန်သည်ကို မျိုးရိုးအခြေခံအားဖြင့်ပင် သိရှိနားလည် ထားပြီး ဖြစ်ကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ဗြာဟ္မဏကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဂန္ဓာရဘုရင်နှင့် ဝေဒေဟဘုရင်တို့ သည် ဒုတိယအရွယ်မျှဖြင့် တရားရှာနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရင်ဘဝတွင် တရားရှာနေကြရာမှ တဆင့်တက်၍ တောတောင်တို့တွင် ဧကစာကျင့်သုံး ၍ တရားကျင့်သုံးလိုသူများ ဖြစ်လာကြ၏။ အကြောင်းမူကား - တရား၏ အရသာဟူသည် ဆွေးနွေးနေရုံမျှဖြင့် မရနိုင်၊ ဖတ်ရှု ကြားနာနေရုံမျှဖြင့် မသိနိုင်၊ ကျင့်သုံးယူမှသာ ရနိုင်သည်ကို သိရှိသူများ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

အတေးတူ၊ စရိုက်တူ၊ တရားအရှာတူသော သူတို့နှစ်ဦးသည် စေတမန် တို့၏ တဆင့်စကား တဆင့်နားဖြင့် အဒိဋ္ဌသဟာယများ ဖြစ်လာကြ၏။ နိုင်ငံချင်းကလည်း မဝေကွာလှသောကြောင့် တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ ကူးပျံ့၍ တရားအရေး၊ တောထွက်ရေးများကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။ သို့ရာ တွင် လောကစည်းစိမ်တို့အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဘုရင်ဘဝကို စွန့်ပစ် ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်သောကြောင့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရုံ အဆင့်မှတစ်ပါး လက်တွေ့အားဖြင့် အကောင်အထည် မဖော်နိုင် ရှိနေကြပေသေးသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် စွန့်ပစ်ရန်နိုင်စရာလည်း မရှိပေ။ အကြောင်း ကား - ဝိဒေဟနိုင်ငံဆိုလျှင် သုံးယူဇနာကျယ်ဝန်း၍ ဆန်စပါးဂိုဒေါင်၊

အဝတ်အထည်ဂိုဒေါင်၊ ရတနာမျိုးစုံ ဂိုဒေါင်တို့ အပြည့်ရှိသည်။ ဂန္ဓာရ နိုင်ငံက ဝိဒေဟထက်ပို၍ ကြီးမားလှသည်။

သို့ရာတွင် အကြင်သူတစ်ဦး၌ ဆန္ဒတရပ်ထက်သန်လာပြီဆိုလျှင် ယင်း ဆန္ဒကိုဖြစ်မြောက်အောင်မြင်စေရန်နှိုးဆွပင့်မြောက်ပေးသော အကြောင်း အချက် တရပ်ရပ်သည် မမျှော်လင့်သော တနေရာရာမှ ပေါ်ပေါက်လာ တတ်၏။ တရာဆန္ဒ၊ တရားအခြေခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ယေဘုယျအား ဖြင့် ဤလောက၏ ဆင်းရဲမှု မမြဲမှု၊ ဤခန္ဓာကိုယ်၏ အနှစ်သာရမရှိမှုစသော အခြေခံ အတေးအသိများရှိနေကြသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းအခြေခံ အသိတို့က သာမန်အားဖြင့် တရားလုပ်ငန်းဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ပို့ဆောင် ရန် မလွယ်လှ။ ဥစ္စာဓနပျက်ပြားခြင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အို အဖြစ်သို့ရောက် ခြင်း၊ ရာထူးဂုဏ်သိန် ကင်းပြတ်ခြင်းစသော အကြောင်းအချက်များ၊ သို့မ ဟုတ် သူ့အသိ သူ့ ဆန္ဒကိုနှိုးဆွပေးသော အကြောင်းအချက် ကလေးများ က လုံ့ဆော်ပေးလိုက်သည့်အခါတွင်မှ တရားသံဝေဂဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ကူးပြောင်းလာတတ်သည်။

တရားသမားကြီးများအနက် အချို့မှာ မုဆိုး၏မြား၊ အချို့မှာ အမျိုး သမီးကလေး၏ လက်ကောက်၊ အချို့မှာ ရေမြောင်းကလေး၊ အချို့မှာ စောင်း၊ အချို့ ခြေဆေးအင်ပြင် စသည်ဖြင့် မိမိ၏အသိဘဝကို ထိခိုက် သော အကြောင်း အချက်ကလေးများကြောင့် တရားအလုပ်ဘက်သို့ လွတ်လွတ် ကူးပြောင်းလာကြဘူးသည်။

တရားကို စဉ်းစားနေသော ဂန္ဓာရဘုရင်အား ဧကစာ တရားသမား ကြီးဘက်၊ တောထွက်ဖို့ လုံ့ဆော် ဆွဲဆောင်လိုက်သော အရာမှာ ဖိုးစန္ဒာ ရှေ့လမင်းကြီး ဖြစ်၏။

ညအခါ လသာသာတွင် နန်းရင်ပြင်မှ ရှေ့လမင်းကြီးကို ကြည့်၏။ ကြည့်ခိုက်တွင်ပင် လမင်းကြီးကို တိမ်ဖုံး၏။ ထိုအခါ အလွန်သန့်စင် တန်ခိုးကြီးသော လမင်းကြီးပင် မမြဲပါတကားဟူသောအသိဝင်လာသည်။ ယင်းအသိသည် ဂန္ဓာရဘုရင်အား တောသို့ ရုတ်ခြည်း ဆွဲဆောင်လိုက် သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်းတောထွက်သည်။

သို့ရာတွင် ဧကစာဆိုသော်လည်း အဒိဋ္ဌသဟာယ ဓမ္မမိတ်ဆွဲကြီး ဝေဒေဟဘုရင် သံယောဇဉ် အမျှင်မပြတ်သောကြောင့် “အကြည်တော် ဝေဒေဟ။ ။ကျွန်ုပ်တော့ မနေနိုင်တော့၍ ဂန္ဓာရ တောင်ခြေအနီး

တောကြီးရိပ်သာသို့ ကေစာ ရသေ့ အဝတ်ဖြင့် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် တောထွက်ပေပြီ။ အကြည်တော်သည်လည်း မနေနိုင်လျှင်လိုက်ခဲ့ပေရော့” ဟု သတင်းစကားဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

ယင်းသတင်းစကားအရ ဝေဒေဟဘုရင်သည်လည်း ရုတ်ခြည်း တောထွက် လိုက်ပါလာသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရင်ရသေ့ နှစ်ပါးသည် ဂန္ဓာရ တောအုပ်တွင် တွေ့ဆုံကြသည်။ အဒိဋ္ဌသဟာယဘဝမှ ဒိဋ္ဌသဟာယအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဝမ်းသာကြရပါ၏။ သို့ရာတွင် ကေစာအဖြစ်မှ ဒွေကစာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာရသည်။

တရားသမားဘဝ၌ နေနိုင်ခဲ့ပါသော် ကေစာတယောက်တည်းသာ နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ သို့သော် အဖော်ဖြစ်လာခဲ့လျှင်လည်း မိမိထက်သာသော အဖော်၊ မိမိနှင့် ရည်တူသော အဖော်ကို ရနိုင်သော် ကောင်း၏။ ယုတ်ညံ့သော အဖော်ကိုကား- အဖော်လိုသည့် အကြောင်း တခုမျှဖြင့် မတုံ့လေနှင့်၊ တယောက်တည်း နေသည်က ကောင်းသည်ဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် တပါးတည်း တောထွက်တော်မူသည်။ ဖဝါး ခြေထပ် ကပ်၍လိုက်ပါလိုသော ငယ်ဖော် မောင်ဆန်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ အကြောင်းကား-မောင်ဆန်သည် ကျိုးနွံသော်လည်း တရားအဖော် ဓမ္မ မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရားအကျိုး တိုးတိုးဖော်မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှေးမဆွာကပင် မြင်သိခဲ့သည်။ မှန်လှပေ၏။ ခက်ထန် မာန်ကြီးသော မောင်ဆန်ခေါ် အရှင်ဆန္ဒသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူပြီးသည့်နောက်မှသာ အကျွတ်တရား ရခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် အရည်တူ ပဉ္စဝဂ္ဂတို့ရောက်လာသောအခါတွင်မူ အဖော်အဖြစ် လက်ခံတော်မူခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တောထွက်သည် ဆိုသမင့်လည်း ကေစာ တပါးတည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မဟုတ်ပဲ သဘောတူရာတူရာ ဓမ္မမိတ်ဆွေအဖြစ် ပူးပေါင်း၍ နှစ်ပါးစု သုံးပါးစု ငါးပါးစု (ပဉ္စဝဂ္ဂ) အစ၊ လေးငါးရာ အထိ စုပေါင်း တောထွက်ကြသည်များ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် လက်ကောက် နှစ်ရံဆင့်ထားလျှင် ထိခိုက်တတ်သည်ဟူသော မဟာဇနက ဇာတ်တော် စကားကဲ့သို့ အဖော်ကြောင့် အကျိုးထွက်သကဲ့သို့ အဖော်ကြောင့် အကျိုး ပျက် ပြဿနာတက်ရသည်များလည်း ရှိလာတတ်သည်။

ဝေဒေဟ ရသေ့ထက် ဂန္ဓာရ ရသေ့က အသက်ကြီးသည်။ အသက်ကြီးရုံမျှမဟုတ်၊ အမြော်အမြင် အဆင်ခြင် ပညာလည်းကြီးသည်။ အမျိုးမြတ်သော ဘုရင်များလည်းဖြစ်၊ တရားအတွေးအခေါ်သမားများလည်းဖြစ်ကြသည့်အလျောက် တဦးနှင့် တဦး မမြင်ဘူးမီက စိတ်ကူးမျက်စိတွင် တွေးထင်ထားကြသည့် အတိုင်းပင် ရုပ်ရည်ကိုယ်ဟန်ရော အပြုအမူပါ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်ကြသည်။ ညီရင်းနောင်ချာအလား ထင်မှတ်ရ၏။

သို့ဆိုလျှင် နေရေးထိုင်ရေး တရားရေးပါး အဆင်ပြေသွားကြဖို့ရှိ၏။ သို့သော် အဆင်မပြေစရာ ကိစ္စတရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဆားကလေးကိစ္စမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဖန်ရေး ပေတည်း။

ဆားသည် လူ၏ ရသတဏှာကို ဆွဲဆောင်ရာ၌ အဓိကအာဟာရဖြစ်၏။ အစာစားရာ၌ အခြားအာဟာရမပါသော်ရှိစေ၊ ဆားမပါသော် မတင်းတိမ်နိုင်အောင် ရှိသည်။

ရသေ့တို့အဖို့ အာရုံငါးပါးကို ဆို ပိတ်တိမ်းရှောင်ကာ တောထွက်ခဲ့ကြရာ၌ အာဟာရကို ဖြစ်သလို နည်းဖြင့် ခြိုးခြံ သုံးဆောင် ကြသည်။ ရံဖန် သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် တင်းတိမ်၏။ ရံဖန် တောစပ် ဇနပုဒ်မှ ဆွမ်းခံ၍ ရလာသမျှကို တရားဖြင့် နှိပ်ကွပ် သုံးဆောင်၏။ အလိုက်သိသူတို့က လူဒါန်းလိုက်သောအခါ ရံဖန် ဆားကလေး အငန်ကလေး ရလာသည်လည်းရှိ၏။ မရသည်လည်းရှိ၏။

ထိုနေ့က ရသေ့နှစ်ပါး ဆွမ်းခံရာမှ အတူ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဆွမ်းစားကြသောအခါ ဆွမ်းခံရာတွင် ဆားရလာသည်ကို မတွေ့ရပါပဲလျက် ဆွမ်းဝိုင်းတွင် ဆားထုပ်ကလေးတွေ့လာရသောအခါ ဂန္ဓာရ ရသေ့ကြီးက “အရှင်ဘုရား.... ဆားရလာသကိုး” ဟု စကားစလိုက်မိ၏။

“မရခဲ့ပါ။ မနေ့ကရသောဆားကိုသိမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“အလို.... အံ့ဖွယ်ရာပါတကား”

“အဘယ်ပုံ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ပါသနည်း အရှင်”

“အရှင်ဘုရားသည် သုံး၍ပင် မကုန်နိုင်လောက်သော ရှေ့ငွေရတနာ ဘဏ္ဍာကျိကျနှင့်အတူ တိုင်းပြည်ကြီး တခုလုံးကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါလျက် ယခုတော့ ဆားကလေးအပေါ်၌ပင် သံယောဇဉ်ထားနေသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာပေပါ”

ဝေဖန် ပြစ်တင်မှု၊ ဆိုဆုံးမရမှု ဆိုသည်မှာ လွယ်သယောင်နှင့် ခက်သည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ သာမန်အားဖြင့် ကြီးသူက ငယ်သူအား ဆိုဆုံးမခွင့်၊ အပြစ်နှင့်ကြုံလာလျှင် ပြစ်တင်ဝေဖန်နိုင်ခွင့် ရှိသယောင်ရှိ၏။ ငယ်သူကလည်း ကြီးသူ၏ အဆုံးအမကို လေးစား နာယူရမယောင်ရှိ၏။ သို့သော် သိမှတ်ခံယူပြီးသောဆရာနှင့်တပည့်၊ သို့မဟုတ် မိဘနှင့်သားသမီး မဟုတ်ခဲ့သော် ကျိုးနွံနာခံဖို့ရန်မှာ လွယ်မယောင်နှင့်ခက်သည်။ အကြောင်း မူကား- ဝေဖန် ဆုံးမမှု ဟူသည် အကြောင်းပင် မှန်စေဦးတော့။ အကြင် သူ တဦး၏ မာန၊ အတ္တကို ထိခိုက်လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တဖန်တုံ၊ ဆုံးမခံယူမည့် သူ၏ အပြစ်ကြောင့် မဟုတ်ပဲ နိတိကျမ်းဂန် များကဲ့သို့ ဆုံးမဖွယ်စကားများဖြင့် အလွတ်ဟောပြော ဆိုဆုံးမခြင်းမှာ သင့်လျော်ပေသေး၏။ အပြစ်ကြုံလာ၍ ဆုံးမဝေဖန်ခဲ့ပါသော် လျှောလျှော ပြေပြေ နာခံဖို့ ခက်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လည်းကောင်း၊ အရှင်ရာဟုလာသည် လည်းကောင်း ဆုံးမလိုသူတို့၏ အဆုံး အမ စကားကို မပြတ် ခံယူလိုပါသည် ဆိုခြင်းမှာ ထိုအရှင်တို့သည် အတ္တ၊ မာန ကင်းပြတ်ပြီးသော ရဟန္တာအရှင် တို့ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့ နယ်ပယ်တွင်မူကား ဆုံးမဝေဖန် မှုကို ထားဦး၍ အလွန်ချစ်ပါသည်ဆိုသော မိတ်ဆွေချင်းပင်လျှင် စကား အယူအဆ အဆင်မပြေလျှင် အဖုအထစ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဝေဒေဟ ရသေ့သည်လည်း ပုထုဇဉ်မျှသာမက ဆုံးမဝေဖန်စရာ ကြုံ လာလျှင် မိမိကသာဆုံးမ၍ မည်သူ၏ သေးသေးတင်ကိုမျှ မခံဘူးသော ဘုရင်ဘဝမှ လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခု ဆားကလေးကိစ္စမျှဖြင့် ဆုံးမဝေဖန် ခံလာရသောအခါ အကြောင်းသင့်သော ဆုံးမမှုပင် ဖြစ်သော်လည်း အတ္တ၊ မာန အခံကြောင့် ထောင်းကန် ဒေါသဖြစ်လာ၏။ မိမိထက်အကြီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မမြင်ရသော မိတ်ဆွေဘဝမှ မြင်ရသော မိတ်ဆွေ ဘဝသို့ပင် ကူးပြောင်းလာခဲ့သော မေတ္တာရက်ယှယ်မှုသည်လည်းကောင်း အထစ်အငေါ့ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် “အရှင်ဘုရားက တယ်ပြီးတော့ ဆရာ လုပ်ချင်သူပါ တကား၊ ဆရာလုပ်ချင်ယင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလုပ်ပေါ့။ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည် မှာ ဆရာမလုပ်ချင်လို့ တောထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သို့ပါလျက် တပည့်တော်အပေါ်မှာ ဆရာလုပ်ချင်သေးသကဲ့” ဟု ပြန်၍ ပက်လိုက် သည်။

သာမန် အားဖြင့်ဆိုလျှင် တဦး၏ ဆုံးမခဝဗန်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ တဦး၏ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံနိုင်မှုကြောင့်လည်းကောင်း ဤနေရာတွင် ပင် တဦးနှင့်တဦးမေတ္တာအစေးပြယ်ကြရမိရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦးကို မမြင်ရသော သံယောဇဉ်ကြီးများက စည်းနှောင်ထားသည်။ အကြောင်း မူကား- သူတို့နှစ်ဦးသည် တဦးက ဘုရားရှင်အလောင်းတော်၊ တဦးက ညီတော် အာနန္ဒာ အလောင်းတော်ဖြစ်ကြပေရာ၊ ဘဝသံသရာတွင် ပါရမီ ဖြည့်ဘက်အဖြစ် မကွေမကွဲနိုင်အောင် စည်းနှောင် လာခဲ့သော မေတ္တာ နှောင်ကြီးမြောက်မြားစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂန္ဓာရ ရသေ့က အလျှော့မပေးပဲ တဆင့် တက်လိုက် သည်။ “ငါ့ရှင်ဝေဒေဟ။ ။ဆုံးမဖွယ်ရာ ကြုံလာ၍ ဆုံးမစကားပြော ကြားခြင်းသည်ကား ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့၏ အစဉ်အလာ ပေ တည်း။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဓမ္မလမ်းကြောင်းအတိုင်းသာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တရားစကားပင် ဖြစ်စေကာမူ လူမိုက်တို့ သည်ကား မခံယူနိုင်ကြပေကုန်” ဟု ထပ်၍ ဆုံးမလိုက်သည်။

ဤတွင်ကား စကားအချေအတင်အဆင့်သို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်၏။ စကားနိုင် လုလာကြပြီ ဖြစ်၏။ မခံလိုစိတ်ဖြင့် စကားနိုင်လှမှု ဟူသည် အကြောင်းယုတ္တိရှိသမျှကိုရှာ၍ ကိုးကပ်ပြောဆိုလာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

မခံလိုစိတ်ကြောင့် ပြန်၍ပက်ရသော်လည်း အကြောင်းရင်းမှာမူကား ဝေဒေဟ ရသေ့ အဖို့ စတင်ကတည်းက အရှုံးဘက်က နေရခြင်းဖြစ်သည် ကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင် လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးမပေးနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် “အရှင်ဘုရား။ ။ ဆိုဆုံးမသင့်သည် မှန်ပါ၏။ တရား နှင့်လည်း လျော်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်၏ ဆုံးမစကားသည် သူတပါး ကို ထိပါးပုတ်ခတ်သော ဆုံးမချက်ဖြစ်နေသည်။ ပညာရှိဟူသည် သူတပါး ကို မထိခိုက်စေအပ်။ ယခုမူကား အရှင်၏ဆုံးမစကားမှာ ဓားတုံးကြီးနှင့် ခေါင်းရိတ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်” ဟု ပြန်၍ ခုခံလိုက်သည်။

“ငါ့ရှင် ဝေဒေဟ။ ။ အဆုံးအမတရားစကားဟူသည် ဆုံးမခွင့်ကြုံ၍ ဆုံးမတော့မည်ဆိုလျှင် ခံယူသောသူအား နာလိုခံခက် အမျက်ထွက်သည် မှုလည်းဖြစ်စေ၊ ကျေကျေနပ်နပ် နှစ်သက်အပ်သည်မှုလည်းဖြစ်စေ၊ မခံလို သောကြောင့် ဖွဲ့ပြာအလား လွင့်စင်သွားသည် မှုလည်းဖြစ်စေ ဆုံးမအပ် သည်သာတည်း”

ဝေဒေဟ ရသေ့ ငြိမ်သွားသည်။ ခံပက်ဖို့ အကွက် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တကြောင်းမှာလည်း မေတ္တာဓာတ် အပြည့်ပါသော ဂန္ဓာရ ရသေ့၏ စကားသံ၊ တရားသံမှာ သူ့ဒေါသကို တခွန်းပြီး၊ တခွန်း ပြေ လျော့ ကွယ်ပျောက်စေခဲ့သည်။

တဦးနှင့် တဦး အချေအတင် ပြောကြရာ၌ အကြောင်းရပ် သာမက အသံနှင့် ဟန်အမူအရာတို့ကလည်း လွှမ်းမိုးသေးသည်။ မိမိ အသံတွင် မခံလိုစိတ်ဖြင့် ဒေါသရိပ် ပါခဲ့သော်လည်း ဂန္ဓာရ ရသေ့၏ အသံတွင် လည်းကောင်း၊ ဟန်အမူအရာတွင်လည်းကောင်း မိမိအပေါ်၌ စေတနာ အပြည့်ထားသော မေတ္တာရိပ် လွှမ်းမိုးလျက်သာ ရှိနေပေသည်။

လျှာအလိုသို့ လိုက်ကာ လောလုပ္ပတဏှာဖြင့် ဆား ကလေးကို သိမ်း ဆည်းမိခဲ့သည့် မိမိ အပြစ်ကိုလည်း နဂိုကပင် သိခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား- သူတော်ကောင်း ရသေ့ ရဟန်းဟူသည် ရသတဏှာ ဖြင့် အစာအာဟာရကို မသိမ်းဆည်းကောင်းပေ။ နောင်အခါ သာသနာ တော်၌ ရဟန်းများအဖို့ မသိမ်းဆည်းကောင်းသော အာဟာရများကို သိက္ခာပုဒ်ပြုလုပ်၍ပင် ဆုံးမတော်မူခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံရှိပြီးသော ဝေဒေဟရသေ့ ငြိမ် သက်သွားသည်။ မျက်နှာရော ကိုယ်ဟန်ပါ ပြေလျော့ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဂန္ဓာရ ရသေ့ ဆက်၍ တရားဟောသည်။

“ငါ့ရှင်ဝေဒေဟ။ ။ အဆုံးအမကိုခံယူနိုင်ခြင်းသည် သောဝစ္စဿတာ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသည် မည်၏။ ဆရာသူကောင်းတို့၏ အဆုံးအမ ဟူသည် ခံယူရခဲမျှ ဖြစ်သည်။ အဆုံး အမကို ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစား ရသည်။ အဆုံးအမကို ခံယူခြင်းဖြင့် ပညာရှာရသည်။

“ငါ့ရှင်ဝေဒေဟ။ ။ အကြင်သူသည် ပညာလည်း မရှိ၊ အဆုံးအမ ကိုလည်း မခံယူလို။ ထိုသူသည် မာန တည်းဟူသော ဦးချိုသာ ရှိ၍ ပညာ တည်းဟူသော မျက်စိ မရှိသော ကျွဲကန်းကြီးနှင့် တူလှ စွာ၏။ အကြောင်းမူကား- ကျွဲကန်းကြီးသည် အကြောင်းကြုံလှာလျှင် မဆင်ခြင် မနှိုင်းဆနှိုင်းပဲ မာန တည်းဟူသော ဦးချိုဖြင့်သာ ရမ်း၍ခတ်တော့သည်။

“ငါ့ရှင် ဝေဒေဟ။ ။ အကြင်သူတို့သည်ကား ဆရာသူကောင်းတို့၏ အဆုံးအမကို နာခံကုန်၏။ ပညာရှာမှီးကုန်၏။ ထို သူတို့သည် မတိမ်း

မစောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံနိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့တိုင် သွား
ရောက်နိုင်ကြကုန်၏”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်သည် ကျွဲကန်းကြီးပါ ဘုရား။
ရမ်း၍ဝတ်မိပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်၏အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ
ဘုရား။ ယနေ့မှစ၍ အရှင်၏ အဆုံးအမကို ဦးလည်မသုန် နာခံပါတော့
မည်ဘုရား။ ဆုံးမဖွယ်တွေ့မြင်တိုင်း ဆုံးမတော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

ဝေဒေဟ ရသေ့က သံဝေဂလေသံဖြင့် အနူးအညွတ် ဦးတင်လျှောက်
ထားလိုက်သောအခါ ဂန္ဓာရ ရသေ့ကြီးက သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်တော်
မူသည်။ ။

မုန်းစရာကြီး

[၁]

သူ့ထံသို့ မသွား၊ သူ့တရားကို မနာခြင်းမှာ လှမာန်ဝင့်ခဲ့ဘူးသူ ခေမာထေရီ အရှင်မကြီးကဲ့သို့ပင် အလှမာန်၊ အဆင်းမာန် ခုခံနေ၍ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်မအကြောင်းကို အသိအမှတ် ပြုထားခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်အလှကိုယ်အဆင်းကို ကိုယ်ယုံ၍ အမျိုးသမီးတို့ တံထွာ အလှမာန်ကလေး ရှိသင့်သလောက်ရှိခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံသို့ မသွား၊ သူ့တရားကို မနာခဲ့မိသည့် ပဓာနအကြောင်းသည်ကား မုန်းစရာ အင်မတန်ကောင်းသော သူ့ကို မုန်းခဲ့မိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဘက်မှ ကိုယ်ချင်းစာ၍သာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါအံ့။ သူကား မုန်းစရာကောင်းလှသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဟင်း.. တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီး။

‘သူ’ ဟူသည်ကား အရှင်သား သိဒ္ဓတ္ထပေတည်း။

[၂]

သူ့ကို မွေးကင်းစကပင် ဝိုင်း၍ ချစ်ခဲ့ကြရသည်။ သနားခဲ့ကြရသည်။ ချစ်၍ သနား၍ပင် ‘ရွှေပေါ်မြတင်’ ဆိုသကဲ့သို့ ဝိုင်း၍ ယုယ ပိုက်ထွေးခဲ့ကြသည်။ တောင်ညာစံဒေဝီ၏ သားကြီးဩရသ ထီးညွန့်နန်းလျာဖြစ်၍ အရေးပေးကြသည်ကို ထားပါတော့၊ ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် ချစ်စရာရုပ်ရည်ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းသူကလေး ဖြစ်သည်။ မယ်ဘုရားဆိုလျှင် သူ့မိခင် မျက်နှာလွဲသည်နှင့် တပြိုင်နက် သားရင်း သမီးရင်း ဖြစ်သော ကျွန်မတို့ မောင်နှမကိုပင် ဒုတိယနေရာ၌ ထားကာ သူ့ကိုသာ ဦးစားပေး၍ နို့ချိုတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

သနားစရာ ဖြစ်ရသော အကြောင်းကား- သူသည် အဘယ်သို့သော ဘုန်းကံ၊ အဘယ်သို့သော ပါရမီအခြေခံဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်စေ ကာမူ မွေးကင်းစ ခုနစ်ရက်သားအရွယ်ကပင် မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသော မိသားစုကလေးသာတည်း။ နို့ပုန်းစားကလေးမျှသာတည်း။

ထူးချွန် မြင့်မြတ်သူတို့အား မွေးဖွားလာခြင်း၌ အရေအတွက် နည်း၍ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်တတ်သည်ဟူသော အစဉ်အလာ ပြောစကားမှာ မှန်လေရော့သလား မသိ။ သွေးမစုံသည့် အမြုံမ၊ သွေးမခိုသည့် အဖိုမ ဟူ၍ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားတို့ တိတ်တခိုး ပြောကြသည်အထိ အသက် ငါးဆယ် ကျော်အောင်ပင် သန္ဓေ အရိပ်အရောင်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့သော သူ့မိခင် မာယာဒေဝီသည် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ပိုင်း ရောက်ခါ မှပင် သူ့အား ထူးထူးခြားခြား သန္ဓေတည်ကာ ဖွားမြင်လာခဲ့သော လူအိုနောက်ကျသားကလေးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အရိုးတော် တောင်ညာစံဒေဝီမှ မွေးဖွားသူဖြစ်သောကြောင့် ကပိလဝတ်အမေ့ ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းဆက်ခံရမည့်သူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တဘက်တွင်လည်း ဘုရင့်ဆရာကြီးများက သူသည် ကပိလဝတ်ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းမည့်သူ မဟုတ်ပဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရဟန်းဘဝကူး၍ လောက သုံးပါးတွင် ထူးခြားသောတရားရှင် ဘုရားဖြစ်မည့်သူဟုအဟောရှိခဲ့သည်။ ထူးခြားသော တရားကို ခံမင်၍ သူတို့အမြင်ကို သူတို့ ယုံကြည်လွန်းသော အချို့ သောဆရာကြီးများဆိုလျှင် မုချ သူတောထွက်လာမည်ကို ကြိုသော အာ.ဖြင့် ရသေ့ရဟန်း ဝတ်ကာ တောတွင်းမှ သွား၍ စောင့်ကြိုနေသူ များပင် ရှိခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤကိစ္စများသည် အနာဂတ်၏ ကိစ္စများသာဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်တွင်မူကား ဘုရားမဖြစ်စေလိုသော ခမည်းတော်ကြီးသည် တရား အမြင်ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်နှင့် စပ်သော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အစွမ်း နိုင်ဆုံးပြုပြင်၍ ထားခဲ့ပေသည်။ ထားဟန်ကား-တရားအမြင်နှင့် မစပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် ဖိုသတ္တဝါ ယောက်ျားသားတယောက်အဖို့ အဓိက မှာ မသတ္တဝါအမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ပေရာ သူ့ဝန်းကျင်တွင် ငယ်စဉ် ကပင် အမျိုးသမီး အထိန်းအယများစွာဖြင့်သာ ဝိုင်းရံစေခဲ့သည်။

ဤတွင် ကျွန်မသည် အဓိက ဖြစ်လာသည်။ အကြောင်းမူကား- ကျွန်မ နှင့်သူသည် သူ့မွေးကင်းစကပင် သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့

မယ်ဘုရား ရင်ခွင်တွင် ထမင်းရည်သောက်ဖက်၊ ခေါင်းခေါက်ဖက်၊ နို့လူစို့ဖက် မဟုတ်ခဲ့ပါလော။

“ဒေဝဒဟ၊ ကောလိယ ဟု၊ နှမနှင့် မောင်၊ ပြည်တည်ထောင်” ဟူသော စကားအရ မျိုးဆက်မပြန့်ပွားရန် အဓိကထားလွန်းသော ကျွန်မတို့ သာကီဝင်များသည် မတတ်သာလျှင် မောင်ရင်းနှမရင်းချင်းကို ပင် ထိမ်းမြားလေ့ရှိခဲ့ကြပေရာ ယခုသော်တောင်နန်းဖွား ဖြစ်သောသူနှင့် မြောက်နန်းဖွားကျွန်မတို့မှာ အနာဂတ်ရေးအတွက် အဘယ်မျှ လိုက်ဖက် အဆင်ပြေပါသနည်း။

တနန်းတော်လုံးကပင် ဤသို့ထင်မြင်ယူဆ တွက်ကိန်းချပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ မယ်ဘုရားထံမှပင် ယင်းတွက်ကိန်းချချက်အတိုင်း တစွန်းတစကြာသိထားခဲ့ရသည်။

တကြောင်းမှာလည်း မယ်ဘုရား ဂေါတမီသည် ယခင်က မြောက်နန်းဒေဝီပင် ဖြစ်ခဲ့လင့်ကစား အရိုးတော်ဘုရား နတ်ရွာလားပြီး အချိန်မှစ၍ တောင်နန်းဒေဝီအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေရာ အဆင့်သိက္ခာတက်၍ လာသောကြောင့် သူနှင့် ကျွန်မတို့၏ အနာဂတ်လမ်းစဉ်မှာ မြေခတ်မလွဲ ဖြောင့်ဖြူး၍ နေသည်ဟု ကျွန်မ တွက်ကိန်းချခဲ့မိရိုးအမှန်ဖြစ်ပါ၏။

တကြောင်းအားဖြင့်လည်း ရုပ်ရည်အဆင်းကိစ္စကို ဖော်ပြလိုပေသေးသည်။ အဘယ်မျှနီးစပ်၍ အဘယ်မျှ သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် ဆိုစေကာမူ ယောက်ျား တယောက်နှင့် မိန်းမတယောက်တို့ တုံ့စပ်နီးကပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ရုပ်အဆင်းသည် ပမာန ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားသားများအဖို့ ပို၍အဓိကကျသည် မဟုတ်ပါလော။

ပါရမီထူးသူဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့အဆင်းသည် မွှေးစကပင် ပြိုင်ဖက်ရှားဆိုရလောက်အောင် ထူးခြားလှသည် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်မျှ ပါရမီထူးသည်ဆိုစေ၊ အဆင်းဟူသည် မိဘနှစ်ပါးတို့သာ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သူသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မသည်လည်းကောင်း မိချော ဖချော နာမည်ကျော် ဒေဝီကြီးနှစ်ပါးမှ ဖွားပေါက်လာသူများသာ ဖြစ်ကြပေရာ ကျွန်မ၏ အဆင်းသည်လည်း ရွှေနန်းတော်တခုလုံးတွင် ပြောစမှတ်ပြုကာ စံသတ်မှတ်ခဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

သား တောမထွက်ရေး၊ ဘုရားမဖြစ်ရေးအတွက် ခမည်းတော်ကြီး ကြိုးပမ်းခဲ့သော အစီအစဉ်သည် ပထမသော် တစိုးစိုး တထိတ်ထိတ်အတွင်း ကပ် ခောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းကား- ကျွန်မ အတွက် ယင်းသို့ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုး၊ ကြိုးပမ်းချက်အမျိုးမျိုးတို့ အကြား သူလက်ထပ်ဖို့အချိန် ကျရောက်လာသောအခါ ကျွန်မတို့ အကြားတို့ မမျှော်လင့်သော ယသော်ဝင်ရောက်လာ၏။ ကြံသော်လည်း ပျက်တတ်၍ မကြံသော်လည်း ဖြစ်တတ်သည်ဟူသော လောက သဘောတရားတရပ်ဟု ဆင်ခြေ ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် လူသာပဓာနဆိုသကဲ့ သူသာ ပဓာန မဟုတ်ပါလား။

ခမည်းတော်ကြီးက မည်သို့သော အလားအလာကိုကြည့်၍ အဘယ်သို့ စီစဉ်သည် ဆိုစေကာမူ သူသာပဓာန၊ သူတင်းလျှင်ငြင်း၍ သူပယ်လျှင် ဖယ်နိုင်ပါသည်။ ယခုသော် သူ့ကိုနှိုက်ကပ် ယသော်ကို တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းသွားခဲ့သည်ကို ကျွန်မတို့ မသိပဲ ရှိပါမည်လား။

ဘဝရေစက်ဟု ဆိုလှာပြန်သည်။ ယောက်ျား ဟူသည် သူတို့ လိုချင် လာလျှင် ဘဝရေစက်ကို လွဲချ တတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား၊ တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

ယသော်သည် လှပါ၏။ မှန်ရည်ပါ၏။ သဘောထား ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်ဟန်လည်း ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်တို့ ဓမ္မတာ တစုံတရာ သူနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့သည်ကိုမူ မတွေ့ခဲ့ရ။ ကပိလနှင့် ဒေဝဒဟ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ မယ်တရွာ မောင်တမြို့နှင့်ပင် တကြိမ်တခါ တခေါက်တကျင်း ဆိုသလို တွေ့ဆုံရုံမျှနှင့် သူထံသို့ ယသော် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောက်လာသည်မှ ရိုးရိုးသားသား ရောက်လာခြင်းမျှမဟုတ်၊ သမီးဂုဏ် ဝင့်လွန်းသော ယသော် မိဘတို့က မင်းသားတို့ အတတ်ပညာမဲ့သည်ဆို သော သူ့ကို သူတို့သမီးနှင့် မပေးစားနိုင် ဆိုသဖြင့် ပြဿနာမျိုးစုံကို ဖြေရှင်းပြီးခါမှ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မအထင်အားဖြင့် ဤသို့ဖြစ်လာရခြင်းမှာ ရှေ့ဘုံနိဒါန်း ထီးနန်းစဉ် လာကို ဂရုပြုလွန်းသော ကျွန်မတို့ ခမည်းတော်ကြီးက သူ့သားကြီး ကပိလဝတ် ထီးနန်းကို ဆက်ခံဖို့ကိစ္စတွင် ဒေဝဒဟ၏ သမီးကြီးဖြစ်သော ယသော်နှင့် လိုက်ဖက်ရန် စီမံခြင်းဖြစ်၍ သူကလည်း မေတ္တာပင် အလေး

အနက် မရှိစေကာမူ ထီးနန်းရိုးရာ အစဉ်အလာသဘောသို့ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

တခုတော့ ပြောစရာရှိပါ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ကို မယ်ဖုရားတို့ကသာ ဦးစားပေးခဲ့သည် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကလည်း နေရာတကာ ဦးစားပေး အရေးယူခဲ့သည်။ မောင်တော် နန္ဒဆိုလျှင် သူ့ထက်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ညီငယ်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံသည်။ ကျွန်မဆိုလျှင် ကလေးတို့ သဘာဝ ဆော့ကစားရာ စားရာသောက်ရာမှ မယ်ဘုရားကိုယ်ပွား အမေ ကြီးအလားကဲ့ကိုပင် သူ့ကို ပြုစုယူယခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ဦးစားပေး အလိုလိုက်လွန်းသောကြောင့် သူသည် အခြား သူများအပေါ်၌ အဘယ်မျှ သဘောထားကောင်းသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်မတို့ မောင်နှမအပေါ်၌မူ နိုင်ချင်ကြက်ဆိုသကဲ့သို့ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ် သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဆိုးပါစေ။ မယ်ဖုရားတို့နှင့် မောင်တော် နန္ဒတို့ကတော့မူ သူ့အပေါ် တွင် စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် အလေးပေးခဲ့ဟန် တူပါ၏။ ကျွန်မသည်လည်း ငယ်စဉ်ကတော့ မယ်ဘုရားတို့ မောင်တော်တို့ အတုလိုက်ကာ ပင်ကိုမေတ္တာ တွင် ကရုဏာကလေးစွက်၍ စေတနာသန့်သန့်ဖြင့်ပင် အလေးပေးခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရွယ်ကလေးတွေ ထောက်၍ လူလားလေးတွေ မြောက်လာသည့် အခါ၌ သူ့အဖို့ ထီးအမွေနန်းအမွေဆက်ခံယင်း တောင် ညာစံအဖြစ် ချစ်သူ ကြင်သူ ရွေးရတော့မည့် ကိစ္စတွင်မူ မယ်ဘုရားရင်ခွင် ကတည်းကပင် အစစ အနစ်နာခံကာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကို ပြခဲ့ရသော ကျွန်မကို အတုံ့အလှည့် ဦးစားပေးလိမ့်မည်ဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ထားခဲ့ မိရိုး အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ။ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရသမျှလည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် တွေးမိတိုင်း ကျလာသမျှသော မျက်ရည်ကို ဒူးဖြင့်ကြိတ်၍ သုတ်ခဲ့ရပါ၏။ ဤကတည်းကပင် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်မပျက်သော်လည်း ကွက်ခဲ့ရသည်။ မုန်းစရာကြီး၊ တကယ့်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

(၃)

သို့သော် မောင်ချစ် နှမချစ်မျှသာမက တဘက်တွင် ကရုဏာချစ်ပါ ခိုင်မြဲခဲ့သူမို့ မမုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ရိုးရိုးဝန်ခံရသော် ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ယသော်လို

ပထမနေရာကို ရောက်လိုသော်လည်း မရောက်နိုင်၍ သူ့လေးစားသမှုနှင့် မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုကို ခံယူရလျှင်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ ငယ်စဉ်ကအတိုင်းပင် နိုင်ချင်ကြက်ပုံစံဖြင့် ဆက်ဆံရင်းနှီးမှုရှိရုံမှ တပါးမည်သို့မျှထူးခြား၍မလာခဲ့ပါ။ ရင်းနှီးခဲ့ရလွန်သောကြောင့် ရွာနား မြက် ရွာနားမစားဆိုသော စကားလိုများ ဖြစ်နေရော့သလား။

ဤသည်တို့ကား - ကျွန်မဘက်မှ ကျွန်မအကြောင်းတို့မျှသာဖြစ်၍ ကံပီလဝတ် ရွှေနန်းတစ်ခုတွင် နာမည်ကြီးလှသောသူနှင့်စပ်၍ သာကီဝင် သာကီသွေး အခြား အမျိုးသမီးများ အကြောင်းကိုလည်း ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောစရာ မြောက်မြားစွာ ရှိပါသည်။ ကြိုတင်မသိနိုင်သော အနာဂတ်တွင် မည်သို့ ဖြစ်လာမည်ဆိုစေ၊ လူဟူသည် အတိတ်ကို တမ်းတ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို မကျေနပ်၊ အနာဂတ်ကို မျှော်လင့်ချက် ထားသူများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း ကံပီလဝတ် ရွှေနန်းတစ်ခုမှ အရေးပါ အရွယ်ရောက်သောအမျိုးသမီးတိုင်းလိုလိုပင် သူနှင့် နီးစပ်ရေးအတွက် သူ့အပေါ်၌ မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့ကြသည်ချည်းဟု ဆိုရပါမည်။

ယင်းအမျိုးသမီးများ အနက်မှ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ထူးခြားသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ထုတ်ပြလိုပါသည်။ တယောက်က အဘိရူပနန္ဒာ ဖြစ်၏။ သာကီဝင် ဦးရီးတော်တယောက်၏ သမီးဖြစ်၍ ငြင်းကွယ်မရ အောင်ပင် အဆင်းလှလွန်းသောကြောင့် အလှဘုရင်မလေးဟု ဆိုကြပါစို့။

ကျွန်မအပါအဝင် အဘယ်သူတွေ အဘယ်မျှ လှသည် ဆိုစေကာမူ သူကတော့ အများနှုတ်ဖျားက အလှပိုင်ရှင် အလှဘုရင်မကလေးဟု ဖွင့်ထုတ် သိမှတ်ချီးကျူးရလောက်အောင်ပင် လှပါပေသည်။ အဘိရူပနန္ဒာသည် သူ့အလှအားကိုးဖြင့် အရှင်သားအပေါ်တွင် မျှော်ကိုးရှာခဲ့ရိုးအမှန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အလှဟူသည် ယင်းအလှပိုင်ရှင် မျှော်မှန်းသလောက် အရာရောက်ဖို့ရန်မှာ အခြားဂုဏ်ရည် အသိုက်အဝန်းလိုပေသေးရာ သာကီဝင် အဖျားအနားမျှသာ ဖြစ်သော သူ့အဖို့ မဝံ့မရဲ မျှော်ကိုးယင်းဖြင့်ပင် ကျန်ခဲ့ရရှာသည်။

ယင်းအလှကြောင့်ပင် အခြားသာကီဝင် လူလင်တို့အကြား၌ အဘိရူပနန္ဒာအား သူရနိုး ငါရနိုးဖြင့် ပြဿနာများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေရာ ရည်မှန်းချက်မပေါက်သော အချို့အမျိုးသမီးတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း အဘိရူပ

နန္ဒာသည် နောင်အခါတွင် သူ့သာသနာသို့ပင် ခိုလှုံကာ ထင်ရှားသော ထေရီမယ်ကြီး အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

နောက်တယောက်ကား နောင်အခါ သာသနာ့ သမိုင်းတွင် ကျော်ကြားလှသော အနုပညာရှင် ကဗျာဆရာ ကိသာဂေါတမီဖြစ်၏။ သာကီနွယ် ဦးကြီးတဦး၏ သံမီးပင်ဖြစ်သည်။

သူကတော့ အလှပိုင်ရှင်မဟုတ်။ မလှ မပရုံသာမဟုတ်။ ယောက်ျားတို့ မက်လောက်စရာ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမျှပင် မရှိရှာ။ နွဲ့နှောင်းရုံနှင့် ပိန်ပိန်သေးသေးမျှဖြစ်၍ “မပိန်သေး” ဟုပင် တိတ်တခိုး အခေါ်ခံရသူ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မှာ အလှမရှိစေကာမူ ထူးခြားသော အရည်အသွေး တရပ်တော့ ရှိသည်။ ကဗျာဆရာ အနုပညာရှင်တည်း။

ဤစကားကို ပြောရခြင်းမှာ အနုပညာသည်တို့သည် အဆင်း၊ ပစ္စည်း၊ အမျိုးဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်စသော အခြားအရည်အသွေး အဘယ်မျှ မရှိစေကာမူ အနုပညာရှင်ဟူသည် ကြီးငယ်မဟူ လူအများတို့ လေးစားနှလုံးသက်ဝင် စေလောက်အောင် ထူးခြားသော အရည်အချင်းတမျိုး၏ အရှင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့သိရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းသော်ကား အလှကြွယ်သူတို့ အလယ်တွင် သူသည် သူ့ကဗျာစာပေ အစွမ်းဖြင့်ပင် အရှင်သားထံ ချဉ်းကပ် ကျွမ်းဝင်နိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အရှင်သားနှင့်စပ်သော သူ့ကဗျာတပုဒ်သည် နောင်အခါ၌ အရှင်သား သာသနာတော်တွင် သမိုင်းဝင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသည် ပင်လျှင် သူ၏ ထူးခြားချက်ဖြစ်၍ ဤသည်ကြောင့်ပင် သူ့ကို ထုတ်ဖော် ရခြင်းဖြစ်သည်။ မထုတ်ဖော်မီ အကြောင်းခံကလေးပြောရန် ရှိသေး၏။

ယင်းအကြောင်းခံကလေးကို ရိုးရိုးဖွင့်ဟရသော် အရှင်သားကို မျှော်မှန်းခဲ့သော ကျွန်မအပါအဝင် သာကီဝင် အမျိုးသမီးများသည် မျှော်မှန်းသလောက် မပေါက်ရောက်သော အခါ၌ အရှင်သား နံဘေးတွင် ယသော်လို ပထမနေရာတွင် မရသော်ရှိစေ၊ ဒုတိယနေရာ၊ တတိယနေရာ တို့တွင် သူ့မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုနှင့် သူ့လေးစားသမှုကို ခံယူလိုကြသေးသည်သာ ဖြစ်သည်။ ခံယူနိုင်အောင် မျှော်လင့်ချက်ထား ကြိုးစားနေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအဖို့ကား လက်လျှော့လိုက်ပါ၏။ အကြောင်းကား - သူ့ကို အဘယ်ပုံချဉ်းကပ်စေကာမူ ကျွန်မအပေါ်၌ ငယ်စဉ်ကအတိုင်းပင် နိုင်ချင်ကြက်ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံရင်းနှီးမှုရှိရုံမတပါး မည်သို့မျှ ထူးခြား၍ မလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မယ်ပိန်သေးမူကား သူ့အနုပညာအစွမ်းဖြင့် တချိန်တွင် အရှင်သားနှင့် နီးစပ်မယောင် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကား = ယသော်ဒေဝီ ပဋိသန္ဓေရင့်မာနေချိန်ဖြစ်၏။

ယောက်ျားများသည် ဇနီးဖြစ်သူ ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာချိန်၌ တဘက်တွင် အဘယ်မျှ ဟန်လုပ်၍ နေစေကာမူ တဘက်၌ကား လူမသိသူမသိ တိတ်တခိုး ငြီးငွေ့နေတတ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဤစကားသည် ဟုတ်ဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူ - အရှင်သားသည် ယသော်ပဋိသန္ဓေရင့်မာချိန်၌ ယခင်က သွားလေ့သွားထ အင်မတန် နည်းပါးခဲ့သော တောကစားအလုပ်တွင် ယခုတလောတွင်မူ သူ့ရထားထိန်း တဦးတည်းကိုသာ ခေါ်၍ ဥယျာဉ်မွေထွက်ထွက်သွားတတ်သည်ကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဥယျာဉ်မွေထွက်ရာ၌ ဥယျာဉ်သို့ သွားရာလမ်းသည် ကိသာဂေါတမီတို့ အိမ်ရှေ့မှ တဆစ်ချိုးဖြတ်၍ သွားရသကဲ့သို့ ညနေပိုင်း ဥယျာဉ်မှ ပြန်သော အခါတွင်လည်း သူ့ရထားသည် မယ်ပိန်သေးတို့အိမ်ကို ဦးတိုက်မောင်းနှင်လာပြီးမှ တဆစ်ချိုးကွေ့ရသည်။

ယင်းအခွင့်အရေးကို ကိသာဂေါတမီက ရအောင်ယူသည်။

ယူဟန်ကား - ဥယျာဉ်သို့ အရှင်သား အသွားအပြန်တွင် မပိန်သေးက သူ့ကိုယ်ဟန်နွဲ့နောင်းနောင်းကိုအစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ကာ ထွက်၍လူရောင်ပြသည်။ အပြုံးဝင့်သည်။ ကြားလောက်သော နေရာသို့ ရောက်လျှင် နှုတ်ခွန်းစကား မြက်ကြားသည်။

တနေ့တွင်မူ အရှင်သား ဥယျာဉ်မှ အပြန်၌ နှုတ်ခွန်း မြက်ရုံမကပဲ ကဗျာတပုဒ်ဖြင့်ပင် ရှုတ်ဆို ချီးပသည်။ ယင်းကဗျာသည် နောင်အခါ၌ ထင်ရှား၍ လာသောကြောင့် ကျွန်မ ကျက်မှတ်ထားသည်။

နိဗ္ဗုတနုန သာမာတာ
 နိဗ္ဗုတနုန သောပိတာ၊
 နိဗ္ဗုတနုန သာနာရီ
 ယဿာယံ ဤဒိသောပတိ။

* * *

အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုမိခင်၊
 အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုဖခင်၊
 အေးငြိမ်းမည်သာပင် ထိုမေခင်၊
 ဤသို့သော အရှင် ရသူလျှင်။

ယင်းကဗျာကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်ပါ။ အဘယ်မျှ စွမ်းရည် ပြည့်သနည်း။ အဘယ်မျှ သဘာဝကျသနည်း။ အဘယ်မျှ ဆွဲဆောင်သနည်း။ သူ့ကို လိုသော ကဗျာဆရာသည် မိမိဘက်သို့ လုံးဝ ယက်ထားသော ကဗျာမဟုတ်ပေ။ မိမိအတွက်လို၍ သူ့ကိုပို ထားခြင်းမျှ ဖြစ်၏။ အသားလို၍ အရိုးတောင်းထားသော ကဗျာဖြစ်၏။

“သားကောင်းရတနာကြောင့် မိခင်အေးငြိမ်းရသည်။ ဖခင်အေးငြိမ်းရသည်။ ထို့အတူ ဇနီးဖြစ်သူလည်း အေးငြိမ်းရသည်။ ဤသို့သောအရှင်ကို အဘယ်သူ မရယူလိမ့် ရှိပါအံ့နည်း” တဲ့။

ယင်းကဗျာကို အရှင့်သားသည် သူ့ရထားကို ရပ်၍ပင် နားဆင်သတဲ့။ ပြီးတော့ နှစ်ခြိုက်လှသော နှလုံးဖြင့် အရှင့်သားက ကဗျာရှင်ကို ပြုံး၍ ပင် ပြပါသတဲ့။ သည်မျှသာမက အရှင့်သားသည် နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ သူဆင်မြန်းထားသည့် သူ့အသည်းနှလုံးပေါ်မှ တသိန်းတန် ပုလဲကုံးကြီးကိုပင် ကဗျာရှင် မယ်ပိန်သေးသို့ ကဗျာ လက်ဆောင်အဖြစ် အပေးခိုင်းလိုက်လတဲ့။ ကဗျာရှင် မယ်မျှော်လင့်ကလေးအဖို့ အဘယ်မျှ နှလုံးဝမ်းမြူးကြည်နူး၍ သွားလေမည်နည်း။

ဤအကြောင်းရပ်များသည် အရှင့်သား လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မပြတ် စူးစိုက်လျက်ရှိကြသော ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးလောကသို့ တမုဟုတ်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့၍ လာသည်။ သို့သော် အထင်နှင့် အမြင် ကွာခြားလှပါပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ကာမဂုဏ်စက်ဝိုင်းအတွင်းမှ လွတ်ထွက်ရန် အမြဲကြိတ်၍ကြံနေခဲ့သော အရှင့်သားသည် ထိုနေ့ညတွင်ပင် တောထွက်၍ သွားသောကြောင့်တည်း။

ဟင်း ... မုန်းစရာကြီး။ ကျွန်မတယောက်သာမဟုတ်။ သူ့ကို မျှော်လင့်လေသမျှ အမျိုးသမီးအားလုံးအတွက်ပင် တကယ်ကို မုန်းစရာကြီးပါ။

ဖြစ်ဟန်ကား ထိုညနေပိုင်းက ယင်းကဗျာကြောင့် အရှင့်သား၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ကဗျာကြောင့်မဟုတ်၊ မယ်ပိန်သေးကြောင့်လည်း သာ

၍မဟုတ်။ ယင်းကဗျာတွင် ပါဝင်သော “နိဗ္ဗူတ-အေးငြိမ်းရေး” ဟူသော ဝေါဟာရကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရသည်။

အေးငြိမ်းမှု၊ လွတ်မြောက်မှု ထွက်ပေါက်ကို မပြတ်ရှာနေသော အရှင်သားသည် အေးငြိမ်းမှုနှင့် စပ်သော တရားစာပေများ၊ ဝေါဟာရများကို ရှာဖွေကြားနာလေ့လာခဲ့ရာ၌ ယင်းအေးငြိမ်းမှုနှင့် စပ်သော ဝေါဟာရ ငါဆယ်ခန့်ရှိသည့်အနက် “နိဗ္ဗူတ” ဟူသော ဝေါဟာရကိုကြားဘူးခဲ့ရဟန်မတူ။ ယခု ကိသာဂေါတမိကျမှ “နိဗ္ဗူတ” ဟူသော ဝေါဟာရကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ရည်မှန်းချက် နှလုံးတံခါးကြီး ပွင့်သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညပင် တောထွက်ဖြစ်သွားသည်။

ကဗျာဆရာဟူသည် ဝေါဟာရ အရှာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော။ နိဗ္ဗာန်-နိဗ္ဗာန်ဟူသော ဝေါဟာရသည် နောင်အခါ၌ အရှင်သား သာသနာတော်တွင် တဟိန်းဟိန်းမြည်ဟည်းလျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

[၄]

ထားပါတော့။ ကျွန်မအတွက်မူ မုန်းစရာကောင်းသော သူ့အကြောင်းကို ဆက်ရန် ရှိပေသေးသည်။

တောထွက်ပြီး ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ် အကြာတွင် သူ ဘုရားဖြစ်လာပြီဟူသော သတင်းသည် ကပိလဝတ်၊ ရာဇဂြိုဟ်စသော ကျွန်မတို့ မဇ္ဈိမမြောက်ပိုင်းတစ်ခုသို့ ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။ ဟိန်းသင့်ပါပေသည်။ အကြောင်းကား-ခမည်းတော်ကြီး ကြီးပမ်းမှုကြောင့် ယခင်က ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်နေကျ ရသေ့ ရဟန်းများနှင့် မတူ၊ ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်သေဝပ်လှစွာသော တပည့်ရဟန်း အခြံအရံကြီးနှင့်အတူ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်လာသော သူ့ကို အဝေးမှ ဖူးတွေ့ရသည်မှာ ယခင်ကအသွင် အပြင် အဆင် အမူတို့နှင့် လုံးဝမတူသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း တကယ့်တရားအရှင်၊ ဣန္ဒြေတော်အရှင်ကြီးပါပေ။

ထူးကဲ၍လာသော သူ့အသွင်၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့ဣန္ဒြေတော်ကြီးများကို ရှုမြင်၍ ကျွန်မတို့အဖို့ သူ့အပေါ်တွင် ယတိပြတ်လိုက်ပါပေပြီ။ ကျွန်မတို့အဖို့ သူ့လမ်းစဉ် သူ့အလုပ်တွင် ကူညီခွင့် ကြံသမျှ ကူညီရန်သာရှိတော့၏။ သို့သော် နိဂြောဓာရုံတွင် သူ့သီတင်းသုံးနေခိုက် သူ့လှုပ်ရှားမှု သူ့

လမ်းစဉ်တွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ကျွန်မနှင့်မှ ကြုံကြိုက် ရပါလေ၏။ ဖြစ်ပုံကား 'ဤသို့တည်း။

အရှင်သားတို့ နိဂြောဓာရုံသို့ ရောက်လာသည့် နောက်တနေ့တွင်ရောက် မဆိုက် ဆိုရလောက်အောင်ပင် သူ့အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ခဲ့သော ခမည်း တော်ကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်သို့ ပါသွားသည်။ ထို့နောက် တနေ့တွင်ပင် ကပိလဝတ်၏ ထီးညှော်နန်းလျှာဖြစ်သော သူ့သားတော်လေး ရာဟု ဇာကို သူ့ဘက်သို့ အပါဆွဲသွင်းလိုက်နိုင်သဖြင့် တနန်းလုံး ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိသေး။ ထီးညှော်နန်းလျှာ အ တွက် မောင်တော်နန္ဒတယောက်လုံး ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးလောက၌ သူ့ကြောင့် တထိတ် ထိတ်တပျာပျာ ဖြစ်နေကြရသည်။ အကြောင်းကား အမျိုးသမီးတို့၏ လင်များ သားများသည် သူနှင့်ကပ်လိုက်လျှင် သူ့တရားကြောင့် သူ့ထံ သူ့ဘက် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ပါသွားကြသည်ချည့်လိုလို ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်သို့ သူ့ကိုအပင့်သွားလေသမျှ ယောက်ျားသား ကိုးထောင် ကျော်မျှ သူ့ဘက်ပါသွားကြသည်။ ကပိလဝတ်ရောက်တော့လည်း တပျံ ကြီး၊ အများကြီး။ သူ့တရားက တကြိမ်ကြားနာလျှင် နာရသလောက် ကောင်းလှပေမည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် အမျိုးသမီးများအဖို့ တော့ လင်ဆုံး သားဆုံးတရုန်းရုန်း ဖြစ်ကြရရှာလေသည်။ အခြားသူတွေ ထက် ထီးနန်းကိစ္စ မျိုးဆက်ကိစ္စကိုအရေးထားလှသော သာကီဝင် အရင်း အမြစ်တို့ အတွက် အရေးကြီးလာပေပြီ။

ထီးညှော်နန်းလျှာအထွက် သားထွန်းကားမှုနည်းပါးလှသော ဒေဝီနှစ် ယောက်အနက် ပထမသော် ကျွန်မတို့မယ်ဘုရားဂေါတမီမှ ပေါက်ဖွားလာ သော မောင်တော်နန္ဒကို ရည်မှန်းခဲ့၏။ နောင်အခါတွင် ဂုဏ်သိက္ခာ လိုက်၍ 'ညီတော်နန္ဒ' ဟု အများကပင် သိမှတ်ပြောဆိုစေကာမူ မောင် တော် နန္ဒသည် သူ့ထက်ငါးရက်ကြီးပါ၏။ တောင်ညာစံ အစ်မတော် မာယာဒေဝီမှ အရှင်သားကို မွေးဖွားလာသောအခါ ထီးနန်း ကိစ္စသည် ထိုးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သူ့ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ သူတောထွက်သွား သောအခါ ထီးရှင် နန်းရှင်အဖြစ် သူ့သွေး ရာဟုလာကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့

သည်။ ယခု ရာဟုလာကလေး သူ့ထံ ရောက်သွားသောအခါ မောင်ကြီး နန္ဒဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ဖြင့်ပေါ်လာသမျှ ယင်းအစီအစဉ်အရ ခမည်းတော်ကြီးက ကျွန်မနှင့် မောင်တော်နန္ဒတို့ကိုပင် လက်ဆက်စေ၍ ထိညွန့်နန်းလျှာ လျှာထားသည်။ ယင်းအခိုက်တွင်ပင် အရှင်သားတို့ ကပိလဝတ် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် နိဂြောဓာရုံတွင် သီတင်းသုံးနေသည်။ သို့ကြောင့် အခြားသူများအဘယ်မျှ အခက်အခဲ ရှိကြစေကာမူ ကျွန်မတို့ဘဝခရီးတော့ ဖြောင့်ဖြူးလိမ့်မည်ဟု ယုံစားမိသည်။ သို့သော် ယင်းယုံစားချက်သည် သို့ကြောင့်ပင်အချည်း နှီးဖြစ်ရပါလေ၏။

ထိုနေ့က မောင်တော်နန္ဒနှင့် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပွဲသို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ရန်အတွက် အရှင်သားနှင့် သူ့ ရဟန်းတော်များ ကြွလာကြသည်။ ကပိလ ဝတ်၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲများတွင် သက်ဆိုင်ရာ ရသေ့ရဟန်းတို့အား မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရခြင်းသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာဖြစ်၏။ အရှင်သားတို့ ပေါ် ပေါက်လာသောအခါ လက်ထပ်ပွဲ ဆွမ်းကျွေးပွဲစသော မင်္ဂလာပွဲများ သည် အရှင်သားတို့အတွက် မနားမနေ ဆိုရလောက်အောင်ပင် ပေါ်များ ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲတွင် ကြွရောက်လာမည်ဖြစ်သော ဘဝ မုန်တိုင်းကိုကား စိုးစဉ်းမျှ မတွေး မမြင် အထင်ပင်မရောက်ခဲ့မိပါ။

ဖြစ်လာပုံကား-ဆွမ်းကျွေးပွဲပြီးစီး၍ အရှင်သားနှင့် ရဟန်းတော်များ နိဂြောဓာရုံသို့ ပြန်ကြွမည်ရှိသောအခါ အရှင်သားက မောင်တော်နန္ဒ အား သူ့ သပိတ်ကို ယူရန် ခိုင်း၏။ ဤမျှအထိ ဖြစ်လာမည့်အရိပ်အဆင် ကို ကျွန်မ လုံးဝမရိပ်မိသေး။ ညီအစ်ကိုချင်း ရင်းနှီးသည့်သဘောဖြင့် သူ့ သပိတ်ကို အယူခိုင်းသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မိပါသေးသည်။

သို့သော် အိမ်တွင် သူ့ သပိတ်ကို ယူတော့မလို့နှင့် မယူ။ အိမ်အောက် ရောက်တော့လည်း မယူ။ အိမ်ခြံတွင်လည်းမယူနှင့် မောင်တော်နန္ဒ သည်သာ သူ့ နောက်သို့တကောက်ကောက် လိုက်ပါသွားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိသောအခါ ကျွန်မအဖို့ ထိတ်ကနဲ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်လာမိ၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်သားလည်းကြားစေ၊ မောင်တော်နန္ဒကိုလည်း သိစေ ဟူသောသဘောဖြင့် ကျွန်မသည် မောင်တော်နန္ဒ မြင်သာလောက်အောင် အိမ်တံခါးပေါက်မှနေ၍ “မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါမောင်တော်ရှေ့၊ အိမ်မှာ

ညွှန်ခံရာ ညွှန်သည်တွေနဲ့ ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ တပြုံကြီးနဲ့...” ဟု ခပ်ချဲ့ချဲ့က
လေးပင်လေသံပစ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မအသံကြောင့် မောင်တော် နန္ဒသည်
သပိတ်ကို ထမ်းယင်းနှင့်ပင် ကျွန်မဆီသို့ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ချက်ချင်းပင် ပြန်လာလေအောင် ကျွန်မတို့ချင်းသာ နားလည်သော
အမှုအရာနှင့် အရှင်သားမသိအောင် သူ့ကိုပြလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်သည်ပင် ကျွန်မ၏ ဘဝမုန်းတိုင်းအစ ဖြစ်ပါ
လေ၏။ အကြောင်းသော်ကား- မောင်တော်နန္ဒ ပြန်မလာတော့ပါ။
နောက်မှကြားသိရသည်ကား မောင်တော်နန္ဒသည်လည်း အခြားအမျိုးသမီး
များ၏ လင်သားများနည်းတူ ရဟန်းဘဝ ကူးပြောင်းသွားပြီဟူ၍ ဖြစ်
ပါ၏။

သူ့အပေါ်တွင် မကျေမချမ်းနိုင်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ ဘဝမုန်းတိုင်းသည်
ယခုအခါတွင်မူ အထုတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

တွေ့ခဲ့ရသမျှကို တွေးမိတိုင်း သောကဝေရသည်။ ကြားရတိုင်း ပူမှု
ကြွယ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းကား- မောင်တော်နန္ဒသည် ကျွန်မအထံသို့
ပြန်မရောက်တော့ရာ၌ အခြား ယောက်ျားသားများလို အလွယ်တကူ
ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းမဟုတ်၊ အကြီးဖြစ်ပေမင့် နိုင်ချင်ကြက်
ပမာ ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရရှာသော သူ့အထံတွင် အတင်း
ကွပ်ညှပ်၍ ထားယင်းဖြင့် နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံနှင့် ရဟန်းဘဝသို့ သွတ်
သွင်းလိုက်သည်ဟု ကြားသိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ်ကို မုန်းစရာ
ကြီးပါ။

[၅]

မိန်းမသား ဟူသည် ဘဝအားအင် နည်းသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ မည်သို့
ဖြစ်စေ၊ မည်သို့ဖန်လာစေ ယခုတော့မူ ကျွန်မအဖို့ တွယ်ရာမဲ့ မျောက်
သစ်ကိုင်းလွတ်ပမာ ဖြစ်လာရပါပြီတည်း။ အကြောင်းကား- အရှင်သား၏
တရားဆွဲအားကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြား စစ်မက်ရေးရာ အဖြာ
ဖြာ ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ကပိလဝတ် နန်းတွင် ထီးထီးမားမား
ယောက်ျားမှန်သမျှလိုလို ကင်းဆိတ်၍ သွားကြပါလေပြီ။

ဤမျှသာ မဟုတ်၊ ကျောက်ထီးပမာ အားပြု၍နေရသော ကျွန်မ၏
မယ်ဘုရား ဂေါတမီကိုယ်တိုင် သူ့အားထုတ်မှုဖြင့် အရှင်သားကဘိက္ခုနီ

သာသနာ ဖွင့်ပေးလိုက်သော အခါ အရေးပါသော ကျွန်မတို့အဖော် အမျိုးသမီး မြောက်မြားစွာတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မယ်ဘုရား နောက်တွင် ဘိက္ခုနီသာသနာတော်သို့ ကူးပြောင်း၍ သွားကြသောကြောင့် ယခင်က စည်စည်ပင်ပင်နှင့် အမြင်အတွေ့သာယာခဲ့သော ကပိလဝတ် နန်းအလယ် တွင် ကျွန်မအဖို့ အထီးကျန် ဖြစ်နေရတော့သည်။

ကျွန်မ အဘယ်သို့သွား၍ အဘယ်သူကို မှီခိုကာ အဘယ်ပုံ နေထိုင်ရ ပါမည်နည်း။ အသက်အရွယ်ကလည်း အတန်ပင် ထောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အဖော်မဲ့ မိန်းမသားတယောက်မျှသာဖြစ်သော ကျွန်မအဖို့ မှီခိုရန် တနေ ရာသာ ရှိပေတော့၏။ ယင်းသည်ကား- ကောင်းအတူ ဆိုးအမျှ ဘဝ အကျိုးပေးသမျှဖြင့်သာ နေရတော့မည်ဖြစ်သော မယ်ဘုရား ဂေါတမီ၏ အထံသာလျှင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ရှိ မယ်ဘုရားအထံသို့ ရောက်လာသည့်အခါ အခက် အခဲ နှစ်ရပ်နှင့် ကြုံရပြန်၏။ အခက်တခုမှာ မယ်ဘုရားအထံတွင် ဘိက္ခုနီ အဝတ်နှင့်မှ နေရမည်ဆို၍ ဘိက္ခုနီအဝတ် မဝတ်လိုခြင်းဖြစ်၏။ နောက် တခက်ကား- ဘိက္ခုနီ ဆိုလျှင် အရှင့်သား သာသနာ စက်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ရခြင်း ဖြစ်ရာ ကျွန်မအတွက် ဘဝတသက်တာလုံး လိုလိုကိုပင် အဆင်မပြေစေခဲ့သော အရှင့်သားနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းသာနေလိုတော့ သော ချစ်သည်းနာစိတ် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ဘဝအားအင်အတွက် အတွယ်အတာကင်းမဲ့လေပြီဖြစ်သော ကျွန်မအဖို့ ကြုံလာလေသမျှကို မရုန်းဖယ်နိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် မယ်ဘုရား အလိုအတိုင်း ဘိက္ခုနီအဝတ်ကိုပင် ဝတ်လိုက်ရကာ အရှင့်သား စက်ရိပ် အောက်တွင် သူမမြင် သူမသိစေသော နည်းဖြင့်သာ ပုန်းယင်းကွယ်ယင်း ခပ်လျှိုလျှို နေလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် မကြာပါလေ။ အခြေအနေက တမျိုးဖန်တီးလာပြန်သည်။ အလိုအလျောက် တမျိုးဖြစ်လာခြင်း မဟုတ်၊ တမျိုးဖြစ်အောင် အရှင့် သားက စီစဉ်လိုက်ကြောင်း နောင်ခါမှ ကျွန်မ သိလာရသည်။ အကြောင်း ကား- မယ်ဘုရားအထံသို့ ကျွန်မ ရောက်လာသည်ကို အရှင့်သား မသိဟု ကျွန်မ ထင်သော်လည်း အရှင့်သားကမူ သိနေပြီးဖြစ်သည်။

အရှင့်သား ဘုရားအရှင်ထံသို့ ဘိက္ခုနီမများသည် တရားနာရန် နှင့် ဩဝါဒ ခံယူရန် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကြရသည်။ ယင်းသို့ သွား

ရောက်လေတိုင်း - ကိုယ့်အကျိတ်အခဲနှင့်ကိုယ် ရှိနေခဲ့မိသော ကျွန်မအဖို့မ မလိုက်ပဲ တချောင်ချောင် တနေရာရာတွင် ခိုကပ်၍ ရှောင်လွှဲနေခဲ့သည် သာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ။ အရှင်သားအထံမှ ဘိက္ခုနီမများသို့ အမိန့် တော်တခု ကျရောက်လာ၏။ ယင်း အမိန့်သည်ကား- ဘိက္ခုနီမ မှန်သမျှ သည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ တရားနာ မလာမနေရ၊ အလှည့်ဖြင့် လာ ရောက်ကြရမည် ဟူသော အမိန့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ယင်း အမိန့်ကိုလည်း ကျွန်မသည် ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့၏။ ရှောင်လွှဲပုံကား ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်သည်ဆိုသောအခါ ကိုယ်တိုင်မသွားပဲ အခြေအရံ ဘိက္ခုနီမ တပါးပါးကို အစားထိုး၍ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ။ ထပ်ဆင့်အမိန့်တရပ် ရောက်လာပြန်သည်။ ဘုရားရှင်အထံတွင် တရားနာရန် အလှည့်ကျသော ဘိက္ခုနီမများသည် ကိုယ်စားမလွှတ်ရ၊ ကိုယ်တိုင်လာရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ မတတ်နိုင် တော့ပါချေ။ သို့ စက်ရိပ် သို့ သာသနာတွင် သို့ အမိန့်ကို နာခံရမည်သာ ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တကြိမ် အလှည့်ကျသောအခါ ကိုယ်စား မလွှတ်ဝံ့ တော့ပဲ ကိုယ်တိုင်ပင် သွားရောက်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်သား မမြင်နိုင်စေရန် အစွန့်အဖျား၍ ဘိက္ခုနီမများအကြားတွင်သာ ခပ်ကွယ် ကွယ် နေရာယူသည်။

ဤသည်တော့မှပင် ကျွန်မ၏ တလျှောက်လုံး အမှားကြီးကို အံ့အား သင့်စွာ ဘွားကန် တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်မသည် ယခင်အခါက အရှင်သား၏ တရားကို တကြိမ်တခါမျှ မကြားနာစဖူးခဲ့ပေ။ ကပိလဝတ်တခွင်လုံးတွင် တရုန်းရုန်း တစာစာဖြင့် သူတကာတွေ တရားနာ သွားကြသော်လည်း ကျွန်မမူကား အရှင်သား အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော ကိုယ့်အတေး ကိုယ့်မာန် အခုအခံကလေးများ ကြောင့် အရှင်သားကို ရှောင်လွှဲ၍နေခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ အခြားနေရာ အပထား၍ မဂ်လာ ဆွမ်းစားရန်အတွက် မိမိအိမ်သို့ ကြွလာစဉ်ကပင် မမြင်သဘောအောင် ရှောင်လွှဲ၍ နေခဲ့မိသည်။ ဤမျှ ဝေးကွာ၍ သာယာ ဆိတ်ငြိမ်လှသော ဝေဠုဝန်လို နေရာမျိုးကို အပထား၍ အရှင်သား

သီတင်းသုံးခဲ့ရာ ၊ နီးနီးစပ်စပ် နိဂြောဓဒုံသို့လည်း တခါ တခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့စဖူးပေ။

ယခုသော် ဝေဠုဝန်တွင် အရှင်သား၏ တရားခွင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက် သည်နှင့် ဓာပြိုင်နက် ပုန်လျှိုးကွယ်လျှိုးပင် ဖြစ်စေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်လုံးက ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်အားလုံးကို ကျုံ့ဝင်သွားအောင် ဆွဲ ယူသည်။

ရှေးဦးစွာကား - ယခင်ကနှင့် လုံးလုံးမတူ။ ယခင်က လှ၊ လှပါသည်။ အသရေရှိလှပါသည် ဆိုသော အရှင်သား၏ ပင်ကိုရုပ်အဆင်းထက် မနှိုင်း ယှဉ်နိုင်လောက်အောင် မြင့်တက် ကွာခြား အလှကျက်သရေကြီးမားလျက် ရှိသော အဆင်းတော်ဖြစ်၏။ ဤမျှမက မူရင်း ရုပ်အဆင်းတော်မှ တဖျပ် ဖျပ် တမြူးမြူးဖြင့် ကူးလူးထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေသော လှ ရောင်လို့လို့၊ ကြယ်ရောင်လို့လို့ စိန်ရောင် ကျောက်ရောင် ပတ္တမြားရောင်လို့လို့ မည်သည့် အရောင်မျိုးဟုပင် မဆိုသာအောင် ထွက်ပေါ် ဝန်းရံလျက်ရှိသော ရောင် ခြည်တော်တို့ကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ အံ့အားသင့်လှစွာ ဖူးတွေ့ရ၏။

သူ့ ရှေ့ရှိ ပရိသတ်မှာလည်း မယ်ဘုရားတို့လို ဘိက္ခုနီမယ်များသာမက မိမိကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီထင်ခဲ့သော ကျွန်မထက် အဆများစွာ ကျက်သရေ အတိ သိက္ခာအပြည့် ရှိလှစွာသော အမျိုးသမီးကြီးငယ် အများတို့ ဝန်း ရံလျက်ရှိ၏။ ထို့ထက် ထူးခြားချက်မှာကား ယခင်ကနှင့် လုံးဝမတူတော့ သော အရှင်သား၏ အံ့စဖွယ် အသံတော်ပေတည်း။

ပြောင်းလဲ၍လာသော ယင်းအသံသည် ဤလောက၌ မည်သည့်အသံ မျိုးဟု နှိုင်းယှဉ် ပြောဆိုဖို့ရန်ပင် ခက်သည်။ ယင်း အသံတော် အဆင်း တော်နှစ်ခုမျှကို ဖူးတွေ့ကြားနာရရုံမျှဖြင့်ပင် အရှင်သားအပေါ်တွင် ယခင် က တင်ရှိခဲ့သော ကျွန်မ၏ မလိုတမာ စိတ်ထားများကို ဆွဲနှုတ်တူးယူလိုက် သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အကြောင်းသော်ကား - ကျွန်မသည် အရှင်သား မမြင်သာအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေမိစေကာမူ အရှင်သားက မူကား ကျွန်မကို မြင်၍ ကြည့်၍ ကျွန်မကိုပင် တိုက်ရိုက် ဟောကြားစနသည်ကို ကြားနာရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မှန်လှပေ၏။ အရှင်သားသည် နှစ် လိုအပ်စွာသော မဟာကရုဏာအသံတော်ဖြင့် ကျွန်မကိုပင် တိုက်ရိုက် ဧဝါ ငင်ကာ တရားဟောကြားသည်။

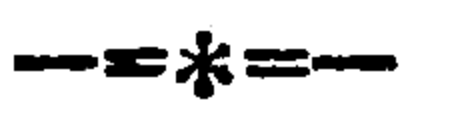
“အဘယ်နှမ ဘဒ္ဒကလျာဏီ။ ။ အရိုး ချဉ်ဆီ မသတိဖွယ် တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော မျက်လှည့်ပမာ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အဟုတ်ကြီး

ထင်ကာ ခင်တုယ်၍ မနေသင့်။ ဤမသတိဖွယ် ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် မှီတုယ်နှိပ် စက်၍ နေသော စိတ်ညံ့စိတ်ဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း အဘယ့်ကြောင့် သိမ်းပိုက်မွေးမြူ၍ ထားရပါသနည်း။ ပညာသတိကို ရှေ့တင်၍ ဆင်ခြင် လေလော့ နှမတော် ဘဒ္ဒကလျာဏ”

ကျွန်မသည် အရှင်သား၏ ယင်းတရား တပုဒ်တည်းဖြင့်ပင် ရေအိုးကို မှောက်သွန်၍ ချလိုက်သကဲ့သို့ ယခင်က သိုလှောင်ဆောက်တည် ထားခဲ့မိ သမျှ သဘောဆိုး မနေဆိုး မနေဘဲညံ့ မှန်သမျှတို့ ကင်းစင် လွင့်ပျောက် ကာ အမှောင်အတိုင်းမှ အလင်းရောင်ကြီးကို ဘွားကနဲ တွေ့မြင်ရာဘိ အလားပင် လင်းထင်ချမ်းမြေ့၍ သွားသည်။ ထိုမျှသာမက ကိုသာဂေါ တမိထံမှ အရှင်သားကဲ့သို့ ယခင်က သိမှတ်၍ ထားခဲ့သော “နိဗ္ဗူတ” ဟူသော အသံသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးဉာဏ်တွင် ပြည့်လုံ၍ ထွက်လာသည်။
နိဗ္ဗူတ...နိဗ္ဗူတ...ငြိမ်းအေးမှု...ငြိမ်းအေးမှု။

ယင်းနောက်တွင်ကား ကျွန်မ၏ တခုတည်းသော အာသီသမှာ မုန်းစ ရာ - အသွင်ဖြင့်သာ အရှင်သားအပေါ်တွင် အမြင် မှားခဲ့မိလေသမျှကို အရှင်သားအား တောင်းပန်တိုးလျှိုး ရှိခိုးဝန်ချ ရန်ဖြစ်၏။ မှန်လှပါ၏။ မုန်းစရာအသွင် မဆင်မခြင် ထင်ခဲ့မိလေသမျှ ယခုသော် တင်၍မဆုံးနိုင် လောက်အောင်ပင် ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင်သား အဖြစ်သို့ အပြောင်း လဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။

“အရှင်သား ဘုရားသခင်။ ။အရှင်အပေါ် မတော်မတရား ထင်ခဲ့ မြင်ခဲ့မိလေသမျှ အမှားများအတွက် ကရုဏာ စိတ်ထား ခွင့်သနားတော် မူပါရန် သွယ်ဖရောင်းခက် ဆယ်ချောင်းလက်ဖြင့် ထိပ်ထက်ဦးနှိမ် အကြိမ် ကြိမ် ဝပ်လျှိုး၍ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါသည် အရှင်ဘုရား” ။ ။

[၁]

“ဘုန်းဘုန်း လာပါပြီ”
“ဘဘဘုန်း လာပြီဟေ့”
“တို့ ဘုန်းဘုန်း ကြွလာပြီ”

ရွှေညောင်ပင် ရွာကြီး၏ နံနက်ခင်း တေးသံများပမာ ရွာလယ်လမ်းမ တလျှောက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးများ အောက်တွင် ဆော့ကစားလျက် ရှိကြသော ကလေးများက ဆွမ်းခံရန်အတွက် အချိန်မှန် ကြွရောက်လာသော ဘုန်းတော်ကြီးအား အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မူးကြအော်ဟစ်ကြသော အသံကလေးများ ဖြစ်၏။

ဤအသံကလေးများကို ကြားရပြီဆိုလျှင် ဆွမ်းလောင်းရန် အသင့်ဖြစ်ပြီးသော အိမ်များက ဆွမ်းခွက်ကိုယ်စီကိုင်၍ လမ်းမသို့ ထွက်ကြသည်။ အသင့်မဖြစ်သေးသော သူများကလည်း မိမိတို့အိမ်ရှေ့သို့ ဘုန်းတော်ကြီးရောက်လာပါက အသင့်လောင်းလှူနိုင်ရန် ဆော့တလျှင် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဤဘုန်းတော်ကြီး၊ ဤရွာ၊ ဤအသံကလေးများနှင့် ဤကောင်းမှုဓလေ့တို့ တည်ရှိခဲ့သည်မှာ တနှစ်၊ နှစ်နှစ်မျှ မဟုတ်။ နှစ် နှစ်ဆယ် အစိတ်မျှလည်း မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီတည်း။

ဤအချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆွမ်းခံရန်အတွက် ကြီးစွာသော စက္ခုမြွေဖြင့် ရွာလယ် လမ်းမသို့ တလှမ်းချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ကြွရောက်လာမြဲ ဖြစ်သည်။ ‘ကြီးစွာသော စက္ခုမြွေ’ ဆိုသည်မှာ ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံဝင်လာသည့် အချိန်၊ ဒါယကာ- ဒါယိကာမများနှင့် ရံဖန်တွေ့ဆုံ

သည့် အချိန်မျှသာ မဟုတ်၊ ကျောင်း၊ လိုဏ်ဂူတွင်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်နေရာ မည်သည့် အချိန်အခါတွင်ဖြစ်စေ စက္ခုမြွေ၊ ကာယိမြွေ၊ စောင့်စည်းလွန်းသော ဘုန်းတော်ကြီး၏ အသားကျနေသော မှုရင်းပုံစံကဲ့သို့ သားစဉ် မြေးဆက် အစဉ်မပြတ် တွေ့ရှိခဲ့ကြရ၏။ အမည်နှင့် အကျင့် လိုက်ဖက် လှပါပေသည်။ စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီးတည်း။

အမည်အားဖြင့် ‘စိတ်ကို စောင့်ရှောက်သောမထေရ်’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ စိတ်ကို စောင့်ရှောက်မှုဟူသည်မှာ မျက်စိကို စောင့်ရှောက်ရသည်။ နားကိုစောင့်ရှောက်ရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် မျက်စိ၊ နား၊ နှာ စသော ပြင်ပအာရုံခြောက်ပါး၊ အတွင်းတံခါး ခြောက်ပေါက်ကို စောင့်ရှောက် ရသည်။ စိတ္တဂုတ္တ ဟူသော ဘွဲ့တော်မှာ ဤအခြင်းအရာ အားလုံးကိုဖြည့် အလုပ်ရော သဘောပါ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သော ဘွဲ့တော်ဖြစ်၏။

အတွင်းတံခါး ခြောက်ပေါက်အနက် စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရသည်မှာ အခက်ဆုံးဖြစ်သည့်အလျောက် တရားအာရုံတွင် အမွေအထံလွန်ကဲသော တပည့်ဖြစ်သူအား ဆရာဖြစ်သူက စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မပြတ် သတိ ရစေရန် ငယ်စဉ်ကပင် စိတ္တဂုတ္တဟု ဘွဲ့ချည်ပေးခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ဆရာ့ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူပြီးနောက် ဤရှေ့ညောင်ပင် ရွာကြီးနှင့် မနီးမဝေးရှိ လိုဏ်ဂူတွင် သီတင်းသုံး၍ တရားအားထုတ် နေ ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။

စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အခက်ဆုံး၏ နောက်တွင် စောင့်ရှောက်ဖို့ ခက်ခဲလှသော အခြားအရာတခုမှာ နှုတ်ဖြစ်၏။

အကြောင်းသော်ကား - တော၊ တောင်၊ လိုဏ်ဂူတွင် ဧကစာ တပါး တည်း သီတင်းသုံးသည်ဆိုသမင့်လည်း ဆွမ်းခံထွက်ကြရာ၌လည်းကောင်း၊ ရံဖန် မိမိထံသို့ အဖူးအမြော် ရောက်လာကြခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူမှုရေးအရ တရားစကား ပဋိသန္ဓာရစကား အထိုက်အလျောက်ပြောဖို့ လိုအပ်ပေသေးရာ၊ နှုတ်ကို စောင့်စည်းသောအားဖြင့် မည်သည့်ဒါယကာ မည်သူနှင့်ပင် တွေ့သည်ဖြစ်စေ “သုခိတာဟောထ- ချမ်းသာကြပါစေ သတည်း။ ဒုက္ခာမုဗ္ဗထ- ဆင်းရဲမှ ကင်းလွတ် ကြပါစေသတည်း။ သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု- မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစွာ ဆောင်နိုင် ကြပါစေ သတည်း” ဟူသော စကားသုံးခွန်းမျှကိုသာ ပြော၍ နှုတ်ကို စောင့်စည်း ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ နှုတ်၌ မူရင်း စိတ္တဂုတ္တ ဘွဲ့ အမည်ပင်ပျောက်၍ “သုခိတာ ကိုယ်တော်ကြီး” ဟု ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲ နေကြသည်။

သာသနာတော် ထွန်းကားသော မဇ္ဈိမတိုက် မြောက်ပိုင်း တခိုနှင့် စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီး သီတင်းသုံးသော လင်္ကာဒီပကျွန်းတခို၌ တောနေ ရဟန်းတို့ သီတင်းသုံးနေ လိုက်ကုတို့သည် ပေါများလှစွာ၏။ သာသနာ တော် တည်ဦးစက ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သားသံဃာတို့သည် ယင်းလိုက်ကု တော၊တောင်တို့တွင်သာ ကျောင်းအဖြစ် သီတင်းအသုံးများ၏။

ဘုရားရှင် သီတင်းအသုံးများသော ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် လိုက်ကု၊ အရှင် မဟာ ကဿပမထေရ် သီတင်း အသုံး များသောကြောင့် ပိပ္ပလိလိုက်ကု၊ ကဿပလိုက်ကုဟုပင် အမည်တွင်လျက်ရှိသော လိုက်ကု စသော မပြုမပြင် သဘာဝလိုက်ကုများလည်းရှိ၏။ ဒါယကာတို့ ပန်းပု၊ ကျောက်ဆစ်၊ပန်းချီ စသော အနုပညာရှင်တို့၏ အကူအညီဖြင့် လှလှ ပပ ထု လုပ် ရေး ခြယ် လှူဒါန်းအပ်သော လိုက်ကုများလည်း ရှိ၏။

သာသနာတော်စည်ပင်လာသောအခါတွင်မူ ဇေတဝန်၊ပုဗ္ဗာရုံ စသော ကျောင်းကြီး ကျောင်းငယ်များကို မြို့ရွာများတွင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကြသောကြောင့် လိုက်ကုတို့တွင် သီတင်းအသုံးနည်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီးသည်ကား ဘုရားရှင်နှင့် သာသနာတော်၏ မူရင်း လက်စကို အလေးပြုသောအားဖြင့် ရဟန်းပြုပြီးချိန်မှစ၍ ဤလိုက်ကုတွင် သာ သီသင်းသုံး တရားကျင့်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ပင် ကျော် ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

လိုက်ကုမှာ ရွှေညောင်ပင် ရွာကြီးနှင့် မနီး မဝေးဟု ဆိုနိုင်လောက် သော တောင်ခြေ တောစပ်တွင် တည်ရှိသည်။ မူလ သဘာဝ လိုက်ကု တွင် ကိုယ်တော်ကြီး သီတင်းမသုံးမီ ရှေးခေတ်ကပင် သဒ္ဓါရှင် ဒါယကာ တို့က ပန်းပု ပန်းပြောက် ဆေးရေး ဆေးခြယ်ရုပ်တို့ဖြင့် ပြုပြင်၍ ထား အပ်သော လိုက်ကုဖြစ်၏။

ယင်းလိုက်ကု၏ မူရင်း ရှေးအမည်မှာ “ကုရုဏ္ဏက” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှေးဘုရားခုနစ်ဆူတို့၏ တောထွက်ခန်းများကို နံရံတို့တွင် ထု ထွင်းခြယ်ရေး၍ ထားသောကြောင့် “သတ္တဌာနလိုက်ကု”ဟုလည်း ခေါ်

ကြသည်။ ကံ့ကော်ပင်တို့ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသောကြောင့် “ကံ့ကော်
လိုဏ်ဂူ” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ သီတင်း
သုံးလာသောကြောင့် “စိတ္တဂုတ္တလိုဏ်ဂူ” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သုခိတာ
ဟောထ စသည်ဖြင့် ကိုယ်တော်ကြီး၏ နှုတ်မှ မပြတ်ကြားနေရသော ရွှေ
ညောင်ပင် ရွာသားတို့ကမူ မိမိတို့၏ ဆရာကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် “သုခိ
တာလိုဏ်ဂူ” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကလေးများအပေါ်တွင် မေတ္တာပိုဟန် ရှိ၏။
ဆွမ်းခံကြွယ်င်း ရွာထဲရောက်လာ၍ ကလေးများနှင့်တွေ့လျှင် အနည်းငယ်
ရပ်၍ သုခိတာဟောထစသော သူ၏ပုံမှန် ဆုပေးစကားဖြင့် ကလေးများ
ကို အကျမ်းတဝင် ပြုလေ့ရှိသည်။ စင်စစ်သော်ကား ကလေးများအား
ရဟန်းသံဃာနှင့် နီးစပ်ကာ သာသနာတော်နှင့် ရင်းနှီးလာစေလိုသည့် စေ
တနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဤရွာရှိ ကလေးများ
သည် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။

ရွာသို့ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာ၍ သင်္ကန်းရိပ် သင်္ကန်းရောင်ကို မြင်
လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် “ဘုန်းဘုန်းကြွလာပြီ” “ဘဘဘုန်းလာပြီ”
ဟူသော ဆီးကြိုဝမ်းမြောက်သည့် ကလေးများ၏ အသံကလေးများကို
တစာစာ ကြားရမြဲဖြစ်၏။ အချို့က မိမိတို့အိမ်သို့ ပြေး၍ ဆွမ်းလောင်းဖို့
ရန် နှိုးဆော်သည်။ အချို့က သင်္ကန်းစက်ဆွဲသည်။ အချို့က နောက်မှ
လိုက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်မှာ ဤကလေး
များကို တွေ့သည်ဆိုလျှင် ပင်ကိုအနေထက် ရှင်ကြည်လာသည်ကို တွေ့ကြ
ရတတ်သည်။

[၂]

မြို့ ရွာဒေသ၊ နေရာဌာနများသည်လည်းကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်း
ကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပြည့်စုံမှု၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်
အခွင့်သာ အခါသင့်သည့် အချိန်များ၌ ပွင့်လန်း စည်ပင်လာတတ်သည်။
ပွင့်လန်းစည်ပင်ရာမှ မြုပ်ကွယ်မှေးမှိန်သွားသည်လည်းရှိ၏။ မှေးမှိန်နေ
ရာမှ လန်းပွင့်ကျော်ကြားလာသည်လည်းရှိ၏။ လောက၏ သဘာဝတရုပေ
တည်း။

ကျော်ကြားမှုဆိုရာ၌လည်း ဂုဏ်နှင့် ဂုဏေးတပြေးတည်းညီညွတ်သော ကျော်ကြားမှုလည်းရှိ၏။ ကြည်ညိုသတို့၏ ချဲ့ကားမှု၊ သို့မဟုတ် ကျော်ကြားလိုသတို့၏ ချဲ့ကား ကျယ်ပြန့် ဝါဒဖြန့်မှု မျိုးစုံတို့ကြောင့် လူမြိုင်းတို့ လောက၌ ပင်ကိုတပဲသားတွင် တခွဲသားလောက် ထင်မှတ်စေသော ကျော်ကြားမှုလည်းရှိ၏။

ယခု တလော တလတ်၌ ရှေးကနှင့်မတူ ဆိတ်ငြိမ်မှုနည်းပါး၍ ပတ်ဝန်းကျင်လှုပ်ရှားမှု တို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အထူး သတိဖြင့် ကြားလှာ မြင်လှာသမျှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို တရားစောင့်ရမ်းသတ်ကာ ရှုမှတ်ပွားများနေရသည်။ ရဟန်းရော လူပါ ပရိသတ်တို့၏ အသံမျိုးစုံကို လိုက်ဂူ ဝန်းကျင်တွင် နေ့စဉ်မပြတ်လိုလို ကြားနေရသည်။ လိုက်ဂူကျောင်းဝင်း အတွင်း၌ပင် ဖြစ်စေ၊ ဥက္ခိတ္တစက္ခုဟု ဆိုအပ်သော ဝန်းကျင်သို့ လေးထောင်ထက် ကျော်၍မကြည့်သော အကျင့်ကို ကျင့်ဆောင်သူဖြစ် မချည်း၊ ယင်း လေးထောင်အတွင်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးအနီးသို့ ဝင်ရောက် ဝပ်စင်း ချဉ်းနင်းပူဇော်ကြသောအခါ မိမိ၏ ထုံးစံအတိုင်း သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု၊ ဒုက္ခာမုဉ္ဇထ-စသည်ဖြင့် ဆုပေးနေသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လိုပင် ဖြစ်လာ၏။

အကြောင်းသော်ကား-ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကျင့်သီလ သီတင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပန်းပု ပန်းပြောက်ပန်းချီဆေးရေးပုံများဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် သတ္တဌာန ပုံတော်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှလုံးငြိမ် အပန်းဖြေအဖြစ် နေချင်စဖွယ် ကောင်းလှသော ကံ့ကော်တော ရိပ်သာကြောင့် လည်းကောင်း ကုရုဏ္ဏကလိုက်ဂူ၊ သို့မဟုတ် စိတ္တဂုတ္တလိုက်ဂူ၏ သတင်းသည် ဘုရင့်ရွှေမြို့တော်အထိ ကောင်းသတင်းမျှစုံ တဖွားဖွားနှင့် ကျော်ကြား လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဤမျှမက ရွှေညောင်ပင်ရွာကြီး၏ ကောင်းသတင်းကလည်း တွဲဖက်၍ ပါလိုက်ချေသေး၏။ အကြောင်းမူကား ရွှေညောင်ပင်ရွာ ဟူသည် ဗျူပွတ်အမည်ဖြစ်၍ ညောင်ပင်တပင်နှစ်ပင်ကြောင့် မှည့်ခေါ်ခြင်းမဟုတ်၊ ရွာဝန်းကျင်နှင့် ရွာလမ်းမကြီးတခုလုံးကိုညောင်ပင်တို့က စိုးမိုးသားသည်။ သာမန် ညောင်ပင်များလည်း မဟုတ်၊ တောစိုး သစ်ပင်ကြီးများ ပမာ ယောက်ျားကြီး(၁၀) ဖက်စာမျှမကသော ညောင်ပင်ကြီးတို့ချည့်နှင့်နှင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းညောင်ပင်ကြီးတို့သည် ရွာလယ်လမ်းမကြီးတဘက်တချက်၌တန်းစီ ပေါက်ရောက်၊ သို့မဟုတ် ရှေးလူကြီးများက စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်မှာ သဘာဝ၏ နတ်လမ်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။ ဖြစ်ဟန်ကား-ညောင် ပင်ကြီးတို့ ဖြောင့်တန်းစွာ ရှိခြင်း၊ ညောင်ရိပ်ထီးဝန်းတို့ကြောင့် အေး ချမ်းလျက်ရှိခြင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဂေါစရဂါမ်ရွာ မပြတ်ကြွလာသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်တို့၏ ကစားကွင်းပမာ ဖြစ်လျက် ရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း မပြတ်လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းထားကြခြင်းတို့ ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေညောင်ပင်ရွာကြီးသည် မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့ က ကျော်ကြားသော သတ္တဌာနလိုဏ်ဂူသို့ လာရောက် အပန်းဖြေ ကြည့် ရှုကြရာ၌ စခန်းထောက်ရွာကြီးပမာ ဖြစ်ခဲ့ရာက၊ ရွှေညောင်ပင်ရွာ၏ အလှ အပတို့ကပင်လျှင် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ကျော်ကြား၍ လာခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ယခုတလောတလတ်၌ ကုံ့ကော်လိုဏ်ဂူမှာ ရဟန်းရော လူပါမကျန်၊ တစုဝင် တစုထွက်၊ တယောက်သွား တယောက်ပြန်နှင့် စည်ကားလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေပေရာ၊ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို အလွန်လိုလားသော ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ဤလိုဏ်ဂူကို စွန့်ပစ်၍ အခြားတောတောင် ဒေသ တနေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရတော့မည်လော ဟုပင် စဉ်းစားလာရသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်တိုင် သီတင်းသုံးခဲ့သော နေရာ ဖြစ်ပေရာ၊ တရားကျင့်သုံးမှုအတွက် ဤနေရာ၊ ဤရွာ။ ဤဒကာတို့မှာ အထာကျကာ သပ္ပာယ်မျိုးစုံမျှတလျက် ရှိသောကြောင့် သတိ စောင် ရမ်းကိုသာ မပြတ်ချ၍ သည်းခံနေရ၏။

ဤအတွင်း တနေ့တွင်မူ ထူးခြားသော ရဟန်းတော် တစုတို့သည် အများနည်းတူ ကုရဏ္ဍက လိုဏ်ဂူကို ကြည့်ရှုရန်ဟု ကြွရောက်လာကြ၏။ ထူးခြားဟန်ကား-နေပြည်တော်ရှိ ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်းအုပ်စုဖြစ်သောကြောင့်ထူးခြား၏။ အခြားထူးခြားချက်ကား-တပါးသော ရဟန်းရှင်လူတို့သည် ကုရဏ္ဍကသို့ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် စကားမပြောလိုသော လိုဏ်ဂူရှင် ဘုန်းတော်ကြီး ၏ အလိုသို့လိုက်ကာ ဝပ်တူးဖူးမြော်၍ ပြန်သွားကြသည်သာ များ၏။ ဤရဟန်းစုမှာကား-ဘုရင့်ဆရာတော်များအဖြစ်ဝင့်ဝင့်ကြားကြားကလေး

ကြွရောက်လာကြရာက ဘုန်းတော်ကြီးအား ဖူးမြော်သောအခါ ဖူးမြော် ရုံမျှဖြင့် မပြီးစီးပါ။ ဦးဆောင်ဖြစ်သော ဆရာတော်က မိမိထက် သိက္ခာ ဝါတော်ကြီးမြင့်သော ဘုန်းတော်ကြီးအား “အရှင်မြတ်၏ လိုဏ်ဂူသည် ကျော်ကြားသလောက် သာယာလှပါပေ၏။ လိုဏ်ဂူနံရံ တလျှောက်ရှိ သတ္တဌာန ပန်းပု ဆေးရုပ်တို့မှာ ကြည်ညိုဖွယ်၊ ရှုမြင်သတို့ နှစ်သက်ဖွယ် အတိ ဖြစ်တော့သည်။ ကံ့ကော်ပင် ကံ့ကော်ပန်းတို့ဖြင့် လိုဏ်ဂူကိုဝိုင်း ရံ ပေါက်ရောက်နေသည်တို့ကလည်း နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်ပါတော့သည်။ အရှင်လိုဏ်ဂူကို တွေ့ရသည်မှာ အခွင့်သာ၍ တပည့် တော်များသည်လည်း ဤလိုဏ်ဂူ ဤနေရာမျိုးကိုသာ ရရှိပါက အရှင်ကဲ့သို့ ပင် ကေစာ ကျင့်သုံး တရားနှလုံးနှင့် နေလိုသော ဆန္ဒများပင် ဖြစ်ပေါ် လာမိပါသည် ဘုရား” ဟု စကားတံရှည်ရှည်နှင့် လျှောက်ထားသည်။

စကားမပြောလိုစေကာမူ တေ့တေ့ကင်တင် လျှောက်လျှင် ပြော ဆိုလာပြန်တော့လည်း အသင့်အတင့် ပြန်လည်မြှောက်ကြားဖို့ တာဝန်ရှိလာ ပြန်သည်။ ထို့အပြင် လျှောက်ထားသူမှာ သာမန်လူဒါယကာ မဟုတ်၊ မိမိနှင့် အနွယ်တူ ရဟန်းတော်ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားစကား ဖြစ်စေ၊ ဤအရှင်တို့ တရားသံဝေဂ ရလိုလျှင်လည်းရစေဟူသောသဘော ဖြင့် ပြန်လည် မိန့်ကြားလိုက်ရသည်။

“အရှင်ကောင်းတို့။ ။ တပည့်တော်သည် ရဟန်းဖြစ်ချိန်မှစ၍ ဤ လိုဏ်ဂူ၌ သီတင်းသုံးလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ယခု အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်သည် အထိ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ညွှန်ပြအပ်သော ကမ္မဋ္ဌန်းတရားကို ကျင့်သုံးယင်း၊ ဘုရားရှင်၏ အလိုတော် အတိုင်း စက္ခုန္ဒြေစသော ဣန္ဒြေငါးပါးကို နိုင်သမျှ စောင့်စည်းခဲ့ရာ၌ အရှင်ကောင်းတို့ လျှောက်ထားသော ဤလိုဏ်ဂူ၏ လှပတင့်တယ်မှုကို သော်လည်းကောင်း၊ ပန်းပု ပန်းချီ ရုပ်ဆိုသည်တို့ကို လည်းကောင်း နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်အတွင်း တကြိမ်တခါမျှ မရှုမမြင်ဘူးသော ကြောင့် မသိရှိခဲ့ပါ။ ယခုမျက်စိကောင်းသော အရှင်ကောင်းတို့ ကြွလာ လျှောက်ထား၍ သိရှိရသောကြောင့် အရှင်ကောင်း တို့အား ကျေးဇူး တင်ရပါတော့သည်”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားမှာ သာမန်အားဖြင့်ဆိုသော် ယုံနိုင်လောက် ဖွယ်ပင်မရှိသော်လည်း တရားအရှင်လည်းဖြစ်၊ ရဟန်းတပါး၏စကားလည်း

ဖြစ်သောကြောင့် လျှာအငြိမ်မနေနိုင်၍ လျှောက်ထားမိသော မင်းဆရာ
တော်အဖို့ ယောနိသောမနသိကာရ ခံယူချက်ဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း
ထခမန်းပင် ကြားနာလိုက်ရတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား သည်ထက် လျှာရှည်နေပြန်လျှင် မဟန်တော့
မည်ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဝပ်တူးဦးချ၍ ထပြန်လာခဲ့ကြရတော့
သည်။

[၃]

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဤသတင်းသည် ဣဿာကင်း၍ ဓမ္မသံဝေဂအပြည့်ဖြင့်
ပြန်ရောက်လာသော မင်းဆရာတော်မှတစ်ဆင့် ဘုရင့်နားတော်သို့ ရောက်၏။
စင်စစ်သော်ကား ဤလိုဏ်ဂူနှင့် ဤဘုန်းတော်ကြီး၏ ကောင်းသတင်း
သည် ဘုရင့် နန်းတော်အတွင်းသို့ ရှေးမဆွကပင် ပျံသင်းလျက်ရှိ
နေခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်မှတစ်ဆင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင်
ဣန္ဒြေစောင့်စည်းမှု ထန်သည်လှသော သတင်းကို ကြားသိရသောအ
ခါတွင်မူ ဘုရင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဖူးတွေ့ပူဇော်လိုသည့် သဒ္ဓါ
တရား တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

အကြီးအကဲတို့ မည်သည်မှာ သွားတိုင်းမလျော်၊ ပျော်တိုင်း မလုပ်
အပ်သော စောင့်စည်းရမှု မျိုးစုံရှိသည်။ ဘုရင်ဆိုသော် ပို၍ခက်၏။

ကျော်ကြားသော ကုရုဏ္ဏကသို့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကြွချီတော်မူဖို့ရန်မှာ
အများသူငါလို လွယ်သော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီး
အား ကြည်ညိုဖူးတွေ့လိုသည့် ကိစ္စ၌ ကုရုဏ္ဏကသို့မူ နောင်ခါမှ အကြောင်း
အားလျော်စွာ ထွက်ကြမည်။ ယခုသော် ဘုန်းတော်ကြီးအား နန်းတော်
သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဖူးတွေ့ ကိုးကွယ်မည်ဟု အမတ်တဦးအား အခြံအရံ
များနှင့်အတူ မိမိ၏ ပင့်ဆောင်ချက်ဖြင့် ပင့်ဆောင်စေရန် စေလွှတ်လိုက်
သည်။

သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားသော် မိမိ၏ ပင့်ဆောင်ချက်ကြောင့် ဘုန်း
တော်ကြီးသည် အလွယ်တကူပင် ကြွရောက်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်
၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင့်မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ အကြောင်း
မူကား တရားနှလုံးဖြင့်သာ မွေ့လျော်သော ကေစာပျော် တောပျော်

ဘုန်းတော်ကြီးက ပင့်လျှောက်လာသော အမတ်အား “ဘုရင်ဖြင့် ငါ့အား အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။ တရားအလုပ် အပျက်မခံနိုင်ပါ။ မလိုက်နိုင် မလိုက်လိုပါ” ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဘုရင်ကို အပထား၍ သာမန်ဂုဏ်ထူးရှင်၊ စည်းစိမ်ရှင်တို့က ပင့်လျှောက် ကိုးကွယ်လိုသည်ဆိုလျှင်ပင် သာမန် ရဟန်းတော်တို့အဖို့ အလွယ်တကူ လိုက်ပါမြဲဖြစ်၏။ ယခုသော် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပင့်လျှောက်ပါလျက်နှင့်ပင် ငြင်းပယ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဘုရင်၏ ကြည်ညိုမှုသည် ဆတက် ထမ်းပိုးတိုး၍ သွား၏။ သို့ဖြစ်ရာ တကြိမ်ပင်၍ မရသော်လည်း နှစ်ကြိမ်ပင် လျှင် ရကောင်း၏ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် အပင့်လွှတ် ပြန်၏မရ။ တတိတကြိမ် ပင့်စေပြန်သော်လည်း မရ။

ဤတွင်ကား ပြဿနာပေါ်လာရလေတော့သည်။

ပေါ်လာဟန်ကား ဘုရင်ဟူသည် တဘက်တွင် စေတနာရှင် သဒ္ဓါရှင် ဖြစ်သော်လည်း တဘက်တွင်လည်း အာဏာရှင် တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ပေရာ၊ မိမိ လိုအပ်လာသော ကိစ္စ တရပ်ကို မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် တန်ခိုး အာဏာကို အသုံးပြုလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ ကြည်ညို သော ဘုန်းတော်ကြီးအပေါ်တွင် တန်ခိုးအာဏာကို တိုက်ရိုက် အသုံးပြု ခြင်းကား မဟုတ်။ အတိုင်ပင်ခံ အမတ်တို့၏အကြံပေးချက်အရ သွယ်ဝိုက် သော နည်းဖြင့် အသုံးပြုသည်။

ယင်းသည်ကား ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကောင်း သ တင်း များ အ နက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကလေးလူငယ်များကို ချစ်ကြည်သည်၊ အလိုလိုက် သည် ဟူသော သတင်းကိုလည်း အမတ်များမှ တဆင့် ကြားသိရသော အခါ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆွမ်းခံရွာ ဖြစ်သော ရွှေညောင်ပင် ရွာကြီးမှ ကလေးမိခင်များ၏ ရင်ဘတ်များကို ဘုန်းတော်ကြီးသည် နေပြည်တော်သို့ မကြာရောက်မချင်း မင်းတံဆိပ်ဖြင့် ခတ်နှိပ် ပိတ်ပင်ထားစေ၊ မည်သည့် ကလေးသူငယ်မျှ နို့မစို့စေရ ဟူသော မင်းမိန့်ဖြင့် ထုတ်ဆင့် တားမြစ် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

ယင်းအမိန့်အရ မင်းမှုထမ်းတို့က ရွှေညောင်ပင် ရွာကြီးရှိ ကလေး မိခင်မှန်သမျှတို့၏ ရင်ဘတ်များကို နန်းတော်မှ အသင့်ယူဆောင်လာသော ပိတ်ပိုင်းတို့ဖြင့် စည်းနှောင်ကာ မင်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ် လိုက်ကြတော့ပေရာ ရွှေညောင်ပင် တရွာလုံးမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်ကြရသတည်း။

အာဏာပိုင် ဘုရင့်အမိန့်နှင့် ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် မိခင်တို့
 ငိုသည်။ မိခင်တို့ ငိုသော် သားသမီး ကလေးသူငယ်တို့ ငိုသည်။ ဖခင်တို့
 ပူဆွေးသည်။ ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ရှေ့ညောင်ပင် ရွာကြီးသည် ငရဲ
 ပမာ ကြွက်ကြွက်ဆူလာ၏။ ဤဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန် တဦးတည်းသော
 အားကိုးရာသည်ကား ဘုန်းတော်ကြီးသာတည်း။ တရားသဘော၊ ဧကစာ
 သဘောတို့ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အဘယ်မျှ မွေ့လျော်ကာ ဘုရင်ကို
 လျစ်လျူရှုနိုင်သည် ဆိုစေ၊ ယခုသော် ကရုဏာရှင်ဖြစ်သော ဘုန်းတော်
 ကြီးအဖို့ အဘယ်သို့လျှင် တင်းမာနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ လျစ်လျူရှုနိုင်
 ပါတော့အံ့နည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဆွမ်းဒါယကာ ရှေ့ညောင်ပင် ရွာသူရွာသားတို့၏ ဒုက္ခကို
 ကယ်တင်ရန်နှင့် မိမိကို ခင်တုယ်သော ကလေး သူငယ်တို့၏ ဆင်းရဲကို
 ပယ်ဖျောက်ရန်အတွက် ဘုရင့် ပင့်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်ရပေတော့
 သည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင့်အစီအစဉ်အရ ပင့်ဆောင်လာသော ယာဉ်ရထား၊
 ဆင်၊ မြင်း၊ အခြံအရံတို့ကို အသုံးမပြု၊ တသက်လုံး သလုံးမြင်းခေါင်းကို
 သာ အားကိုးလာခဲ့သော တရားရှင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိ၏ သလုံးမြင်း
 ခေါင်းဖြင့်သာ ခြေကျင် ကြွရောက်တော်မူသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ရှေ့ညောင်ပင် ရွာကြီးသည် ရာဇတောဝါ တည်းဟူသော
 မင်းဘေးဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသည်။ သို့ရာတွင် တဘက်၌ ဆင်းရဲတခု
 ကင်းလွတ်သော်လည်း တဘက်တွင်မူ ဆင်းရဲတခုအဖြစ် ကျန်ရှိရစ်ခဲ့ရပြန်
 သည်။ ယင်းသည်ကား မိမိတို့၏ ဆရာမျှမက မိဘ သွေးသားအလား
 ကိုးကွယ်လာခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီးအား ဘုရင်က ပင့်ဆောင်သွားလေပြီ
 ဖြစ်ပေရာ၊ မိမိတို့ သံယောဇဉ် ကြီးမားသော ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကင်း
 ကွာရသော ဆင်းရဲပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကို ချစ်သော ကလေးများ၏ အမြင်တွင်မူ မိမိတို့နှင့်
 သာမန်ကွဲကွာရုံမျှမဟုတ်၊ အာဏာရှင် မှူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါ မင်းမှူးထမ်း အခြံ
 အရံများစွာဖြင့် တရိုတသေ ပင့်ဆောင် သွားသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီး
 အား ဘုရင်က ဖမ်းသွားပြီဟု အယူရှိကြသောကြောင့် မျက်နှာကလေး
 တွေ တအိုအိုနှင့် တငိုငို တမဲ့မဲ့ ကျန်ရှိ နေရစ်ခဲ့ကြသည်ကို လူကြီးများက
 ဖျောင်းဖျ ချော့မော့၍ ထားကြရ၏။

[၄]

ဘုရင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဦးညွတ်ခယမ်း၍ လေးစားစွာ ကြိုဆို၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာစေလိုလှသောကြောင့် ရွှေညောင်ပင်ရှာကြီးအား မင်းမိန့်ဖြင့် ခေတ္တမျှ ပရိယာယ်ဆင်ရသည်ကို သည်းခံပါမည့် အကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးအား မပြတ် ကြည်ညို ဖူးတွေ့နိုင်ရန် အတွက် ကျောင်းသီးသန့် မစီစဉ်တော့ပဲ နန်းတော်၏ လျောင်းတော်ဦးရှိ နန်းဆောင်ကြီးကိုပင် ကျောင်းအဖြစ် ကပ်လှူကာ သီတင်းသုံးစေ၏။

သို့ရာတွင် ဤရွှေ ဤမျှ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားရော၊ နန်းတော်တခုလုံးသာ မက၊ မြို့တော် တခုလုံးကပင် သောင်းသောင်းဖြဖြ ကိုးကွယ်ကြ၊ ဆည်းကပ်ကြ၊ ခယမ်းကြပါလျက်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကမူကား တစုံတရာဘာမျှ မပြော၊ တရားစကား စိုးစဉ်းမျှလည်း မမြှောက်ကြား၊ မိမိအနီးသို့ ဘုရင် ရောက်လာလျှင် “သုခိတာ ဟောထ မဟာရာဇ၊ ဒုက္ခာမုဗ္ဗထ မဟာရာဇ” ဟုသာ မိန့်ကြား၍၊ မိဖုရားကြီး ချဉ်းကပ် လာလျှင်လည်း မိဖုရားကြီးသို့ သီးသန့် အမည်မထုတ်ဖော်ပဲ “သုခိတာ ဟောထ မဟာရာဇ၊ ဒုက္ခာမုဗ္ဗထ မဟာရာဇ” ဟု ဘုရင်အမည်ဖြင့်ပင် မိန့်ကြားဆုပေးလေ့ ရှိသည်။ နန်းတော် သို့ ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ဤနှစ်ခွန်းမှ တပါး တခွန်းမျှ အပိုမမြှောက်။

စကားမပြောရုံမျှမဟုတ်၊ နန်းတော်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြင်ရသည်မှာ ပျော်ပိုက်တော်မူဟန် မရှိ၊ အလိုက်သင့်မျှ သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်ကို ဘုရင်ရော၊ တနန်းတော် လုံးပါ အကဲခတ်မိကြသည်။

အမတ်အချို့က ဘုန်းတော်ကြီးအား အရှင်ဘုရားသည် ဘုရင်ကိုလည်း “မဟာရာဇ” ဟု ခေါ်၍ မိဖုရားကိုလည်း “မဟာရာဇ” ဟုပင် ခေါ်ငင် ပြောဆိုသည်ကို ဝေဖန် လျှောက်ထားကြသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “ငါ့အဖို့ ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ရုပ်နာမ်တရားမျှသာရှိရာ မဟာရာဇ၊ မဟာဒေဝီ၊ မှူးမတ် နန်းဆောင် စသည်တို့မှာ ထူးခြားတော့သည်မဟုတ်ပါ” ဟု စကား တခွန်းမျှ ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

သို့နှင့် ဤနန်းတော်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက် မှုကို တနေ့တခြားသိလာရသော ဘုရင်အဖို့ ဘုန်းတော်ကြီးကိုပင် ငဲ့ညှာ အားနာ၍လာကာ နောင်ကို ပင့်ဆောင်လိုလျှင်လည်း ကြွရောက်ဖို့ရန် အခွင့်အရေးသာလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအား မိမိ မွေ့လျော်ရာ

ကုရုဏ္ဏက လိုဏ်သို့ပင် ကြွရောက် သီတင်းသုံးပါတော့ဟု လျှောက်ထား
သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက အတန်ရှင်လန်းလာသည့် အဟန်ဖြင့်
သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ဘုရင့်စကားကို လက်ခံသည်။

သို့ရာတွင် ကုရုဏ္ဏကသို့ ပြန်လည် ကြွသွားရာ၌မူ အခမ်းအနား အခင်း
အကျင်းဖြင့် မပို့ဆောင်ပါနှင့်တော့၊ မိမိအလိုအလျောက်သာ ကြွသွားလို
ပါသည်ဟု မိန့်ကြားတောင်းဆိုသောကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို မြို့အလွန်
လောက် ရောက်သည်အထိသာ သာမန် အခမ်းအနားဖြင့် ပို့ဆောင်၍
သပိတ်တလုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်မျှသော ရဟန်းတို့ ပုံစံအတိုင်း ဘုန်းတော်
ကြီး တပါးတည်း ကြွသွားသည်။

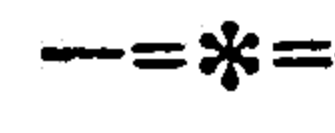
သို့ဖြစ်၍ ကုရုဏ္ဏက လိုဏ်ဂူသို့ ဘုန်းတော်ကြီးပြန်လည် ရောက်ရှိနေပြီကို
ရွှေညောင်ပင် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ ထိုနေ့က မသိလိုက်ကြ။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့ နံနက်တွင်မူ ထုံးစံအတိုင်း ရွာထိပ်မှဝင်၍
ဆွမ်းခံရန်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီး ကြွရောက်လာသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ
ဖြင့် ပထမဆုံး တွေ့မြင်သူများသည်ကား ရွာလယ် လမ်းမကြီးတွင် ဆော့
ကစားလျက်ရှိကြသော ကလေးများပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးအား ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရသော ကလေး
တယောက်က ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်စွာဖြင့် “ဟော...ဟောဟော၊ ဘုန်း
ဘုန်းကြီး ပြန်လာပြီ၊ တို့ဘုန်းဘုန်းကြွလာပြီ” ဟု လက်ညှိုးကလေးထိုးယင်း
အားရပါးရ အော်လိုက်သောအခါ ကျန်သော ကလေးများကလည်း
“ဟုတ်တယ်ဟော၊ တို့ဘဘဘုန်း ပြန်ကြွလာပြီ” ဟု အော်ဟစ်ယင်း ကလေး
အချို့က ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်၍ သင်္ကန်းစကို
ဆွဲကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမျက်နှာတော်ကို ပြုံးပြုံးရှင်ရှင် မော့ကြည့်ကြ
သည်။ ဆူညံ ကြက်စီနှင့် ဝိုင်းရံကြသည်။

အချို့ကလေးများကမူ မိဘများ အိမ်ဘက်သို့ ပြေး၍ “အမေရေ-
ဘုန်းဘုန်းပြန်လာပြီ၊ ဆွမ်းလောင်းဖို့ ပြင်ကြပါဗျာ၊ လုပ်ကြပါဗျာ”
စသည်ဖြစ် အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။

သို့နှင့် တရွာလုံးသည် ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့်တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်လာကြ
သည်။ သို့နှင့် ညှိုးငယ် ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိသော ရွှေညောင်ပင် ရွာကြီးသည်
နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသော မူလ ရွှေညောင်ပင်ရွာကြီး
အဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သတည်း။ ။

မောင်ကလေး အနာထပိဏ်

[၁]

“ကျွန်တော်တို့ သံဃာ ငါးရာ ဆွမ်းကျွေး ချင်လို့ပါ။ ဘယ်လို ဟင်းကျွေးမျိုး ဆက်ကပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်းတော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တည လုံး စဉ်းစားလို့ မပြီးပြတ်ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ သဌေးမင်းဆီ အကြံဉာဏ် တောင်းရအောင် အခုလာခဲ့တာပါပဲ”

“ဘုရားရှင်တော့ မရှိဘူးဗျ။ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူနေတယ်”

“ဘုရားရှင် မရှိတာ သိပါတယ်။ ရှိတဲ့ သံဃာပေါ့။ အရှင်သာရိပုတ် ကို ရည်မှန်းထားပါတယ်။ သူ့တပည့် ငါးရာနဲ့ အရှင်သာရိပုတ် ဆိုယင် ငါးရာနဲ့ တပါး ဆိုပါတော့”

“အရှင်သာရိပုတ်ဆိုယင်တော့ ဟင်းကျွေးအတွက် ဘာအထူးစဉ်းစား နေဖို့ လိုသလဲဗျာ ဂဏာနို့ဆွမ်းပေါ့။ အရှင်သာရိပုတ်က လေနာရောဂါ အခံရှိလေတော့ နို့ဆွမ်းနဲ့ သိပ်ဆီလျော်တာပေါ့”

“နို့ဆွမ်းကို ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် နို့ဆွမ်းတမျိုး ထဲဆိုယင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဖြစ်မှာစိုးလို့”

“အာဟာရဆိုတာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်ဖို့ထက် သုံးဆောင်မယ် ပုဂ္ဂိုလ် အဖို့ နှစ်သက် ဆီလျော်ဖို့သာ လိုပါတယ်။ သုံးဆောင်သူ နှစ်သက်ယင် ပဲပြုတ်ကလေးဟာ နတ်သူဓာပဲ။ မနှစ်သက်ယင် နတ်သူဓာလဲ အချည်း နှီးပဲ။ ဒီတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ စိတ်ကူးမနေပါနဲ့တော့။ နို့ဆွမ်းတမျိုး ထဲကိုပဲ အကောင်းဆုံး အမှန်ဆုံးဖြစ်အောင်စီမံပြီးကပ်လှူပေါ့။ ကျွန်တော့် အိမ်မှာဆိုယင် အရှင်သာရိပုတ်တရအတွက် မသုံးဆောင်မှ နေရော အမြဲ တမ်း နို့ဆွမ်းစီမံထားပါတယ်”

“နို့ဆွမ်းက အစာကြေလွယ်တော့ အရှင်မြတ်တွေ တနေ့လုံး အတွက် အာဟာရပြည့်ဝဖို့ လုံလောက်မှ လုံလောက်ပါ့ မလားလို့လဲ စဉ်းစားမိ ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းပြီး မစဉ်းစားနဲ့ဗျ၊ ကိုယ် တော် မြတ်တွေက တခါတရံ ဆွမ်းကွမ်း အခက်အခဲတွေယင် သပိတ်ကို ရေ ဆေး ပြီးတော့ တောင် ပီတိ တည်းဟူသော အာဟာရကိုသာ စားသုံး ကြစို့လို့ ဆိုပြီး တင်းတိမ်ကြသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ အာဟာရဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လူများ ထင်နေသလို အဝအပြဲစားသုံးမှ တင်းတိမ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ရဟန်း တော်များမှာ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လို အကောင်းအမွန်တွေနဲ့ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ပေးလှပေမယ့် စားသုံးတဲ့အခါမှာ ပစ္စဝေက္ခဏာတင်ပြီး ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် စားသုံးရတဲ့ ဘောဇနမတ္တညူတာ ဆိုတဲ့ စရဏ အကျင့် တပါးရှိ တယ်။ အဲဒီအကျင့်နဲ့ ကျင့်သားရပြီး မျှတရုံ ဘုဉ်းပေး ကြတာပါ။ အာဟာရ မျှတရုံရှိလေ တရားကျင့်သုံးတဲ့ နေရာမှာ အသား တက်လေ ပေါ့။ အာဟာရပြည့်သိပ်နေယင် ထိန်မိဒ္ဓ ဆိုတာက အနည်းနဲ့ အများ ဝင်လာတာပါပဲ”

“သဋ္ဌေးမင်းနဲ့ လာပြီးတိုင်ပင်ရတာ အကြံဉာဏ်လဲရ၊ တရားလဲနာရလို့ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်။ သာဓုပါခင်ဗျ...သာဓုပါ။ သဋ္ဌေးမင်းအကြံပေး တဲ့ အတိုင်း နို့ဆွမ်းကိုပဲ မွန်မွန်ရည်ရည် စီစဉ်ပါတော့မယ်”

“ကောင်းပါ့ခင်ဗျာ...ကောင်းပါ့”

“ကျွန်တော့်ဆွမ်းအလှကို သဋ္ဌေးမင်းကိုတော့ အထူး ဖိတ်ကြားနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးနော်၊ ဆက်ဆက်သာ ကြွခဲ့ပါတော့”

“စိတ်ချပါခင်ဗျား”

ဘုရားရှင်အမှူးရှိသော သံဃာတော်များနှင့် အကျွမ်းဝင်လွန်း သဖြင့် သံဃာ့အကြောင်းကို နောကျေအောင် သိနေသော အနာထပိဏ် အဖို့ သံဃာ့ကိစ္စမှန်လျှင် ဤကဲ့သို့ အတိုင်ပင် ခံရသည်မှာ ရိုး၍ နေပြီ ဖြစ်၏။ အတိုင်ပင်ခံရုံမျှမဟုတ်။ သူတို့လို သံဃာ နှစ်ထောင်မျှကို တဦးတည်းက နေ့စဉ် ဆွမ်းလုပ်မကျွေးနိုင်စေကာမူ သာသနာထွန်းကားသော သာဝတ္ထိ၌ ဟိုက ဒီက ဆွမ်းကျွေး၊ အလှ စသည်များမှာ နေ့တိုင်း လိုလိုပင် မပြတ် အောင် ရှိနေပေရာ၊ ယင်းအလှများသို့ မလာမနေရ ဆိုရလောက်အောင် ဖိတ်ကြားကြသဖြင့် နေ့စဉ်သွားရောက် ဝိုင်းဝန်းရသည့် အလုပ်မှာလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလိုပင် မအားမလပ်ရအောင် ရှိနေရပေ၏။

သူတို့ဟူသည်ကား သံဃာ နှစ်ထောင်မျှကို အိမ်တွင်ပင် အမြဲတမ်း သံဃာစင် ဆောက်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသော နာမည်ကျော် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနှင့် အခြားတဦးမှာ သူတို့ကိုတူပ၍ လုပ်ကျွေးလာသော ကောသလဘုရင်၏ မင်းကျောင်းတော် ဆွမ်းကပ်လှူရာဌာန ဖြစ်၏။

အခြားအိမ်၊ အခြားနေရာများထက် ယင်းမင်းကျောင်းသို့ သွားရောက် ဝိုင်းဝန်းရသည်မှာ နေ့စဉ်လိုလိုဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမူကား ကောသလ ဘုရင်အဖို့ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ရှိမှ သံဃာပျော်သည်ဟူသော အယူ အစွဲရှိနေပေရာ၊ သူ့မင်းကျောင်းသို့ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ တနေ့ မရောက်လာလျှင် သူတို့ရှိရာ နေရာသို့ ရထားလွတ်၍ အခေါ်ခိုင်းသည်။ ထိုအခါ အာဏာပိုင်၏ကိစ္စဖြစ်နေသောကြောင့် တခါတရံ မလွဲမရှောင် သာသည့်ကိစ္စ ရှိနေချိန်မှအပ နေ့စဉ်လိုလို ရောက်သွားကြ၍ သံဃာတော် များကို မျက်နှာပြုရသည်။ ဆွမ်းကျွေးကိစ္စ စီမံခန့်ခွဲပေးကြရသည်။

ပုထုဇဉ် သံဃာတော် အချို့ကလည်း ဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် သူတို့တဦးဦး ကိုမှ မမြင်မတွေ့ရလျှင် ဣန္ဒြေကြီးတခွဲသားဖြင့်သာ ဘုဉ်းပေးကြ၍ သူတို့ တဦးဦး ရှိနေပြီးဆိုမှ ရှင်ရှင် လန်းလန်းနှင့် မျက်နှာပွင့်လန်းစွာ ရင်းရင်း နှီးနှီး ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တတ်ကြသည်။

ပုထုဇဉ်သံဃာငယ်အချို့ကမူ ဤမျှ မကတော့ပဲ ပေးလှူသည့် အိမ်မှ ဆွမ်းကို အလှူခံရုံမျှခံ၍ နီးရာ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့၏ သံဃာ့မဏ္ဍပ် များသို့ ယူဆောင်ကာ ဘုဉ်းပေးကြသည်။ အကြောင်းမူကား- သူတို့အိမ် များတွင်မှ ရင်းရင်း နှီးနှီး လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဘုဉ်းပေး နိုင်ကြသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤအဆင့်တွင်မူကား လူမှုရေးအရ ချွတ်ယွင်းမှုဟုပင် ဆိုနိုင်လောက် လာပြီဖြစ်ရာ မိမိတို့က ပေးလှူသဖြစ်ပါလျက် မိမိတို့အိမ်တွင် မဘုဉ်းပေး ကြသည်ကို တွေ့လှာရသော ဒါယကာတို့က ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား ကြသောကြောင့် ရဟန်းများသည် ပေးလှူ၏ အိမ်တွင်သာ သုံးဆောင် ကြရမည်ဟူသော ဝိနည်းအာဏာစက်တရပ် ထုတ်ပြန်၍ တားမြစ်လိုက်ရ သည်။

သို့ရာတွင် အခြားအာဏာစက် ဝိနည်းများကဲ့သို့ ပြုလုပ်သူကာယကံရှင် ရဟန်းများကိုအပြစ်မဆို။ “ဒါယကာတို့။ ။ သည်းခံခြင်းသည်မြတ်၏။ ရောင့်ရဲခြင်းသည် မြတ်၏။ ရင်းနှီးစွာ စားသုံးရခြင်းသည် မြတ်၏။ နိဗ္ဗာန်

သည်ကား အမြတ်ဆုံးပေတည်း” ဟူသော လူမှုရေးနှင့်ယှဉ်သော တရား
တော် တရပ်ကိုပင် ဟောကြားတော်မူသည်။ ကြာသော် ဝိသာခါနှင့်
အနာထပိဏ်၊ သို့မဟုတ် သူတို့တဦးဦးမှ ရောက်မလာလျှင် အလှုပ် မဖြစ်
တော့သယောင် ပြောဆိုလာကြသည်။

ဤနည်းဤပုံကြောင့် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့အဖို့ မိမိတို့အိမ်မှ ပုံမှန်
ဆွမ်းကျွေးကိစ္စတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာသည့်
အခါ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး တွယ်ကပ်နေရသည်မှအပ၊ ကျန်သောရက်များ
တွင်မူ မိမိတို့ ကိစ္စအတွက် စီမံလုပ်ကျွေးရန် သားများ၊ မြေများသို့သာ
လွှဲအပ်ထားရမည့် အခြေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်နေရပေတော့သည်။

ဤကိစ္စတွင် သား၊ မြေ ပေါများလှသော ဝိသာခါအတွက်မူ ပူစရာ
မရှိ။ လုပ်မည့်ကိုင်မည့် ဆောင်ရွက်ကြမည့်သူတွေ ပေါများလှသောကြောင့်
အလှည့်ကျ စနစ်ဖြင့်ပင် ခွဲတမ်းချပေးထားရသည်။ သားသမီး နည်းပါး
လှသော အနာထပိဏ်အဖို့မူ တနေ့ တနေ့အတွက် အကွက်လည်အောင်
ကိုယ်တိုင်ပင် စီမံခန့်ခွဲပေးနေရသည်။

သားအကြီး ကာလဆိုသူက အလှူဒါနကိစ္စတွင်စိတ်ဝင်စားသော်လည်း
အသက်ကြီး၍ ကုသိုလ်ကိစ္စများဖြင့်သာ ပျော်ပိုက်နေပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီး
အနာထပိဏ်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဦးစီးနေရသူဖြစ်ရာ နေထွက်မှ နေ
ဝင်အထိ ဆိုသလိုပင် သူ့အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် မအားလှ။ မအေးကြီး
သီရိသုမနအဖို့လည်း နဂိုကပင် မဟုတ်အေးအေး၊ ဟုတ်အေးအေး နေတတ်
သူဖြစ်ရာ နေ့စဉ် ဆွမ်းကျွေးကိစ္စအပါအဝင် အိမ်မှုကိစ္စများတွင် ငယ်
စဉ်ကလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်မရှိလှတော့။ သံဃာတော်များကို တထောင့်
တနေရာမှ ကြည်ညိုနေရုံမျှသာ ရှိသည်။ သမီးကြီး နှစ်ယောက်ကလည်း
သားတံလောင်း သမီးတံလောင်းနှင့်မို့ ချက်ချက်ချာချာ မပါဝင်နိုင်ကြ။
သို့ဖြစ်ရာ နေ့စဉ် သံဃာ့ကိစ္စအတွက် အနာထပိဏ် အားထားရသည်မှာ
အငယ်ဆုံး သမီးကလေး သုမနဒေဝီတဦးသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

[၂]

သုမနဒေဝီက ဖခင်တူကလေးဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီး ငယ်စဉ်တုန်းကလို တက်
တက်ကြွကြွ ချက်ချက်ချာချာနှင့် သဒ္ဓါ စေတနာသာ တူညီသည်မဟုတ်။

ရုပ်အဆင်းကလည်း ဖခင်ကြီးနှင့် ချွတ်စုပ်ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် တူညီသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီး၏ အသည်းကြော်ကလေး ဖြစ်လာသည်။ ဖခင်ကြီး၏ အသည်းကြော်မျှ မဟုတ်၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် အပေါ်တွင် သွက်လက်ချက်ချာလှသောကြောင့် တအိမ်လုံး၏ အသည်းကြော်ကလေးလည်း ဖြစ်လာသည်။

အပျိုပေါက်သာသာ အရွယ်ကလေးမို့ မလည်မဝယ်သေးဟု ထင်ရသော်လည်း သံဃာ့ကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စများတွင်သာမက၊ လူကြီးများကိစ္စတွင်ပင် လိမ်လိမ်မာမာ ဝင်ရောက် စီမံတတ်သည်။ သံဃာ့ကိစ္စ ဆိုလျှင် လူကြီးများထက်ပင် သူကပို၍ စိတ်ဝင်စားပြီး ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ၊ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စ၊ အိမ်အမှုလုပ်များကို စီမံခန့်ခွဲသည့် ကိစ္စပါမကျန် အကွက်စေ့အောင် စီမံတတ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဖခင်ကြီးအဖို့ သမီးအလိမ္မာကလေးကြောင့် သံဃာ့ကိစ္စများအတွက် တနေ့တခြား စိတ်အေးလာရ၏။ သံဃာတော်များကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စီမံခန့်ခွဲတတ်သော မယ်သူမနုကလေးကို ချီးကျူးတော်မူကြသည်။

ဥပမာတခုအားဖြင့် သံဃာ့မဏ္ဍပ်သို့ သံဃာတော်များ ဝင်ကြထွက်ကြရာ၌ ရှေးကလူကြီးများ စိတ်ကူးမရခဲသော အစီအစဉ်တရပ်ကို မယ်သူမနုကလေးက စီစဉ်ပေးသည်။ ရှေးအခါက အနာထပိဏ္ဍ၏ သံဃာ့မဏ္ဍပ်သို့ သံဃာတော်များ ဝင်ကြထွက်ကြရာ၌ ဝင်ပေါက် ကျယ်သော်လည်း အဝင်အထွက်တွင် ရှုပ်ထွေးသယောင်ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သံဃာအများ ကြွလာသည့် ဆွမ်းစားချိန်များ၌ အဝင်အထွက်တွင် ရှုပ်ထွေးသယောင် ရှိနေသည်ကို သုမနဒေဝီကလေးက အဝင်တပေါက်၊ အထွက်တပေါက်ကန်၍ စီစဉ်ပေးလိုက်သောအခါ ရှင်းလင်း၍ သွားသည်။

သံဃာ့ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စား၍ သံဃာတော်များနှင့် ရင်းနှီးလွန်းသော အခါ မိဘများအဖို့ ဖွင့်၍ပင် မပြောကြစေကာမူ ဘိက္ခုနီမယ်ကလေး အသွင်သို့များ ကူပြောင်းသွားလေမည်လားဟုစိုးရိမ်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား တရားနာသည်ဆိုလျှင် အဘယ့်မျှ အလုပ်ကိစ္စ များပြားစေကာမူ မယ်သူမနုကလေးက ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်နေတတ်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ စကော သံဃာကြီးတို့ ကြွရောက်လာသည်ဆိုလျှင် အနီးမှ မခွာတော့ပဲ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ကြရသည်။

“ဘယ်ကလိမ္မာရမှလဲ မယ်မယ်ရဲ့၊ သူ့လောက်မိုက်တဲ့သူ ခပ်ရှားရှား ရယ်၊ မြေမျိုဖို့တောင် ကောင်းတာ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးရဲ့”

“သမီး မှန်တာပြောတာပါမယ်မယ်၊ သာသနာတော်မှာ ဘိက္ခုနီမ ကို စော်ကားတာ ထင်ထင်ရှားရှားနန္ဒနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ နန္ဒကို ချက်ချင်း မြေမျိုတယ်။ သူ့စော်ကားတာကတော့ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရ်ရီမယ် ကြီးလို့ ရဟန္တာမဟုတ်လို့ပေါ့။ ရဟန္တာသာဆိုယင် သူ့ကိုလဲ ချက်ချင်း မြေမျိုမှာသေချာတယ်။ ဒီလိုလူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူလိမ္မာလို့ ပြောနိုင် မလဲ မယ်မယ်”

“ဝိသာခါရဲ့ မြေးပါလား သမီးရယ်၊ သူ့ဖွားအေ မျက်နှာလဲ ထောက် ပြီး စဉ်းစားအုံးမှပေါ့”

“တရားရေးနဲ့ ပတ်သက်လာယင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်နိုင်ပါ ဘူး မယ်မယ်”

“အနို့...သူလာတော့လဲ သမီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ညွှန်ခံလို့ပါလား”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ဥစ္စာ၊ အထိုက် အလျောက် ညွှန်ခံလိုက်လျောရပေမှာပေါ့ မယ်မယ်၊ လူမှုရေးက ရှိသေး တာကိုး”

“ပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိနေသလား လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ သမီး မကြည် မဖြူ မရှိတတ်ပါဘူး မယ်မယ်၊ စကား စပ်လာလို့သာ ပြောရတာပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကံအတိုင်း ကိုယ်ဖြစ်ကြ တာပဲ။ ဒါ့ထက် မယ်မယ်ကိုရော- ဖေဖေကြီးကိုရော ခုတလော အကဲခတ် ရတာ သမီး နောင်ရေးအတွက် ပူပန်နေကြပုံရတယ်”

“ဟုတ်ပါသော်ကော သမီးရယ်၊ မိဘဆိုတာ သားသမီး နောင်ရေး အတွက် မပူပန်တဲ့ မိဘရယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ။ သမီးက ငယ်လဲ အငယ်ဆုံး၊ လိမ်လဲ အလိမ္မာဆုံးဆိုတော့ ပိုပြီး အရိပ်ကြည့်ကြရတာပေါ့။ သမီးဖေဖေ ကြီးကဆို မယ်မယ်ထက်တောင် သမီးကို အရိပ်ကြည့်နေတယ်။ မိန်းကလေး မှိုသာပေါ့၊ သားလေးများသာ ဆို ယင် ပခုံး ပေါ်ကတောင် ချမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မပူပါနဲ့မယ်မယ်၊ ဖေဖေကြီးတို့ မယ်မယ်တို့ တသက်တာမှာ မယ်မယ်တို့ စိတ်မချမ်းသာရမယ့်ဟာ မှန်သမျှ သမီးဘာမှ မလုပ်ပါဘူး စိတ်ချပါ။ ပီးတော့....

“ပီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲသမီး”

“သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလဲ မယ်မယ်တို့ တွေးနေပုံရတယ်”

“တွေးရပါသော်ကော သမီးရယ်၊ သမီးလေးက ငယ်သေးတယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုယင်လဲ စဉ်းစားနိုင်တဲ့အရွယ်ကလေးဟာကိုး”

“အဲဒီအတွက်တော့ ပိုပြီး စိတ်ချပေတော့မယ်မယ်။ သမီးဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး”

“ဒီလို စကားလွန် မပြောကောင်းဘူး သမီး၊ လူဆိုတာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာယင်....”

“ရောက်လဲ မပြုပါဘူး၊ မရောက်လဲမပြုပါဘူး စိတ်သာချပါမယ်မယ်။ ပီးတော့ ခုတလော မယ်မယ်တို့ အကဲကို ကြည့်ရတာ သမီးက ရတနာ သုံးပါးကိစ္စ ဂရုစိုက်လွန်းတော့ ဘိက္ခုနီမ လုပ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ် မဟုတ်ပါလား”

“မှန်လိုက်လေ သမီးရယ်။ မယ်မယ်ရော ဖေဖေကြီးပါ ဖွင့်မပြောရက်လို့သာ ရှိနေကြတာ၊ သမီးကို မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေကြတယ်”

“ကဲ.... ဒီနေ့ အခုက စပြီးတော့ ပဋိညာဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်လဲ မပြုဘူး၊ ဘိက္ခုနီမလဲ မလုပ်ဘူး။ မယ်မယ်တို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ မယ်မယ်တို့ မျက်စိအောက်က ဘယ်တော့မှ မပျောက်စေရဘူး”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးကလေးရယ်....” ဟုဆိုကာ မိခင်ကြီး သိရိသုမနက သုမနဒေဝီကလေးကိုဖက်၍ နမ်းလိုက်၏။ ဤစကားကို ကြားရသောအခါ ဖခင်ကြီး အနာထပိဏ်က ဝိသာခါတို့လို မဟာလ္လတာ တန်ဆာကြီးပင် မဟုတ်စေကာမူ မဟာလ္လတာ တန်ဆာ နည်းပါးဖြင့် ကျောက်သံပတ္တမြား အပြည့်ချပ်အပ်သော ဝတ်စုံတစ်ပြုလုပ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် သုမနဒေဝီ အလေးအဖို့ ဝတ်ဆင်သည် ဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ပြုလုပ် ပေးကာမျှ ဖြစ်သည်။

နန္ဒ နှင့် သာဠတို့ အကြောင်းရပ်များမှာ ငမိုက်သား နန္ဒသည် တေဒဂ် အရှင် ဥပ္ပလဝဏ် ရဟန္တာမကြီးအား တောအတွင်း တပါးတည်း သီတင်းသုံးစဉ် ဗလက္ကာရပြုမှုကြောင့် ချက်ချင်းပင် မြေခွဲအမျှခံရသည်။ ဤသည်

ကိုအကြောင်းပြု၍ အားနည်းသော အမျိုးသမီး ဘိက္ခုနီ အရှင်မများ သည် နောင်အခါတွင် အလားတူ ကိစ္စမျိုး မပေါ်ပေါက်စေရန် ရဟန်း တော်များ အစောင့်အရှောက်နှင့် ကင်း၍မနေရဟူသော သိက္ခာပုဒ်တော် တရပ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

သို့ရာတွင် ငမိုက်သား မောင်သာဠသည်ကား ဝိသာခါ၏မြေးရင့်မကြီး ပင် ဖြစ်ပါလျက် ရဟန်းတော်တို့ ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစားကြွခိုက် လူ့ဘဝက သူ့ချစ်သူလေးဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမလေးကို ဗလက္ကာရပြုသည့် အကြောင်း ကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'သုန္ဒရီ' ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

အိမ်ထောင် မပြုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမ မလုပ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မိဘများနှင့် မခွဲမခွာတော့ပါဟု သုမနဒေဝီ ကလေးက ပဋိညာဉ်ပေးလိုက်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အခြားနည်းဖြင့် မခွဲမခွာရ တော့ပြီလော။ သင်္ခါရ ဆိုသည်ကြီးက ရှိပါချေသေး၏။

[၄]

လူ့အဖိုးတန်၊ လူလိမ္မာ ကလေးများ သေဖန်များ၍၊ လူပေ၊ လူတေ၊ လူ့ကလေးကုချေများ အသက် ရှည်နေကြသည်ကို တွေ့ရဖန် များသော အခါ သေမင်းကို အပြစ်တင်တတ်ကြ၏။ ရှင်သေမင်းရယ် ငဖြူကလေး တယောက်ကို ခေါ်မည့်အစား၊ ငမဲဆယ်ယောက်ကို ခေါ်ပါတော့ဟုပင် ပြောတတ်ကြသည်။ ဤအချက်သည် ဟုတ်မှန်သယောင်ရှိ၏။ အကြောင်း မှုကား- အနာထပိဏ်တို့ အိမ်သား တပြုံးကြီးတွင် အလိမ္မာကလေး၊ တအိမ်လုံး၏ အသည်းကြော်ကလေး သုမနဒေဝီကိုမှ ကွက်၍ အဖျား ရောဂါဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဖျားရောဂါမှာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု မရှိ၊ ရုတ်ခြည်း ဝင်လာသော ရောဂါဖြစ်၏။ မည်သည့် ရောဂါမျိုးမှန်း မသိရ။ သာဝတ္ထိတွင် ဤလို ရောဂါမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည်။ ကြီးစွာသော အဖျားဟုသာ သာမန်အားဖြင့် ခေါ်နိုင်ကြသည်။

မယ်သုမနကလေး ဖျားသည်ဆိုသည်နှင့် တအိမ်လုံး ပျာယာခတ်သွား သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ဆရာကျော်၊ သမား ကျော်များကို ချက်ချင်း ပင့်ခေါ်သည်။

မယ်သုမနလေးဖျားခိုက် အိမ်တွင် ဖခင်ကြီးမရှိ၊ အလှူ တခုသို့ သွား
 နေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလို အလှူများသို့ သွားရဖန် များသော
 ကြောင့် မည်သည့်အလှူသို့ သွားသည်ဟု သိမှတ်မထားတော့။ အလှူသွား
 သည့်အလုပ်မှာ နေ့စဉ် ပုံမှန် အလုပ်တခုကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ရိုးနေပြီ။ သို့ဖြစ်၍
 အိမ်သားများကို ဖခင်ကြီးသို့ သမီးကလေးသတင်းပို့ရန် သာဝတ္တိရှိအလှူ
 များသို့ လိုက်၍ ရှာနေရသည်။

မယ်သုမနကလေးက အိမ်ရာပေါ်သို့ရောက်သည်ဆိုကတည်းက “ဖေဖေ
 ကြီးကို အမြန်ခေါ်ပေးကြပါ” ဟု ပူဆာသည်။ ဆက်၍ “ကျွန်မကို မကု
 ကြပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မရောဂါကို ကျွန်မသိပါတယ်။ မသေခင် ဖေဖေကြီး
 ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဖေဖေကြီးကိုသာ ခေါ်ပေးကြပါ” ဟု ပြောသည်။

သေစကားပြောသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသာ ညှိုးသယောင်ရှိ၍
 မျက်နှာကလေးမှာမူကား ဝင်းဝင်းဝါဝါနှင့် ပြုံးနေသည်။ တကိုယ်လုံး
 ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ သမားတော်ကြီးက ကြီးစား၍ကု၏။ မျက်နှာ
 ကလေး ကြည်ကြည် လင်လင်နှင့် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုလျက်
 ရှိနေသည်။ အိမ်သားအချို့ ကျိတ်၍ ငိုသူ ငိုကုန်ကြပြီ။

မကြာမီ ဖခင်ကြီး ပျာပျာသလဲရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် သမီးအခန်း
 သို့ ဝင်ရာ၌မူ ပူရုပ်ကိုမြင်လျှင် သမီးကလေး အားငယ် နေမည်ကြောင့်
 အားတင်း၍ ပြင်လိုက်သည်။

သမီးကလေးအိပ်ရာဘေးတွင် ထိုင်မိလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မယ်သုမန
 က ဦးခေါင်းငဲ့၍ကြည့်ကာ “ဪ- ငါ့မောင်ကလေး ရောက်လာပေါ့
 ကိုး” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သမီးက ဖခင်ကြီးတယောက်လုံးကို “မောင်ကလေး” ဟု ခေါ်လိုက်
 သောကြောင့် အနာထပိဏ်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကေန္တ အဖျားရောဂါ
 ကြီးသောကြောင့် ငန်းဖမ်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးသည်။

“သမီး- သမီးလေး.... ဖေဖေကြီး ရောက်လာပြီလေ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊
 အခုပဲ ပျောက်သွားမှာပါ။ ဖေဖေတို့ရှိတယ်၊ ဆရာကြီးလဲရှိတယ်” ဟု
 အားပေးလိုက်သည်။

“အမကြီး သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး မောင်ကလေးရယ်။ အား
 ပေးမနေနဲ့တော့၊ ငါ့ မောင်ကလေးကို စောင့်နေတာပါ။ အခုပဲ သွားရ
 တော့မှာပါ”

သမီး...သတိထားလေ၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူး။
ဖေဖေကြီးတို့ မယ်မယ်တို့ ရှိနေတာပဲ”

“ဪ-သတ္တဝါတွေဟာ သည့်ပြင်ဟာတွေကို တွေ့ရကြုံရဖန် များ
ယင် ရိုးသွားတတ်ပေမယ့် သေခြင်းတရားအပေါ်မှာတော့ မရိုးတတ်ကြ
ဘူးနော်။ သေတယ်ဆိုယင် ပူပန်ကြတာချည့်ပဲ။ နို့ပေမယ့် ငါ့မောင်
ကလေးက တရားရှင်ဆိုတော့ သဘောပေါက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“သမီး.... သမီး.... သတိထားပါ သမီးကလေးရယ်”

“ထားပါတယ် မောင်ကလေး၊ သတိနဲ့ပြောနေတာပါ။ ကဲ- မောင်
ကလေးကိုရော၊ မယ်မယ်ကိုရော၊ တအိမ်သားလုံးကိုရော နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ
တယ်။ သမီးမှာ အပြစ်ရှိယင် သည်းခံကြပါ။ သွားအုံးမယ် မောင်
ကလေးရေ။”

ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် မျက်စိမှိတ်သွားသည်။ မေးရိုး အောက်သို့ကျသွား
သည်။ ငြိမ်သက်သွားသည်။ တအိမ်လုံး ငိုသံတို့ဖြင့် ကြက်ကြက်ညံသွား
သည်။ ယောက်ျားကြီးလည်းဖြစ်၊ တအိမ်လုံး၏ အကြီးအကဲလည်းဖြစ်၊
သောတာပန် ရင့်မကြီးလည်းဖြစ်သော အနာထပိဏ် အဖို့ကား ပူပန်လေ
သမျှကို မျိုသိပ်ကာ သမီးကလေး၏ မျက်နှာကို အသာအယာအဝတ်ဖြင့်
ဖုံးပေးပြီးနောက် မျက်နှာငုံ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ‘ဪ- သမီး
ကလေး ဒါလောက် သူတော်ကောင်းမကလေးဖြစ်ပါလျက် ဘယ်ဘဝက
ဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်၊ သေရာမှာတောင် ကယောင် ကတမ်းနဲ့ ငန်းဖမ်းပြီး
ကွယ်လွန်သွားရရှာပေတယ်’

[၅]

သမီးကလေးနှင့် မျက်နှာလှဲသည်နှင့် တပြိုင်နက် အနာထပိဏ်သည် ခေါင်း
ရင်း လေသာခန်းဆောင်ရှိ သီးသန့်အခန်းသို့ဝင်၏။ သောကကိုတရားဖြင့်
ဖြေသိမ့်သည်။ အခါတိုင်း သံဃာတော် နှစ်ထောင်မျှ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး
သော မဏ္ဍပ်ကို သမီးကလေးအတွက် တိုးခဲ့၍ သံဃာကုန် ပင့်စေသည်။

ဆွမ်းသွတ် ဆွမ်းကျွေးနေတိုင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာသည့်
အခါမှ လေသာဆောင်မှ ဆင်း၍ ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မောက်၌ ဝပ်တူး
ဦးချသည်။ သို့ရာတွင် သမီးကလေး သောကဖြင့် အပူရုပ် ဖြစ်နေသည်ကို

ရှက်စနိုးသောကြောင့် ခါတိုင်းလို ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များသို့ ကြည်
ကြည်လင်လင် မော်၍မဖူးနိုင်ပဲ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်မှာ သမီးကလေးကြောင့် သော
ကပွားလျက် ရှိနေရပါသည်။ ဖြေဖျောက်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား” ဟု
ငိုသံယဲ့ယဲ့ တွင် ဦးခေါင်းငုံ့၍ လျှောက်ထားသည်။

“ဒါယကာကြီး။ ။ ဒါယကာကြီးဟာ တရားရှင်ပဲ။ စဉ်းစဉ်းစား
စားနဲ့ လျှောက်ထားပါလေ။ အဘယ်သမီးအတွက် သောကရောက်နေရ
တာပါလဲ”

ဘုရားရှင်၏ အမေးစကားတွင် တရားပါနေသည်ကို သောတာပန်ဖြစ်
သော အနာထပိဏ်ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။ မှန်လှပေ၏။ သံသရာ
ဘဝခရီးတလျှောက်တွင် သမီးတွေ သားတွေ များခဲ့လှပေပြီ။ သားတွေ
သမီးတွေအတွက် သောကမီးတွေ များခဲ့လှလေပြီ။ အဘယ်သမီးအတွက်
ကွက်၍ ပူနေရမည်နည်း။ အတိတ်နှစ် ပစ္စုပ္ပန်သာ ကွာခြားသည်။ အလွန်
လေးနက် လှပသော မေးခွန်းတော်ပါတကားဟု သတိရလိုက်သည်။

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော် သတိရပါပြီဘုရား။ သို့ရာတွင် ဤမျှတရား
ပြည့်ဝသော သမီးကလေးဖြစ်ပါလျက် သေခါနီးတွင် ငန်းဖမ်းသော
ကြောင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွားသည်ကို သတိရလျက် ရှိနေပါသည်
ဘုရား”

“အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသလဲ ကျောင်းဒကာကြီး”

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော်ကို မောင်ကလေး မောင်ကလေးနှင့် ခေါ်
၍ စကားပြောသွားပါသည် ဘုရား”

“ကျောင်းဒကာကြီး။ ။ သုမနဒေဝီသည် ငန်း ဖမ်း သော ကြောင့်
ကယောင်ကတမ်း စကားပြောသွားခြင်း မဟုတ်။ သင့်ထက် တရားအား
ဖြင့် အဆင့်မြင့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် သင်သတိတရား ရစေရန် တရား
အလိုအားဖြင့် တမင်ခေါ်၍ သတိပေးသွားခြင်းမျှ ဖြစ်ပါသည်”

“အလို...သမီးလေးက တရားရှင်ကလေးလား၊ တပည့်တော်ထက်
တောင် အဆင့်မြင့်တဲ့ တရားရှင်လေးပါလား အရှင်ဘုရား”

“မှန်ပေသည်ဒကာကြီး။ သံဃာတော်များသို့ ရင်အုပ်မကွာ ဆည်း
ကပ်ခဲ့သော သုမနဒေဝီ ဒါယိကာမလေးသည် သံဃာတော်များ၏ တရား
ကို နာရ၍ သကဒါဂါမ်ဖိုလ်အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်

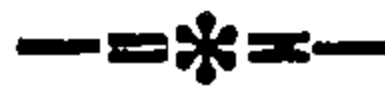
သောတာပန် အဆင့်မျှဖြစ်သော သင့်ကို တရားရှင် အမကြီးနေရာကနေ
၍ မောင်ကလေးဟု ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်”

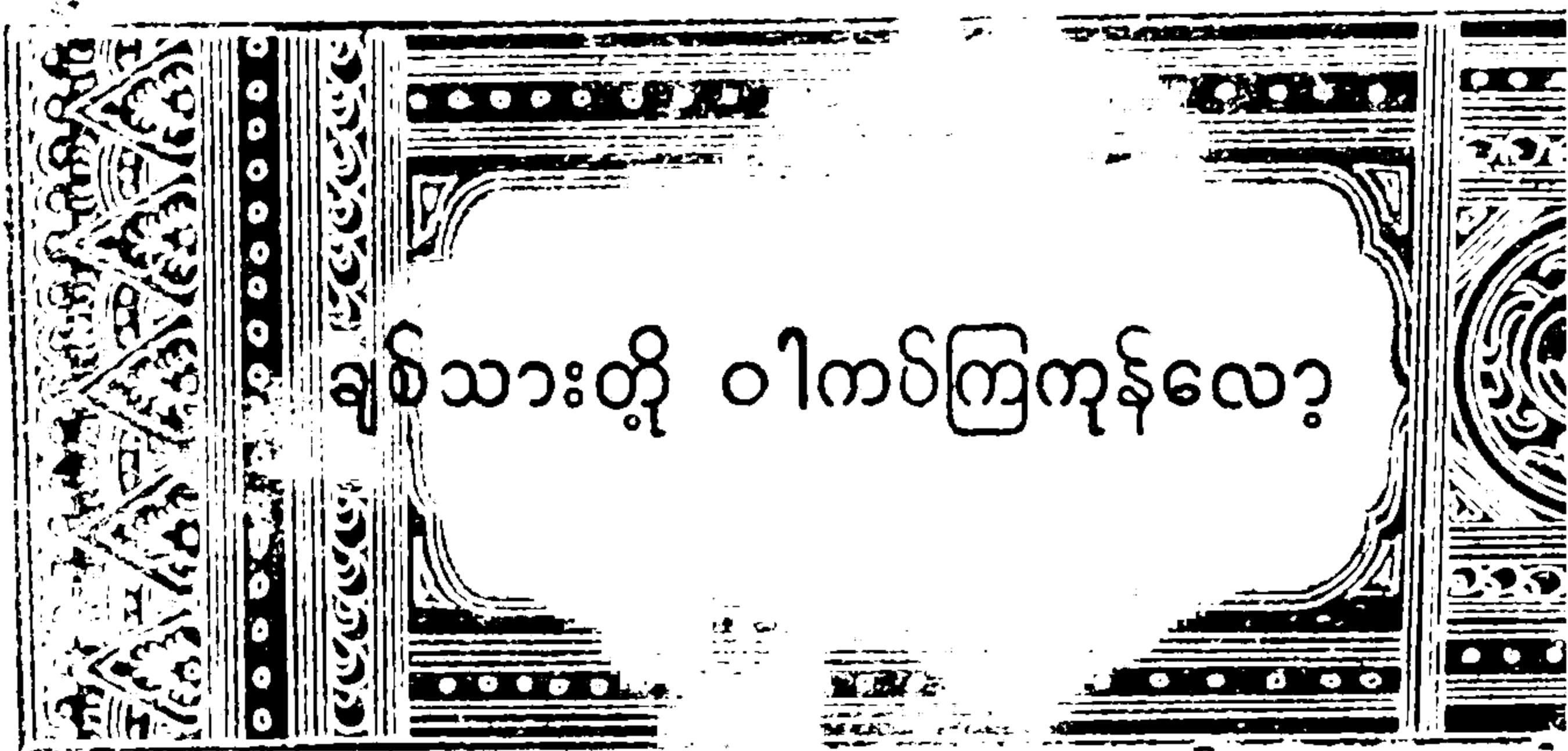
“ဝမ်းမြောက်လှပါသည် အရှင်မြတ်ဘုရား။ သို့ဆိုလျှင် သမီးကလေး
သည် အဘယ်ဘုံသို့ ရောက်သွားသည်ကို သိလိုလှပါသည်ဘုရား”

“တုသိတာဘုံ၌ ဖြစ်ပေသည် ဒါယကာကြီး”

“တပည့်တော်သောကကင်းပါပြီ။ သမီးကလေးသည် တပည့်တော်တို့
ထက် မြင့်မြတ်သော တုသိတာ ဘုံ၌ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။ တအိမ်
သားလုံးလဲ ဝမ်းမြောက်ကြပါလိမ့်မည်ဘုရား”

“တရားကို ကျင့်သုံးသူအဖို့ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၍ အနာ
ဂတ်တွင်လည်း ဝမ်းမြောက်ရသည်။ ဇာတိတည်းဟူသော ဘဝရှိသမျှ
ပတ်လုံး သေခြင်းသည်မြဲ၏။ နာခြင်းသည်မြဲ၏ အိုခြင်းသည်မြဲ၏။ အိုခြင်း၊
နာခြင်း သေခြင်းတို့မှ ကင်းလွတ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရန် ကျင့်သုံးကြ
ကုန်လော့” ဟူသော တရားတော်၏အဆုံး၌ ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားရှင်
ကြွချီတော်မူရာတွင် အနာထပိဏ်၏ တအိမ်လုံးမှာ သာဓုသံချင်း ဘဝဂ်
လျှံအောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ၏။ ။

ချစ်သားတို့ ဝါကပ်ကြကုန်လော့

[၁]

“ချစ်သားတို့။ ။ဒေသစာရီထွက်ချီကြကုန်လော့။ ဒေသစာရီထွက်ချီ၍ သင်တို့သိအပ်ပြီးသော ငါဘုရား၏တရားကို ဟောကြားကြကုန်လော့။ သို့ရာတွင် သင်တို့ သံဃာအင်အား နည်းပါးလှသေးသည်။ တို့ကြောင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ တကြောင်းတည်းသော ခရီးအတွက် နှစ်ပါးမကြပဲ တပါးစီသာ ကြ၍ ဟောကြားကြကုန်လော့”

ရှေးဦးစွာကား တရားအလင်းရောင်ပျံ့နှံ့စေလိုသည့်အဓိကစေတနာဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် စီစဉ်ခိုင်းစေခဲ့သော အမိန့်ဖြစ်၏။ သံဃာ့အင်အားကလည်း ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါးတို့မှစ၍ ယသသဌေးသား ရဟန်း ဖြစ်လာပြီးသည်အထိ ခြောက်ဆယ့်တပါးမျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ဝဲဩဃသံသရာမှ သတ္တဝါအများကို ကယ်တင်ရန်ဟူသော အဓိဆန္ဒ မဟာကရုဏာဖြင့်ဘုရားဖြစ်ရန်အရိုးကြေကြေအရေခန်းခန်းကြိုးပမ်းခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားဖြစ်လာ၍ မိမိရရှိအပ်သောတရား၏ လေးနက်မှုကို သိလာရသောအခါ အဝိဇ္ဇာ တဏှာအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် မြှေးယှက် ထူပိန်းလွန်းလှသော သတ္တဝါများအား မိမိတရားနှင့် မတန်ဟု ထင်မြင် မိကာ တရားမဟောဖို့ပင် ဆုတ်နှစ်ခဲ့မိပေသေးရာတွင် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း လျှောက်တောင်းပန်မှ မိမိဗုဒ္ဓဝါဒအရင်းအမြစ်ဖြစ်သော ဓမ္မကြာတရားကို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဤဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင်ပင် စတင်ဟောကြားခဲ့ရ၏။

ဟောလိုက်ပြန်တော့လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် မိမိတို့၏တရားလမ်းစဉ်အရ အလွယ်တကူပင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သာမဟုတ်၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင် ရဲဘော်

သုံးကျိပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယသ သဌေးသားအဖသည်လည်းကောင်း
ဟောမိလေသမ္ပပုဂ္ဂိုလ်များသည် လွတ်မြောက်ကျွတ်တတ်း ဝင်ကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သတ္တဝါတို့သည် သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အဝိဇ္ဇာကြေး
ညော်တို့ဖြင့် ထူပိန်းဟန်ရှိသော်လည်း တရားစစ်တရားမှန်ကိုသာ နာယူရ
လျှင် သံသရာဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်နိုင်သတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိကြောင်း
သိရှိလာရ၍ ဝမ်းမြောက်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွတ်ထိုက်သည့် ဗိုလ်လူများစွာ သတ္တဝါမှန်သမျှတို့အား
မိမိတပါးတည်း ဟောပြောချေချွတ်သည်ထက် တပည့်သံဃာများ၏ အကူ
အညီဖြင့်လည်း ဟောပြောချေချွတ်စေရသော် ပို၍ခရီးရောက်ဖို့ရှိသည်ဟူ
သော မဟာကရုဏာစေတနာရင်းဖြင့် ယသ သဌေးသား ရဟန်းဖြစ်အပြီး
တွင် ရှိလေသမျှသော တပည့်သံဃာ ခြောက်ဆယ့်တပါးအား အရပ်ရှစ်
မျက်နှာတို့သို့ ဒေသစာရီကြွချီ၍ တရားဟောချေချွတ်ကြရန် ခိုင်းစေခဲ့
ရ၏။

ယခုတော့မူ ဥရုဝေလစသော ကဿပညီနောင်တို့၏ ရှင်တထောင်လုံးပင်
ကျွတ်တမ်းဝင်လာကြ၍ လည်းကောင်း၊ ကာဠုဒါယိအထိ ကပိလဝတ်မှ
မိမိအား ပင့်လာကြလေသမျှသော အမတ်စေတမန်အားလုံး ရဟန်း ဖြစ်
လာကြ၍လည်းကောင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ဥပတိဿ ကောလိတတို့လို အခြေ
အရံ အသိုက်အဝန်းနှင့် သာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြသတို့ကြောင့်
လည်းကောင်း တပည့်သံဃာ အသိုက်အဝန်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံးကိုပင်
သင်္ကန်းရောင်တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးတော့လုမတတ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပေပြီ။

ဤတွင် အခွင့်သင့်လေသမျှ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အား တရား
ဟောပြော ကယ်ချွတ်ကြ၊ သာသနာပြုကြ ဟူသော မိမိ၏ မူလအမိန့်
အရ တပည့်သံဃာမှန်သမျှတို့အဖို့ ခရီးဒေသစာရီ လှည့်လည်၍ သာသနာ
ပြုရန်ဟူသော တာဝန်တရပ်သည် ရဟန်းဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင်
တည်ရှိနေခဲ့ပေရာ တာဝန်ရှိသည့်အလျောက်သည်း တပည့်သံဃာတိုင်းလို
လို ကြီးပမ်းကြသည်ကို တွေ့လာရ၍ ဝမ်းမြောက်ရပါ၏။ သို့ရာတွင်

တပည့်သံဃာအများ လှုပ်ရှားမှုများလာပြန်တော့လည်း ပြဿနာတရပ် ကြုံလာရပြန်၏။ ယင်းပြဿနာ၏ အဖြေကို ကျောင်းဒါယကာကြီး ဘုရင် မိမိသာရကပင် စတင်ပေးသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်သံဃာများ တရားဟော သာသနာပြု ထွက်ကြသည်မှာ ကောင်းမြတ်သော အလုပ်ဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နေ့လအခါခြေခင်းလက်ခင်းသာသောအချိန်များ၌ခရီးလှည့်လည်မှု ပြုသည် မှာ သင့်လျော်သော်လည်း မိုးရွာသည့်အတွက်မူ ပြဿနာအရပ်ရပ် ရှိနေ ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ မိုးရာသီဆိုလျှင် သာသနာတော်မှအပ တိတ္ထိများ ပင်လျှင် မိမိကျောင်း၌သာ နေထိုင်ကြသောကြောင့် ယင်းတိတ္ထိများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကဲ့ရဲ့ခံရဖွယ် ရှိခြင်း၊ လူများစွာ တို့သည် သီးနှံပင် မြက်ပင် စသည်တို့၌ အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆထားကြရာ သီးနှံစိုက်ခင်း ပေါများ သော မိုးရာသီ၌ ယင်းအပင်များကို ရဟန်းတော်တို့ နင်းမိသောအခါ ကဲ့ရဲ့ခံရဖွယ်ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးရာသီတွင် တပည့်သံဃာတို့အား ခရီးဒေသစာရီ မထွက် စေလျှင် သင့်လျော်မည် ထင်ကြောင်းပါဘုရား”

မှန်လှပေသည်။ ကျောင်းဒါယကာကြီး၏ လျှောက်တင်ချက်မှာ လျော် ကန်လှပေ၏။ မိုးလအခါ မိုးများသော မဇ္ဈိမတိုက်၌ လူသတ္တဝါတို့သာ မက ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန် တောနေ သတ္တဝါများပင်လျှင် မိမိတို့ အသိုက် အအုံ၌ ခိုအောင်း၍သာ နေကြသည့် သဘာဝရှိပေသည်။ သို့ပါလျက် ဤရာသီတွင် မိမိ၏ တပည့်သံဃာများသည် တလှုပ်လှုပ် တရှားရှားဖြင့် ခရီးဒေသစာရီ သွားလာနေကြခြင်းမှာ အများနှင့် ဆန့်ကျင်နေပေသည်။

တကြောင်းမှာလည်း တပည့်သံဃာများအဖွဲ့ သာသနာပြု ပရဟိတ လုပ်ငန်းအပြင် မိုးရာသီ၌ ငြိမ်သက်စွာ နေခြင်းဖြင့် ဂန္ဓီစူရ၊ ဝိပဿနာစူရ တည်းဟူသော မိမိ၏ အကျိုးကိုလည်း မိုးကာလပတ်လုံး ဆောင်ရွက်နိုင် ခွင့် ရကြပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းဒါယကာကြီး၏ လျှောက်တင် ချက်မှာ လျော်ကန်လှသည်အတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သဘောတူ ဝန်ခံကာ ယနေ့ည တပည့်သံဃာတို့ စည်းဝေးရာ အချိန်၌ သိက္ခာပုဒ် တရပ် ပညတ်တော်မူရန် သတိပြုတော်မူလိုက်၏။

[၃]

ထိုနေ့ညဉ့်ဦးပိုင်း သံဃာ့အစည်းအဝေး၌ ဘုရားရှင်သည် မိုးရာသီ၏အတွင်း ရက်များကို ရည်မှန်းတော်မူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ တရားဦးဟောခဲ့ရာ ဓမ္မစကြာ အခါတော်နေ့နှင့် ဆီလျော်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ပညတ်ချက် အမိန့်တော်တရပ် ချမှတ်ဟောကြားတော်မူ၏။

“ချစ်သားတို့။ ။မိုးလအခါ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှစ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့အထိ သုံးလတို့ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့ ရောက်ရှိရာ ကျောင်း၌သာ နေကြကုန်လော့။ အကြောင်းခိုင်လုံမှုမရှိပဲ မိမိနေသော ကျောင်းမှ အခြားသို့ ခရီးဒေသစာရီ မထွက်ကြကုန်လင့်။ မိမိတို့ကျောင်း၌သာ နေခြင်းဖြင့် ဓူရနှစ်ပါးကို ပွားများကြကုန်လော့။ ဝါကပ်ကြကုန်လော့” ။ ။

နှစ်ယောက်သား တွေကြရာဝယ်

[၁]

သုမိတ္တသည် ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် မြတ်လေးမြိုင် ဥယျာဉ်သို့ အတန်နောက် ကျမှ ရောက်လာ၏။ သို့သော် ဇေတမင်းသား တဦးတည်းကိုသာ မိမိ တောင့်တထားသည့်အတိုင်း တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းဇမြောက်သွား၏။

ဇေတမင်းသားက “ကြပါ၊ ကြပါ သဌေးကလေး။ ။တယောက် မျှော်လဲ မလာ၊ တယောက်မျှော်လဲ မလာနဲ့၊ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့တတွေ လာ မှ လာကြပါအုံးမလား ထင်နေတာ၊ သဌေးကလေး ရောက်လာလို့ တော် သေးတာပေါ့” ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီနေ့ အားလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇဂြိုဟ်က ရောက်လာတဲ့ ဟောဒီ ယမကာ အုံးကလေးကြောင့် အရှင် မင်းသားကို ဆက်ချင်လှတာနဲ့ ကြိုးစားပြီး အရောက်လာခဲ့ရပါတယ်”

“ကျုပ်ခြံထဲ ရောက်တဲ့အခါ အရို အသေတွေ သိပ်လုပ် မနေပါနဲ့ သဌေးကလေး။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နေရအောင်လို့ ချုံထဲလာကြတာ ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့ဗျာ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် အရှင်မင်းသား။ ။ နို့ပေမယ့် ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် ဆို၍ လူ့စည်းကမ်းကလဲ ရှိပေသေးတော့ ရိုသေသင့် သူကို ရိုသေရမှာပေါ့ အရှင်မင်းသား”

“မှန်ပါပေတယ်၊ နို့ပေမယ့် ဌာနာ ဌာန ကောသလ္လ- နေရာ ဌာန အားလျော်စွာ ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်ကလဲ ရှိပေသေး သကိုး။ ဒါကြောင့် လွတ်တော်တို့၊ ရုံးတို့လိုနေရာမျိုးမှာ ရိုသေနိုင်ပေမယ့် ဒီဥယျာဉ် ဒီနေရာမျိုးဆိုတာကတော့ အားလပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ စိတ်အေး

လက်အေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော် ပါးပါး နေထိုင်စားသောက်ဖို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေချင်းရယ်လို့ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်း ကြတဲ့ နေရာမှာ အရိုအသေဆိုတာ ပါလာယင် စိမ်းသွားသဗျ။ ဒီတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေစမ်းပါ သဌေးကလေး”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတိ အရှင်မင်းသား။ ။ မှန်လဲမှန်၊ အကျိုးလဲရှိတဲ့ စကားမျိုးကြားနာရလို့ ကျေးဇူးလဲ တင်လှပါတယ် အရှင်မင်းသား”

အရှင်မင်းသားချင်း ထပ်အောင် ရိုသေသမှုဖြင့် သုံးနှုန်း နေသည်ကို ရင်းနှီးလိုမှုဖြင့် ဇေတ မင်းသားက တားမြစ်နေသယောင် ရှိသော်လည်း ဇေတ မင်းသား ကိုယ်တိုင်ကလည်း သုမိတ္တကို သဌေးကလေးချင်း ထပ် အောင် မြောက်ပင့် ခေ၀ ဝေ၀ လျက်ရှိနေ၏။ စင်စစ်သော်ကား လူတို့၏ အထက်တန်းလောက၊ ဂုဏ်လောက ဟူသည် အဘယ်မျှ ရင်းနှီး ခင်မင်ကြ သည်ဆိုစေ၊ စွမ်းနိုင်သမျှသော ပင့်မြောက် ချီးပမှုများဖြင့်သာ ဝိုင်းပတ် ထားကြခြင်း မဟုတ်ပါလား။ စကားအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အမှုအရာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းများဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဇေတ မင်းသားတို့လို ဂုဏ်ရှိ၊ တန်ခိုးရှိ၊ မင်းစိုးရာဇာတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ် လိုက်သောအခါ မိမိ အကျိုးကို အမြဲတမ်း မျှော်ကိုးရသော သုမိတ္တ တို့လို ကုန်သည် တို့ကသာ အမြောက် အပင့် သာလွန်စမြဲ ဖြစ်၏။

သုမိတ္တသည် မိမိယူဆောင်လာသည့် ကြိမ်ခက်ကြိမ်နှယ်တို့ဖြင့် လှပစွာ ရက်လုပ်ထားသော ယမကာ အိုးကို ဇေတ မင်းသားသို့ တရိုတသေပေး ဆက်လိုက်သောအခါ ဇေတ မင်းသားက ဝမ်းမြောက်စွာ လှမ်းယူလိုက် သည်။

ဇေတဝန်ခေ၀ ဇေတ မင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို ဇေတ မင်းသားသည် အနာထပိဏ်သို့ ရောင်းလိုက်ရပြီးနောက် ဥယျာဉ်အစားရ၊ ရန်အတွက် ယခု မြတ်လေးဥယျာဉ်ကို ဝယ်ယူလိုက်သောအခါ ဇေတ မင်းသား၏ အသိုက် အဝန်းများသည် ယခုလို အလုပ်အားလပ်သည့် ညနေ၊ ညဦးခင်းအချိန်နှင့် အားလပ်ရက်များ၌ ဇေတဝန်မှာတုန်းကထက်ပင် ပို၍ စည်ကားလာ၏။ အကြောင်းမူကား- အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများနှင့် ပျော်ပျော်သာ နေတတ်သော ဇေတမင်းသားအဖို့ ကံကောင်းကံမ ဇေတဝန်ကိုကြမ်းခင်း ၍ ရောင်း၍ရလိုက်သော အနာထပိဏ်၏ ရွှေဒင်္ဂါးများဖြင့် သုံး၍မကုန်ဟု ဆိုရအောက်အောင် ကြွယ်ဝလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သာဝတ္ထိ၏ ဂုဏ်ရှိ၊ သရေရှိ မင်းစိုးရာဇာနှင့် လူကံထံ များအဖို့ အခြားပစ္စည်းပြည့်စုံမှုထက် ကိုယ်ပိုင် ဥယျာဉ်တခု ရှိဖို့လိုသည်။ ဥယျာဉ်ချင်း ပြိုင်ကြသည်။ အားလပ်ချိန်၊ အားလပ်ရက်များ၌ လူပြည့် ကျပ်သော သာဝတ္ထိမှ ကိုယ်ပိုင် ဥယျာဉ်များသို့ ယာဉ်မျိုးစုံဖြင့် အပြိုင် ထွက်ကြသည်။

မြတ်လေးဥယျာဉ်သည် ဇေတဝန်လောက် မကျယ်ဝန်း သော်လည်း သစ်ပင် ပန်းမန် အလှအပတူင်မူ ဇေတဝန်နှင့် သူနိုင်၊ ငါနိုင် ပြိုင်လောက် ၏။ အထူးသဖြင့် ဘေးပတ်လည်တွင် သရက်၊ ပိန္နဲစသော အပင်ကြီးများ ဖြင့် ဝိုင်းရံထားသော်လည်း မြတ်လေးကို နှစ်သက်သော မူလပိုင်ရှင်က အတွင်းပိုင်းတွင် မြတ်လေးပန်းရုံ ပန်းခက်တို့ဖြင့် အထူးပြု စိုက်ပျိုး ပြင်ဆင် ထားသောကြောင့် မြတ်လေးဥယျာဉ်ဟု ခေါ်သည်။

မင်းစိုးရာဇာ ဆိုသူများမှာ တန်ခိုးအာဏာရှိသော်လည်း အများအား ဖြင့် ဓနကြေးငွေပြည့်စုံသူများ မဟုတ်တတ်ကြ။ နိုင်ငံဦးဆောင်ဖြစ်သော ကောသလ ဘုရင် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဇေတဝန် အနီးတွင် တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်းဆောက်လုပ်မည့်ကိစ္စ၌ ငွေတသိန်းလာဘ်စားသည်ဟုကျော်ကြား ခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ပျော်ပျော်နေ၍ ပေါ့ပေါ့ သုံးတတ်သော ဇေတ မင်းသားအဖို့ အဘယ်ပုံ ဓနကြေးငွေ ပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် ယခင်ကဆိုလျှင် သုဒတ္တ (အနာထပိဏ်)တို့လို၊ သုမိတ္တတို့လို ကုန်သည် သဌေးမိတ်ဆွေများက တန်ခိုးအာဏာဖြင့် မသိမသာ လဲလှယ် ယင်း အကြိမ်များစွာ ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ ဇေတ မင်းသားအဖို့ ဇေတဝန် တည်းဟူသော အရင်းအနှီးဖြင့် တန်ခိုး အာဏာသာမက ရွှေသဌေးကလေး အဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဆိုလိုသည်ကား-တန်ခိုးအာဏာရှိသူအတွက် ငွေမလိုဟုဆိုလျှင် အဘယ် အရာ လိုပါသနည်း။ လိုသည်ကား ကမ္ဘာ့အစဉ်အလာ ယောက်ျားများ၏ ထုံးစံ အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်ကောင်းကို ချောင်း၍နေခဲ့သော ကုန်သည် သုမိတ္တအဖို့ ယနေ့ညနေခင်းတွင် မမျှော် လင့်ပဲ ဇေတမင်းသားနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ကြရာဝယ် လိုရင်းကိုစတင် ဗန်းခင်းလိုက်သည်။

“တမြန်နေ့က ရာဇဂြိုဟ်က ပြန်လာတော့ ရာဇဂြိုဟ်မှာ သတင်းထူးတခု ကြားလာခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်ဗျာ”

“ပြည့်တန်ဆာမ သီရိမာ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဆိုပဲ အရှင်မင်းသားရဲ့”

“န့မြောစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့၊ တချိန်က ရာဇဂြိုဟ်ကို ရောက် တုန်းက ရာဇဂြိုဟ်မှာ နာမည်ကြီးလွန်းလှတဲ့ သီရိမာနဲ့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ခဲ့မိသေးတယ်။ အလှမှာတော့ ရှာမှရှားတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲဗျာ”

“အလှဆိုသဟာ နှိုင်းယှဉ်ချက် ရှိစမြဲပါ။ အရှင်မင်းသားက ရိုးလွန်း တော့ သီရိမာထက် လှသူ့ကို မတွေ့ဘူးသေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပေမှာပေါ့”

‘ပြည့်တန်ဆာ’ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် အလုပ်သည် ယနေ့အချိန်၌ ရုန့်ရင်းသော်လည်း ထိုအချိန်ကမူ မင်းသိ၊ အရပ်သိ၊ နိုင်ငံတော် အသိ အမှတ်ပြု ဝေါဟာရနှင့် အလုပ် ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းအဆင့် အနိမ့်အမြင့်သာ ကွာခြားသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်တည်း မဆိုထားဘိ၊ လူအများ အကြား၌ပင် တရားဝင် ဆွေးနွေးနိုင်သော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများ အဖို့လည်း အကြင် အမျိုးသမီး တယောက်အား ဘုရင့်အစိုးရက ‘ပြည့်တန်ဆာ’ဟု အသိအမှတ်ပြု ခံရငြားအံ့၊ ထို အမျိုး သမီးအဖို့ ဂုဏ်ရှိတော့သည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား— ငွေကြေး တတ်နိုင်သော အထက်တန်းလွှာနှင့် မင်းစိုးရာဇာတို့အား အပန်း ပြေ အောင် ဖျော်ဖြေသော အလှပိုင်ရှင်ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သာဝတ္ထိမှာလဲ ပြည့်တန်ဆာထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် လို့ ကြာရပါကလား အရှင်မင်းသား”

“သာဝတ္ထိမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြည့်တန်ဆာတွေ ရှိနေသားဟာကပဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ရာဇဂြိုဟ်က သီရိမာတို့လို၊ ဝေသာလီက အမွပါလီတို့လို အရှင်မင်းသားတို့အသိအမှတ်ပြု ပြည့်တန်ဆာကိုပါ”

“မှန်ပါတယ်။ တော်ကြီးဘုရားရဲ့ စိတ်ကူးတခုပါပဲ။ တော်ကြီးဘုရား ဟာ ရာဇဂြိုဟ်ကို အင်မတန် အတုယူချင်သဗျ။ သာဝတ္ထိမှာ သဌေးတွေ အများကြီး ရှိပါလျက်နဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ကသဌေး ခေါ်လာလိုလာ၊ သာဝတ္ထိမှာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေ ရှိနေပါလျက် ရာဇဂြိုဟ်ကဘုရားကို ပင့်လာလိုလာနဲ့”

“ရာဇဂြိုဟ်ကဘုရားကို ပင့်လာတာကတော့ သာဝတ္ထိအဖို့ အကျိုးရှိရိုး အမှန်ပါ။ သူတော်ကောင်းတွေ အများကြီး ပွားများ လာတယ်

မဟုတ်ပါလား။ အရှင်မင်းသားတောင် အကျိုးရှိပေသေးတာကပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“အကျိုးရှိတာ မရှိတာကို မပြောလိုပါဘူး။ တော်ကြီးဘုရား စိတ်ကူး ယဉ်တာကိုသာ ပြောတာပါ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကြားရတဲ့သတင်း မှန်တာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်။ တခါက တော်ကြီးဘုရားက ကျုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆွေးနွေး ဘူးပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီကိစ္စက မလွယ်ပါဘူး။ မျက်နှာကြီးပိုင်းက လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့သူ ရှိမှ ဖြစ်မှာပါ”

“အဆင်းရော အချင်းပါ ဆိုသလို လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့သူကလေးကို တွေ့ထားလို့ ဒီကိစ္စကိုဆွေးနွေးမိတာပါ အရှင်မင်းသား”

“အမယ်... သဌေးကလေးတို့က တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကျုပ်တို့တော့ သာဝတ္ထိမှာ မကြားမိသေးပါဘူး။ အမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဒေဝပါလီပါတဲ့... အရှင်မင်းသား၊ အရှင်မင်းသားတို့ အဆင့်ကို ရောက်ခွင့်မကြုံသေးလို့ မတွေ့သေးတာပါ။ အကယ်၍များ အရှင်မင်းသား တွေ့ရမယ်ဆိုယင်...”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါကလား သဌေးကလေး”

“ရဲ့ရဲ့ ဆိုဝံ့တဲ့ စာပါ။ သူ့ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ တကယ်လို့များ အရှင်မင်းသားတို့က သဘောတွေ့မယ်ဆိုယင် တော်ကြီးဘုရား ရည်မှန်း ချက် အတိုင်း အသိအမှတ် ပြုပေးဖို့ပေါ့လေ။ သူကလေးကလဲ အရှင် မင်းသားကို အင်မတန်မှ ဖူးတွေ့ချင်နေပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ သမင်မှန်း၊ ရှင်မှန်းကဲ့ပြားသွားအောင် နောက်လကွယ် အားလပ်ရက်လောက် တွေ့ကြွယ် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းလှပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် ဒီမြတ်လေးဥယျာဉ်ကို နံနက်ပိုင်းကကဲက ရောက်နေအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ အရှင်မင်းသားက သာ အဲဒီနေ့ စောင့်ကြိုတော်မူပါ။ လိုလေသေးမရှိ တနေ့လုံး သူ ပြုစုပါ လိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုယင်တော့ အဲဒီနေ့မှာ အရှင်မင်းသား တံဦးထဲ ဆိုယင် ပို သင့်လျော်ပါလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ဒါတွေ ကျုပ်စီစဉ်ထားပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းသား”

[၂]

ဤတွင် မလည်မဝယ် တောသားရဟန်းကလေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာ၏။
 ဘုရားရှင်သည် သူတို့ကျေးရွာသို့ အမှတ်မထင် ဒေသစာရီ ကြွရောက်
 တော် မူလာခဲ့၏။ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပုံတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည် ဆိုက
 တည်းက ရဟန်းကလေးသည် တရားတစုံတရာရရှိ၍လည်းမဟုတ်၊ အခြား
 တစုံတရာအကြောင်းကြောင့်ဟူ၍လည်းမဟုတ်၊ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်တော်နှင့်
 ရောင်ခြည်တော်အစုံကို ကြည်ညိုစွဲမက်သော အကြောင်းတခုတည်းဖြင့်ပင်
 သာသနာ့ဘောင်သို့ ကူးဝင်ကာ ဇေတဝန်ရှိ ဘုရားရှင်၏ထံတော်အနီးသို့
 ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုကြသူများအနက် အဆင်းတော်ကို ကြည်ညိုသူက
 ရာခိုင်နှုန်း အများဆုံး၊ အသံတော်ကို ကြည်ညိုသူက ဒုတိယ အများဆုံး၊
 တရားတော်ကို ကြည်ညိုတတ်သူက အနည်းဆုံးဟု ကျန်းဂန်အဆိုရှိ၏။ ကိုယ်
 တော်ကလေးကား - ပထမအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။ စာသံပေသံဖြင့်
 လှလှပပပြောရသော် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာသမားဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ကိုယ်တော်လေးသည် ဘဝသံသရာက အဆင်းအလှူ ကောင်းမှုဖြင့်
 အခြေခံလာခဲ့သူ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ကိုယ်တော်ကလေး
 ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယောက်ျား ချင်းပင် ချီးကျူး ရလောက်အောင်
 အဆင်းအင်္ဂါပြေပြစ်လှပသူ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော်ကို ကြည်ညိုလှသူ ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်း
 ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော်ကိုသာ
 မပြတ်ဖူးတွေ့ကြည်ညိုနေလိုသည်။ ဇေတဝန်တွင် သီတင်းသုံးသောကြောင့်
 ဘုရားရှင်နှင့် တကျောင်း တဖွဲ့တည်းနေရသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင်
 တရားဟောချိန်၊ ဆွမ်းခံထွက်ချိန်စသော ကြီးကြား အချိန်များတွင်သာ
 ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့နေရသည်ကို ကိုယ်တော်လေး အားမရ။

အရှင်အာနန္ဒာတို့လို ဘုရားရှင်အနီးတွင် မပြတ် ဖူးတွေ့နေရဖို့ရန်က
 လည်း အခွင့်အရေးမသာ။ မပြတ်ဖူးတွေ့ရအောင် ကြိုးစား၍ ဘုရားရှင်၏
 ရူပကာယတော်ကို အကြည်ညိုလွန်သော ဝက္ကလိမထေရ်အား ဘုရားရှင်က
 ကဲ့ရဲ့ဆုံးမတော်မူသည်ကို ကြားနာရသဖြင့်လည်း မပြတ်ဖူးတွေ့ဖို့ရန် မကြိုး
 စားဝံ့။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်လေး ကြိုးစားနိုင်သည်မှာကား ဘုရားရှင်အား တိုက်ရိုက်ဖူးတွေ့ခွင့် ကြုံချိန်များတွင် ဖူးတွေ့ပြီးနောက် မဖူးတွေ့နိုင်သည့် အချိန်များတွင်မူ မိမိအာရုံတွင် ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော်အား တိုက်ရိုက် ဖူးတွေ့နေရသကဲ့သို့ ထင်မြင်အောင် ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ပေါက်ရောက်လာသည်အထိ ကြိုးစားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူထားသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအမျိုးအစား ၄၀ တည်း ဟူသော သမထ ဘာဝနာအလုပ်၌ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာတပါး ပါရှိသည်။ ယင်းဘာဝနာတို့ကို အထပ်ထပ်ရှုမှတ်သောအခါ ယောဂီ၏ အာရုံတွင် မျက်စိမှိတ်ထားသော်လည်း မျက်စိဖြင့် တိုက်ရိုက် ထိတွေ့ရသကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်စွဲမြဲ၍ လာသည်ကို ဥဂ္ဂဟနိမိတ်ဟု ခေါ်သည်။ ကိုယ်တော်လေးသည် ဤနည်းဖြင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံကို အထပ်ထပ် ရှုမှတ် ကြိုးစားလိုက်သောအခါ ဥဂ္ဂဟ နိမိတ်အဆင့် ပေါက်ရောက်သည်အထိ တိုးတက်လာသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်သည်။

ကသိုဏ်း ဟု ဆိုအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း နည်းလေးဆယ်၌ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကသိုဏ်း မှာ မြေကသိုဏ်း၊ ရေကသိုဏ်း၊ မီးကသိုဏ်းတို့ကဲ့သို့ကား ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ထင်းထင်းကြီး မပေပါနိုင်။ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်များနှင့် ပုံတော်တခုလုံးကို ဖမ်းယူရာ၌ အာရုံကျယ်ပြန့်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပွားများဖန်များ၍ အလေ့အထုံကြီးမားသူအဖို့ ဘုရားရှင်ပုံတော်သည် ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ထင်ရှား ပေပါပေါက်လာရသည်သာဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတို့ အခက်မှာကား ရရှိပြီးသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအဆင့်ကို မပျောက်မပျက်အောင်၊ လျှောက်ကျမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရေးပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရေးမှာ ပြင်ပအာရုံမျိုးစုံတို့ ဝင်ရောက်မလာနိုင်သော ဆိတ်ငြိမ်သည့်နေရာ လို၏။ ဆိတ်ငြိမ်သည့် နေရာဟူသည်ကား တောပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကတောကို အထပ်ထပ် ချီးကျူးတော်မူပါကလားဟု သဘောပေါက်လာရသည်။

ဇေတဝန်သည် လူတို့နေရာနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဆိတ်ငြိမ်သည့်နေရာမှန်၏။ သို့ရာတွင်ဆိတ်ငြိမ်မှုကို မပြတ် လိုလားသော ယောဂီအဖို့ကား ဆိတ်ငြိမ်မှုအပြည့်အဝရရှိသည့် နေရာဟု မဆိုနိုင်ပြန်ပေ။ အကြောင်းမူကား-ကျောင်းကိစ္စ၊ ရဟန်းကိစ္စ ထေ့လာကိစ္စတို့ ရှိနေသည်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့မပြတ် ဝင်ထွက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်လေးအဖို့ ဆွမ်းခံ ဆွမ်းစား တရားနာကိစ္စမျိုး မှ လွဲလျှင် ဆိတ်ငြိမ်မှု ရနိုင်သော နေရာလို့လာ၏။ ဆိတ်ငြိမ်သည့် နေရာဆို၍ တောတောင်တို့သို့လည်း ဘုရားရှင်နှင့် ဝေးမည်ကြောင့် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် မထွက်နိုင်ပြန်ပေ။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်နှင့်လည်း မဝေး။ ဆိတ်ငြိမ်သည့်တောဟုလည်း သူ ယူဆသော နေရာတခုကို မြင်လာ၏။ ထိုနေရာသည်ကား သူ ဆွမ်းခံကြံ သည့် မြို့ပြင်လမ်းဘေးတွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ မပြတ်တွေ့မြင်နေရသော ဥယျာဉ် တခုပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုဥယျာဉ်သည်ကား ဖော်ပြပါ ဇေတမင်းသား၏ မြတ်လေးဥယျာဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပြင်ပမှ ကြည့်သော် မြတ်လေးဥယျာဉ်သည် တောအုပ်ကလေးတခု သဏ္ဍာန် ပမာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဥယျာဉ်တို့ အတွင်းရေး၊ ဥယျာဉ်တို့၏ အကြောင်းကိုကား မလည်မဝယ် တောသားကိုယ်တော်လေးအဖို့ ဘာမျှ မသိ။ ထို့ကြောင့် နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ယင်း ဥယျာဉ်၏ သစ်ပင်တပင်အောက်တွင် မိမိ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းလက်စ ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ တရားအလုပ်ကို လုပ်မည်၊ ညဦးပိုင်း တရားနာချိန်အထိ တနေ့ လုံး ထိုင်မည်ဟု အာရုံကပ် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

[၃]

ဥယျာဉ် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသောအခါ အတွင်းတွင် ပြင်ပ အမြင် ဖြင့် မိမိထင်ခဲ့သလို သစ်ပင်၊ တောအုပ် သက်သက်မျှမဟုတ်။ ပန်းရုံ၊ ပန်းချို၊ ပန်းမျိုးစုံ၊ ရေကန်တို့ဖြင့် လှပစွာ ပြုပြင် ထားသော သာသာ ယာယာ အနေအထားကို တွေ့ရ၏။ သစ်ပင်နှင့် ပန်းရုံတို့ အလယ်တွင် ကွယ်မြုပ်၍ နေသည့် လှပသော အဆောက်အအုံ တခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပန်းရုံတို့ တသင်းသင်း မွှေးကြိုင်နေသည်မှတစ်ပါး လူစလူနဟူ၍ကားမတွေ့ရ။ သို့ရာ တွင် ယင်းအဆောက်အအုံ၏ လေသာ တံခါးရှက်အကြားမှ ဥယျာဉ်တွင်း သို့ ဝင်လာသော မိမိအား ချောင်းကြည့် အံ့ဩလျက်ရှိသော အမျိုး သမီးကလေးကိုမူ ကိုယ်တော်လေး မမြင်ရ။

သုမိတ္တ၏ အစီအစဉ်အရ အမျိုးသမီးလေး ဒေဝပါလီသည် မင်းသား ကြီးအား တနေ့လုံး ဖျော်ဖြေနိုင်ရန်အတွက် စောစောပိုင်းကပင် မြတ်လေး ဥယျာဉ်သို့ ရောက်ရှိနေရကား မင်းသားကြီးကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် မင်းသားကြီး မရောက်လာသေး။ ရောက်လျှာ သူသည်ကား မမျှော်လင့်သော ရဟန်းတော်လေးတပါး ဖြစ်နေ၍ ဒေဝပါလီ အံ့ဩ သည်။ သို့ရာတွင် တယ်ချောတဲ့ကိုယ်တော်လေးပါလားဟုလည်း ဒေဝပါလီ အံ့ဩသည်။

ကိုယ်တော်လေးအဖို့လည်း မိမိအထင်နှင့်အမြင် လွဲနေသယောင်ရှိသော ကြောင့် ရှေ့တိုးရဲတော့မယောင်၊ ကျောင်းသို့ပဲ ပြန်ဆုတ်ရတော့မယောင် ဇဝေဇဝါဖြင့် တစုံ တယောက်များ ရှိနေမည်လား၊ မိမိ အလုပ်တွင် အနှောင့်အယှက် ရှိလေတော့မည်လားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်၏။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည့် လူစု၊ လူနု မတွေ့ရ။ မိမိအဖို့ သစ်ပင်တပင်ရှိလျှင် လုံလောက်သောကြောင့် လာမိသည့်လက်စနှင့်ပင် နောက်မဆုတ်တော့ပဲ ဤတနေ့အဖို့တော့ ဤမှာပဲ သတင်း သုံးတော့မည်ဟု မြတ်လေးရုံများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော သရက်ပင်ကြီးတပင်အောက်သို့ သွားရောက်ကာ ပခုံး တွင်ပါလာသော နေရာထိုင် သင်္ကန်းပိုင်းကလေးကိုခင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေဝပါလီ မျှော်လင့်စောင့်ကြိုနေသော မင်းသားကြီးသည် ထိုနေ့က သုမိတ္တနှင့် အသေအချာ ချိန်းဆို ထားခဲ့သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်သည် အထိ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်မလာသေးပေ။ လာရောက်ဖို့ အသေအချာ ပြင် ဆင်ထားသော်လည်း အရေးကြီးသော မင်းရေးကိစ္စတရပ် ပေါ်ပေါက် လာသောကြောင့် ထိုနေ့အဖို့ မင်းသားကြီး ရောက်မလာနိုင်တော့သည်ကို ကား ဒေဝပါလီ မသိ။

ပြည့်ကံကျွေးမလေးအဆင့်မှ အသိအမှတ်ပြု ပြည့်တန်ဆာ အဆင့်သို့ တိုးတက်နိုင်ရန်အတွက် တန်ခိုးအာဏာ၏ ခလုတ်ဖြစ်သော မင်းသားကြီး အား အဘယ်ပုံ ပြုစုလိုက်မည်၊ ယုံယ ပိုက်ထွေးလိုက်မည်ကို ဒေဝပါလီ မောင်းတင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် အချိန် ကြာမြင့်သည်အထိ မရောက်လာသည်က ခက်သည်။

စောစောပိုင်းက မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာသော ရဟန်းတော် လေးကိုသာ တွေ့နေရ၏။ ကိုယ်တော်လေးသည် မိမိရှိနေသည်ကို သိဟန် မတူပဲ သရက်ပင်ကြီးခြေရင်းတွင် တနေ့ခင်းလုံး ထိုင်လျက် ရှိနေသည်ကို အိမ်မြင့် ပြတင်းအကွယ်မှ ဒေဝပါလီ တွေ့မြင်နေရ၏။

မြတ်လေးဥယျာဉ်သည် ကျေးသံ ငှက်သံ ကလေးများနှင့် ပန်းရနံ့တို့မှ တပါး တနေ့လုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်မှု၊ ပန်းကွယ်မှု

ဟူသည်မှာ သူတော်ကောင်း တရားသမားတို့အဖို့ လာဘ်ကြီးတပါး ဖြစ်
 သော်လည်း လူသာမန်တို့အဖို့မ ရန်သူဖြစ်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမူကား-
 တရားသမားဟူသည် မိမိခန္ဓာ၏ အဇ္ဈတ္တ ကိုယ်တွင်းပိုင်းသို့သာ ကာယာ
 နုပဿနာ၊ စိတ္တာနုပဿနာအလုပ်ဖြင့် ရှုမှတ်ပွားများသူဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်လေ
 ကောင်းလေဖြစ်သည်။ လူသာမန်တို့အဖို့မူကား - ပြင်ပအာရုံ တခုနှင့်
 မပြတ်ထိတွေ့နေရဖို့ လိုပေရာ၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၊ ပုန်းကွယ်ခြင်း များသည်
 ပြင်ပမှ အတိုက်အာရုံတို့ ကင်းပြတ်ရာဖြစ်သောကြောင့် အန္တရာယ် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေဝပါလီအဖို့ ဆိတ်ငြိမ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာ
 သည်။ တနေ့လုံး တလိမ်လိမ် တလွန်လွန်နှင့် နေခဲ့ရသည်မှာ ညနေစောင်း
 အချိန်သို့ပင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ရဟန်းကလေးကို ပြတင်း
 အကြားမှ ချောင်း၍ ချောင်း၍ ကြည့်သည်။ ကြည့်လိုက်တိုင်း ပုံစံမပျက်
 မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်သာ ရှိနေသော ရဟန်းကလေးကို တွေ့ရသော
 ကြောင့် ဒေဝပါလီ အံ့သြမိ၏။ သူလဲပဲ တယောက်ထဲ၊ သူကတော့ ငါ့လို
 ဘာကြောင့် မပျင်းပါလိမ့်။

ရဟန်းကလေးကို ချောင်း၍ ကြည့်သည်မှာ စကား မပြောရသော
 အဖော်အဖြစ်သာ အပျင်းပြေ ကြည့်သည် မဟုတ်။ လှသော၊ နှံ့ပျိုသော
 ရဟန်းကလေး၏ ရုပ်အဆင်းကိုလည်း စွဲမက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ရဟန်းကလေးမှာ လှရုံ၊ နှံ့ပျိုရုံသာ မဟုတ်။ ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့မျက်နှာ
 ကလေးမှာ ဝင်းကြည်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသောကြောင့် ဒေဝပါလီ
 တစထက်တစ ပို၍ စွဲမက်လာသည်။

အလှဟူသည် ရှားပါး၏။ လူတိုင်းသည်၊ အထူးသဖြင့် အလှကြိုက်
 သော အမျိုးသမီး တိုင်းသည် မိမိကိုယ်ကို လှသည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။
 လှသည်ဟုထင်ဦးတော့ လှစေရန်အတွက် အဝတ်မျိုးစုံ၊ အဆင်တန်ဆာ
 အဖုံဖုံ၊ ပန်းနံ့သာ အထုံထုံတို့ဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ပြင်ဆင်
 ခြင်းဖြင့် လှသည်ဟု ထင်စမြဲ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တကယ်အလှကား မဟုတ်။ မလှသည်က တခြား၊ ပြင်ဆင်
 မှုက တခြားသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလှကြိုက်သော လူ
 သတ္တဝါများသည် အလှကို အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်သောကြောင့် တကယ်
 လှသော ပန်းကလေးများကို စွဲမက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားသည် မိန်းမနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အများအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်
 အချိုးအဆစ် ကျန၍ အလှသာစမြဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာမူကား

ပြေပြစ်လှပခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်ကလေးကား မျက်နှာရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ တကိုယ်လုံး လှသဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ သင်္ကန်းမတင်သော ယာဘက် လက်ရုံးသည် ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ ပြေချော ဆွယ်ကျလျက်ရှိသည်။ တင် ပျဉ်ခွေထိုင်ရာမှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော ခြေသလုံးနှင့် ခြေဖမ်း၊ ခြေဖျား ကလေးများမှာ ပြည့်ဖြိုးဝင်းဝါလျက် ရှိ၏။

ဒေဝပါလီသည် စဉ်းစားယင်းနှင့်ပင် ကိုယ်တော် ကလေး၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တော်လေးကတော့ သူ့ကိုမြင် ဟန်မတူ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ တရားအာရုံကိုရှုမှတ်ယင်း မျက်လုံးအစုံကို မွှေး စင်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါဒေဝပါလီအဖို့မခံချင်စိတ်ကလေးဝင်၍လာသည်။ အကြောင်း မှုကား- မိမိအနီးသို့ ရောက်၍ မိမိအလှကို တွေ့လျှင် မတုန်လှုပ်သော ယောက်ျားဟူ၍ မတွေ့ခဲ့ဘူးရာမှ ယခုသော် မိမိကိုယ်တိုင်က သူ့အနီးသို့ ရောက်လာပါလျက် မျက်လုံးကိုမှ ဖွင့်၍ ကြည့် ဖော် မရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ခြေကျင်းအဆင့်ဆင့် ဝတ်ဆင် ထားသော ခြေထောက် ကလေးများဖြင့် တချင်ချင်မြည်အောင် ဆောင့်၍ နင်းလိုက်ကာ ပါးစပ် မှလည်း အဟမ်း- အဟမ်းဟု အသံပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်လေး၏ မျက်လုံးများသည် ပွင့်လာပြီဖြစ်၏။ ပွင့်လာ၍ ရှေ့တူရှုတွင် မိမိရင်ခွင် အတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက် လူတော့မတတ် ရှိနေသော အကြင်ရူပါရုံကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျင်စက်ဖြင့်ရုတ်ခြည်း တို့ထိခံလိုက်ရသည့်ပမာ အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားသည်။ အကြောင်းမှုကား- ရူပါရုံသည် လှသောအမျိုးသမီးကလေး၊ လှသော အမျိုးသမီးကလေးမျှ မက ပခုံးမှ ခြေဖျားအထိ အမျိုးသမီးတို့ လျှိုဝှက်အပ်သော ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် တို့ကို ပါးလှသော ခြုံထည်ကလေးဖြင့်သာ မလုံ့တလုံ့ မပေါ့တပေါ့ ဝတ်ဆင်၍ ထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုမျှမက အမျိုး သမီးကလေးက မိမိအား ပြုံးရှင်စွာ ကြည့်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရ သည်။

“ကိုတော်လေး။ ။ ခုအချိန် ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ငါတို့ နှစ်ယောက် ထဲသာ ရှိကြပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေး မပျင်းဘူးလား” ဟု ဒေဝပါလီက စတင်လိုက်သည်။

“ဒကာမလေး။ ။ ငါကား- ရဟန်းဖြစ်ပါ၏။ သင်သည် လူသား စစ်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ”

ကိုယ်တော်လေး၏ စိတ်ထဲတွင် ရုတ် ခြည်း ပေါ်လာသည် ကား- ဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ သတ္တ သတ္တာဟ စံနေကာ အပန်း တော်ဖြေရာ၌ မာရ်နတ်၏ သမီးများသည် တရားတော်သခင် ဘုရားရှင်ကို လာရောက်နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးကြသည်ကိုပင် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း မိမိအား ဒေဝစွာရာတယောက်သည် လာရောက်ဖျက်ဆီးလေပြီလား။

“လူသားစစ်စစ်ပါ ကိုယ်တော်လေး။ ။ မယုံလျှင် ထိကိုင် ပွေ့ပိုက်၍ ကြည့်နိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကိုယ်တော်လေး၏ ရင်ခွင်သို့ ငါ ဝင်ရောက် ခဲ့ရပါမည်လား” ဟု ဆိုကာ ကိုယ်တော်ကလေး၏ ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်တော့ မည့် အသွင်ဖြင့် ရှေ့သို့ တလှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး။ ။ ငါကား- ရဟန်းဖြစ်၍ တရားအားထုတ် နေသူဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ မရှိဘူးထင်၍ ဤနေရာတွင် လာရောက် အား ထုတ်မိပါသည်။ ယခုတော့- ”

“ကိုယ်တော်လေး လာရောက်စကပင် မလှမ်း မကမ်း၌ ငါရှိနေခဲ့ပါ သည်။ ငါ့ကို အလိုရှိ၍ ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည် မဟုတ်ပါလား”

“မဟုတ်ရပါ ဒကာမလေး”

“ယခင်က မဟုတ်သော်လည်း ယခု ဟုတ် ပြီ ဆို ပါ တော့။ ငါတို့ နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိပါသည်။ မည်သူမျှ မမြင်မတွေ့နိုင်ပါ”

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး”

“ကိုယ်တော်လေး။ ။ အသင်တို့ တရားဟူသည် ချိုမြိန်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကာမဂုဏ်သည်လည်း ချိုမြိန်လှစွာ၏။ သို့သော် တရားဟူသည် အချိန်မရွေး၊ အရှယ်မရွေး၊ နေရာမရွေး ကျင့်သုံးနိုင်၏။ ကာမဂုဏ်ကို မူကား အခွင့်အလမ်း ကြုံမှသာ ခံစားနိုင်သည်။ သင့်အဖို့ အခွင့်အလမ်း သာလျက် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလော”

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး” ဟုပင် တောင်းပန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤတကြိမ် တောင်းပန်ခြင်းမှာ ပထမအကြိမ်လောက်တော့ မသွက်လက်။ စဉ်းစားပြီးမှ နှေးကွေးစွာ တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား-

ဒေဝပါလီ၏ အကြောင်းပြ ဆွေးနွေးချက်မှာ တရားသဘော မခိုင်မာလှ သေးသော ကိုယ်တော်လေးအဖို့ ဆွတ်မည့်သူ အသင့်တွင် ညွတ်ချင်လာ ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ကိုတော်လေး။ ။ ငါတို့ကြားဘူးသည်ကား တရားအလုပ် ဟူသည် ကာမဂုဏ်ကို ပြည့်စုံစွာ ခံစားပြီး၍ အိုမင်းရွယ်ရင့်ချိန်မှ ကျင့်သုံးကြသည်။ သင်သည် ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တပည့်မဟုတ်ပါလော။ ဂေါတမဘုရား ရှင်သည်ပင်လျှင် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားပြီးမှ တရားကျင့်သုံးသည် မဟုတ်ပါ လော။ သင့်မှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုလှစွာသေး၏။ တရားကျင့်သုံးရန် အချိန်တွေ များစွာကျန်ပါသေးသည်”

ဤတချီတွင်မူကား ကိုယ်တော်လေး ငေးငိုင်သွားပြီဖြစ်၏။ မျက်လုံး ဖွင့်စဉ် တွေ့လိုက်ရသော ဆန့်ကျင်ဘက် ဝိသဘာဝ အမြင်အာရုံတို့ကြောင့် မျက်လုံးများကို အားတင်း စုံမှိတ်ထားခဲ့ရာမှ ယခုသော် ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက် မိပြီ ဖြစ်၏။

ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် အမြင်အာရုံမှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာ သည်ကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား ယခင်က မပေါ် တပေါ်မျှသာ ရှိခဲ့ရာမှ ယခုသော် ဒေဝပါလီက ခန္ဓာကိုယ်လေး အထက်ပိုင်း တခုလုံးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက အောက်ပိုင်းတွင်လည်း အဝတ် ကလေး လှမ်းတင်ထားသည် ဆိုရုံမျှသာ ရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး” ဟူသော စကား ထွက်ပေါ်မလာတော့ ပေ။ ဖွင့်လိုက်မိသော မျက်လုံးမှာ မျက်တောင်မှ ခတ်မိပါလေစ မသိ။ ဒေဝပါလီ တကိုယ်လုံးသို့ ငေးငိုင်စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ ကိုယ်ကလေးကို အလိုက်သင့် တစောင်းလှကာ ကာမဂုဏ်အခိုးအငွေ့များကို လွှတ်သော သဘောအားဖြင့် ဒေဝပါလီက ကိုယ်တော်ကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသို့ မှေးမှုန်လျက် ကြည့်နေသည်။ လက်တကမ်းမျှသာ ရှိတော့၏။

တကယ့်လက်တကမ်းပါပေ။ အကြောင်းမူကား-ကိုယ်တော်လေးသည် ထိုင်နေရာမှ ရွှေ့၍ ဒေဝပါလီ၏ ကိုယ်ကလေးကို အလိုက်သင့် မပွေ့ယူ ဝံ့ဦးတော့ လက်နှစ်ဘက်မျှဖြင့်သာ ဆန့်တန်းဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါလျှင် ဒေဝ ပါလီက ကိုယ်တော်လေး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ရဟန်းလေးနှင့်ဒေဝပါလီတို့အကြားသို့ ထက်ကောင်းကင်မှ ရုတ်ခြည်း ကျရောက်လာသည့်ပမာ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသော အရောင်အဆင်းများသည် တဖျတ်ဖျတ် တမြူးမြူးနှင့် ကူးလူးကျရောက်လာသောကြောင့် ဒေဝပါလီအဖို့ ထိတ်လန့်စွာ နောက်သို့ ယို့သွားရသည်။

ရဟန်းတော်လေးအဖို့လည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ အကြောင်းမူကား-မိမိသည် ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခိုက်၌ စိတ်အာရုံတွင် ရံဖန်ထွက်ပေါ် တွေ့ရှိရတတ်သော အလင်းရောင်များနှင့် တူညီနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တရားအလုပ်ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ကျင့်ထုံသည့်အခါ၌ အဆင့်မြင့်သို့ ရောက်လာသော တရားသမားများအဖို့ တရား၏ ထူးဆန်းသော ပရိကံ ဖြစ်သော အာလောကခေါ် အရောင်အဆင်းတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသလို တရားအာရုံတွင် တွေ့မြင်ခြင်းမှာ တရားလုပ်ငန်းသမားအဖို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။

သို့ရာတွင် ယခုတွေ့မြင်ရသော အရောင်အလင်းများမှာမူ တရားအားထုတ်ခိုက် မဟုတ်သောကြောင့် ရဟန်းတော်လေးအဖို့ ထူးဆန်း၍နေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်များပင် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ရောင်ခြည်တော်များမှ တဆင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်၏ ပုံတော်ကို မိမိရှေ့တွင် မျက်မြင်ထင်ရှားဖူးတွေ့လာရသောအခါ ကိုယ်တော်လေးသည် ကိုယ်ဟန်ကို ပြင်၍ ရှိခိုးလိုက်၏။ ရုပ်ပုံတော်မျှသာမက အသံတော်ပါ ထုတ်၍ တရားဟောသည်။

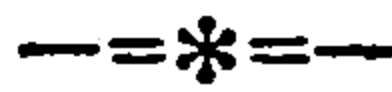
“ရဟန်း။ ။အလှဟူသည် စိတ်၏-ထင်မှတ်ဖောက်ပြန်မှု ဝိပလ္လာသ တရားမျှသာ ဖြစ်၏။ မာတုဂါမ၏ အလှမျှသာမက စွဲမက်ဖွယ် အလှမှန်သမျှ၊ တင့်တယ်မှန်သမျှသည် ကာမဂုဏ်၏ အဆွယ်အပွား ထင်မှတ်မှားမှု များသာတည်း။

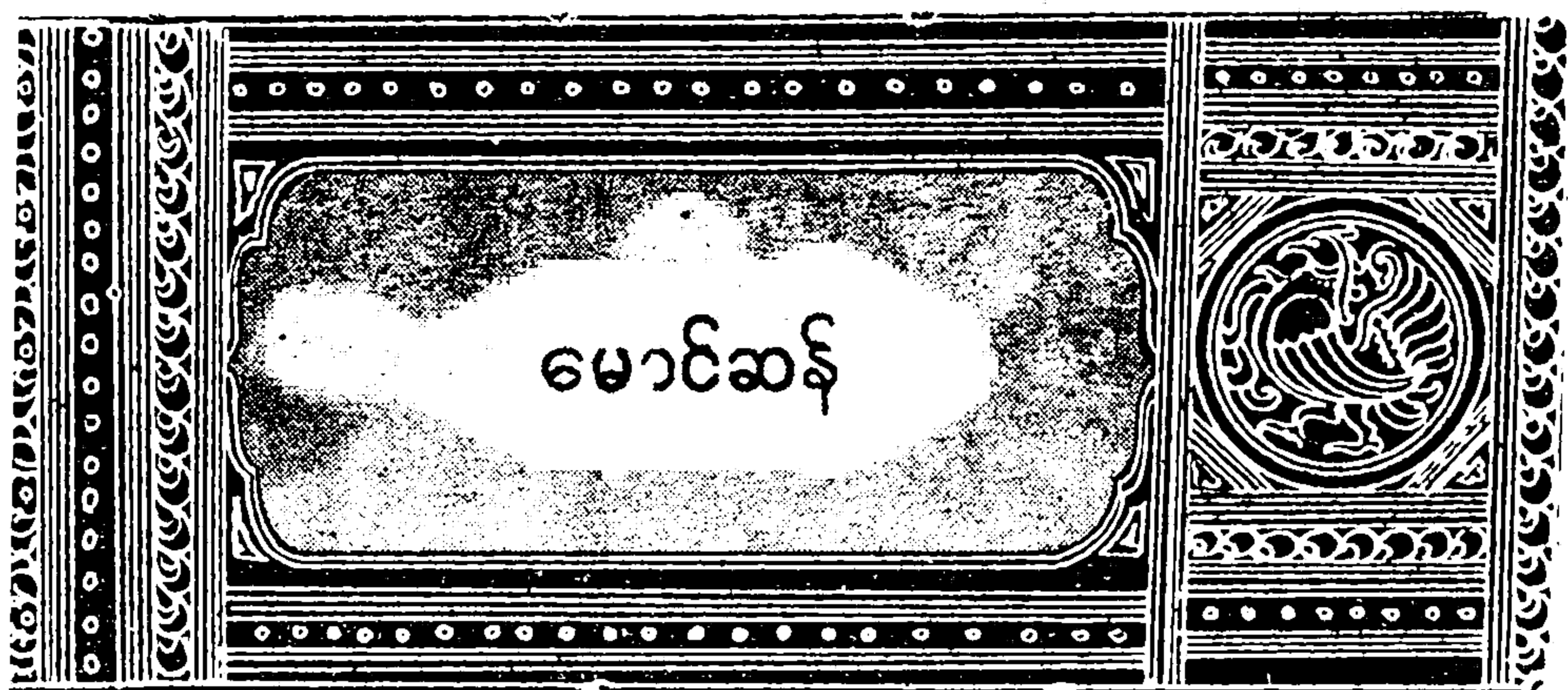
“ရဟန်း။ ။ကာမဂုဏ်ကြောင့် မှောက်မှားခဲ့ရသော အဝပေါင်းများလှပေပြီ။ စွဲလမ်းမှုကို ပယ်ဖြတ်လော့၊ တွယ်တာမှုကို စွန့်ပယ်လော့။ စွဲလမ်းတွယ်တာမှုမှန်သမျှကို စွန့်ပယ်၍ ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရမျှသာဖြစ်သောရုပ်အဆင်းမှန်သမျှအပေါ်တွင်လက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုတင်၍ထင်မြင်အောင် ရှုလော့”

တရားအလုပ်တွင် အခြေခံရှိပြီးသော ရဟန်းတော်ကလေးသည် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်တွင် စွဲနစ်၍သွားကာ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလျက်နှင့်ပင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိအာရုံတွင်သာ ထုံ၍နေခဲ့သော အဆင့်မှ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏သင်္ခါရသဘောကို ဆင်ခြင်ကာ ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ ရှိခိုးလျက် အနေအထားဖြင့်ပင် ဘက်စုံပြည့်ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း၍ သွားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်ကလေးသည် ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်ပါးရောင်ခြည်တော်တို့၏ အဖျားမှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လိုက်ပါ၍သွားသည်။

ရဟန်းတော်တို့၏ ထူးခြားသောတရားအလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုတ်ခြည်းဆိုက်ရောက် ကယ်တင်လာသော ဘုရားရှင်နှင့် ရောင်ခြည်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း မျက်မြင် မတွေ့ဘူးသေးသော ဒေဝပါလီ အမျိုးသွီးကလေးမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် ရှိခိုးယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

[၁]

ကျွန်ုပ် ဆန္ဒမထေရ်သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အခြားသူများ မမှားကြပါစိမ့်သော
ငှာ အောက်ပါ ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားများကို
ကြီးစွာသော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် ပြောကြားပါသည်။

[၂]

ဖြစ်ပုံခြင်းရာများကို အပြည့်အစုံမပြောကြားမီ နိဒါန်းနှင့် နိဂုံး၊ သို့မဟုတ်
အစနှင့်အဆုံးကို ကြိုတင်၍ပြောရသော် အရှင်သား သိဒ္ဓတ္တ၏ ဓမ္မရေးရာ
ဘဝသည် ကျွန်ုပ်ဖြင့်ပင် စတင်၍ ကျွန်ုပ်ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်သည်။
အကြောင်းမူကား- ဘုရား ဖြစ်တော်မူရန် ကပိလဝတ် ရှေ့နန်းတော်မှ
အနော်မာသို့၊ သို့မဟုတ် ဥရုဝေလသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်၍ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူကာလေးဆယ့်ငါးဝါသီတင်းသုံးပြီးနောက် သက်တော်ရှစ်ဆယ်
အရွယ်ရောက်၍ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်
မူအံ့ဆဲဆဲ၌ ပစ္ဆိမ ဗုဒ္ဓဝစန - ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးစကားများအဖြစ်
အရေးကြီးသော မိန့်ခွန်းများကို မိန့်တော်မူရာတွင် အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍
ဆုံးမမြှောက်ကြားခံရသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြင်သူတဦးနှင့် တဦးတို့ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ကြသည် ဆိုရာ၌
အလေးနက်ဆုံးသော မေတ္တာ၊ အမြင့်မားဆုံးသော အချစ်ဟူသည်ကို
ဥပမာထုတ်ပြုကြမည်ဆိုသော် လင်ချစ်မယားချစ်၊ သားချစ်သမီးချစ်စသည်
တို့ကို ထုတ်ပြုကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် အကြင်သူ ယေဘုယျတို့ သတိမပြု

မိတတ်ကြသော အချစ်မေတ္တာတမျိုး ရှိပေသေးသည်။ ယင်း အချစ်
မေတ္တာဟူသည်ကား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ သွေးသား
ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အကြင်သူနှစ်ဦးတို့ အကြားတွင်
မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မျှ မကွဲမပျက် တရိုက်မက်မက်မေတ္တာဖြင့် ရစ်ပတ်
စည်းနှောင်ထားအပ်သော “အဖော်မေတ္တာ” ပေတည်း။

ဥပမာအားဖြစ် ဘဒ္ဒကစ္စနာ အရှင်မအား အရှင်သားသိဒ္ဓတ္ထသည်
အမြင့်ဆုံးသော ပေမတဏှာမေတ္တာမျိုးဖြင့် ချစ်ကောင်း ချစ်ပါလိမ့်မည်။
သို့ရာတွင် အရှင်သားသိဒ္ဓတ္ထ၏ အဖော်မေတ္တာရှင်ကား ကျွန်ုပ်သာတည်း။
ခမည်းတော်ကြီး မဟာရာဇာ သုဒ္ဓေါဒနသည် အရှင်သား သိဒ္ဓတ္ထအား
ယေဘုယျမိဘတို့မေတ္တာမျိုးဖြင့် ချစ်ရှာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အရှင်သား
သိဒ္ဓတ္ထက တုံ့ပြန်သော တကယ်အဖော် မေတ္တာရှင်ကား - ကျွန်ုပ်သာ
တည်း။

ဤစကား၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ကျွန်ုပ် ဆက်လက် ပြောကြားမည့်
အကြောင်းရပ်များ၌ ပေါ်လွင်၍လာပါလိမ့်မည်။ လတ်တလော ကိစ္စ
တရပ်ကို ပြောကြားရမည်ဆိုသော် အရှင်သား သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရေးကြီးဆုံး
လျှို့ဝှက်ကိစ္စရပ်ကြီးဖြစ်သော တောထွက်တော်မူမည့်ကိစ္စတွင် ခမည်းတော်
မဟာရာဇာကြီးသည် ပုဏ္ဏားတော်တို့၏ဟောပြောချက်အရလည်းကောင်း၊
သူတပါးနှင့်မတူသော အရှင်သားသိဒ္ဓတ္ထ၏ အနေအထိုင် အပြုအမူများ
အရလည်းကောင်း တောထွက်ကောင်း ထွက်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ရုံမျှသာ
ရှိ၍ အဘယ်အချိန်တွင် အဘယ်ပုံထွက်မည်ဟုကား မသိရှာ။ အရှင်ဇနီး
ဘဒ္ဒကစ္စနာသည်ပင်လျှင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်
သူ ဖြစ်ပါလျက် မသိရှာ။

ကျွန်ုပ်ကား သူတို့ မသိသည်ကို ကြိုတင်သိသူ ဖြစ်၏။ အကြောင်း
မူကား - အရှင်သားသည် နှစ်ကိုယ့်တကိုယ် အဖော်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား
ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို အကြိမ်များစွာ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့သောကြောင့်
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သား တောထွက်မည့်အချိန်
၌ အချိန်မရွေး အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အရှင်သားနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာ
၌သာ ခစားသည်။ နေသည်။ အိပ်သည်။

အရှင်သားက ကျွန်ုပ်ကို “ငယ်ဖော်ဆန္ဒ” ဟု အမြဲခေါ်၏။ ထိုအခေါ်
တွင် မေတ္တာအပြည့်နှင့် အဓိပ္ပာယ် အလေးအနက်ပါဝင်၏။ သို့သော်

ကျွန်ုပ်၏သဘောထား ကျွန်ုပ်၏ခံယူချက်ကို အရှိအတိုင်း ပြောရသော် အရှင်သားက ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ထားရှိသော မေတ္တာထက် ကျွန်ုပ်က အရှင်သားအပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာက အဆများစွာ သာလွန်သည် ဟု ပင်ထင်မိသည်။ ဤစကားကို ကျွန်ုပ်၏ခံယူချက်အားဖြင့်အထင်ရှားဆုံး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရသော် အကယ်၍ အရှင်သားသည် ဘုရား ဖြစ်တော်မူရန် တောထွက်ခြင်း မဟုတ်ပဲ၊ မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း ငရဲသို့ သွားမည် ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သားနှင့်အတူ မခွဲမခွာ လိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကို “မြင်းမြီးဆွဲမောင်ဆန်” ဟု အများက သိကြခေါ်ကြသည်။ အရှင်သား၏ အတိုင်ပင်ခံ “ဆန္ဒအမတ်” ဟုလည်း သိကြခေါ်ကြသည်။

မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သား၏ အတိုင်ပင်ခံရာထူးနှင့်အတူ အရှင်သား၏သီးသန့်ကိုယ်ပိုင် ကဏ္ဍကမြင်းကိုလည်းထိန်းကြပ်စောင့်ရှောက် ရသူဖြစ်ပေရာ အရှင်သားသည် ကဏ္ဍကကို အသုံးပြုသည့်ချိန်အများ၌ ကျွန်ုပ်အားလည်း ကဏ္ဍက၏ နံဘေးတွင် မပြတ်တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် “မြင်းမြီးဆွဲမောင်ဆန်” ဟူသော ဝေါဟာရမှာ လျော်ကန်သော အမည် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် “မြင်းမြီးဆွဲ” ဟူသော ဝေါဟာရကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပန်းချီပန်းပုဆရာတို့က အရှင်သားပုံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ပုံကို ရေးကြထုကြ ရာ၌ တကယ်မြင်းမြီးကိုဆွဲထားသည့်ပုံမျိုးကို ရေးကြထုကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား အရှင်သားသွားလေရာတွင် ကဏ္ဍက မြင်း၏ နောက်မှ အကယ်ပင် မြင်းမြီးကိုဆွဲ၍ လေထဲတွင်တွင် တန်းလန်းကြီး လိုက်ပါရသူဟု ထင်မှတ်နေတတ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် အရှင်သားကဲ့သို့ ဂုဏ်ရှိသရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များ ခရီး သွားလာကြရာ၌ မြင်းကို ထိန်းကြပ်စောင့်ရှောက်သော မြင်းထိန်း မြင်း ကြပ်များ ထားရှိမြဲ ဖြစ်၏။ ခရီးဝေး သွားသော အငှားမြင်းများတွင် မြင်းထိန်း မြင်းကြပ်များ ပါရှိမြဲဖြစ်၏။ ထိုမြင်းထိန်း မြင်းကြပ်များသည် မျိုးရိုးအရ လေ့ကျင့်ထားကြသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်း၏ နည်းပါးလျှင် မြန်သူများရှိ၍ မြင်းနှင့်တန်းတူ လျင်မြန်သူများလည်း ရှိ၏။ မြင်းထက် လျင်မြန်သူများပင် ရှိကြပေသည်။ ဤကိစ္စ၏ အထောက်အထား အဖြစ် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ခြေမြန်တော် ကာကတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ထောက်ရှု၍ သိနိုင်ကြသည်။

ဤနေရာတွင် အရှင်သား၏ ကဏ္ဍက မြင်းအကြောင်းကို အတန်ငယ် ပြောရန်လို၏။

ကဏ္ဍကနှင့်ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သားသိဒ္ဓတ္ထနှင့်မရှေးမနှောင်း ဆိုသလိုပင် မွေးဖွားလာကြသူများဖြစ်၍ ကဏ္ဍကသည် အရှင်သားအပေါ်၌ ခင်တယ်မှု၊ အလိုက် သိလွန်းမှုများကို ထောက်ရှု၍လည်းကောင်း၊ အရှင်နှင့်ကျွန်ုပ် ဖြစ်စေကာမူ အရှင်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခင်တယ်ရင်းနှီးမှုကို ထောက်ရှု ၍လည်းကောင်း ကဏ္ဍကနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ် က အရှင်သားအတွက် ကိုယ်ပိုင်မြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကျန်အဖြစ် သီးသန့်ထားရှိ စေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ အကျိုးအတွက် တပြိုင်နက်လိုလို ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍ အရှင်သား၏ “ဖွားဖက်တော်များ” ဆိုသည့် အကြောင်းရပ်ကိုမူ နောက်ပိုင်းကျမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထပ်မံပြောဆို ရပါမည်။

ကဏ္ဍကသည်ထူးခြားလှသော မြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်ရှိ အခြား မြင်းကျော်များထက် အတန်ပင် ကြီးထွားသော်လည်း ကြီးထွားမှန်း မသိရလောက်အောင်ပင် အလုံးအရပ် ကျစ်လျစ်ညီညွတ်သည်။ ကြန်အင်ညီ ညွတ် အလုံးအရပ် ကြီးထွားသလောက် အင်အားကလည်း ကြီးမားလှ သည်။ ယင်းအချက်များထက် သာလွန်သော ကဏ္ဍက၏ အရည်အချင်း ကား အရှင်မင်းသားအပေါ်၌ ခင်တယ်ကိုင်းညွတ်လှခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

အရှင်သား၏ တောထွက်ရန် အစီအစဉ်အတွက် ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ရ မည်လား၊ နန်းတော်တွင်ပင် ဆံ့မုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိုတ်ပယ်၍ တိတ်တဆိတ် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ သည်အတိုင်းပင် ထွက်ရမည်လားဟု အရှင်သား သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တိုင်ပင်ခဲ့ရာ၌ အချိန်ကောင်း၊ အခွင့် ကောင်းကိုကြည့်ပြီး ကဏ္ဍကကိုစီး၍ထွက်ရန်သာ ကျွန်ုပ်တို့ကတန်း အကြံ ပေးခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား— ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ခွာမှသာ ကျွန်ုပ် ချစ်သော အရှင်နှင့် မခွဲမခွာ နောက်တော်ပါးက ခ၊စားလိုက်ပါနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

တကြောင်းမှာလည်း သားတော် တောထွက် လိမ့်မည်ကို တစိုးစိုး တထိတ်ထိတ်ရှိနေခဲ့သော ခမည်းတော်ကြီးက အလွယ် တကူ မထွက်ခွာ

နိုင်သော အစီအစဉ်များကို နန်းတော်ဝန်းကျင် တခုလုံး၌ ဥပပါယ်တမည်ဖြင့် ချထားသောကြောင့် ကိုယ်တော်ထီးတည်းသာ ထွက်ခွာမည်ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြင့် ထွက်ခွာသည်ဆိုစေ၊ ချက်တဖြုတ်အတွင်း သိလာကြမည်သာဖြစ်ပေရာ၊ အခါသင့် အခွင့်သာသည့် အချိန်၌ ကဏ္ဍကဖြင့် ထွက်ခွာဖို့ကိုသာ အကြံ ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အကြံပေးခဲ့သည့် အတိုင်းပင် အောင်မြင်ခဲ့ပေသည်။

တောထွက်ရန် အခါသင့် အခွင့်သာသောအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း ရွေးချယ်သည် ဆိုသမင်္ဂလည်း ထိုအချိန်မှာ တောတောင် ကန္တာရ၌ ခြေခင်းလက်ခင်းသာ၍ တောထွက်သူ ယေဘုယျတို့ ရွေးချယ် တတ်ကြသော နွေရာသီလို အချိန်မျိုးသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်ခဲ့၏။ မဟုတ်ပေ။

အရှင်သား ရွေးချယ်သော အချိန်သည် မှန်ကန်လှသည်ဟု နောက်မှ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ၏။ အကြောင်းကား- အရှင်သား တောမထွက် ရန် ခမည်းတော်ကြီး၏ အပိတ်အဆို အတားအဆီးများသည် မိုးရာသီဆိုလျှင် လျော့ပါးသွားတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ တောထွက်ဖို့ရန် ကြံစည် သူများသည် တောတောင် ကန္တာရတခွင့် ခြေခင်း လက်ခင်း သာသော နွေရာသီမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ကြ၏။ တောတောင်တခွင့်၌ ရုတ်ခြည်း အခက် အခဲ တွေတတ်သော မိုးရာသီမျိုးကို တောထွက်ရန် အကြံလျော့ပါးတတ်ကြသည်။ အရှင်သား ရွေးချယ်သော အချိန်ကား မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီဖြစ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့တည်း။

ထိုရက်များအတွင်းက အရှင်သားသည် မိမိ လျှိုဝှက် အကြံ အစည်၏ အရှိန်အဟုန်ကို မြှင့်တင်ထားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တောထွက်ဖို့ရန် သံဝေဂတရား တိုးပွားလာဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း ခါတိုင်း ထက် အမူအရာ ထူးခြားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မရွေး အသင့်ဖြစ်စေရန် အထူးသတိဖြင့် ခ,စား၏။

အခါတိုင်းထက် သံဝေဂတရား တိုးပွားလာလျက်ရှိသည် ဆိုသည်မှာ ဟုတ်တန်ရာ၏။ အကြောင်းကား- ထိုရက်များ အတွင်းက အရှင်သားသည် ရထားဖြင့် ဥယျာဉ်မွှေ ထွက်ချီကာ ပြန်ကြွလာသည့် အချိန်များ၌ ဥယျာဉ်လမ်းခရီးတွင် တွေ့မြင်ခဲ့သော သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတို့၏ အကြောင်းများကို ရထားမှူးအားမေး၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၏။ ဤခြင်းရာကြောင်းရပ်များကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည့် အခါတိုင်း

အရှင့်သား၏ အမူအရာသည် အခါတိုင်းထက် ညှိုးမိန်ဖြေလျော့ သွားသည်များကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း တည်းဟူသော သံဝေဂ၏ ဓမ္မအဆင် တန်ဆာများကို အရှင့်သားသည် ရှေးကလည်း မြင်ခဲ့ဘူး၊ တွေ့ခဲ့ဘူးသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဓမ္မနေရောင် အချိန်သင့်သည် အခါတွင်မှ သံဝေဂ ကြာပန်း ပွင့်လန်းလာသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

သံဝေဂဉာဏ် ထက်သန်ပွင့်လန်းပုံ၊ ထို့ထက် ထူးခြား ချက်မှာကား ထိုရက်အတွင်း၌ ဘဒ္ဒကစ္စနာသခင်မမှ သားတော်ကလေး မွေးဖွား ခဲ့ရာ တွင် မိဘတို့တံထွာ ရင်သွေးသားဦးမို့ အချစ်ရူး ရူးရမည်သာဖြစ်ပါလျက် သားတော်လေးမွေးဖွားသည့်သတင်း ရောက်လာသောအခါ သားတော် လေးမွေးဖွားလာသည်ကိုပင် မနှစ်သက် မလိုလားသည့်ပုံစံကို တွေ့မြင်ရ ခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သား တောထွက်ဖို့ အချိန်အခါကား ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ တကားဟု အခါတိုင်းထက် သတိထား၍ ခ၊စား သည်။

ဤနေရာ၌ ဖော်ပြရန်ရှိသည်မှာ ထီးမြင့်နန်းဖွား သားတော်ကလေး၏ အမည်သည် ထီးဆန်ဆန် နန်းဆန်ဆန်နှင့် လှလှခန့်ခန့်ကလေးသာဖြစ်သင့် ပါလျက် ဖခင်ဖြစ်သူ အရှင့်သား မျက်နှာတော်တချက်ညှိုးလိုက်မှုကြောင့် “ရာဟုလာ” ဟူသော အမည်တွင်ခဲ့ရသော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ ဝါဆိုလပြည့်ညတွင် မိုးမရွာသော်လည်း မိုးရာသီ၏ အအေး ဓာတ်အောက်၌ ကပိလဝတ် ရှေ့နန်းတော် တခုလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာ ကွေးစက်လျက်ရှိနေကြသည်။ လပြည့်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် လမင်းထိန်ထိန် သာဖို့ရှိသော်လည်း မိုးရာသီ ဖြစ်သည့်အလျောက် မိုးသား တိမ်တိုက်တို့ အောက်တွင် နန်းတော် အဆောက်အအုံများ၊ သစ်ပင် ပန်းပင် များကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ချက် မှန်လှပေ၏။ ထိုည၌သန်းခေါင်ယံ အချိန်ခန့်တွင် အရှင့်သား ခန်းဆောင်တံခါးဝ၌ အိပ်စက်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ကျော ပြင်ကို တစုံတယောက်က လက်ဖြင့်ပုတ်၍နှိုး၏။ ထိုတစုံတယောက်ဟူသည် အရှင့်သားအပြင် အဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပထမ တချက်ပုတ်လိုက်စဉ်ကပင် အိမ်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အရှင့် သား လေသံမျှဖြင့် ပြော၏။

“ငယ်ဖော်ဆန္ဒ။ ။ ထလော့၊ ငါတို့ သွားကြစို့”

[၃]

အိပ်ရာမှ ထ၍ အရှင်သားကို ကြည့်လိုက်သော အခါ နန်းတော် မှန်
 တံခါးရိပ်များမှ ဝင်ရောက်လာသော ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင်
 ခရီးဝေးထွက်တော်မူမည့် အခါမျိုး၌ ဝတ်ဆင်မြဲ ဖြစ်သော အဝတ်တန်
 ဆာများကို ကျစ်လျစ်စွာ ဝတ်ဆင် ထားသော အရှင်သားအား မြင်ရ
 သဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ချပ်ကြိုး
 တန်ဆာတို့ကို ယူ၍ ကဏ္ဍကရိုရာသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်
 သောအခါ ကဏ္ဍကသည် ကျွန်ုပ်ကို စောင်းငဲ့၍ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကဏ္ဍကအား ကကြိုး တန်းဆာတို့ ဆင်ယင်၍ ပြီးခါနီး
 ဆဲဆဲမှာပင် အရှင်သား ရောက်ရှိလာလေရာ၊ ချပ်ကြိုးတန်ဆာ ဆင်ယင်၍
 ခရီးရှည် ထွက်ရတော့မည့် အဟန်ဖြင့် အခါတိုင်းထက် မြဲမြံ သေသပ်
 စွာ ဆင်ယင် ချည်နှောင်သည်ကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း၊ အချိန်မဲ့
 အခါတွင် ချပ်ဝတ်တန်းဆာ ဆင်ယင်လာသည်ကို ထောက်ရှုလည်ကောင်း၊
 အရှင်သား၏ အခါတိုင်းထက် ထူးခြားသော အသွင် အပြင်ကို မြင်ရ
 သဖြင့်လည်းကောင်း ကဏ္ဍကအဖို့ ထူးထူးခြားခြား တာဝန်ကို ထမ်း
 ဆောင်ရတော့အံ့တကား၊ သို့မဟုတ် အရှင်သား၏ ပါရမီကို ကူညီရတော့
 အံ့တကားဟု သိလေသော အဟန်ဖြင့် ကဏ္ဍကသည် ဝမ်းမြောက်တက်
 ကြသော အသံဖြင့် လျှိုဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း
 မအောင့်နိုင် မဆည်းနိုင် အားရပါးရ ဟည်အော် ဟစ်ကြွေးလိုက်လေရာ
 ကျွန်ုပ်သည် လူအများ နိုးကြားသိရှိချေတော့မည်တကားဟု စိုးရိမ်တကြီး
 ဖြင့် ကဏ္ဍက၏ ကျောပြင်ကိုသပ်၍ ချော့လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ထူးခြား
 ချက်ကား အခါတိုင်း ယင်းကဲ့သို့ ကဏ္ဍကလှုပ်ရှားလျှင် အခြား အစောင့်
 အထိန်းတို့ ရောက်လာမြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုသော်မည်သို့မျှ ထူးခြား
 လှုပ်ရှားမှု တစုံတရာ ပေါ်မလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်လင့်
 ကစား ကဏ္ဍက၏ ထူးခြားလှသော အရည်အချင်းတရပ်မှာ စကားမပြော
 တတ်ရုံတမည်မျှ အရှင်သား၏ အလို လူ့ အရိပ်အကဲကို သိရှိတတ်ခြင်းပင်
 ဖြစ်ပေ၏။

ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ယင်ပြီး၍ ကဏ္ဍကအပေါ်သို့ အရှင်သား ရောက်
 ခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှင်းလင်းလှသော သံသယနှစ်ချက် ပေါ်လျက် ရှိရ

သည်။ ယင်းသံသယများမှာ ရှေ့နန်းတော်တံခါးကြီးများသည် ညဉ့်အချိန်
၌ အစောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်ဖြင့် အလုံအခြုံ ပိတ်ဆို့ထားသည် ဖြစ်ပေ
ရာ အရှင့်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်တံခါးမှ အဘယ်နည်းအဘယ်ပုံ
ထွက်ကြပါမည်နည်း ဟူသော သံသယ။

တောထွက်မည်ဆိုသော အရှင့်သားသည် လိုအပ်သော တောတောင်
တခွင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အရှင့်သားရော ကျွန်ုပ်အဖို့ပါ ရသေ့ ရဟန်း
အသွင်သို့ ကူးပြောင်းကြရမည်ဟု နားလည်ထားခဲ့ပေရာ ယခုသော် အဝတ်
သင်္ကန်းတစုံတရာ ပါလာသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် အဘယ်ပုံ ရသေ့
ရဟန်း ဝတ်ကြမည်နည်းဟူသော သံသယပင် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် အရှင့်သားကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ယင်းသံသယ
များအတွက် အရှင့်သားအဖို့ တစုံတရာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိသော အဟန်ဖြင့်
အလိုက်သင့်ပင် အရှေ့တံခါးဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ တံခါးအနီးသို့ ရောက်
သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပထမသံသယသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှင်းလင်း
သွားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အကြောင်းမူကား- အခါတိုင်း ဆိုလျှင်
အစောင့်အကြပ်တို့ဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသော နန်းတော် တံခါးကြီးသည်
ယခုသော် အစောင့်အကြပ် တစုံတရာမျှ မရှိလေသော အဟန်ဖြင့် ဟင်း
လင်းပွင့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အရှင့်သား၏
တောထွက်မှု ပါရမီကို နတ်ဒေဝတာများကပင် ကူညီကြသောကြောင့်
လေလော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ပင် မသိစေကာမူ အရှင့်သားကို ချစ်၍
အရှင့်သား၏ အလိုကို သိသော အစောင့်အကြပ်များကပင် ပါရမီ ကူညီ
ကြလေသလော။

ကပိလဝတ်ဝန်းကျင်၌ တောတောင်တို့ ပေါများလှစွာ၏။ ယင်းတော
တောင်များစွာအနက် ဥရုဝေလသည် အထင်ရှားဆုံး အကျော်ကြားဆုံး
ဖြစ်လေ၏။ ဥရုဝေလသည် တောရိပ် တောင်ဆွယ်တို့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်
သောကြောင့်လည်း ကျော်ကြားသည်။ တော ရိပ် တောင် ဆွယ် တို့
ကြီးမားကျယ်ပြန့်သလောက် စည်ပင် သာ ယာ လှ သော ကြောင့် လည်း
ကျော်ကြားသည်။ စည်ပင်သာယာသလောက် သူတော်ကောင်း ရသေ့
ရဟန်းတို့ ကုန်းခို သီတင်းသုံးမှု ပေါများသောကြောင့်လည်း ထင်ရှား
သည်။

သို့အရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူ ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်၍ တိတ်တဆိတ် ရုန်းထွက်လာကြသူများ ဖြစ်ကြပေရာ ခမည်းတော် အလိုမကျခဲ့လျှင် နောက်တနေ့တွင် အလွယ်တကူ လိုက်လံနှောင့်ယှက်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် အရှင့်သားသည် ထင်ရှားလှသော ဥရုဝေလသို့မူ ဦးတည်လေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် အထင်မှားသည်။ လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပိလဝတ်မှ ခရီးအတန် ထွက်မိသောအခါ အရှင့်သားသည် ဥရုဝေလသို့သာ ဦးတည်လျက် ရှိကြောင်း သိရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ ယခင်အချိန်များက အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်အား ဥရုဝေလ အကြောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ဘူးသည်များကို သတိရ၏။ နန်းတော်သို့ ရံဖန်ရံခါ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွရောက်လာတတ်သော ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၏ဆရာ ဒေဝီလ ရသေ့ ကြီးကဲ့သို့ပင် ဥရုဝေလမှ ကျော်ကြားလှသော တရားဂိုဏ်ဆရာ အာဠာရ ရသေ့၊ ဥဒကရသေ့ ကြီးတို့အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရ၏။ ထိုမျှမက ကျော်ကြားလှသော ဥရုဝေလတော၏ သာယာစည်ပင်လှသော တောတောင် ရေတံခွန်များ၊ သဲသောင်ဆိပ်ကမ်းများ၊ တန်ခိုးကြီးသော ရသေ့ ရဟန်းတို့ အကြောင်းများကို ဖွဲ့သီထားသည့် ဓမ္မဂီတများစွာ ရှိနေခဲ့ပေရာ ယင်း ဓမ္မဂီတအချို့ကို အရှင့်သားသည် ဥရုဝေလသို့ ရည်ညွှတ်၍ ရံဖန် ညည်းတွား သီဆိုနေခဲ့သည်များကိုလည်း သတိရ၏။ ထိုအခါ တရားကိုရှာလိုသဖြင့် တောထွက်ခဲ့သော အရှင့်သားသည် ထိပ်တန်း တရားသမား၊ တရားအရှင်တို့ စုဝေးရာ ဥရုဝေလသို့သာရည်မှန်းဦးတည်ခဲ့ပေပြီတကားဟု ကျွန်ုပ် နားလည်လာရပေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်လင်း၍ နေရောင်ခြည်ဖြိုးဖျား တက်ကြွလာသော အချိန်၌ ဥရုဝေလ၏ ကျော်ကြားလှသော အနော်မာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အနော်မာမြစ်၏ တဘက်ကမ်းသည်ကား ဥရုဝေလပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်ကြားဘူး သီဆိုဘူးသော ဥရုဝေလဘွဲ့ ဓမ္မဂီတတခုတွင် အနော်မာမြစ်သည် သဘာဝပန်းချီကားချပ်ကြီးတချပ်ကဲ့သို့ ရှုမငြီးသော ဥရုဝေလ တောကို ငွေပန်းဘောင်ကြီးဖြင့် ထိန်းကွပ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ဥရုဝေ

လသို့ ပတ်ဝိုက်ကာ စီးဆင်းလျက် ရှိပေ၏ ဟူ၍ ဖွဲ့သီထား၏။ ထိုအဖွဲ့သည် မှန်ကန်လှကြောင်း ယခုမျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံရပေသည်။

အနော်မာ၏ ကမ်းစပ် သဲသောင်သည် ငွေ့မွန် ရွှေ့မွန်များ ဖြန့်ခင်းထားသကဲ့သို့ တဖွေးဖွေး တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ယင်းကမ်းစပ် သဲသောင်သည် ယေဘုယျ သဲသောင်ကမ်းစပ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ကွေ့ကောက် နိမ်မြင့်မရှိပဲနတ်ဒေဝတာတို့ပြုပြင်ဖန်ဆင်းထားသည့်အလား မျက်စိတဆုံးမျှ ညီညာပျံ့ပျူးလျက် ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စီးဆင်းလျက်ရှိသော အနော်မာမြစ်ရေသည် မြစ်ရေဟုပင် မထင်ရပဲ တက်လတ်သော နေခြည်နုနုအောက်တွင် သန္တာရိုးရား ပတ္တမြားစိန်မြစသော ရောင်စုံကျောက်တို့ တရွေ့ရွေ့ လိမ့်ဆင်းစီးကျနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥရုဝေလရှိရာ အနော်မာကမ်းတဘက်သို့ ကဏ္ဍက၏ အင်အားကို အသုံးပြု၍ အလွယ်တကူပင် ကူးလာခဲ့ကြသည်။

[၄]

တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဟိုမှာဘက်ကမ်းထက် ထူးခြားချက်ကား ဥရုဝေလ၏ တသင်းသင်း တထုံထုံ ပန်းမျိုးစုံရနံ့တို့က ဆီးကြိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အရှင့်သားသည် သောင်ယံတွင် ဆိုင်းငံ့၍မနေပဲ ဥရုဝေလအတွင်းသို့ ဦးတည်သွားယင်း “စာပေ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ တေးဂီတ စတဲ့ အနုပညာဆရာတွေဟာ အကြောင်းခြင်းရာ တစုံတခုကို ရေးဖွဲ့သီတဲ့အခါမှာ အရှိထက် ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ရေးဖွဲ့သီကုံးလေ့ ရှိတတ်ကြပေတယ်။ နို့ပေမယ့် ဥရုဝေလအကြောင်း ဖွဲ့သီတဲ့ ဓမ္မဂီတတွေကတော့ အရှိအတိုင်းပဲ ဖွဲ့သီတယ်လို့ မထင်ဘူးလား ဆန္ဒ” ဟု ဥရုဝေလ၏ဖမ်းစားမှုကြောင့် မမျှိုသိပ် နိုင်တော့သယောဉ်ဖြင့် အရှင့်သားက မေးလှာသည်ကို “မှန်လှပါ။ ။ ဥရုဝေလ အဖို့ကဖြင့် အကြားနှင့်အမြင်၊ အထင်နှင့်ကိုယ်တွေ့ ကိုက်ညီလှပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်ရ၏။

အနော်မာသောင်စပ် ဆုံးလုလု၊ ဥရုဝေလတောစပ် ရောက်လုလုနေရာတွင် ယနေ့နံနက်ထွက်လာစက ကျွန်ုပ်တို့တွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသော ဒုတိယသံသယ ရှင်းသွား၏။ အကြောင်းကား-ဥရုဝေလသို့အဝင်တောစပ်မှ လဲကျလျက်

ရှိသော သစ်တုံးကြီးတခုပေါ်တွင် သင်္ကန်း၊သပိတ် စသော ပရိက္ခရာတစုံ
သေသပ်စွာ တင်ထားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဥရုဝေလသည် အသစ်အသစ် ဖြစ်သော သူတော်ကောင်းတို့ တော
ထွက်ရာ နေရာလည်း ဖြစ်၍ အဟောင်းအဟောင်းဖြစ်သော ရသေ့ရဟန်း
တို့ အတွက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ လိုသော နေရာလည်း ဖြစ်ပေရာ သဒ္ဓါရှင်
တဦးဦးက ပုံသကူ ပစ်၍ထားသည်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင်သား၏
ပါရမီကို ကူညီဖြည့်စွမ်းလိုသော နတ်ဒေဝတာတို့၏ အစီအမံသော်လည်း
ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဤနေရာတွင် အရှင်သားသည် ကဏ္ဍကပေါ်မှ ဆင်း၍ တွေ့ရှိသော
ယင်း ပရိက္ခရာများကို အားရနှစ်ခြိုက် ပွေ့ပိုက်ကာ ဝမ်းမြောက်သော
အသွင်ဖြင့်သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ရသေ့ရဟန်းအသွင်သို့ပြောင်းရန် အရှင်သားအတွက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ
အဆင်သင့် ဖြစ်လာသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်
အတွက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာသည် အဘယ်မှာနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် အခြား
တနေရာရာတွင် သင်္ကန်းပရိက္ခရာများ အလားတူ ရှိလေဦးမည်လော ဟု
ဟိုဟိုသည်သည်သို့ ရှုကြည့်မိ၏။ သို့ရာတွင် မတွေ့ရပေ။

ဤတွင် အရှင်သားထံမှ မိုးကြိုးကျသကဲ့သို့သော ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်
မထင်မှတ်သည့် စကားသံကို ကြားလှာရသည်။

“ငယ်ဖော် ဆန္ဒ။ ။ဤနေရာတွင် သင်နှင့်ငါတို့ ခွဲကြဖို့ အချိန်တန်
ပေပြီ။ ငါသည် ရဟန်းအသွင်သို့ ပြောင်းတော့မည်။ သင်သည် ငါ၏
မင်းဝတ်တန်ဆာတို့ကို ယူ၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ပေတော့”

“ဘယ်သို့ မိန့်ကြား လိုက်ပါသနည်း အရှင်သား။ ။ကျွန်ုပ်သည်
မည်သည့်အခြေ၊ မည်သည့်နေရာသို့ပင် ဖြစ်စေ အရှင်သားနှင့် သေမကွဲ
ရှင်မကွာ လိုက်ပါရမည့် ငယ်ကျွန်ရင်း မဟုတ်ပါလား အရှင်သား”

ကျွန်ုပ်၏အသံသည် ဝမ်းနည်းလှသောကြောင့် ငိုသံပါလျက် ရှိ၏။
မငိုမိရန် မနည်းထိန်း၍ ထားရသည်။ အရှင်သားသည် တောထွက်ရန်
ကျွန်ုပ်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်၏
ယုံကြည်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သားနှင့် မည်သည့်အခြေ၊မည်သည့်
ပုံစံ၊မည်သည့်နေရာသို့ပင် ဖြစ်စေ အရှင်သားက သေမကွဲ ရှင်မကွာ အတူ

ခေါ်ဆောင်လိမ့်မည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း ကျွန်ုပ်ချစ်သော အရှင်သားနှင့်သာဆိုလျှင် မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း အဝီစိသို့ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဖဝါးခြေထပ် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါမည်ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုသော် အရှင်သားသည် ကျွန်ုပ် လုံးဝ မျှော်လင့် မထားသော စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခဲ့ထုတ်လျက် ရှိနေပေပြီ။

“ငါ့အပေါ်၌ ထားရှိသော အသင့်မေတ္တာ အသင့်စေတနာကို ငါ နားလည်ပါ၏။ အသင့်ကျေးဇူးကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ ငါ မေ့ပျောက် လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ ငယ်ဖော်ဆန္ဒ။ ။ သို့ရာတွင် တောထွက်မှု တရား အလုပ် ဟူသည် တပါးတည်းသာ ကောင်းပေသည်”

“အရှင်စကားသည် လျော်ကန်သယောင် ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင် အား အဘယ်သူက ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပါမည်နည်း။ အဘယ်သူက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုပါမည်နည်း”

“ရှေ့နန်းစည်းစိမ်ကိုပင် စွန့်ပစ်ခဲ့သော ငါ့အတွက် ရေပူရေချမ်းသည် အရေးမကြီးပါ။ ကေစာပျော်မွေ့၍ တပါးတည်းသာ တရားကျင့်သုံးလို ပေသည် ဆန္ဒ”

“လိုက်ပါခွင့် ပြုတော်မူပါ အရှင်သား။ ။ ကျွန်ုပ်သည် လူဝတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဝတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ အရှင်အား အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေပဲ နေပါမည်။ အရှင်အနီး သင့်လျော်ရာနေရာတွင် ကဏ္ဍကနှင့်အတူ နေခွင့် ပြုတော်မူပါ အရှင်သား”

ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သားနှင့် ခွဲခွာရအံ့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အလားတူ အရှင် သားအား ချစ်ရှာသော ကဏ္ဍကအားလည်း ရုတ်တရက် သတိရလိုက် သောကြောင့် ကဏ္ဍကကိုလည်းထည့်၍ လျှောက်တင်လိုက်၏။ ယင်းသို့ လျှောက်တင်ခိုက်တွင် စကားပင် မပြောတတ်ရှာသော်လည်း သခင်အရိပ် အဆင်ကို အင်မတန်သိတတ်သော ကဏ္ဍကအဖို့ အဘယ်ပုံရှိရှာမည်နည်းဟု ကဏ္ဍကဆီသို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ ကဏ္ဍက သည်လည်း ကျွန်ုပ်အလားတူ မိမိ၏အခက်အခဲကို သိရှိသည့် အဟန်ဖြင့် အနော်မာ သောင်ယံ ကမ်းစပ်တွင် စားချင့်စဖွယ် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော မြက်နု ကလေးများကိုမျှ မစားနိုင်ရှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေကို ဝမ်းနည်းစွာ ငေး မျှော် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“သည်းခံလော့ ဆန္ဒ။ ။သင်နှင့် ငါတို့သည် သေကဲ့ ကဲ့ကြရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငါ့အလိုရှိအပ်သော တရားကိစ္စ၊ ပြီးစီး၍ နောင် တချိန် ကပိလဝတ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသော အခါ၌ သင်နှင့် ငါတို့ ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြပါလိမ့်မည်။ တကြောင်းမှာလည်း ခမည်းတော်နှင့် ယသော် အစရှိသော ကျေးဇူးရှင်တို့သည် သင်နှင့်ငါတို့ ယခုလို ထွက်လာကြသည့် ကိစ္စအတွက် တွေးတောပူပန်လျက် ရှိရှာကြပေလိမ့်မည်။ ငါ့ မင်းဝတ် တန်ဆာတို့ကို ယူ၍ သင်ပြန်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ တရားအားထုတ်လျက် ရှိကြောင်း လျှောက်တင်ပေတော့။ အဲဒါ ငါ့အမိန့်ပေပဲ ဆန္ဒ”

အရှင်သား၏ နောက်ဆုံး စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် ပြားဝပ်၍ သွား၏။ အကြောင်းသော်ကား- အဘယ်မျှ ချစ်ပါသည်၊ ခင်တယ်ပါသည် ဆိုစေ၊ အရှင်သား၏ အမိန့်ဆိုလျှင် ဦးလည်မသုန်ခံယူရစမြဲ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်သည် တခွန်းတပါဒမျှ ပြန်လည်မလျှောက်တင်ဝံ့တော့ပဲ လေးတံ့ သော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထ၍ အရှင်သား အား ဦးသုံးကြိမ် ညွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်ကား အရှင်သားသည် မင်းသားအသွင်မှ ရဟန်းအသွင်သို့ ရုတ်ခြည်း ကူးပြောင်းသည်။

ရှေးဦးစွာကား ဦးသျှောင်တော်ကို ချွတ်၍ သန်လျက်ဖြင့် ဆံပင်ကို ရိတ်ဖြတ်သည်။ ဝဲလက်တော်ဖြင့် ဆံပင်ကို စုကိုင်း၍ ယာလက်တော်ဖြင့် ရိတ်ဖြတ်လိုက်သောအခါ အရှင်သား ဦးခေါင်းတွင် ခေါင်းတုံး ပြောင်ပြောင် မဟုတ်စေကာမူ ဆံတော်တိုတို အလိုက်သင့် အနေတော် ကျန် ရစ်သည်။

ဝဲလက်မှ ဆံတော်တို့ကို အရှင်သား ပသိုပြုအံ့နည်းဟုကြည့်နေခိုက်တွင် အရှင်သားသည် တစုံတခု ဆုတောင်း ဆုယူ ပြုမူသည့်အဟန်ဖြင့် တီးတိုး ရှုတ်ဆိုကာ အထက်သို့ မြှောက်ကြဲလိုက်သောအခါ အံ့ဖွယ် တွေ့ကြုံရသည် ကား- ဆံတော်သည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အနော်မာ၏ လဟာပြင်တွင် လွင့်ပါသွားသည်လည်းမဟုတ်၊ အောက်သို့လည်းပြန်ကျ မလာ၊ တစုံတဦးက ယူဆောင်သွားသည့်ပမာ လွင့်မြှောက် လိုက်သော ဆံပင်များကို ကောင်းကင်တွင် ရုတ်ခြည်းမျှသာ မြင်လိုက် ရပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ အရှင်သား၏ ပါရမီကို ကူညီရန် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော နတ်ဒေဝတာတို့၏ အပြုအမူဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ယူလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ရှေ့စလွယ်၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ကောတုံဘယ ပုဆိုးစသော အဆင်တန်ဆာတို့ကို ချွတ်၍ သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံ၏။ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံရာ၌ အရှင့်သားအဖို့ ဤဘဝတွင် တကြိမ်တခါမျှ မဝတ်ဘူးသေးသော အဝတ် အဆင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခက်အခဲရှိလေမည်ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ဟန် ရှိရှိဖြင့် ကူညီ ဝတ်ရုံပေး၏။ ဘဝ ခြားသွားလေပြီဖြစ်သော အဝတ် အဆင်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရှင့်သားနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် မဆည်နိုင်၊ မထိန်းနိုင်အောင် မျက်ရည်ကို သွန်ချယင်းဖြင့် ကူညီဝတ်ရုံပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရှင့်သားက မူကား ကျွန်ုပ်ကို လုံးဝမကြည့်တော့ပဲ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရသောကြောင့် ရှင်လန်းတက်ကြွလျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

သင်္ကန်းပရိက္ခရာကို နေသားတကျ ဝတ်ဆင်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင့်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တချက်ကလေးမျှမကြည့်တော့ပဲ သွားကြ ပေတော့၊ ပြန်ကြပေတော့ဟု ပြောဆိုသည့်အဟန်ဖြင့် လက်ပြရုံမျှပြကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောခိုင်း၍ ဥရုဝေလအတွင်းသို့ တလှမ်းချင်း ကြွချီသွား တော့လေရာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ မျက်ရည်အမြိုင်မြိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမျှော်၍သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဘယ်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ အရှင့်သားကဲ့သို့ပင် ရသေ့ ရဟန်း အသွင်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ပင်ကိုအဝတ်ဖြင့်သော် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်ချစ်သော အရှင့်သား၏ မျက်နှာကိုသာ မပြတ်ဖူးမျှော်ကာ အရှင့် သားနှင့်အတူတော့ တောင်တခွင်တွင် ကဏ္ဍကနှင့်အတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး နေလိုက်တော့မည်ဟူသော ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက် တောင်ကြီးမှာ ပြို၍သွားလေပြီ ဖြစ်ပေရာ၊ ကဏ္ဍကကိုဆွဲ၍သာ နေပြည် တော်သို့ ပြန်ရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယူဇနာ သုံးဆယ်မျှ ခရီးကို တည၌တည်းဖြင့် အရောက် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလျက် ရှိပေမည် ဖြစ်သော ကဏ္ဍကအား အနော်မာသောင်ယံ၏ ဆိတ်ငြိမ် သာယာလှသော ရင်ခွင်တွင် လုံလောက် စွာ အနားပေးပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး၏။

သားတော်ကြီး တောထွက်လေမည်ကို အလိုမတူသော ခမည်းတော် ကြီးအဖို့ ယနေ့နံနက်တွင် သားကြီးတောထွက်သွားပြီကို သိလျှင်လည်း လိုက်လံ အနှောင့်အယှက်ပေးတော့မည်ဟူ၍ မထင်မိ။ အကြောင်းကား-

ဥရုဝေလသည် ကပိလဝတ်နှင့် ရာဇဂြိုဟ် နှစ်နိုင်ငံတို့၏ အလယ်ခန့်တွင် ရှိသော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်၏ပိုင်နက်အတွင်း၌ရှိလေရာ၊ နယ်ကျော်၍ နှောင့်ယှက်ခဲ့သော် မင်းရေးစိုးခွင် ရှုပ်ထွေးလာဖွယ်ရှိ၍ လည်းကောင်း၊ မဖြစ်လိုသည်ကို မဖြစ်အောင် တားဆီးခဲ့သော်လည်း ဖြစ်လာသည့် အခါတွင်မူ အမြော်အမြင်ကြီးသော မိသဆိုးသားကြီး၏ အလိုကို မဆန့်ကျင် လိုလှသော ခမည်းတော်ကြီး၏ မေတ္တာ စေတနာကြောင့် လည်း ကောင်းအနှောင့်အယှက် တစုံတရာပြုလာဖို့ ရှိမည် မထင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သားတော်ကြီး၏ သတင်း၊ မိမိ၏ အသိ အမြင် တို့ ကို အေးချမ်းစွာပင် သတင်းပို့ဖို့ရှိပေတော့သည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ တဦးတည်းသော အဖော်အဖြစ် ဘဝတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည့် ကဏ္ဍက၏ အနီးသို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ကဏ္ဍက၏ ထူးခြားသော အသွင်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ရှိရပေ၏။ ယင်း အသွင်ကား ကဏ္ဍကသည် အနားယူယင်း အေးချမ်းစွာ အစာစား၍ နေရမည် ဖြစ်ပါလျက် လုံးဝမစားပဲ ဥရုဝေလ အတွင်း အရှင့်သား ဝင်သွားလေရာ အရပ်သို့ လည်တံစင်း၍ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုယင်း မျက်လုံး နှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် ကျဆင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အားအင်လျော့ပါးသော လက်ဖြင့် ကဏ္ဍက၏လည်တံကို ဖြည်းညှင်းစွာ သုံးသပ်လိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကဏ္ဍကသည် စကားပင် မပြောတတ်စေကာမူ နားလည်တတ်သော အသိရှိသူ ဖြစ်လေရာ၊ “အရှင့် သားတော့ ငါတို့ကို ကျောခိုင်း သွားပေပြီ ကဏ္ဍကရှေ့။ ။ သို့သော် ငါတယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ အားမငယ်ပါနဲ့ ကဏ္ဍကရယ်။ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး နေပြည်တော်တို့ ပြန်ကြပါစို့” ဟု ချောမြို့အားပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကဏ္ဍက၏ အမူအရာသည် ထူးခြား လှုပ်ရှား၍ မလာ။ အရှင်မင်းသား ရှိရာသို့သာ ငူ ငူ တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်၍ မျက်ရည်တို့ကိုသာ တဖြိုင်ဖြိုင် သွန်ချလျက် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကဏ္ဍက၏ လည်တံကို အပြန်ခရီးရှိရာဘက်သို့ အင်အား အနည်းငယ်စိုက်၍ ပွေ့ပိုက် တွန်းလှည့် ပေးသော်လည်း ကဏ္ဍကသည် လည်တံကိုသော် လည်းကောင်း၊ ခြေလက် များကိုသော် လည်းကောင်း လှုပ်ရှားသည် ဆိုရုံမျှ လှုပ်ရှားသည်။ နတ်မြင်းပုံ ကဲ့သို့ အခါ ခပ်သိမ်း

ဖျတ်လတ်တက်ကြလေ့ရှိသော ကဏ္ဍကသည် ယခုသော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးမားသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးပိကြီး တခုကဲ့သို့ လေးတံဖင်နွဲ့လျက်ရှိသည် ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က အချော့လေသံ၊ အချော့စကား မျိုးစုံကို ပြော၍ ဆွဲယူသောအခါ ကဏ္ဍကသည် လေး ငါး ဆယ်လှမ်းမျှသာ မလှမ်းချင် လှမ်းချင် လှမ်းချီ လိုက်ပါ လာပြီးနောက် သောင်အလယ်ခန့်သို့ ရောက် သောအခါတွင်မူ ကဏ္ဍကသည် ဗိုင်းဗိုင်းကြီး လဲကျ သွားရှာပါလေ၏။

မြင်းတကောင်အဖို့ မြူးကြဆော့ကစားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ လေးဘက် မတ်တတ် ရှိနေရာမှ ဗိုင်းဗိုင်းကြီး လဲကျသွားခြင်း ဆိုသည်မှာ ကြီးစွာ သော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရပြီဖြစ်၏။ ကဏ္ဍကအဖို့ ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသော ခရီးကြောင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသည်ဟု ဆိုရမည်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ အရှင်သားနှင့် မခွဲခွာမီ ယနေ့နံနက်ပင်လျှင် လန်းဆန်းတက်ကြစွာ ရှိနေ ပေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ရောဂါအန္တရာယ် တစုံတရာ ဆိုက်ရောက် သည် ဟူ၍လည်း စိုးစဉ်းမျှ အရိပ်အရောင်မရှိခဲ့။ သို့ဆိုလျှင် အကြောင်း တခုတည်းသာ ရှိတော့၏။ ယင်း အကြောင်းကား- သူချစ်သော အရှင် သားနှင့် ခွဲခွာရသောကြောင့် နှလုံးကဲ့ ရင်ကဲ့နာကျရှာခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

မှန်လှပေ၏။ ကဏ္ဍကသည် အနော်မာသောင်ယံတွင် ဗိုင်းဗိုင်းလဲကျ သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် မျက်ရည်တွေ့တွေ့ ကျသော မျက်လုံးများဖြင့် တချက်မျှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးလျှင် ကွယ် လွန်ရှာပါလေပြီတည်း။

ချစ်ခင်ကြင်နာကြသော အကြင်လူသားများအဖို့ တဦးနှင့်တဦး ခွဲခွာ ကြသောအခါ စဉ်းစားတတ်သူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခြားနည်းအား ဖြင့် စဉ်းစား ဖြေသိမ့်နိုင်ကြပေသေး၏။ တံရုတ္တန်တို့မူကား ချစ်သူကို ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ချစ်၍ မုန်းစရာရှိသူကို ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် မုန်းတတ်ကြ သည် မဟုတ်ပါလား။

ကဏ္ဍကသည် အရှင်သားကို ချစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အရှင်သား အား ချစ်သူပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်သားနှင့် ပြိုင်တူလိုလို ပေါက်ဖွား၍ ကိုယ်နည်းနှင့်ကိုယ် ပြိုင်တူလိုလို မခွဲမခွာ ကြီးထွားလာကြ သူများ ဖြစ်ကြပေရာ လူအများက ကျွန်ုပ်တို့အား ဖွားဖက်တော်များ ဟုပင် သမုတ်ခဲ့ကြကြောင်း အထက်တွင် ပြဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု

အရှင့်သားနှင့် မခွဲစုဖူး ခွဲခွာကြရသည့် အချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်အဖို့မူ အရှင့် သားအား အဘယ်မျှ လွမ်းဆွတ်စေကာမူ အခြားနည်းဖြင့် ဖြေသိမ့်စရာ တွေ ရှိချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လျှောက်တင်ချင်သည်ကိုမျှ မလျှောက် တင်ရ၊ ဆင်ခြေတက်လိုသည်ကိုမျှ မတက်ရရှာသော သဘောဖြူ အူစင်း ကဏ္ဍကအဖို့မူကား အချစ်ဒဏ် အချစ်လှိုင်းကြောင့် ရင်ကဲ့နာကျ၍ ကွယ် လွန်သွားရရှာပါလေပြီ။

အမှန်ဆိုသော် အားတင်း၍ထားရသောကျွန်ုပ်အဖို့ ကဏ္ဍက ဖြစ်အင် ကို မြင်ရသောအခါ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်နှင့် အရူးတပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရပါလေ၏။ အရှင့်သား ကြားလေရော့မည်၊ မကြားလေရော့မည်ကား မသိ၊ ကဏ္ဍက ကွယ်လွန်သည်ကို သိရသည်နှင့်တပြိုင်နက် “ကဏ္ဍကကြီး ဖြစ်အင်ကို မြင် လှည့်ပါဦး အရှင့်သား။ အရှင့်ကြောင့် ကဏ္ဍကကြီး သေပွဲဝင်ပုံကို ကြည့် လှည့်ပါဦး အရှင့်သားရှေ့” ဟု တစ်ဆို့သောအသံဖြင့် ဥရုဝေလဘက်ဆီသို့ လှည့်ကာ အားရပါးရ ဟစ်ကြွေးလိုက်မိပေသေး၏။

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ လုပ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ခဲ့ပါ၏။ လဲကျ နေသော ကဏ္ဍက၏ ကိုယ်အနီးတွင် လုံလောက်သော သဲကျင်းကြီးကို တူးယက်ကာ အနော်မာ၏ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းသော သောင်ရိပ်တွင် “အိပ်စက်ရစ်ပေတော့ ကဏ္ဍကရှေ့” ဟု မြည်တမ်းယင်း ဖုံးလွှမ်း သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရွှေသို့တလှမ်း၊ နောက်သို့နှစ်လှမ်း ဟုပင် ဆိုရလောက်အောင် လူရော၊ စိတ်ပါ လေးကန်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အရှင့်သား၏အဝတ်၊ ကဏ္ဍက၏ ကိုးနီးတန်ဆာများကိုထမ်းကာ နေပြည် တော်သို့ ဦးတည်ခဲ့ရပါတော့၏။

[၅]

ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်မျှ အရှင့်သား၏ သတင်းမျိုးစုံကို နားထောင် အလွမ်းဖြေယင်း တလွမ်းလွမ်း တဆွတ်ဆွတ်ဖြင့်ပင် စောင့်မျှော်နေခဲ့ရာမှ အလိုရှိအပ်သော တရားကိစ္စ ပြီးစီးလျှင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြရပါလိမ့်မည် ဟူသော အရှင့်သား၏ မိန့်ကြားခဲ့ချက်သည် မှန်လှပေ၏။

ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ် တရားကျင့်သုံးပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်တွင် တဝါဆို၍ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက် လာသော အခါ ကပိလဝတ်မှ

ရဟန်းပြုကြသူများ အထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုခြင်းမှာ သူတပါးလို ဓမ္မသံဝေဂကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ နိဗ္ဗာန်၊ မဂ်ဖိုလ်ဆိုသည့် အတွက်လည်းမဟုတ်။ အရှင်သားကို ချစ်၍ အရှင်သား အနားတွင် နေရလျှင်ပြီးရော့၊ အရှင်သား အသံကို ကြားနေရလျှင် ပြီးရော့ ဟူသော အရှင်သား သံယောဇဉ် သက်သက်မျှ ဖြင့် ရဟန်းပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် အရှင်သားအခြေကမူကား- ရှေးကနှင့် မတူတော့ပါပေ။ ကျင့်သုံးအပ်သော တရားတော်ကြောင့်လား မသိ။ အရှင်သား၏ ရုပ်ရည် ရူပကာယသည် ရှေးကနှင့် မတူ။ ဝင်းဝါစို့ပြေကျက်သရေတုံးကျက်သရေခဲ အတိ ဖြစ်လာ၏။ အသံတော် ကလည်း ထူးထူး ခြားခြား အောင်မြင် ပြောင်းလဲလာ၏။ ရုပ်ဆင်း အသံ ပြောင်းလဲသလောက် ဣန္ဒြေ သိက္ခာ တော်ကလည်း ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲလာ၏။

ဤအချက်များကို ကျွန်ုပ်အားလုံး ကျေနပ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် မကြေနှပ် ချက်ကား အရှင်သားအနီးတွင် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်၊ လက်ယာ တော်ရုံ၊ လက်ဝဲတော်ရုံ စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက် အရေးပါသူတို့ပေါများ လာခြင်းပေတည်း။

ရှေးအခါကဆိုလျှင် ခမည်းတော် မဟာရာဇာ၊ ဘဒ္ဒကစ္စနာ စသည့် အနည်းအကျဉ်းမှလွဲလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သား၏ အရေးအပါဆုံးသော လက်ပါးစေ တယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါလော့။ အရှင်သားအား အချိန်များ စွာ၊ အကြိမ်များစွာ ဆည်းကပ် ခ၊စားနိုင်၏။ ထေရာလေးပါး စကား ပြောဆိုနိုင်၏။ ယခုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပင် ပြုရလင့်ကစား အစွန် အဖျားတွင် ကျရောက်၍ နေရ၏။ အရှင်သားနှင့် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေ ရ၏။ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော့။

တကြောင်းမှာလည်း အရှင်သားအား ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ဥရုဝေလ သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် မဟုတ်ပါလော့။ ယခုသော် ဘုရားဖြစ် လာသည့် အခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်အဖို့ အရေးမပါ အရာမရောက်သူ ဖြစ်နေရ ချေသည်။ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော့။

အသေးအဖွဲ့ဟုပင် ဆိုစေဦးတော့။ အခြား အကြောင်းတရပ်ကိုလည်း ပြောရန် ရှိပေသေး၏။ ယင်း အကြောင်းကား- အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ သော “ဖွားဘက်တော်” ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်သား ဘုရားဖြစ်လာရာ၌ အရှင်သား၏ အရေးပါ အရာရောက်
သော ဖွားဖက်တော်များအဖြစ် ခုနစ်ဦး ခုနစ်မျိုးကို သတ်မှတ်ထားကြ
၏။ ယင်းတို့သည်ကား =

- ၁။ အရှင်သား၏ ဝမ်းကွဲ ညီတော်၊ အရှင်သား၏ အနီးကပ်ဆုံး
အလုပ်အကျွေးအဖြစ် မြောက်စားခံရသူ၊ ဝမ်းကွဲညီတော် ဖြစ်
ပါလျက် ညီတော် အရင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေကာ “ညီတော်
အာနန္ဒာ- ညီတော် အာနန္ဒာ” ဟု အရှင်သားအနီးတွင် အရေး
ပါလှသူ အရှင်အာနန္ဒာ၊
- ၂။ ဥရုဝေလမှ အရှင်သား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက် တော် မူ ရာ
မဟာဗောဓိပင်၊
- ၃။ အရှင်သားအား ကပိလဝတ်သို့ မကြွကြွအောင် ပင့်ဆောင်နိုင်
ခဲ့လေသော ကာဠုဒါယီ အမတ်၊ ယခု ကာဠုဒါယီမထေရ်၊
- ၄။ ဘဝ အသင်္ချေ အနန္တ အရှင်သား၏ ပါရမီ ဖြည့်ဖော် ဖြည့်ဖက်
အရှင်သား၏မြောက်သားတော် ဘဒ္ဒကစ္စနာခေါ် ယသော်ဇယာ၊
- ၅။ အရှင်သား၏ ကျွန်တော်ရင်း ကျွန်ုပ်မောင်ဆန်၊
- ၆။ အရှင်သား ဖွားတော်မူချိန်တွင် တပြိုင်နက် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့
သော ရှေ့အိုးကြီး လေးလုံးနှင့်-
- ၇။ အနော်မာသောင်ယံတွင် အရှင်သားကို လွမ်းဆွတ် မှုကြောင့်
နှလုံးကဲ့၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသော အရှင်စီးတော်မြင်း ကဏ္ဍက-
တို့ ဖြစ်ကြပေ၏။

ယင်းဖွားဖက်တော် ခုနစ်ပါးကို အလွယ်တကူ မှတ်မိစေရန်ဟု ဂဏန်း
စဉ်သုံး၍ လင်္ကာစီကုံးရာ၌ “အာ- ဗော- ကာ- ယ- ဆန်- ရှေ့- ကဏ်” ဟု
ဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင် ဂုဏ်ရှိသူတို့ကိုသာ မြင်တတ်ကြည့်တတ်သော လူသတ္တဝါ
တို့၏ သဘောထားကို ကြည့်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်ကို ပဉ္စမနေရာ၌သာ ထား
သည်။ ကျွန်ုပ်နောက်တွင် အသက်မဲ့ ရှေ့အိုးနှင့် တိရစ္ဆာန် မြင်းတို့သာ
ရှိတော့၏။

အကယ်ဆိုလျှင် အရှင်သားအား ဘုရားဖြစ်စေရန် စွန့်စွန့်စားစားဖြင့်
ဥရုဝေလကို စတင်ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ အဘယ်သူတို့ ပါနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ပင်

မဟုတ်ပါလော။ သည့်ထက် ပြည့်ပြည့် တည့်တည့်ဆိုရသော် အရှင့်သား အား ဘုရားဖြစ်စေခဲ့သူများမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကဏ္ဍကတို့ပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်လေရာ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း သမာသမတ် သဘောဖြင့် သတ်မှတ်ရ ပါမူ “ဆန်-ကဏ်-ဗော-ကာ-အာ-ရွှေ-ယာ” သာ ဖြစ်သင့်သည်မဟုတ်ပါ လော။ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာသည့် အခါတွင်မှ ဘယ်သူက ဘယ်သို့ဟု အရေးပါ အရာရောက်လာသည်တို့ကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့လော။

ဤသည်တို့ကား အရှင့်သား ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်သို့ကြွရောက် တော်မူလာပြီးနောက်၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် ရဟန်း အဖြစ်သို့ ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ မှားယွင်းစွာခံယူခဲ့သောကျွန်ုပ်၏မာန၊ ကျွန်ုပ်၏ ဣဿမစ္ဆရိယ တရားဆိုးများဖြစ်ကြ၍၊ ယခုသော် ကျွန်ုပ်၏ အမှားများကို သိမြင်ပါ လေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ၊ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးများကို အရှင့်သား အပေါ် သို့သာ စူးစိုက်စုပုံထားခဲ့ရာတွင် အရှင့်သား ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူ၍ ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာလှလေသောအခါ အရှင့်သားအပေါ်၌ တွယ်တာ ငြိကပ်လွန်းခဲ့ သော အားထားမှု တံတိုင်းကြီး ပြုကျခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အမြင်မှား အသိမှားမှုတည်းဟူသော အဆိုး အတား အမှောင်ထု ကင်း ပျောက်၍ အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပေ၏။

မြင်းထိန်း၊ ဆင်ထိန်း သာသာမျှသာရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ စရိုက် ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော တကယ့်သူတော်စင် မထေရ်ကြီးများကိုပင် ပြစ်မှားမိခဲ့ပေ၏။ အရှင့်သား သည် ကျွန်ုပ်၏ စရိုက်ဆိုး အပြု အမူများကို အကြောင်းပြု၍ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ် အတန် များများကိုပင် ပညတ်တော် မူခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသိက္ခာပုဒ်များကို စောင့်ထိန်းရန်မှာ အခြားတပည့်သား သံဃာများ အတွက်သာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မူကား အရှင့်သား မျက်နှာ မလှဲမီ အချိန် အတွင်းထိ မှားမြဲတိုင်းသာ မှားခဲ့သူ ဖြစ်ချေ၏။

ဥပမာအားဖြင့် တရားနည်းလမ်း မမှန်သော ကျွန်ုပ်၏ အပြောအဆို အနေအထိုင် အပြုအမူများကြောင့် တရားစစ်သူကြီးရှင်သာရိပုတ္တရာကဆုံးမ တော်မူသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မနာခံရုံမျှမက ငါ့အရှင်ဘုရား၊ ငါ့အရှင်၏ သာသနာဟူသော အလှူမာန်ဖြင့် လှန်၍ ပက်လိုက်မိပေသေး၏။ အံ့ဖွယ် ကောင်းသည်မှာကား ကျွန်ုပ်၏ အကျင့်ဆိုးများ အခြားရဟန်းတော်တို့သို့

မကူးစက်စေရန်ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ဖြင့်တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိမ္မကား အရှင့်သားသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးမယူပဲ ကျွန်ုပ်အား သည်းခံ ကြပါရန်ကိုသာ အခြားအခြား ရဟန်းတော်များသို့ မေတ္တာရပ်သည်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

မသိနိုးနားဖြင့် ယင်းသို့သော အခွင့်အရေးများ ကျွန်ုပ်ကို ပေးထားခြင်းမှာ ဝသီဆိုးသော်လည်း စေတနာ မဆိုးသော ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းဓာတ်ခံကို သိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အရှင့်သားရှိနေစဉ်တွင် အရာမထင်သော်လည်း အရှင့်သား မျက်နှာတော် လှဲသည့်အချိန်၌ တရားရလာမည်ကို သိ တော် မှုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အခက်အခဲတို့ အကြားမှ တောထွက်တော် မှုရာတွင် တင်ရှိခဲ့သော ကျေးဇူး၊ အနော်မာသောင်ယံတွင် တင်ရှိခဲ့သော ကျေးဇူးများကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သခင်ဘုရား အရှင့်သား ထင်ရှားရှိနေစဉ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် အသိတရား မရနိုင်ပဲ လှဲမှား၍သာ နေခဲ့လေရာ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ အရှင့်သား မျက်နှာလှဲတော် မှုသောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်အဖို့ မြောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ပါလေပြီတည်း။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင် အရှင့်သား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူအံ့မူးမူး၌ အရှင့်သား၏ ဘဝနောက်ဆုံး ကိစ္စတော်များ အနေဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူအံ့ဆဲဆဲတွင်မှ ရောက်လာသော သုဘဒ်ပရိပိုဇ်ကို ပလ္လင် ညောင်စောင်းတွင် လျောင်းစက်ယင်းဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် အရှင်အနန္ဒာကို အမှူးပြုကာ သံဃာတော်အများအတွက် မှာကြားဖွယ် ရှိသမျှကို မှာကြားတော်မူယင်း “ငါဘုရားရှိစဉ်တွင် သခင်တည်းဟူသော မာန်ဖြင့်ဆိုနိုင်ခက်လှစွာသော ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ် ထားရစ်ကြကုန်လော့” ဟု နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူသည်။

“ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်သို့ပါနည်း” ဟု အရှင်အာနန္ဒက လျှောက်ထားသောအခါ “ဆန္ဒရဟန်းသည် မလိမ္မာ မကျိုးနွံမချင်း သံဃာအား လုံးက ဆန္ဒအား အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံမရှိကြကုန်လင့်” ဟု မိန့်ကြားလေသောအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် တုန်လှုပ်ရသည်။ မှားခဲ့မိသမျှကိုလည်း နောင်တကြီးစွာရသည်။

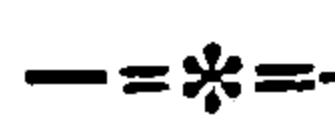
ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့်သာ ရှင်သန်နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ယခုသော် အရှင့်သား သခင်

ဘုရား၏ အမိန့်အရ လေးစားအပ်သော ရဟန်းတော် အားလုံးကပင် ကျွန်ုပ်အား ဖဲကြည်ကြပြီး ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နိုင်သည့်နည်းမှာ တနည်းသာရှိပေ၏။ ယင်း တနည်းဟူ သည်ကား အရှင့်သား အလိုတော်ကျ၊ ရဟန်းတော်အားလုံး၏ အလို တော်ကျ တရားဓမ္မအလုပ်တွင် ပီပီပြင်ပြင် အားထုတ်ဖို့ရန်သာ ဖြစ်ပေ၏။ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးရင့်ပေပြီ။ အရှင့်သားမရှိတော့၍ ငါ့သခင်၊ ငါ့အရှင်ဟူသော မာန်ကလည်း ကျဆင်းခဲ့လေပြီ။ ရုပ်နာမ်တို့၏ သင်္ခါရ ဓမ္မကိုလည်း ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် ဆင်ခြင်မိပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အရှင့်သားအလိုတော် ရှိတော်မူလှသော တရားအလုပ် ကို ရှိလေသမျှသော အင်အားဖြင့် ကျားခဲကျားကုပ် အားထုတ်လိုက်သော အခါ တသက်လုံး မရည်မှန်းခဲ့ဘူးသော နိဗ္ဗာနဓမ္မ၊ မည်သည့်ခံစားမှုမျိုး နှင့်မျှ မတူသော သန္တိသုခသို့ ခံစားဆိုက်ရောက်လာရပေ၏။

ထိုအချိန်တွင်မှ အရှင့်သား သခင်ဘုရားနှင့် သခင်ဘုရား၏ တပည့် သံဃာတော်တို့ ကြီးပမ်းအပ်သော ဓမ္မရသဟူသည် ဤသို့ ဤနွယ်ပါတ ကားဟု သိရှိ၍လာကာ အရှင့်သားမျက်မှောက်ရှိ စဉ်တွင် ကျေးဇူးတရား ကို မလျှောက်ထားလိုက်ရပါတကား၊ ကျွန်ုပ်မောက်မာ စော်ကားမိလေ သမျှ သည်းခံခဲ့ကြရှာသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ စသည့် မထေရ်တို့၏ ကျေးဇူးတရားသည်ကား ကြီးမားလှပေစွာတကား ဟူသော သံဝေဂဓမ္မ ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ်ရပါသတည်း။ ။

ဦးပဉ္စ ဒေဝ်ပဉ္စ

[၁]

ပဉ္စသီငါးပါးကို ခါးဝတ်ပုဆိုး၊ ခါးဝတ်ထဘီကဲ့သို့ မြဲရာတွင် ထင်ရှားသောကြောင့် သူတို့ကို ငယ်စဉ်ကပင် ငယ်မည်များပျောက်၍ မောင်ပဉ္စ၊ မယ်ပဉ္စဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြရာမှ ကြီးလာသောအခါ ဦးပဉ္စ၊ ဒေဝ်ပဉ္စ ဖြစ်လာကြသည်။

ပိုးရွက်ခြံပုန်းမှစ၍ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှကို မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်းကို တိုက်ရိုက်ခိုးယူဖို့ အပထား၍ ကောက်တကျစ် ပရိယာယ်မျှဖြင့်ပင်မခိုးယူခြင်း၊ သူတပါး သမီးမယား၊ သူတပါး သားလင်ကို တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံဖို့ အပထား၍ သံသယ ဖြစ်စေနိုင်သော အပြုအမူ အရိပ်နိမိတ် မျှကိုပင် ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ တိုက်ရိုက် လိမ်လည် ဖို့ကို အပထား၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်အဖြစ်မျှပင် မဟုတ်မမှန်သည်ကို မပြောဆိုခြင်း၊ အရက်သေစာမှန်လျှင် တိုက်ရိုက်သောက်သုံးဖို့ကို အပထား၍ ဆေးဝါးအဖြစ် မျှကိုပင် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတည်းဟူသော ပဉ္စသီလခေါ် ငါးပါးသီလမှာ ဘုရားရှင် သာသနာတော် ပွင့်ထွန်းသည့်အခါမှ ပေါ်ပေါက်လာသော သီလမဟုတ်။ သာသနာတော်မပွင့်ထွန်းမီ မှိုင်းမှန်ပြုရီ ပဝေဏီကပင် မဇ္ဈိမဒေသ သူကောင်းတို့၏ အခြေခံယဉ်ကျေးမှု သီလအဖြစ်တည်ရှိလာခဲ့သော အကျင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းငါးပါးသီလကို လူမှန်လျှင် မုချကျင့်သုံးအပ်သည့် သဘာဝသီလဟုလည်း ခေါ်၏။ ထာဝရသီလဟုလည်း ခေါ်၏။

သူ့အသက်မသတ်ရ၊ သူ့ပစ္စည်း မခိုးရ၊ သူတပါးသားမယားကို မလှန့်ကျူးရ၊ လိမ်မပြောရ၊ အရက်မသောက်ရဟု ငါးပါးသီလ ပင်ရင်းကို

ပင်ကိုအားဖြင့်လည်း ပြော၍ဖြစ်ပါ၏။ အများအားဖြင့်လည်း ဤအတိုင်း ပင် နားလည်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ငါးပါးသီလ၏ နည်းပရိယာယ် များကို ချဲ့ထွင်၍ ပြောရခြင်းမှာ ဦးပဉ္စ၊ ဒေါပဉ္စတို့ အလေးအနက် ကျင့်သုံးသည့်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငါးပါးသီလ ကျင့်သုံးမှုတွင် စံတင်လောက်အောင် အထက်တန်းကျကျ ကျင့်သုံးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ငါးပါးသီလသမားချင်းကပင်လျှင်ဂုဏ်တင်၍ ဦးပဉ္စ၊ ဒေါပဉ္စ ခေါ်တွင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သာသနာတော် ပေါ်ထွန်း၍ ဘုရားရှင်၏ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ ဖြစ်လာကြသောအခါ လူမှန်သမျှ၊ ရဟန်းမှန်သမျှ သီလကိုသာ အခြေခံစေသော ဘုရားရှင်၏အလိုတော် သာသနာတော်နှင့် ပလဲနံပ ဘောင်ဝင်အံကျ ဖြစ်လာကြသည်။

ဘုရားရှင်သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းသည်နှင့်အတူ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော အဆင့်သုံးရပ်၊ အကျင့်အလုပ်သုံးပါး ဝေါဟာရမှာ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ လူကောင်း၊ ရဟန်းကောင်း ဟူသည်မှအစ၊ နိဗ္ဗာန်ဝင် အရိယာဖြစ်သည်အထိ မုချကျင့်သုံးရမည့် အဆင့်သုံးရပ်မှာ သီလတည်းဟူသော အကျင့်သည် ပထမ၊ သမာဓိသည် ဒုတိယ၊ ပညာသည် တတိယ ဟု ဆိုလို၏။ တနည်းဆိုသော် အကြင်သူတယောက်သည် အခြားကောင်မှ ကောင်းရာများနှင့် အဘယ်မျှ ပြည့်စုံနေသည် ဆိုစေ၊ အခြေခံဖြစ်သော သီလမရှိခဲ့သော် အချည်းနှီးတည်း။ အကြင်ရဟန်းတပါးသည် အခြားဂုဏ်အင်္ဂါများ အဘယ်မျှပြည့်စုံနေသည်ဆိုစေ၊ သီလတည်းဟူသော ဝိနည်းအခြေခံနှင့် မပြည့်စုံခဲ့သော် အချည်းနှီးတည်းဟု ဆိုလို၏။

ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမ ယဉ်ကျေးမှုအရ ပင်ကိုကပင် ပဉ္စသီ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခဲ့ပြီးသော ဦးပဉ္စ-ဒေါပဉ္စတို့ အဖို့ သီလကို ပဓာန ထားသော ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းလာသောအခါ သာသနာတော်နှင့်၊ ဘုရားရှင်နှင့် ဘောင်ဝင်အံကျ ပလဲနံပ ဖြစ်လာကြသည်ဟု ဆိုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သာသနာတော်နှင့် ရင်းနှီးသည်။ သံဃာတော်များနှင့် ရင်းနှီးသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးပဉ္စ-ဒေါပဉ္စတို့ အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ရင်းနှီးဟန်ကား- ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြသည့်အခါ ဦပဉ္စ-ဒေါပဉ္စတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်မြဲ ရပ်မြဲဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ဆွမ်းခံရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ရုံနှင့် မပြီး၊ အိမ်တွင်းသို့

ပင့်ထိုင်စေပြီးမှ လောင်းလှသည်။ ရံဖန် သူတို့သိလိုသော တရားအချက် များကို ဘုရားရှင်သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး လျှောက်ထားမေမြန်းလေ့ ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓကိစ္စများပြားလှသော ဘုရားရှင်အဖို့ အခွင့်သာသည့် ရက်များတွင်မှ ဆွမ်းခံထွက်ကြနိုင်၍ ဒေသစာရီကြွချီချိန်၊ မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်း၊ ကုမ်း လှူဒါန်းသည့် ဒါယကာများ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ရက်များတွင်မှ ဆွမ်းခံမထွက်နိုင်။ ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံမကြနိုင်၍ အတွေ့အကြုံနည်းနေလျှင် ဇေတဝန်သို့ သွား၍ ဆည်းကပ်ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် ရင်းနှီးသည်။

အတွေးအခေါ်ကလည်းအတန်များသည့် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွေးအထင်များကို ဘုရားရှင်သို့ ဖွင့်ထုတ်မေးလျှောက် လေ့ရှိသည်။ ရံဖန် ကတ်သီးကတ်သတ်တွေး၍ ကတ်သီးကတ်သတ် မေးလျှောက်လေ့ရှိသည်။

ယနေ့နံနက်ပိုင်း ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံထွက်ကြလာသည်မှာ အတန်နောက် ကျသောကြောင့် ဦးပဉ္စတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ဆွမ်းရပ်သော အခါ ဦးပဉ္စတို့ ထမင်းစားခိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားရှင်ကို ဦးပဉ္စ မြင်သောအခါ ထမင်းပွဲမှ လက်ဆေး၍ အိမ်ရှေ့ ဘုရားရှင်အထံသို့ ရုတ်ခြည်း ထလာသည်။

သပိတ်ကို ယူသည်။ အိမ်တွင်းသို့ပင့်သည်။ အိမ်အတွင်းခင်းအပ်သော နေရာတွင် ဘုရားရှင် ထိုင်မိသောအခါ ဒေါ်ပဉ္စ သည်လည်း စားဆဲ ထမင်းပွဲမှ လက်ဆေးပြီး ရှိခိုးလျက်သား ဖြစ်နေပေပြီ။

ဘုရားရှင်က “ဒါယကာကြီးတို့ ထမင်းပွဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလေပြီ” ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား မိန့်ကြား၏။

“မဖြစ်ပါ အရှင်ဘုရား။ ။ ထမင်းသည် အရေးမကြီးပါ။ တပည့်တော်တို့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအဖို့ လိုအပ်လျှင် အချိန်မရွေး ထပ်မံ စားသုံးနိုင်ပါ၏။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ဖို့ရန်သာ အရေးကြီးပါသည် ဘုရား” ဟု ဒေါ်ပဉ္စက လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က “သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု” ဟု ကောင်းချီးပေးသည်။

“တိုင်းရက်သည့်ပက္ကလာ မိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့် ဆိုသလို တပည့်တော် လျှောက်ထားချင်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ယခုသော် လျှောက် တားဖို့ရန် အလိုက်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ လျှောက်ထားခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟုဦးပဉ္စက လျှောက်သည်။

ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လျှောက်ထားခွင့်ပြုသည်။ တစ်
တရာ လျှောက်ထား ပြောကြားသော အခါ ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းသည်
ဘုရားရှင် စသော ပညာရှိ သူကောင်းတို့၏ သဘောတူမှုခွင့်ပြုမှုကိုပြသည့်
မြင့်မြတ်သော အမှုအရာတရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ အသည်းနှလုံးဖြင့် စကား
ပြောခြင်းဟု ဆိုနိုင်ရာသည်။

“တပည့်တော်တို့သည် အရှင်မြတ်တို့အား အဦးအဖျား အမွန်အမြတ်
ကိုသာ လှူဒါန်းကြပါ၏။ အဦးအဖျားမှ မဟုတ်လျှင် မစင်ကြယ်သော
ဒါန ဖြစ်မည်ကြောင့် မလှူဒါန်းကောင်းဘူးဟု အချို့ဆရာများက မိန့်
ကြားကြပါသည်။ မှန်ပါသလားဘုရား” ဟု ဦးပဉ္စက မေးလျှောက်သည်။

“ဒါယကာ ဦးပဉ္စ။ ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ တောင်းခံလာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား
အခွင့်သာ၍ အဦးအဖျားအမွန်အမြတ်ကိုပေးလှူခွင့်ကြံ့သော် ကောင်း၏။
သို့သော် အခွင့်မသာပဲ ပေးလှူခွင့်ကြံ့ခဲ့ပါသော် စားဆဲ ထမင်းကိုသော်
လည်းကောင်း၊ အကြွင်းအကျန်ကိုပင်သော် လည်းကောင်း ပေးလှူသင့်
သည်သာတည်း။ စေတနာသာ ပဓာနဖြစ်ပေသည်။

“ငါတို့ဘက်မှ တနည်းဆိုသော် ဘိက္ခုဟု ခေါ်သော ငါတို့ ရဟန်း
များသည် ဒါယကာတို့ကိုမှီ၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသော တောင်း
ခံသူ သူဖုန်းစားများ သာတည်း။ ဘိက္ခု သဒ္ဒါသည် တောင်းခံခြင်း
အနက်ကို ဟော၏။

“ဦးပဉ္စ။ ။ ဘိက္ခုတပါးသည် ရဟန်းပြုစဉ်ကပင် လောဘ ဒေါသ
နှင့် မာနကို သိမ်းဆည်း၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
မာနကို အစဉ်သိမ်းဆည်းနိုင်စေရန် ရဟန်းပြုစဉ်မှ စ၍ တောင်းခံခွက်
တည်းဟူသော သပိတ်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိစေအပ်သော ပရိက္ခရာအဖြစ်
ထည့်သွင်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးပဉ္စ။ ။ သူတပါးပစ္စည်းကိုတောင်းခံခြင်းသည် မာနကို အစဉ်
ချိုးနှိမ်ရန် လိုအပ်သော ရဟန်းအဖို့ ကျိုးနှိမ်စွာ ချိုးနှိမ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။
ပရိက္ခရာတပါးဖြစ်သော တောင်းခံခွက်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိခြင်းဖြင့် ငါ
သူဖုန်းစားတကား ဟု မာနကို အစဉ်ကျိုးနှိမ်စေသည်။ သာရိပုတ္တရာက
‘တပည့်တော်သည် ရွာကိုဝင်သော သူဖုန်းစားကဲ့သို့ အစဉ် ကျိုးနှိမ်စွာ
နေပါသည်ဘုရား’ ဟု သီဟနာဒ စကားဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

“ဦးပဉ္စ။ ။ ငါတုရားသည် တုရားဖြစ်စ အချိန်က ကပိလဝတ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သောအခါ တောင်းခံရသော်ကော ဟု မာနတံခွန် ဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် တောင်းခံခြင်းသည် ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ်အလာ၊ ရဟန်းတို့၏ အစဉ်အလာ ဖြစ်ကြောင်း တရားဟောသောအခါ ခမည်းတော်ကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်သည်။

“ဦးပဉ္စ။ ။ ငါ့သားတော် ရဋ္ဌပါလ မထေရ်သည် နောက်ဖေးတွင် အစေခံမ လွင့်ပစ်အံ့သော မုန့်အသိုးများကို အလှူခံ၍ မျှတစွာ သုံးဆောင် ခဲ့သည်။

“ထို့ကြောင့် အကြင်တောင်းခံသူအား အဦးအဖျား အမုန့်အမြတ်ကို ပေးလှူနိုင်ခဲ့သော် ကောင်း၏။ အခွင့်မသာ၍ ပေးလှူရန် လိုအပ်ခဲ့ပါသော် စားဆီထမင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ အကြွင်း အကျန်ကိုသော် လည်း ကောင်း လှူကောင်း၊ အလှူခံကောင်းသည်သာတည်း။”

ဘုရားရှင်၏ တရားဆုံးသောအခါ ဤမျှကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါ လျက် မာနကို ချိုးနှိမ်အပ်သော တရားတော်ကြောင့် အဘိုးကြီး အမယ် ကြီး နှစ်ဦးတို့အဖို့ တရား အာရုံတွင် ထုံလှစွာဖြင့် ကြည်ညို စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ကာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် အထပ်ထပ် ဦးနှိုမ် သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အချိန်ကိုကြည့်၍ နောက်ထပ် ချက်ပြုတ်လှူဒါန်း ဖို့ရန်လည်း အချိန်မရတော့ သည်ကြောင့် စားနေဆဲ ထမင်းပွဲ ကိုပင် သေသပ်အောင်ပြုပြင်၍ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်တွင်းသို့ လောင်းထည့် လှူဒါန်းသည်။

[၃]

နောက် တ ကြိမ် လျှောက်ထားမှုကား - တခု သော လပြည့် နေ့တွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဥပုသ်စောင့်ကြခိုက် ဖြစ်၏။

သာဝတ္ထိသူ၊ သာဝတ္ထိသားတို့ အများနည်းတူ ဇေတဝန်သို့ တရားနာ သွားရောက်ခြင်းသည် ဦးပဉ္စ ဒေဝါပဉ္စတို့၏ နိစ္စဗဒိ အလုပ်ဖြစ်၏။ ရိုးရိုး နေ့များ၌ ငါးပါးသီလ ခံယူရသည်။ တရားတော်ကို ကြားနာရသည်။ ရံဖန် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် စသော သာဝကကြီး တို့၏ တရားကို ကြားနာရသည်။

လပြည့်၊ လကွယ် နေ့များတွင်မူ ဥပုသ် သီတင်း စောင့်သုံး လိုသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအဖို့ နံနက် စောစောကပင် ကျောင်းတော်သို့ သွားကာ ဥပုသ်စောင့်ကြသည်။ လပြည့် လကွယ်မျှဖြင့် အားမရသော ဒါယကာအချို့သည် ရှစ်ရက်မြောက်နေ့များတွင် သွားရောက် ဥပုသ်ယူ ကြသည်။ ဦးပဉ္စ ဒေါ်ပဉ္စတို့သည်ကား လပြည့် လကွယ်မရွေး ဇေတဝန် ၏ ပုံမှန်ဥပုသ်သည်များ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် အိမ်သို့ ဘုရားရှင် ဆွမ်းခံကြွမလာနိုင်သည့် ကြားရက်များ တွင်လည်း တရားနာချိန် မဟုတ်စေကာမူ ဇေတဝန်သို့ သွားရောက်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ဇေတဝန်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်၏ အားလပ်မှု အခွင့်အခါကို ကြည့်၍ ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ တရား တစုံတရာကို ကို ကြားနာသည်။ မေးလျှောက်စရာရှိလျှင် မေးလျှောက်သည်။ အတေး သန်သော ဤဒါယကာကြီးအဖို့ မေးစရာ၊ လျှောက်စရာ တစုံတရာကလည်း ရှိနေတတ်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းက ဇေတဝန်သို့ သွားရောက်ကြသောအခါ ဘုရားရှင် သည် ဂန္ဓကုဋ်တွင်ပင် တပါးတည်း သီတင်းသုံးခိုက် ကြုံရ၍ ချဉ်းကပ် လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မြတ် ဘုရား။ ။ တပည့်တော် တို့သည် ပဉ္စသီ ငါးပါးကို ခါးဝတ် ပုဆိုး ကဲ့သို့ မြဲခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ် သာသနာထွန်းပေါ်လာသောအခါ အရှင်မြတ်ရည်ညွှန်းအပ်သော ရှစ်ပါး သီလကိုလည်း ဥပုသ်နေ့တိုင်း ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ကျင့်သုံးခြင်း မှာ တပည့်တော်တို့ လူဒါယကာများအဖို့ ငါးငါးသီလမျှဖြင့် မလုံလောက် ၍ ပါလားဘုရား”

“ဦးပဉ္စ။ ။ လူကောင်းသူကောင်းတယောက်ဖြစ်ဖို့ အပါယ်တံခါး ပိတ်ဖို့အတွက် ငါးပါးသီလသည် လုံလောက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သံသရာမှ ကျွတ်လွတ်၍ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော သန္တိသုခကိုရရန် ရောက်ရန်အတွက်မူ ငါးပါးသီလထက် လွန်မြတ်သော သီလအကျင့်များကို ကျင့်သုံးရန်လိုပေ သေးသည်။

“ဥပမာအားဖြင့် သူတပါး သားမယားကို မကျူးလွန်မှု တည်းဟူ သော ကာမေသုမိစ္ဆာစာရသည် အပါယ်တံခါးပိတ်မှုအတွက် လုံလောက် ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတပါး သားမယားမျှသာမက ဒါယကာအဖို့ တရား အလုပ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သော မာတုဂါမဟူသမျှကို ရှောင်ကြဉ်မှု၊

ဒါယိကာမတို့အဖို့ ယောကျ်ား မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်မှု အဗြဟ္မစရိယာ ဟူသည် တရားရှင် သူတော်ကောင်းတို့၏ အဆင့်မြင့် အကျင့်ပေတည်း။

“ဦးပဉ္စ” ။ နေလဲ့ ညစာ စားမှုသည် အပြစ် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဝိကာလဘောဇန နေလဲ့ ညစာကို ရှောင်ကြဉ်သော အခါ အမှုကိစ္စနည်း သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ့ပါးသည်။ တရား အားထုတ်မှုတွင် ထက်သန်စေ သည်။ သူတော်ကောင်းတရားသမားတို့ ကျင့်သုံးအပ်သော စရဏအကျင့် တဆယ့်ငါးပါးတွင် အစာအာဟာရကို မျှတစွာ စားသုံးမှုတည်းဟူသော အကျင့်တပါး ပါဝင်သည်။ နေလဲ့ ညစာကို အပထား၍ နံနက်ပိုင်း စား သုံးမှုကိုပင် သတိဖြင့် မျှတအောင် စားသုံးရသည်။ ပုထုဇဉ်တို့သည် အစာ အာဟာရ စားသုံးမှုတွင် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ တဏှာလောဘ ဝင်နေ ကြသည်ကို ဝိကာလဘောဇန သီလဖြင့် အချောသတ်ပေးသည်။

“ဦးပဉ္စ” ။ ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ နံ့သာ လိမ်းခြယ်ခြင်းတို့ သည် တရားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီ။ မထင်ရှားသည် ကား ပုထုဇဉ်တို့ မည်သည် အိပ်ရာနေရာတို့တွင် တဏှာလောဘဖြင့် စည်း စိမ် ခံတတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဥစ္စာသယန၊ မဟာသယနာ သီလဖြင့် ထိန်းချုပ်ပေးသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ရှစ်ပါးသီလဟူသည် မြင့်မြတ် သော တရားသဘော တရားအလုပ်သို့သက်ဝင်လာနိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြုပြင်ထိန်းချုပ်ပေးသော သီလ ဖြစ်ပေ၏”

“တပည့်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ အဘိုး ကြီး အဘွားများသည် ယနေ့မှစ၍ ပါဏုပေတံ အသက်ထက်ဆုံး ရှစ်ပါး သီလသို့ တိုးမြှင့်ကျင့်သုံးသွားကြပါတော့မည့် အရှင်းဘုရား” ဟု လျှောက် ထားလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီး ပေးတော်မူသည်။

[၄]

နောက်တကြိမ် မေးခွန်းကား ဘုရားရှင်၏ အဖြေကြောင့် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ဦးစလုံးကို ကျွတ်တမ်းဝင်စေသောအဖြေဖြစ်၏။ ဤအဖြေ ကို စောင့်၍ပင် သတ္တဝါကို ကယ်ချွတ်လိုသော ဘုရားရှင်အဖို့ ဤအဘိုး ကြီး အဘွားကြီးတို့ကို မျက်ခြည် မပြတ် ရင်းနှီး လိုက်လျော စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တရားတထိုင် ဂါထာတပုဒ်ဖြင့် သတ္တဝါများစွာကို ကျွတ်တမ်း ဝင်
စေနိုင်ခဲ့သည် မှန်၏။ ဤအဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ကား တရား အဆင့်
ဆင့် ကြားနာခဲ့ရသော်လည်း အတေးများ၍ သမာဓိ အနည် မထိုင် နိုင်
သေး။ ထို့ကြောင့် မေးလျှောက်သမျှကို သည်းခံ၍ တရားကျုံး သွင်း
တော်မူရသည်။

နောက်ဆုံးမေးလျှောက်ချက်ကား သူတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွခိုက်တွင်
ပင် ဖြစ်သည်။ မေးလျှောက်ဖွယ် ရှိနေ၍ ထိုနေ့က ကပ်လူမည့် ဆွမ်းကို
ဆီဦးထောပတ်တို့ဖြင့် အထူးတလည် စီစဉ်ထားသည်။ မနေ့ကပင် သူတို့
အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်ဆွမ်းစားကြွပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။

“တပည့်တော် စဉ်းစားမိနေတာ တခုရှိလို့ လျှောက်ထားခွင့်ပြုတော်
မူပါဘုရား” ဟု သူ ၏ အမေးကို နိဒါန်းပျိုး စတင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေပါသလဲ ဒါယကာ ဦးပဉ္စ”

“တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားနှင့် အရှင်ဘုရား သာသနာတော်ကို
ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီဘုရား။ ကိုးကွယ်သည့် အချိန်မှ
စ၍ အရှင်ဘုရားနှင့် အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော် များကို
အကဲခတ်ခဲ့မိပါသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ကို ဖူးတွေ့ရသည်မှာ လူ့ လောက အဆင်အပြင်များ
ဖြင့် နှိုင်းစာလျှင် တခုမျှ အဆင်မပြေပါ။ ဦးခေါင်းကစ၍ လျှောက်ထား
ရသော် လူ့ လောကတွင် အမွန်အမြတ် အလှအပအဖြစ် ပြုပြင်ထားရှိအပ်
သော ဆံပင်ကို အရှင်ဘုရားတို့ကမူ ရိတ်ဖြတ်ထားကြ၍ ခေါင်းတုံးကိုယ်စီ
နှင့် ရှိနေကြပါသည်။ ဦးခေါင်းဟူသည် လူ့ လောက အဖို့ ကျက်သရေ
တို့၏ တည်ရာဖြစ်သော်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ကမူ ရိတ်ဖြတ် ထားကြပါ
သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း အလှအပ ခြယ်သမှု ဟူ၍ မရှိပါ။

“တဖန် အဝတ်အဆင်ကို ကြည့်ပါအုံးဘုရား။ လူတို့သည် အလှအပ
အရောင်မျိုးစုံ၊ အဆင်တန်ဆာအဖုံဖုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကြပါကုန်၏။ အရှင်
ဘုရားတို့ကမူ သင်္ချိုင်း၊ အမှိုက်ပုံ စသည်တို့မှ လူတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော
အဝတ်အထည် သောင်းပြောင်းကိုသာ စပ်ဖာ၍ ဝတ်ဆင်ကြပါကုန်သည်
ဘုရား”

ဦးပဉ္စလျှောက်ထားချိန်က ဒါယကာတို့ ပေးလှူသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူသေး။ သင်္ချိုင်း၊ အမှိုက်ပုံ စသည်တို့မှ ပုံသကူ ကောက်ယူ၍ သာ ဝတ်ဆင်ကြရသည်။ နောင်ခါမှ ဆရာဇီဝက လျှောက်ထားသော ကြောင့် ဒါယကာတို့ လှူဒါန်းသော သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘အကျိုးတောင်ဆောင်’)

ဦးပဉ္စ လျှောက်ထားချိန်က ယနေ့ ရဟန်းတော်များ ဝတ်ဆင်သော သင်္ကန်းကဲ့သို့ လယ်ကွက်များပမာ အချိုးကျကျ အကွက်ဖော်ကာ မဝတ်ဆင်ကြရသေး။ ရသမျှ ပုံသကူ အဝတ်ကို အရှိအတိုင်း လျော်သလို ချုပ်စပ်၍ ဝတ်ဆင်ကြရသည်။ နောင်ခါမှသာ ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့၏ အစီအစဉ်အရ လယ်ကွက်ကို နမူနာယူထားသော အချိုး အကွက်ကျကျ သင်္ကန်းများကို ဝတ်ဆင်တော်မူကြရသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘ရွှေခြည်ငွေခြည်တန်းပါလို့’)

“တဖန် အဆင်အသွေးကိုလည်း ကြည့်ပါအုံး ဘုရား။ လူ့လောကတွင်မူ အရောင်အသွေး ရွေးချယ်ရာ၌ အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ ပန်းရောင် စသည့် လှလှပပ အရောင်အသွေးများကိုသာ ရွေးချယ်ဆင်သကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့ကမူ လူ့လောကက ပစ်ပယ်ထားသော ညိုပုပ်ပုပ် မှိုင်းရင့်ရင့် အရောင်ကြီးကိုသာ ဝတ်ဆင်ကြပါကုန်သည်။

“တဖန် ကိုင်တွယ်သော ပစ္စည်းကိုလည်း ကြည့်ပါအုံးဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့သည် လူ့လောကအဖို့ ကျက်သရေမဲ့လှစွာသော သူဖုန်းစားတို့၏ တောင်းခံခွက်ကြီးကို မပြတ်ကိုင်တွယ် သယ်ဆောင် ကြပါကုန်သည်။

“သို့သော်- တပည့်တော်လျှောက်ထားပါရစေ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤမျှ အဆင်မပြေ ရှုမြင်ဖွယ် မကောင်းသော အဆင်အပြင် ပစ္စည်း ပစ္စယများဖြင့် ဆင်ယင်ထားပါလျက် အရှင်ဘုရားနှင့် အရှင်ဘုရား၏ တပည့်အား သံသာတော်များ၏ မျက်နှာတော်များကို ဖူးတွေ့ရသည့် အခါများသော ဘယ်တော့မှ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသည်မရှိ၊ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ အစဉ်ကြည်လင် ပြည့်ဝလျက်ရှိသော မျက်နှာတော် များကိုသာ ဖူးတွေ့နေရပါသည်ဘုရား။

“လူ့လောက၌ အကြင်သူတယောက်သည် အဝတ်အဆင် အပြည့်အစုံ အဆင်မပြေငြားအံ့။ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်ရ ပါတော့သည်။

အကြင်သူ တယောက်အဖို့ သူတပါးထံ တောင်းခံရငြားအံ့၊ ထိုသူ အဖို့ ညှိုးငယ်ရပါတော့သည်။ အရှင်ဘုရားနှင့် အရှင်ဘုရားသားတော်တို့အဖို့မူ ဘာတခုမျှ အဆင်ပြေသည်ကိုမတွေ့ရသော်လည်း မျက်နှာတော်များမှာမူ အစဉ်ကြည်လင်လျက်ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့ရပါသည်။

“သို့ပါ၍ တပည့်တော် လျှောက်ထားပါရစေ။ ဤကိစ္စတွင် လျှို့ဝှက်ချက် တစုံတရာ ရှိတန်ရာ၏ဟု တပည့်တော် စဉ်းစားမိနေပါသည်။ ယင်း လျှို့ဝှက်ချက်ကို အရှင်မြတ် သိတော် မူပါလိမ့်မည်။ တပည့်တော်အား မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား”

“ဒါယကာ ဦးပဉ္စ။ ။ သင့်မေးလျှောက်ချက်သည် မှန်ကန်လှပေ၏။ မေးသင့်သော အမေးဖြစ်ပေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။ တရားဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။ ယင်းတရားကို ငါဟောကြားမည် သတိဖြင့် နာယူလေလော့။

“ယင်း လျှို့ ဝှက် ချက် ဟူသည်ကား— ငါ့ သား တော် များ သည် အတိတံနနုသောစေမိ- အတိတ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်း တစုံ တရာ အတွက် အတိတ်ကို တွေးပြီး မပူပန်၊ မစိုးရိမ်။ ငါသည် အတိတ်က မကောင်းမှု တစုံတရာကို ပြုမူခဲ့ဘူးပြီ။ အဘယ်သူသည် ငါ့ကို ဆဲရေးခဲ့သည်၊ အောင်နိုင်ခဲ့သည်၊ မထိမဲ့ပြုခဲ့ဘူးသည် စသည်ဖြင့် တန့်န့် မတွေး၊ မစိုးရိမ်၊ မပူပန်။

“ဦးပဉ္စ။ ။ အတိတ်ကို တွေး၍မစိုးရိမ် မပူပန်သည့် အလားတူပင် နပဇပွာမိ နာဂတံ- အနာဂတ် အတွက်လည်း မည်သူ့ ကို လက်စားချေရမည်။ မည်သူ ထက်သာအောင် မည်သူ့လုပ်လိုက်မည် စသည်ဖြင့် ကြိုတင် မစဉ်းစား မပူပန်။

“ပစ္စုပ္ပန္နေနယာပေမိ— မစ္စုပ္ပန် ဆတ်ဆတ်တွင်သာ မိမိ၏ ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူတို့ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်း အောင် မပြတ်သော သတိဖြင့် နေထိုင် သီတင်းသုံးသည်။ တရားသဘော ရှုမှတ်သည်။ ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မကို ဆင်ခြင်၍နေသည်။

“ထို့ကြောင့် တေနဝဏ္ဏော ပသီဒတိ- သူတို့၏ရုပ်အဆင်းသည် ကြည်လင်၏၊ ရှင်လန်း၏၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ်၌ မပြတ်သော သတိဖြင့် ရုပ်ဓမ္မ နာမ်ဓမ္မကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှု

အရာကို ထိန်းချုပ်ခြင်းသည် ရုပ်အဆင်းကံကြည်လင်စေရုံမျှမက ငါဘုရား၏ နိဗ္ဗာန်လမ်းစဉ်ပေတည်း”

ဤတရားအဆုံးတိုင်မူ ဦးပဉ္စ ဒေဝီပဉ္စတို့ အတန်ကြာ မလှုပ် မယှက် ရှိခိုးငြိမ်ဝပ်လျက် ရှိနေသည်။ အတန်ကြီးကြာမှ လက်အစုံများကိုမြှောက်၍ အထပ်ထပ် ရှိခိုးဦးနှိမ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ကြီးမားလှသော ကျေးဇူးတော် အရှင်၊ ကျေးဇူးတော် အရှင်ပါ ဘုရား” ဟု အထပ်ထပ် လျှောက်ထားသည်။ အကြောင်းမူကား - ဦးပဉ္စရော ဒေဝီပဉ္စပါ ကျွတ်တမ်းဝင် ကြလေပြီတည်း။ ။

ကုသိန္ဒာရုံ

[၁]

“ဒီကနေ့ သဘာကြီးရဲ့ အထွေထွေပိုင်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတရပ် တင်ပြစရာရှိတာကတော့ ဘုရားရှင်ဟာ ငါတို့ ကုသိန္ဒာရုံကို အခု ကဆုန် လပြည့်ရက်ပိုင်းလောက်မှာ ဒေသစာရီကြွချီလာမယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်။ နောက်ပါ သံဃာတော်က ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ် ပါရှိပါမယ်။ အဲဒါ ငါတို့ တယောက်မကျန် သွားရောက်ကြိုဆိုကြဖို့ ကိစ္စပါပဲ”

“ကြိုဆိုကြမယ်ဆိုယင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ‘တယောက်မကျန်’ ဆိုတာ ကတော့ ချုပ်ခြယ်ရာ မကျဘူးလား”

“မလုံလောက်ပါဘူး၊ တယောက်တလေ ကျန်နေမှာစိုးလို့ ‘တယောက် မကျန်’ လို့ တမင်သတိနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ညီညွတ် မှုကိုပြဖို့ လိုပါတယ်”

တခြားကိစ္စတွေမှာပြနိုင်ပါတယ်။ ကိုးကွယ်မှုနဲ့ အယူအဆကိစ္စမှာတော့ ပုဂ္ဂလိက အရေးကို ဦးစားပေးသင့်ပါတယ်”

တင်ပြသူကား သဘာကြီး၏သဘာပတိ သုဒေဝမလ္လာမင်းဖြစ်၍ ဆန့် ကျင်ဆွေးနွေးသူကား သဘာကြီး သဘာကလေးအစည်းအဝေးတိုင်းတွင် အခါခပ်သိမ်းလိုလို ဆန့်ကျင်ဆွေးနွေးတတ်သူ နာမည်ကျော် ရောဇမလ္လာ မင်း ဖြစ်၏။ လူ့ အဖွဲ့အစည်းတို့ မည်သည် ဆယ်အိမ်လျှင် တအိမ် စုန်းရှိ သည် ဆိုသော စကားကဲ့သို့ လူငါးယောက် ဖွဲ့စည်းမိလျှင် တယောက် ယောက်ကတော့ ဆန့်ကျင်တွေးခေါ်ဆွေးနွေးလာတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာ လိုပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆန့်ကျင်သူ ရှိတတ်ခြင်းမှာ လူ့လောက အဖွဲ့

အစည်း တိုးတက်ရေးအတွက် သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။ စည်းကမ်းဘောင် အတွင်းမှ ဆန့်ကျင်ဖို့သာ လိုသည်။ ဆန့်ကျင်မှုဟူသည် တိုးတက်မှုပင် မဟုတ်ပါလော။

အစည်းအဝေးကို 'သဘာ' ဟုခေါ်၍ အစည်းအဝေး အုပ်ချုပ်သူကို 'သဘာပတိ' 'အစည်းအဝေး၏အရှင်' ဟု ခေါ်သည်။ မဂဓ၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ စမ္မာနဂိုရ်၊ ဥဇ္ဇေနီ စသည်ဖြင့် ဧကရာဇ် ပဒေသရာဇ်နိုင်ငံတို့ ထွန်းကားသော မဇ္ဈိမတွင် ဝေသာလီသည် လိစ္ဆဝိမင်းတို့ စုပေါင်း အုပ်ချုပ်သော ဂဏ နိုင်ငံဖြစ်သကဲ့သို့ ကုသိန္ဒာရုံသည်လည်း မလ္လ္လာမင်းတို့ စုပေါင်း အုပ်ချုပ် သော ဂဏနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ကိစ္စ တရပ်ကို တဦးတယောက်၏သဘောဖြင့် မဆုံးဖြတ်ပဲ ဘုရားရှင်၏ အပရိဟာနိယ တရားတော် အုပ်ချုပ်မှု စည်းကမ်း ချက်အရ အုပ်ချုပ်လှည့်ကျသော မင်းတို့ နေ့စဉ် စည်းဝေးဆုံးဖြတ်၍ အုပ်ချုပ်သောနိုင်ငံဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်လှည့်ကျသူတို့၏ သဘာဝယ်များကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်၍ သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ကြီးမား သော အကြောင်းကိစ္စရှိသည့် အခါတွင်လည်းကောင်း အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်မင်းအားလုံးတို့စုံညီသော သဘာကြီးကိုပြုလုပ်သည်။

ယနေ့ သဘာကြီးတွင် မိမိတို့နိုင်ငံသို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာမည့် ကိစ္စကို မင်းအားလုံးတို့ စုံစုံညီညီ ကြိုဆိုရန် သဘာပတိကြီး သုဒေဝကိုယ် တိုင် တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ရောဇဟာ သူ့ ဝါသနာမို့ ဆန့်ကျင်စကားပြောနေတာပါ။ အမှန်က တော့ ဘုရားရှင်ကို သူ့ရှေ့ဆုံးက ကြိုဆိုမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားရှင်နဲ့ အတူပါလာမယ့် ညီတော် အာနန္ဒာ မထေရ်ဟာ သူ အင် မတန် ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ” ဟု မလ္လ္လာမင်း တပါးက ပြောပြလည်လည် ဖြစ်စေရန် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဝင်၍ ဆွေးနွေးသည်။

မှန်၏။ အာနန္ဒာနှင့် ရောဇတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ မင်းသားဘဝက အလွန်ချစ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ ကပိလဝတ်၊ ဒေဝ ဒဟနှင့် ကုသိန္ဒာရုံတို့သည် ရှေးမဆူကပင် ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့ကြ၏။ ဆရာ တဦးထံတွင် ပညာအတူသင်ရာမှ အာနန္ဒာနှင့် ရောဇတို့ ခင်တွယ်မှု ရှိလာ ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကုသိန္ဒာရုံနိုင်ငံကို အလေးအနက် ထားရာ၌ ရှေးမဆူ ကပင် တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ ဆက်ဆံမှုပြေပြစ်ခဲ့သော ဤအကြောင်းခံများ ရှိခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ နိုင်ငံအသီးသီးတွင် သာသနာပြုခဲ့ရာ၌ ပြေပြစ် ချော
 မောသော နိုင်ငံဟူ၍ ရှားပါးသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ထိပ်သီးတိတ္ထိဆရာကြီး
 ခြောက်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ၏။ ဥဇဇနီတွင် တန်ခိုးထက်သော မာဂဏ္ဍိမိဖုရား
 နှင့် ရင်ဆိုင်ရ၏။ သာသနာ့အခြေခံ နိုင်ငံဖြစ်သော သာဝတ္ထိတွင်ပင်
 တိတ္ထိဆရာ မျိုးစုံတို့၏ အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်။ ကုဿိန္ဒာရုံ
 တွင်ကား မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှ မရှိ၊ ပြေပြစ် ချောမော၏။

ထို့ကြောင့် ဒေသစာရီ အလျဉ်းသင့်သည့်အခါတိုင်း ကုဿိန္ဒာရုံသို့
 ကြွရောက်မြဲ ဖြစ်၏။ တရားရေး ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ အဆင်ပြေမှုသာ မက
 ကုဿိန္ဒာရုံတွင် သူတော်ကောင်းတို့ နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်ရာဖြစ်သော
 အင်ကြင်းတောနှင့် အတူ နေရဉ္စရာပမာ သာယာလှသော ကကုဇာမြစ်
 ကလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ယခုသာသနာပြုခရီး၌
 ပါဝင်ပြည်မှ တဆင့် အာပဏရွာကို ဖြတ်ကာ ကုဿိန္ဒာရုံသို့ ဘုရားရှင်
 ကြွရောက်လာဦးမည် ဖြစ်၏။

“ဝါသနာကြောင့် ပြောတာမှတ်ပါဘူး။ အရှင်အာနန္ဒာနဲ့ ချစ်ကျမ်း
 ဝင်ကြတာ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းကသူငယ်ချင်းပါ။ ကိုးကွယ်
 မှုဆိုတာက တခြားပါ။ ကိုးကွယ်မှုဆိုတာကို ပုဂ္ဂလိကအခွင့်အရေးအနေနဲ့
 လွတ်လပ်စေသင့်ပါတယ်” ဟု ရောဇမလ္လာမင်းက လွန်တက် ဆွေးနွေး
 လိုက်ပြန်သောအခါ တနေရာမှ မလ္လာမင်းတပါးက အရိုအသေပြုရာတွင်
 မဇ္ဈိမတိုက်သားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း သဘာပတိသို့ လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်ယင်း
 ထလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် သဘာပတိကြီးခင်ဗျား၊ ရောဇရဲ့ အဆိုကို ကျွန်တော်လဲ
 သဘောတူပါတယ်။ ကိုးကွယ်ရေးမှာတော့ လွတ်လပ်စွာရှိသင့်ပါတယ်”

သူကား နောင်ခါ၌ ဘုရားရှင်အား ထူးခြားသော သူ၏အလှူကြောင့်
 နာမည်ကျော်လာခဲ့သူ ပုဏ္ဏသ မလ္လာမင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ယနေ့ ပစ္စုပ္ပန်
 အချိန်တွင် ဘုရားရှင်နှင့် ဆန့်ကျင်ရေး သမားများပမာ ဖြစ်နေကြရာ၌
 သူတို့နှစ်ဦးတွင် ဆန့်ကျင်မှု သဘောထားတူညီသော သီးခြားအကြောင်း
 ရပ်များ ရှိနေကြသည်။

ဤလောက၌ ဘုရားမဲ့၊ ဘာသာမဲ့၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သမားများရှိကြ၏။
 ငါသာလျှင် ပဓာန၊ ငါသာလျှင် ငါ၏ အရှင်ဖြစ်၍ ငါကောင်း ငါစံ၊
 ငါပြု ငါခံ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးညွတ် ကိုးကွယ်ရာ မလို ဟူသော ခံယူချက်

အတ္တသမားများ ရှိကြ၏။ ဆူတို့ကို ‘ဘာသာမဲ့ သမားများ’ဟု အဆိုပြု သိမှတ်ကြသည်။ ရောဇသည် ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်၏။

ပုက္ကသကား ဘာသာမဲ့ ကိုးကွယ်ရာမဲ့မဟုတ်၊ ကိုးကွယ်ရာ တရားနှင့် ဆရာရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာကား ဥရုဝေလမှ နာမည်ကျော်တရားဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် အာဠာရ ရသေ့ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ယင်းအာဠာရ ဟူသည် ကား သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းမှီးခဲ့ဘူးသော ရသေ့ကြီးပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထ ဟူသည် အဘယ်မျှ မြင့်မား ကြီးကျယ် နေစေကာမူ ပုက္ကသအဖို့ကား ဆရာတူ တပည့်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ လူသတ္တဝါတို့ တွင် ရာထူးမာန်၊ ပစ္စည်းမာန်၊ ပညာမာန် စသည် မာန အမျိုးမျိုးကို စာရင်းထိုးရာ၌ ဆရာတူ တပည့်မာန်၊ ငါကဘယ်ဆရာတပည့်ပဲဟု ဆရာ မာန် ဟူ၍လည်း ရှိလေသေး၏။

ပုက္ကသသည် ဆရာတူ တပည့်မာန်၊ ဂုဏ်ပြိုင်မာန် ဝင်နေသူ ဖြစ်၏။ ဆရာတူ တပည့်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်၏ အကျင့် သိက္ခာကို ရိပ်စား မိသောကြောင့် မဆန့်ကျင်လိုလှသော်လည်း အဖော်ရှိခိုက်မို့ ထ၍ဆန့်ကျင် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ အနာဂတ်ကို ကြို၍ “နာမည်ကျော် ပုက္ကသ”ဟု ဖော်ပြခဲ့ပေ သည်။ ဖြစ်ဟန်ကား- သုဇာတာအမျိုးသမီးသည် ဘုရားဖြစ်မည့် နေ့တွင် ပေးလှူရသောဆွမ်းကြောင့် နာမည်ကြီးသကဲ့သို့၊ ဃဋ္ဌိကာရ ဗြဟ္မာသည် ဘုရားအဖြစ်ကြီးပမ်းခိုက် လှူလိုက်ရသော သင်္ကန်းကြောင့် နာမည်ကြီး သကဲ့သို့၊ စုဒ္ဓသည် ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး ဆွမ်းဒကာ ဖြစ်မှုကြောင့် နာမည်ကြီးသကဲ့သို့၊ ပုက္ကသ သည်လည်း ကုသိန္ဒာရုံ၏ ကကုဓာမြစ် အနီး၌ပင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမည့်နေ့တွင် လှူဒါန်းအပ်သော ရွှေရောင်သင်္ကန်းကြောင့် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

“မလ္လာမင်းတို့။ ။ ဘုရားရှင်အား ကြိုဆိုကြမည့် ကိစ္စမှာ ဘာသာ ရေး ရှုထောင့် တခုမျှသာမကပါ။ နိုင်ငံရေး အမြင် ကြောင့်လည်း ဖြစ် သည်။ အကြောင်းမူကား- ဘုရားရှင်သည် ကောသလ၊ ရာဇဂြိုဟ် စသော ထိပ်သီးနိုင်ငံများနှင့် အမင်းမင်းတို့၏ ဝပ်စင်း ဦးခိုက်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့သည် အမြင်ကျယ်ကျယ် ထားသင့်ကြသည်။ ကိုးကွယ်ခံယူမှု တရား ရေးကို ဆွေးနွေးနေရလျှင် ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စ ပြီးပြတ် လေအောင် ငါကိုယ်တိုင်ပင် အဆိုတခု ပြုပါမည်။ ဘုရားရှင် ကြွရောက်

လာသော အခါ၌ ငါတို့သည် တယောက်မကျန် စုံစုံညီညီ သွားရောက် ကြိုဆိုကြမည်။ မကြိုဆိုသုအဖို့ အသပြာငွေငါးရာ ပေးဆောင်ကြစတမ်း” ဟူ၍ သဘာပတိလည်းဖြစ်၍ အာဏာပိုင်လည်းဖြစ်သော သုဒေဝ ကိုယ် တိုင်က အဆိုပြုလိုက်သောအခါ ရောဇနှင့်ပုက္ကုသတို့မှတစ်ပါး သဘာကြီး တစ်ယောက်ပင် “ကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူပါသည်။ အလွန်သင့်လျော်သော အဆို ပြုချက်ပါ” ဟူ၍ သို့ထက်ငါသာ အသံများ ဆူညံသွားလောက်အောင် ထောက်ခံကြခြင်းဖြင့် ပြီးပြတ်သွားသည်။

[၂]

ထို့ကြောင့် ကုသိန္ဒာရုံသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဘုရားရှင်ကြွရောက် လာသော အကြိမ်များအနက် ဤအကြိမ်သည် မလ္လာမင်းတို့ ကြိုဆိုမှု အများဆုံးသော အကြိမ် ဖြစ်လာသည်။ အကြောင်းမှာကား— သာမန် အားဖြင့်သာ ကြိုဆိုကြစတမ်းဆိုလျှင် ကြိုဆိုပုံသို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မလိုက်ပါနိုင်သူများ ရှိတတ်ကြသကဲ့သို့ ရောဇ၊ ပုက္ကုသတို့လို ခံယူချက် ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အပျင်းထူ၍ တမင် ရှောင်လှဲနေသောကြောင့် ဖြစ်စေ မလိုက်ပါသူတို့ ရှိပေသေး၏။ ယခုသော်ကား— မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိတို့အား ဒဏ်ငွေဖြင့် ကြပ်မတ် လိုက် သော ကြောင့် လည်း ကောင်း၊ ဆွေးနွေးခိုက်၌ သဘောကဲ့လဲ့မှု ရှိသည်ဆိုစေ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အခါ၌မူ မိမိတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လေးစား လိုက်နာလေ့ရှိသော ဂဏ မလ္လာတို့၏ အစဉ်အလာကို ထိန်းလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း တဦးမကျန် အခြေ အရံများနှင့်အတူ ကြိုဆိုကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကုသိန္ဒာရုံသို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာလျှင် မည်သည့် နေ့ရက်တွင် ကြွရောက်လာမည်ဟု ယခုကဲ့သို့ ကြိုတင် သိရှိရသည်လည်း ရှိ၏။ မသိရ သည်လည်း ရှိ၏။ တည်းခိုသီတင်းသုံးရန် နာမည်ကျော် အင်ကြင်းတော အနီး၌ပင် ရေမိုးအတွက် ကကုဓာမြစ် အသင့်ရှိနေသောကြောင့် မလ္လာ မင်းတို့ ကြိုတင်သိမှု မသိမှုကြောင့် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအတွက် အကြောင်းမထူးသော်လည်း မလ္လာမင်းတို့အတွက်မူကား ကြိုတင် သိရ သောကြောင့် အကြောင်းထူးသည်။ ထူးပုံကား — အင်ကြင်းတော အတွင်းဝယ် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ချမ်းချမ်းသာသာ သီတင်း

သုံးနိုင်ရန် သင်္ခမ်းကျောင်းကလေးများ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းနိုင်သော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်ကို ကြိုဆိုရာ၌ သာဝတ္ထိထုံး၊ ရာဇဂြိုဟ်ထုံး၊ ဝေသာလီထုံး
စသည်ဖြင့် ကြိုဆိုပုံ ကြိုဆိုနည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာများ အထင်အရှားရှိနေ
ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကို အလှူခံရန်အတွက် ရာဇဂြိုဟ်မှ သာဝတ္ထိ
သို့ ကြွစဉ်က ကျောင်းဒကာ အနာထပိဏ်သဌေးက ရာဇဂြိုဟ်နှင့်သာဝတ္ထိ
အကြား တယူဇနာလျှင် ကျောင်းကြီးတကျောင်းကျစီပင်ဆောက်လုပ်၍
တခမ်းတနား ကြိုဆိုခဲ့သည်။

ရောဂါဘေးကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝေသာလီသို့ ကြွ
ရောက်လာစဉ်ကလည်း ဂင်္ဂါမြစ် တဘက်စီတွင် ရှိနေကြသော ရာဇဂြိုဟ်
သည် လည်းကောင်း၊ ဝေသာလီသည်လည်းကောင်း လမ်းတလျှောက်
တွင် အလားတူပင် မဏ္ဍပ်ကျောင်းငယ်များ အစီအရီဆောက်၍ ရာဇဂြိုဟ်
နှင့် ဝေသာလီမင်းတို့ အပြိုင်အဆိုင်ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

မလ္လာမင်းတို့မှာ ရာဇဂြိုဟ်၊ ကောသလတို့လောက်မကြွယ်ဝ၍ ခမ်းခမ်း
နားနား မဆောက်လုပ် နိုင်သော်လည်း သံဃာတော်များ နေသာရုံ
ကျောင်းကလေးများဖြင့်ကား အင်ကြင်းတောတွင် ဆောက်လုပ် ကြိုဆို
ကြသည်။ အဆောက်အအုံဖြင့် နိုင်ငံကြီးများကို မပြိုင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း
ငါတို့အထံတွင် ဘုရားရှင် အလွန်နှစ်သက်တော်မူသော အင်ကြင်းတော
ကြီး ရှိနေပေ၏ဟု နှစ်သိမ့်ကြသည်။

အင်ကြင်းတောအတွင်း ဆောက်လုပ်အပ်သော သင်္ခမ်းများသို့ ဘုရား
ရှင်နှင့် သံဃာတော်များ နေသားတကျ သီတင်းသုံးမိကြသော အခါ
အရှင်အာနန္ဒာ၏သင်္ခမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသူကား ရောဇမလ္လာမင်းပင်
ဖြစ်ပေ၏။ ရောက်လာချဉ်းကပ်ပုံကမူ အသွင်အပြင် ခပ်ဆန်းဆန်းကလေး
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်းဟန်ကား— အခြေအနေကလည်း အတင်းပို့၊ မတွေ့ကြသည်မှာ
ကြာလှပြီဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ တွေ့လည်းတွေ့ချင်လှသောကြောင့်
ရောက်လာရသော်လည်း ရှိမခိုး မကိုးကွယ်လိုသည့် ဖယ်ကတ်ကတ်ဓာတ်
အခံကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာအနီးတွင် ရှိသေသယောင် မရှိသေသယောင်
ဖြင့် ကတ်ဖယ်ဖယ်ကလေး ထိုင်လိုက်သည်။

“ဩ...ရောဇလဲ ပါလာသကိုး” ဟု အရှင်အာနန္ဒာက ပဋိသန္ဓာရပြု၏။ ဤစကားတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါဝင်၏။ ပါပုံကား- ရောဇတို့ရှိသော ကုသိန္ဒာရုံသို့ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရှေးအခါက နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရောဇကိုမူကား အရှင်အာနန္ဒာတို့ မတွေ့ မမြင်ခဲ့ရပေ။ ရဟန်းဖြစ်မချည်း၊ ချစ်စွာသော ငယ်သူငယ်ချင်းကို သတိရသဖြင့် ကုသိန္ဒာရုံသို့ ရောက်လျှင်ဖြင့် တွေ့ရကောင်း၏ဟု အရှင်အာနန္ဒာမျှော်လင့်ခဲ့မိသော်လည်း ယခင်အခေါက်များက ရောက်မလာခဲ့ချေ။ ယခုသော် မမျှော်မိပဲ ရောက်လာသဖြင့် ‘ရောဇလဲ ပါလာသကိုး’ ဟု အံ့ဩရိပ်ကလေးဖြင့် ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“မလာယင် ဒဏ်ငွေငါးရာ ဆောင်ရမယ်ဆိုတော့ ရောက်လာရတော့ တာပေါ့ ရှင်အာနန္ဒာ”

ပြောပုံကိုလည်းကြည့်ပါ။ ကတ်ဖယ်ဖယ်ပင်ဖြစ်၏။ သူတို့လို လူမျိုးသည် မရှောင်သာ၍ ရဟန်း သံဃာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် ဆိုလျှင်လည်း ဖယ်ကတ်ကတ် ချဉ်းကပ် သကဲ့သို့ ဖယ်ကတ်ကတ် ပြောတတ် ကြသည်။ ဘုရားထူးရမည်ကို ရှောင်သည်။ လက်အုပ် ချီရမည်ကို ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် “အရှင်ဘုရား” ဟု ပြောရမည့်အစား “ရှင်အာနန္ဒာ” ဟု မယုတ်မလွန်ဖြစ်အောင် သတိနှင့် ရှောင်တိမ်း သုံးသည်။

ငယ်ကျင့် ပျောက်ချိန်တန်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မပျောက်သေးသော ရောဇ၏ မာနကို တွေ့ရသောကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာ ပြုံးမိသည်။ သူငယ်ချင်းအပေါ်တွင် စေတနာထားသူဖြစ်၍ သနားလည်း သနားသည်။

ရောဇ၏ ဤလို ဖယ်ကတ်ကတ် သဘောထား၊ အများနှင့် တုံ့မိလျှင် ဤလို ကတ်ဖယ်ဖယ်အပြုအမူကလေးများကို ငယ်စဉ်ကပင် အရှင်အာနန္ဒာ သိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရောဇကို ခင်တယ်၏၊ လေးစား၏။ အကြောင်းမူကား- ရောဇသည် သူ့အပိုင်းတွင် သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ ဖယ်ကတ်ကတ်ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း စိတ်ရင်း၊ စေတနာရင်းမှာမူကား- ကောင်းမွန်သူ ဖြစ်သည်။ သူတပါးကို ကူညီသည်။ အ, အားမနေ၊ အချိန်မဖြုန်း၊ ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတ လိုက်စားသူ ဖြစ်သည်။ ချော်ချင်သည့် နေရာတွင် ချော်နေသော်လည်း တော်သည့်နေရာတွင် တော်၍ အမြင်ထူးသူ၊ တည်ကြည်လေးနက်သူ ဖြစ်သည်ကို သိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို ဒဏ်ငွေ ငါးရာပါလဲ ရောဇ”

“အရှင်တို့ကို မကြိုဆိုလျှင် ဒဏ်ငွေ ငါးရာ ဆောင်ရမယ်လို့ သဘာက ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပါတယ်”

“ကုသိန္ဒာရုံမှာ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချရအောင် သဒ္ဒါတရား နည်း ပါးကုန်ကြပါပြီလား”

“မနည်းပါဘူး။ အရှင်တို့ကို ကိုးကွယ်မည့်သူက အများစု ကြီးပါ။ တပည့်တော်ကဝင်ပြီး ကန့်ကွက်မိလို့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက် ထွက်ပေါ်လာရ တာပါ”

ဤသည်ပင် ရောဇကို လေးစားစရာ ကောင်း၏။ အကြောင်းကား- ရိုးရိုးသားသားပင် ဖွင့်၍ ဝန်ခံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရောဇက ဘုရားရှင်ကိုတောင် မကိုးကွယ်ချင်ဘူးလား”

“ကိုးကွယ်မှု ခံယူမဆိုတာ ပုဂ္ဂလိက ကိစ္စပါ။ တပည့်တော်က လူတိုင်း ကို လေးစားပါတယ်။ ပညာရှင် သူတော်ကောင်းများ ဆိုယင် ပိုပြီး လေးစားပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကိုးကွယ်ဖို့ ဆည်းကပ် ရှိခိုးဖို့ ဆိုတာက တော့ လူ့လူချင်း လုပ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ အရှင်ကို မတွေ့ရ တာကြာလို့ လာရောက် နှုတ်ဆက်တာပါ။ ပြန်ပါဦးမယ်။ အဆင်သင့်ယင် နက်ဖြန်တခေါက် ရောက်လာပါဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဖယ်ကတ်ကတ် ပုံစံဖြင့်ပင် ရှိမခိုး၊ ဦးမချပဲ ရောဇ ထသွားသည်။

‘တယ် ခက်ပါလား ရောဇရယ်...’ ဟု ရှင်အာနန္ဒာ စိတ်ထဲက ညည်း လိုက်ရ၏။ မသိသည် မတတ်သည်လည်း မဟုတ်။ ပညာရှင် သူတော် ကောင်းကို လေးစားသည်ဟုပင် ဆိုသေးသည်။ ဘာသာတပါး လွဲမှား နေလျှင်လည်း တည့်မတ်အောင် ဆွေးနွေး နိုင်ပေဦးမည်။ မည်သည့် ဘာသာသို့မျှ သက်ဝင်ဟန်လည်း မရှိ။ သနားဖွယ် ရောဇပါ တကား။

ဘုရားရှင်ကိုပင် ရှိမခိုး၊ ဦးမညွတ်လိုသူဆိုတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော မိမိကို လေးစားဖို့ ခက်သည်။ မလွဲသာ၍ ရောက်လာခိုက်တွင် မလွဲသာ၍ တွေ့ဆုံရုံမျှ ဖြစ်သည်။ မိမိတရား မိမိစကားကို အရေးထားမည့်သူမဟုတ်။ သူ့ကို ကယ်တင်ရန် ဘုရားရှင်မူကား တတ်နိုင် စကောင်းပါ၏။ သနား ဖွယ် သူငယ်ချင်းအတွက် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား ကြည့်ရပေဦး မည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ စဉ်းစား၏။

ထို့ကြောင့် ရောက်သည့်နေ့ညနေခင်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုချိန်တွင် ပင် “အရှင်ဘုရား။ ။ကုသိန္ဒာရုံမှ ရောဇမလ္လာမင်းသည် တပည့်တော်၏

သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သူသည် စိတ်ရင်း ကောင်း၍ တွေးခေါ်
 မြော်မြင်မှုရှိသူ ဖြစ်ပါ၏။ ပညာဗဟုသုတ လိုက်စားသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။
 သို့ရာတွင် ငယ်စဉ်ကပင် ငါသာလျှင် ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍ အခြား
 သူအား ကိုးကွယ်ရန် မလိုဟု အယူရှိခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအယူသည်
 ယနေ့တိုင်အောင် သူ့တွင် ရှိနေသေးသည်ကို နေ့လယ်က ရောက်လာ၍
 သိရပါသည်။ အရှင်မြတ်ဘုရား - ရောဇသည် သနားဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။
 ကယ်တင်တော်မူပါဘုရား” ဟု ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ ရောဇကို သင် သိသကဲ့သို့ပင် ငယ်စဉ်ကပင် ငါသိခဲ့
 သည်။ ကုသိန္ဒာရုံသို့ ယခုရောက်လာသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းကား -
 ရောဇကို ကယ်ချွတ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ရောဇအတွက် ငါ့တာဝန်ရှိပါစေ”
 ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် စိတ်အေးရသည်။ သို့ရာတွင်
 ဘုရားရှင်အနီးသို့ အပထာား၍ သံဃာတော်များအနီးသို့ပင် မချဉ်းကပ်လို
 သော ရောဇအား ဘုရားရှင်သည် အဘယ်ပုံ တရားဟော ကယ်ချွတ်ပါ
 မည်နည်း။ တရားဟောခြင်း ဟူသည် တရားနာသူက နာယူလိုမှ အကျိုး
 သက်ရောက်သည်။ ရောဇထံသို့ကြွသွား၍ အာဠာဝကကို ချွတ်တုန်းကလို
 သူ့ စိတ်ကို နှိုးဆွပြီးမှ တရားဟောမည်လော။ အဘယ်ပုံ ကယ်ချွတ်ပါမည်
 နည်းဟု အရှင်အာနန္ဒာ စဉ်းစားသည်။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား - ရှိမခိုး၊ မကိုးကွယ်၊ မဆည်းကပ် လိုပါ
 ဆိုသော ရောဇသည် ဘုရားရှင် မကြံမသွားရပဲနှင့် နောက်တနေ့ နံနက်
 စောစော၌ပင်လျှင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ကိုင်းညွတ် ရိုသေစွာ ဆိုက်
 ရောက် ဆည်းကပ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဘုရားရှင်၏ မဟာကရုဏာတော်
 မေတ္တာတော် အစီအစဉ်ပေတည်း။

[၃]

သတ္တဝါမျိုးစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံရှိသူများကို ကယ်ချွတ်တော် မူရာ၌ မဟာ
 ကရုဏာတော် တည်းဟူသောမေတ္တာတော်အရင်းခံသော်လည်း ကယ်ချွတ်
 ခံမည့် ပုဂ္ဂိုလ်စရိုက်ကိုလိုက်၍ ကယ်ချွတ်ပုံ ကယ်ချွတ်နည်းမျိုးစုံကို အသုံး
 ပြုတော်မူရ၏။

ကြမ်းတမ်း ခက်သန် ဒေါသမာန်ကြီးသော အာဠာဝကကို တန်ခိုး
 တော်တွင် သည်းခံမှုစွက်၍ ကယ်ချွတ်ရသည်။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးကိုမူကား

တန်ခိုးတော်အစီအစဉ်ဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလင်္ကာကို နှိမ်နင်းစေပြီးမှ ကယ်ချွတ်ရသည်။ ပညာမာန်ကြီး အယူသည်းသော သစ္စက ပရိဗိုဇ်ကို ဉာဏ်တော်အရာဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင် ဆွေးနွေး၍ ကယ်ချွတ်ရသည်။ အင်္ဂုလိမာလကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ပြီးမှ ကယ်ချွတ်ရသည်။ ဇမ္ဗူကတို့လို မစင်တုင်းသို့ ဆင်း၍ကယ်ချွတ်ရသည်လည်း ရှိပါချေ၏။

ယင်းသို့ ကယ်ချွတ်ပုံကယ်ချွတ်နည်း မျိုးစုံတို့အနက် ထူးခြားသော ကယ်ချွတ်ခံ တဦးရှိခဲ့၏။ နာဠာဂီရိဆင်ကို ကယ်ချွတ်တော် မူပုံပင်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားဟန်ကား အာဠာဝက၊ နန္ဒောပနန္ဒတို့လို စရိုက်ကြမ်းသတ္တဝါကြမ်းကြီးဖြစ်ပါလျက် တန်ခိုးတော်မပါ၊ တန်ခိုးတော်ကိုမသုံးမဟာကရုဏာတော် အရင်းခံသော မေတ္တာမီးမောင်းအစီအစဉ်ကို အသုံးပြု၍ ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်းပေတည်း။

မေတ္တာသည် အအေးဓာတ် ဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် ရေနှင့်သာ ဥပမာ ယှဉ်ကပ်ခဲ့ကြသည်။ “မေတ္တာ မီးမောင်း” ဟုရာ၌ အအေးနှင့်အပူကို ဥပမာဟပ်ထားသောကြောင့် မလျော်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သဘောအားဖြင့် မလျော်သော်လည်း ယနေ့ခေတ်တွင် အများသိသော အကြောင်းအချက်အရ ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် တုံ့ဖက်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ယနေ့ခေတ် ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်ခုံ၊ ရထား၊ သင်္ဘော စသော နေရာတို့တွင် လိုအပ်သော နေရာသို့ မီးအားကို စုပုံထိုးလင်းစေခြင်းကို “မီးမောင်း” ဟု ခေါ်ဆိုရာ၊ ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာဓာတ်ကို လိုအပ်သူအပေါ်သို့ စုပုံ စေလွှတ်ခြင်းကို ထင်ရှား စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်၏ ကြီးမားသော မဟာကရုဏာ၊ မေတ္တာတော်သည် သာမန်အားဖြင့် သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်၌ ဖြန့်၍တည်၏။ လိုအပ်သောအခါ၌မူ သတ္တဝါတဦးတယောက်အပေါ်သို့ မီးမောင်းထိုးသကဲ့သို့ စုပုံ၍စေလွှတ်သောအခါ မေတ္တာ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။ ဤနည်းကို နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကြီး အပေါ်၌ အသုံးပြုခဲ့ရာတွင်မေတ္တာ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်ကို အံ့မခန်းအောင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

နာဠာဂီရိသည် ကြီးမားကြမ်းတမ်းလှ၏။ သာမန် ကြမ်းတမ်းရုံမျှမဟုတ်၊ အရက်သမား၊ အမူးသမား ဆင်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်

အရက်ရှစ်လုံး တိုက်ရသည်။ ဘုရားရှင်ကိုအသတ်ခိုင်းသည့် နေ့ကမူ တဆ တိုး၍ ၁၆ လုံး တိုက်ထားသည်။ သို့ပါလျက် အမူးသမား ဆင်ကြမ်းကြီး နာဠာဂိရိသည် ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာတော် ရေစင်အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်၏။

မေတ္တာ နေမောင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။ အကြောင်းမူကား နေရောင်သည် ကပ္ပာပေါ်သို့ ဖြန့်ကြက်၍ထားသောအခါ၌ အလင်းရောင်ပေးပုံနှင့် ပူစေရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နေရောင်ကို မှန်ဘိလူးဖြင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတခုခုအပေါ်သို့ စုတင် လိုက်သောအခါ မီးလောင်သည် အထိ အကျိုးသက်ရောက်လာသည်။ အလားတူပင် မေတ္တာဘာဝနာ လေ့လာထားပြီးသောသူ၏ သတ္တဝါများ အပေါ်သို့ ဖြန့်ကြက် ထားအပ်သော မေတ္တာသည်လည်း တစုံတယောက်အပေါ်သို့ စုတင် လိုက်သော အခါ ထူးခြားသော အကျိုးသက်ရောက်လာသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်၏ မဟာ ကရုဏာတော်ဟု ဆိုအပ်သော မေတ္တာမီးမောင်းအစီအစဉ်ဖြင့် ရောဇလ္လာမင်း၏ အပေါ်သို့ လွတ်တင်ဆွဲဆောင်သောအခါ နောက်နေ့နံနက် အစောကြီး၌ပင်လျှင် ရောဇသည် ဘုရားရှင်၏ ထံတော်မှောက်သို့ ရှိခိုးရောက်ရှိလာ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် အရှင်၏ သူမတူအောင် စွန့်လွှတ် ကျင့်သုံးမှုများကို လည်းကောင်း၊ အရှင်၏ ပညာနှင့် သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်မှုများကို လည်းကောင်း၊ အရှင်၏ဂုဏ်တော် သတင်းများကို လည်းကောင်း နားမဆံ့မျှ ရှေးကပင် ကြားသိခဲ့ပါသည်။ ညကမူ အိပ်မက်ထဲတွင် တညဉ့်လုံးပင် အရှင်ကိုဖူးတွေ့၍ ယနေ့နံနက် နိုးသော အခါတွင်လည်း အရှင်ဂုဏ်တော်များကို အထူးသတိရလျက်ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်အား ဖူးတွေ့ရန် ယခု ရောက်လာရပါသည် ဘုရား”

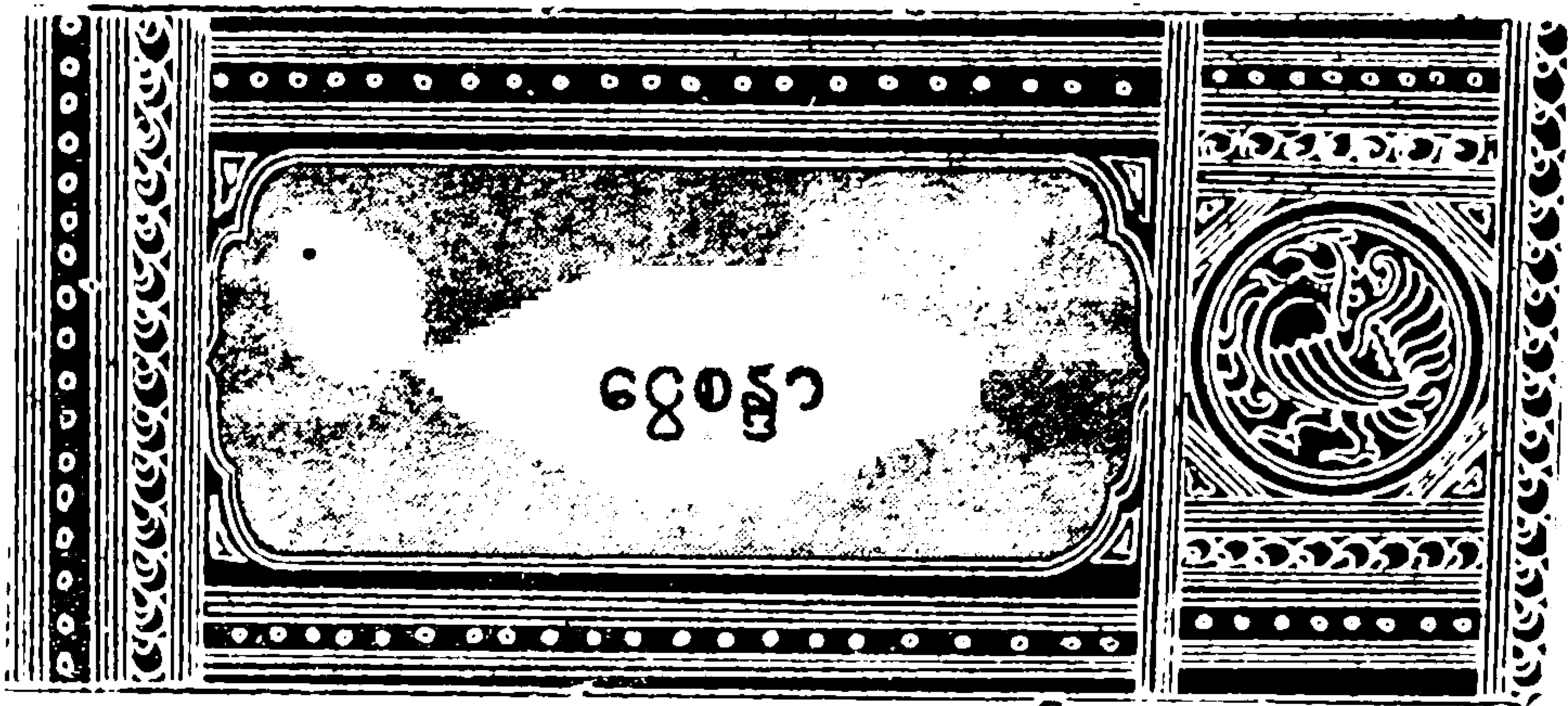
“ရောဇ။ ။သင်၏လာခြင်းကား ကောင်းသောလာခြင်းပေတည်း။ များစွာသော သာကိဝင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ မလ္လာတို့သည်လည်း ကောင်း ငါ့ထံပါးတွင် ငါ၏တရားဖြင့် အေးချမ်းကုန်ကြပြီ။ သင့်မှာ အသိဉာဏ်ရှိ၏။ ဝီရိယရှိ၏။ သတ္တိရှိ၏။ သို့ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့်အေးချမ်းမှုကို မရှာလိုပါသနည်း”

“အရှင်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သတိရပါပြီ။ မမှန်သော မာန်ကလေး
ဖြင့် အေးချမ်းမှုမှ လွဲရှောင်နေခဲ့မိပါသည်။ တပည့်တော်အား ရဟန်း
ပြုပေးတော်မူပါဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဘုရားရှင် ဆန့်ကျင်ရေးသမား ရောဇအား နံနက်လင်းသောအခါ
ရဟန်းတော် အရှင်ရောဇအဖြစ် တွေ့မြင်ကြရသောကြောင့် အံ့ဩခြင်း
နှင့်အတူ မလ္လာမင်းတို့ ဝမ်းမြောက်ကြရသတည်း။ ။

[၁]

သစ်ပင်သစ်မျိုး တမျိုးမျှသာ ဖြစ်သည့် “စန္ဒကူး” ဟူသောဝေါဟာရ သည် ပိဋကတ်တော် သမိုင်းဖြစ်ရပ်များတွင် ကြီးမားလှစွာသော အမည် ဖြစ်သည်။ အဖိုးတန်လှစွာသော ပစ္စည်းဖြစ်၏။ ရှုမဝအောင်လှ၏၊ ရှုမဝ အောင်မွှေး၏၊ ဆေးဘက်မျိုးစုံဝင်၏။ ထိုခေတ်တန်ဖိုးအားဖြင့် လက်လေး သစ်မျှသည်ပင် အဖိုး တသိန်းထိုက်၏ ဟူသတည်း။

သို့ရာတွင် လက်လေးသစ်မျှသည်ပင် အဖိုးတသိန်းထိုက်၏ ဆိုသည်မှာ စန္ဒကူးနက်၊ သာမန် စန္ဒကူးမျှဖြစ်သည်။ ရှိသည်ကိုသိသာ၍ တွေ့ရခဲသော စန္ဒကူးဖြူဆိုလျှင် တန်ဖိုးပင် မဖြတ်နိုင်ကြ။ ဖြတ်လျှင်လည်း စန္ဒကူးနီ၊ စန္ဒကူးနက် တို့ထက် ဆယ်ဆမျှ တန်ဖိုးထားရပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမူကား- ရတ္တစန္ဒန ခေါ်စန္ဒကူးနီ၊ ကာလာဒူသာရီခေါ် စန္ဒ ကူးနက်၊ ဟရီစန္ဒနခေါ် စန္ဒကူးရွှေနှင့် ဂန္ဓသာရခေါ် စန္ဒကူးဖြူဟူ၍ စန္ဒကူးလေးမျိုးရှိသည်အနက် တမျိုးထက်တမျိုး ရှားပါးသည်။ ရှားပါး သလောက် တန်ဖိုးကြီးသည်။

စန္ဒကူးနီသည် ရဲရဲနီကာ၊ အနီရောင် သက်သက်မျှ ဖြစ်၏။ စန္ဒကူးနက်သည် နက်မှောင် ညိုမှောင်းသော အနက်ရောင်သက်သက်မျှ ဖြစ်၏။ စန္ဒကူးရွှေက ရဲရဲငြိသော အနီရောင်နှင့် နက်မှောင် ညိုမှောင်းသော အနက်ရောင်တို့ ရောနှောနေသော နှစ်ဘက်လှမျိုးဝင်ယောင်ဖြစ်သည်။ စန္ဒကူးဖြူသည် ကား အနီ အနက် အညို အမှောင်စသော အရောင်တို့မှ ထူးထူးကဲကဲ ခွဲထွက်လာသော နုနုထွေးထွေး ဖွေးဖွေးကြူကြူ အဖြူရောင်တည်း။

အရောင်အဆင်း ဟူသည်ကား ပညတ်အမြင် သင်္ကေတမျှသာ ဖြစ်၍ မည်သည့်အရောင်မျိုးကို မဆို မိမိ နှစ်သက်သလို နှစ်သက်နိုင်သည်။ အချို့က အပြာကို ကြိုက်ရာ အချို့က အနီကို ကြိုက်သည်။ ဘုရားရှင်ကား အဝါရောင်ကို နှစ်သက်တော်မူ၍ မိမိတသာသနာလုံးကို အဝါရောင်ဖြင့် လှမ်းဖုံးစေသည်။

လူတိုင်းကြိုက်သောအရောင် တမျိုးတည်းသာ ရှိသည်။ အဖြူရောင် ပေတည်း။ ဤနည်းဖြင့် အဖြူရောင်စန္ဒကူးသည် အခြားအရောင် စန္ဒကူး များထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိလာသည်။ ‘သူ့ကို စန္ဒန = စန္ဒကူး’ ဟူ၍ပင် မခေါ်ရက်။ ‘ဂန္ဓသာရ = အနံ့ထူး အနှစ်ဆိုက်’ ဟူ၍ ခေါ်သည်။ အကြောင်းမူကား - အရောင်အသွေးနှင့် တန်ဖိုးဝင်မှုများသည် အခြားစန္ဒကူးများနှင့် အတူပင် ထားဦးတော့၊ အနံ့တင်မှု သူမတူသော သစ်ပင်မွေးလှိုင်ကြူပေတည်း။

မောင်စန္ဒာအလောင်း ဦးကြီးသည် ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်တွင် ယင်း စန္ဒကူးဖြူ သစ်ပင်းမွေးလှိုင်ကြူ ဂန္ဓသာရသဋ္ဌေးဖြစ်ခဲ့၏။ စန္ဒကူးဖြူ တတောလုံးကို သူသာသိသည်။ သူသာပိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ သဋ္ဌေး ဖြစ်နေပါလျက်နှင့်မှ ဖြစ်မှန်းကို မသိရှာသော တကယ့် တောသားလူရိုး ဖြစ်ခဲ့ပေသတည်း။

လူထူး လူဆန်း ပါရမီရှင်ကလေး မောင်စန္ဒာ အကြောင်း ခိုင်လုံလေးနက်စေရန် အခြေခံဖြစ်သော စန္ဒကူးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအချက် နှစ်ရပ် ထုတ်ပြစရာ ရှိပေသေးသည်။ အကြောင်းတရပ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများတို့ သိကြပြီးဖြစ်သော မင်းပူးရွှေစက်တော် လယ်ကိုင်းကျောင်းတော်ရာ အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

[၂]

ရာဇဂြိုဟ်သဋ္ဌေးသည် အခြားပစ္စည်းသာ ချမ်းသာသည်မဟုတ်၊ စန္ဒကူးကို မြတ်နိုး နှစ်သက်သူ ဖြစ်၍ ရနိုင်သမျှသော စန္ဒကူးကို ဝယ်ယူစုဆောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ အသုံးအဆောင်များကို စန္ဒကူးနှင့်ပြုပြင်၍ သူ့ တအိမ်လုံးအား စန္ဒကူးဖြင့် မွှေးထုံစေသည်။

သူသည် ပြာဟ္မဏကြီးတယောက် ဖြစ်ပါလျက် အစဉ်အလာ ပြာဟ္မဏဘာသာကိုလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ ကိုးကွယ်လှသူမဟုတ်၊ အခြားဘာသာ

တရပ်ပေါ်ကိုလည်း ကိုးကွယ်သူမဟုတ်၊ ဘာသာရေး သုတေသီ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား = အခြား မြို့နယ်ဒေသတို့ကို ထားဦးတော့၊ မိမိတို့၏ ရာဇဂြိုဟ် တခုတည်း၌ပင် ဘာသာမျိုးစုံ၊ တရားမျိုးစုံတို့ပေါ်များလှသည်။ မိမိတို့ဘာသာသာ အမှန်၊ မိမိတို့တရားသာအမှန်ဟု ဆိုကြ၏။ အဘယ်သူ သည် မှန်သနည်း။ အဘယ်တရားသည် မှန်သနည်း။ ယင်းသို့သော သံသယဖြင့် ဘာသာများကို စူးစမ်းနေသူ၊ ဘုရားအမည်ခံများကို အကဲ ဖြတ်နေသူ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့သော အချိန်တွင် သူ့ သံသယကို အကဲဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိစေရန် အကြောင်းတရပ် ပေါ်လာပေသည်။ ပေါ်လာဟန်ကား = ဂင်္ဂါတွင် နွေရာသီ ရေကစားခိုက် ဂင်္ဂါမြစ်အတွင်းမှ အနှစ်ဆိုက်လျက် ရှိသော စန္ဒကူးအနက်တုံးကြီးတုံး ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဟိမဝန္တာမှ စီးဆင်းကာ ရာဇဂြိုဟ်ကိုဝိုက်ပတ်လာသော မြစ်မင်းဂင်္ဂါ သည် မဇ္ဈိမတွင်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အသာယာဆုံးဖြစ်၏။ အကျော်ကြားဆုံး လည်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား = ပြာဟ္မဏတို့၏ ဘာသာရေးအရဂင်္ဂါတွင် ရေချိုးခြင်းဖြင့် မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်မှ မကောင်းမှု အညစ်အကြေးများကို နှစ် မျှော၊ မျှောနှစ်စေသော မြစ်မင်းထွတ်မြတ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်ဂင်္ဂါနှင့်အလှမ်း မီသတို့အဖို့ ဥတုသုံးလီမရွှောင် ဂင်္ဂါတွင် ရေချိုးခြင်းသည် ပြာဟ္မဏတို့ အဖို့ မလုပ်လျှင် မနေအပ်သော ဘာသာရေးလုပ်ငန်းတရပ်ဖြစ်လာသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်များသည် မပြတ်စည်ကားသည်။ အစည်ကားဆုံး အချိန်ကား သဘာဝအရ ရေနှင့် ပန်သင့်လှသော နွေရာသီပေတည်း။

စည်ကားသောနေရာများ၌ ပစ္စည်းရှိသူတို့ဝင့်ကြားခြင်းသည် ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ထို့ထက် စီးပွားရေးအမြင်ရှိသူတို့ စားကွက်ဖြစ်လာသည်မှာလည်း သဘာဝပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာယာသော ဂင်္ဂါ၏မြစ်ကမ်းများတွင် သာယာသော ရေချိုးဆိပ်များအဖြစ် ပြုပြင်၍ ခမ်းနားသော တည်းခို အိမ်ကြီးများ ဆောက်လုပ်ငှားရမ်းကြသည်။ ပစ္စည်းရှင်တို့ကပူ အကောင်း ဆုံးသော နေရာများကို ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ယူ၍ ခမ်းနားသော ပုဂ္ဂလိကရေချိုး ဆိပ်ကြီးများ ပြုလုပ်ကြတည်း။

ယင်း ရာဇဂြိုဟ်သဌေးကား အကောင်းဆုံးသောမြစ်ဆိပ်နေရာတခုကို ရရှိထားသူ ဖြစ်၏။ မြစ်ဆိပ်တွင်လည်း တည်းခိုဆောင် တခုကို ဆောက် သည်။ သူနှင့် သူ့ အသိုက်အဝန်းများ ရေချိုးမည့် မြစ်ဆိပ်တခုလုံးကို

သံဆန်ကာတို့ဖြင့် ဝင့်ကြားစွာ ကာရံသည်။ နေရာကောင်းကို ရရှိထားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝင်္ဂါမြစ်တွင်းအထိ သူတကာထက်ဝေးလံစွာ ကာရံနိုင် သည်။ ယခု ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကျိုးကား မြစ်၏အညာ ဟိမဝန္တာဒေသ ကျမောလာသော စန္ဒကူးသစ်သည် မြစ်ကွေ့ ချောင်းကောက် ကျောက် တောင် ကမ်းပါးစွန်းတို့၌ ရေဟုန်ဖြင့် တွန်းတိုက်၍ အပိုင်းပိုင်းပြတ်လျက် သဲခုံ ကျောက်ဖျာတို့၌ များစွာသွေးပွတ်သဖြင့် အကာမရှိ အနှစ်အတိသာ တိတိဝန်းဝန်း ဖြစ်လျက် ဝင်္ဂါမြစ်အလျဉ်ဖြင့် မျော၍ ပိုက်ကုန်၌ ငြိလာ ခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

ရေချိုးချိန် ဟူသည် နှလုံးမြူးကြသော အချိန် ဖြစ်သည်။ အခြေအရံ အသိုက်အဝန်းကြီးနှင့် စားကာ သောက်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရေချိုးသော သဌေးအဖို့ အဘယ်မှာ မမြူးကြနိုင်ပဲ ရှိချေအံ့နည်း။ ထို့ထက် လက် လေးသစ်မျှပင် အဖိုးတသိန်းတန်သော စန္ဒကူး အနှစ်တိုးကြီးကို ရရှိလာ သောအခါ မြူးရွှင်လျက်ရှိသောနှလုံးမှ ထူးခြားသောစိတ်ကူးတခု ပေါ် ပေါက်လာသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤစိတ်ကူးရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ခဲ့။ ယခုသော် 'မခေါ်ပင်ချေ' ဆိုသကဲ့သို့ မိမိကံအလျောက် အသင့်ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ပေတော့မည်။

ဤသဌေးတွင် သူ့အမြင် သူ့အသိအလျောက် အစွဲတရပ် ရှိနေသည် မှာကား - ဘုရား ရဟန္တာ မှန်လျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဈာန်ပျံနိုင်ရမည် ဟူ၏။ ဘုရား ရဟန္တာနှင့် တန်ခိုးရှင် ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာကောင်းတို့ သည် ဈာန်ဖြင့် ကောင်းကင်တွင် သွားလာကြသည့် အကြောင်းကို ပုရာဏ်ကျမ်း မျိုးစုံတွင် ဖတ်ခဲ့ဘူးသည်။ လက်ရှိ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ဟိမဝန္တာ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ မိဂဒါဝုန် စသော တောတောင်ဝန်းကျင်တို့တွင်လည်း တန်ခိုး ရှင် ဘုရား ရဟန္တာ စသူတို့ ဈာန်ပျံကြသည်ဟု တဆင့်စကား ကြားနေရ သည်မှာ များလှစွာပြီ။ သို့ရာတွင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အားဖြင့်ကား တကြိမ် တခါမျှ မတွေ့မြင်ဘူးပေ။ သူသာမဟုတ်၊ ဈာန်ပျံသည်ကို တွေ့ကြုံဘူးသူ ဟူ၍လည်း မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ဘုရား ရဟန္တာပင် ဖြစ်မချည်း၊ လူစင်စစ်က ကောင်းကင်တွင်ပျံသွား နိုင်သည် ဟူသည်မှာ အကယ်ပင်လော၊ ကောလာဟလ မျှသာလော။

ဤသည်ကား ဘာသာကိုစုံစမ်းသော ရာဇဂြိုဟ်သဌေး၏ သိလိုချက်ဖြစ်၍ ယင်း သိလိုချက်ကို ယခု အကောင်အထည် ဖော်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နှင့် ဈာန်ကိစ္စ ဟူသည်ကို သိထားဖို့ လို၏။ ကောင်းကင်ပျံခြင်း၊ အခြားတန်ခိုးမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်ခြင်းတို့ဟူသည် အဆင့်မြင့် သမထလုပ်ငန်း၏ အသီးအပွင့်မျှသာ ဖြစ်၏။ အဆင့်မြင့် သမထ ဟူသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် မပေါ်ပေါက်မီ ရှေးပဝေဏီကပင် မဇ္ဈိ၏ ထိပ်တန်း အကျင့်ရှင်၊ ပညာရှင်တို့၌ ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကပိလဝတ် နန်းတော်သို့ ရံဖန် ကြွလာသော ဒေဝီလ ရသေ့ကြီးသည် အဆင့်မြင့် တန်ခိုးအရှင်၊ ဈာန်အရှင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ပင်လျှင် တပည့် ခံခဲ့ဘူးသော အာဠာရနှင့် ဥဒက ရသေ့ကြီးတို့သည် ထိပ်တန်း လောကီ တန်ခိုးရှင်၊ ဈာန်ရှင်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် ဈာန်တန်ခိုးများသည် လူသာမန်တို့ လောက၌ အံ့ဘနန်း ကြီးမားလှသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း သူတော်စင်တို့၏ တရားဘောင် အတွင်း၌မူ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည်တကြောင်း၊ တန်ခိုးရှိတိုင်း၊ ဈာန် ရှိတိုင်း လူသာမန်တို့ကို ထင်မြင်စေလျှင် မလိုအပ်သော အဖြစ်များ ဖြစ် ပေါ်လာနိုင်သည် တကြောင်း တို့ကြောင့် ဈာန်နှင့် တန်ခိုးရှင်တို့က အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းကြသည်မှာ တရားလောက၏ အစဉ် အလာပင် ဖြစ်ပေ၏။

သစ္စာလေးဖြာ ဝိပဿနာဓမ္မစက်ဖြင့် မဂ်ရောက် ဖို့လ်ဝင် ဗုဒ္ဓသာသနာ တော်၏ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့ အဖို့ကား ဈာန်တန်ခိုး ဟူသည် အသေး အဖွဲ့မျှသာတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်သဌေး ဈာန်ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အချိန်ကား ဘုရားရှင် သာသနာတော် ခြောက်နှစ် မြောက်၊ ဝါတော် ခြောက်ဝါ မြောက်၊ ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် မနီး မဝေး အရပ် ဖြစ်သော မကုလတောင် ချောင်းတော၌ သီတင်းသုံး နေ တော် မှု ခိုက် ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်သက်သည် နုလှစွာ သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိပ်သီးတန်ခိုးရှင် ဈာန်ရှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်အစ ရဟန္တာ၊ သာမဏေ ကလေးများ အဆုံး တန်ခိုးအရှင် ဈာန်အရှင်တို့ကား မရေမတွက် နိုင်အောင်ပင် ပေါများ လှပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဖော်ပြပါအတိုင်း အစဉ်အလာအားဖြင့် လျှို့ဝှက်ကြသည်။
 ဈာန်တန်ခိုးဟူသည် လေးချက်သစ္စာ ဝိဿနာ၏ အောက်၌ မရေမတွက်
 အပ်သော သာမန်ကိစ္စမျှဖြစ်သောကြောင့်လည်း အမှတ်မဲ့ပင် နေတော်မူ
 ကြသည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်းကလည်း မိမိတရားမှ ရလှာ ဆိုက်
 ရောက်လာသော အကျိုးတရားများကို ကိုယ် အသက်ပင်လဲ၍ လျှို့ဝှက်
 သိပ်သည်းစေသည်။ တပည့်ရဟန်း မှန်သမျှတို့အား တရားဖြင့် မပလွှား
 စေရ။ ဤနည်းဖြင့် ယမန်တနစ်က ရဟန္တာကြီးများအခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်
 မှ ကပိလဝတ်သို့ ယူဇနာခြောက်ဆယ်တိုင် ခရီးဖြင့် ပြည်တော်ဝင်စဉ်က
 ပင်လျှင် ကောင်းကင် ဈာန်ကို အသုံးမပြုစေပဲ ခြေကျင် ခရီးဖြင့်သာ
 နမူနာပြု ကြွတော်မူခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သံဂါယနာ အထပ်ထပ်တင်ကာ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်များ ပြန့်ပွားလာ
 သော အနာဂတ်အချိန်၌ ဈာန်အကြောင်း၊ တန်ခိုးအကြောင်းများကို
 သင်ကြ သိကြရ၍ ရိုးသယောင်ပင် ဖြစ်၍နေပြီဖြစ်သော်လည်း သာသနာ
 တော်အစ ထို အချိန်ကမူ ဤနည်း ဤပုံဖြင့် သိပ်သည်း ခဲ့ကြသည်။
 ထို့ကြောင့် ဈာန်ဟူသည်ကို အတွေ့ရ အကြုံရ နည်း၍ ကောလာဟလ
 အဖြစ်မျှ တည်ရှိနေခဲ့ပေရာ၊ ရာဇဂြိုဟ်သဌေး၏ သံသယမူသည် ဖြစ်မည်
 ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်လောက်စရာပင် ရှိပေသည်။

“ကဲ...ကိုယ်လူတို့။ ကျုပ်အိမ်မှာ စန္ဒကူးတွေ တပုံကြီးပါဗျာ။ ဟောဒီ
 စန္ဒကူးတုံးကြီးကတော့ ကျုပ်အကြံအစည်ကို အကောင် အထည် ဖော်ဖို့
 ကံပေးလှာတဲ့စန္ဒကူးကြီးပဲ။ လောကမှာ သူကလဲဘုရား၊ ငါကလဲ ဘုရားနဲ့
 ဘုရား ရဟန္တာဆိုသူတွေ သိပ်များတာပဲဗျာ။ တခြားတနေရာတွေထားဦး
 တော့ ကျုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်မှာကို အင်မတန် များလှပြီ။ အခုလဲပဲ မကြာ
 လှသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ တော်ကြီးဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်တောင် ပျပ်ဝပ်
 ကိုးကွယ်ရတယ်။

“တိုတိုပြောကြပါစို့၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ယင် ဘာမှမယုံ
 ချင်ဘူးဗျ။ ဘုရား၊ ရဟန္တာဆိုသဟာ ဈာန်ပျံ နိုင်ရမယ်။ ဈာန်ပျံတယ်
 ဆိုတဲ့ ရသေ့၊ ရဟန်းတွေ အကြောင်းကို ရှေးဟောင်း ပုရာဏ်ကျမ်းတွေ
 မှာ အများကြီးဖတ်ရတယ်။

“ဒီတော့ တွေဖူးကြရအောင် ဟောဒီ စန္ဒကူးကြီးနဲ့ စမ်းသပ်မယ်ဗျာ။
 ဒီ စန္ဒကူးတုံးကို သပိတ်ထု၊ ကျုပ်အိမ်ဝင်းထဲမှာ အတောင်ခြောက်ဆယ်

လောက် တိုင်ကြီးစိုက်၊ သပိတ်ကို တိုင်ထိပ်မှာချိတ်ထား၊ ဘုရား ရဟန္တာ ဆိုသူတွေ ချာန်နဲ့ကြွလာပြီး ယူကြပလေစေ။ တကယ်လို့ ယူနိုင်မယ်ဆိုယင် အဲဒီဘုရား၊ အဲဒီရဟန္တာကို ကျုပ်ရော၊ ကျုပ်သားမယား အသိုက်အဝန်း ရော တသက်လုံး ကိုးကွယ်ပူဇော်မယ်။ အဲဒီ အကြံ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းလှပါတယ် သဌေးမင်း” ကျွန်တော်တို့လည်း သဌေး မင်းလိုပဲ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်တွေ့လိုကြပါတယ်။ ပေါ်လာယင် အဲဒီဘုရား ရဟန္တာကို ပူဇော်ကိုးကွယ်ကြမယ်”

ဤနည်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သဌေး၏ အကြံအစည်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ဝန်းကျင် တွင် အုတ်အော် သောင်းတင်းဖြစ်သည်အထိ အကောင်အထည် ပေါ်လာ ပေသည်။ သဌေးအိမ်ရှေ့တွင် အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိတိုင်ကြီး ထီးတည်း မားမား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ တိုင်ထိပ်တွင် စန္ဒကူးသပိတ်ကို ဆိုင်းကြီး ဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားသည်။ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြသည်။ တရုန်းရုန်းနှင့် လာ ရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ ချာန်ပုံသည်ကို ကြည့်လိုကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ သဌေး၏ ထူးခြားသော စိတ်ကူးကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ကြားရုံ သာ ကြားဘူး၍ မမြင်ဘူးသော တန်ဖိုး များလှသည့် စန္ဒကူး သပိတ် ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ဤ တွင် ပုရာဏ ကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ၊ သိဉ္ဇယဗေလဌ၊ ပကုဓကစွာယန၊ အဇိတကေသကမ္မလဟူ၍ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျော်ကြားလှသော ဘုရား အမည်ခံ ဆရာကြီး ခြောက်ဆူ၊ ဂိုဏ်းကြီး ခြောက်ဂိုဏ်း အနက်မှ ထိပ်သီးဆရာဖြစ်သော ပုရာဏကဿပ ဆရာကြီး စခန်းထလာသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ထိပ်သီးဘုရား၊ ထိပ်သီး ဆရာကြီး အမည်ခံထားပါလျက် လူသိရှင်ကြား ဤကိစ္စတွင် လက်ရှောင်၍နေလျှင် မသင့်လျော်ဟု မြင်သည်။

သို့ရာတွင် ရွှေခါချဉ် မာန်ကြီး၍ တောင်ကြီးကို ဖြိုဖို့ကြံသော်လည်း ခါးမသန်သည်က ခက်သည်။ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့်ပင် ဖြိုရပေမည်ဟု အား တင်း၏။ ဖြိုဟန်ကား- တပည့် ဒလန်များကို ရာဇဂြိုဟ်သဌေးထံသို့ စေ လွှတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သပိတ်ကလေးမျှသော အကြောင်းဖြင့် ချာန် ပုံရမည်မှာ ဆိုသည်မှာ သေးနပ်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် သေးနပ်သော ကိစ္စအတွက် ကြီးမားသောချာန်ကို မသုံးစေသင့်ပါ။ ငါတို့ ဆရာထက် တန်ခိုးကြီးသူမရှိ။ အလိုက်သင့် ဖြုတ်ယူ၍ ပေးလှပါဘိ ဟူ၏။

ကဋ္ဌေးကလည်း ခပ်ရှင်းရှင်းပင်။ အဲဒီ ကြီးတဲ့ တန်ခိုးကို ကြည့်ချင်လို့ တမင် စီစဉ်ထားတာ။ တန်ခိုးနှင့် ဈာန်နှင့် မယူနိုင်ယင် ကန်တော့ဆွမ်း ပါပဲဘုရားဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ပုရာဏကဿပလက်လျော့သွားရ တော့သည်။

နောက်တဦး စခန်းထလာသူကား- နိဂဏ္ဌ နာဠပုတ္တ ဆရာ ဖြစ်၏။ သူကတော့ ယူနည်းယူဟန် ပရိယာယ်လေးဆင်လာသည်။ ဆင်ဟန်ကား- သပိတ်ကို ဈာန်ဖြင့် ယူတော့အံ့ဟု သူ့တပည့် အသိုက်အဝန်းများနှင့်အတူ တိုင်ခြေသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူ့ကို ကိုးကွယ်သူတို့က အထူးအဆန်း မြင်ရတော့အံ့ဟု ဝိုင်းအံ့လာကြသည်။

ဟန်တလုံး ပန်တလုံးနှင့် ရောက်လာသူဖြစ်၍ သဋ္ဌေးကလည်း အကယ် ပင် ဈာန်ပုံ သည်ကို တွေ့ရတော့အံ့ဟု ဝမ်းမြောက်သည်။ သို့ရာတွင် နာဠပုတ္တ ဆရာက ဈာန်ပုံတော့အံ့ဟု ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ခြေတဘက်ကိုမြှောက် လိုက်သောအခါ ချိတ်ဆက် လုပ်ထားသော အနီးရှိ တပည့်ကြီးများက “အရှင်ဘုရား - သပိတ်ကလေးတလုံးဟူသော အကြောင်းမျှဖြင့် တသက် လုံး လျှို့ဝှက်လာသော ဈာန်ကို အသုံးပြုမည်ဆိုသည်မှာ တရားနှင့်မကိုက် ညီပါ။ မလျော်ပါ။ သို့ပါ၍ အသုံး မပြုသင်ပါ” ဟု သရုပ်ပါပါနှင့် ဝိုင်း၍ တောင်းပန်ကြသည်။

ထို့နောက် “ကဲ... မြင်းတဲ့အတိုင်းပဲ ဒကာ သဋ္ဌေးမင်း။ ဈာန်ကို နေရာတကာမှာ အသုံးပြုဖို့ဟာ ငါတို့ တရားနှင့် မဆီလျော်ဘူး။ ငါတို့ မတားလျှင် ငါတို့ ဆရာဟာ ဈာန်ပုံမိတော့ မလို့ပဲ။ ဒီတော့ တရားနှင့် လည်း လျော်အောင် ငါတို့ ဆရာလည်း မပင်ပန်းအောင် အလိုက်သင့်ပုံ ဖြုတ်ပြီး လူလိုက်ပါတော့ သဋ္ဌေးမင်း” ဟု လျော်ခတ်လိုက်သည်။ သဋ္ဌေး ကလည်း ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်တင်းတင်းပင်။ မယုံသင်္ကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပင် “ဘာတွေ ညာတွေ ပြောနေစရာမလိုပါ။ ဈာန်ဖြင့်ယူနိုင်မှသာ ရပါလိမ့် မည်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောကြောင့် ဈာန်ပုံဦးမည်ဟုဟန်တပြင်ပြင် လုပ်နေသော ဆရာကို အတင်းဆွဲခေါ် သွားရသည့် ပုံစံဖြင့် ဆွဲခေါ်၍ လက်လျော့သွားကြတော့သည်။

အခြား ဘုရားအမည်ခံ ဆရာများလည်း နည်းမျိုးစုံ ပရိယာယ်အသွယ် သွယ်ဖြင့် ကြိုးစား ကြပါသေး၏။ အချည်းနှီးပင်။ ပုရာဏကဿပမှာ ရာဇဂြိုဟ်၏ ထိပ်သီးဆရာဖြစ်၍ မိမိသိက္ခာကို ထိန်းရန်အတွက် သပိတ်ကို

ရဲခိုင်စကောင်း၏ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မရသော်ရှိ,ရသော်ရှိ စမ်းသပ်စေလွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နာဠုပုတ္တဆရာကား မနောတမျိုးဖြင့် အကွက်ချ၍ ပရိယာယ် ဆင်လှာခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား အခြားဆရာကြီးများသည် မဇ္ဈိမတွင် အစဉ်အလာ ရှေးဟောင်း သာသနာပိုင်များ ဖြစ်သော်လည်း ဂေါတမဗုဒ္ဓကား သူ့သာသနာနှင့် မရှေး မနှောင်း ပွင့်ပေါ်လာသော စင်ပြိုင် သာသနာဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးအားဖြင့်လည်း သူသည် အခြား ဆရာများကဲ့သို့ တော်ရုံ လျော်ရုံ ပေါ်ပေါက်လာသူ မဟုတ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကဲ့သို့ပင် မင်းမျိုးရာဇာမှ ပေါ်ပေါက်လာသူ ဖြစ်သည်။

မလိုတမာ ဣဿာ ဟူသည် စင်ပြိုင် ဂုဏ်ပြိုင်များ အပေါ်တွင်သာ ပို၍ ရှိမြဲဖြစ်သည်။ နာဠုပုတ္တက ဂေါတမဗုဒ္ဓကို စင်ပြိုင် ဂုဏ်ပြိုင်ဟု မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကြားသော ဘုရားအမည်ခံ ခြောက်ဆူအနက် သူသည်သာ နေရာတကာတွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် နေရာများစွာတွင်ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ကို ပိဋကတ်တော်နေရာများစွာတွင် တွေ့ရှိနိုင်ကြပေသည်။

အိုးစရည်းကဲ့သို့ ဘုရားတဆူလည်းဖြစ်၊ ဣဿာကြောင့် ဖွင့်၍ ဝန်မခံနိုင်သော်လည်း ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အရည်အသွေးကိုမူ သိသည်သာ ဖြစ်၏။ ယခု ရာဇဂြိုဟ်သဌေးကိစ္စတွင် မိမိကလက်မဦးပဲ ဂေါတမဗုဒ္ဓလက်ဦးသွားခဲ့သော် အရှက်ရဖို့ ရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် သပိတ်ရဲခိုင်ကြောင်း ပရိယာယ်ဆင်ကာ နာဠုပုတ္တဆရာ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ဤကိစ္စတွင် ပိဋကတ်တော်များ၌ မလိုအပ်လှသဖြင့် ဖွင့်မထုတ်ခဲ့သော အကြောင်းတရပ် ရှိနေ၏။ ယင်းသည်ကား- တိတ္ထိ ဆရာကြီး များသည် မိမိတို့ တန်ခိုးရှင် ဈာန်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း ပလ္လားလိရုံမူဖြင့် သပိတ် ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း စင်စစ်သော်ကား- အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိလှသော စန္ဒကူးကို မက်မောသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

ဤတွင် တန်ခိုးတော် သခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ စွက်ဖက်ခွင့် ကြုံလှာသည်။ ကြုံလှာဟန်ကား- ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကလေးအတွက် သာသနာ

နာတော်အရေး ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ အထင်သေး ခံရတော့မည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သဋ္ဌေးသပိတ်နှင့် တိတ္ထိကြီးတို့၏ လှုပ်ရှားမှု သတင်းသည် ဘုရားရှင် နှင့်အတူ ချရားတောတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိကြသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ အထံသို့ ဆွမ်းခံ ရဟန်းတော်များမှတစ်ဆင့် ရောက်လာသည်။ ယနေ့သော် သတင်းရောက်လှာရုံမျှသာမက နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ပင် ကြားလာရသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် တပည့်အရှင်ပိဏ္ဍောလထေရ်တို့သည် ချရားတော မှ ရာဇဂြိုဟ်အနီး တောစပ်ရှိ ကျောက်ဖျာသို့ တန်ခိုးဖြင့် ကြွလာကာ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် သင်္ကန်းဝတ်ရုံကြမ်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ အရှင်နှစ်ပါး သင်္ကန်း ဝတ်ရုံနေကြစဉ် ကျောက်ဖျာ အနီးသို့ အမှုလုပ် ဦးကြီးတသိုက်တို့ စကားဟောင့်ဖွားနှင့် ရောက်လာ ကြသည်။ သူတို့၏ လေသံမှာ မိမိတို့အနီးတွင် သင်္ကန်းဝတ်ရုံလျက်ရှိသော အရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့အား စောင်းမြောင်းလိုက်ဟန်လည်း ရှိ၏။

“ခုနစ်ရက် ပြည့်တော့မည်။ ငါတို့ သဋ္ဌေးသပိတ်ကို ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍ ယူနိုင်သူကား တလူမျှ မပေါ်လာ။ ဤလူ ရှာ၍ ဘုရား၊ ရဟန္တာ မရှိသော အဖြစ်ကို စင်စစ် ယခုမှပဲ သိရပေတော့သည်” ဟု ဦးကြီးတဦးက ပြောလိုက်သောအခါ အခြားတဦးက-

ဒီနေ့ဆို ခုနစ်ရက် ပြည့်ပြီပေ၊ ခုနစ်ရက် ပြည့်လို့မှ ယူလာမည့်သူ မပေါ်ယင် သူ့ သပိတ်ကို ပြန်ဖြုတ်တော့မှာ”

“တော်ပြီ၊ တန်ပြီ၊ ဘုရား၊ ရဟန္တာလို့ ကြားလုံး ထုတ်သူတွေကဖြင့် ပေါများလှပါပေ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သပိတ်ကလေးကိုတောင် ယူ နိုင်သူ မပေါ်လာဘူး။ နောက်ဆိုယင်ဖြင့် ကျုပ်တို့တော့ ဘုရား၊ ရဟန္တာ ပါလို့ ကြားဝါလာလျှင် နားပင် မထောင်လိုတော့ပါပြီ” စသည် ဖြင့် သံတိုင်သံဖောက်ညီညီ ပြောဆိုလာကြသည်ကို ကြားရသောအခါ အရှင် မောဂ္ဂလာန်အဖို့ သာသနာတော်ကို မတော်မလျော် ရှုတ်ချခံရသည့်အရေး သနားဖွယ် ဒါယကာတို့ ယုံမှားစွာသိမြင်နေကြသည့် အပါယ်ဘေးကြောင့် ရင်လေးစွာ သံဝေဂ ရမိလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်-

“ကဲ... ငါ့ရှင် ပိဏ္ဍောလ။ ။ ဤကိစ္စတွင် ငါတို့ ကြားသိပါလျက် သတိမချုပ် ကြောင့်ကြမဲ့ နေချေသော် သုံးထွေသော ရတနာ၌ သတ္တဝါ တို့သည် ကြီးစွာသော ယုံမှားခြင်း ဖြစ်၍ မှန်းနစ်သူ များကုန်လတ္တံ့။

ထို့ကြောင့် သင်သည် ကောင်းကင်ဖြင့်သွား၍ ထားအပ်သောသပိတ်ကို ယူပါချေခလှည့်” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်သည်။

“သင့်လုပ်ပါ၏ ဘုရား။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကား ကြီးမားသော တန်ခိုးရှင်တို့ထက် အဆ ထောင်ရာ သာလွန်သော ဆရာသခင် ဖြစ်ပါသည်။ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း ရှိပါလျက်ကို မြေခွေးတို့ မဟောက်သင့်ဟု ထင်ပါသည်။ အရှင်မြတ်သာ ယူတော်မူပါ”

ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သူ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က “ဤကိစ္စကား ငါ့အရှင် အတုက သင့်လျော်သောကိစ္စ ဖြစ်ပေ၏။ ကြွ၍သာ ယူပါဘိ” ဟု ထပ်မံ တိုက်တွန်း၍ ဆွမ်းခံလမ်းဆီသို့ တပါးတည်းထွက်ကြသွားတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် တန်ခိုးရှင်ဆရာ၏ တပည့်ပီပီ ချက်ချင်းပင် တန်ခိုး ပရိကမ်ကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သာမန် ပြင်ဆင်ရုံမျှမဟုတ်၊ ရာဇဂြိုဟ်သဌေး အပြုအမူကြောင့် ဤလောက၌ ဘုရား ရဟန္တာ မရှိလေတကားဟု ယုံမှားခြင်းကြီး ယုံမှားလျက်ရှိနေကြသော ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့အား ယုံမှားခြင်း ကင်းပျောက်စေလိုသော ဆရာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းအား ဆရာသခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် နှိမ်နင်းစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော အဆင့်မြင့် တန်ခိုးအရာ စတုတ္ထဈာန်အထိ ဝင်စားတော်မူလိုက်ကာ သပိတ်ကို မယူသေးမီ ရှေးဦးစွာအဖြစ် သင်္ကန်းဝတ်ရုံလေ့ရှိသော ကျောက်ဖျာကြီးကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပေါ်သို့ ဝဲပျံ့ပြလိုက်သည်။ ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်ပတ်အထိပင် ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့အဖို့ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပင် ကြွလွင့်လာလေသလား၊ မိုးပင် ပြိုလာခဲ့ပြီလော...ဟု ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းကုန်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျောက်ဖျာကို မူရင်းနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်စေကာ ကောင်းကင်ထက်၌ အရှင်ပိဏ္ဍောလ ထွက်ပေါ်လာသော အခါ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် အရှင်ပိဏ္ဍောလအား ပူဇော်ရှိခိုးကြသည်။

ဈာန်တန်ခိုးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရပြီ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် စေတနာလွန်မိသွားသော ဈာန်တန်ခိုးကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံး အုတ်အော် ရုန်းရင်း ကသောင်းကနင်းဖြစ်သွားရသည့် သတင်းသည် ဘုရားရှင် ထံတော်သို့ နေ့ချင်းပင် ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် အရှင်ပိဏ္ဍောလအဖို့ ဘုရားရှင်၏ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်း ခံရရုံမက တပည့်သား ရဟန်းများသည်

ပစ္စည်းလေးပါး တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တန်ခိုးမပြရ ဟု ဝိနည်းဥပဒေတရပ်ပင် ပညတ်ခြင်း ခံလိုက်ကြရသည်။

သံသယကြောင့် စိတ်ကူးဆန်းထွင်မိသော ရာဇဂြိုဟ်သဌေး၏ ပြဿနာ သည် ကင်းပျောက်သွားသည်။ ကင်းပျောက်ရုံမျှမက ထိတ်လန့် ပုန်း အောင်းရသူတို့ အထဲတွင် သူလည်း ပါဝင်လေရာ အရှင်ပိဏ္ဍောလ ကြံ ရောက်လာသည်ကို ကောင်းကင်တွင် မြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုယ် တော်တိုင် အယူကိုပင် မစောင့်တော့ပဲ သပိတ်ကို ဆွဲထားသော ကြိုးမှ အလိုက်သင့် ဖြုတ်ယူ၍ ဆွမ်းကွမ်းအပြည့်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပေးလှူသည်။ အရှင်ပိဏ္ဍောလနှင့် ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ ဒါယကာခံသည်။

စန္ဒကူး သပိတ်မူကား သပိတ် အဖြစ်မှ ကွယ်ပျောက် သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ တန်ခိုးကြောင့် ရလာသော သပိတ်ကို ဆေးဖက်ဝင်လှ သော စန္ဒကူး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမှန်အညက် ပြုလုပ်စေကာ တပည့် ရဟန်း အားလုံးအတွက် မျက်စဉ်းမှန်ဆေးဝါးအဖြစ် အသုံးပြုစေသည်။

ဤသည်ကား = ရာဇဂြိုဟ်သဌေး၏ စန္ဒကူးအကြောင်းရပ် ဖြစ်၏။

[၄]

အခြား အကြောင်းတရပ်ကား = ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၌ အနာဂတ် ပွင့်လင်း ထွန်းတောက် လာလတ္တံ့သော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၊ ယနေ့ ထွန်းတောက်လျက်ရှိသော ပစ္စုပ္ပန် သာသနာတော်သည် စန္ဒကူးဖြင့် စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုသော် ဆိုနိုင်ရာပေ၏။ စတင်ခဲ့သူတို့ကား ရှေးအခေါ် ဝါဏိဇ္ဇဂါမ၊ ယနေ့ အခေါ် မင်းပူးမြို့နယ် ကျောင်းတော်ရာရွာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ ပါပေတည်း။

မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်သမိုင်း၊ လူ့သမိုင်းအရ ဘုရားရှင် သာ သနာတော်သည် မှန်ပြည်နယ်တွင် အရှင်သောဏ မထေရ်၊ အရှင်ဥတ္တရ မထေရ်တို့မှစတင်ကာ ပုဂံသို့ကူး၍ နိုင်ငံအလုံးပျံ့နှံ့လာသည့်အကြောင်းကို အများ သိရှိ လက်ခံပြီး ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် သာသနာတော်သည် မင်းပူး ကျောင်းတော်ရာ ဒါယကာတို့ဖြင့်လည်း အခြားနည်းအားဖြင့် စတင်ခဲ့ပေသည်။

ရွာအမည်က ဝါဏိဇ္ဇဂါမ၊ သူတို့အမည်က မဟာပုဏ္ဏနှင့် စူဠပုဏ္ဏ၊ စူဠပုဏ္ဏ၊ မဟာပုဏ္ဏ။ သာသနာတော်နှင့် သက်ဝင်ရင်းနှီးလှသော အမည် များပင် ဖြစ်ပေ၏။

သဘောပိုင်ရှင် ကုန်သည်ကြီးများဖြစ်ကြသော မဟာပုဏ္ဏနှင့် စူဠပုဏ္ဏ တို့သည် မဇ္ဈိမသို့ ကုန်အကူးရောက်ယင်းမှ ဘုရားရှင်ကို ဖူးစေ့ကြရသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရသောအခါ မဟာပုဏ္ဏ အကျွတ်တရားရ၍ တန်ခိုးရှင် ရဟန္တာ အရှင်မဟာပုဏ္ဏ ဖြစ်လာသည်။

ကုန်သည်ကြီး စူဠပုဏ္ဏသည် အမိနိုင်ငံသို့ ပြန်လာသောအခါ လေ မိုး ကြောင့် သဘောလွင့်၍ မမျှော်လင့်သော ကျန်းထူးတကျန်းသို့ ဆိုက် ရောက်သွားသည်။ စန္ဒကူးကျန်းပေတည်း။

သို့ရာတွင် ကျန်းသူ ကျန်းသားတို့က သူတို့စန္ဒကူးကို အယူမခံ၊ အသက် ဘေးအထိ အနှောင့်အယှက် ပြုလာသောကြောင့် အရှင် မဟာပုဏ္ဏက တန်ခိုးဖြင့် ကယ်တင်ရသည်။ နေရင်း ဝါဏိဇ္ဇဂါမသို့ ရောက်အောင်လည်း ပို့ပေးလိုက်၏။

နောင်တော်အရှင်၏ တန်ခိုးတော်၊ နောင်တော်၏ ဆရာသခင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ရလှာသော စန္ဒကူးများကို စိတ်ရင်း ကောင်း ရှိပြီးသော စူဠပုဏ္ဏတို့က လောဘ မသက်၊ ဝါဏိဇ္ဇဂါမအနီးရှိ တောင်ပေါ်တွင် ကျောင်းဆောက်၍ စန္ဒကူး ကျောင်းဝန်း ပြုလုပ်ကာ ဘုရားရှင်အား ပေးလှူသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာပြီး အလှူ ခံတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်အပြန်တွင် မြန်မာပြည်သူပြည်သား၊ ကျောင်း တော်ရာသားတို့ မပြတ် ကိုးကွယ်နိုင်ရန် ဘုရားရှင်၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ခြေတော်ရာများ ပေးချသွားခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ရွှေစက်တော်ပါပေတည်း။

ပြောလိုသည်ကား - စန္ဒကူးအကြောင်းရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အနာ ထပိဏ်၏ ဇေတဝန်သည် ရွှေနှင့်စက်၍ဆောက်သောကြောင့် သိန်းသန်း ကုဋေ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါလိမ့်မည်။ ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံသည်လည်း အလားတူ ကုန်ကျပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လက်လေးသစ်မျှသည်ပင် အဖိုးတသိန်းထိုက်ဘော စန္ဒကူးဖြင့် ကျောင်းဆောက်၍လှူနိုင်သူများသည် ကား မြန်မာနိုင်ငံသား စူဠပုဏ္ဏတို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ယခုသော် စန္ဒကူး ပါရမီရှင်ကလေး မောင်စန္ဒာ၊ သို့မဟုတ် လူထူးကလေး ငွေစန္ဒာ၏အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်လှည့် ရောက်ပေပြီ။

[၅]

ရတနာသိုက်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်နေပြီး ရွှေငွေရတနာတို့ကိုတွေ့ရပါလျက် ရွှေငွေရတနာမှန်း မသိသောသူကဲ့သို့ ဤဦးကြီးတို့သည်ကား ရိုးလှစွာ၏။ အကြောင်းကား = စန္ဒကူးဖြူတောကြီးတခုလုံးကိုပင် အပိုင်ရနေပါလျက် အဖိုးတန်မှန်းလည်း မသိ၊ စန္ဒကူးဟူ၍လည်း မသိ။ သူတို့သိသည်မှာကား မွေးသောသစ်၊ လှသောသစ် အဖြစ်မျှသာ သိ၍ ထင်းမီးအတွက်အသုံးပြုရုံ သာသာမျှသာတည်း။

သို့သော် ဤစန္ဒကူးတောကို ရံဖန် စွန့်စွန့်စားစားသွားရောက်လုပ်ကိုင် သော ဦးကြီးတယောက်သာ သိသည်။ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ထင်း သာသာမျှသာ အသုံးဝင်သော သူတို့ ရွာသူရွာသားများ အဖို့ အကြောင်းမထူးလှ။

စန္ဒကူး၏တန်ဖိုးကို သိသော ဗာရာဏသီမှ ကုန်သည်ကြီးတယောက်က ဤသတင်းကို တနည်းနည်းဖြင့် ရရှိလာသောအခါ လက်ဆောင်မျိုးစုံဖြင့် ယင်းဦးကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ပထမသော် ကုန်သည်တို့သဘာဝ အတိုင်း တောသားတယောက်အပေါ်၌ ရနိုင်သလောက် လှီးဖြတ်အမြတ် ထုတ်ယူရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ရိုးသားလှစွာ သော ဦးကြီး၏ ကူညီမှုနှင့် အသွင်အပြင်များကို တွေ့ရသော အခါ ဗာရာဏသီသို့ပင် ခေါ်ယူကာ စီးပွားတူ ကုန်ဖက်အဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေး လိုက်သည်။ အကြောင်းသော်ကား = တောသား ဦးကြီးသည် လူရိုး လူဖြောင့် တယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ကုန်သည်ကြီးသည်လည်း ကဿပ ဘုရားရှင်၏ ဒါယကာတယောက် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယင်းသို့လျှင် ထုတ်ယူ၍ မကုန်နိုင်အောင် ပေါများလှသည့် အခြေခံ စန္ဒကူးဖြူ တောကြီးကို သိထားသော တောသားဦးကြီးနှင့် ဗာရာဏသီ ကုန်သည်ကြီးတို့သည် စန္ဒကူးသဌေးများ ဖြစ်လာကြသောအခါ ကဿပ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား လိုအပ်သမျှ စန္ဒကူးများကို လှူဒါန်း သည်။ အထူးသဖြင့် ကဿပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သည်နှင့် ကြုံလှာ သောအခါ မိမိတို့၏ စန္ဒကူးထင်းဖြင့် ပူဇော်သဂြိုဟ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ အရိုးဓာတ်စေတီတော်ကို စန္ဒကူးနှစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ပူဇော်သည်။

ဤသည်ကား - လူရိုး ဦးကြီး၏ ရှေးကောင်းမှုပေတည်း။ ယင်း ကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကား နတ်ရွာသူဂတိ ဆိုသည်တို့ကို ထားပါ

တော့၊ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တွင် ရာဇဂြိုဟ်သဌေးအသိုက် အဝန်း၌ ချမ်းသာစွာ မွေးဖွားလာသည်ကိုလည်း ကုသိုလ်ဒါနရှင်များ၏ ယေဘုယျ အကျိုးပေးများ ဖြစ်၍ ထားပါဦးတော့။

ထိုသည်တို့ထက် ထူးခြားချက်ကား = မွေးလာသည် ဆိုကတည်းက ဝင်းဝါဖွေးနုသော ကိုယ်ခန္ဓာကလေး၏ ချက်မှ အရောင်တလက်လက် ထွက်ပေါ်နေခြင်းပေတည်း။

ထူးခြားစွာ မွေးဖွားလာသော သားကြောင့် မိဘများ အလွန် အား ရှိသည်။ ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ ပါရမီရှင်ကလေးဟု ဆိုသည်။ ချက်မှအရောင်သည် ဉာဏ်ပညာ၏အရောင်ဖြစ်၍ မွေးကတည်းက တတ်သိလာသော ပညာရှင် ကလေးဟု ဆိုသည်။ ခက်သည်မှာကား = လူသားစင်စစ်က ချက်မှအရောင် ထွက်နေသည် ဟူသော သတင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြည့်လို့၊ ရှုလို့၊ စူးစမ်းလို့၊ ပူဇော်လိုသလို နေ့ည၌မစဲဆိုသလို တသဲသဲတစပ်စပ် ချဉ်းကပ် လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပထမသော် ထူးခြားသော ဗျူပုတ်ကို လိုက်၍ ကလေး၏ အမည်ကို ‘စန္ဒာဘ’ဟုပင် ရိုးရိုးအမည်ပေးသည်။ ‘လမင်းရောင်ရှင်’ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ ချီးပူဇော်သူတို့ များလာသောအခါ ‘ဒေဝစန္ဒာ = လနတ်သား ကလေး’ဟု အမည်တိုးလာသည်။ ဤမျှမက ‘စန္ဒရာဇာ = လနတ်မင်း ကလေး’ဟုပင် ခေါ်သူက ခေါ်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ နှုတ် တွင်မူ ‘ဇေဉ်စန္ဒာကိုယ်တော်ကလေး’ဟူသော အမည်မှာ သီး၍နေ၏။

ရောက်လာသမျှတို့အား ဤကလေးကို ထုတ်ပြနေရခြင်း၊ ကြည့်ရုံ၊ မြင် ရုံမျှ မဟုတ်၊ ကိုင်တွယ်ပူဇော်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ် သုံးသပ်ကြခြင်းတို့ကြောင့် ဂုဏ်တက် နှစ်သက်ရသည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် အလုပ်ပျက်လှသည်။ ဤ ကလေးကို ပူဇော်ခြင်းကြောင့် မည်သူ စီးပွားတက်သွားသည်၊ မည်သူ မည်သည့်အကြံအစည် အောင်မြင်ထမြောက်သွားသည် စသော သတင်း များမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိန်းလျက်ရှိ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ‘မုဆိုးစိုင်းသင်’ဆိုသကဲ့သို့ အခြားလုပ်ငန်း ပျက်ယွင်းလှ သော မိဘ အသိုက်အဝန်းများအဖို့ ‘ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းသား ကြော်သည်’ဆို၏သို့၊ ဤကလေးဖြင့်ပင် စီးပွားရှာတော့ရန် အကြံတခု တိုးလာသည်။ ရှာဟန်ကား - ရှေးကလို ရောက်လာသမျှ လူ သောင်း ပြောင်းအား အတွေ့မခံတော့ပဲ ကြည့်ရုံမျှကြည့်လျှင် ကြည့်ခ အသပြာ

ငါးရာ၊ ကိုင်တွယ်သုံးသပ်လိုလျှင် အသပြာတထောင်ဟု စီးပွားရေးအဖြစ် စည်းကမ်း သတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိဘ အသိုက်အဝန်းအဖို့ လူချမ်းသာ သဌေးများဖြစ်၍ မကြည့်လို ကြသော် ရှိစေ၊ အလုပ်နည်းသည်။ ကြည့်လို၍ ကြည့်လှာသူများဆိုလျှင် လည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများသာ ရှိတော့မည်ဖြစ်၍ ရှင်းလင်းသန့်ရှင်း သည်။ စီးပွားလည်းဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့၏ရည်မှန်းချက်သည် မျှော်လင့်သည်ထက်ပင်ပို၍အောင်မြင်သည်။ အကြောင်းမူကား- ကျားကြီးလျှင် ခြေရာကြီးသည်ဟူသော စကားပမာ ဒုက္ခအရပ်ရပ် ပြဿနာအထွေထွေတို့၏ စုပုံရာဖြစ်သော လောက ဟူသည် အဆင့်နိမ့်သူများအဖို့ အဆင့်နိမ့်သော ကိုယ်ရေးပြဿနာများ ရှိသကဲ့သို့ သဌေး၊ ရာထူးရှင်၊ ဂုဏ်ထူးရှင်၊ အာဏာရှင်စသော အထက်တန်းလောက တွင်လည်း ကိုယ်ရေးဒုက္ခ အရပ်ရပ် ပြဿနာကြီး အထွေထွေ ရှိနေမြဲဖြစ် လေရာ၊ လူသောင်းပြောင်းတို့ကြောင့် ယခင်က ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ နေခဲ့ ကြရာမှ ယခုသော် မျက်မြင် ထင်ရှား အားထား ကိုးကွယ်ရာ တပါးဟု ထင်ရသော စန္ဒရာဇာ ငွေစန္ဒာ လူထူးကလေးအထံသို့ အလှည့်ဖြင့် ပေး သွင်းရလောက်အောင်ပင် စုပြုံရောက်လာကြသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့နှင့် ငွေစန္ဒာကလေး၏ သတင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်မျှသာမက သာဝတ္ထိ၊ ဗာရာဏသီ၊ ကောသမ္ပိ စသော ထိုထို တိုင်းနိုင်ငံ မြို့ရွာများအထိ ကျော် ကြားသွားသည်။ အထက်တန်း လောကတို့တွင် ထူးခြားသော သတင်း အဖြစ် ပြန့်ပွားလျက် ရှိသည်။ ထိုထို မြို့ရွာတို့က မိမိတို့ထံသို့ လာရောက် ပြသပါရန် ဖိတ်ကြားခံရသည်အထိ မိဘများအဖို့ ရှေးကလို ကုန်ကူးမှု စသည်ဖြင့် ထူးထူးထွေထွေ အလုပ် မလုပ်ရတော့ပဲ ငွေစန္ဒာကလေးကို ထုတ်ပြရုံမျှဖြင့် စီးပွားအတက်ကြီး တက်သည်။ သို့နှင့်ပင် ငွေစန္ဒာကလေး အဖို့ လုလင်ပျိုအဖြစ်သို့ တနေ့တခြား ကြီးထွားလာခဲ့ရပေသည်။

ဖိတ်ကြားခံရသည့် မြို့ရွာများအနက် သာဝတ္ထိကို ငွေစန္ဒာ၏ မိဘ များက ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ အကြောင်းကား- ကျော်ကြားသော မြို့တော်ဖြစ်သည်။ သဌေး၊ သူကြွယ် တို့လည်း ပေါများလှစွာ ရှိသည်။ မိဘများ တွေ့ဆုံလိုသော မိတ်ဆွေများလည်း ရှိသည်။ ယင်း မိတ်ဆွေ များ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကြောင့်ပင် သာဝတ္ထိသို့ ရောက်လာကြသည်။

သာဝတ္ထိတွင် ငွေစန္ဒာကလေးအား ပြသရမည့် မိတ်ဆွေ၏ အိမ်နေရာ အနေအထားကလည်း ကောင်းမွန်လှ၏။ သာဝတ္ထိ မြို့တွင်းမှ ဘုရားရှင်

ကျောင်းတော် ဇေတဝန်သို့ သွားရာလမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဇေတဝန် သို့ နေ့ညဉ့်မစဲ ဆိုသလို တသဲသဲ သွားရောက်ကြသော လမ်းမကြီး ဖြစ် သည်။ ဤလမ်းမဖြင့် သဌေး၊ သူကြွယ်၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူးရှင် တို့သာမက ရံဖန် ဘုရင်မင်းတရားကိုယ်တိုင်ပင် ဤလမ်းမကြီးမှ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သာဝတ္ထိ၏ ထိပ်တန်းလောကမှ ပြဿနာရှင်အများသည် ဘုရားဖူးယင်း လိပ်ဥလည်း တူးယင်း ဆိုသကဲ့သို့ ဇေတဝန်သို့ သွားသည် ကို စွယ်ရောင်ပြုကာ ငွေစန္ဒာကလေးထံသို့ ဝင်ရောက်ပူးဖော် ဆုတောင်း ဆုယူပြုကြသည်။ ဤတွင် လူ့ကန်လန်ဟု ဆိုရမည်လား၊ အတေးအခေါ် သမားဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ မိမိတို့ လုပ်ငန်းအား ဆန့်ကျင်မည့်သူ တယောက်ကို ငွေစန္ဒာကလေး ကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့မိဘများ ကြုံလှာရ၏။

ငွေစန္ဒာကလေး၏ တည်းအိမ်သို့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသော အခါ တွေ့ဆုံရန် အလှည့်မကျသေးသောကြောင့် အနီးတွင် စောင့်နေရ သည်။ သူတို့ အလားတူ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ကတော်များ၊ သဌေး များနှင့် ရာထူးရှင် အချို့လည်း တွေ့ရသည်။ ရောက်လာသူ နှစ်ဦးမှာ ကုန်သည်များ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် တဦးမှာ ငွေစန္ဒာ ကလေးကို ပူဇော်ရန် စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် ဦးဆောင်လာဟန်ရှိ၍ သူနှင့်အတူ ဟိသူ မူကား အဖော်အဖြစ် လိုက်လာသူဖြစ်သော်လည်း သူ့မိတ်ဆွေနှင့် ဆန့် ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား— ဆန့်ကျင်ဘက် စကားများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်မျှမဟုတ် အများ ကြားလောက်အောင်ပင် ပြောနေ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တန်ခိုးရှိလို့ အကျိုးရှိတဲ့ သတင်းတွေ အများကြီး ကြားနေရတယ်”
“ကိုယ့်လူ အယူအဆနဲ့ လေသံကိုကြားရတာ ကိုယ်နေ့တိုင်း ကိုးကွယ် နေတဲ့ ဘုရားရှင်ကို အားနာစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ရောင်ခြည်တော် တွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှလိုလို တဖျတ်ဖျတ်ဖူးတွေနေရတဲ့ ဘုရားရှင်၊ ကိုယ့်ကို အသိဉာဏ်ပေးနေတဲ့ ဘုရားရှင်ကျတော့ တော်ရုံ လျော်ရုံ သဘောထား တယ်။ အမေကျော် ဒွေးဒေါ်လွမ်း ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျ”

အားမနာ၊ ပါးမနာ ပြောလှာသော ထိုသူ့ စကားများကြောင့် ဒေါသ မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့် နေသူများမှာ ငွေစန္ဒာ၏ အသိုက် အဝန်းများ ဖြစ်၏။ အနီးရှိ ပရိသတ်မှာ အကွက် ကျလှသော သူ့စကားကြောင့် အနေရ အထိုင်ရ ခက်ကုန်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် စကားမှ ထူးခြားသော အကြောင်းတရပ်ကြောင့် ငွေစန္ဒာ နှင့် သူ့အသိုက်အဝန်းများ အံ့အားသင့်ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ယင်း အကြောင်းရပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာသူမှာ ငွေစန္ဒာလေး ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။ ဂေါတမဘုရားထံမှ ကိုယ်ရောင်တော် တဖျတ်ဖျတ် ထွက်သည် ဟူသော အကြောင်းရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် သူတို့ဘုရားနှင့် အခြားပညာရှင်၊ ပါရမီရှင် ဆိုသူများကို ဖူးမြင် တွေ့ဆုံဘူးပါ၏။ သို့ရာတွင် လူသားစင်စစ်က အရောင်ထွက်သည် ဆိုသည်ကိုကား သူတို့သားမှတစ်ပါး မတွေ့မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးခဲ့ကြသေး ပေ။ ယခု ဂေါတမ ဘုရားရှင်ထံမှ ကိုယ်ရောင် တဖျတ်ဖျတ် ထွက်သည် ဟူသော စကားမှာ အကယ် ဟုတ်မှန်ခဲ့ပါသော် သူတို့လုပ်ငန်းတွင် ပြိုင် ဘက် ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ သာမန် အရောင်မျှမဟုတ် ရောင်ခြည်တော်ဟု ပင် ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်လာသော သတင်းကို ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိနိုင်ရန် ဆန့်ကျင်လာသော စကားမှ ဒေါသကို ချုပ်တည်း၍ ငွေစန္ဒာ ကလေး ကိုယ်တိုင် ထိုသူအား မိမိတို့အနီးသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဂေါတမဘုရားက ကိုယ်ရောင် ထွက်တယ်လို့ ကြားလိုက် ရပါတယ်၊ အမှန်ပဲလား မိတ်ဆွေ”

“လူသိ၊ နတ်သိ၊ အများသိ၊ အများမြင် ဟိုးလေး တကျော်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့သာ ကိုယ့် ဟာကိုယ် အထင်ကြီးနေကြလို့ မသိသေးတာပါ”

“ကျုပ်လို့မဲ ထွက်သလား၊ ကျုပ်လောက်ပဲ ထွက်သလား”

“ဒီအမေးကို ဖြေရမှာကဖြင့် ခပ်ရိုင်းရိုင်း နေလိမ့်မယ်။ နေမင်း နဲ့ ပိုးစုန်းကြူး၊ မြင်းမိုရ်နဲ့ ဇီးစေ့ ဆိုသလို နှိုင်းကို မနှိုင်းအပ်ပါဘူး”

“ကျုပ်တို့ ကြည့်ချင်သဗျာ၊ ဘယ်လောက်ပေးမှ ကြည့်ခွင့်ရမှာလဲ”

“တပြားမှ မပေးရပါဘူးဗျာ၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှာ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ဘယ်သူမဆို ဖူးတွေ့ခွင့် ရနေတာပဲဟာ”

“ဒီလိုဆိုယင် နက်ဖြန်တော့ သွားကြည့်ရဦးမဗျာ”

“နက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ အခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ရှေ့က လမ်းမကြီးဟာ ဇေတဝန် သွားတဲ့လမ်းမကြီးပဲ။ လူမျိုးစုံ မပြတ် သွားနေကြတာကိုလည်း အမြင် နိုင်သားပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန်သာ သွားပေတော့”

[၆]

အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့မှ တပါး အခြား ကိုယ်ရောင်ထွက်သူ ဆိုသည်ကို မယုံချင်ကြလှပေ။ သို့သော် လူအများရှေ့တွင် အထင် အရှား ပြောဆို ထားသော သတင်းဖြစ်၏။ လူအများကလည်း မငြင်းကြပေ။ ယင်းသို့ သော သံသယကလေးများဖြင့် စန္ဒာဘတို့ အဖွဲ့သည် နောက်တနေ့တွင် ဘုရားရှင်၏ တရား မဏ္ဍပ်သို့ လာရောက်၏။ လာရောက်ရာ၌ အရောင် သမားချင်းအတူတူ ပြိုင်သင့်လျှင် ပြိုင်ရန် ဟူ သော မာန် ကလေးဖြင့် အရောင်ထွက်သော ခါးပိုင်းကို ဖွင့်ကာ ဝင့်ကြွားစွာဝင်လာသည်။ သို့ရာ တွင် ပရိသတ်အစွန် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စန္ဒာဘ ကလေး၏ မပြတ်တည်ရှိလာခဲ့သော အရောင်သည် ကွယ်ပျောက်လေတော့ သည်။ အကြောင်းတမူကား - ဘုရားရှင်တို့၏ ရောင်ခြည်တော် နယ်ပယ် ဟူသည် စန္ဒာဘတို့လို သာမန် အရောင်မျိုးကို အပထား၍ နေရောင်၊ လရောင်များပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်ရမဲ့ ဓမ္မတာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဘုရားရှင်၏ အနီးသို့ပင် မရောက်သေး၊ မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခါမျှ ဖြင့် မိမိအရောင် ကွယ်ပျောက် သွားသောကြောင့် အရောင်ဖြင့် ဝင့်ကြွား လာခဲ့သူအဖို့ ရှက်ရတော့မယောင် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ရှက်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ အကြောင်းကား - တရားမဏ္ဍပ်တွင်းတွင် မိမိထက်ကြီးမြင့်သော ရာဇဂြိုဟ် သူ၊ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ ဂေါတမဘုရားအား ဝပ်တွားကော်ရော် ပူဇော်နေ ကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် စူးစမ်းဖွယ်ရာတရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။ မိမိအရောင် သည် မဏ္ဍပ်တွင်းချဉ်းနင်းခါမျှဖြင့် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ မဏ္ဍပ်အပြင် ၌လည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီလောဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် မဏ္ဍပ်အပြင်သို့ ထွက် ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ မိမိ၏ ပြကတိ ရှိမြဲအရောင် ပြန်၍ ပေါ်လာ သည်။ ထိုအခါတွင်မှ သိရှိရသည်ကား - ကေန္တ ဤဂေါတမ ဘုရား၊ ဤဆရာ ရဟန်းကြီးသည် မိမိ ကိုယ်ရောင်ကို ထွန်းပြောင် စေရုံသာမက သူတပါး အရောင်ကို လွင့်ပျောက်စေနိုင်သော ပညာကိုလည်း တတ်သိ ပေသည်တကား ဟူသော အသိပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဗြာဟ္မဏလူငယ်တို့၏ ယေဘုယျ ရိုးရာ အစဉ်အလာ တရပ်မှာ ပညာ ရှာမှီးလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမအရွယ်တွင် ပညာ၊ ဒုတိယအရွယ်တွင် ဥစ္စာ၊

တတိယအရွယ်တွင် ဘာဝနာ ရှာမှီးရမည်ဟု ပုရာဏ်ကျမ်းအဆက်ဆက်က ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ညွှန်ကြားသလောက်လည်း အလေး အနက် ထား၍ အခွင့်သာလျှင် သာသလောက် ပြာဟ္မဏမျိုးနွယ်တို့ လိုက်နာကြမြဲ ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် ပညာရှာရာ၊ ဥစ္စာ ရှာရာတို့၌ ပို၍ ကျိုးနွံ တိကျသည်။ လေးစားအပ်သော ပညာရှင်အဖြစ် ဆရာတင်လိုက်ပြီးသည်ဆိုလျှင် ဆရာ၏ အဆုံးအမမှန်ပါက နည်းလမ်းမကျသည်ပင် ဖြစ်မချည်း၊ အလေး အနက် လိုက်နာလေ့ရှိသည်။ အသက်နှင့်လဲ၍ပင် လိုက်နာ တတ်သည်။ ဤကိစ္စ တွင် အကြီးဆုံးသော သာဓကတခုမှာ ပညာရှာ အင်္ဂုလိမာလ ပြာဟ္မဏ လူငယ်ပင် ဖြစ်၏။

မိမိ၏ဇနီးနှင့် မသင်္ကာသဖြင့် ကောက်ကျစ်သော ဆရာက ပညာ ပြီးမြောက်ရေးအတွက် လူ့လက်ညှိုးပေါင်း တထောင်ကို ရအောင်ရှာ ခဲ့ရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။ သူတပါးလက်ညှိုးကို ရယူဖို့ ဆိုသည်မှာ မိမိအသက်ပါ သေစေနိုင်ကြောင်း အင်္ဂုလိမာလ မသိမဟုတ်သိသည်သာ ဖြစ်၏။ သူတပါး အသက်ကို သတ်ရခြင်းသည် ကြီးစွာသော မကောင်းမှု တရပ်ဖြစ်ကြောင်း တန်းမြင့် ပြာဟ္မဏ အမျိုးသားတဦးဖြစ်သော အင်္ဂုလိ မာလ မသိမဟုတ် သိသည်သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပညာရလိုသော အကြောင်းကြောင့် ဆရာ့ အမိန့်ကို အတိအကျ လိုက်နာခဲ့ပေသည်။ ဖော်ပြလိုသည်ကား ပြာဟ္မဏ အမျိုးကောင်းသားတို့၏ အစဉ်အလာ ပညာရှာမှီးလိုသည့်ဆန္ဒ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှုပင်ဖြစ်ပေ၏။

အမျိုးကောင်းသားပြာဟ္မဏလူငယ်ကလေးစန္ဒာဘအဖို့လည်း မိမိထက် လည်းသာ၊ မိမိအတွက် လိုအပ်လှသော ပညာရှင်လည်းဖြစ်သော ဆရာမှန် ဆရာမြတ်နှင့် ပက်ပင်းဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရပေပြီ။ ပညာယူရတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တရားပွဲအပြီးတွင် ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ဝပ်တူး လိုက်သည်။

“ဆရာအရှင်ဘုရား။ အရှင်မြတ်သည် မိမိအရောင်ကိုသာ ထွန်းပြောင် စေသည်မက။ သူတပါးအရောင်ကိုပင် ပျောက်စေသောအတတ်ကိုလည်း တတ်လေယောင်တကား”

“မှန်ပေသည်စန္ဒာဘ၊ ငါတတ်ပေ၏”

“သို့ဆိုလျှင်တပည့်တော်အား သင်ကြားပေးပါရန်တပည့်ခံလိုပါသည် အရှင်မြတ်”

“သင်ကြားပေးဖို့ မခက်လှပါ။ သို့ရာတွင် ငါတို့ပညာစည်းကမ်းတရပ် မှာ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန်းဝတ်ပြီးမှသာ သင်ကြားပေးနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ သင် ရဟန်း ဝတ်နိုင်မည်လော”

“ဝတ်နိုင်ပါသည် ဆရာအရှင်”

ယင်းသို့လျှင် ငွေစန္ဒာ လုလင်ကလေးသည် ရဟန်းတော် အရှင်စန္ဒာဘ အဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။ ရဟန်းဖြစ်လာချိန်မှစ၍ မိမိအရောင်ပိုထွက်၍ သူတပါးအရောင်ကို ပျောက်စေသော ပညာ၏ ပရိယာယ်အဖြစ် ဘုရား ရှင်က ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တစောတည်းဟူသော တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ကြားပေးသည်။ မက်မောဖွယ်ရာ မဟုတ်သော မိမိခန္ဓာ ကိုယ်မှရုံရှာဖွယ်ဖြစ်သော ဆံပင်၊ မွှေးညှင်း၊ အရိုးအရေတို့ကို ရှုမှတ်စူး စိုက်ရန်ညွှန်ကြားသည်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တသဝေမတိမ်းလိုက်နာ၏။ အကျိုးကား - သာမန် ရဟန်းတော်အဖြစ်မှ ရက်ပိုင်း အတွင်းမျှ၌ပင်လျှင် အရိယာသခင် အရှင်စန္ဒာဘအဖြစ်သို့ ရောက်လှာခြင်းပေတည်း။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပြဿနာရှင်တို့ကား အရှင်စန္ဒာဘဖြင့် ရုပ်ပြု၍စားသော ဖခင်နှင့် အသိုက်အဝန်းများ ဖြစ်ပေ၏။ ပညာသင်ကြားပြီးလျှင် မိမိတို့ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်ရမည် ဖြစ်ပေရာ ပညာသင်ကြားပြီးပြီလား၊ တတ် မြောက်ပြီးလားဟု ကျောင်းတော်သို့ မကြာခဏ လာရောက်မေးကြသည်။

ပထမအခေါက်တွင် အရှင် စန္ဒာဘက မသင်ကြားရသေးပါဟု ဖြေ၏။ ဒုတိယအခေါက်တွင် သင်ကြားနေပါပြီ။ တတ်မြောက်ပါတော့မည်ဟု ဖြေ၏။ တတိယ အခေါက်တွင် တတ်မြောက်ပါပြီ။ သို့သော် တတ်မြောက် ရုံမျှမဟုတ်၊ လူ့ဘောင်တစ်ခုသို့ ပြန်၍ မဝင်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက် ရှိခဲ့ပေပြီ။ သင်တို့ အေးချမ်းစွာသာ ပြန်ကြပေတော့ဟု မိန့်ကြားလိုက် သောကြောင့် ခေါ်လှာသူတို့ အံ့အားသင့်ကြရသည်။

ထိုအခိုက်သည် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်တွင်ဖြစ်၍ အရှင် စန္ဒာဘ ၏ စကားကို ကြားရသော အခြား ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့က “အရှင်စန္ဒာဘ သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားယောင် တကား”ဟု ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားကြသောအခါ ဘုရားရှင်က “မှန်ပေသည်ချစ်သားတို့။ ယခု အခါ ငါ့သားတော် စန္ဒာဘသည် ချအပ်ပြီးသော ကိလေသာဝန်ရှိပေပြီ။ အာသဝေါ ကုန်လေပြီ။ လူ့ဘောင်သို့ တဖန် ပြန်နစ်ခွင့် မရှိတော့ပြီ။

“စန္ဒကူးသည် မွှေးပါ၏။ သို့ရာတွင် အရိယာတို့၏ သီလသည်ကား အမွှေးဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ စန္ဒကူးသည် သန့်စင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တဏှာ

အာသဝေါ ကင်းပြတ်ပြီးသော အရိယာတို့၏စိတ်သည်သာ အသန့်စင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“ရဟန်းတို့။ ဆီနှင်းမြူတိမ် သူရိန်ညစ်ကြေး ကင်းဝေးသောလမင်းသည် သန့်စင်စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပသကဲ့သို့ ငါ့သားတော် စန္ဒာသည်လည်း အရိယာတည်းဟူသော ဓမ္မဖြင့် ထွန်းပကြည်လင်လျက် ရှိပေပြီ” ဟု အကြောင်း ဆိုက်လှာသော တရားဓမ္မစက်ဖြင့် မိန့်မြွက် ဟောကြားတော် မူလိုက်သောအခါ အရှင်စန္ဒာဘမ္ဗသာမက ပုထုဇဉ် ရဟန်းတော်များနှင့် အတူ ဝင်ရောက် လှာသော ဒါယကာတို့ပါ ကျွတ်တမ်း ဝင်ကုန်ကြ သတည်း။ ။

အင်္ဂုလိမာလ

[၁]

လူတို့ သင်ကြား တတ်သိ အပ်သော ပညာ ဟူသည် သူ့ခေတ်နှင့် သူ့အတိုင်းအရှည် ရှိ၏။ ယနေ့ခေတ် သင်ကြား သိအပ်သော ပညာဟူသည် ရဟန်းတော်တို့ အဖို့ ပိဋကတ်သုံးပုံလျှင် အဆုံးရှိ၍၊ လူတို့အဖို့ ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံဆိုင်ရာ ပညာရပ် မျိုးစုံရှိသည်။ ဘုရားရှင်ခေတ်၊ သို့မဟုတ် လက်ထက် တော်မတိုင်မီ ခေတ်ကမူကား မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့၏ အဆုံးစွန်သော ပညာ ဟူသည် ဝေဒလေးပုံကို တဘက်ကမ်းခတ် တတ်သိ ကုန်စင်အောင် သင်ကြားခြင်းပေတည်း။

အကြင်သူ တဦးအဖို့ တတ်သိ ကုန်စင်အောင် သင်ကြားတတ်မြောက် သည်ပင်ဆိုစေ “တတ်သိ” ဟူသော စကားမှာ အတတ်နှင့် အသိကို ဒွန်တုံ့ထားခြင်းဖြစ်ပေရာ၊ တတ်အောင် သင်ကြားပြီးနောက် သိအောင် ကြိုးစားရ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် တတ်လည်းတတ်၊ သိလည်းသိသော ထိပ်တန်း ဝေဒပညာရှိတို့သည် ဘုရင့်အသုံးတော်ခံ၊ ဘုရင့်နန်းတော်များသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၏ ဘုရင့်အသုံးတော်ခံ ပညာရှိသည် အဇာတသတ်မင်းသား မမွေးဖွားမီကပင် ဖခင်ကို သတ်မည့်သူ ဟု ဟောကြား နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဇာတောယေဝ = မမွေးဖွားမီကပင် ဖခင်ကို သတ်မည့် အဇာတသတ်မင်းသားဟု တွင်ခဲ့သည်။

ကပိလဝတ် နန်းသုံးပညာရှိကြီးတို့သည်လည်း ဘုရားရှင်ဖွားမြင်တော် မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဤမင်းသားသည် လောကသုံးပါး၌ ဘုရားသော်

လည်းကောင်း၊ စကြဝတေးမင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်ဟု ဟောကြားနိုင်ခဲ့သည်။ အတတ်ချင်း အတူတူတွင် သူတပါးထက် အသိလွန်သော ပညာချွန် သုခမိန်တဦးကမူ စကြဝတေးမင်းမဖြစ်၊ ဘုရားစင်စစ်ကေန်ဖြစ်မည်ဟုပင် ဟောနိုင်ခဲ့သည်။

ဘုန်းတန်းကြွယ်ဝသော ကောသလတိုင်းရှင် ကောသလဘုရင်အဖို့ကား သူတပါးထက် ဝေဒပညာရှိတို့ဝိုင်းရံပြည့်စုံသည်။ ဝေဒသုံးပုံတွင် တဘက်ကမ်းခတ်သောကြောင့် တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများဟုခေါ်သည်။ ယင်းပညာရှိတို့အနက် အန္တကဆရာကြီးကား အကြီးဆုံး ဘုရင့်လက်ရင်း အကြံပေးပညာရှိ ဖြစ်၏။

သူ့ဇနီး မန္တာနီတွင် ပဋိသန္ဓေရှိလာသောအခါ အဇာတသတ်တို့ကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓေတုန်းကတော့ မဟောမိ အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့သည်။ မွေးလာသောအခါတွင်မူကား မွေးလျှင် မွေးခြင်းပင် မဟောလျှင် မဖြစ်တော့အောင် ထူးခြားလာသော ကလေးဖြစ်နေသည်။ ထူးခြားပုံကား - သူ့ကိုမွေးလျှင် မွေးခြင်း ဘုရင့်နန်းတော်ရှိ လက်နက်မျိုးစုံနှင့်တကွ သာဝတ္ထိ၌ သတိပြုမိ သူမှန်သမျှတို့၏ အိမ်တိုင်းရှိ လက်နက်များ အလျှံ အရောင်တို့ တောက်ပြောင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေး ဇာတာကို တွက်ချက် ကြည့်လိုက်သော အခါ ထိုကလေး၏ အနာဂတ်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်လာရ၏။ နိုင်ငံတော်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတော့မည်ဖြစ်သော တကယ့်လူဆိုး၊ လူသမ်း၊ လူသတ် သမားတည်း။

ဤကလေးကြောင့် နောင်အခါ၌ မိမိတို့မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်လာဖို့ မြင်သည်။ လက်နက်တို့ အရောင်ထွက်သည်ကို အရပ်သူအရပ်သားတို့ သိချင်မှ သိမည်ဖြစ်သော်လည်း လက်နက်နှင့် အမြဲ ဒွန်တွဲလျက်ရှိသော ဘုရင့်နန်းတော်တွင်ကား ကေန် သိကြမည် ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို နောက်တနေ့တွင် ဘုရင်သည် မိမိအား မေးမည် ကေန် ဖြစ်၏။ မေးမှ ပြောရမည်ထက် မိမိက ကြိုတင်၍ လျှောက်ထားလျှင် အန္တရာယ်ကင်းဖို့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကို ကြိုတင် မျက်နှာလုပ်ထားရန်အတွက် နန်းတော်သို့ ချက်ချင်းပင် ဝင်ရောက်သွားသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရပါ၏လော”

“အိပ်ရပါ၏။ သို့သော် ယနေ့ည၌ ထူးခြားချက်ကား- လက်နက်တို့ အရောင်တောက်သည်ဟု မင်းချင်းတို့ လာရောက်လျှောက်ထားကြသည်”

“ဤကိစ္စအတွက် လျှောက်ထားရန်ပင် ကျွန်တော်မျိုး ယခုဝင်ရောက် ခဲ့စားခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“အကြောင်း ပသို့ထူးသနည်း”

“ယနေ့ည၌ နံနက်ပိုင်းအရောက်တွင် ကျွန်တော်မျိုး၏ ဇနီး၌ သား ယောက်ျားကလေး ဖွားမြင်ပါသည်။ ဤကလေး၏ အနာဂတ်မှာ လူဆိုး၊ လူသွမ်း၊ လူသတ်သမား ဖြစ်လာပါလိမ့်ဘုရား”

“ဤသူငယ်ကြောင့် ငါ့အဖို့ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သလော”

“အရှင်မင်းကြီးအဖို့ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် တိုင်းသား ပြည်သူတို့အဖို့ အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်ပါသည်။ သို့ပါ၍ အရှင် ဆန္ဒအရ ပယ်ရှားလိုသော် ပယ်ရှားပစ်နိုင်ပါရန် လျှောက်ထားရပါသည်”

ဤသည်ကား- ဖခင်ဆိုသူတို့၏ မရေရာသော မေတ္တာပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က မိခင်ကို ဦးစားပေး၍ “မာတာပိတု” ဟု သာ မိခင်ကိုအဦးထားကာ ဟောကြားတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် ယေဘုယျ ကိုသာ ပြောရခြင်းဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရတို့လို ဖခင်မျိုးလည်း ရှိပေသေး၏။

မိခင်ပင်ဖြစ်မချည်း၊ အရှက်နှင့် ကိုယ်ရေးကို ထိခိုက် လာသောအခါ မွေးကင်းစကပင် တော်ရာလျော်ရာ၌ စွန့်ပစ်သည်အထိ ပြုလုပ် ကြသည် လည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ‘အတ္တသမံ ပေမံနတ္ထိ’ ဟူသော စကားအရ လူသတ္တဝါတို့၏ မေတ္တာဟူသည် အကြင်မျှ လောက် ကိုယ်ကျိုးမထိ၊ ထိုမျှလောက် အတိုင်းအတတ်အတွင်း၌ မရေမရာ မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ပယ်ရှင်းပစ်လိုလျှင်ပစ်ရန် လျှောက်ထားသော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် နီးစပ်လာသော ကောသလ ဘုရင်အဖို့ လူ တယောက်ကို ဗေဒင် အဟောမျှဖြင့် အကြောင်းမဲ့ ပယ်ရှင်းပစ်ဖို့ရန် ရှက်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် “အန္တက၊ သင့်သားသည် တယောက်တည်းဆိုးမည့်သူလော၊ အုပ်သင်းဖွဲ့၍ ဆိုးမည့်သူလော” ဟု တဆင့်တက်၍ မေးလိုက်သည်။

“တယောက်တည်းသမားပါ၊ အုပ်သင်းဖွဲ့မည့်သူ မဟုတ်ပါ၊ မြင်ပါ သည်။”

“သို့ဆိုလျှင် ကောင်းစွာ မွေးပါလေလော့။ နိုင်ငံတော်၌ လူဆိုး၊ လူသွမ်းတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။ သင့်သား တယောက် ဆိုးသွမ်းရုံမျှဖြင့် အဘယ်မူစအံ့နည်း”

“အမိန့်တော် အတိုင်းပါ ဘုရား”

[၂]

ထို့ကြောင့် ဆိုးခါမှ ဆိုးလေရော့၊ မိမိအမည်ကို ကြားရတိုင်း သတိ တရား ရပါစိမ့်သောငှါလည်းကောင်း၊ လူကောင်းတယောက် ဖြစ်လာပါ စေကြောင်း အတိတ်နိမိတ်ယူ၍လည်းကောင်း “အဟိံသက” သူတပါး ကို မသတ်သူ၊ သတ္တဝါကို မညှဉ်းဆဲသူဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် လူဆိုးဟု အဟောထွက်ခဲ့သော်လည်း အဟိံသက လေးတွင် မူကား-ဆိုးရွားလာမည့် အရိတ်နိမိတ်၊ အသွင်အမူ တစုံတရာကိုမူ မတွေ့ရ။ ရုပ်ရှည် သန့်ရှင်း ချောမောသည်။ အေးဆေးသည်။ စကားနည်းသည်။ သင်လွယ် တတ်သည်။ အပေါင်းအသင်း ပြေပြစ်သည်။ မိဘစကား နား ထောင်သည်။ ပညာလိုလားသည်။ သတိပြုကြည့်ရှုလျက်ရှိသော ဖခင်ကြီး အဖို့ ဆိုးသွမ်းမည့် အရိပ်နိမိတ်ဟူ၍ အကြောင်း တစုံတခု တည်းကိုသာ ရေးတေးတေးတွေ့ရ၏။ ယင်းသည်ကား အဟိံသက လေးသည် အရွယ် နှင့် မလိုက်အောင် အကြီးအထူးမြန်၍ သန်သန်မာမာရှိခြင်းနှင့် အရွယ် နှင့် မလိုက်အောင် ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်မှ တပါး အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ ဆိုးသွမ်းမည့် အသွင်အမူ ဟူ၍ တစုံ တရာ မတွေ့ခဲ့ရပေ။

သို့ရာတွင် မိမိပညာကို ယုံကြည်လှသော ဖခင်ကြီးက အစီအစဉ်တရပ် ကို ပြုလုပ်သည်။ ယင်းသည်ကား- မည်သည့်အခါ မည်သည့် နေရာတွင် မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဆိုးသွမ်းလာမည်ကား မသိ၊ ဆိုးသွမ်း လာမည့် အသွင်ကို ပညာဖြင့် ဖိနှိပ်လျှင် လိမ္မာသင့်သလောက် လိမ္မာလာဖို့ ရှိစေရန်လည်းကောင်း၊ သူတပါးအထံ၌ ကျိုးနွံစွာနေရလျှင် မာန်မာန နိမ့်ကျစေရန်လည်းကောင်း မင်းညီ မင်းသားအများတို့ ပညာသင်ကြား ရာဖြစ်သော တက္ကသီလာမြို့သို့ ဘုရင့်အတိုင်းပင်ခံ ဆရာကြီး၏သားဟူသော အရှိန်အဝါကိုယူ၍ ပညာသင် စေလွှတ်သည်။

တက္ကသီလာမြို့သည် သာဝတ္ထိနှင့်ဝေးကွာ၍ မဇ္ဈိမတိုက်၏ နယ်စပ်တွင် ရှိသော အရှေ့တောင် အရပ်တွင် တည်ရှိသည်။ ပညာ လိုလားသူ ဖြစ်၍ ထူးထူးချွန်ချွန် ပညာ တတ်မြောက် နိုင်သည်။ မိဖုရားတို့နှင့် ဝေးကွာ၍ ကျိုးနွံမည်။ ဆရာကို ဆည်းကပ်ရ၍ အလိမ္မာတိုးမည်။ မင်းညီ မင်းသား တို့နှင့် ဆက်ဆံရ၍ ကျိုးနွံ ကြောက် ရှံ မည်။ ထို့ထက် ကျိုးနွံအောင် စီစဉ်လိုက်သည်ကား ဆရာကို ပညာဖိုးမပေးပဲ ဓမ္မန္တေဝါသိက တပည့်၊ ဆရာ့ အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်၍ ပညာသင်ရသော တပည့် အဖြစ် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နေထိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ကြီး စိတ်ကူး အစီအစဉ် ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အဟိံသက အဖို့ကား သူ့ အနာဂတ်အတွက် ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်သို့ ရောက်သွား ခြင်းပေတည်း။

ဘုရားရှင်တို့၌ အနာဂတ်သဉာဏ်တော်ဟူ၍ ထူးခြားသောဉာဏ်တော် တရပ် ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အကြင်သတ္တဝါတို့၏ အနာဂတ်ကို မြင်တော် မူသော ဉာဏ်တော်ပင် ဖြစ်၏။ ဝေဒသ ပုရောဟိတ်တို့ကဲ့သို့ စမ်းဝါး မှန်းဆ၍ မြင်ခြင်း မဟုတ်၊ လက်ဝါးပေါ်တွင် ဆီးဖြူသီး တင်သကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တော်မူသော ဉာဏ်တော် ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြလိုသည် ကား = အကြင်သတ္တဝါတိုင်းသည် မိမိပြုခဲ့ဘူးသောအတိတ်ကံကို အခြေ ပြုကာ ပစ္စုပ္ပန်ကံဘည်းဟူသော အထောက်အပံ့ဖြင့် ဖြစ်စရာရှိသမျှ ဖြစ် ရ၏။ ပျက်စရာရှိသမျှ ပျက်ရ၏။ ရောက်စရာရှိသမျှ ရောက်ရ၏။

အဟိံသကသည် တက္ကသိုလ်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဉာဏ်စွမ်း ပြ သည်။ တထွာသည် တတောင်မြင်သည်။ အရိပ်ပြ အကောင်ထင်သည်။ တနှစ်ခန့်အတွင်း၌ပင် ကျောင်းသား အားလုံးထက် ဉာဏ်ဗိုလ်၊ ပညာဗိုလ် ဖြစ်လာသည်။ အိမ်တွင် ဖခင်ကြီးက အခြေခံရရန် ငယ်စဉ်ကပင် သင်ကြား ပေးခဲ့သည်များ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီးမှာ မင်းမှုထမ်း ဖြစ်သော ကြောင့် ရံဖန် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင်သာ ကြီးကြား သင်ပေး နိုင်သည်။

မန္တာနီ မိခင်ကြီးက ပထမတွင် ဖခင်ကြီး၏ အနာဂတ်အဟောကြောင့် တစိုးရိမ်ရိမ်၊ တကြောင့်ကြကြရှိခဲ့ဘူးသော်လည်း သား၏ထူးချွန်သိမ်မွေ့မှု၊ ဉာဏ်ထက်မြက်မှုများကို တွေ့လာရသောကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ကင်းပျောက် သွားသည်။

တက္ကသိုလ်တွင် ဖိဖိစီးစီး သင်ကြားရသောအခါ အဟိံသက၏ ဉာဏ် ရည်များ အစွမ်းကုန် ပွင့်လင်းလာသည်။ တက္ကသိုလ်၏ ပညာသင်စနစ်မှာ ရှေးဦးစွာ အခြေခံဖြစ်သော အဋ္ဌာရသပညာ တဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို သူ့နှစ်နှင့် သူ့ခွဲ၍ သင်ကြားရသည်။ အဋ္ဌာရသပညာ တတ်မြောက်ပြီးသည့်နောက်မှ ကျောင်းသား၏ လိုအပ်မှုသို့ လိုက်၍ အထက်တန်းပညာဖြစ်သော ‘တေဝိဇ္ဇာ’ခေါ် ဗေဒင်သုံးပုံကို သင်ကြားရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဗေဒင်သုံးပုံ မဟုတ်၊ လေးပုံ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော အာထဗ္ဗန ပညာမှာ ကြီးမြင့်သလောက် မလိုလားအပ်သောပညာဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတို့ လျှို့ဝှက်ချင်းချန်၍ ထားသည်။ တပည့်ကို အထပ်ထပ် အကဲဖြတ်ပြီးလျှင် သဘောထား ကြီးမြင့်သူ အဖြစ်စိတ်ချရမှလည်းကောင်း၊ ဆရာ၏နှစ်သိမ့်မှုကိုအထပ်ထပ်ခံယူရသူဖြစ်မှလည်းကောင်း တသီးတသန့် သင်ကြားပေးလေ့ရှိသော ပညာဖြစ်သည်။

တေဝိဇ္ဇာ ပညာ ဟူသည် ဟောပြောမှုကို တတ်စေရုံမျှသာ မဟုတ်၊ လောကနှင့်စပ်၍ တတ်သိဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ရန် ပေးသောပညာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြင်တပည့်၏ ထိုးထွင်းမှု ဉာဏ်ရည်ရှိသလောက် ထိုးထွင်းသိမြင်သည်။ ထက်မြက်ရင့်ကျက်သည်။

အာထဗ္ဗနပညာ ဟူသည်ကား တဘက်တွင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာနှင့် စပ်၍ တပ်တပ်အပ်အပ်တတ်မြောက်ထူးချွန်စေသောပညာဖြစ်သော်လည်း တဘက်တွင်မူ တပည့် စိတ်ထားညံ့လျှင်ညံ့သလောက် သူတပါး၏ဆိုးကျိုး၊ လောက၏ဆိုးကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်စွမ်းသော ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ပညာ ဖြစ်သည်။ ဆိုးကျိုးနှင့် စပ်၍နေသောကြောင့် အောက်လမ်းပညာဟုလည်းခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤပညာကို ဆရာကြီးတို့၏ ပညာလောကတွင် အထူးလျှို့ဝှက်၍ လိုအပ်သူများကိုသာ သင်ကြားပေးသော ပညာထူး ဖြစ်သည်။

အဟိံသကအဖို့ နိမိတ်ပြုလာသည်ကား ကျောင်းတွင် မူရင်းအမည် ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ - မူရင်းအမည် အဟိံသကကို ပီပီသသ ခေါ်လျှင်၊ သို့မဟုတ် ကမ္မည်ဖြင့် ရေးလျှင် ‘အဟိံသက’ပင် ဖြစ်သော်လည်း လျှာသံ၊ အာသံကို လိုက်၍ ခေါ်လိုက်သောအခါ ‘အ’သံ ပျောက်၍ ‘ဟိံသက’ဟုဖြစ်သွားသည်။ အဟိံသကသည် သတ္တဝါကို မညှဉ်းဆဲ၊ မသတ်ဖြတ်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော်လည်း ဟိံသက ဟူသည်ကား ညှဉ်းဆဲသူ၊ လူသတ်သမားတည်း။

ကျောင်းသားလောက ဟူသည်ကလည်း အချင်းချင်း အပြောင်အပျက် ပြုတတ်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာ့ကျောင်းသားစဉ်လာ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျောင်းသားအချင်းချင်းအဖို့ မူရင်းအမည် ပျောက်သွား တတ်သည်။ ဦးခေါင်းကြီးသူကို ဇီးကွက်၊ အသားမည်းသူကို ကျီးကန်း၊ အရပ်နိမ့်သူကို ဂုတ်တိုလေး၊ အရပ်မြင့်သူကို အရှည်ကြီး စသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဟိံသကမှာလည်း ဟိံသ ဖြစ်သွား၏။ အများအားဖြင့် ချစ်စနိုး နောက်ပြောင်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း အချို့ကမူ မုန်းသော ကြောင့် တမင်ဖိနှိပ် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိံသက ဟူသည်ကား အမုန်းခံ အမည်တည်း။

ကျောင်းသားတို့ သဘာဝ အမြင်အားဖြင့် အဟိံသကမှာ မုန်းစရာ ဖြစ်လာ၏။ အေးအေးသီးခြား နေတတ်၏။ ဆရာကို ကျိုးနှံ့၏။ ပညာကို ကြိုးစား၍ ကြိုးစားသလောက် သူတပါးထက် တော်နေ၏။ ဤအချက် များ သည်ပင် ကျောင်းသားတို့အဖို့ မုန်းစရာများ ဖြစ်လာကြသည်။

အေးအေး သီးခြား နေတတ်သောကြောင့် အပေါင်းအသင်း မလုပ် လိုသူ၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး နေတတ်သူ ဖြစ်လာသည်။ ဆရာကို ကျိုးနှံ့သော အခါ ဆရာချစ်သောကြောင့် အချစ်တော်၊ အနားပျာ ဖြစ်လာ၏။ သူတို့ လိုက်မမီအောင် ပညာတော်သောကြောင့် ဣဿာဝင်လာသည်။ ထိုသည် တို့ထက် ကျောင်းသားတို့ မျက်စိတွင် ချဉ်လာသော အချက်သည်ကား ဆရာ၏ အိမ်မှုကိစ္စ မှန်သမျှကို လိုလေသေးမရှိ ထထကြွကြွ ဆောင်ရွက် ပေးတတ်သောကြောင့် ဆရာကတော်၏ အလေးတယူ အရေးယူခံနေမှု၊ နီးစပ်မှုတို့ကို တွေ့ရှိနေကြခြင်းပေတည်း။

[၃]

ဆရာကတော် ဟု ဆိုသော်လည်း အရွယ်ရှိသေးသည်။ ရုပ်ချောသည်။ သို့ရာတွင် သိက္ခာရှိသည်။ ဣန္ဒြေရှင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်နှင့်အတူ တပည့်ကြီး များစွာနှင့် တွဲဖက်နေရသော်လည်း ဆရာကတော်၏သိက္ခာကို ဆရာကြီးက စိတ်ချသည်။ ယုံမှားယိုးစွပ်ဖွယ်ရာ တစုံတရာမျှ မတွေ့ခဲ့ရ။ တပည့်အဖြစ်မျှသာမက ကျိုးနှံ့လိမ္မာလှသောကြောင့် အိမ်သား တဦး ပမာ ဖြစ်လာသော အဟိံသကအပေါ်တွင် မိမိချစ်သကဲ့သို့ ဆရာကတော် ကလည်း အရေးတယူပြုသည်ကို သိပါ၏။ သို့ရာတွင် ယိုးမှားဖွယ်ရာဟူဘိ

တစိုးတစိ မရှိ။ တူလို သားလို သွေးသားပမာ နေထိုင်သည်ကို ဆရာကြီး ကျေနပ်သည်။ အဟိံသကမှ လွဲလျှင် ဆရာကတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်နိုင် စွမ်းသူ တယောက်မျှမရှိ။

ဤတွင် ကျောင်းသားတို့၏သဘာဝ ဣဿာကိုအရင်းခံကာ အဟိံသက အပေါ်တွင် တဦးတယောက်သာမက ကျောင်းသားအများ စုပေါင်း၍ မုန်းကွက်ဆင်လာကြတော့သည်။

ဆင်ဟန်ကား = အုပ်စုသုံးစုခွဲ၍ တစုက ရှေးဦးစွာ ဆရာကြီးသို့ ချဉ်း ကပ်ကာ အဟိံသကနှင့် ဆရာကတော်တို့ အပေါ်တွင် မသက်ဖယ်ရာ စကားများဖြင့် ဂုံးတိုက်သည်။ တိုက်လာသော အုပ်စုကို ဆရာကြီးက လက်မခံရုံမျှမက ခြိမ်းမောင်း၍ပင် လွှတ်လိုက်သည်။ ဒုတိယ အုပ်စုက အချိန်အခါကိုကြည့်၍ ဂုံးတိုက်ကြပြန်သည်။ ဆရာကြီးက လက်မခံသော် လည်း စဉ်းစားလာပြီဖြစ်၏။ တတိယအုပ်စုနှင့် တွေ့သောအခါတွင်ကား ဆရာကြီး ယုံကြည်လာရပေပြီ။ အကြောင်းမူကား - တယောက်အမြင်မျှ မဟုတ်၊ အများအမြင် ဖြစ်လာပေပြီတည်း။

လောကစဉ်လာ အားဖြင့် သားမယားတို့၏ လျှို့ဝှက်သော မတော် မလျော် အရေး ဟူသည်မှာ အများ သိကြသော်လည်း လင်သား မိဘတို့ အနေဖြင့်မူ နောက်ဆုံးမှ သို့မဟုတ် ပေါက်ကွဲပွင့်အန်လာသည့် အခါမျိုး ကျမှ သိတတ်ကြရသည်။ ယခုလည်း အဟိံသကတို့ အတွင်းရေး ကိစ္စကို မိမိ မသိသော်လည်း အများ သိနေလေပြီ။ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ထို့ကြောင့် “အေး....အေး၊ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ငါ့ကိစ္စ ငါ့ကြည့်စီစဉ်ပါမည်” ဟူသော အဆင့်သို့ပင် ရောက်ပြီ ဖြစ်၏။

စက္ခုမာအန္ဓကာ ဟောန္တိ၊ ယေ ဣတ္ထိန် ဝသံဂတာ- ဟု ကျမ်းဂန်က ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ပညာမျက်စိ ရှိကြကုန်သော ဆရာကြီးတို့ သည်ပင် လျှင် မိန်းမအရေးနှင့် စပ်လာလျှင် ပညာဖယ်ယမ်း အကန်း ဖြစ်ကြကုန် သည်ဟူ၏။ ဤစကားမှဆင်းသက်၍ အချစ်တွင် မျက်စိမရှိ ဟု အများသိ အတိုကောက် လောကမှတ်ချက် ပေါ်လာရသည်။ ဆရာ ကြီးကန်းပြီတည်း။

ငါ့ကြည့်စီစဉ်မည်ဟု ဆိုသည်။ အဘယ်ပုံ စီစဉ်မည်နည်း။ လောကပြစ် မရှိခဲ့ပါသော် အဟိံသကကို သတ်ပစ်သည်၊ သတ်စေသည်အထိ စီစဉ် လိုသည်။ သို့သော် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ လေးစားအပ်သော ဆရာ ကြီးဖြစ်နေ၍ အရပ်ရပ်နေပြည်တော်မှ ကြား၍မလျော်။ သို့ဖြစ်၍ ပညာရှိ အမျက် ပြင်မထွက် ဟူသော နည်းပရိယာယ်ဖြင့်သာ စီစဉ်ရပေမည်။

ပညာရှိ အမျက်ထွက်လာပြီဆိုလျှင် ခက်သည်။ ပညာရှိ အမျက်သည် ပြုံး၏။ ထိုကောက်တကျစ်အပြုံးသည် လူမိုက်၏ ဓားထက် ကြောက်စရာ ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် တညခင်းတွင် ဆရာကြီးက အိမ်ဦးခန်းဆောင် တွင်းသို့ အဟိံသကကို ခေါ်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းတွင် ဆရာကြီး တဦး သာရှိ၍ အနီးတွင် ပေပုရပိုက်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်။ ဆရာကြီး၏ အမူအရာကြည့်၍ မိမိအား ထူးထူးခြားခြား တစုံတရာကို တိုင်ပင်ပြော ဆိုတော့အံ့ဟု သိလိုက်ရ၏။ ဆရာကြီးက ပြုံး၍ သူ့အနီးတွင် ထိုင်ရန် ညွှန်ပြသည်။

“အဟိံသက။ ။ မင်းကို ထူးခြားတဲ့ ပညာပေးဖို့ အချိန်စောင့်နေ ခဲ့တာ အခု အချိန်ရောက်လာပြီ”

အဟိံသက ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဆရာကြီးသို့ ဝင်းလက်ဝမ်းမြောက် လှသော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်ကာ ဦးညွတ်သည်။

“မင်း...အာထဗ္ဗန မသင်ချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် အတောင့်တကြီး တောင့်တနေတဲ့ ပညာပါ ဆရာကြီး”

“တပည့်တိုင်း တောင့်တတဲ့ ပညာပဲကွ။ နို့ပေမယ့် ဒီပညာက လူတိုင်း နဲ့ သင့်လျော်တာ မဟုတ်လို့ တပည့်တိုင်းကို သင်ပေးနိုင်ခွင့် မရှိပေဘူး။ နို့ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ဒီပညာနဲ့ သင့်လျော်လိမ့်မယ်လို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခုအချိန်ရောက်လာပြီ”

“ဝမ်းသာလှပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီပညာက ခက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကြားဘူးမှာပေါ့”

“ကြားဘူးပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ခက် ချင် သ လောက် ခက်ပါစေ။ ကျွန်တော် သင်ကြားဖို့ နောက်မတန်ဖို့ပါဘူး”

“ခက်တယ်ဆိုတာက သည့်ပြင် ပညာတွေ သင်ကြားသလို ကျက်ရ မှတ်မှတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လူ့ လောကမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ် တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ရ ကိုင်ရတာကို ဆိုလိုတာ။ ဘယ်နေရာမဆို သွား စရာရှိ သွားရတယ်။ ယူစရာရှိယူရတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ သတ်စရာရှိ သတ်ရတယ်။ ဖြတ်စရာရှိ ဖြတ်ရတယ်ကွ”

“ဘာမဆို ကျွန်တော်အကုန်လုပ်ဝံ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ တပည့်ရဲ့သတ္တိနဲ့ ပညာလိုလားမှုကိုသိရလို့ ဆရာဝမ်းသာ တယ်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီပညာတွေ သင်ကြားနိုင်ဖို့ အခြေခံ ပစ္စည်းတခု လို တယ်။ အဲဒါကို အခုဆရာဖွင့်ပြောမယ်၊ ဒီနား တိုးစမ်း”

အဟိံသက တိုးသွားသည်။ ဆရာကြီးက အဟိံသက၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်၊ ကြီးမားသော ကြွက်သားအဖုအဆိုင်များဖြင့် သန်မာအချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်၊ လက်နက်ပညာ သင်ကြားခဲ့ရာတွင် သူတကာထက် ဖျတ်သတ်ကျင်လည်သော အရည်အသွေး၊ စိတ်ထက်သန်သဖြင့် အစဉ်ဝင်းလက် တောက်ပြောင်းလျက် ရှိသော မျက်လုံးများကို အကဲဖြတ်၍ တရာဟု ပြောရမည်လား၊ ငါးရာဟု ပြောရမည်လားဟု စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိစိတ်ကူး ကျိန်းသေစေရန်အတွက် တထောင် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ “လူ့လက်ညှိုးပေါင်း တထောင် လိုတယ်ကွ။ အဲဒါကို ရအောင် ပထမလုပ်ရမယ်။ လက်ညှိုး တထောင်ရယင် ဆရာ့ဆီကို ပြန်လာခဲ့။ ထိပ်ဆုံးအဆင့် ပညာကိုတက်ပေးမယ်။ လက်ညှိုးတွေရဖို့ကတော့ မင်းနည်း မင်းဟန်နဲ့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်ပြီး လက်ညှိုးဖြတ်ယူရုံပေါ့ ဆရာကြီး။ မသတ်ပဲနဲ့ လက်ညှိုးချည့် ဖြတ်ယူယင် နောက်ပိုင်း ရန်ပွားနေမှာပေါ့”

“မင်းစိတ်ကူး မှန်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီ ပညာကို ခက်တယ်လို့ ပြောရတာပေါ့။ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ စိတ်သာချပါ၊ အသေအချာ လုပ်ပါ့မယ် ဆရာကြီး” ဟု စိတ်ထက်သန်လှသဖြင့် အထပ်ထပ် ပဋိညာဉ် ပေးသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးက စင်မြင့် တခုပေါ်မှ ရှေ့ပိန်းချထားသော သေတ္တာရှည်ရှည် တခုကို ယူစေသည်။ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကြောက်ဖွယ်အရုပ်မျိုးစုံဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော ဓားအိမ်တွင် ထည့်ထားသည့် ဓားကြီးဖြစ်ကြောင်း လက်ကိုင် ဓားနှောင့်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် သိရသည်။ ဆရာကြီးက ဓားအိမ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဓားကို အရှိန်ဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ရှမ်းကနဲ မြည်၍ မီးရောင်တွင် ဝင်းလက်သွားသည်။ အရွက်ကြီး၍ ခုတ်အား ကောင်းလှသော ဓားကြီးဖြစ်သည်။

“အဲဒါ သင်္ချိုင်းသံနဲ့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဆေးဓားပဲ။ ဒီဓားကို ရဖို့ နှစ်နဲ့ ချီပြီး စီစဉ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီဓားကို မင်းယူသွား။ ယောက်ျားဆိုတာ ဓားတလက်ရှိယင် ကမ္ဘာကို ချဉ်းနိုင်ရတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီး”
 “ကိုင်း....ရော့....ယူပေတော့။ မင်း ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ဆရာကြီး ခွင့်ပြုယင် အခုညပဲ သွားပါမယ် ဆရာကြီး”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ အချိန်မဖြုန်းလေ ကောင်းလေပဲ။ ကဲ .. ရော့.... သွားပေတော့”

အဟိံသက က ဆရာကြီး၏ ခြေအစုံကို ထိနမ်းသည်။ ဦးအကြိမ်ကြိမ် ချသည်။ ဆရာကြီးက ကောက်တကျစ် အပြုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်နေသည်။ လူငါးရာ တထောင် သတ်လို့မှ ဒီကောင် မသေလျှင် ဘာကောင်မို့တုန်း။ သူတပါးကို ပျက်စီးစေလိုလျှင် မိမိကလည်း လိုအပ်သလောက် အရင်းစိုက်ရသည်။ ဓားတချောင်း အရင်းစိုက်လိုက်သည်။ ပညာရှိ၏ ဒေါသတည်း။

အဟိံသကသည် ဓားကြီးကို လွယ်ယင်း ဆရာကြီးကို နောက်ဆုတ် ရှိခိုးကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် မလွယ်ပေါက်မှထွက်၍ အမှောင်ရိပ်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အဟိံသက အဘယ်သို့ သွားသနည်း။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် မဇ္ဈိမအရှေ့ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းတစ်ခုတွင် တောပေါင်း၊ မြို့ပေါင်း များစွာရှိသည်။ သို့ရာတွင် သာဝတ္ထိအနီးသို့ ရောက်အောင် ပြန်လာသည်။ အကြောင်းမူကား - သာဝတ္ထိသည် သူ့ဇာတိ ဖြစ်ရာ သာဝတ္ထိဝန်းကျင်၏ တောတောင်အနေအထား၊ လူတို့ အသွားအလာနှင့် အထာကို ပို၍ကျွမ်းကျင်ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တနေ့တွင်ပင် သူ့လုပ်ငန်းကို စတင်လိုက်၏။ ပထမနေ့တွင်ပင် သူပုန်းခိုသည့်တောတွင်းသို့ရောက်လာသော လူငါးယောက်ကို သတ်လိုက် နိုင်သောကြောင့် လက်ညှိုးဆယ်ချောင်း ရသည်။ ထို့ကြောင့် တောတွင်းမှ လူသတ်သမားကြီး ဟူသော သတင်းမှာ တောနှင့် မကင်းသော ဆင်းရဲသား သာဝတ္ထိသားတို့ လောကတွင် ကျော်ကြားသွားသည်။

သို့ရာတွင် ပရိယေသနအတွက် တောနှင့် မကင်းနိုင်ကြသောကြောင့် လူစုလူဝေးနှင့် သွားသည်။ သတိနှင့် သွားသည်။ တယောက်နှင့်အများ ဆိုလျှင်ပင် ကြောက်စရာမဟုတ်ဟု အားတင်းကာ လက်နက်မျိုးစုံနှင့် သွားသည်။ သို့ရာတွင် လူစုလူဝေးကိုလည်း လူသတ်သမားကြီးက နိုင်အောင် သတ်နိုင်သည်။ မျောက်တကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါး၍ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သည်။

လူသတ်သမားသည် လူမဟုတ်၊ ဘီလူးဟု ကျော်ကြားသည်။ ဘီလူး
ဟူသည် ဓားကို ကိုင်ရာသလော။ ဘီလူးမဟုတ်၊ လူစင်စစ်က ဘီလူးစိတ်
ပေါက်နေသော လူဘီလူးကြီးဟု ကျော်ကြားသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ
ကား = လူသတ်သမားကြီးသည် လူကိုသတ်သော်လည်း အစာအာဟာရမှ
တပါး မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ မယူ၊ လက်ညှိုးများကိုသာ ဖြတ်၍ယူသည်
ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။

မကြာမီပင် လက်ညှိုးများကို ဖြတ်၍ယူရုံမဟုတ်၊ ယင်း လက်ညှိုး
များကို ကြိုးဖြင့်သိ၍ လဲည်ပင်းတွင် ပန်းကုံးသဖွယ် သိ၍ စုပ်ထားသည်
ဟူသော သတင်းကို ဆက်၍ ကြားကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အမည်မသိရသော
တောတွင်း လူသတ်သမားကြီးအဖို့ အမည်သစ် ရလာသည်။ လက်ညှိုး
ပန်းကုံး ဝတ်ဆင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ‘အင်္ဂုလိမာလ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။
အသွင်ကို လိုက်၍ အရပ်က ပေးသော အမည်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂုလိ = လက်
ချောင်းများ၊ မာလ = ပန်းကုံး။

အဟိံ သကသည် ပထမသော် ရလာသောလက်ချောင်းများကို သင့်
လျော်ရာ သစ်ပင်၊ သစ်ခေါင်းတို့၌ သိမ်းဝှက်၍ ထားသည်။ တထောင်
ပြည့်ရန်အတွက် ဘယ်နှစ်ချောင်းရပြီကို တာစုမိတိုင်း ထုတ်ယူ၍ ရေတွက်
ကြည့်သည်။ ထိုအခါ လက်ချောင်းများ ပျောက်ပျက်ကုန်သည်ကို တွေ့
ရ၏။ ကျေးဇူးတော်၊ တောပိုးများ စားပစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဤအတိုင်း ထား၍ဖြင့် မီးခိုးမဆိုး မိုးမဆိုး ဖြစ်ချေတော့မည်။ ရသမျှ
လက်ချောင်းများကို ကြိုးဖြင့်သိ၍ ကိုယ်တွင်ဆွဲထားမှ စိတ်ချရတော့မည်
ဟု တွက်ကိန်းချကာ လက်ညှိုးပန်းကုံးသမား ဖြစ်လာရာမှ အင်္ဂုလိမာလ
အမည်ရလာသည်။

ထူးဆန်းသော လူသတ်သမားကြီး၏ သတင်းမှာ သာဝတ္ထိ နေပြည်
တော်တွင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲသားနှင့် အစပ်ကွာလှ
သော ဘုရင့်နားတော်သို့ကား ရောက်မလာသေး။ မရောက်လာအောင်
တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိထား၏။ ဖုံးဖိထားသူကား လူသတ်သမားသတင်း
စတင်ထွက်ပေါ်စဉ်ကပင် ဤသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ မိမိ၏သား အဟိံ
သကတည်းဟု သိရှိထားခဲ့သော မင်းဆရာကြီး အန္တက ဗြာဟ္မဏကြီးပင်
ဖြစ်၏။

သား တည်းဟူသော သံယောဇဉ်တွင် တတ်နိုင်သမျှ အန္တရာယ် ကင်း
စေလိုသည်။ ဤသို့ ဖြစ်လာကိန်းကို သိ၍ ငယ်စဉ်ကပင် ဘုရင့်သို့ လျှောက်

ထားခဲ့ပြီးသောကြောင့် မိမိဝတ္တရား ကျေပွန်ပေပြီ။ ယခုသော် သူ့ အကြောင်းနှင့်သူ ရှိစေတော့ဟု တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိ၍ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ဖုံး၍ ဖိ၍ မရနိုင်လောက်အောင် နန်းတော်ကို ဝိုင်းရံအော် ဟစ်သည်အထိ လုပ်သားပြည်သူတို့ ဆူပွန်၍လာသောကြောင့် ဘုရင့်နား တော်သို့ ရောက်ရှိလာကာ ချက်ချင်းပင် ညီလာခံကို ခေါ်စေလိုက်ရသည်။

“တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဆူလှ ပွတ်လှချည်လား၊ နေပြည်တော်ပေါ် မှာလဲ သူပုန်အရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်နေပြီလား”

“မှန်လှပါ။ သူပုန်အရေးအခင်း မဟုတ်ပါ။ လူသတ်သမားတယောက် ရဲ့ အရေးအခင်းမျှသာပါဘုရား”

“လူသတ်သမားတယောက်အတွက် ဒါလောက်ပဲ ဆူရ ပွန်ရသလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မှန်လှပါ။ လူသတ်သမားက သူမတူအောင်စွမ်းတဲ့ လူသတ်သမား ဖြစ်နေပါတယ်။ မျောက်လို ပေါ့ပါးပြီး လေလို လျင်မြန်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အများနဲ့ တယောက်ကိုတောင် မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါ တယ်။ ထူးဆန်းတာက လူသတ်သမားဟာ ပစ္စည်းမယူ၊ လူကိုသတ်၊ လက်ညှိုးကိုသာ ဖြတ်ယူပြီး လက်ညှိုးတွေကို ပန်းကုန်းလုပ်ပြီး ဝတ်ဆင် ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ‘အင်္ဂုလိမာလ’လို့ အမည်တွင်နေပါတယ်ဘုရား”

“အလို...တယ်ပြီး ထူးဆန်းပါလား။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ အန္တက ဆရာကြီးက တစ်စုံတရာ မလျှောက်ထားတော့ဘူးလား”

“မှန်လှပါ။ ဒီသုဇယ် မွေးစကပင် ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ဖြစ်လာနေပါပြီ”

အန္တက အမတ်ကြီး၏ သားတည်းဟု ကောသလဘုရင် ချက်ချင်း သတိရလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စတွင် ရှေးကပင် မထိမဲ့ နေခဲ့ မိသော မိမိတာဝန်လည်း မကင်းဟု စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် အဘယ်မျှ လူစွမ်းကောင်းသည်ဆိုစေ၊ ငါ့ကဲ့သို့သော ဘုရင်ကို အံတုနိုင်အံလောဟု စဉ်းစားကာ “ကောင်းပြီ။ အင်္ဂုလိမာလဆိုသူကို နက်ဖြန်တွင် ငါ့ကိုယ်တော် တိုင် တပ်မတော် အခင်းအကျင်းဖြင့် တွက်၍ဖမ်းမည်။ အသင့်ပြင်ထား ကြစေ”ဟု အမိန့်ချမှတ်ကာ ညီလာခံကို ရုပ်သိမ်းသည်။

ယနေ့ လက်ချောင်းကလေးကို ရေတွက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ တထောင်၊ ပြည့်ရန် နှစ်ချောင်းမျှသာ လိုတော့သောကြောင့် အဟိံသက

ဝမ်းမြောက်၏။ တယောက်ကိုမျှသာ သတ်ဖို့လိုတော့သည်။ တယောက်ကို သတ်ပြီးလျှင် ဆရာ့ထံ ပြန်ပြေး၍ ပညာကို သင်ယူရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိသည်။

စင်စစ် အဟိံသကသည် လူဆိုးမဟုတ်၊ လူကိုအပထား၍ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါကိုမျှ သတ်လိုသူမဟုတ်။ ပါဏာတိပါတ၏ ခါးသီး သောအဖြစ်ကို သိရှိ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

လူသတ်သမားကြီးစင်စစ် ဖြစ်လျက် ရှိနေသည်ကို လူဆိုးမဟုတ်ဟု ဆိုရာသလောဟု စောကြောဖွယ်ရှိ၏။ ‘အမေမှာသည့်ဆန်တခွဲ သုံးစိတ်နှင့် မလဲ’ နိုင်အောင် ဆရာမိုက်၏ ပရိယာယ်စက်ကွင်းတွင် အမိခံသည့် ပညာ လိုလားသော အမိဆန္ဒကြောင့်ပေတည်း။ ဆိုလိုသည်မှာ ပညာလိုလား လွန်းသော အမိဆန္ဒကြောင့် မပြုသင့်သော အမှုကို မပြုသင့်မှန်း သိပါလျက် ပြုနေရသော်လည်း အဟိံသက၏ အာခြံခံစိတ်ရင်းမှာကား ဆိုးသွမ်းသူ မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သတ်မည့်သူကို ရှာဖွေရသည်မှာ တနေ့တခြား ခက်၍လာသည်။ လူတို့ သည် သူ့အန္တရာယ်ကြောင့် တောနက်ကို ရှောင်ကြဉ်ကြ၏။ လူစုလူဝေး နှင့်မျှသော်လည်း မသွားလာဝံ့ကြ။ ထို့ကြောင့် အဟိံသကအဖို့ ရှေ့သို့ လူသတ်ရန် တလှမ်းတိုး၍ အားထုတ်လာရသည်။ အားထုတ်ဟန်ကား- ရှေးကလို တောနက်တွင်မနေတော့ပဲ မြို့နီးချုပ်စပ်သို့ တိုးထွက်လာရသည်။ မြို့နီးချုပ်စပ်တွင် တောရာလူကိုသတ်၍ တောနက်သို့ ဝင်ပြေးသည်။ မြို့စပ် တောရိပ်တို့တွင်အမှတ်မထင် ပုန်းကွယ်၊ လူတို့အကြား အတင်းဝင်ကာ သတ်ဖြတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူနေမြို့စပ်အထိ ရဲရင့်၍လာသော လူသတ်သမား၏ အန္တရာယ် ကြီးသည်ထက် ကြီးမား၍ လာသောကြောင့် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြကာ ရွှေနန်းတော်အထိ သတင်းပေါက်၍ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း သာဝတ္ထိအလွန် ဇေတဝန်၊ ဇေတဝန်အလွန်နားရှိ တော စပ်တွင်ပင်ကပ်ခို၍နေကာ တယောက်တည်းသာ သတ်ဖို့ရန် လိုတော့သော လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းအတွက် ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသည်။ ဤတွင် ကံကောင်းချင်တော့ အမျိုးသမီးကြီးတယောက်တည်း အထုပ်ကလေး တခုကိုရွက်၍ သူ့ရှိရာ တောစပ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝမ်းမြောက်လှ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးသည် တလှမ်းပြီး

တလှမ်း သူနှင့်နီးလာသောအခါ အံ့အားသင့်ရတော့သည်။ သူ့မိခင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖြစ်ပုံကား- သူ့သား အဘယ်မျှ လူစမ်းကောင်းသည်ဆိုစေ၊ ဘုရင် နှင့် တပ်မတော်ကိုတော့ အံ့တုနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို အန္တကဆရာကြီး သိသည်။ တဘက်တွင် သားတည်းဟူသော သံယောဇဉ်ကလည်း ရှိသေး သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တတ်နိုင်သမျှ ထွက်ပေါက် ရပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့မိခင် ကြိုတင်ပြီးသွား၍ ပြောခဲ့လျှင် ထိန်းနိုင်ဖို့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အန္တက ဆရာကြီးသည် ညီလာခံနေ့က အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် သူ့သားအရေး နန်းတော် အတွင်းရေးကို သူ့ဇနီးသို့ ဖွင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင့်သား အကြောင်း ကြားပြီး ပလား”

“တကူသိုလ်မှာ ပညာသင်နေမှာပေါ့တော်၊ ဘာကြားလို့လဲ”

“အင်္ဂုလိမာလ ဆိုတာကော ကြားရဲ့လား”

“သာဝတ္ထိနေပြည်တော် ဟိုးလေးတကျော်ပဲ တော်၊ မကြားပဲ နေပါ မလား”

“အဲဒါ မင့်သား အဟိံသကပဲ”

“အလိုလေးလေး....မအပ်မရာ၊ ကျုပ်တို့သား လူလိမ္မာ လူကောင်း လေးပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွ။ မွေးကထဲက ငါ ဟောလာခဲ့တာ၊ အခု တကယ် လူသတ်သမား လူဆိုး လူကျော်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ”

“အလိုလေးတော်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပါလေ။ အနို့ အရင်တုန်းက ရှင် ဘာလို့ မပြောခဲ့သလဲ၊ အင်္ဂုလိမာလရယ်လို့ သတင်းကြီးနေတာ ကြာလှ ပါပကော”

“အရင်တုန်းကတော့ အကြောင်း မပေါ်သေးပဲကိုးကွ။ အခုတော့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် သိသွားလို့ နက်ဖြန်ဆိုယင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် တပ်မတော်နဲ့ ထွက်ပြီး မင့်သားကို ဖမ်းလိမ့်မယ်”

“ဘုရားရှင် ကယ်တော်မူပါ။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုယင် ကျုပ် သားလေး သေလိမ့်မယ်။ လူတ်ရာ ကျွတ်ရာပြေးနိုင်အောင် သွားပြီး သတင်းပို့ဦးမှ။ ဒီကောင် တောထဲမှာ ထမင်းလေး ဘာလေးမှ စားရရဲ့ လား မသိဘူး”

“စားရတလှည့် မစားရတလှည့် နေရှာမှားပေါ့ကွာ။ ထမင်းထုပ်လေး ဘာလေး ယူသွားပေါ့”

ဤနည်းဖြင့် မိခင်ကြီးသည် သူ့သားဆီသို့ နံနက်စောစော အချိန် ကပင် တောစပ်သို့ ထမင်းထုပ်ကလေး ရွက်၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ သားသတင်းကို မပြတ်ထောက်လှမ်း ကြားသိနေခဲ့သော ဖခင်ကြီးက အဟိံသကသည် ယခုတလော ဝေးဝေးတွင် မနေ၊ ဇေတဝန်အလွန် တောအုပ်တွင်ပင် ရှိသည်ဟု အသေအချာ သတင်းပေးလိုက်သောကြောင့် တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်တွင်ပင် ဘုရားရှင်၏ ကိစ္စတော် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့၏။ လာဟန်ကား—ဗုဒ္ဓ ကိစ္စတော်အတိုင်း ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်က ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ရှေ့ဉာဏ်သော်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုသော အခါ အင်္ဂုလိမာလကို မြင်တော်မူ၏။ မြင်တော်မူသည်မှ တည်းတည်း ကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက်မှ ကယ်တင်တော် မမူလျှင် အဟိံသက သည် မိခင်ကို သတ်သော မာတုသာတက အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် တရား တည်းဟူသော မဂ်ဖိုလ်မှ နီးလျက်နှင့် ဝေးရတော့မည်ကို မြင်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့နံနက်က တပါးတည်း ဆွမ်းခံ ထွက်ကြခြင်းဖြင့် အင်္ဂုလိမာလကို ကယ်တင်ရန် ပြင်ဆင်တော်မူပြီး ဖြစ်သည်။

“သားကြီးရေ... အဟိံသကရေ”ဟု တကျော်ကျော် ခေါ်ရင်းဖြင့် မိခင်ကြီးသည် မိမိ ပုန်းကွယ်ရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည်ကို အဟိံသကသည် တွေ့ဝေသော နှလုံးဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

အခါတိုင်းလို ဆိုလျှင်ဖြင့် အမျိုးသမီး တယောက်တည်းမို့ အလွယ် တကူ ဖမ်းယူ၍ သတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ယခုမူ မိခင်ဖြစ်နေတော့ အဖမ်းရ အသတ်ရ ခက်နေသည်။ လေးဖင့်နေသည်။ မာတာပိတုဂုဏော အနန္တောကို အဟိံသက သိသည်။ အမေကိုချစ်သည်။ သို့သော် တဘက် တွင် လည်း ပညာရေးက သွေးထိုးပေးနေသည်။ သတ်ရအံ့လော့၊ မသတ်ရအံ့လော့ တုံ့ဆိုင်း နေသည်။

“သားကြီးရေ... အဟိံသကရေ၊ ငါ့သား ဘယ်မှာလဲကွယ်၊ မင့်မိ၊ အမေ လာနေတယ်ကွယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်တွင် သစ်ပင်တခု၏ အကွယ်မှ အဟိံသက ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်။ “အမေ-မလာနဲ့၊ အမေ ရှေ့တိုးနဲ့၊ ရှေ့တိုးယင် အမေ့ကို ကျွန်တော် သတ်မိလိမ့်မယ်”

“အလိုလေး....အမေ့ သားကြီးပါလား၊ ငါ့သား လူလိမ္မာကြီး ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲကွယ်၊ မုတ်ဆိတ် မုတ်နားတွေ ဗလဗျစ်နဲ့၊ အသားတွေကလဲ ညိုမှောင်လို့ ငါ့သား လူချောကြီး၊ အခုတော့ လူ့ဘီလူးကြီးလိုတောင် ဖြစ်ပေါက်လား”

“အမေ ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာစား- တွေ့ရဲ့လား၊ အမေ့ကို သတ်မိလိမ့်မယ်၊ အမေ နောက်ဆုတ် အိမ်ပြန်” ဟု ဆိုကာ မိခင်ကြီး ကြောက်လန့်သွားစေရန် ဓားကြီးကို ဝှေ့ယမ်း၍ ပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အမေက နောက်မဆုတ်၊ ရှေ့သို့သာ တိုးလာသောကြောင့် အဟိံသက နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

“အမေ....ကျွန်တော်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာပြုလို့ ရှေ့တိုး လာရသလဲ၊ ပြောတာမရယင် အမေ့ကို သတ်မိလိမ့်မနော်”

“သတ်ပါကွယ်၊ ငါ့သားက သတ်မယ်ဆိုယင် အမေ ဆယ်ပြန် သေဝံ့ ပါတယ်။ ငါ့သားဖို့ ဟောဒီမှာ စားမြိန်ထုပ် ယူလာတယ်။ ငါ့သား ထမင်းလေး ဘာလေးမှ မှန်မှန် စားရဲ့လား”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့အမေ။ ပြန်ဆိုတာ မပြန်ယင်လဲ ရှေ့တိုးခဲနဲ့၊ တိုးလာယင် ကျွန်တော် အဟုတ် သတ်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

သတ်စကား ဖြတ်စကားချည့်ပြောနေသော်လည်း အဟိံသက၏ အသံ မှာ တခွန်းထက် တခွန်း ငိုသံပါလာသည်။ ငိုသံပါရာမှ မျက်ရည်လည်ရုံ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အဖို့ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းရဖို့ကလည်း အရေးကြီးနေ သည်။ အမေ့အသတ်ရလည်း ခက်နေသည်။ မိခင်ချစ်စိတ်နှင့် ပညာလို လားသောစိတ်တို့ ဒွါဟ ဖြစ်ကာ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေသည်။

“သတ်ပါ လူကလေးရယ်၊ မသတ်ခင် ငါ့သားဆီ အမေ အခုလာတဲ့ ကိစ္စက မင်းသတင်းကို ဘုရင်မင်းဖြတ် သိသွားလို့ ဒီနေ့ပဲ ဘုရင်မင်းဖြတ် ကိုယ်တော်တိုင် တပ်တောင်တမိုလ်ထုနဲ့ မင် ကိုဖမ်းရအောင် လာကြလိမ့် မကွယ်။ အဲဒါ မင်းသိဖို့ တိမ်းရရှောင်ရအောင် အမေ လာပြောတာပါ လူကလေးရယ်”

ထို့သတင်းကြောင့် အဟိံသက ငိုငံသွားသည်။ အင်္ဂါမုက်နှာမှ တင်းမာသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တောတွင်း၌ မကြုံခဲ့ဘူးသည့် ထူးဆန်းသော ခြင်းရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် သားအမိ နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရပ်ရင်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

ရှေးဦးစွာကား- ကောင်းကင်မှ ထွက်ပြုစသော နေမင်းကြီးသည် မိမိတို့ရှိရာ တောအုပ်ပေါ်သို့ နေရောင် စုပြုံ၍ ရောက်လာဘိ သကဲ့သို့ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက် တို့ကို ဖြတ်ကာ ထူးခြားသော အရောင် အဆင်းကြီး လင်းလင်းချင်းချင်း ကျရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့နောက်တွင် အချိန်အခါမဟုတ်ပဲနှင့် မျက်လှည့်ပြသည့်ပမာ တောပန်း တောင်ပန်းတို့ တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်အာ လာကြကုန်သည်။ ယင်း တောပန်း တောင်ပန်းတို့ ရနံ့ပေလဲလား မသိ။ သင်းပျံ့သော အနံ့တမျိုးသည် သင်းထုံ၍ လာသည်။ ထို့ထက် ထူးခြားသည်ကား- တောသံ တောင်သံတော့ ဟုတ်ဟန်မထင်။ ဓမ္မသံဝေဂကို အပြည့်ဆောင်သော စိစိရီရီအသံကြီးတမျိုးသည် တတောလုံး ဟိန်း၍ ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော် မူလာ ပေပြီတည်း။

ဆွမ်းခံကြသည့် အဟန်ဖြင့် ရဟန်းတပါးသည် သားအမိ နှစ်ယောက် အကြားတွင် ဘွားကနဲ ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။ သာဝတ္ထိတွင် မပြတ် မြင်တွေ့နေရသောကြောင့် မိခင်ကြီးက ဘုရားရှင်မှန်း သိ၏။ အဟိံသက ကမူ ရဟန်းတပါး အဖြစ်သာ သိ၍ ဘုရားမှန်း မသိ။

ထို့ကြောင့် အဟိံသက ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးများပင် ဝင်းလက်သွားသည်။ ဝမ်းမြောက်ပုံကား- ရဟန်းကို ကြည့်ညှိသောကြောင့် မဟုတ်။ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ် ဆိုသကဲ့သို့ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း အတွက်မျှနှင့် သူ့အဖို့ အရေးကြီးနေရာတွင် မိခင်ကြီးကိုပင် သတ်ရတော့ မလိုလိုနှင့် အသတ်ရခက်နေရကား ယခုသော် အသတ်ခံ ပုဂ္ဂိုလ် အဆင် သင့်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုရင်အဖမ်းခံရတော့ မည့် ကိစ္စကြောင့်လည်း အရေးကြီး၊ လက်ညှိုး နှစ်ချောင်း ရဖို့ကလည်း အရေးကြီးနေသောကြောင့် မိခင်ကြီးကိုပင် သတ်မရတော့ပဲ ဓားကြီးကို တဟုန်တည်း ဝှေ့ရမ်း၍ ရဟန်းကို ခုတ်သတ်ရန် ပြေးလာသည်။

မိခင်ကြီးအဖို့ သူ့ ကိစ္စပြီးပြီတကြောင်း၊ သူတွေ့လိုသော သားနှင့် သူ ပြောလိုသော သတင်းစကားကို တွေ့ရပြောရပြီ ဖြစ်၍ လည်းကောင်း

မျက်စိအောက်တွင် ရုန့်ရင်းသောကိစ္စကို မမြင်မတွေ့လိုသည် တကြောင်း ထို့ကြောင့် တခြားသို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်၏။

ခွန်အားကြီး၍ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သည် ဆိုသော အဟိံသကအဖို့ ရဟန်းသို့ သည်တကြိမ် လိုက်ရသည်မှာ အိပ်မက်ထဲတွင် လိုက်ရ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော် လည်ပတ်လျက် ရှိသော ဘီးကြီးပေါ်တွင် ဘီးပေါ်မှ လိမ့်မကျရန် ပြေးလွှား နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ရဟန်းကို လက်တကမ်းတွင်ပင် မြင်နေရပါလျက် မမိ၊ သို့ရာတွင် ရဟန်းသည်မူကား ပြေးဖို့ဝေး၍ ခြေလှမ်းသည်ကိုမျှ မမြင်ရ။

အားကုန်သွန်၍ လိုက်၏။ အကြောင်းမထူး။ ကြားတော့ မမောစဖူး မောလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိယာယ်တမျိုးဖြင့် ဖမ်းလေမှပဲဟု စိတ်ကူးကာ -

“ရဟန်း။ ။ရပ်လော့၊ သင် ငါ့လက်က မလွတ်နိုင်” ဟုဆိုလိုက်၏။

“အဟိံသက။ ။ငါကား - ရပ်၏။ သင့်အမြင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သင်သာ ပြေးသူ ဖြစ်ပေသည်”

“ရဟန်း။ ။ငါလိုက် ၍ မမိအောင်ပင် ပြေးနေသူ ဖြစ်ပါလျက် ငါကား = ရပ်၏ ဟု မုသားဆိုဘိ၏။ ရဟန်းဖြစ်လျက်မုသားဆိုရာသလော”

“အဟိံသက။ ။ငါကား = သံသရာခရီးမှ ရပ်သူဖြစ်၍ ရပ်သူမည်၏။ သင်ကား = သံသရာခရီးကြမ်းတွင် အပန်းတကြီး ပြေးလွှားနေသူ ဖြစ်၍ ပြေးသူ မည်ပေ၏”

ထိုစကားကြောင့် အဟိံသက တန့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူကား - အဟိံသကသည် စဉ်းစားတတ်သူတည်း။ စဉ်းစားဖွယ်ရာစကားကို ကြားရသောအခါ နှလုံးကိုထိသွားသောကြောင့် တန့်ကနဲ စဉ်းစားလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရဟန်း။ ။သံသရာခရီးတွင် ပြေးလွှားသူ ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သံသရာခရီးမှရပ်သူ ဟူသည် အဘယ်နည်း”

“အဟိံသက။ ။သင့်မှာ လိုချင်မှုမျိုးစုံ တည်းဟူသော လောဘရှိ၏။ သူတပါး အသက်ကို သတ်ဖြတ်မှုတည်းဟူသော ဒေါသ ရှိနေ၏။ ထိုလောဘ၊ ဒေါသတို့၏အပြစ်ကို မသိနိုင်စမ်းသော မောဟတရားဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာခရီးကြမ်းတွင် ပင်ပန်းရဦးမည်ဖြစ်၍ ပြေးလွှားသူဖြစ်သည်။ ငါသည်ကား - ယင်းတရားဆိုးသုံးရပ်တို့ ကင်းပြတ်ပြီးသူဖြစ်၍ ရပ်သူ ဖြစ်သည်”

ယင်းစကားတစ်စပ် တရားရပ်ကြောင့် အဟိံသကအဖို့ ရပ်တန့်ရုံမျှမက တော့ပဲ ဓားကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကာ ရဟန်းသို့ဦးညွှတ်သည်။ အဟိံသက ကျွတ်ချိန်ရောက်ပြီတည်း။

“အင်္ဂုလိမာလ။ ။သင့်မှာ စိတ်ရင်း အခြေခံကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားနိုင်ဖို့ ပညာသင်ကြားပြီးသူ ဖြစ်သည်။ အယူအဆလွဲမှားမှု ပညာလောဘကြောင့် ဆင်းရဲနေရပေသည်။ သူတပါးအား ပျက်စီးစေမှု သတ်ဖြတ်မှု အကုသိုလ် အထပ်ထပ်ကြောင့် ဆင်းရဲရပြီ မဟုတ်လော။ စဉ်းစားဆင်ခြင်လေလော့၊ တရားနှလုံး ကျင့်သုံးလေလော့”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော် သတိတရားရပါပြီ။ ယနေ့ယခု အချိန်မှစ၍ သံသရာတွင် ပြေးလွှားစေသော အကုသိုလ်အမှု မှန်သမျှကို မပြုတော့ပါ။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်တို့ကြားဘူးသော ဂေါတမ ဘုရားရှင် ဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။ တပည့်တော်အား ကယ်တင်တော်မူပါ။ အရှင်မြတ်ကဲ့သို့ ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါဘုရား”

“သာဓု...သာဓု ...သာဓု အင်္ဂုလိမာလ။ ။ငါဘုရားထံပါးသို့ ရဟန်း အဖြစ် ချဉ်းကပ်လေလော့။ ယနေ့ယခု အချိန်မှစ၍ ကောင်းစွာနေလော့၊ ကောင်းစွာကျင့်လော့”

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင်က ‘ဟေတိက္ခ’ ခေါ်တော်မူလိုက်သော အချိန် တွင် ဘဝပါရမီပြည့်စုံခဲ့ပြီးသော နောက်ဆုံးဘဝရှင် အဟိံသက အဖို့ ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရပြီးသော ဣန္ဒြေအရှင် အင်္ဂုလိမာလ ရဟန်းတော် အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ဘုရားရှင်သည် မနီးမဝေး၌ပင်ရှိသော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ခြေတော် ဦးလှည့်လိုက်သောအခါ ရဟန်း တော် အင်္ဂုလိမာလသည် နောက်တော်ပါးက ပါရှိလာ၏

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သော အခါ ထို အချိန်တွင်ပင် အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းရန် အတွက် စစ်အင်ကျင်း၍ ထွက် ကြွ လာ သော ကောသလဘုရင်သည် စစ်ထွက်တန်းလန်းနှင့်ပင် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်၏။ ဤသည်ကား = ဤဘုရင်၏ အလေ့အထ တရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကောသလဘုရင်အဖို့ စစ်ထွက်, စစ်ပြန်ချိန်တို့ပင် ဖြစ်မချည်း၊ သာဝတ္ထိမြို့တော်ဆိုလျှင် ကျောင်းတော်သို့လည်းကောင်း၊ လမ်းခရီးတွင် ဘုရားရှင်နှင့် ကြုံကြိုက်ရာတို့၌လည်းကောင်း စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့်ပင် ဝင်၍ ဖူးမြော်လေ့ရှိသည်မှာ ရိုး၍နေပေပြီ။

“ခရီးကြုံခိုက် ဝင်ရောက်ကန်တော့ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“အသင်မင်းကြီး။ ။ အဘယ်သို့ စစ်ထွက်မည်နည်း”

“စစ်ထွက်ရန် မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံတော်တွင် ဆိုးသွမ်းလျက် ရှိသော အင်္ဂုလိမာလ လူသတ်သမားကို ဖမ်းရန် ထွက်ရပါမည်ဘုရား”

“မင်းကြီး။ ။ အင်္ဂုလိမာလကို တွေ့သော် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း”

“အင်္ဂုလိမာလသည်ကား လူပေါင်းများစွာကို သတ်သော လူသတ် သမားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ဒဏ်ခတ်၍ သေပြစ်ပေးရပါမည်ဘုရား”

“မင်းကြီး။ ။ အင်္ဂုလိမာလ အတွက်ဖြင့် စစ်ထွက်ဖို့ မလိုတော့ပါ။ အကြောင်းမူကား - ငါ့ နံဘေးတွင် ထိုင်လျက် ရှိသော ရဟန်းသည် အင်္ဂုလိမာလပေတည်း”

ထိုမိန့်ခွန်းကြောင့် နောက်ပါ ဗိုလ်ပါ ရဲမက်တို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွား သည်။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း အားတင်း ဟန်ဆောင် လိုက်ရစေကာမူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူမှ ဘုရားရှင် နံဘေးမှ ရဟန်း တော်ကို သတိပြုမိသည်။ ထွားထွား ရွားရွား ကြုံကြုံ ခိုင်ခိုင်နှင့် တကယ် အင်အားရှင် ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်သည် ကြီးမားသောဣန္ဒြေဖြင့် မိမိတို့ကို မော်၍မူ မကြည့်။ မျက်နှာ သွင်ပြင် မှာလည်း ဆိုးသွမ်းသူတို့၏ မာန၊ ဒေါသ၊ အခိုး အငွေ ဟူ၍ စိုးစဉ်းမူ မတွေ့ရ။

“မင်းကြီး။ ။ ငါ့သားတော် အင်္ဂုလိမာလသည် ဆိုးသွမ်းခဲ့သည် မှန် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါ့ တရားတော် အဆုံး အမကြောင့် ဆိုးသွမ်းမှုတို့ ကင်းစင်ပေပြီ။ ကိလေသာကင်းပြတ် ရဟန်းမြတ်ဖြစ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖမ်းဆီးရန် မလိုတော့ပါ”

“အမျှင်ဘုရား။ ။ အရှင်ဘုရား တရားတော်ကား အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါပေ ၏။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်တို့အား ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား”

ဘုရားရှင်၏ နှုတ်ခွန်းတော် တချက် ကြောင့် အရှင် အင်္ဂုလိမာလ အန္တရာယ် ကင်းသွားသည်။ အင်္ဂုလိမာလ လူသတ်သမားကြီး အကျွတ် တရားရ၍ ရဟန်းပြုသွားပြီ ဟူသော သတင်းမှာလည်း ရုတ်ခြည်း ပျံ့နှံ့ သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်က ခွင့်လွှတ်သော်လည်း ပြည်သူကခွင့်မလွှတ် နိုင်သေး။ မိမိတို့ သွေးသားများအား သတ်ဖြတ်ထားသူကို အဘယ်ပုံ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

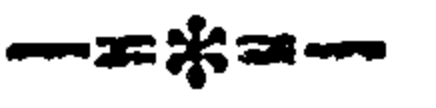
ထို့ကြောင့် အရှင်အင်္ဂုလိမာလအဖို့ အခက်တွေ့ရတော့သည်။ တွေ့ရပုံကား - ရဟန်းတို့ ထုံးစံ ဆွမ်းခံ ထွက်ကြချိန်များတွင် အဆဲခံရသည်။ အချို့က အနီးသို့လာ၍ တံတေးဖြင့် ထွေးသည်။ အချို့က အခြားမှ ခဲဖြင့် ပစ်သူသည်း ရှိသည်။ ဆွမ်းစိုးစဉ်းမျှ လောင်းလှမည်သူ မရှိ။ ဆွမ်းမရသည်က အရေးမကြီး၊ အခြားရဟန်းတော်တို့က မျှ တ၍ သုံးဆောင်နိုင်သည်။ ခက်သည်ကား - ရဟန္တာအရှင်အား ပြစ်မှားခြင်းကြောင့် ပြည်သူတို့ အပြစ်ကြီးကြပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အရှင်အင်္ဂုလိမာလအတွက် ပြည်သူ့မေတ္တာကို ပြန်လည်ရရှိစေရန်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းကွမ်းအတွက် အခက်အခဲ မရှိစေရန်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်က နည်းလမ်းတခုကို တည်ထွင်၍ ပေးတော်မူရသည်။ ယင်းနည်းလမ်း ဟူသည်ကား - အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား သားဖွား ပရိတ်၊ သားဖွားမန္တန် အင်္ဂုမာလ သုတ်တော်ကို ပို့ချ စီစဉ်၍ ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

ဇာတိ ဒုက္ခ ဟူသော သဘာဝ တရားအရ မိခင်တို့ သားဖွားရာ၌ မိခင်တွင်လည်းကောင်း၊ သားတွင် လည်းကောင်း အနည်းနှင့် အများ အခက်အခဲရှိကြသည်သာတည်း။ ယင်း ဒုက္ခ၊ ယင်းအခက်အခဲကို ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော် ပရိတ်အစီအစဉ်၊ အရှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ မေတ္တာကြောင့် ပရိတ်ကို ရှုတ်ဖတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆင်းရဲမှ ကင်းစင်စေသည်။ ကိုယ်တော်တိုင်ကြံရောက်၍ ရှုတ်ဆိုမှုမျှကိုထားဦး၊ ရံဖန်မကြာနိုင်သည့်အခါ များတွင် ပရိတ်ရှုတ်သော အရှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ ပရိတ်ရေ၊ ခြေဆေးရေ မျှဖြင့်ပင် သားဖွားဒုက္ခမှ ကင်းစင်စေသည်။

ဤနည်းဖြင့် မိခင်တို့၏အရှင်၊ သားတို့၏သခင် အရှင်အင်္ဂုလိမာလ ဟူသောသတင်းမှာ ကျော်ကြား၍လာသည်။ ပြည်သူ့မေတ္တာကို ဤနည်းဖြင့် ပြန်လည်ရယူစေသည်။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စမှာ ပြည့်စုံရုံမက ပိုလှ၍ပင် လာသည်။ ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကို ကြော်သော အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား - လူသတ်မှုဖြင့် အမုန်းခံဘဝကို သားဖွားလွယ်ကူစေမှုဖြင့် ပြန်လည်ရယူစေသော နည်းဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် အင်္ဂုလိမာလသုတ် တည်းဟူသော ပရိတ် တော် သည် သာသနာ အစဉ်အဆက် ယနေ့တိုင် ထင်ရှားလျက်ရှိသတည်း။ ။

[၁]

သူ့အမည်မှာ ရေးချမပါ “အာဠဝက” ဖြစ်၏။ အသံသို့လိုက်၍ အာဠဝကဟု ခေါ်ကြသည်။ အာဠဝိပြည်ကို အမှီပြု၍ နေသောကြောင့် အနန္တသညာအရ အာဠဝကဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘီလူးဆိုး ဘီလူးသွမ်း ဘီလူးတကာ တို့၏ ထိပ်ခေါင်တည်း။

ဘီလူးဟုဆိုလျှင် ဆိုးပြီး သွမ်းပြီး ကြမ်းတမ်းပြီး ဖြစ်ပါလျက် ဘီလူး ဆိုး ဘီလူးသွမ်းဟုဆိုရာ သေးသလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ဆိုရပေမည်။ ဘီလူး ဖြစ်ကာမျှမဟုတ် တန်ခိုးရှင် မာနရှင် နတ်ဘီလူးတည်း။

ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းလှ၍ မချုပ်ကိုင်လျှင် ပို၍ ဆိုးသွမ်းမည်ကြောင့် သူ့အထက် အာဏာရှင်များက ချုပ်ကိုင်၍ပင် ထားရသည်။ သူ့အစာ အာဟာရအတွက် သူ့ပိုင်နက်သို့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍ ဝင်ရောက် လာသူကိုသာ စားရမည်ဟု ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အာဠဝက အဖို့ အဘယ်မျှ တန်ခိုးကြီး အရှင် ဖြစ်စေကာမူ အာဟာရအတွက်ကား အခက်ကြုံ၍ နေရသည်။

ကြုံဟန်ကား-ဘီလူး၏ အာဟာရဟူသည် တိရစ္ဆာန်အသား၊ လူသား စသော သားစိမ်း အစာစိမ်းများဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်သားကိုမူ လိုအပ်သလို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူ စားသုံးနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူသားကိုမူ သူ့ပိုင်နက် အတွင်းသို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်လာသူများ၏ အသားကိုမူ စားရ မည်ဟု သူ့ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက တားမြစ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စား၍ကောင်းသော သားငါးတိရစ္ဆာန် သတ္တဝါ တို့၏ အသားကို လူတို့ကရွေး၍ စားကြသကဲ့သို့ အာဠဝက အဖို့မူကား

အကောင်းဆုံးသော အာဟာရဖြစ်သည့် လူသားကိုမူ စားချင်သလောက် မစားရသော ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် လူသားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားရပါစေကြောင်း ခွင့်တောင်းရသော အလုပ်မှာ သူ၏ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့ထံတွင် မပြတ် တောင်းဆိုနေရသော အလုပ်တခု ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ သတ္တဝါချင်း အတူတူ ဖြစ်ပါလျက် လူသတ္တဝါသည် အခြား သတ္တဝါများ၏ အသားမှန်သမျှကို စား ခွင့် ရှိ သည် ဆိုလျှင် သူ့အဖို့လည်း လူသားကို လွတ်လပ်စွာ စားခွင့် ပြုသင့်သည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စားခွင့်ပြုလျှင် ပို၍ ဆိုးသမ်းလာမည်ကြောင့် ဆိုင်ရာတို့က ခွင့်မပြု။

ထို့ကြောင့် လွယ်သလိုရသော အခြား တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသားကို စားသုံးရတိုင်း သွား ကြီး များ တမြို့မြို့နှင့် စား ရင်း ပင် လျှာရည် ယိုလောက်အောင် အာရသာရှိလှစွာသော လူတို့၏ တင်ပဆုံသား၊ ပေါင်သားများ၊ ရင်နံသား ဗိုက်သားများကို အမြဲတမ်း တမ်းတနေရသည်။

အာဠဝကသည် အမျိုးသမီး ၀၀-တောင့်တောင့်ကြီးများ၏ ရင်ပုံသား၊ တင်ပဆုံသားကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးသားတယောက်၏ ပေါင်သားကြီးများကိုလည်းကောင်း သွားမြုပ်အောင် စားဘူးခဲ့ပြီဖြစ်၍ လူသား၏ အာရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီးသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့၏ ချုပ်ချယ်ထားမှုအရ လူသားကို တကြိမ် စားဖို့ရန်မှာ သူ့အဖို့ အခက်အခဲကြီးဖြစ်လျက် ရှိရသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ပိုင်နက်၊ သူ့ဗိမာန်ဟူသည်မှာ အာဠဝီ နိုင်ငံနှင့် အတန်ပင် ကွာလှမ်းလှသော နေရာတွင်သာ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့ထံသို့ လူသားတို့ ရောက်လာဖို့ရန်မှာ ခက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့ဗိမာန် သူ့ရပ်ဌာန်ဟူသည်မှာ လူသားတို့ မမြင်နိုင်သော သူ့ဣဒ္ဓိပါဒ်ပုံစံအားဖြင့် ခမ်းနား ကြီးမားလှသည်။ မှန်သော်လည်း လူသားတို့ မြင်နိုင်သော အနေအားဖြင့်မူ ကြီးမားသော တောစိုး ညောင်ပင်ကြီး မျှသာ ဖြစ်သည်။ ယင်း ညောင်ပင်ကြီးမှာလည်း အာဠဝီနှင့် ဝေးကွာစေကာမူ အကြောင်းမသင့်၊ အခွင့်မသာ၍ ရောက်လှာသော ဖော်ပြပါ လူသား တဦးနှစ်ဦးတို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်သွားပြီး ပြန်မလာတော့ရာကအစ သရဲ ဖမ်းစားသည်။ နတ်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီး၍ နေသောကြောင့် ဤခရီး၊ ဤနေရာသို့ နောက်တကြိမ် လူသားတို့ ရောက်လာဖို့ရန် ခက်၏။

သို့သော် ရောက်လာမည့် ရောက်လာပြန်တော့ သာမန်လူသားမျှ မဟုတ်၊ အာဠဝီ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်ပုံကား- ဤသို့တည်း။

[၂]

အကြီးအကဲများ တာဝန် လစ်ဟင်းသောအခါ “ရွှေသမင် ဘယ်ကထွက် မင်းကြီးတာကထွက်” ဟူသော လောကဥပမာ ဝေါဟာရတရပ်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ထင်ရှား ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ယင်း ဝေါဟာရသည်ကား- ဤ အာဠဝီ ဘုရင်နှင့် အာဠဝကတို့ ဖြစ်ရပ်မှ ဆင်း သက် လာ ခြင်း ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အာဠဝီပြည်အနီး တောကြီးတွင် ရွှေသမင်တကောင် မြူးပျံ လှုပ်ရှား ကျက်စားလျက် ရှိသည်ဟူသော သတင်းကို မုဆိုးတို့ထံမှ ကြားသိရသော အခါ တောကစား ဝါသနာပါသော အာဠဝီ ဘုရင်အဖို့ ရွှေသမင်ကို ဖမ်းယူ တောကစားဖို့အတွက် လက်ယား တက်ကြွလျက် ရှိနေသည်။ အာဠဝီ ဘုရင်သည်ကား တောကစား ဝါသနာပါရုံမျှ မဟုတ်၊ တောကစားရာတွင် ကျင်လည် အစွမ်းထက်လှသော အားကောင်း မောင်းသန် ဘုရင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးညွှန်ပြသော တောသို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင့် တောလိုက် အဖွဲ့ဖြင့် သမင်ဖမ်း ထွက်ကြသည်။ တောတွင်းသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သမင်ကို တွေ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤသမင်ကို ဖမ်းမိဖို့ ရန်မှာ မလွယ်။ သမင်မှာ အကောင်ကြီးသလောက် ခုန်ပျံ ပြေးလွှားမှုမှာ ဖျတ်လတ် ကျင်လည်လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွတ်မခံနိုင်။ ရွှေသမင်ဟူသော စကားမှာလည်း အကြားနှင့်အမြင် ကိုက်ညီလှသော ရွှေရောင်အဆင်း ဝင်းဝင်းနီနီနှင့် အလွန်လှပသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကအစီအစဉ်တရပ်ကို အဖွဲ့အားစုဝေးစေ၍တိုးတိတ် စွာ ချမှတ်လိုက်၏။ ယင်းအစီအစဉ်ကား သမင်ရှိရာအရပ်ကို တောလိုက် သမားတို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် ဝိုင်းရံလိုက်ကြမည်။ ထို့နောက် အဖွဲ့သား များ စုရုံးလိုက်ခြင်းဖြင့် သမင်ကိုဖမ်းမိစေရမည်။ ယင်းသို့ စုရုံးဆီးကာ ခြင်းဖြင့် သမင်သည်အကြင်သူ၏ ခရီးတာမှထွက်အံ့၊ ထိုသူက မိအောင် ဖမ်းနိုင်ရမည်။ ထိုသူက အကယ်၍မဖမ်းနိုင်ခဲ့သော် ထိုသူ၏တာဝန်ဖြစ်၍ မင်းဒဏ်သင့်စေရမည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဤနည်းဖြင့် ဆီးကာပိတ်ဆို့လိုက်သောအခါ ဝိုင်းမိနေသော သမင် ခမျှာ ဦးတည်ရာသို့ ထွက်ပေါက်ရှာရတော့၏။ သမင်လွတ်ထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် လွတ်ထွက်သွားသည်မှာကား မင်းကြီးတာက ဖြစ်နေသတည်း။

သည်တော့ ကိုယ့်အမိန့်နှင့်ကိုယ် ပတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေပြီကြောင့် အလွတ်မခံနိုင်။ ရှက်ဖို့ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သင်းကလည်းရွှေသမင်၊ ငါကလည်း အာဠဝီ ဘုရင်ဟု မာန်တင်းကာ အားကုန်ထုတ်၍ သမင် နောက်သို့ လိုက်သည်။ သမင်ပြေး၏။ မင်းကြီးလိုက်၏။ သို့သော် အား ကြီး၍ အဟုန်လျင်သော ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့် သမင် လွတ်အောင် မပြေးနိုင်။ အတန်ဝေးကွာသောတနေရာတွင် သမင်ကိုဖမ်းမိသည်။

မမိခင်က အရှင်ဖမ်း၍ အလှမ္မေးရန်အကြံရှိခဲ့သော်လည်း ဖမ်းမိသော အခါ ပြင်းစွာအားထုတ်ခဲ့ရသော အဟုန်ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ သမင်ကိုတကိုယ်တည်း ဖမ်းမိယူဆောင်လာဖို့ရန် ခက်သောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ သက်သေပြနိုင်ရန် အတွက်လည်း ကောင်း၊ သမင်ကောင်ကို ပါလာသောသန်လျက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်၍ ထမ်းပိုးတခုဖြင့် ထမ်းဆောင် သယ်ပိုးသွားရန် စီစဉ်သည်။

သို့ရာတွင် သမင်လိုက်ရာတွင် အားထုတ်ရလွန်းသော ဝီရိယကြောင့် မောလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ တထောက်တနား အနားယူပြီးမှပြန်ရန် အနီး အ ပါးရှိ အရိပ်ကောင်းလှသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ဝင်၍ လှဲလျောင်း သည်။ ယင်း ညောင်ပင်ဟူသည်ကား အာဠဝက၏ ပိုင်နက်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ကံကောင်းဘုန်းမြှောက်၍ ရောက်လာပြန်သော အကြင် လူသား၏ ရှေ့သို့ အာဠဝကသည် ပြုံးပြုံးမားမားကြီး ရပ်လိုက်၏။ ပြုံးပြုံး ကြီး ဟူသောစကားမှာ စိတ်ကူးအဖွဲ့မဟုတ်ပါ။ စာလာ ပေလာအတိုင်း ဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ “ဘီလူးရယ်သို့လဖြေတည်း”ဟု ရှင်ဥက္ကမ ကျော် ဆိုသည် မှတ်လော။

ကောင်ထည်ကြီးမား ကျားရယားပုံသွင်ကြောင့် ဘုရင် လန့်ဖျပ်သွား သည်။ ဘုရင်သည် ယခင်က ဘီလူးဆိုသည်ကို အထင်ကရမမြင်ဘူးသော် လည်း ကျော်ကြားလှသော ဘီလူးဆိုသူ၏ အသွင်ကို ဇာတ်သဘင်နှင့် ပန်းချီရုပ်သွင်များတွင်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဟောင်း စာပေ များတွင် ကြောင်း တွေးဘူးဖတ်ဘူးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရုတ်ချည်းရောက်လာသူကား ဘီလူး တည်းဟု ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သို့သော် သင်းကလည်း ဘီလူး၊

ငါကလည်း ဘုရင်ဟု ကြောက်ဟန်ကို ချက်ချင်း မာန်ပြင်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လူသား။ ။ငါကား အာဠဝက ဘီလူးတည်း။ သင့်ကို စားရလိမ့်မည်”

ဘုရင်အဖို့ အဘယ်မျှဟန်ဇာတ်ခုတ်၍မာန်တင်းထားစေကာမူဘီလူးမှာ အမြင်အားဖြင့်ပင် မိမိထက် လေးဆခန့် ကြီးမားမြင့်ရှည်သည်။ မိမိအဘယ်မျှ အင်အားကောင်းစေကာမူ ဘီလူး၏ အင်အားကို မှီနိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘီလူးစားခံရတော့မည့် သေဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ဆိုးသွမ်းသောလူသားစား ဘီလူးဟူသည် စားရာတွေ့၍ စားလိုသည်ဆိုလျှင် ဖမ်းယူ စားလိုက်ရုံမျှသာ ရှိပါလျက် ယခုသော် အဘယ်ကြောင့် အချိုးနိဒါန်းတွေ ခံနေရပါသေးသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မိတ်ဆက်နေရပါသေးသနည်း။ ထို့ကြောင့် မိမိအဖို့လွတ်မြောက်ရန် မျှော်လင့်ချက် ရေးရေးမျှ ရှိနေပေသေးသည်ဟု ဘုရင်တွေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား အာဠဝကသည် ဆိုးသွမ်း ကြမ်းတမ်းလှသည်မှန်၏။ လူ့ အသားကို စားလိုလှသည်လည်းမှန်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူပင် မသိသော၊ သူ့ တွင်လျှို့ဝှက်ထူးမြတ်သော အရည်အသွေးတရပ် ရှိနေပေသည်။ ယင်းလျှို့ဝှက်အရည်အသွေးဟူသည်ကား မြင်းမိုရ်တောင်အောက်တွင် ဖိ၍ ထားအပ်သော ပတ္တမြားကျောက်ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းလှသော သူ့ အသည်းနှလုံး သူ့ စိတ်ဓာတ်အောက်တွင် သဘာဝက ဖိနှိပ်ထားသောကြောင့် ပိပြား ဝပ်တည်လျက် ရှိနေပေသော စိတ်ကောင်း စိတ်မှန်လေးတရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ပြင်အာဠဝဘုရင် စဉ်းစားသည်ကား သူ့ အမည်က အာဠဝကတဲ့၊ မိမိအမည်က အာဠဝဘုရင်။ အမည်ဆင်တူ၍ နှစ်ဦးလုံးပင် အာဠဝပြည်ကို မှီတွယ်သော အမည်များဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ဆွေစကား မျိုးစကား စပ်ရလျှင် လွတ်တန်ကောင်း၏ ဟု ရေးရေးမျှော်လင့်သည်။

ထို့ကြောင့် “အချင်းအာဠဝက။ ။ငါကား အာဠဝဘုရင်တည်း။ သင်လည်း ဘီလူးမင်း၊ ငါလည်း လူမင်းဖြစ်ကြသည်။ သင်စားလိုသော် ဤ သမင်သားကို စား၍ ငါ့အား လွတ်ပါဘိ” ဟု အနွယ်စပ်စကား ပြန်ကြားလိုက်သည်။

“အချင်းလူသား။ ။သင်သည် အာဠဝီဘုရင်ပင်ဖြစ်စေ၊ ငါ့အစာ သာတည်း။ ဆင်ကောင်ကြီးကိုတွေ့ပါလျက် ဆင်ခြေရာကို ရှာရဦးမည် လော။ သမင်သည်လည်း ငါ့အစာပင်ဖြစ်၏။ သင်သည်လည်းငါ့အစာပင် ဖြစ်ပေ၏”

“သို့ဆိုလျှင် ငါတခုပြောမည် ဘီလူးမင်း၊ စေ့စေ့ နားထောင်။ သင်သည် ငါ့ကိုစားခဲ့လျှင် တနေ့တရက်အတွက်သာ စားရမည်။ ငါလို လူသားကို အသင်နေ့တိုင်းမစားလိုသလော”

“စားလို၏။ သို့သော် အဘယ်ပုံစားရနိုင်ပါအံ့နည်း”

“ငါကား အာဠဝီပြည့်ရှင် ဘုရင် ဖြစ်ကြောင်း သင့်ကို ပြောခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ ငါ့ကိုလွှတ်ငြားအံ့။ အသင့်ထံသို့ နက်ဖြန်မှစ၍ လူတယောက်နှင့် ထမင်းတအိုးကို နေ့စဉ်ပို့ပေးမည်”

“သင့်စကားကို အဘယ်ပုံ ယုံနိုင်ရပါအံ့နည်း”

“အာဠာဝက။ ။ငါကားဘုရင်ဖြစ်၏။ ဘုရင်တို့မည်သည် ထားအပ် ပြီးသော ကတိကို အသက်ဟူသော အန္တရာယ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ မဖျက် ကုန်။ ထို့ကြောင့် သင့်ကိုထပ်၍ကတိပေးမည်။ ငါ့ကိုလွှတ်က နက်ဖြန်မှ စ၍ လူတယောက်နှင့် ထမင်းတအိုးကို နေ့စဉ် ပို့ပေးမည်။ အကယ်၍ ငါ့ကတိ ပျက်ငြားအံ့။ ငါ့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါ့နန်းတော်၊ ငါ့နိုင်ငံကို လည်းကောင်း သင် ကြိုက်သလို ပြုလုပ်နိုင်သည်”

“ငါယုံပြီ။ သင့်ကိုလွှတ်တော့မည်။ သို့သော် သင့်ကို မှာရန်ရှိသည်ကား သင်ပို့လွှတ်သော လူသားအား ဤညောင်ရိပ်သို့ရောက်အောင် ပို့လေ လော့။ အကြောင်းမူကား ငါ့အဖို့ ဤညောင်ရိပ်အောက်သို့ ရောက်လှာသူ ကိုမှ စားပိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ဘုရင်အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဘီလူးက ဘီလူးပါး၊ ဘီလူးလိမ္မာပါတကား။ ယခင်ကမပြော၊ ယခုမှ ဖွင့်ပြောသည်။ စောစောက သိခဲ့ရသော် ငါ့အဖို့ ညောင်ရိပ်မှလွတ်အောင် ခုန်၍ မထွက်နိုင်ပါလောဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကတိပေးပြီး ပေပြီ။ ကတိအတိုင်းသာ လုပ်ရပေတော့မည်။

လူ့ယဉ်ကျေးမှု တည်ခဲ့သည့် မှိုင်းမှန်ပြာရီ ပင်၏ ခေတ်မှစ၍ လူ့ ကျင့်ဝတ်အဖြစ် တည်ရှိခဲ့သော ပဉ္စသီလခေါ် အကျင့်တရား ငါးပါး၌

အဘယ်သီလသည် အမြင့်မြတ်ဆုံးနည်းဟု မေးခဲ့သော် မိမိတို့နှစ်သက်သလို အကြောင်းပြုဖြေဆိုနိုင်၏။ အမှန်အားဖြင့်ကား ငါးပါးစလုံးပင် မြင့်မြတ်သည်။ ကြီးမားသည်။

သို့ရာတွင် ရှေးခတ်ရှေးခါ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ ကမူ စတုတ္ထသီလဖြစ်သော မုသာဝါဒကံတွင် အလေးအနက်ထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားအလောင်း၊ ရဟန္တာအလောင်း သူတော်ကောင်းတို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း အခါမသင့် အခွင့်မလျော်သော ဘဝတစုံတရာ၌ သတ်ခွင့်ကြုံ၍ သတ်လိုလျှင်သတ်မည်။ မတတ်သဘ၍ ခိုးခွင့်ကြုံလျှင်ခိုးမည်။ သူ့ကိုမနှိုင်းသောကြောင့် ကာမေသုကို သူ့ခွင့်ပြုလျှင်လည်းယူမည်။ သာမန်ယောက်ျားတို့ဓမ္မတာအရက်သမားမျှသာမက ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝသော်သို့ပင် ရောက်ချင်လည်းရောက်မည်။ သို့သော် လိမ်လည်ယှင်းကွက် ကတိပျက်သော မုသာဝါဒကိုကား အထူး ရှောင်ကြဉ် ခဲ့ကြကြောင်း ထိုထို ဇာတ်တော်များကို လေ့လာခြင်းဖြင့် သိနိုင်၏။

“ကောင်းပါပြီ။ သင့်ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်အောင်ပင် ပို့ပေးပါမည်။ သို့သော် ငါ့ကိုလှုတ်သကဲ့သို့ ဤသမင်သားကိုလည်း ခွင့်ပြုပါလော့။ အကြောင်းမှာ ဤ သမင်သားအတွက် ငါတို့ ကတိထားခဲ့ကြသော ကိစ္စရှိနေ၍ သက်သေပြနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။”

“လူကိုပင် လှုတ်နိုင်ပါသေးလျက် သမင်ဖြင့် အဘယ်မူ စားအံ့နည်း အာဠာဝီမင်း။”

[၃]

ယင်းသို့ဖြင့် နိုင်ငံတော်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အာဠာဝကသို့ လူသားပွဲတော် နေ့စဉ်ပို့ဆက်နိုင်ရန် အစီအစဉ်ကို သူ့ အတွင်းရေး အမတ်များနှင့် တိုင်ပင်ပြုလုပ်ရလေတော့သည်။ အာဠာဝဘုရင်၏ ချွတ်ယှင်းချက်မှာ အာဠာဝကသို့ နေ့စဉ်လူသားတယောက်စီ ပေးပို့မည်ဆိုရာ၌ အဘယ်နေ့က ဘယ်ရက်အထိပေးပို့မည်ဟု အချိန်အကန့်အသတ် မထားမိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အသက်ဘေး အကြောက်လွန်မှုကြောင့် သတိ ယှင်းချွတ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ အာဠာဝကသို့ လူသားပေးပို့ဖို့ ကိစ္စမှာ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်ရပေတော့မည်။

အတွင်းသား အမတ်ကြီးများ၏ အစီအစဉ်အရ ပထမပိုင်းတွင်သော် လွယ်ကူပါ၏။ လွယ်ကူဟန်ကား - အပြစ်အလျောက် သတ်ရန်အတွက် အကျဉ်းထောင်တွင် သွင်းနှောင်၍ ထားအပ်သော လူလေး လူများ လူမတရားများအားလျှို့ဝှက်အပ်သော ပရိယာယ်အစီအစဉ်ဖြင့် အာဠဝက အထံသို့ တနေ့တယောက် စေလွှတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သင်တို့ လွတ်မြောက်လိုခဲ့သော် ဤနေရာ ဤညောင်ပင်အောက်သို့ သွား၍ ဤထမင်းအုပ်ဖြင့် ပူဇော်ပသရမည်ဟု အစောင့်အရှောက်များ ဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ စေလွှတ်သောအခါ ဝမ်းမြောက်စွာ ပြုလုပ်ကြ၏။ စာဟောင်းအတိုင်း ဖော်ပြရသော် “ထိုယောက်ျားလည်း စေသောအတိုင်း သွား၍ ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘီလူး၏ အာနုဘော် စွမ်းအင် ကြောင့် ပင့်ကူမျှင်ဖြင့်ရစ်သောပိုးကဲ့သို့မလှုပ်လျှောက်နိုင်၊ ကိုယ်အလုံးသည် ထောပတ်စိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ အာဠဝကဘီလူးလည်း ဆင်းရဲ ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့ ရှုပ်ရှုပ်ဝါး၍စားလေ၏။ “(ဇိနတ္ထ၊ စာ ၅၇၃)။

အာဠဝီဘုရင် ကတိတည်သောကြောင့် အာဠဝကဝမ်းသာ၏။ စားလို လှသော လူသားကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မှန်မှန် စားနေရသောကြောင့် ပို၍ ဝမ်းသာ၏။ ရံဖန်အချို့ရက်များတွင် မိန်းမဆိုး မိန်းမသွမ်းတို့၏ အလှည့် နှင့် ကြုံသောအခါ ရင်ဖြိုးဖြိုး တင်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ဆူဖြိုး အိညက်နေသော အမျိုးသမီးတို့၏ အသားတုံး အသားဆိုင်တို့ကို စားရသောကြောင့် ပို၍ ဝမ်းသာ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရင့်အကျဉ်းထောင်တွင် သတ်မိန့်ဖြင့် အကျဉ်းခံနေရ သော လူဆိုးလူသွမ်းတို့ ကုန်လုနီးသောအခါ နောက်ရက်များအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်လာတော့သည်။ ဤမျှသာမဟုတ်၊ အတွင်းသားများဖြင့်သာ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်အပ်သော အစီအစဉ် ဖြစ်သော်လည်း မကြာမီမှာပင် အကျဉ်းသားများကို ဘီလူးစာကျေးသည် ဟူသော သတင်းမှာ ဖွင့်၍ မပြောဝံ့သော တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ဟိုးလေးတကျော် သတင်းဖြစ်လာ သည်။ ဤလောက၌ အဘယ် လျှို့ဝှက်မှုသည် အောင်မြင်ပါသနည်း။

ထိုစဉ် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ခေတ်က နိုင်ငံအများ၏ တရားဥပဒေ မှာ ခိုးမှု ဟူသည် အသတ်ခံရမည့် အမှုပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူခိုးဒုမ္မာ ဆိုသူတို့က အသတ်ခံရမည့် ဆိုသည်လောက်တော့ မကြောက်။ ထို့ကြောင့် လစ်လျှင် ခိုးသည်။ ကြုံလျှင် တိုက်သည်။ လွတ်လျှင် စားသည်။ မိလျှင်

ခံသည်။ ဤသည်ကား- လူဆိုး၊ လူသွမ်း၊ လူသရမ်းတို့၏ မွေးရာပါဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဓမ္မတာ တခု ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူ့သမိုင်း ခေတ်တလျှောက်တွင် အကျဉ်းထောင်၊ အချုပ်ထောင် မှန် သမျှသည် တမ္ပဒါဠိကတို့လိုဘုရင့်လူသတ်သမားကြီးတွေသတ်၍ပင် မကုန် နိုင်အောင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ရိုးရိုးအသတ်ခံရသည်ထက် ဘီလူးစား ခံရမည် ဆိုသည်ကို တော့ ကြောက်၏။ ဘီလူးဆိုသည်က ကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ဘူးသော်လည်း ဇာတ်ပုံတွင်၊ အရုပ်တွင်၊ စာတွင် မြင်ရကြားရသည်ကပင် အူ၊ အသည်း ယားစရာ ကြောက်စရာကြီး မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်၍ ဘီလူးဘေးကြောင့် မခိုးဝံ့၊ မတိုက်ဝံ့ကြတော့သဖြင့် ဘုရင့် အကျဉ်းထောင်တွင် လူဆိုး၊ လူသွမ်းတို့ နည်းပါးလာသောအခါ ဘုရင့် အတွင်းသားတို့ အကြံအဖန် လုပ်ကြရပြန်တော့သည်။ လုပ်ဟန်ကား- ဥစ္စာထုပ်များကို လူတို့ တွေ့မြင်လောက်သော နေရာများတွင် အမှတ်မဲ့ စွန့်ပစ်ကာ ကောက်ယူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖမ်းဆီး အကျဉ်းသွင်းသော နည်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ယင်းအကြံအဖန်သည်လည်း ကြာကြာမခံလှ။ လူတို့ သိရှိလာ၍ လမ်း၌ ဥစ္စာတွေ့လျှင် ရှေးစိုကိုမျှ မကောက်ဝံ့ကြသော အခါ နောက်ထပ် အကြံအဖန်အတွက် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို အတွင်း သား အမတ်တို့ကို အစည်းအဝေးခေါ်ရလေတော့သည်။ ယင်းအစည်း အဝေးတွင် ဘုရင်က ထုံးစံအတိုင်း သဘာပတိ ဖြစ်သည်။

တယောက်က အကြံပေး တင်ပြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး။ ။ နိုင်ငံတော်မှာ လူအို၊ လူမင်း ဆိုသဟာတွေဟာ ပိုနေတာပါပဲ။ သူတို့ဟာ နိုင်ငံတော်အတွက်၊ လူ့ လောကအတွက် ဘာမှ အသုံးဝင်ကြတော့တာမှတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံတော်က ထောက်ပံ့ ထားရတယ် ဆိုယင် နိုင်ငံတော်မှာ တာဝန်တက်နေရုံပဲ ရှိတယ်။ အိမ်မှာ ကျွေးမွေး ထားရတယ်ဆိုယင်လဲ အဲဒီအိမ်မှာ တာဝန်ကြီးနေတာပဲ။ ဒီတော့ လူအို၊ လူမင်းတွေကို ဘီလူးဆီပို့လျှင် သင့်လျော်ပါလိမ့်မယ်”

တဦးက ထောက်ခံသည်။

“အရှင်မင်းကြီး။ ။ သည်အကြံဟာ အင်မတန် လျော် ကန် လှပါ တယ်။ သူတို့ဟာ ပိုနေရုံသာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးဆိုပြီး နေရာတကာ မှာ အင်မတန် ခြေရှုပ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ ကိစ္စတခုရှိလျှင် မပြီးနိုင် မဆုံး

နိုင် အင်မတန် လေ့ရှည်လေ့ ရှိသူများလဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ မကြာမီ သေရတော့မည့်သူများ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သူတို့ကိုပို့ခြင်းဟာ အသင့် လျော်ဆုံးပါ”

ယင်း အကြံပေးချက် များကြောင့် နံဘေးမှ ဓာတ်သိ နှမ်းဖတ်ချဉ် အမတ်နှစ်ဦးကပြုံးသည်။ ပထမ အကြံပေးသော အမတ်တင် သူနှင့်မတည့် သော ယောက္ခမ မိန်းမအဘွားအိုကြီး ရှိနေ၏။ ထောက်ခံသော အမတ် တင်လည်း သူနှင့်မတည့်သော ယောက္ခမ အဘိုးကြီးရှိနေသည်။ သူတို့က သားမက်အမတ်များပေါ်တွင် နိုင်ချင်သည်။ လေ့ရှည်သည်။ နေရာတကာ စွက်ဖက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အခွင့်သာခိုက်တွင် အဆင်းတန်း အကြံပေးကြ ခြင်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ ပြုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမတ်တို့။ ။ သင်တို့ အကြံသည် သာမန်အားဖြင့် မှန်သယောင်ရှိ သော်လည်း မသင့်နိုး။ မသင့်ဟန်ကား သား မြေး လူငယ် များသည် လူကြီးများကို မြတ်နိုးကြ၏။ ပူဇော်ချီးမြှောက်ကြ၏။ တနှစ်ကြီး တနည်း သာ ဟူသော စကားအရ လူငယ်များကို ဆုံးမ နှိုင်းချိန်နိုင်သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့ အကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါသော် နိုင်ငံ တော်သည် ပို၍ ဆူပူကလေးဖို့ ရှိပေသည်။

“ငါအကြံပြုလိုသည်ကား-ပုခက်တိုင်း ကလေးသူငယ်များကို ပို့ဆောင် စေဖို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကလေးငယ်များသည် မိဘများက သံယောဇဉ် ရှိသည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် ငယ်ရွယ်သေးသောကြောင့် သံယောဇဉ် မကြီး နိုင်သေးပေ။ အချို့ မိဘတို့သည် မိမိတို့ သားသမီးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ အကျွေးအမွေးခက်ခဲမှု ဆင်းရဲကြောင့်လည်းကောင်း၊ အခြားအကြောင်း များကြောင့်လည်းကောင်း လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံတို့သို့ပင် စွန့်ပစ်ကြကုန်၏။ သူတပါးအား ပေးကမ်းလိုက်ကြကုန်၏။

“ငါတို့နိုင်ငံလို မြို့ကြီးများတွင် ဤကိစ္စမျိုးတွေများစွာရှိ၏။ ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ဝေသာလီ စသော မြို့ကြီးများတွင် ဤကိစ္စမျိုးသည် ရိုး၍ပင် နေ၏။ မန်ကျည်းပင်၌ စွန့်ပစ်သူကို စိဉ္ဇမာန ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သရက် ပင်တွင်စွန့်ပစ်သူကို အမ္ပပါလီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြာတောရေအိုင်တွင် စွန့်ပစ်သူကို ပဒုမ္မဒေဝီဟု လည်းကောင်း အမည်တွင်စေသည်ဟု ငါထင် သည်။ အကြီးဆုံးသော သက်သေကား ရာဇဂြိုဟ်မှ ကျော်ကြားလှသော သမားတော်ကြီး ဆရာဇီဝကပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာဇီဝကသည် အမှိုက်ပုံ တွင် စွန့်ပစ်အပ်သူ မဟုတ်ပါလော။

“ထို့ကြောင့် ငါအကြံပြုလိုသည်ကား- မွေးကင်းစ ကလေးသူငယ် တို့ကို မင်းမိန့်ဖြင့်ယူ၍ ပို့ဆောင်ကြဖို့ပင် ဖြစ်သည်”

ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပြုအပ်သော အကြံဖြစ်သောကြောင့် မကန့်ကွက်ခဲ့ကြ။ အခြား အကြံလည်း မရှိတော့သောကြောင့် ကန့်ကွက် ဖို့လည်း မလို။ ဤအတိုင်းပင် အတည် ပြုလိုက် ကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြံပေး ဘုရင် ကိုယ်တိုင် သတိမပြုမိသောအချက်တရပ်ရှိ၏။ ယင်းသည်ကား- သူ့ မိဖုရား ကြီးတင်လည်း ပုခက်တိုင်းအရွယ် သားတော်လေးတယောက် ပေါ်ပေါက် လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤအကြံအစည်ကို အမိန့်ပေးစဉ်က မိဖုရားကြီးတင် ကိုယ်ဝန် အရင့် အမာကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ ယခု ဖွားမြင်ပြီးသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိပေသေး သည်။

ဘုရင်သည် သူ့ သားတော်လေးကို အကြံပေးစဉ် သတိရမိ ရေဦး တော့၊ သူ့ သားကိုတော့ ဘီလူးစာကျေးလှည့် ရောက်လိမ့်မည်ဟု ထည့် တွက်မိဟန်မတူ။ မတွက်မိသည့်အပြင် မိဘတို့မည်သည် သားကြီးဩရဿ တို့ အပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီး ထားတတ်ကြသော မိဘမေတ္တာ အစဉ်အလာအတိုင်း သူ့ သားတော်သည် တနေ့သောအခါတွင် ဘီလူး ရန်ကို နှိမ်နင်းမည့်သူ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ‘အာဠဝက မင်းသား’ ဟူ၍ပင် အမည်ပေးလိုက်သေး၏။

အာဠဝကထံတွင် ရက်အကန့်အသတ် မတောင်းခံသည်ကို ထောက်၍ ဤဘုရင်သည် မစေ့စပ်၊ သတိမရှိသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြီးကွင်းတပ်သော အကြံကို ကိုယ်တိုင်ပင် ပေးခဲ့မိ ပြန်ပေပြီ။ အကြောင်းမူကား- ဘီလူးစာ ကျေးရန်အတွက် သူ့ သား တော်လေး အလှည့်သို့ ရောက်လာခြင်းပေတည်း။

သူ့ အကြံသည် မိခင်တို့ရင်ခွင်မှ ကလေးများကို သူ့ ရဲမက်တို့ ဗလက္ကာရ ပြု၍ ဆွဲခေါ်သောကြောင့် ခေတ္တခဏမျှသာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုနိုင် ပါ၏။ အကြောင်းမူကား- သားငယ် သမီးငယ်ရှိသော မိခင် မိကြီး မှန် သမျှတို့သည် အာဠဝီမှ ထွက်ပြေးသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် “အရှင်မင်းကြီး။ ။ ယနေ့အဖို့ဖြင့် နိုင်ငံတော်တဝန်း၌ အရှင်မင်းကြီး၏ သားငယ်မှတစ်ပါး အခြားကလေးငယ်ဟူ၍ မရှိတော့ပြီ” ဟု အမတ်တို့က လျှောက်ထားသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်အပ်သော

အစီအစဉ် ဖြစ်သောကြောင့် “သို့ဆိုလျှင် ငါ့သားတော်ကိုပင် ပို့ဆောင် ကြပေလော့” ဟုသာ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ရပေတော့သည်။

[၄]

ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ကိစ္စတော် ပေါ်ပေါက်၍ လာပေသည်။ ပေါ်လာ ဟန်ကား = ဘုရားရှင်သည် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်အတိုင်း ထိုနေ့ နံနက်က မဟာ ကရုဏာ သမာပတ်ဖြင့် ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့ကို ဆင်ခြင်လိုက်သော အခါ ဘုရားရှင်၏ ရွှေဉာဏ်တော်အတွင်းသို့ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် နှစ် ယောက် ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ တယောက်မှာ အာဠဝက ဘီလူး ဖြစ်၍၊ နောက်တစ်ဦးမှာ လူပင် ငယ်သော်လည်း ဉာဏ်အခြေခံ မငယ်သော အာဠဝက မင်းသားကလေးပင် ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားရှင်သည် အာဠဝက၏ ကြီးမားလှသော ဒေါသ၊ မာနတို့ အောက်တွင် ဖိ၍ထားအပ်သော ကျွတ်ထိုက်သည့်ဉာဏ်အသွင်ကို မြင်တော် မူသကဲ့သို့၊ နောင်အခါ၌ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်မည့် အာဠဝက မင်းသား ငယ်ကိုလည်း မြင်တော်မူသည်။ ထိုမျှမက အာဠဝက ဘီလူး၏ ပိုင်နက် တွင် ရှိနေသမျှသော အခြေအရံများနှင့် အာဠဝီမှ ရောက်လာကြမည့် မင်းမှုထမ်းတို့၏ ကျွတ်တမ်းကိုလည်း မြင်တော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် အာဠဝက မင်းသားကို ဘီလူးစာ မကျွေးမီဖြစ်သော ညချမ်း အချိန်၌ပင် သီတင်း သုံးတော် မူရာ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်မှ ယူဇနာ သုံးဆယ်မျှ ကွာဝေးသော အာဠဝီပြည်အနီးရှိ အာဠဝကကြီး၏ ဗိမာန်သို့ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကြွရောက်တော်မူလေသည်။

ဤတွင် သာမန် လူသတ္တဝါတို့ အမြင်အားဖြင့် ညောင်ပင်သည်သာ အာဠဝက၏ ဗိမာန် ဖြစ်၍ လူသတ္တဝါတို့ မမြင်ရသော အာဠဝက၏ တန်ခိုးဗိမာန်ကြီးကို ဖော်ပြရန် လို၏။

အာဠဝက၏ တန်ခိုး ဗိမာန် သည်ကား “လူတို့နေရာ ကောင်းစွာ တည်လုပ်အပ်သောမြို့ကဲ့သို့ တံတိုင်း၊ မြို့ရိုး၊ ပြအိုး၊ ပစ္စင်၊ ရင်လျှောက်၊ ရင်တား၊ တံခါး၊ ကျုံး၊ မြောင်းလည်း ရှိ၏။ အပြန်အားဖြင့် ငါးယူဇနာ၊ အစောက်အားဖြင့် သုံးယူဇနာရှိသော ဗိမာန်၏အထက်၌ ကြေးကွန်ရက် တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာတံတင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ လုံခြုံ၏။”

(ဇိနတ္ထ၊ စာ ၅၇၁)

‘ဘီလူးကြီး’ဟူသော ကာရန်ကို လိုက်၍ စာဆိုတို့က ‘တဦးတည်း’ဟု စပ်ဆိုကြသော်လည်း သူ့တွင် ဗိမာန်စောင့် ဘီလူးများစွာရှိ၍ အခြေအရံ မောင်းမငယ် ဘီလူးမ ရွယ်ပျိုတို့ အမြောက်အမြားရှိသည်။ ထူးခြားချက်ကား = အာဠာဝကဘီလူးသည်သာ ကြီးမားသောတန်ခိုး၊ ကြီးထွားသော အစွမ်းကြောင့် မာန်တင်းသူဖြစ်၍၊ အာဠာဝက ဗိမာန်မှ အခြံအရံများသည်ကား ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလေးစားသူများဖြစ်ကြပေသည်။

ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူချိန်၌ အာဠာဝကသည် သူ့ ဗိမာန်တွင် မရှိ။ ‘ဒေဝတာသန္နိပါတ’ခေါ် တန်ခိုးကြီးနတ်တို့ စည်းဝေးပွဲသို့ တက်ရောက်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အာဠာဝက၏ ဗိမာန် တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့်ဖြစ်သော ဂဒြဘ ဘီလူးက ဘုရားရှင်အား ဆီးကြိုရိုခိုးသည်။

ဂဒြဘဘီလူးက “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ညဉ့်အချိန်မတော်၌ ကြွလာတော်မူပါသနည်း” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဂဒြဘ။ ။ အချိန်မတော် ရောက်လာရသည် မှန်၏။ သင့်တာဝန် မကြီးခဲ့သော် ဤဗိမာန်၌ တညဉ့်မျှ ငါတည်းခိုသိတင်းသုံးလိုပါသည်”

“အရှင်မြတ်။ ။ ကျွန်ုပ်ကား ဝန်မလေးပါ။ သို့ရာတွင် ဤဗိမာန် ပိုင်ရှင် အာဠာဝကဘီလူးသည်ကား အထူးသဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသူ ဖြစ်ပါ၏။ မိဘ၊ ဆရာကိုမျှ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်းပြုသူမဟုတ်ပါ။ ရတနာ သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိသူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤ ဗိမာန်၌ အရှင်မြတ် တည်းခိုဖို့ရန် တပည့်တော် မနှစ်သက်ပါ”

“ဂဒြဘ။ ။ အာဠာဝက၏ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျမှုကို ငါ သိပါ၏။ ငါ့ အဖို့ အရေးမကြီးပါ။ သို့ဖြစ်၍ သင် ခွင့်ပြုခဲ့သော် တညဉ့် တည်းခိုလိုပါ၏”

“အရှင်မြတ်။ ။ တပည့်တော် ထပ်၍ လျှောက်ပါမည်။ အာဠာဝက သည်ကား သူ့ နေရာသို့ ရောက်လာသူ၏ စိတ်နှလုံးကို ဖောက်ပြန်အောင် လည်း ပြုနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ခြေကို ကိုင်၍ အဝေးသို့ ပစ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရတနာ သုံးပါးကိုလည်း လားလားမျှ ကြည်ညိုတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤဗိမာန်တွင်မတည်းခိုရန် ထပ်မံလျှောက်ထားပါသည်”

“ဂဗြဘ။ ။ ဤကိစ္စများအတွက် ငါ့တာဝန် ရှိပါစေ။ သင်ကသာ တည်းခိုခွင့် ပြုပါဘိ”

“အရှင်မြတ်။ ။ အရှင်ကံကြည်ညိုသော တပည့်တော်အဖို့ ခွင့်ပြုရန် အဘယ်ပုံ ဝန်လေးပါအံ့နည်း။ သို့သော် တပည့်တော်မှာ တံခါးစောင့် မျှသာ ဖြစ်၍ တာဝန်ရှိပါသည်။ ဤအတိုင်း ခွင့်မပြုဝံ့ပါ။ သို့ပါ၍ အရှင်မြတ်တည်းခိုရန် အာဇ္ဇာဝကထံ သွားရောက် ခွင့်တောင်းပါရစေဦး”

“ကောင်းပြီ၊ ခွင့်တောင်းချေလော့။ သို့သော် သင်သွားခိုက် ဗိမာန် တွင်းသို့ ငါ ဝင်ရောက်ထိုင်နေမည်”

ဂဗြဘ ထွက်သွား၏။ ဘုရားရှင်သည် ဗိမာန်တွင်းသို့ ဝင်ကာ အမြင့် ဆုံးသော နေရာ၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင် အား ကြည်ညိုပြီးသော အာဇ္ဇာပက၏ မောင်းမမိဿံ အခြေအရံ ဘီလူးမ တို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ဝိုင်းရံရှိခိုးလာကြ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က မောင်းမမိဿံတို့အား “သင်တို့သည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ထူးကြောင့် ထူးမြတ်သော နတ်တို့၏စည်းစိမ်ကို ရကြသည် မှန် ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတပါးအား ငြူစူမှု၊ ဝန်တိုမှု၊ ချုပ်ချယ်ထိပါးမှု တရားဆိုးတို့ကြောင့် ဘီလူးဘဝသို့ ရောက်နေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် သည့်ထက် ကြီးမြတ်သောဘဝကို ရရှိကြအောင် ဣဿမစ္ဆရိယ အာဇာတ တရားဆိုးတို့ကို ပယ်ချိုး ကျင့်ဆောင်ကြကုန်” စသည်ဖြင့် သင့်တင့်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ဂဗြဘသည် ဒေဝတာသန္နိပါတ်၌ ရှိသည့် အာဇ္ဇာပက၏ အထံသို့ အရှင် ဗိမာန် အတွင်းသို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်၍ သီတင်းသုံးနေပါကြောင်း လျှောက်တင်သောအခါ “ဂဗြဘ။ ။ ငါ့ကဲ့သို့သောသူ၏ ဗိမာန်အတွင်း သို့ ဘုရားရှင် ဆိုသူက မရွံရှား မရိုမသေ ဝင်၍ နေသည် ဆိုသည်မှာ အံ့ဖွယ်ပါတကား။ ကောင်းပြီ၊ သင် အသာကြည့်၍သာနေ။ သန္နိပါတ် ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ငါလာခဲ့မည်။ ငါ့အကြောင်းကို သင်း သိစေရမည်” ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဤအတွင်း ကြားဖြတ်ကိစ္စတရပ် ပေ၂ပေါက်၍လာ၏။ ဟာဟန်ကား ယင်း ဒေဝတာသန္နိပါတ်သို့ပင် သွားရောက်ရန် ဖြစ်သော တန်ခိုးကြီး အရှင်သာတာဂီရိနှင့် ဟေမဝတ နတ်နှစ်ပါးတို့သည် သူတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ် လာ အတိုင်းပင် အာဇ္ဇာပက၏ဗိမာန်အထက်ဖြစ်သော ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်

ကြွလာကြသောအခါ အာဠဝက၏ဗိမာန် အပေါ်လမ်းသို့ အရောက်တွင် ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အခါတိုင်းလို မကျော်လွှားနိုင်ပဲ ဗိမာန် ယာဉ်နှင့်တကွ မြေပြင်သို့ ကျရောက်လာကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အကြောင်း ရင်းကို စူးစမ်းသောအခါ အာဠဝက ဗိမာန်တွင် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံး တော်မူလျက် ရှိကြောင်း သိရ၍ ဝင်ရောက် ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် ဒေဝတာသန္နိပါတ်သို့ သွားခိုက် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန် ထွက်သွား ကြသည်။

ယင်းသာတာဂီရိနှင့် ဟေမဝတတို့ ဟူသည်ကား- ဘုရားရှင် ဘုရား ဖြစ်တော်မူစ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော်မူစဉ်ကပင် သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့် ကျော်ကြားသော တန်ခိုးကြီး နတ်များပင် ဖြစ် ပေ၏။ ကျော်ကြားဟန်ကား ဓမ္မစကြာတရားပွဲတော်အပြီးတွင် ဟေမဝတ နတ်သားက လျှောက်ထားသောကြောင့် တရားသီးခြား ဟောကြားတော် မူရာတွင် ဟေမဝတ သုတ္တန်အဖြစ် ဆက်လက်ထင်ရှားသော နတ်များဖြစ် လာကြပေသည်။

သုတို့အဖို့ ဒေဝတာသန္နိပါတ်သို့ အသွား၊ ဘုရားရှင်နှင့် အာဠဝက ဗိမာန်တွင် ကံကောင်း ဘုန်းထူး ဖူးတွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ကြ သည်။ သုတို့အဖို့ ဘုရားရှင်သည် အာဠဝက တမင်မသွားရပဲ သူ့ဗိမာန် သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးနေသည်ကို အာဠဝကအား အခွင့်ထူး ရသူဟု မြင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒေဝတာသန္နိပါတ်သို့ အရောက်တွင် “အာဠဝက။ ။ သင့်ဗိမာန်အတွင်း၌ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေသည်ကို ငါတို့ ဖူးတွေ့ခဲ့ရ ပေသည်။ သင့်အဖို့ အရတော်လေစွ” ဟု သတင်းကောင်း ဖြစ်လေမည် လားဟု အာဠဝကအား ပြောကြားသတင်းပို့သောအခါ သုတို့အထင်နှင့် အမြင်မှာ တခြားစီ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အကြောင်းမူကား- သုတို့ သတင်းစကားကြောင့် အာဠဝက မျက်နှာ ထားမရွှင် ခါးချဉ်သော ဒေါသစိတ်ကြွ၍ ပူလှသော အိုးကင်း၌ ချအပ် သော ဆားကဲ့သို့ အမျက်အားဖြင့် ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် မရည်မငံ ငါ့ဗိမာန် တွင်ဝင်၍နေသော သတင်းကို ငါကြားပြီး ဖြစ်သည်။ ဘုရား ဆိုသူသည် အဘယ်နည်း။ ငါ့အကြောင်းကို သိစေရမည်ဟု ဒေါသဖြင့် ကြိမ်းဝါး လိုက်သည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ အကောင်းလိုပါလျက် အဆိုး ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသော ဟေမဝတက “အချင်းအာဠဝက။ ။ ငါတို့ဘုရားဟူသည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ တို့ တောင်းပန်မှုကြောင့် ပဋိသန္ဓေယူတော်မူစဉ်၊ ဖွားတော်မူစဉ်၊ တော ထွက်တော်မူစဉ်၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ်၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော် မူစဉ်ခိုက်တို့၌ သောင်းတိုက်စကြဝဠာ ကမ္ဘာမြေကြီးတခုလုံးတုန်ဟည်းခဲ့ ရသူဖြစ်သည်။ သင် မသိလေသလော” ဟု မေးမြန်းပြောကြားလိုက်သော အခါ ဒေါသကုမ္မာရဖြစ်သော အာဠဝကအဖို့ သိပါလျက်နှင့်ပင် “ဘယ် အကြောင်းမျှ ငါမသိ” ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

“ကောင်ပြီ အာဠဝက။ ။ သင် သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ဘုရားရှင်နှင့် သင် ဟူသည်ကား ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် မြေခွေးအို၊ ဂဠုန်မင်းနှင့် ကျီးကန်းကဲ့သို့ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ကွာခြားသူများ ဖြစ် ကြောင်း ငါတို့ပြောလိုက်မည်။ သင့်အစွမ်း၊ သင့်ဒေါသဟူသည် ဘုရား ရှင်အဖို့ အဘယ်မူစအံ့နည်း” ဟု ဖိနှိမ်၍ ပြောလိုက်သည်။

အာဠဝက အဖို့ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုး တော် ကို မသိ သောကြောင့် မကြောက်တတ် သေးသော်လည်း သာတာဂီရိနှင့် ဟေမဝတတို့မှာကား သူ့ ထက်တန်ခိုးကြီးသူများဖြစ်၍ ကြောက်သောကြောင့် ခုန်းတုံ့မလှယ်ဝံ့ပဲ ခတ်မခိတ် နေလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ ဒေါသမှာ ဘုရားရှင် အပေါ်၌ နဂိုက ကြီးနေသည့် အပေါ်တွင် ဟေမဝတတို့က နှိုးဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် ပို၍ကြီးမားလာသည်။ ထို့ကြောင့် အစည်း အဝေးမှပင် ရုတ်ခြည်း ထပြန်ကာ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် “ငါ-အာဠဝကဟေ့” ဟူ၍ အော်လိုက်သော အသံမှာ ကြီးမား ကျယ် လောင်လှသောကြောင့် စာဝင်၊ ပေဝင်၊ သမိုင်းဝင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ စာဆိုအရ ယင်းအသံသည် ဇမ္ဗူဒိပ်တခုလုံးကို လှမ်းဖုံး၍ သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား- ရန်ပြုမည့် နွားသည် ဦးချိုသွေးသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ လက်ဝှေ့ထိုးတော့မည့် ယောက်ျားသည် ပုံမဝင်မီ လက်ဝှေ့ရေး ပြသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်သို့ ဦးတည်မတိုက်ခိုက်မီ သူ့တန်ခိုး လက်ဝှေ့ရေးနည်းမျိုးစုံကို ပြလေတော့သည်။

ပြဟန်ကား- ဟိမဝန္တာအနီးမှ ကေလာသဘတောင်ထိပ်ကို ဖနောင် ဖြင့် ပေါက်သောကြောင့် တောင်သား ကျောက်မြေတို့ လွင့်စင်ပုံကျကုန်

သည်။ လေကြီး မိုးကြီး တိုက်ခတ်စေသည်။ အဆောက်အအုံ တောအုပ် တို့ကို တရုတ်ရုတ်တသဲသဲ လှုပ်ရှား ပျက်စီးစေသည်။ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း အိုင်တို့တွင် လှိုင်းတံပိုးတို့ ထစေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ သူ့ဗိမာန်အနီး သို့ ရောက်လာကာ ဘုရားရှင်အား တိုက်ခိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ပုံပွား-ရှေးဦးစွာ ဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးဖြင့် ပစ်သည်။ တန်ခိုးကြီးလှ သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးလက်နက်သည် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်သို့ ခြေသုတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ စုပုံ၍ကျ၏။ ဒေါသကြီးလှသောကြောင့် မိမိဗိမာန်နှင့် အခြေအရံတို့ပါ ပျက်လိုပျက် သေလိုသေ၊ ဘုရားရှင်ကို ထိမှန်လျှင် ပြီးကရောဟု ထန်းလုံး တောင်းလုံးပမာဏရှိသော သံတုန်းသံခဲမိုးတို့ကို ရွာစေသည်။ ဘုရားရှင်ကို မဆိုထားဘိ၊ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးသော သူ့ဗိမာန်ကိုပင် နှင်းပေါက်မျှ မထိ။ မိုးကြီးလက်နက် လောင်မီးစက်ကဲ့သို့သော မီးတောက်မီးလျှံ ပြင်း ထန်သော အရှိန်အဟုန်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကို ပစ်ပေါက်သည်။ ပိုးမြည်းမြူး ခန့်မျှ မရောက်လာ။ သို့နှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်း ညဉ့်လယ်ပိုင်း တချိန်လုံး စွမ်း အားရှိသမျှ စိတ်ကူးရသမျှတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ခိုက် လေသမျှ လက်နက်များသည် ဘုရားရှင်နှင့် ဝန်းကျင်သို့ မြူမှုန်လောက်မျှ ရောက် မလာ။

အဘယ်မျှ တန်ခိုးကြီးသည်ဆိုစေ၊ ပျက်စီးတတ်သော ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ဝ ပိုင်ရှင်သာဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တညလုံး စိတ်အား၊ လူအား စိုက်၍ တိုက် ခိုက် ရသောကြောင့် လည်းကောင်း အာဠဝက မောပြီ။ တိုက်ခိုက်ရန် အကြံလည်း ကုန်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အရှုံးမပေးသော်လည်း လက်လျှော့ချင်လာပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဤမျှတိုက်ခိုက်ပါလျက် ဘုရားရှင် ဆိုသူအား မထိခိုက် လေသည်ကား အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဟု စဉ်းစားကွက် ဝင်လာရသည်။ ထိုအခါ ဆိုးချင်၍သာဆိုးနေရသည်။ အတေးအကြံ အခြေခံရှိသူဖြစ်သော ကြောင့် စဉ်းစား မိလဒသည်ကား ဤရဟန်းသည် မေတ္တာနှင့် နေသူ ဖြစ်၍ မေတ္တာတန်ခိုးကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထို့ကြောင့်သူ့ မေတ္တာ ဓာတ်ကို ပျက်အောင်လုပ်နိုင်လျှင် ဤရဟန်းကို နိုင်ရမည်ဟု အတေးဝင် လာသည်။

ထို့ကြောင့် “အဘယ်ရဟန်း။ ။ အသင်သည် ရဟန်း ဖြစ်ပါလျက် ငါ ခွင့်မပြုသော ငါ့ ပိုင်နက်အတွင်းသို့ အဘယ်ကြောင့် ချဉ်းနင်းဝင် ရောက်လျက်ရှိပါသနည်း။ ဝင်ရောက်ရုံမျှမက ရဟန်းတို့နှင့် မလျော်သော

ငါ့ မောင်းမမိသံတို့ဖြင့် သင်ပျော်ပိုက် ဇိမ်ခံလျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။ ငါ့ ပိုင်နက်တွင်းမှ ယခုပင်ထွက်လော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က အာဠဝက၏ မေးခွန်းတခုတည်းမျှသော စကားဖြင့်ပင် ဗိမာန်အပြင်သို့ ထွက်ပေးလိုက်သောအခါ အာဠဝက အံ့အားသင့်သွားသည်။ အကြောင်းသော်ကား- ဘုရားရှင် ဗိမာန်ပြင်သို့ထွက်ရန် အတွက် မိမိအဖို့ တညဉ့်လုံး ပင်ပန်းတကြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ ယခုသော် ထွက်စေလိုလျှင် တခွန်းတည်းမျှဖြင့် ထွက်ပါတကားဟု အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဤရဟန်းသည် အကြံတမျိုးဖြင့် ထွက်သလော။ လိုက်လျောသဖြင့် ထွက်သလော မသိနိုင်သေး။ ရဟန်းကို နိုင်ရန်အတွက် သူ့ မေတ္တာဓာတ်ပျက်ပြားရန်လည်း လိုပေသေး၏။ ထို့ကြောင့် သြဇာအရှင်၊ တန်ခိုးရှင် ပုံစံဖြင့် “သင်ရဟန်း၊ ဗိမာန်သို့ဝင်ဦးလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သောအခါ ဘုရားရှင်က အလွယ်ပင် ဝင်တော်မူလိုက်သည်။

ယင်းသို့ မခံချင်လာအောင်ပြုလုပ်သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်တွင် အသွင်အမူပျက်သည့် ပုံဟန်ကို အနည်းငယ်မျှ မတွေ့ရ။ ကြည်လင်လျက် ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် နောက်တဖန် ဝင်စေထွက်စေ နှစ်ကြိမ်တိုင် ခိုင်းပြန်သည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း အာဠဝကစကားအတိုင်းပင် လိုက်လျောတော်မူ၏။

လိုက်လျောတော်မူသည်မှာကား- ကလေးကို အငိုတိတ်အောင် မိဘတို့ကချော့သောနည်း၊ မုန့်ပဲသွားရေစာ ပေးသော နည်းကဲ့သို့ ဒေါသ၊ မာနကြီးလွန်းလှသော ဘီလူးအား ပျော့ပျောင်းလာစေရန်အတွက် အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးကာ မေတ္တာတော်နည်းပေတည်း။

ထို့ကြောင့် အာဠဝကအဖို့ ယခုမှပင် ဘုရားရှင်ကို နိုင်သော နည်းကို ရရှိကာ ဟုတ်လှပေပြီ။ ဤရဟန်းကို နိုင်နိုင်သောနည်းမှာ လွယ်ကူလှပေ၏။ ဤတကြိမ်အထွက်တွင်ဖြင့် ရဟန်း၏ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်မြှောက်ကာ တောင်အောက်သို့ပစ်ချရန်သာရှိတော့သည်ဟု တွေး၍ “ရဟန်း။ ။ ထွက်ဦးလော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သောအခါ ဘုရားရှင်က ထွက်မလာတော့ပေ။

“အသို့နည်းရဟန်း။ ။ ယခင်က နှစ်ကြိမ်တိုင် ထွက်ခဲ့ ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါလျက် ယခုအကြိမ်တွင်မူ အဘယ့်ကြောင့် မထွက်သနည်း”

“အာဠဝက။ ။ယခုတကြိမ် ထွက်ခဲ့ပါသော် ငါ့ကို ကိုင်မြှောက်၍ တောင်အောက်သို့ပစ်ချရန် သင့်ကြံစည်သည်မဟုတ်သလော” ဟု မိန့်ကြား လိုက်သောကြောင့်၊ ဤရဟန်းကား- သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ် ငါ့စိတ်အကြံ ကိုပင် သိသူပါတကားဟု အံ့အားသင့်ရပြန်၏။

သို့ဆိုလျှင် ဤရဟန်းကို နိုင်၊ နိုင်ဖို့ရန်မှာ တနည်းသာ ရှိပေတော့၏ဟု အာဠဝကစိတ်ကူးပေါ်၍လာသည်။ ယင်းနည်းဟူသည်ကား ပုစ္ဆာမေးခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ လိုက်လျောသော အပြုအမူကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော် အပေါ်တွင် အံ့အားသင့်စွာ တွေ့မြင်ရသော ကြောင့် လည်းကောင်း အာဠဝက၏ သဘောထား မှာလည်း အတန် များများပင် ပျော့ပျောင်းခဲ့လေပြီ။

အကြောင်းမူကား- ဤလောက၌ အဆင့်တူ သဘောတူ သူတို့သည် သဟဇာတ ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ တန်ခိုးအရှင်ကို တန်ခိုးရှင်က လေးစားစိတ် ပေါ်လာသည်။ သူတပါး၏ စိတ်ကိုပင် သိနိုင်သော ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုး တော်မှာ အာဠဝကတို့လို အကြမ်းသမား တန်ခိုးရှင်တို့အဖို့ လေးစား ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

[၅]

ဆိုးခွင့် အထုံ များခဲ့၍သာ ဆိုးနေရ သော်လည်း အာဠဝက သည် ကား ဘဝ ဇာတိအားဖြင့် ရေခံ၊ မြေခံ ကောင်းခဲ့သူပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်း သော်ကား- သူ့ မိဘများသည် ဘီလူးများပင်ဖြစ်သော်လည်း အတူး ရှင်၊ တရားရှင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။ ကဿပဘုရား လက်ထက်တော် တွင် သူ့ မိဘများသည် တရားနာခဲ့ရသူများဖြစ်ရုံမက တရားကိုသင်ကြား ကျက်မှတ်ထားခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုတရားဟူသည် သတ္တဝါတို့၏ ခံယူဖွယ်ရာ အနှစ်သာရပိုင်းနှင့် စပ် လျဉ်း၍ အမေးဂါထာနှစ်ပုဒ်နှင့် အဖြေဂါထာ နှစ်ပုဒ်တို့ ပါဝင်ခဲ့သော တရားတော်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ ယင်း ဂါထာများကို သူတို့သား အာဠဝကအား သိကြားလိမ္မာစေလိုသောကြောင့် ငယ်စဉ်ကပင် အလွတ် ရအောင် သင်ကြား၍ ပေးထားခဲ့လေသည်။

ဤသည်ကား- သူ့မိဘနှစ်ပါး၏ ထူးခြားသော အမေ့အနှစ် ဖြစ်ပေ၏။ ယင်းအမေ့အနှစ်ကို အာဠဝက အထူးလေးစားသည်။ မကြာခဏ ရှုတ်ဆိုသည်။ ရှုတ်ဆို၍ မိဘများ၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကို သတိရသည်။

သို့ရာတွင် ဘီလူးမျိုးပီပီပင် တဘက်တွင်ပါရှိလာသော ဒေါသစရိုက် အထုံ၊ အဟုန်ကြီးမားမှုကြောင့် ယင်းဂါထာများတို့ မေ့သယောင်ဖြစ်လာသည်။ ကြာသော် မေ့သည်ထက် မေ့တော့မည်ကြောင့် ယင်းဂါထာများကို မမေ့နိုင်အောင် သူ့ဗိမာန် ခါးပန်းတွင် ကမ္ပည်းထိုး ရေးမှတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် တဝက်တပျက် မေ့လေပြီကြောင့် အမေး ပုစ္ဆာနှစ်ဂါထာကိုသာ ရေးမှတ်နိုင်၍ အဖြေဂါထာ များကိုကား မရေးမှတ်နိုင်တော့ပေ။

ဤသည်ကား- အာဠဝကအဖို့ မိဘများ၏ ထူးခြားသော အမေ့အနှစ် အပေါ်တွင် တဘက်သတ် ရှိနေခဲ့ရသော တောင့်တမှု ဘဝ လိုလားချက် တရပ်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဗိမာန်သို့ ရံဖန် တန်ခိုးရှင်၊ ဈာန်ရှင် ရသေ့ရဟန်းတို့ အခွင့်ကြုံ၍ ရောက်လာခဲ့ပါသော် ဤပုစ္ဆာ၏ အဖြေများကို မေးသည်။ ဖြေနိုင်လျှင် ပူဇော်မည်။ မဖြေနိုင်လျှင် ရသေ့ရဟန်း ဖြစ်ပါလျက် ညံ့ရာသော်ကောဟု နှိပ်စက်မည်။ ယနေ့အထိမူကား ဖြေနိုင်မည့်သူ မပေါ်လာသေး။ နှိပ်စက်၍ အလွတ်ခံရသည်ချည့် ဖြစ်သည်။

ယခု ဤရဟန်း ရောက်လာပြန်ပေပြီ။ ငါ့စိတ် အကြံကိုပင် သိသော တန်ခိုးရှင် ရဟန်းဖြစ်၏။ ဟေမဝတ နတ်ကြီးတို့ကမူ လောကသုံးပါးတွင် အတုမရှိသော ဘုရားဟုပင် အဆိုရှိသည်။ ဤရဟန်း ဖြေနိုင်မည်လော။

ဖြေနိုင်သော် ဤရဟန်းနှင့် ရန်စစ် ပြေငြိမ်းမည်။ မဖြေနိုင်ခဲ့သော် နှိပ်စက်ရပေဦးမည်။ ရဟန်းဖြစ်ပါလျက်၊ ဘုရားဟုပင်ဆိုပါလျက် မဖြေနိုင်၊ မထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သော် ညံ့ဖျင်းရန်လေကော ဟု အရှက်ကွဲအောင် စွပ်စွဲမည်။ ဤသည်ကား ဒေါသတုံး၊ ဒေါသကောင်သက်သက် အဖြစ်မှ ဘုရားရှင်၏ တရားပရိယာယ်ကြောင့် သဘောထား နိမ့်ကျ ပျော့ပျောင်းလာသော အာဠဝက၏ အတွေးနှင့် အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့သော အတွေးဖြင့် မေးတော့မည်ဟု ကြံလိုက်စဉ်မှာပင် ဘုရားရှင်က “အချင်း အာဠဝက။ ။ သင့်အခက်၊ သင့်ပုစ္ဆာကို ငါ့အား မေးနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခင် သင် တွေ့ဘူးခဲ့သော ရသေ့ရဟန်းများကဲ့သို့ သင် နှိပ်စက်နိုင်မည့်သူကား မဟုတ်ပေ။ မေးလိုရာ မေးပေတော့” ဟု မိမိအတွေးကို သိနေပြန်သဖြင့် ပို၍ ပျော့ပျောင်းသွားရသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ မေးပါတော့မည် ရှင်ရဟန်း”

အာဠဝကလေသံ ပျော့ပျောင်းလာပေပြီ။ ‘ရဟန်း’ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ရာမှ ‘ရှင်ရဟန်း’ဟု ရှိသေ လေးစားသံကလေး ပါလာပေပြီ။

“(၁) လောကသုံးပါး၌ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဟူသမျှတို့၏ မြတ်လှ ဥစ္စာ ရတနာဟူသည်ကား အဘယ်ပါနည်း။ (၂) လေ့ကျက်မှုတကာတွင် အဘယ်မည်သော အလေ့အကျက်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်ပါသနည်း။ (၃) အရသာတို့တွင် အဘယ်အရသာကို သာလွန် ကောင်းမြတ်သည်ဟု ဆိုအပ်ပါသနည်း။ (၄) အသက်မွေးမှုတကာတို့တွင် အဘယ်မည်သော အသက်မွေးမှုကို မြတ်သည်ဟုဆိုအပ်ပါသနည်း”

ဘုရားက အာဠဝကမေးအပ်သော ပုစ္ဆာလေးရပ်ကို ကဿပဘုရားရှင် ဖြေဆိုတော်မူသောနည်း၊ အာဠဝက ငယ်စဉ်က သင်အံ့ရရှိထားခဲ့သော ဝါကျအတိုင်းပင် ဖြေဆိုတော်မူသည်။

“အာဠဝက။ ။(၁) ဤလူ့ရွာလောက၌ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည် များစွာ သတ္တဝါတို့၏ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်၌ စုပ်စုပ်သက်ဝင် ခင်မင် ကြည်ညိုခြင်းသည် လောကုတ္တရာ မြတ်ချမ်းသာကို လွန်စွာပေးတတ် အလွန်မြတ်သော သစ္စာပေတည်း။ (၂) ကောင်းမွန်လှစွာ လေ့လာ ကျင့်သုံးအပ်သော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးသည် လူ့ပြည်နတ်ရွာ နိရောဓ တည်းဟူသော ချမ်းသာသုံးပါးကို မမှားပိုင်ပိုင် ရွက်ဆောင်နိုင် ပေ၏။ (၃) မှန်ကန်ဖြောင့်မတ် မချွတ်အပ်သော သစ္စာစကားသည် ချိုချစ်စပ်ဖန် ခါးငန့်ခြောက်ဖြာ အရသာတကာတို့ထက် အလွန်ကောင်း မြတ်လှသော အရသာမည်၏။ (၄) အသက်မွေးမှုတကာတို့တွင် ပညာဖြင့် အသက်မွေးခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးပေတည်း”

“အရှင်မြတ်ဘုရား”

အာဠဝက၏လေသံ နူးညံ့သည်ထက် နူးညံ့ ပြောင်းလဲလာပြီ ဖြစ်၏။ ခက်ထရော်တင်းမာသော ကိုယ်ဟန်တို့လည်း ပျော့ပျောင်းသောအသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာသည်။ မတ်ထောင်သော ဦးခေါင်းသည်ပင် ဦးမညွတ် သေးရုံ တမယ်မျှ ယိမ်းငိုက်လာပြီ ဖြစ်၏။

“တပည့်တော် မေ့လျော့နေသည့် ဂါထာ အဖြေနှစ်ပုဒ် ကျန်ပါသေး သည်။ ဖြေကြားတော်မူပါဦးဘုရား။ (၁) အဘယ်သို့သော အကြောင်း အရာဖြင့် သံသရာ တည်းဟူသော ဩဇာကို ကူးမြောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။

(၂)အဘယ်သို့သော တရားအားဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲတည်းဟူသောသမုဒ္ဒရာကို ကောင်းစွာ လွန်မြောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။ (၃)အဘယ်သို့သောအကြောင်း ဖြင့် ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကောင်းစွာ လွတ်ပါမည်နည်း။ (၄)အဘယ် ရေအေးဖြင့် ကိလေသာ တည်းဟူသော အညစ်အကြေးကို ဆေးကြော သုတ်သင်၍ စင်ကြယ်ပါမည်နည်း။”

“အာဠဝက။ ။သတိဖြင့် အလေးထား၍ ကောင်းစွာနာကြားလေ လော့။ (၁)သံသရာတည်းဟူသော သြဿကို သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကူးမြောက် နိုင်ပေ၏။ (၂)ကုသိုလ်ပြုစု ကောင်းမှုပျော်မွေ့ မမေ့မလျော့ခြင်း တည်း ဟူသော အပ္ပမာဒ တရားဖြင့် သမုဒ္ဒရာ ပမာထက်ကဲ ဝဋ်ဆင်းရဲကို လွန် မြောက်နိုင်ပေ၏။ (၃)ပါရမီဆယ်ပါး တရားဝီရိယ မြတ်ဓမ္မ၌ နိစ္စကြီး ကုတ် အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဇာတိဇရာ ဗျာဓိမရဏ စသည်သောင်းသောင်း ဆင်းရဲအပေါင်းကို လွန်စေနိုင်၏။ (၄)ဝိပဿနာ ပညာဆယ်ပါး ဉာဏ် တရားဖြင့် ကိလေသာမြူမှူး အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်နိုင် ပေ၏။”

ဤအဖြေ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ကား သတိထား၍ ကောင်းစွာ နာကြားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးဘဝ ပါရမီနှင့် ငယ်စဉ်က သင်အံ့စဉ်းစား ပွားများလေ့ထုံခဲ့သော ဓာတ်ခံတို့က နိုးကြားလာပြီ ဖြစ် သောကြောင့်လည်းကောင်း အာဠဝကအဖို့ ယုံမှားခြင်းမျိုးစုံတို့ ကင်း ကွာလျက် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့တိုင် ရောက်ပြီ ဖြစ်သတည်း။

ဘုရားရှင်၏ခြေတော်ကိုပင်ကိုင်၍ အကြိမ်ကြိမ်ဦးနှိမ်ရိုခိုးသည်။ မှားခဲ့ မိသည့် အကြောင်းများကို သည်းခံတော်မူပါရန် တောင်းပန် လျှောက် ထားသည်။ ဘဝကံ အားပေး၍ ဘီလူးဘဝတွင် ဖြစ်လာရသော အစွယ် ကြီးများကိုပင် ရှက်နိုးယောင်ဖြင့် မိမိ၏ မလှသောအဆင်း မကင်းသော အစွယ်ကြီးများကို ဘုရားရှင် မမြင်ရအောင် ဦးခေါင်းလျှိုးသည်။

အမှောင်ဘဝမှ လင်းမည့် လင်းတော့လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သည်အထိ ဉာဏ်ရောင်ထက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မဂ်ဖိုလ်၏အဆုံး ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သူ မဟုတ်သေးရကား ဘုရားရှင် ဖြေကြားတော်မူအပ် သော နောက်ဆုံးအဖြေ ‘ပညာယ ပရိသုဇ္ဈတိ ဝိပဿနာပညာဆယ်ပါး ဉာဏ်တရား ဆိုသည်၌ မိမိဉာဏ် မမီသောကြောင့် “ဘုန်းတော်သခင် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ဆက်လက်၍ လျှောက်ထားမေးမြန်းခွင့် ပြုတော်မူ

ပါဠိတရား။ (၁)အဘယ်သို့သော အကြောင်းအားဖြင့် ထူးခြားသော ပညာကို ရရာပါသနည်း။ (၂)အဘယ်အရေးဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း သစ္စာကိုရရာပါသနည်း။ (၃)အဘယ်သဘောဖြင့် ကောင်းသောသတင်း ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်နိုင်ပါသနည်း။ (၄) မိတ်ဆွေကောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုအပ်ပါသနည်း။ (၅) မျက်မှောက်ဘဝ ဤလောကမှ တမလွန်ဘဝ သွားပျံသော အခါဝယ် အဘယ်အမှုမျိုးဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းရာပါသနည်းတရား”

“ချစ်သား အာဠဝက”

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ‘အချင်းအာဠဝက’၊ ‘အို-အာဠဝက’ စသည်ဖြင့် ရိုးရိုးသားသား ခေါ်ခဲ့လေရာမှ ‘ချစ်သား အာဠဝက’ ဟူ၍ ရင်းနှီးသော အခေါ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ မှန်လှပေ၏။ အာဠဝကသည် အရိယာဇာတ်ဝင်၊ မိမိ၏အနှယ်ဝင် ဖြစ်လာပေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းများကို ‘ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့’ဟူ၍ ခေါ်သလို ‘ချစ်သားအာဠဝက’ဟု ခေါ်လိုက်ရပေသည်။

“(၁) ဝိပဿနာ ပညာဆယ်ပါး ဉာဏ်တရားကို ရရာသည်ကား - ဘုရားရှင်၊ သာဝကတို့သည် ဟောပြုအပ်သော နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော တရားကို ယုံမှားမရှိ အတိပသန္ဓသဒ္ဓါဖြင့် ‘လွန်စွာ ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ နှစ်နှစ်သက်သက် စုံမက်မြတ်နိုးစွာ မှတ်နာကျင့်ဆောင် လေ့ ရှိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့သောသတိ ရှိခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ စုံစမ်း တိုင်းထွာ စာနာ ကြံစည်လေ့ ရှိခြင်းသည် လည်းကောင်း = ဤအကြောင်းသုံးပါးဖြင့် ထူးပြားသောပညာကို ရရာ တိသည်။

“(၂) သင့်တင့်ကောင်းမြတ်သောအခါ၌ ကောင်းမြတ်သောမိတ်ဆွေ နှင့် ပေါင်းလျက် ကောင်းမြတ်သောအမှုကို ဂရုဓမ္မလုံ့ လပြုလေ့ရှိသော သူသည် လောကီဥစ္စာ၊ လောကုတ္တရာဥစ္စာ ဤ နှစ်ဖြာကို မျှရာသော အကြောင်း ဖြစ်ပေ၏။

“(၃) ရှေ့ဆိုနောက်ပျက် ယွင်းကွက်မရှိ ပကတိ ဟုတ်မှန်သော သစ္စာ စကားကို ဆိုခြင်းသည် ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်၏။

“(၄) မိမိစီးပွား သူ့စီးပွား၌ လိုလားမျှတ ဝေငှပေးကမ်းခြင်းသည် မှီတင်း ကိုးစားရာဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရကြောင်း ကေန အမှန် ဖြစ်၏။

“(၅) အကြင်သူအား ပြောသော ဟုတ်မှန်စွာသော သစ္စာတရား၊ အပါယ်လားမှု ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်လှလျက် နိစ္စကြီးကုတ် အားထုတ် အပ်သော ပုညကိရိယာ ဓမ္မာဆယ်ပါး၊ စီးပွားနှစ်ဖြာ ထိုအရာ၌ လွန်စွာ ဆည်းပူးအပ်သော ဝီရိယ တရား၊ သူ့အား စွန့်ကြဲဝေခွဲ ပေးကမ်းခြင်း ဟူသော စာဂတရား၊ ဤလေးပါးကို ပွားများ စေသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူ အား လူ၏ ဘောင်တွင် အိမ်ထောင်ရာထား သားမယားနှင့် ပျော်ပါး၍ နေသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း စင်စင်တမလွန်ရှာ၌ စိုးရိမ်စရာ မရှိလေတော့ ပြီ။ ယုတ်ညံ့သော ဂတိမှ လွတ်ကွာ၍ လူ့ရွာ၊ နတ်ဌာန်၌ ကေနဖြစ်လတ္တံ့ သည်သာတည်း”

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကို ချီးကျူးထုတ်ဖော် ကြွေး ကြော်ပြောဆိုရာ၌ သာတာဂီရိနှင့် ဟေမဝတ နတ်ကြီးနှစ်ပါးမှာ နာမည် ကျော်များ ဖြစ်ကြသည်။ အာဠဝက သည်လည်း ဟေမဝတို့၏ ချီးကျူးသံ တို့ကိုကြားခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်းနားမဝင်နိုင်ခဲ့။ ဤလောက၌ မိမိတို့၏ စိတ်ဝမ်းညီရာ ကိုယ့်ဆရာကို အကြောင်းမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန် သည် ဖြစ်စေ ချီးကျူး ဂုဏ်တင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေ၏ဟုပင် တွေးခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်ကို အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့။ မကြီးတတ်သေး၊

ယခုသော် မိမိသည်လည်း သာတာဂီရိတို့အလား ဘုရားရှင် အပေါ် တွင် ကော်ရော်ပင့်ချီး အထင်ကြီး၍ပင် မဆုံးနိုင်မှုကို ရရှိခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမူကား- မိမိ၏ တန်ခိုးကို ဟုတ်လှကပြီဟု အထင် ရောက်ခဲ့မှု များမှာ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဆီးစေ့နှင့် မြင့်မိုရ် ပမာမျှမက ကွာခြားခြင်း၊ ပညာအားဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်ကပင်လျှင် မေ့လျော့၍ နေခဲ့သော မိဘ အမေ့ အမေး ပုစ္ဆာများကို ထုတ်ဖော် နိုင်သည်အထိ ကြီးမားလှခြင်းတို့မျှမက ဘုရား သာသနာတော်၏ တရားအနှစ် ဓမ္မဂစ်ကိုပင် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်အထိ ရရှိပြီဖြစ်လေရာ နတ်ကြီးများ၏ အတုကိုယူ၍ မိမိသည်လည်း ယနေ့မှစ၍ အရှင်၏ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ကို နတ်ဌာန်၊ လူ့ရွာ ရောက်လေရာ အရပ်တို့၌ ကြွေးကြော် ချီးကျူး ပါတော့မည် ဘုရားဟု လျှောက်ထား သည်။

[၆]

ထိုအချိန်တွင်ပင် မိုးစင်စင် လင်း၍ ထုံးစံအတိုင်း မိမိကို အစာကျွေးရန် အတွက် အာဠဝက မင်းသားလေးကို ပွေ့ချီ၍ လာသော မင်းချင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။

အခါတိုင်း ဆိုလျှင် ညောင်ပင်တွင်သာ ဆက်သကြရ၏။ ယနေ့တွင် ကား- အာဠဝကဘီလူးအား ဗိမာန် အခြေအရံတို့နှင့်အတူ တွေ့ရုံရှိမက ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ရောက်ရှိ၍ နေသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသော ကြောင့် မင်းချင်းတို့အံ့ဩကြသည်။ ဝမ်းလည်းသာသည်။ အကြောင်း မူကား- တရားတော်သခင် ဘုရားရှင်ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသော အခြေအနေကို တွေ့ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့် မိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှာပင် မင်းသားလေးကို အာဠဝက သို့ “အရှင် ဘီလူးမင်း။ ။ အရှင် အစာကို ယူဆောင်လာပါပြီ” ဟု ပြော၍ ဆက်သသည်။ ထိုအခါ တရားရှင်ဖြစ်လာပြီဖြစ်သော အာဠဝက အဖို့ ဘုရားရှင်းအား ရှက်လှသဖြင့် မျက်နှာကိုလှဲဖယ်ကာ ဦးခေါင်းလျှိုး၍ သွား၏။

ထို့ကြောင့် အရှက်ရသူတို့မေ့တာ ပြုမိ ပြုရာ ပြုတတ်ကြသည့်အတိုင်း မင်းသားငယ်ကိုယူလိုက်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်သို့ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤ ကလေးငယ်သည် တပည့်တော်၏ အစာဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ဤကလေးငယ်ကို အရှင်မြတ်သို့ ပေးလှူပါသည်” ဟု လျှောက်ထားကာ ဘုရားရှင်လက်တော်သို့ ဆက်ကပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်ကလည်း မင်းသားငယ်ကို ပွေ့ချီသိမ်းပိုက် အလှူခံတော်မူလိုက်၏။

ဤအပြုအမူသည် ဘုရားရှင်၏ ဗုဒ္ဓုပ္ပတ္တိတော်၌ ထူးခြားလှစွာသော အပြုအမူပင် ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းမူကား- ဘုရားရှင်သည် ရင်သွေးတော် ရာဟုလာကိုပင် ပွေ့ချီသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ရာဟုလာဖွားစ ဘုရားရှင် တောထွက်တော် မူသည့် ညတွင် သား ဟူသော သံယောဇဉ်ကြောင့် ယသော်ခင် ပွေ့ချီထွေးပိုက်၍ထားသော ရာဟုလာကလေးကို ကြာခြည် လှစ်၍ ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ခဲ့သည်။ ရာဟုလာ ရှင်ပြုစဉ်ကပင် ကိုယ်တိုင် မကိုင်တယ်ခဲ့။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လက်သို့ အပ်လိုက် ပြီးနောက် အရှင် သာရိပုတ္တရာက ကိုင်တယ်ခေါင်းတုံးရိတ်၍ သာမဏေဖြစ်စေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းသား ကလေးအဖို့ အာဠာဠာ အမည်မှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကိုင်တွယ် ပို့ချ ခံရသောကြောင့် “ဟတ္ထအာဠာဠာ” လက်တော်ရောက် မင်းသား အဖြစ် အမည်သစ် တွင်၍ လာခဲ့ပေသည်။ သို့မဟုတ် မင်းချင်းတို့လက်မှ အာဠာဠာလက်ရောက်၊ အာဠာဠာလက်မှ ဘုရားရှင်လက်သို့ရောက်၊ တဖန် ဘုရားရှင်လက်တော်မှ မင်းချင်းတို့လက်သို့ ရောက်ကာ လက်အကြိမ်ကြိမ် ကူးပြောင်းသောကြောင့် “ဟတ္ထအာဠာဠာ” ဟု အမည်သစ် ရလာခဲ့ပေသည်။

မင်းသားငယ်ကို ဘီလူးစားပိုင်သည်။ တဖန် အာဠာဠာက ဘုရားရှင် သို့ ပေးလှူသောကြောင့် ဘုရားရှင်ပိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ငယ်လှစွာသေး သောကြောင့် မင်းသား ကလေးကို ပို့ချယင်းက “ဤသူငယ် အသက် ရှည်ကြာ တည်ပါစေ သတည်း။ အသင် အာဠာဠာသည်လည်း ချမ်းသာစွာဖြင့် မိမိအကျိုး လောကအကျိုးကို ဆောင်နိုင်ပါစေသတည်း။ သို့ရာတွင် ဤကလေးသည် ငယ်လှစွာသေး၏။ အသင်တို့ ကောင်းစွာ မွေးမြူ၍ ကြီးပြင်း လာသည့် အခါမှ ငါ့ထံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပေတော့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူကာ မင်းချင်း တို့ လက်သို့ အပ်လိုက်၏။

အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်သခင် ဘုရားရှင်အဖို့ အာဠာဠာ ဘီလူးကို ကယ်ချွတ်တော်မူရာ၌ ဤမင်းသားငယ် ကိစ္စသည် ဒုတိယကိစ္စ၊ ဒုတိယ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား- ဤကလေးသည် ယနေ့ အချိန်၌ ငယ်ရွယ် လှသေးသော်လည်း ကြီးပြင်းလာသော အခါ၌ ထူး ခြားသော တရားအရှင် စာဝင်၊ ပေဝင်၊ သာသနာ့ သမိုင်းဝင် ဖြစ်လာ မည်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မှန်လှပေ၏။ မှန်ပုံကား- ဟတ္ထအာဠာဠာမင်းသား အရွယ်ရောက်လာ သောအခါ မိဘတို့က “သင့်ကို ငါတို့က ဆိုင်ရုံသာဆိုင်၍ ပိုင်သူမှာကား ဘုရားရှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ- သင့်အား ဘီလူး၏ အစာအဖြစ်မှ ဘုရားရှင်က ကယ်တင်ခဲ့ပေသည်။ သင့်အသက်သည် ဘုရားရှင်၏အသက် ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သို့ မပြတ်ဆည်းကပ်လေလော့” ဟု ဖွင့်ထုတ် ဩဝါဒ ပေးသောကြောင့် ဘုရားရှင်သို့ ပို၍ ဆည်းကပ်လာ ပေသည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နိုင်ရန်အတွက်သင့်လျော်သောနေရာကို ရှာလိုက်
သောအခါ ထီးဝန်းကဲ့သို့ သိပ်သိပ်စိပ်စိပ် အုပ်မိုးလျက်ရှိသော ညောင်ပင်
ကြီးကိုတွေ့ရသည်။

ကိုယ်တော်သည် ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရှေးရှုချဉ်းကပ်သောအခါ အလိုက်
သိစွာပင် အခင်းနေရာအတွက် မြက်ဆုပ်များ လှူဒါန်းလှာသော မြက်ထမ်း
လှလင်ဘယောက်၏အလှနှင့်ကြုံရသောကြောင့် တက်ကြွလာသော စိတ်တွင်
နှစ်သိမ့်မှုဖြစ်ရသည်။

ညောင်ရိပ်တွင် နေသားတကျ ထိုင်မိပြီးနောက် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်
တိုင်ကဲ့သို့ သမာဓိကို ဆောက်တည်မိသောအခါ အရှေ့လောကဓာတ်မှ
ပြည့်ဖြိုးသောလမင်းသည် ပြုထွက်စပြုလေပြီ။ ထိုနေ့သည် ကဆုန်လပြည့်
နေ့ဖြစ်ပေ၏။

လပြည့်ဝန်းသည် မြင့်တက်လာသောအခါ ရှန်းရှန်းတောက်သော
အရောင်ဖြင့် ကိုယ်တော်သို့ ဖြန့်ဖြူးလျက်ရှိရာ ကိုယ်တော်မျက်နှာသည်
ဝင်းလက်၍ ဝင်းဝါသော သက်န်းရောင်နှင့် ရောစပ်လိုက်သောကြောင့်
ညောင်ပင်အောက်၌ ရွှေတောင်ပေါက်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။
သို့ရာတွင် ကိုယ်တော်အဖို့မှာ ဤအရောင်အားလုံးသည် ဆိတ်သဉ်း၍
လမင်း၏အလှ တောရိပ်တောင်စွယ်၏အလှ ဟု ဆိုအပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်
ဗဟိုဒွအလှဟူသမျှသို့ အာရုံမရောက်။ မိမိခန္ဓာကိုယ် အဇ္ဈတ္တတွင် ဘဝ
အသင်္ချေ ဘဝအနန္တက နှိပ်စက် လှည့်ပတ်လာခဲ့သော အတွင်းရန်သူကိုသာ
တချောင်းတည်းသော စိတ်ထားဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေလျက် ရှိပေပြီ။

ယင်းသို့ ရှာဖွေယင်းမှ ညဉ့်ဦးယံတွင်ပင် ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ်တံခါးကို
ဖွင့်တော်မူနိုင်သည်။ ပထမတံခါးတထပ် ပွင့်သည်ဆိုလျှင် ဒုတိယတံခါး
ပွင့်စေရန် ဉာဏ်အားသည် အလိုလို ပြည့်ဝလာသည်။ ကြည်လင်လှသော
စိတ်တော်ကြောင့် ကိုယ်တော်၏ မျက်နှာသည် လမင်းနှင့်အပြိုင် ပို၍
ဝင်းလက်လာ၏။ သို့ဖြင့် သန်းခေါင်ယံတွင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တံခါးတထပ်
ပွင့်သွားပြန်လေသည်။

တတိယတံခါးတထပ်သာ ကျန်တော့၏။ ယင်းတတိယတံခါးသည်
လည်း ကိုယ်တော်အဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်ဖို့ မရှိတော့။ ပွင့်ဖို့ရန် အဆင်
သင့် ဖြစ်နေသည်။

ဥရုဝေလ၏ ရာသီဥတုသည် တောရိပ် သစ်ရိပ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊
လေအေးကြောင့်လည်းကောင်း ညဉ့်ပိုင်းတွင် အေးမြလာသယောက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် နေ့လယ်ပိုင်းက အပူဓာတ်ကိုစုယူထားသော ညောင်ပင်ရိပ်က အအေးအပူကို မှုတအောင် ထိန်းပေးထားသည်။ တနည်းအားဖြင့် ကိုယ်တော့်အလုပ်၊ ကိုယ်တော့်ပါရမီကို ရဲဘက်တော် ညောင်ပင်ကြီးက ကူညီနေဘိသို့ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိုးသောက်ယံအချိန် အရုဏ်မတက်မီ တက်လုဆဲတွင် ကိုယ်တော် အဖို့ အာသုက္ခယဉာဏ်တံခါးသည် ဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်၏ စိတ်သန္တာန်သည် အထူးတက်ကြွ ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ မမြောက်ပဲ ရှိနိုင်ပါအံ့လော။ ဘဝအသင်္ချေ ဘဝအနန္တကပင် ရှာဖွေခဲ့သော တဏှာရန်သူကြီး၏ရန်ကို ယနေ့ညအဖို့ အပြီးအပိုင် အောင်မြင်တော်မူလိုက်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် တက်ကြွသော ကိုယ်တော်၏နှုတ်မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းစကားများသည် အလိုလို ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“တဏှာယောကျ်ား ဟယ် လက်သမား။ ။ သံသရာအထပ်ထပ် ဘဝ အထေထေတွင် ငါ့ကို သင် အောင်နိုင်ခဲ့သမျှ ယနေ့သော် သင့်ကို အပြီးအပိုင် ငါ အောင်နိုင်ပေပြီ။ ယနေ့မှစ၍ ငါ့ကို သင် လှည့်စား၍ မရပြီ။ ငါ့ ခန္ဓာအိမ်ကို အသစ်တဖန် သင် မတည် ဆောက်နိုင်တော့ပြီ။ သင့်ကို ငါ အောင်နိုင်ပြီ။ အောင်နိုင်ပြီ”

ထိုနေ့သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်၍ ထိုနေ့သည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဟူသော သံသရာခွဲထွင်ရေး ရန်သူများကို အောင်နိုင်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ သစ္စာလေးဝ ဓမ္မလမ်းသစ်ပွင့်သော နေ့ပေတည်း။ ။

ရွှေပြည်တော်သို့

[၁]

စင်စစ်အားဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်မှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး ထွန်းပေါက်တော် မူလာခဲ့ခြင်းသည် အံ့ဖွယ် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကား ကပိလဝတ် ပြည်သားတို့သည် ဓလေ့အားဖြင့် တရားအထုံ အခြေခံ ရင့်ကျက်သူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့တနေ့တခြား သိလာ ရ၍ ဖြစ်၏။ ဝေဠုဝန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စ ပထမ၌ ဘုရားရှင်၏တပည့် သံဃာသည်မများလှသေးပေ။ သို့ရာတွင်ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ကြ၍ မကြာမီ မှာ ပင် ဝေဠုဝန်မဆံ့ မျှ ဒီဇရာအလား တဟုန်တည်း တိုးတက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုတပည့် သံဃာတို့ကား ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ချည်းတည်း။

ဝေဠုဝန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်ကြမီကပင် ကပိလဝတ်ပြည်သား ရဟန်းအတန်များများ ရောက်ရှိနေကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ကြ ပြီးနောက်တွင်လည်း တစုပြီးတစု တသုတ်ပြီ တသုတ် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရောက်ရှိလာကြကာ အလွယ်တကူပင် ရဟန်းဖြစ်ကြ၍ အလွယ်တကူပင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြကုန်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမသော် မြေကောင်း၌ စိုက်အပ်သော အပင်တို့သည် ဖွံ့ထွားအောင် မြင်လွယ်ကြသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး ထွန်းပေါက်လာ ရာဖြစ်သည့် ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သည်လည်း တရားအမြင်၌ဖွံ့ဖြိုးအောင် မြင်လွယ်ပါပေသည်တကား ဟု သာမန်မျှသာ ချီးကျူးသံမှတ်ခဲ့သည်။ နောင်သော်မူ ထို ကပိလပြည်သားတို့၏ တရားအရေးမှာ ရေသို့လှက်အပ် သော စူဠလိပ်များပမာ ဖြစ်ကြကြောင်းကို သိရှိလာရသည်။ သူတို့ ခနက် အထင်ရှားဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား ကာဠုဒါယီထေရ်တည်း။

[၂]

ပထမသော် ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ သားကြီးဖြစ်၍ ထီးမွေနန်းလျှာကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်ဟု သာမန်အားဖြင့်သာ သိမှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဝေဠုဝန်တိုင် ကပိလဝတ်ပြည့်သား ရဟန်းတို့ ရောက်ရှိတိုးတက်လာကြသည့် အခါတွင်မူ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ကပိလဝတ်၏ သတင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရှိလာရကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကာဠုဒါယီထေရ်နှင့် ရင်းနှီးလာသောအခါ စေ့စေ့စပ်စပ် ပို၍ သိရှိလာကြရသည်။ ကာဠုဒါယီကား သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်၏ လက်ရင်းပညာရှိ အမတ်ဖြစ်၍ ဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံသလောက် နှုတ်ရေးကောင်းလှသူ ဖြစ်ကာ နှုတ်ရေး ကောင်းသလောက်လည်း စကားအရာ၌ ဝါစာသိလိဋ္ဌဖြစ်အောင် အဖွဲ့အဆိုကောင်းလှသော ပညာရှိကြီးတဦးပါပေ။

ကပိလဝတ်နှင့်ဒေဝဒဟနှစ်ပြည်အကြား လူမွန်အင်ကြင်းတော၌ ဘုရားရှင် လောင်းလျှာအား ထူးခြားစွာ ဖွားမြင်တော်မူသကဲ့သို့ ဖွားမြင်သူမယ်တော် သီရိမာယာဒေဝီသည်လည်း ဆန်းကြယ်ထူးခြားသူပင် ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းကား- ဘုရားရှင်လောင်းလျှာကို ဖွားမြင်တော်မူချိန်၌ သီရိမာယာဒေဝီသည် အရွယ်အားဖြင့် ၅၆ နှစ်ပင်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပေကည်း။

မယ်တော်သည် သားတော်အား ဖွားမြင်တော်မူပြီးနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အခြားအချက်များ၌ အဘယ်မျှ ဘုန်းကံချီးပင့် တန်ခိုးမြင့်သူ ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်ရင်းနှင့် မနေခဲ့ရရှာသူ မိသားစုကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထူးခြားစွာ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်ကို ကပိလဝတ် ဗေဒင်ပညာရှိ အများက ဘုရားဖြစ်ဖို့အကြောင်း ရှိသူဟု ဖွားမြင်တော်မူစကပင် ဟောခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကောဏ္ဍည ပညာရှိ အမတ်ကမူ ဘုရားကေန် ဖြစ်မည်ဟု ဟောရုံမက သူ့ပညာကို သူယုံသော ကောဏ္ဍညသည် မကြာမီအတွင်း၌ ဘုရားရှင် လာလတ္တံ့သော ဓမ္မခရီးကို ကြိုလင့်သော အားဖြင့် ဘုရားရှင် အလျင်ပင် တောထွက်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

မယ်တော် သီရိမာယာထက် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနက နှစ်နှစ်ကြီး
သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်လောင်းလျာကို ဖွားတော်မူချိန်၌ ခမည်း
တော် သုဒ္ဓေါဒန၏ အသက်သည် ၅၀ နှစ်ပင် ရှိပြီ ဖြစ်၏။

သက်ရွယ်ကြီးမှ သားကြီးဩရသကို ရရှာခဲ့သော ခမည်းတော်သည်
သူ့သားကြီးကို သည်းတုန်အုတ်တုန်မျှ ချစ်တော်မူရှာသည်။ အချစ်ပိုရုံမဟုတ်၊
မေးစကပင် မိသဆိုးကလေးဖြစ်၍ မေတ္တာတင် ကရုဏာစွက်ကာ မျက်ခြည်
ပြတ်ပင် မခံနိုင်အောင် သားကြီးအပေါ်၌ ဂရုစိုက်ခဲ့ရှာ၏။

သို့ရာတွင် ခမည်းတော်အဖို့ သားကြီးအပေါ်တွင် မေတ္တာနှင့်ကရုဏာ
ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ထားနိုင်ခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ တနေ
သောအခါ ထီးနန်းကို ကျောခိုင်းလိမ့်မည် ဟူသော ပညာရှိတို့ ဟော
ပြောချက်ကြောင့် တကြောင်း၊ သားကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တွေ့
ခံစားရာ၌ ထူးခြားသော အတွေ့အမြင်ရှိသူ တယောက် ဖြစ်လှသည်ကို
တနေ့တခြား တွေ့မြင်လာရသည်က တကြောင်း တို့ကြောင့် မေတ္တာနှင့်
ကရုဏာအပေါ်တွင် သောကစိတ်ကလေး တဖြန်းဖြန်းနှင့်ပင် စိတ်ကူး
ရသမျှဖြင့် သူငယ်ဘဝ လောကစည်းစိမ်မှန်သမျှကို ပြုစု ဂရုစိုက်တော်
မူခဲ့သည်။

သို့နှင့် ၁၆ နှစ်သား အရွယ်တွင်ပင် ဘဒ္ဒကစ္စနာနှင့် ထိမ်းမြား နိုင်ခဲ့
သောအခါ ခမည်းတော်အဖို့ စိတ်အေးရတော့မယောင်ရှိခဲ့၏။ ဘဒ္ဒကစ္စနာ
မှ သားတော်ရာဟုလာ ဖွားမြင်လာ၍ သံယောဇဉ်ကြီး ပို၍ စိတ်အေးရ
မယောင် ရှိဆဲမှာပင် တောထွက်တော်မူသော အခါ၌ကား ခမည်းတော်
နှင့်တကွ နန်းတော် တခုလုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ကြရ
သတည်း။

မိသဆိုးသားကြီးဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည့် အပေါ်တွင် ထီးမေ့
နန်းဆက် အတွက်လည်း အလားအလာ ထားသော သားတော်ကြီး ဖြစ်
သောကြောင့် တောထွက်မီအခါကမူ တောစိတ် တောနံ့ မဝင်လှာနိုင်
အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးသော ပြုစုခြင်းတို့ဖြင့် အကာအကွယ် ပေးခဲ့သော်
လည်း တောထွက်ပြီ ဆိုသည့် အခါ၌မူ သား၏ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်၊ တစုံ
တရာ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပဲ ဥရုဝေလ၌ ပျော်ပိုက်လျက် ရှိသော
သား၏ သတင်းကိုသာ နားတစွင့်စွင့်ဖြင့် ရှိခဲ့ရသည်။

အကယ်ဆိုလျှင် ဥရုဝေလသို့ လိုက်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးလိုသော်
ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထီးမေ့နန်းဆက်ထက် သားကို ပို၍ ချစ်သော

ခမည်းတော်ကြီးအဖို့ ရှိပါစေတော့ဟုပင် သဘောထားကာ သား အလို အတိုင်းသာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရေတို့ မည်သည် အဆန် မရှိ၊ အစုန်သာရှိ သည်ဟူသော စကားနှင့်အညီ မိဘ ဟူသည် သားသမီးအလိုသို့ လိုက်ရမိ သာတည်း။

ယခုသော် ခမည်းတော်၏ အသက်မှာ ကိုးဆယ်ကျော်၍ တရုတ်တွင်း သို့ပင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါလေပြီ။

တောတွင် ကေစာနေ၍ တရား ကျင့်သုံးချိန်၌ သား သံယောဇဉ်ကို အစွမ်းကုန် အောင်အည်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ယခုကဲ့သို့ တောမှထွက်၍ ရာဇဂြိုဟ် တွင် သီတင်း သုံးနေတော်မူနေပြီဟု သိရသည့် အခါ၌မူ ခမည်းတော် အဖို့ အိမ်မြှောင်မြိုးပြတ် ပျာယာခတ်သွား ရှာသည်။

အကယ်ဆိုလျှင် သားတော်သည် တောမှာ မနေတော့ဘူး ဆိုပါက ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်နန်းသို့သာ ပြန်လာဖို့ ကောင်းသည်။ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အခြား သူများကို မဝံ့သည့်တိုင် အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော ဖခင်ကြီးကို ငဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ မိခင်မေတ္တာပါပေါင်း၍ အစွမ်း ကုန် ချစ်ခဲ့ရသော ဖခင်ကြီး၏ မေတ္တာကို ငဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ ယခုသော် ကပိလဝတ်သို့ မရောက်မလာ၊ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်သွားသည်မှာ သား တော် ရက်စက်လွန်းပလေသည်ဟု ခမည်းတော်ကြီး ယူဆ၏။

သို့ရာတွင် သားလူစိမ်းကားကြီး သံယောဇဉ် ပြတ်သလောက် ဖခင် ကြီး မပြတ်ရက်သဖြင့် သားကြီးကို ကပိလဝတ်သို့ မရမနေပင့်ဆောင်ရန် ပညာရှိ အမတ်တယောက်ကို အခြွေအရံ အသိုက်အဝန်း များစွာနှင့်တကွ စေလွှတ်လိုက်သည်။ စူဠလိပ်ရေလွှတ်သည့် ပမာတည်း။ အကြောင်းကား- တရားရှာရန် အညွှာလွယ်ပြီးဖြစ်သော ကပိလဝတ်သားတို့သည် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ရောက်၍ တရား တကြိမ် နှာရုံမျှဖြင့်ပင် ဆွေမေ့ မျိုးမေ့ လာရင်းကိစ္စ ဟူသမျှ မေ့ပျောက်ကာ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကိုးသုတ်, ကိုးအုပ်တိုင်တိုင် အမတ်များ ခေါင်းဆောင် သော ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ သားတော်အပင့် ရောက်လာကြ ပြန်သည်။ ထိုအားလုံးသည်လည်း ရှေးနည်းနယ်တည်း။

နောက်ဆုံး ဆယ်သုတ်မြောက် ဘုရားပင့် ရောက်လာ ကြသူများကား ကာဠုဒါယီ ဦးဆောင်သော အသုတ် ဖြစ်၏။ ကာဠုဒါယီ သည်လည်း

ရှေး ကပိလဝတ် သားများနှယ်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကာဠုဒါယီသည် သားတော်ပင်ရန် ဟူသော ဦးတည်ချက်ကို မေ့ပျောက်မပစ်၊ နေ့စဉ်သတိ ပြုလျက်ရှိသည်။ ဘုရားရှင်သို့ လျှောက်ထားရန် အခါအခွင့်ကို နေ့စဉ် ချောင်းမြောင်း စောင့်လင့်လျက် ရှိသည်။

ဤကား ကပိလဝတ်မှ ဘုရားရှင်နှင့် စပ်လျဉ်းသော သတင်းများကို ကာဠုဒါယီမှ ကျွန်ုပ်တို့သိရှိရသမျှနှင့် လက်ရှိအခြေအနေတို့တည်း။

[၃]

ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကာဠုဒါယီ၏ လေးစား ကြည်ညိုမှုသည် ကျွန်ုပ်တို့ လေးစား ကြည်ညိုမှုထက် သာနိုးအံ့ ထင်သည်။ ကာဠုဒါယီမျှ မဟုတ်၊ ကပိလဝတ်သားအားလုံးပင်လျှင် ဘုရားရှင် အပေါ်၌ လေးစားကြည်ညို မှုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် သာနိုးအံ့ ထင်သည်။

အကြောင်းကား-ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြေခံအားဖြင့် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကျေးဇူးရှင် ဆရာအနေ တမျိုးဖြင့်သာ လေးစားကြရ၊ ကြည်ညိုကြရ၊ ကျေးဇူးတင်ကြရခြင်းဖြစ်၍ ကပိလဝတ် ရဟန်းတို့ အဖို့မူ တရား အရှင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာမျှမကပဲ မျိုးရိုး စဉ်ဆက် အားဖြင့်ပင် ချစ်၊ ကြောက် ရိုသေလာခဲ့ကြရသော သခင်မင်းသား အနေဖြင့်လည်း လေးစား လာခဲ့ ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်သော်ကား-နှစ်ရှည်လများ ကဲ့ကွာနေခဲ့ကြရပြီဖြစ်သော ခမည်း တော်ကြီး၏ သောက၊ ဘဒ္ဒကစ္စနာ၏ အလွမ်း၊ အဆွေး၊ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ တမ်းတမှု စသည်တို့ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မသိ မဟုတ်၊ သိတော်မူမည်သာတည်း။ သို့ရာတွင်ကြွသွားတော်မူဖို့ အခါအခွင့် မသင့်သေးသောကြောင့်သာကြွတော်မူသေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကပိလဝတ် ပြည်သားတို့ ယူဆကြဟန် တူသည်။

မိမိတို့ ဤမျှ တသုတ်ပြီး တသုတ် ရောက်ရှိနေကြသည့် အကြောင်း ရင်းကိုလည်း ဘုရားရှင် ကိုတ်တော်မြတ်သည် မသိ မဟုတ်၊ သိတော်မူ မည်သာတည်း။ သို့ သိတော်မူပါလျက်နှင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က နှုတ်ခွန်းမစသော ကိစ္စတရပ်တွင် ချစ်၊ ကြောက် ရိုသေပြီး ဖြစ်ကြသော ကပိလဝတ်သားတို့အဖို့ အထွန် မတက်ဝံ့ကြ။ ရွာလွန် ရွက်မတိုက်ဝံ့ကြ။

ပြော၍သာပြောရသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်မှာလည်း နည်းနည်းကလေးမျှ အားလပ်တော်မူသည်ဟု မရှိလှပေ။ နေ့အချိန် အနည်းငယ်ကလေး၊ ညဘက်၌ ကျိန်းစက်တော်မူချိန် အနည်းငယ်ကလေးမျှကိုပင် မနည်းကြီးလှ၍ ယူတော်မူရသည်။

တနေ့တနေ့ ပတ်လုံးတွင် ဒါယကာတို့ကို တရားဟောတော်မူရခြင်း၊ ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်တော်မူရခြင်း၊ တဦးချင်း တွေ့ဆုံသင့်သောသူတို့ကို တွေ့ဆုံ ကယ်ချွတ်တော်မူရခြင်း၊ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိသည့် အချိန်မှတစ်ပါး ဆွမ်းခံဝတ်ကို ဂရုစိုက်တော်မူခြင်း၊ အကြောင်း ကိစ္စ ပေါ်လာတိုင်း ရဟန်းတို့ကို ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူရခြင်း စသည် စသည်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကိစ္စတော်များမှာ အစဉ်မပြတ် ဆိုဘိသို့ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကြလေရာ စင်စစ်အားဖြင့်သော် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် မိမိကိုယ်တော်တိုင်၏ အရေးကိစ္စဖြစ်သော ဧကစာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူသည့် ကိစ္စမျိုးကိုပင် ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ခဲ့၍ သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့်သာ ကိစ္စချင်းဆက်လျက် ရှိခဲ့ရ၏။

ယင်းဘုရားရှင်ကိစ္စတော်များကြောင့် ဆေးတအိုးကျမ်း ကွမ်းတယာညက် ဆိုချက်စကားကဲ့သို့ တရားပဲ့၌ ပရိသတ်များ သာဓုခေါ်ချိန်၊ ရဟန်းတို့ တုံ့ပြန်လျှောက်ထားချိန် စသော အချိန်လပ် အချိန်တိုကလေးများ အကြား၌ပင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူရသည်။

သာသနာတော်၏ အစတွင် ရဟန်းတို့ကိစ္စ၊ ဒါယကာကိုကိစ္စများမှာ အကင်းမသေ၊ အသားမကျလှသေး ရှိကြပေရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် သာသနာတော်၏အကျိုးကို ကြီးစွာသော ဝီရိယတော်ဖြင့် အပန်းတကြီး အားထုတ်တော်မူရဆဲအချိန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော်ကိစ္စ၊ ကပိလဝတ်ကိစ္စကို သတိရတော်မူကောင်း ရတော်မူမည် ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ပေးတော်မူနိုင်ခဲ့သည်မှာကား ကျွန်ုပ်တို့ အမြင်အသိပင် ဖြစ်ပါပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်၌ အဘယ်မျှ ကိစ္စများသည် ဆိုစေ၊ ကာဠုဒါယီသည်ကား ဘုရားရှင်၏ ဆောင်ရွက်တော်မူမှုများကို အမြဲအကဲခတ်ယင်း ကပိလဝတ်ကိစ္စလျှောက်ထားရန် အခွင့်အခါကိုသာ ငုံ့လင့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

သို့နှင့် လျှောက်ထားရန်အခွင့် ကြုံကြိုက်လှသည်။ စင်စစ်သော် လျှောက်ထားရန်အခွင့် တမင်ကြုံကြိုက်လာသည်ကား မဟုတ်၊ အသိအမြင် ကြယ်ဝ၍ အလျှောက်အဆိုတွင် နှုတ်ရေးကောင်းလှသော ကာဠုဒါယီ မထေရ်က လျှောက်ဆိုသင့်သည့် အခွင့်ကလေး ရေးရေးမျှပေါ်လာသည် ကို အလွတ်မပေးပဲ အရဲစွန့် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာရှိ ကာဠုဒါယီ အလျှောက်အဆိုကောင်းလှသည်ကို အကြောင်း ပြု၍ ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည်ကား- မဟာ သက္ကရာဇ် ၁၀၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တည်း။

[၄]

ရဟန်းတို့သည် ဝေဠုဝန်တရားမဏ္ဍပ်၌ နေ့စဉ် စည်းဝေးကြမြဲဖြစ်သည်။ စည်းဝေး၍ တရားဓမ္မ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်ကြီးငယ် ရှိလျှင် ထင်အောင်ပြု၍ ထေရ်ငယ်က ထေရ်ကြီးကိုလည်း ကောင်း၊ ထေရ်ကြီးက ထေရ်ငယ်သို့လည်းကောင်း လျှောက်ထား ရှင်း လင်းကြသည်။ ထို တရားမဏ္ဍပ်သို့ ဘုရားရှင်သည် ကြွတော်မူလာမြဲဖြစ်၏။ ကြွလာပြီးနောက် တရား ဟောဖို့ အခွင့်ကြုံလျှင် ဟောတော် မူသည်။ ဆုံးမဖွယ်ရှိလျှင် ဆုံးမတော်မူသည်။ ချီးကျူးဖွယ်ရှိလျှင် ချီးကျူးတော် မူသည်။ ပြဿနာ ကြီးငယ်ရှိလျှင် ရှင်းလင်းတော်မူသည်။

သို့ရာတွင် လပြည့်၊ လကွယ် ဥပုသ်ရက်ကြီးများမဟုတ်ခဲ့လျှင် ရဟန်းတို့ စည်းဝေးမြဲ ဆိုသော်လည်း ဝေဠုဝန်တွင်ရှိသမျှရဟန်းအားလုံး အပြည့် အစုံ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အချို့မှာ မိမိတို့ ရဟန်းကိစ္စနှင့် မိမိတို့နေရာ တွင်ပင် ရှိကြ၏။ အချို့မှာ ခရီးလွန်နေတတ်ကြ၏။ အချို့မှာ မကျန်း မမာ ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။

လပြည့်၊ လကွယ် ဥပုသ်ရက်ကြီးများတွင်မူကား နာမကျန်း ဂီလာန ရဟန်းများမှတစ်ပါး တရားမဏ္ဍပ်သို့ အားလုံးတက်ရောက်ကြရ၏။ ဤကား ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ဖြစ်သည်။ တရားမဏ္ဍပ်၌ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော် များကို အစီအစဉ်အတိုင်း ရွတ်ဆိုကြရသည်။ အပြစ် ကြီးငယ် ရှိလျှင် မချင်းမချန် ထင်စွာပြုကြရသည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော် လပြည့်၊ လကွယ် နေ့ကြီးများသည် ရဟန်းတို့၏ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေး နေ့ ကြီးများတည်း။

ထိုနေ့က ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးကြီးသည် အခါတိုင်း နေ့များထက် စည်ပင်လှသည်။ သာယာလှပသည်။ ပြေပြစ်သည်။ ညီညွတ်သည်။ အကြောင်းကား- နာမကျန်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ အခြားကိစ္စထူးထွေတို့ကြောင့်လည်းကောင်း ပျက်ကွက်သော ရဟန်းဟူ၍ တပါးမျှမရှိ။ အပြည့်အစုံ တက်ရောက်ကြသည်။ အချင်းချင်း လျှောက်ထားဖွယ်သော် လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ်ဆုံးမကံမြစ်ဖွယ်သော်လည်းကောင်း ပြဿနာကြီးငယ် ဟူ၍လည်း မရှိ။

တပေါင်းလ၏ သာယာသော ညနေခင်းမှ ဆောင်းကြွင်းနှင်းမှုန်တို့ကို ဖြတ်ခွဲ၍ ထွန်းတောက်လျက်ရှိသော နေရောင်သည် ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းရောင်နှင့် လိုက်ဖက်ကာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ သာယာမှုကို ကျက်သရေအတိအကျဖြင့် အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ဆောင်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားအသံတော်အောက်တွင် ရဟန်း ပရိသတ်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာ နာခံလျက်ရှိခဲ့ရာမှ ဘုရားရှင်တရားတော်အဆုံးသို့ ရောက်လာသည်။ ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသည် ပြီးဆုံးတော့အံ့ ရှိ၏။ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလျှင် အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးမည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည် တရားဆုံးသော်လည်း ရုတ်တရက် ကြွတော်မမူသေးပဲ ခေတ္တ နားနေတော် မူသကဲ့သို့ ဆိုင် ငံ့နေသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ပင် ရှိသော ကာဠုဒါယီ မထေရ်သည် ငြိမ်ဝပ်ရာမှ ကိုယ်ဟန်ကို အနည်းငယ် ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သေသပ်ပြီးသော သင်္ကန်းကို ပို၍ သေသပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်၍ ဝဲလက်တွင် သင်္ကန်းစကို ကန်တော့ထိုးကာ လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်၍ “လျှောက်ထားဝံ့ပါသည် ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။

ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်တင်သံကြောင့် ရှေ့ပိုင်းမှ ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ နံဘေးမှ ရဟန်းတော်တို့သည်လည်းကောင်း ကာဠုဒါယီသို့ စဉ်းငယ် စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ရဟန်းတော်တို့က ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်မြှင့်၍ ကြည့်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား ယနေ့အစည်းအဝေးသည် ပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်တင်သံကို ကြားရသောအခါ ဘုရားရှင်သည် စဉ်းငယ်ပြုံးတော်မူလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကာဠုဒါယီ အဘယ်အကြောင်း လျှောက်တင်တော့မည်ကို ဘုရားရှင် သိတော်မူပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အခြားသာမန် ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်စေ ကာဠုဒါယီနေရာမှ ဤကိစ္စ ဤတာဝန်မျိုးကို လျှောက်ထားရမည်ဆိုလျှင် ခမည်းတော်ဘုရားသည် သားကြီးနှင့် ကံကွာနေခဲ့ရသည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်မျှ ကြာရှိပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကပိလဝတ်သို့ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူရန် များစွာ တောင့်တ ပူပန်လျက် ရှိပါကြောင်း၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အများကလည်း အလားတူပင် တောင့်တလျက်ရှိကြ ပါကြောင်း၊ ဘုရားရှင်သည် သက်တော် ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီး၏ မေတ္တာတော်ကို ထောက်ထား၍ ကပိလဝတ်သို့ ကြွတော်မူ သင့်ပါကြောင်း၊ ကြွတော်မူရန်မှာလည်း ခြေခင်းလက်ခင်း သာသော ယခုကဲ့သို့အချိန်၌ များစွာသင့်လျော်လှပါကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်း အကျိုး ပြည့်စုံရုံမျှသာ လျှောက်ထားကြမည် ဖြစ်၏။

နှုတ်ရေးကောင်း၍ ဗဟုသုတကြွယ်ဝလှသော ကာဠုဒါယီသည်ကား ကြောင်းကျိုး စပ်ရုံမျှမဟုတ်ပဲ ခမည်းတော်၏ မေတ္တာကို လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်၏ သောကကို လည်းကောင်း၊ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့၏ တမ်းတမှုကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးသွားရန်သင့်သော ယခုအချိန်၊ ယခုရာသီ၏ သာယာပုံကိုလည်းကောင်း ဂါထာ အဖွဲ့ပေါင်း ခြောက်ဆယ် တိတိဖြင့် ပညာရှိပြီသော အလင်္ကာရသဂုဏ် အပြည့်အဝဖြင့် တခမ်းတနားလျှောက် ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းပရိသတ်အားလုံးပင် နားဝင်ဆိမ့်စွာ ကြား နာကြရပေသည်။

ဝဲယာသီးသီး၊ မြိုင်ခရီး၌
 ဒေါင်းမြီးယပ်သွင်၊ ရောင်ရှင်ရှင်နှင့်
 ရွက်စဉ်နှု၊ တင့်တယ်ကြ၍
 ပွင့်လှဆန်းစွာ၊ ပင်တိုင်းဖြာသည်
 မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ *

.....
 * [မဟာဝီရ - ကြီးသော လုံ့လ ချီတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ အင်္ဂီရသာနံ - ကိုယ်ဘော်မှ ပြုံးပြုံးပြက် ထွက်သော အရောင် ရှိကုန်သော ဘုရားမြတ်တို့၏။ သမယော - ခရီးသွားရာ အခါပါတည်း။]

ဖူးပွင့်စုံညီ၊ ဖျားညွှန်ချီသည်
တောမှီချုံလျှိုး၊ ငန်းနွယ်မျိုးတို့
ပြုံးပြက်ရောင်လျှပ်၊ ကျောက်မဏ္ဍပ်သို့
ချစ်အပ်ဖွယ်ရာ၊ ရှုခင်းသာသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

ချစ်သူတကွ၊ မျိုးချွေးမတို့
တောစအပါး၊ ခရီးသွားအား
ဖြားဖြားယောင်းယောင်း၊ နွယ်ပင်ပေါင်းလည်း
ပျံ့လှောင်းကြိုင်စွာ၊ မွှေးကြပါသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

အိုးဝေအိုးဝေ၊ တောင်ထိပ်ဗေဉ်
ထေထေထူးထူး၊ တွန်ရင့်ကျူးလျက်
ရှင်မြူးပါကြ၊ ဥဒေါင်းလှတို့
ဖို့မခေါ်ကာ၊ ကကြပါသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

သွင်သွင်သုတ်သွင်း၊ လေချိုညင်းလည်း
သင်းသင်းပျံ့ပျံ့၊ နူးညံ့ညံ့တည့်
မိုးယုံကောင်းကင်၊ တိမ်မြူစင်၍
ရှစ်ခွင်မျက်နှာ၊ တောက်ပပါသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

လဝန်းပေါ်လျှင်၊ လူပေါင်းရှင်လျက်
မြေပြင်တလင်း၊ ချစ်သူချင်းတို့
သတင်းစကား၊ ဆန်းကြယ်ကြား၍
အားရဝမ်းသာ၊ ပျော်ရေးဖြာသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

ရနံကြိုက်သူ၊ ခပ်သိမ်းလူအား
ကြည်ဖြူဆက်သ၊ မွှေးဝေငှသို့
ဖိုးလရောင်လျှံ၊ အာရုံခံ၍
ပန်းပျံ့မာလာ၊ ပွင့်ကြပါသည်
မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။

သရေတောက်ပ၊ ကပိလဟု
 နာမကျော်ထင်၊ မျိုးရပ်ခွင်လည်း
 ကြည်လင်ရှင်လန်း၊ နတ်တို့ကုန်းသို့
 အိမ်နန်းဝေဆာ၊ ဆင်ယင်ပါသည်
 မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။
 မုနိထွတ်တင်၊ ဘုရားရှင်။ ။

မည်တွင်သုဒ္ဓေါ၊ ခမည်းတော်သည်
 ဖူးမြော်လိုလှ၊ မြတ်ဆန္ဒကြောင့်
 ဆယ်ဆချိန်ခါ၊ လျှောက်စေလှာသည်။
 မဟာဝီရ အင်္ဂီရသာနံ သမယော။ ။

ကာဠုဒါယီ၏လျှောက်တင်ပုံ ခမ်းနားလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
 သုတိ သာယာလှပါပေသောကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်အမှူးရှိသော
 ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းပရိသတ်ကြီး တရပ်လုံးသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ လျှောက်
 ထားမှု၏ အလင်္ကာ ရသကို ခံစားကြသည့်ပမာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြ၏။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော် မည်သို့ရှိပါလေမည် မသိ။ ကျွန်ုပ်၏အနေနှင့်
 ဝန်ခံရမည်ဆိုသော် - ကာဠုဒါယီ၏ ဂုဏ်မြောက်သော လျှောက်ထားချက်
 ကြောင့် အဖွဲ့ကောင်းသော ကာဠုဒါယီ၏ တောပန်းချီ တောင်ပန်းချီ
 တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သာယာသော မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်တို့ကို လည်း
 ကောင်း၊ ပျံပျူးသော လမ်းရီးကိုလည်းကောင်း၊ တောပန်းတောင်ပန်း
 တို့၏ မွှေးကြိုင်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ အခြား ရာသီများမှာထက် ပို၍ တင့်
 တယ်သည်ဟု ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မိမိ၏ ဓမ္မဖြင့်ပင် နှိုင်းရှည့်
 ဟောကြားတော် မူအပ်သော တပေါင်းလရာသီ အတွင်း တောတောင်၏
 သာယာလှပုံကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးငှက်သာရကားတို့၏ လှပစွာ မြူးကြ
 လှုပ်ရှားကြပုံကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုယင်း၊ တွေ့ထိယင်း၊ ခံစားယင်း
 ခရီးသွားလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လျက် ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျင့်သုံးသော ဓမ္မ၏ အခြေခံရည်ရွယ်ချက်မှာ လောကမှ
 လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့မု၊ စားမု၊
 လှုပ်ရှားမှု စသော ကာယကံမု၊ ဝစီကံမု အားလုံးတွင် လူ့လောကနှင့်
 အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းဝေး လိုကြသည်။ လူ့လောကနှင့် မကင်းသေးမီ

လူ့လောကအတွင်း၌ လူ့လောကနှင့် အကင်းဝေးဆုံး နေရာသည်ကား တောတောင်တို့သာ ဖြစ်ကြပေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းများသည် ပင်ကို အားဖြင့် တောတောင်ကို ခင်တွယ်ကြ၏။ လိုလားကြ၏။ တတ်နိုင်သမျှ တောရိပ် တောင်ရိပ်ကို ခိုလိုကြ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောတောင်နှင့် အနေဝေးခဲ့သူများဖြစ်ကြ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုသည်မှာ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် သာရိပုတ္တရာ တို့ကို ဆိုလိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြောင့်ကြမှုကင်းဝေးသော မိဘ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြပေရာ ရှုပ်ထွေးသော လူ့ လောကတွင်သာ အနေများ၍ အေးချမ်းသော တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်နှင့် အနေဝေးခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထက် အဆရာထောင်မက လောကစည်းစိမ် ကြီးမားပေသော ဘုရားရှင်သည် ဥရုဝေလ၌ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ် တိုင်တိုင်ပင် သီတင်းသုံးတော် မူခဲ့ပုံကို သိရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ရပေတော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ ကာဠုဒါယီ၏ တောဘွဲ့တောင်ဘွဲ့တို့ကို ကြားရသောအခါ တောသို့ ညွတ်ခိုလိုသော ဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ တဖွားဖွား ပေါ် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် တောတောင်ကို ဖြတ်သန်းရသော ကပိလ ခရီးရှည်ကြီးကို သွားကြရမည် ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ လာဘ်ကြီး တပါး ဆိုက်ရောက်ဘိသကဲ့သို့ရှိပေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သာရိပုတ္တရာ စသော အခြားရဟန်းအားလုံးသည်လည်း ကျွန်ုပ် အလားတူပင် ဆန္ဒ ရှိကြမည် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မုချ ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရား ရှင်၏ အလိုတော်သည်သာ အဓိကဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်ထားပြီးသော အလင်္ကာ အရသာကို ခံစားယင်း ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။

[၅]

ထိုအခိုက်မှာပင် “ချစ်သား ရဟန်းတို့” ဟူသော ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူ သံကိုကြားရ၏။

“နက်ဖြန်နံနက်တွင် ကပိလဝတ်သို့ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် သွားကြမည်။ လိုက်လိုသော ရဟန်းများ လိုက်ပါနိုင်ကြသည်။ မောဂ္ဂလာန်က ငါတို့ ခရီးထွက်မည့်အကြောင်းကို ကျောင်းဒကာကြီးသို့ အကြောင်းကြားချေ”

ဟု ဘုရားရှင်က ဤသို့မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကြို့တင်ခန့်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင် ရဟန်းအားလုံးသည် ခရီးထွက်ရမည်ကို ဝမ်းမြောက်ကြလှ၍ နှလုံးရှင်ပျခြင်းဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွပင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင် ထွက်ကြတော်မူ၍ ယနေ့ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်အမိန့်တော်အရ ဆောတလျင်ပင် နန်းတော်သို့ သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှပုံကို လည်းကောင်း၊ အရိပ်အာဝါသ ကြီးမားလှပုံကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သာမန်လူတယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါဘိမ့်၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် ကူးပြောင်းလာခဲ့သော ပရိဗိုဇ်ဘဝနှင့်ပင် ဖြစ်စေဘိဦး၊ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ ရွှေနန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ဖို့မှာ မလွယ်လှပါပေ။ ယခုသော် ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါတော်ကြောင့် နန်းတော်အရံအတားတံခါးတို့သည် ဟင်းလင်းပွင့်ကြကုန်၏။ ထိုမျှမဟုတ်၊ ညနေခင်းအချိန် ဖြစ်၍ မင်းရေးစိုးခင်တို့ ကင်းပြတ်ကာ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားတို့ အေးချမ်းစွာနေကြသည့် အချိန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းဒါယကာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လျောင်းတော်ဦးသို့ပင် ပင့်ဆောင်၍ ဧည့်ခံသည်။

ကျွန်ုပ်က ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်အရ နက်ဖြန်နံနက်မှစ၍ ဘုရားရှင် အမှုပြုသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပိလဝတ်သို့ ခြေကျင်ခရီး ထွက်ကြမည့် အကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ဘုရင်သည် အလိမကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တချက် ညှိုးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသေး၏။ နောက်မှ မျက်နှာကို ပြင်လိုက်သည်။

ကျောင်းဒါယကာကြီးသည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကြည်ညိုရုံမျှမဟုတ်၊ သံယောဇဉ်လည်း ကြီးမားတော်မူလှသည်။ ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ မရောက်မီ ကပင် သူ့နိုင်ငံ သူ့နေပြည်တော်တွင် သီတင်းသုံးရန် ကြိုတင် လျှောက်ထားခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဘုရားရှင်အား သူ့နိုင်ငံ သူ့ကျောင်းတွင်သာ ရာသက်ပန် သီတင်း သုံးသွားတော် မူစေချင်ပေမည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရသည် ဘုရားရှင်အဖို့ ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ်မိဘ ဆွေမျိုးတို့နှင့် နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာတော်မူနေခဲ့ရရှာပုံကို ကိုယ်ချင်းစာမိဟန် တူပေသည်။ မည်သို့မျှ မကန့်ကွက်တော့ပဲ အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပြုတော်မူပေသည်။

ခွင့်ပြုရုံသာ မဟုတ်၊ တောတွင်း လမ်းခရီး တလျှောက်၌ ရာဇဂြိုဟ် ပိုင်နက် အဆုံးထိ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အခက်အခဲ မရှိ စေရန် ဆင့်ဆို စီစဉ်လိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်ယင်းမှ သိလာရသည်။

နောက်တနေ့။ အတိအကျဆိုသော် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၄၃၊ တပေါင်း လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့နံနက် နေထွက်တပြု။ အချိန်တွင် ဘုရားရှင် ဦးဆောင်သော ကျွန်ုပ်တို့ သံဃာတန်းကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့စွယ်ကို ဖြတ်၍ ကပိလဝတ်သို့ ရှေးရှုကာ ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်မည့်သတင်းသည် ညတွင်းချင်းပင် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ပျံ့နှံ့ သွားခဲ့ဟန် တူ၏။ အကြောင်းကား - ရာဇဂြိုဟ် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ များစွာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ခရီးကို ကြို၍ ထိုနေ့အတွက် ဆွမ်း လောင်းလှူ လိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်အား ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရကိုယ်တိုင် လမ်းမှကြို၍ နှုတ်ခန်းဆက် လျှောက်တင်၏။ ကျောင်းဒါယကာကြီးက ကပိလဝတ်တွင် မိဘဆွေမျိုး များနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည့်အခါ ရာဇဂြိုဟ်သို့ပင် ပြန်ကြွလာတော်မူပါရန် လျှောက်ထားသည်။ အလားတူပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ များစွာကလည်း လျှောက်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည် ပြန်လာမည်၊ မလာမည်ကို တစုံတရာ ကတိမိန့်ခန်းစကား ပြန်လည် မြှက် ကြားတော် မမူခဲ့ပေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ကာ တောနက်ခရီးသို့ တိုး၍တိုး၍ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောကို နှစ်သက်ပါသည် ဆိုသည့်တိုင် ဝေဠုဝန်၌ ရဟန်းအချို့ နေရစ် ကြလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့သော်လည်း တပါးမကျန် အားလုံးပင်လိုက်ပါ လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ သက်တမ်းတလျှောက်၌ ဤခရီးသည် အရှည်ဝေးဆုံးသောခရီးဖြစ်၍ တညီတညွတ် ခရီးသွားဦးရေ အားဖြင့်လည်း အများဆုံးဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ သိရှိလာရသည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ကပိလဝတ်သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာဝေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးပြင်းသွားရောက်ကြခြင်းမဟုတ်၊ တနေ့လျှင် တယူဇနာ မျှသာ ခပ်မှန်မှန် သွားရောက်ကြသည်။ သုံးရက်ခန့် သွားမိကြသောအခါ ဤခရီးအတွက် ဘုရားရှင်၏အလိုတော်ကို ခန့်မှန်းမိလာသည်။ ဘုရားရှင် သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ဤခရီးကို တနေ့လျှင် တယူဇနာကျ

သွားရောက်ခြင်းဖြင့် နှစ်လခရီး၊ ကဆုန်လပြည့်တွင် ရောက်ရှိဖို့ ရည်ရွယ်
တော် မှုသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ခရီးလမ်း တလျှောက်တွင် တောလက် ကျေးရွာများ များစွာရှိရာ
ထိုကျေးရွာများသို့ ရောက်သည့် အခါတိုင်း ကျောင်း ဒါယကာကြီး၏
ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုကြောင့် နံနက်ပိုင်းဆိုလျှင်ဆွမ်းကွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
ညနေပိုင်းဆိုလျှင် အဖျော် ယမကာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံလှသည်။
ကျောင်း ဒါယကာကြီးသည် ကပိလဝတ်သို့လည်း ဘုရားရှင် ကြွလာပြီ
ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ခြေမြန် တမန်တို့ဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဟု
ကြားသိရသည်။

တောတောင်ခရီးလမ်း တလျှောက်လုံးမှာပင် သစ်သီးဝလံတို့ပေါများ
လှသောကြောင့် ကျေးရွာလူသူနှင့် ကင်းပြတ်နေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
ရဟန်းများ အတွက်ကား သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်ကြ ပေသည်။
သို့နှင့် တောနက်ခရီးသို့ တရက်ပြီး တရက် တိုးဝင်ရောက်ရှိလာကြသည်။

[၆]

ပညာရှိတို့ မည်သည် လောကကို ဦး ဆောင် ကြသူများသာ မဟုတ်
သေး။ လောကကို လှည့်စားနိုင်ကြသူများလည်း ဖြစ်ကြောင်း ခရီးသွား
ယင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလာခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ နှစ်ရှည် လများ တောနှင့် မပွန်းတီးဘူး စေကာမူ
ကျွန်ုပ်တို့သည် တော၏အကြောင်းကိုကား သိသည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်း
မူကား- ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်သည် တောင် ငါးလုံး ကာခို၍ တောရိပ်
တောင်ရိပ်ကောင်းလှသော ဒေသ ဖြစ်၏။ မြေဩဇာကောင်း၍ သီးနှံ
ဖွံ့ဖြိုးကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့ စည်ပင် ကြသည်။ မြစ်ချောင်း
အင်းအိုင်တို့ မိုးရေ နွေပါ ပြည့်ဖြိုးကြ၍ ရေရှား မိုးခေါင် ဟူသော
စကားမှာ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့အဖို့ မကြားစဘူးမျှပင်ဖြစ်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့်အလားတူပင် ကပိလဝတ်သည်လည်း သစ်ပင်တောတောင်
တို့ သာယာ၍ မြေဩဇာ ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ထက်ပင်
သာလွန်သေးသည်ဟု ကပိလဝတ် ရဟန်းတို့ထံမှ ကြားသိရသည်။ ဟုတ်
ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား- ကပိလဝတ်သည် တောင်ခြေ မြေပြန့်
တွင် တည်ရှိသော ဒေသ ဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သည် တောထူ၍ တောင်

ပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသောကြောင့် မိုးလွန် အအေးလွန်သော ဒေသ ဖြစ်သည်။ကပိလဝတ်ကား တောင်ခြေဒေသမျှဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် ထက် အပူ အအေး ညီမျှဖို့ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်နိုင်ငံလုံး အဖို့ နေချင့်စဖွယ် အကောင်းဆုံး အလှဆုံး ရာသီကား တပေါင်း၊ တန်ခူး နွေကာလပင်တည်း။

တောရိပ် တောင်ရိပ် ကောင်းသော ဒေသများ ဖြစ်ကြ၍ မိုးရာသီ ဆိုလျှင် မိုးသည် လိုသည်ထက် ပိုတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သစ်ပင် တောတောင်နှင့် မိုးပိုသော ဒေသများ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်ကိုအတိုင်း ပင် အေးမြလျက်ရှိရာတွင် ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် ဆောင်း၏ အချမ်းဓာတ် တိုးဝင်လာသောအခါ အအေးဓာတ် အချမ်းဓာတ် လွန်ကဲမြဲ ဖြစ်သည်။

နွေရာသီကား အပူ အအေး မျှတ၍ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့အဖို့ နှစ်စဉ် တမ်းတမျှော်နေခဲ့ကြလေ့ရှိသော ရာသီပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား ရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် မဇ္ဈိမလမ်းစဉ်ဖြင့် အပူ အအေး နှစ်ဘက်စွန်း မထွက်သော မိမိ၏ တရားတော်မြတ်ကို နွေရာသီဖြင့်ပင် ဥပမာဆောင်ခဲ့ ကြသည်။

ယင်းသို့ သာယာလှသော နွေရာသီတွင်မူ ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးရှည်ထွက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ တောတောင်၏ ဆိတ်ငြိမ်းမှု ဝိဝေက အရသာ ကို ခံစားယင်း နှစ်လိုဖွယ်ရှိလှသောကြောင့် ဤအချိန်၌ရာသီကိုမူ ရွေး၍ ခရီးထွက်ရန် လျှောက်တင်စီစဉ်ခဲ့သော ပညာရှိကြီး ကာဠုဒါယီထေရ်၏ စိတ်ကူးကို တစ်စုံစီစုံတွေး၍ ချီးကျူးရပေသည်။

သို့ရာတွင် ကာဠုဒါယီသည် ရာသီအရွေးကောင်းရုံမျှ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် တို့ကို လှည့်စားနိုင်၊ မျက်လှည့်ပြနိုင်ခဲ့ချေသေးသည်။ ဖော်ပြပါ အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တောရိပ် တောင်ရိပ်ပျော်များပီပီ တော၏အလှ၊ တောင်၏ အလှ၊ သစ်ပင်၏အလှ၊ ပန်းမန်၏အလှ၊ မြစ် ချောင်း အင်းအိုင်၏အလှ၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်၏တို့၏ အလှကို တွေ့ခဲ့၊ သိခဲ့၊ ခံစားခဲ့ဘူး ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အကြမ်းဖျင်းခံစားရရုံမျှဖြစ်၍ မည်သို့မည်ပုံ လှသည် ဟုကား ခွဲခြားခံစားနိုင်ကြခြင်း မဟုတ်ပေ။

ဘုရားရှင်သို့ ကာဠုဒါယီ လျှောက်တင်ချက် အဖွဲ့များနှင့် ဟပ်၍ ကြည့်နိုင်သည့်အခါတွင် တောတောင်၏ အလှကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ခံစား နိုင်လာကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ် ရာသီဥတုထက် ကပိလဝတ် ရာသီဥတုက ပို၍ကောင်းသည်။ သစ်ပင် တောတောင်တို့ ပို၍ သာယာသည် ဟူသော ကပိလဝတ် သားတို့၏ စကားသည် ကပိလဝတ်ဘက်သို့ ခရီးရောက်လာလေလေ ပို၍ မှန်လာလေဖြစ်၏။

ပင်စည်တောအုပ်သည် ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ညီညာ၏။ အောက်ခြေမြေအပြင်သည် သန့်ရှင်း၏။ လမ်းခရီးသည် ဖြောင့်ဖြူး၏။ ပင်စည်တောအုပ် ကြီးမားသော်လည်း သစ်ရွက်တို့သည် သစ်ရွက်လဲကြချိန် ဖြစ်သည့်အလျောက် စိပ်စိပ်သိပ်သိပ် မရှိ။ အချို့ ကြွေကြွေဆဲ၊ အချို့ ကြွေကျလှ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်တို့၏ အရောင်သည် အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်၊ လန်းဆန်းနုပျိုသည့် အသွင်ဖြစ်သော အစိမ်းရောင်တွင် ရင့်ကျက်မှု ရောဖက်သော အဝါရောင်တို့ ပြီးပြက်စွက်လျက် ရှိကြသည်။

အစိမ်းမှ ကူးပြောင်းသော အဝါရောင် သစ်ရွက် ကလေးတို့သည် ပင်စည်မှ ပြုတ်ကြွေကာ ချာလည်လည်၍ ကျလျက် ရှိကြသည်ကို နေရာများစွာတွင် တွေ့ရသည်။ ဤကြွေရွက်ဝါကလေးများမှာ စာဆိုပညာရှိ ကာဠုဒါယီ၏ အလိုအားဖြင့် ဈာန်ယာဉ်စီးသော တောပျော် ရသေ့ ရဟန်းများပမာတည်း။

ကြွေရွက်ဝါတို့နေရာတွင် လန်းဆတ်သော အငုံ အဖူးတို့က နေရာယူကြသည်။ အပင် အချို့မှာ ရွက်သစ်လောင်း၍ ရွက်ဟောင်း ကြွေလျက် ရှိကြသော်လည်း နွေပန်းတို့ တလန်းလန်း တဝေဝေ ပွင့်လျက်ရှိကြသော အပင်များစွာလည်း ရှိကြသေး၏။ ပန်းဆိုင် ပန်းနွယ်ကြီးများစွာတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတို့မှ ပြေပြေလျှောလျှောကျကာ တုံ့ခိုလျက် ရှိကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ အစိမ်းရောင် အခြေခံတွင် အနီ၊ အဝါတို့ စွက်၍ ဆေးစုံပြက်ထားသည့်နွယ်တည်း။

ပန်းရနံ့တို့ကလည်း လမ်းခရီး တလျှောက်လုံးတွင်ပင် ပြတ်လေသည် မရှိ။ တသင်းသင်းတထုံထုံ ရှိလှပါကိသည်။ နေသည် နွေရာသီ ဖြစ်၍ သူ့ပင်ကိုအားဖြင့် ကျဲကျဲတောက် ပူလေမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းခရီးတောအုပ်သို့ကား အစွမ်းကုန် မပူနိုင်ရှာ။ တောတောင်တစ်ခုတွင် ယှက်သန်းလျက်ရှိကြသော မြူခိုးမြူငွေတို့ကို ဖြတ်သန်း၍ ပူရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လိုအပ်သော အလင်းရောင်ရစေရုံမျှဖြစ်၍ တောအုပ်အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သစ်ရွက် ပင်စည်တို့

အကြားမှ ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက်မျှ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိကြသော နေခြည်နု
ကလေးများသည် ဘုရားရှင်၏ ဦးခေါင်းတော် ထက်၌ အစိမ်းရောင်
မျက်နှာကျက်ကြီးဝယ် စိန်သီးစိန်ပွင့်တို့ တွဲခိုခြယ်သထားသည့် အသွင်မျှ
သာ ရှိသည်။

တောပျော်သတ္တဝါများအနက် အလှဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော ဥဒေါင်း
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သမင်တို့ကိုလည်းကောင်း နေရာများစွာတွင် တွေ့ရ
သည်။ ထိုသတ္တဝါများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သည့်အခါ၌ လန်ဖျပ်ရှောင်
တိမ်းကြဖို့ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါများမျှမက ကျေးငှက်သာရ
ကာစသော မည်သည့်တောပျော်သတ္တဝါမျှ ကျွန်ုပ်တို့ကြောင့် လန်ဖျပ်ကြ
သည်ကို မတွေ့ရပဲ နေရိုးနေစဉ်အတိုင်းပင် နေကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
တော၏မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်ခဲ့သော ဘုရားရှင်အား တောသတ္တဝါများ ရင်းနှီး
နေကြဟန်ရှိသည်။ ဘုရားရှင်၏ မဟာကရုဏာတော်သည် သူတို့အပေါ်၌
ပျံ့နှံ့နေဟန်ရှိသည်။

ခရီးတနေရာ၌မူ အံ့ဩဖွယ်တရပ်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေ
ချမ်းအချိန်၌ ရေတိမ်ချောင်းတခုကို ဖြတ်သန်းကြရသည်တွင် ရေသောက်
ဆင်းသော သမင်တအုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလာသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သမင်တို့နောက်တွင်ကား လေးမြား အသင့်ပြင်ပြီးသော
တောလိုက်မုဆိုးတည်း။

သမင်တို့သည် အသက်ဘေးအတွက် ပြေးကြရာမှ ဘုရားရှင်အနီးသို့
ရောက်သောအခါ အရှိန်ကိုသတ်ပြီးလျှင် အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်ဝန်းရံကြ
သည်။ မုဆိုးသည်လည်း ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့်စွာ
ဖြင့် ကြည့်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ပင် ရောက်လာကာ ဒူးတုပ်ရှိခိုးသည်။
သားကောင်နှင့် မုဆိုးတို့သည် ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်၌ ငြိမ်းချမ်းကြ၏။

ဘုရားရှင်က မုဆိုးအား ခရီးအတန်ရပ်၍ တရားဟောသည်။ သမင်တို့
သည် မုဆိုးကိုပင် ဝန်းရံလျက်ရှိကြ၏။ ဘုရားရှင်၏တရား၊ ဘုရားရှင်၏
ကြီးမားသော မေတ္တာ၊ မဟာကရုဏာတော်အောက်၌ ယင်းသို့အံ့ဘွယ်
အသွင်ကို တွေ့ရသည်မှာ နှစ်သိမ့်ဖွယ် ရှိလှပါဘိသည်။

သို့နှင့် ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကပိလဝတ် နယ်နိမိတ်သို့
ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

[၇]

ကပိလဝတ် နယ်နိမိတ်ဆိုသည်မှာ ကပိလဝတ်ပြည်သားများစွာတို့ စောင့် ဆိုင်းကြိုကြသည့် နေရာကိုရည်၍ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုသော် ကပိလဝတ်ဘက်သို့ ခရီးထက်ဝက်ကျော်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရောက်လေ ရာရာ တောလက်ကျေးရွာဒေသများမှ ကြိုဆိုမှုများမှာ အနည်းနှင့်အများ ရှိခဲ့ကြသည်သာဖြစ်သည်။

ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကြမည့် သတင်းကို မဆွကပင်ကြားသိထားပြီးဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့၏ ချစ်စွာသောမင်းသားကို ဘုရားဖြစ်၍ မဟုတ်ပဲ ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် ချစ်ကြည်လေ စားခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သခင်မင်းသား သံယောဇဉ်မျှမက တခါရောက်ပြီး တခေါက် မပြန် ဆိုရလောက်အောင်ပင် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားပင့်သွားခဲ့လေသမျှသော ကပိလဝတ်ပြည်သား လူစိမ်းကားကြီးများ ဖြစ်ကြသော လင်များ၊ သားများအတွက် သံယောဇဉ်ကလည်း တဘက်တွင်ရှိနေကြသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် သူတို့လက်လှမ်းမီနိုင် သမျှအထိ လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ တနေ့ခရီးမျှကျန်သေးသော ယနေ့ အဖို့မူ အစုအရုံးဖွဲ့ကာ အင်တိုက်အားတိုက် ကြိုဆိုကြသည်။ သခင်မင်းသား ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော သူတို့လင်သား၊ ဖခင်၊ ညီ၊ အစ်ကို၊ ဦးလေး၊ မိတ်ဆွစသည့် ကပိလဝတ်သားတို့ကို ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် တွေ့သောအခါ အချို့ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ အချို့ငိုယိုကြသည်။ အချို့ဖက်လှဲတကင်းမျှ ခြေကိုကိုင်၍လည်းကောင်း၊ လက်ကိုဆွဲ၍လည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြိုဆိုပွဲဟု ဆိုရချိန်မည်။

ကပိလဝတ်ရောက်သော် သားတော်ဘုရားရှင်က နန်းတော်တွင် သီတင်း မသုံးဟု ဆို၍တကြောင်း၊ ရဟန်းများစွာပါလာသည်ကြောင့် တကြောင်း၊ တောကိုကြိုက်လှသော သားကြီးဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ကပိလဝတ် အဝင်ဝ မလှမ်းမကမ်းရှိ သမင်ပေါသော မင်းသုံးဥယျာဉ်ကို နိဂြောဓာ ရုံဟု အမည်တပ်၍ ခမ်းနားစွာ အချိန်မီ ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်ထား ကြောင်း၊ ခမည်းတော်အမှူးပြုသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် နိဂြော ဓာရုံမဏ္ဍပ်မှ စုရုံးကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသော သတင်းများကို ကြိုတင် ကြားသိကြရသည်။

သို့နှင့် ထိုနေ့ညချမ်းအချိန်တွင် နိဂြောဓာရုံ ဥယျာဉ်ကျောင်းတော် ကြိုဆိုရေးမဏ္ဍပ်အဝသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိကြချိန်တွင် ကဆုန်၏လပြည့်ရက် လမင်းသည်မြူတိမ် ကင်းသော ကောင်းကင်ကိုဖြတ်သန်း၍ ထင်းထင်းကြီး သာလျက်ရှိ၏။ မဏ္ဍပ်အဝင်လမ်းတလျှောက်နှင့် နေရာပေါင်းများစွာတွင် ပန်းဆိုင်ပန်းခက်တို့ ချိတ်ဆွဲထား၍ ထိုပန်းဆိုင်ပန်းခက်တို့အကြားတွင် မီးပုံးမီးအိမ်တို့ကို ဆွဲချိတ်ထားသည်။

သားကြီးဘုရားရှင်အား မဏ္ဍပ်အဝရှေ့ဆုံးမှ ကြိုဆိုသူမှာ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူတကာတို့၏အထွတ် သားထူးသားမြတ်တယောက် ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သော ခမည်းတော်ကြီးအား ဂရုတစိုက်ကြည့်မိသည်။

ခမည်းတော်ကြီးမှာ သက်ရှယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်၏။ ခါးကိုင်းသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာကား ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးပင် ဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်မှ ဇရာ၏ လက္ခဏာများဖြစ်ကြသော အရေးအကြောင်းများသည် ထင်းထင်းပေါ်လျက် ရှိကြ၏။ မျက်လုံးများမှာ မှန်လှပြီ ဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း သားကြီးကို ဖူးမြင်ရာ၌ ဝမ်းမြောက် လှသောကြောင့် လရောင်တွင် တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိကြ၏။ ခမည်းတော်ကြီးသည် ကိုင်းညွတ်သောကိုယ်မှ နဖူးရေ အရေးကြောင်းများကို ပင့်လှန်ပြီးသော်သားကြီး၏ ရုပ်ရေကို အားရပါးရ ဖူးမြော်နိုင်ရန် နဖူးတွင် လက်ကာ၍တလက်လက် တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်လည်းရှိ၏။ မဲ့ယောင်လည်းရှိ၏။ သားကြီးကို ဖူးတွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သည်နှင့် အလားတူ စွန့်ပစ်သွားနိုင်ရက်လေသော သားကြီး၏ ကင်းပြတ်မှု၊ အသွင်ခြားလေခဲ့သော သားကြီး၏ အဝတ်အဆင်တို့ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်ဟန်တူသည်။ မျက်စိ ထောင့်ကလေးများတွင် မျက်ရည်ဥကလေးများ တွဲခိုလာကြသည်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ သွားလေသူ ဘုရားရှင်မယ်တော်အား သတိရချင်လည်း ရပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် နှုတ်ကမူ တစုံတရာမပြော။ ချစ်သော သားကြီး၏ ဆန္ဒတော် အတိုင်းပါပေဟု အလိုလိုက်သောသဘော ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အားရပါးရ ဖူးမြော်ပြီးသော် သားကြီး၏ လက်တော်ကို ကိုင်သည်။ ဖျစ်ညှစ်သည်။ သားကြီး၏ မေးဖျားတော်အထိ လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်သည်။ ထိုမျှ

မက နဖူးသင်းကျစ်တော်အထိ လက်ဖြင့်သပ်သည်။ နှစ်လများစွာ ကွဲကွာ
 နေရသော သားချစ်တယောက်အား ပြန်တွေ့သည့် အချိန်တွင် ဖခင်
 တယောက်အဖို့ သည်နည်းသည်ပုံ အားရပါးရ ကိုင်တွယ်နှုတ်ဆက်ရမှပင်
 ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ ရှိပေမည်။ ဖခင်ဖြစ်၍သာ ဤမျှဖြစ်သည်။ မိခင်သာ ဖြစ်
 ပါမူ မျက်ရည်လည်ရုံဖြင့် ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်သည်အထိ ဖြစ်နိုင်သည်။
 ဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော်ကြီး၏ အပြုအမူ မှန်သမျှကို ရပ်၍ သည်းခံ
 တော်မူ၏။

ကြို့ဆိပ်တွင် ထူးခြားချက်တရပ်ကို သတိပြုမိသည်မှာကား - ခမည်း
 တော် အစရှိသော ကပိလဝတ် နန်းသူ နန်းသားကြီးများက ဘုရားရှင်
 အား ရှိမခိုး ဦးမညွတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပရိသတ် ရှေ့ပိုင်းတွင်
 ခမည်းတော်ကြီးမှ တပါး လူကြီးများကို မတွေ့ရ။ ဘုရားရှင်အောက်
 ငယ်သော လူရွယ်လူလတ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ လူရွယ်များသည်ပင်
 ရှိခိုး အရိုအသေပြုသည် ဆိုစေကာမူ ပြုကာမတ္တမျှ ဖြစ်သည်။ စိတ်ပါ
 လက်ပါ အလေးအနက် မဟုတ်ကြချေ။

ကပိလဝတ် အသိုက်အဝန်းမှ ဘုရားရှင်၏အမျိုးအနွယ် သာကီဝင်တို့
 သည် ဇာတိမာန်၊ အမျိုးမာန် ကြီးလွန်းလှသည်ဟု ရှေ့ မဆွဲကပင် ကြားခဲ့
 ရဘူး၏။ သို့ရာတွင် မာန်၏ အရိပ်အငွေ့ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှပင်မတွေ့ရသော
 ကိုယ်တော်ဘုရားရှင်ကို ရင်းနှီးစွာ ဖူးတွေ့ရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
 ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးပမာ ကျိုးနွံလေပြီးသော ကပိလဝတ်ရဟန်း
 တော်တို့ကိုသာ တွေ့နေရသောကြောင့်လည်းကောင်း ကပိလဝတ်သား
 တို့၏ မာန်ကို အလေးအနက် သဘောမထားမိခဲ့ပေ။ ယခုလက်တွေ့တွင်မှ
 ထိုကြားသိချက် မှန်ကန်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ကပိလဝတ်
 နယ်သို့ ရောက်စကပင် တွေ့ခဲ့ရသော ကပိလဝတ် ပြည်သူပြည်သားတို့၏
 အသွင်အပြင်ကို သတိပြုမိသည်။

ကပိလဝတ်သည် တောင်ခြေနိုင်ငံ ဖြစ်၍ နေခင်း ထိုင်ခင်း လုပ်ခင်း
 ဆောင်တာ မြေနေရာ ပြန့်ပြူး၏။ မြေဩဇာ ကောင်း၏။ လူတို့စိုက်ပျိုး
 ပြုပြင်အပ်သော သီးနှံပင်စည်တို့ကို ထားဦး၍ သာမန်အလေ့ကျ ပင်စည်
 ပင်ရွက်တို့သည်ပင် သန်စမ်းဖွံ့ဖြိုးလှ၏။ အစဉ်အလာအားဖြင့် အမျိုးကို
 စောင့်စည်းသောကြောင့် လူဦးရေနည်း၏။ သွေးသား သန့်စင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကပိလဝတ်သားတို့သည် ဖွံ့ဖြိုးထွားကျိုင်းကြသည်။
 မျက်နှာတို့ ပွင့်လန်းကြသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု အမူအရာတို့ လွတ်လပ်

ကြသည်။ တဦးနှင့်တဦး တမိပေါက်ကဲ့သို့ တူညီသောအသွင်ရှိကြသည်။
ဝမ်းရေးအတွက် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြသည့် အသွင် ရှိသည်။

သာမန်ပြည်သူတို့၌ ယင်းသို့ရှိသော် နိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော
သာကီဝင်တို့၌ကား အဘယ်သို့ ဆိုဖွယ် ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မာန ဆိုသည်မှာ လောကီနယ်၌ မကင်းနိုင်ကြသော်လည်း
လူ့လောက၏ ကြီးစွာသော အဖျက်စိတ်၊ အဖျက်တရားတခုဖြစ်သည်။
သံချေးသည် သံကို ဖျက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မွှေးအပ်သော မြေပွေး
ငယ်သည် မိခင်ကို သေစေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မာနသည် လူကိုလည်း
ကောင်း၊ လောကတို့လည်းကောင်း ပျက်စီးစေနိုင်၏။ ဤစကားကို
ပြောရခြင်းမှာ မာနရှင် သာကီဝင်တို့သည် တနေ့သောအခါ၌ ထိုမာန
ကြောင့်ပင် အမျိုးနှင့်ချီ၍ ပျက်စီးရပုံကို ကြိုတင်၍ သတိရမိသောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးပန်းလာကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းများစွာသည်
နိဂြောဓာရုံတွင် သင့်ရာ၌ နေရာယူ၍ နားနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း
ခင်းအပ်သော နိဂြောဓာရုံ ကြိုဆိုရေး တရားမဏ္ဍပ်၌ ဘုရားရှင် တဘက်
တချက်တွင် ထေရ်စဉ်အလိုက် နေရာယူပြီးကြသော် သက်သက်သာသာ
နားနေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည်ကား အနားယူတော်မမူပဲ
ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား သင့်လျော်ရာတရား ဟောတော်မူသည်။
တရားပွဲအပြီးတွင် ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူကာ ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ
ဆက်ဆံသော ယမကပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခမည်းတော်
စသော သာကီဝင်ကြီးငယ်တို့သည် အံ့ဘနန်းအမှုအရာဖြင့် ဘုရားရှင်အား
ဖူးကြည့်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သာကီဝင်တို့သည် အမျိုးဇာတ် မာနဓာတ်ခံကြောင့် လည်းကောင်း၊
ဘုရားရှင်၏ မဇ္ဈိမလမ်းစဉ် ဓမ္မကို မကြားနာ မသိရှိဘူးခဲ့ကြသေးသော
ကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏ အတိမ်အနက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။
ထို့ကြောင့်လည်း ရှိခိုးဖို့ရန်မျှပင် ခက်ခဲနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လောကီဈာန်၊ လောကီတန်ခိုးဖြစ်ကြသော ရသေ့တို့ကိုကား
အလေးအနက်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေရာ သမာပတ်
ဝင်စားသော ဘုရားရှင်ကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ကြရသောအခါ အံ့အား
သင့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သာကီဝင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ခရီးတွင် အတူပါလာ
ကြသော ရှင်တသောင်းတို့ ကျွတ်တမ်းမဝင်မီကကဲ့သို့ပင် သူတို့ အမျိုး

အနွယ်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်အပေါ်၌ အခြားနည်းအားဖြင့် အထင်ကြီးစေ
ကာမူ မာန်ကို ချလောက်အောင်အထိ အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့ကြပေရာ သူတို့
အထင်ကြီး၍ အမှန်အမြတ်ပြုသော ဈာန်လုပ်ငန်းကို ဘုရားရှင်ထံမှ တွေ့
ရသောအခါ အံ့အားသင့်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အံ့ဩရုံမျှမက ခမည်းတော်ကြီးသည် သူတို့ ဆရာ ရ သေ့ များ ၏
လောကီသမာပတ်ထက် အဆရာထောင်မက ထူးခြားလှသော ဘုရားရှင်၏
လောကုတ္တရာ သမာပတ်ကို အထပ်ထပ် ရှုစားတော်မူကာ ရုတ်ခြည်းပင်
သားတော်ဘုရားရှင်အား လက်စုံယှက်၍ ဦးညွှတ်ရှိခိုးသည်။

ခမည်းတော် ရှိခိုးရာ၌ ရိုးရိုးရှိခိုးကာမျှ မဟုတ်ပဲ နှုတ်မြှက်ရှိခိုးခြင်း
ဖြစ်သည်။

“သားတော်မွေးကင်းစ ဒေဝီလရသေ့ရွှေ့တွင် အံ့ဘနန်း တွေ့ရစဉ်က
ခမည်းတော် တကြိမ်ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သားတော်သည် ကလေး
ဘဝ ခမည်းတော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပရာတွင် သားတော်အား ထား
အပ်သော သပြေပင်ရင်း၌ ဈာန်ဝင်စားသည်ကို မြင်ရ၍ ဒုတိယအကြိမ်
ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ယခု တတိယအကြိမ်မြောက် ရှိခိုးခြင်းပါဘုရား”

ဤသို့နှင့် နှုတ်မြှက်ရှိခိုးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တကြိမ်ရှိခိုးဖို့ရန်အတွက်
အမှတ်တရ တန်ဖိုးကြီးလှစွာသော သာကီဝင်တို့၏မာန်ကိုသိရ၍ ကျွန်ုပ်တို့
ပြုံးမိကြ၏။

‘အရင်းလဲသော် အဖျားထင်းဖြစ်’ ဟူသကဲ့သို့ သာကီဝင်တို့၏ဦးစီး
ခမည်းတော်ကြီး ရှိခိုးသော် မဏ္ဍပ်တခုလုံး ဦးညွှတ်ကြသတည်း။

သို့နှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာရာ ခမည်းတော် စသော နန်းသူ
နန်သားတို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်၍ နန်းတော်သို့ပြန်ကြသည်။
မဏ္ဍပ်ဦးပိုင်း၌ နန်းတွင်းဦးစီးတို့ မရှိကြသော် မူးမတ် စသော တိုင်းသား
ပြည်သူတို့ ရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာကြ၍ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ခြင်း၊
မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ ရဟန်းတို့အား ရှိခိုးနှုတ်ဆက် ကြသည်။ နှုတ်ဆက်ရာ
တွင် သူတို့စကားစပ်၌ ထူးခြားသော အကြောင်း တရပ်ကို ကြားသိရ
သည်ကား- ယနေ့ည ဘုရားရှင်ကြိုဆိုပဲ့သို့ အခြား နန်းတွင်းသူများစွာတို့
ရောက်လာကြသော်လည်း ဘဒ္ဒကစွနာ မလာရောက်သည့် အကြောင်းပင်
ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ် တဖြည်းဖြည်းစဲသော် နိဂြောဓာရုံသည် တိတ်ဆိတ်လျက်
ကျန်ရစ်၏။

[၈]

နောက်တနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းများသည် ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော် အရ ကုပိလဝတ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ပြင်ဆင် ကြသည်။ ဆွမ်းခံရ မည်ဟု သိကြရသောတခါ ရဟန်းအားလုံးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကြောင်းသော်ကား- ဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနံ စသော ဤမျှအရေးတယူ ပရိသတ်ကြီး ပြည့်စုံလျက်ရှိ သော နေရာဖြစ်ပေရာ၊ ဆွမ်းခံ ထွက်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် မထားကြ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရဟန်းများသည် မိမိတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပရိယတ် ပဋိပတ် မဂ်ဖိုလ် ကိစ္စအပြင် မိမိတို့မှီရာ သာသနာတော်အတွက်လည်း တာဝန်ရှိကြသည်။ ရဟန်းတပါးသည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းနှင့် စူအောင် ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့ပါလျှင် မိမိ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ပြည့်စုံ စေရုံမျှမက ပစ္စုပ္ပန်သာသနာ၊ အနာဂတ်သာသနာတော်၏ အကျိုးကိုလည်း သယ်ပိုး ထမ်းရွက်သည် မည်လေ၏။ ထို့ထက် ပို၍ ထမ်းရွက်လိုလျှင် တရားဟော ခြင်း၊ စာပေပို့ချခြင်း စသည်ဖြင့် သာသနာတော်ကျိုးကို ထမ်းရွက်ကူညီ နိုင်သည်။

သာသနာတော်၏အစ၌ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏သာသနာ စည်ပင် ပြန့် ပွားစေရန် များစွာကြိုးပမ်းအားထုတ်တော်မူကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အသိပင် ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားစေရုံမျှ မဟုတ်၊ စည်ပင်ပြန့်ပွားသည်နှင့်အမျှ ခိုင်မြဲတိုးတက်စေရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်း များ၏ အဓိကတာဝန် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သာသနာတော် တိုးတက်ရေး ဆောင်ရွက်မှုများအနက် ဆွမ်းခံခြင်းသည်လည်း မိမိ အကျိုးနှင့် အတူ သာသနာတော်ကျိုးကိုပါ ပြည့်စုံစေသော ကိစ္စတရပ် ဖြစ်သည်။

လူ့ လောက၌ သူတော်သူမြတ်ကို တွေ့ဆုံဖို့ ဟူသည်မှာ လွယ်မယောင့် နှင့် ခက်သည်။ ဆွမ်းခံခြင်းသည် သူတော်သူမြတ်ကို ဖူးတွေ့ဖို့ရန် လွယ်ကူ စေသော ကိစ္စတရပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် တဦး တယောက်မျှ မဟုတ်ပဲ ရဟန်းအများစုပေါင်း၍ ဆွမ်းခံသွားခြင်းမှာ ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါစိတ်ကို သိမ်းကျုံး ယုံဖိတ်စေနိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ရှင်တထောင်တို့ကို ဆုံးမ ပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ နောက်ပါသံသံ အလုံးအရင်းဖြင့် ဆွမ်းခံကြတော်မူ

ရာဝယ် ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှသဒ္ဒါကြွ၍ ဆွမ်းလောင်း ပူဇော် ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းခံခြင်းသည် သာသနာ ပြုသည့် အလုပ် တပါး ဖြစ်သည်။

ယနေ့သည် ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာရောက်စ အချိန် ဖြစ် သည်။ ဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော် စသော ကပိလဝတ် သားတို့သည် မိမိ တို့၏ သွေးသားဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများအပေါ်၌ သံယောဇဉ်ရှိသည်မှ တပါး ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်နှင့် မရင်းနှီးကြသေးပေ။ ဖိတ်မန္တက မပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြွရောက် စားသောက်လေ့ မရှိသည်ကိုမျှ မသိကြ။ နန်းတော်မှ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းစားကြရန် အထူးအထွေ ဖိတ်ကြားနေဖို့ မလို။ မိမိနန်းတော်ဖြင့်၍ အချိန်တန်လျှင် နန်းတော်သို့ ကြွ၍ စားလိမ့် မည် အတင်ရှိကာ ယမန်ညက ဘာသာအတိုင်း ပြန်သွားကြသည်။ ထို့အတူ အခြား ဖိတ်မန္တကပြုသူ ဟူ၍လည်း တဦးမျှ မရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံဖွယ် ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့အား သာသနာ ပြုနိုင်ဖို့ရန် အခွင့်အလမ်း တရပ် ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်းအများ ဝမ်းမြောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင် အမှူးပြုသော ကျွန်ုပ်တို့ သံဃာတန်းကြီးသည် နံနက်ခင်း၏ တက်နေ အရောင် အောက်တွင် သင်္ကန်းတို့ကို သေသပ်စွာ ဝတ်ရုံ၍ သပိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကပိလဝတ် မင်းလမ်းမကြီး အတိုင်း ဆွမ်းခံ ဝင်လေသော် ပထမ၌ ကပိလဝတ်သားတို့သည် အတွေ့ဆန်း အမြင်ဆန်း ဖြစ်နေ၍တကြောင်း၊ သူတို့သခင် မင်းသားကိုယ်တိုင် အမြင်မလှသော အိုးတို့ ခွက်ငယ်ကို ကိုင်စွဲ၍ မြို့လယ်တွင် လှည့်လည်ထမင်းတောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်တကြောင်းကြောင့် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် တဦးနှင့်တဦး၊ တအိမ် နှင့် တအိမ် ဆူညံပြောဆိုကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အဆင်သင့် ရှိသမျှ သော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းတို့ကို အားပါးတရ လောင်းလှူကြသည်။

သို့ရာတွင် မကြာလှပါချေ။ မြို့တွင်းသို့ အတန်ငယ် ဝင်ရောက်မိလျှင် ပင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ လူအများတို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာကြသည်ကို တွေ့ရ သည်။ လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။ လမ်းဘေးမှ ဝပ်၍ ဦးညွတ်ကြ၏။ ပရိသတ် မြင်ကွင်း ရှင်းသွားသော အခါမှ တောင်ဝှေးကို အားပြု၍ နောက်ပါ နန်းတွင်းပရိသတ်ရှေ့မှ ရှိသမျှအင်အားကိုထုတ်ကာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဘုရား ရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ ရောက်လာသူကား ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန ဘုရင်ကိုယ် တိုင်ပါတည်း။

ခမည်းတော်ကြီးသည် သူ့ သားတော်နှင့် ရင်ဆိုင်လမ်းပိတ်၍ ရပ်သည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် အတန်ပင် ဒေါသ ထွက်နေ သယောင် တွေ့ရသည်။ ဝတ်ရုံတော်များသည် မသေသပ်၊ ဒေါသရှိန်ဖြင့် ရှောင် တခင်ဝတ်၍ ထွက်လာခဲ့ပုံရသည်။

အသက် ၉၀ ပင် ကျော်လေပြီဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီးသည် ရှေး အခါက တိုင်းခန်း လှည့်လည်ရန်အတွက် မြို့တွင်းသို့တနှစ်လျှင် တကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှသာ အခမ်းအနား ကြီးကျယ်စွာဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ သက် ရှယ် ကြီးရင့်လာသည့်အခါ၌မူ လုံးဝ မထွက် မကြွခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဟု သိရသည်။ ယခုမူ အခမ်းအနားမပါ၊ မည်သည့် ဝေါယာဉ်ကိုမျှမစီးပဲ ထွက်ကြွခဲ့သည်မှာ သူ့ ဘက်မှကြည့်လျှင် ချစ်သော သားဆိုးကြီးအတွက် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း မောနေ၍ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ အတန်ကြာ ရပ်၍ အမောဖြေနေရသေးသည်။ နဖူးမှ ချွေးစများကို ဝတ်လဲတော် ဖြင့် သုတ်၏။ သူ့ သားတော်ကို မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ကြည့်၏။ ဒေါသ ကြောင့် သားကြီးအပေါ်တွင် လွန်လွန်ကံ့ကံ့ ပြောလိုက်မိမည်ကိုလည်း စိုးဟန်တူသည်။

သူ့ သားကြီးကမူ ကြီးစွာသောဣန္ဒြေဖြင့် ရပ်တော်မူလျက်ရှိရာမှ ခမည်း တော်၏ ဒေါသနှင့် သောကရောက်ပုံကိုတွေ့ရ၍ စဉ်းငယ်မျှ ပြုံးနေတော် မူသည်။ ကပိလဝတ်မြို့လယ်တွင် မကြုံဘူးသော ပွဲတရပ်ဖြစ်၍ ပရိသတ်မှာ များသည်ထက်များလာသည်။ ထို့ နောက်မှ သားအဖတို့ အချေအတင် စကားပြောကြ၏။

“သားတော် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆွမ်းခံခြင်းဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး”

“ခမည်းတော်အရှက်ကို ခဲ့တာပေါ့လေ”

“ခမည်းတော်အရှက်ကို ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ၊ ဆွမ်းခံခြင်းဟူသည် ရဟန်း တို့ ထုံးစံအလုပ်ဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်”

“ခမည်းတော်တို့ သာကီဝင် တမျိုးလုံး တောင်းစားရိုးထုံးစံ မရှိဘူး ဆိုတာ သားတော် မသိဘူးလား”

“သိပါသည်၊ သို့ရာတွင် သားသည်ရဟန်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း တောင်း၍စားရပါသည်။ တောင်း၍စားခြင်းသည် ရဟန်းတို့၏မြတ်သော

အကျင့်ဖြစ်သည်။ အာဟာရတလုတ် တဝမ်းတခါးမျှအတွက် မိမိ၏ သလုံး မြင်းခေါင်းဖြင့် ရင်း၍ရအပ်သော အာဟာရသည် မြတ်သည်။ သန့်ရှင်း သည်။ အပြစ်ကင်းသည်။ ရဟန်းဟူသည် အပြစ်ကင်းသောအလုပ်၊ အပြစ် ကင်းသောအကျင့်ကို လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သားသည် ရဟန်းတို့ထုံးတမ်း မြတ်သောအကျင့် လမ်းစဉ်အတိုင်းသာ ပြုကျင့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်”

နုလုံးကောင်းအရင်းခံ၊ ပညာဓာတ်ခံရင့်ကျက်သော ခမည်းတော်ကြီး သည် ဘုရားရှင်၏ စကားတော်ကို စဉ်းစားဟန်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်၏စကား တော်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းမျက်နှာ ကြည်သွားသည်။ ဝမ်းတကြိမ်ပြည့်ရုံမျှ အတွက် စည်းစိမ်ရှိလျှင် ရှိသရွေ့ ဇာချဲ့ကြသော လူတို့၏သဘာဝကို စဉ်းစားမိဟန်ရှိသည်။ သားကြီးအား အပြစ်တင်လိုဇောဖြင့် တက်ကြွလျက် ရှိသော ခမည်းတော်၏ လေသံသည် ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်တချက် ကြောင့် သိမ်မွေ့စွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ရှိပါစေတော့သားတော်၊ သို့သော် သားတော်နှင့် ရဟန်းအားလုံး အတွက် ဆွမ်းကွမ်းအားလုံးကို နန်းတော်တွင် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်ပါ သည်။ သားတော်သည် ကိုယ့်နန်းကိုယ်အိမ်ဖြစ်၍ အချိန်ကျလျှင် သား တော် ကြံရောက်ပြီး ဘုဉ်းပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်”

“ရဟန်းတို့သည် ပင့်ဖိတ်မည့်သူမရှိလျှင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နန်းပင်ဖြစ်စေ သွားရောက်ရိုး ထုံးစံမရှိပါ ခမည်းတော်”

“ကောင်းပါပြီ သားတော်။ ။ခမည်းတော် နားလည်ပါပြီ။ သား တော်နှင့်တကွ ရဟန်းအားလုံး နန်းတော်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော် မူကြပါအံ့။ ယနေ့မျှသာမဟုတ်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် နန်းတော်သို့ ကြွ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံလမ်းမမှ နန်းတော်သို့ ဦးတည်ကြ ရ၏။

[၉]

ကပိလဝတ်နန်းတခုလုံးသည် ရဟန်းတို့၏သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် လွှမ်းသွား၏။ ဆွမ်းခံလမ်းတွင်စုရုံးခဲ့ကြသော ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း နန်းတော်သို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

ယမန်နေ့ညဉ့်က ကပိလဝတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခု အချိန်တိုင် ဘုရားရှင်နှင့် ခမည်းတော်ကြီးတို့အကြောင်းကိုသာ ဦးတည် ပြောဆိုခဲ့ကြသော်လည်း စင်စစ်ဆိုသော် ကပိလဝတ်သားတို့တွင် ကျွန်ုပ် တို့နှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာများစွာရှိနေခဲ့ကြသည်။ ကပိလဝတ်သားတို့ ဆိုသည်ထက် ကပိလဝတ်သူတို့ဟုဆိုလျှင် ပို၍တိကျမည်။

အကြောင်းသော်ကား - ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားအပင့်ရောက်၍ ရဟန်း ဖြစ်ခဲ့လေသမျှသော တမန်ဟောင်း ရဟန်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ဘုရားရှင်အလားတူ သားမယားတို့ကို လွတ်လွတ်စွန့်ပစ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ သည်။ ယင်းအပြုအမူမှာ ရဟန်းတို့ဘက်မှကြည့်လျှင် သံယောဇဉ် ကင်း ပြတ်သော တရားမြတ် တရားမှန်ကို ကျင့်သုံးမှု ဖြစ်သော်လည်း ဇနီး သားသမီးများဘက်မှ ကြည့်လျှင်မူ ဘုရားရှင်အစ ရဟန်းတော်အားလုံး ပင် လူစိမ်းကားကြီးများ ဖြစ်နေကြပေသည်။

သားမယားကို စွန့်ပစ်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်၊ ကပိလဝတ်တို့တွင် အသစ်အဆန်း မဟုတ်တော့သော်လည်း ကြိုတင်အသိ ပေးမှုကလေးမျှမရှိပဲ ဤမျှမြောက်မြားစွာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် စွန့်ပစ် ကြခြင်းမှာကား မကြုံစဘူး ထူးကဲလှသော အသစ် အဆန်း စိမ်းကားပွဲ ကြီးတရပ်ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ မုဆိုးမ များစွာ၏ ကံတူ အကျိုးပေးပွဲ ကြီးသဖွယ်ဖြစ်လျက် ရှိနေပေသည်။

သူတို့သည် ခမည်းတော်ကြီးက ဘုရားရှင်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တွေ့ဆုံ ကြိုဆိုသကဲ့သို့ပင် သူတို့ခင်ပွန်း၊ သူတို့သား၊ သူတို့မိဘ၊ သူတို့အစ်ကို၊ သူတို့ဦးလေးတို့ကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလိုကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ခမည်းတော်ကြီးနှင့် နန်းတွင်း ပရိသတ်အခံ ရှိနေကြသော ကြောင့် သူတို့ ရဟန်းများအနီးသို့ မတိုးဝံ့ကြ။ အဝေးကသာ လှမ်းမျှော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြရသည်။

ကပိတဝတ်မြို့တွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ကြသောအခါ သူတို့အဖို့ အနီးကပ်ဖူးတွေ့နိုင်ရန် အခွင့်ကြုံကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆွမ်းခံရာသို့ တယောက်တဆင့် သတင်းဖြင့် သိရှိကြကာ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုပင် စုရုံး ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရဟန်းများကိုကြည့်၍ အချို့မျက်ရည် လည်ရှဲ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ အံ့အား သင့်ကြသည်။ အချို့ ငေးမိုင်ကြ သည်။

မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အလှအပ ဖြစ်လေအောင် တသ့သ
 နေလေ့ရှိကြသော လူ့ဘဝမှ လှသည်ဆိုသော ဆံပင်တို့ကို ဦးပြည်းဆံတို့
 အဖြစ် ဖြတ်တောက်၍လည်းကောင်း၊ အစပ်အဖာ များစွာနှင့် ရင့်ခိုင်
 သော အရောင်ရှိသော အဝတ်အဆင်ကြီးကို ဝတ်ဆင်၍ လည်းကောင်း၊
 အိုးတိုလည်ပြတ်ဟု ဆိုအပ်သော ခွက်မည်းကြီးကို ကိုင်စွဲ၍ လည်းကောင်း၊
 ရင့်ကျက်သော အမူအရာ မျက်နှာထားကိုယ်စီကိုဆောင်၍ လည်းကောင်း
 တွေ့ကြရသည်မှာ ငိုလောက်ဖွယ်ရာ၊ ငေးငိုင်ဖွယ်ရာ၊ အံ့အား သင့်ဖွယ်ရာ
 ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တွေ့ဆုံ၍မှ အားမရသေးမီမှာပင် ဆွမ်းခံလမ်းမသို့ ခမည်းတော်ကြီး
 ကိုယ်တိုင် ရောက်လာကာ နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင် သွား ပြန် သည်။
 ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နန်းတော်သို့ စုရုံး လိုက်ပါ လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

လူစိမ်းကားကြီးတို့၏ ရင်ကျိုးစေဖွယ်ရာခွဲခွာခံရသော ‘သူတို့’ဆိုသည့်
 အထဲတွင် အကြီးဆုံးသော ပြဿနာရှင်တယောက် ရှိနေပေသည်။ သူကား-
 လူစိမ်းကားတို့၏ ဘုရင်ဟု ဆိုလောက်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏
 မြောက်သား ကြင်ယာတော်ဟောင်း ဘဒ္ဒကစ္စနာယသော်ဓရာပင် တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာ၏ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ဘဒ္ဒကစ္စနာ အရေးကို
 ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ပို၍ စဉ်းစား မိကြသည်။ ဘဒ္ဒကစ္စနာသည်
 သူတကာကဲ့သို့ ပူပန်ရုံမျှမက လူစိမ်းကားကြီး အပေါ်တွင် ရက်စက်လေ
 သော်ကော့ဟု အသည်းနာနေပုံလည်း ရသည်။

မေတ္တာစိတ် မည်သည် စိမ်းကားလွန်းမှုနှင့် တွဲဖက်လေသော အခါ
 ချစ်စိတ်နာ ဖြစ်လာတတ်သည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာ၏ ချစ်သည်းနာစိတ်ကို သိနိုင်သည်မှာ ယမန်နေ့ ညဉ့်က
 ကပိလဝတ်နန်းသူ ပြည်သူတရပ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မှု ကြိုဆိုရာတွင် သူမပါ
 ဝင်ခဲ့သည်ကို ထောက်၍ အကဲခတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့သတင်း၊ သူ့ပြုမူချက် များကိုမူ ပရိသတ် များထံမှ
 ဝိုးတဝါး ကြားနေရ၏။ ဘုရင်ရှင်ကို သူကိုယ်တိုင် မကြိုဆို သော်လည်း
 သူ့အခြေအရံ မောင်းမများသည် ဘုရားရှင်အနီး၊ ဘုရားနှင့်မလှမ်းမကမ်း
 တွင် အမြဲရှိနေကြကာ ဘုရားရှင် မည်သည့် စကား မိန့်ဆိုတော်မူသည်၊
 ဘုရားရှင် မည်သို့ ဝတ်ဆင်တော်မူသည်၊ ဘယ်ပုံ နေထိုင်တော်မူသည်၊
 ဘယ်ပုံ အမူအရာရှိသည်မှအစ သူ့ထံသို့ သတင်းစုံ ရောက်နေသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံဝင်လာကြသည်ကိုပင် သူသတင်းပို့သောကြောင့် ခမည်းတော်ကြီး သိရှိရသည် ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံလမ်းသည် ကပိလဝတ်နန်းဆောင်များဘေးမှ ဖြတ်၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းခံ ဝင်လာကြသည်ကို ကပိလဝတ်နန်းသူနန်းသားတို့ မြင်နိုင်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘဒ္ဒကစ္စနာသည် နန်းလေသာပြတင်းတခုမှ တံခါးကို မပွင့်တပွင့်ဖွင့်၍ မောင်တော် ရုပ်ပုံ ရွှေကြေးမုံကို အာရုံစူးစိုက်၍ ဦးတိုက် ရှုစားသည်။ ရှုစားရုံမျှမက အပါးတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော သားတော်လေး ရာဟုလာကိုလက်ဆွဲ၍ ဘုရားရှင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ တဖွဖွပြောဆိုသည်ဟု သတင်းသွဲသွဲ ကြားရသည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာအဖို့ သူတကာထက်ပို၍ အသည်းနာမည် ဆိုလျှင်လည်း နာလောက်စရာပါပေ။ အကြောင်းကား— မောင်တော် သိဒ္ဓတ္ထ စွန့်ပစ် ထွက်ခွာသည့်အချိန်သည် သားတော်ကလေး ဖွားမြင်ပြီးစအချိန် ဖြစ်၏။

မီးတိုင်း အမျိုးသမီးတို့အဖို့ အခြား အားထားဖွယ်ရာ အဘယ်မျှရှိစေကာမူ လင်သားကိုသာ တောင်ထုပ်မာ အားထား အားပြုကြမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပေ၏။ ယင်းသို့ အားငယ်ချိန်၌ အားပြုစဉ်တွင်ပင် မောင်တော်သိဒ္ဓတ္ထက စွန့်ပစ်သွားခြင်းကို ခံရရှာသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ထက် တနေ့တခြား ကြီးပြင်း လာလေသော သားကလေးအား ဖခင်ရှိပါလျက် မရှိသယောင် လက်ညှိုးထိုးပြစရာမျှမရှိခဲ့ပေရာ ဘဒ္ဒကစ္စနာ ဘက်မှကြည့်လျှင် အသည်းနာလောက်ပါပေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ နန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒကစ္စနာ မည်သို့ ကြိုဆိုလေမည်နည်း။

မည်သို့မျှ မကြိုဆိုပေ။ ခမည်းတော်ကြီးအစ ကလေး သူငယ်တို့ပါ မကျန် နန်းသူနန်းသားအားလုံးမျှ နန်းရင်ပြင် ဆွမ်းကျွေးရာ နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယသော်တို့ သားအမိမှ သူ့အိပ်ခန်း ဆောင်မှ လုံးဝ ထွက်မလာကြဟု သိရှိရသည်။ ယသော်ဓရာသည် ယခု အချိန်အထိ စိတ်ကောက်ပြေနိုင်သေးဟန် မတူပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်းထားအပ်သော နန်းရင်ပြင်၌ ထေရ်စဉ်အလိုက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော် အမှူးရှိသော ရွှေပိုင်းပရိသတ်နှင့် သင့်လျော်သော တရားစကားများ မိန့်ကြားတော်မူ

လျက် ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူကြီးအချို့သည် ဆွမ်းကျွေးရန် ကိစ္စ အတွက် စီမံခန့်ခွဲလျက်လည်းကောင်း၊ နန်းသား နန်းသူ ပျိုရွယ်သူများစွာ တို့သည် ဆွမ်းကမ်းကိစ္စ အထွေထွေကို လုပ်ကိုင်လျက်လည်းကောင်း ရှိကြသည်။

ကပိလဝတ်သား ရဟန်းတို့အဖို့ နန်းတွင်းမှ ဘဒ္ဒကစ္ဆရာအစ ထင်ရှားသော နန်းသူ နန်းသား အားလုံးကို သိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်သား ရဟန်းတို့ အဖို့ကား မမြင်ဘူး၍ မသိကြပေ။ သို့ရာတွင် အမှုအရာကို ထောက်၍လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်ကြီး၏ စကားအသွားအလာကို ထောက်၍လည်းကောင်း ယသော်ဓရာ ထွက်မလာကြောင်း သိရသည်။

ခမည်းတော်ကြီးက ပရိသတ်ကို ကြည့်ကာ ယသော်ဓရာကို မတွေ့၍ မေးသည်။ နန်းသူတယောက်က ယသော်ဓရာသည် သဉ္ဇာခန်းဆောင်က ထွက်မလာလိုကြောင်းလျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ယသော်ဓာသောကကို ဘုရားရှင်ထက် ပို၍သိသော ခမည်းတော်ကြီးက တစုံတရာ ဆက်၍မပြောတော့ပဲ သူ့သားတော်၏မျက်နှာကို တချက်မျှ ဖူးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ ဣန္ဒြေတော် စဉ်ရွေးမျှ လှုပ်ရှားလေသည်ကို မတွေ့ရ။ ဤနေရာ၌ သူတို့သားအဖသည် စည်းဝါးကိုက်ထားသည့် အလားပင် ဖြစ်သည်။

သားတော်ကလည်း ဣန္ဒြေရှင်၊ သမီးတော်ကလည်း သောကရှင် ဖြစ်နေကြသည်ကို ခမည်းတော်ကြီးက မေတ္တာအကျိုးတော်ဆောင် နေရာယူကာ ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးသောအခါမှ သားမြတ်ဘုရားအား ယသော်ဓာသောက အကြောင်း အကျယ်တဝင့် လမ်းခင်းလျှောက်ထားသည်။

သားတော်သည် ထီးနန်း၌ မပျော်၊ တောထွက်တော် မူလိမ့်မည်ကို ခမည်းတော်က အစ ယသော်အဆုံး ဆွေမျိုး အားလုံး ရှေးမဆွကပင် သိကြပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သားတော် တောထွက်တော်မူသည့် အချိန်မှာ အခြားလူများအဖို့ ရှိပါစေဦး၊ ယသော်အပေါ်၌မူ ရက်စက်တော် မူလွန်းရာ ကျသည်။ ယသော်ကို ရိုးရိုးအချိန်အခါ၌ မထောက်ထားသည့် တိုင် သားကလေးမွေး၍ သွေးအားငယ်နေချိန်စွန့်ပစ်ခဲ့ရာ၌ မတော်တဆ ကစဉ်ကပံးဖြစ်သွားဖွယ်ရှိသည်ကို ထောက်ထားဖို့ကောင်းသည်။ ယသော်ကို ထားပါဘိဦး၊ မွေးကင်းစ ရင်သွေးကလေးကိုမူ ထောက်ထားဖို့

ကောင်းသည်။ ယခုမူ သားတော်သည် မည်သည့် အကြောင်း ကိုမျှ မထောက်ပံ့ ထွက်သွားတော်မူသည်မှာ စိမ်းကားတော်မူလွန်းလှပေသည်။

နံနက်လင်း၍ သားတော်မရှိမှန်းသိသောအခါ ယသော်ခမျာ သည်းအူ ပြတ်မျှ သောကရောက်ရှာ၏။ သောကကြောင့် အစားကိုလည်း မေ့သည်။ အအိပ်ကိုလည်း မေ့သည်။ ခမည်းတော်တို့မှာ ကိုယ့်သောကကို နောက် ထား၍ ယသော်ကိုပင် အားပေးပြုစုနေကြရသည်။ ကြာသော် ယသော် အဖို့ သောကသည်ပင် မိတ်ဆွေဖြစ်၍လာကာ ထူးထူးခြားခြား အပြုအမူ များကို ပြုမူ၍လာသည်။

တောတွင်းမှ သား၏သတင်းကို ခမည်းတော်ထက်ပင် ယသော်က ပို၍သိနေသည်။ သားတော်သည် အဝတ်ကောင်း အဆင်ကောင်းကိုပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုး သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းသည်ဟု ကြားရချိန်မှစ၍ ယသော်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှ အားလုံးကို ပယ်ကာ ယနေ့တိုင် ဖန်ရည်ဆိုး ယောဂီ အဝတ်ကိုသာ ဝတ်တော့သည်။ သားတော်သည် အိပ်ရာကောင်း နေရာ ကောင်းကို ပယ်သည်ဟု ကြားရသည့်အချိန်မှ စ၍ လျှောင်စက်ရာ သဉ္ဇာ ညောင်စောင်းကို ပယ်၍ ယနေ့တိုင် အနိမ့်တွင်ပင် အိပ်စက်သည်။ သား တော်သည် နေလဲ့ညစာ မစားဟု ကြားရချိန်မှ စ၍ ယသော်ကလည်း ယနေ့တိုင်ပင် နေလဲ့ညစာကို ပယ်သည်။ သားတော်နှင့် ကင်းကွာသည့် ခုနစ်နှစ်အတွင်း၌ ယသော်အဖို့ ရှင်ပျခြင်းဟူသည်မရှိ၊ ရယ်မော ပျော် ရှင်ဖို့ဆိုသည် ဝေး၍ နန်းတွင်းသူ ရသေ့မကြီးတပါးကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်အပေါ်၌ ယသော်၏မေတ္တာသည် တောင်ထုပ်မာ ကြီးမားလှပါပေသည်။

သားတော် ရောက်လာရာ၌ ယမန်နေ့ညဉ့်က စ၍ ယခုတိုင်အောင် ယသော် လာရောက် မဖူးတွေ့ခြင်းမှာ သူ့ဘက်မှကြည့်လျှင် မှန်သည်ဟု ခမည်းတော် သဘောရသည်။ အကြောင်းမှာ = သားတော်ကို ထွက်၍ ဖူးတွေ့ခဲ့လျှင် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရသော သောကထု သောက စိုင် အလုံးအခဲသည် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ပေါက်ကွဲဖို့ရှိသည်။ ထိုအခါ သားတော်အား နှောင့်ယှက်ရာကျ၍ သူ့အဖို့လည်း အမြင်မလှ အဆင် မလှ ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယသော်၏ မေတ္တာထက် ထောက်ထားကာ သားတော်သည် ယသော်၏ခန်းသဉ္ဇာသို့ကြွသင့်ပါကြောင်း ရှေ့နေကောင်း ကြီးသဖွယ် ခမည်းတော်ကြီးက စီကာပတ်ကုံး လျှောက်ထားလေသည်။

ခမည်းတော်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဘုရားရှင်သည် ယသေ့ခန်း ဆောင်သို့ကြွရန် ဟန်ပြင်တော်မူသည်။ သာရိပုတ္တရာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့် တော်မူ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် နောက်တော်ကလိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေး တော်မူသည်။ ခမည်းတော်ကြီးကို ရှေ့မှ လမ်းပြစေသည်။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးချိန်ဖြစ်၍ လှုပ်ရှားမှုများ မပြတ်သေးသော်လည်း ခမည်း တော်ကြီး၏ သောကဇာတ်လမ်းကြောင့် နန်းပြင်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ယသေ့၏ သောကသည် ခမည်းတော်ကြီးမှတစ်ဆင့် ပရိသတ် အားလုံးသို့ ကူးစက်ဟန်ရှိ၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် သိမ်းဆည်းကြသော နန်းတွင်း အမှုလုပ်တို့သည်ပင် တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းရင်ပြင် ပရိသတ်ကိုဖြတ်၍ ယသေ့၏အဆောင်သို့ လာကြသည်။ ယသေ့အဆောင်သို့ ဘုရားရှင်ကြွဖို့ ဟန်ပြင်တော်မူလိုက် ကတည်းကပင် ပရိသတ်နောက်မှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားထွက်ခွာ၍ သွား သော နန်းတွင်းသူတယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယသေ့ထံသို့ ဘုရား ရှင် ကြွလာမည့်အကြောင်း ကြိုတင်သတင်းပို့သူ ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

ခန်းမကြီးနှစ်ခု လွန်သောအခါ နန်းတော် ကြီးနှင့် တွဲ၍ သီးခြား ဆောက်လုပ်ထားသော ခန်းမ အဆောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုခန်းမ အဆောင်ကြီးသည်ပင် ယသေ့ခန်းဆောင် ဖြစ်ဖို့ ရှိသည်။ အကြောင်း သော်ကား— ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုခန်းဆောင်သို့ တူရု သွားနေကြ၍ ဖြစ် ပေ၏။

သားတော် သိဒ္ဓတ္ထအရွယ်ရောက်သောအခါ တောထွက်မည်စိုးသော ခမည်းတော်ကြီးက သားတော်အတွက် လွတ်လပ်စွာ စည်းစိမ်ခံစားနိုင် ရန် သီးခြား ခန်းဆောင်ကြီးများ ခမ်းနားစွာ ဆောက်ပေး ခဲ့သည်ဟု ကြားရဘူး၏။ ယခုတွေ့ရသော ယသေ့ အဆောင်သည် သားတော် အတွက် ခမည်းတော် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သော သီးခြား အဆောင်တခု ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

ခန်းမဆောင်အဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ နန်းတွင်းသူ နှစ်ယောက် သည် အဆောင်တံခါးရှက်ကြီးများကို ဖွင့်၍ တဘက် တချက်တွင် ရှိခိုး လျက် ရပ်ကြ၏။ ထိုတံခါးကို လွန်သောအခါ ခန်းတွင်းပြည့် ခင်းထား သော ကတ္တီပါ အခင်းကြီးကို နင်းမိကြသည်။ သို့ရာတွင် ယသေ့၏

အတွင်းဆောင် မဟုတ်သေးပေ။ မောင်းမ မိသံတို့ နားနေရာ ခန်းမ ဆောင်သို့ ကြွရောက် သူများကို ညွှန်ခံရာ၊ ယသော် အပျင်း ဖြေရာ၊ မောင်းမမိသံတို့ အိပ်စက်ကြရာ အပြင်ဆောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ စဉ်းစားမိခြင်း၌ အကြောင်းရှိသည်။ ဘုရားရှင်သည် တော ထွက်မည့်ညဉ့်က အချိန်မဲ့တွင်အိပ်ရာမှနိုးတော်မူ၍ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် တီးမှုတ် မျိုးစုံ ဝတ်ကောင်းစားလှ အက၊ အဆို တို့ဖြင့် ဖြေဖျော်ခဲ့ကြပြီး အိပ် ပျော်လျက်ရှိကြသော မောင်းမများကို ရှုကြည့် လိုက်သောအခါ အချို့ ဟောက်လျက်၊ အချို့ သွားရေယိုစီးလျက် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်လျက် ရှိကြ သည်ကို တွေ့ရ၍ ကြီးစွာသော သံဝေဂရခဲ့သည်ဟုဆိုရာ ဤနေရာ ခန်းမ ဆောင်၌ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန်းမှန်းသည်။ အခန်း တနေရာတွင် တူရိယာပစ္စည်းမျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လှပစွာ ဆင်ယင် အပ်သော နံရံတို့တွင် ပန်းချီပန်းပုမျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ခန်းမအလယ်ခန့်၌ တဘက် နှစ်ယောက်စီရပ်၍ ရှိခိုးလျက် ရှိကြသော နန်းတွင်းသူ လေးယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာ တော်ကို စူးစိုက်စွာ ဖူးမြော်ကြ၏။ ထူးခြားသော ဘုရားရှင်၏ သတင်း များကို အထပ်ထပ် ကြားပြီးလေပြီးသော နန်းတွင်း သူများ ဖြစ်ကြဖို့ ရှိသည်။

ထိုနန်းတွင်းသူ လေးဦး၏ အလယ် တူရုတွင် အတွင်းဆောင် ခန်းမ ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ထိုခန်းမ၏ တံခါးကြီးနှစ်ဘက်ကို ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေချည်တို့ဖြင့် အနားသတ်သော စိမ်းညိုရောင် ကတ္တီပါခန်းဆီး ကြီး ကာထား၏။ ထိုကတ္တီပါခန်းဆီးကြီးလွန်သော် ယသော်နှင့် တွေ့ရဖို့ ရှိသည်။

ခန်းမကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ အသံစိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ ကတ္တီပါ ပေါ်၌ လျှောက်သွားကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြေသံ များကိုပင် မကြားရ။ ခမည်းတော်ကြီးသည် ထိုကတ္တီပါ ခန်းဆီးအနီးသို့ ဘုရားရှင် ကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်။ ခန်းဆီး အနီးသို့ရောက်သော် ခမည်း တော်ကြီးသည် နံဘေးသို့ အနည်းငယ်ဖယ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ဘုရားရှင် အား ရှေ့မှ ဝင်တော်မူပါဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

တချိန်တည်းမှာပင် ခမည်းတော်ကြီးသည် မောင်းမများထံသို့ လက် ဟန် အနည်းငယ် ပြလိုက်သည်တွင် ပိတ်ဆီးလျက်ရှိသော ကတ္တီပါခန်းဆီး ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းပွင့်ဟသွားသည်။ အတွင်းဘက်ကတ္တီပါခန်းဆီး၏

အစပ်တိုင် တွေ့ရသော ယောဂီ ဆံကျစ်ထုံး၊ ယောဂီရောင် အဝတ်အဆင် ဖြင့် ရှိခိုးလျက် ထိုင်နေသူကား ဘဒ္ဒကစ္စနာယသော်ဓရာတည်း။

ကတ္တိပါခန်းဆီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်၏ ပထမဆုံးသော ခြေလှမ်းသည်ပင် ထိုအမျိုးကောင်းသမီး၏ ရှေ့သို့ရောက်သည်။ ရောက် သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင်လျှင် အမျိုးကောင်းသမီးသည် ဘုရားရှင်၏ ခြေ တော်အစုံကို အားရ ပါးရ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ပွေ့ဖက်ပြီးသော် ခြေတော် အစုံကို အားရပါးရ နှမ်းရှုပ်၏။ မျက်နှာဖြင့် အထပ်ထပ် ပွတ်သပ်၏။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွှဲစေ၏။ ပွေ့ထားသော လက်နှစ်ဘက်သည် တင်းကျပ် လှ၏။ ခြေတော်အစုံကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ခြင်း၊ မျက်နှာဖြင့်ပွတ်သပ် ခြင်း၊ နှမ်းရှုပ်ခြင်းတို့သည် အတန်ကြာသည်တိုင်ပင် အထပ်ထပ် ဖြစ်၏။ ထိုအတွင်း သောကဖြင့် ရှိုက်အပ်သော ကိုယ်လုံးသည်လည်း တသိမ့်သိမ့် ခါလျက် ရှိလေ၏။

ဇနီးဟောင်း၊ ခင်ပွန်းဟောင်းတို့ပင် ဖြစ်ကြစေကာမူ အရိယာသူတော် သူမြတ် တယောက်အပေါ်၌ ဤမျှသော အပြုအမူသည် လွန်လွန်းနေပြီ ဟု ခမည်းတော်ကြီး အထင်ရှိဟန် တူသည်။ ယသော်ဓရာ၏ အပြု အမူ ရပ်စေဖို့ တားဆီးရန် ခမည်းတော်ကြီးက လက်တားဟန် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ခမည်းတော်ကြီးတို့ တားတော်မူသည်။ ယသော် အလိုရှိသမျှ ပြုမူပါစေဟု ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ငိုရှိုက်သော ယသော်ဓရာ၏ တအိအိ ထွက်လာသော အသံမှ တပါး အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက် နန်းတွင်းသူ တယောက် ခေါ်လာ၍ သားတော်လေးရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ နန်းတွင်းသူက သားတော်လေးကို ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ပို့လိုက်၏။ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးက သူ့မြေးကို လက်လှမ်းသည်။ သို့ရာတွင် သားတော်လေးသည် ဘုရင်ကြီး ဆီသို့ မသွားပဲ ငိုယို ပွေ့ဖက်လျက်ပင် ရှိသေးသော သူ့မိခင် အနီးသို့ သွားကာ ဘုရားရှင်၏သက်န်းတော်စကို ကိုင်သည်။ ဤကလေးကို သွေးက ပြောဟန်ရှိသည်။

အတန်ကြားမှ အမျိုးကောင်း သမီးကြီးသည် ပွေ့ဖက်သည်ကိုလျှော့ ကာ တသိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ပင် ရှိသေးသောကိုယ်မှ မျက်နှာကို တဖြည်း ဖြည်းချင်းမော့၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးသည်။

ယသော်၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တို့သည် တသွင်သွင် စီးယိုလျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ မျက်လုံးနှစ်ဘက်သည် ရီမှောင်လျက်ရှိကြသည်။ နှုတ်ခမ်း

သည် တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ ပြောစရာတွေက များသည်။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကစ၍ ပြောရမည်မသိ။ နှုတ်ခမ်းသာလှုပ်သည်။ အသံကမထွက်။

ဘုရားရှင်ကို မမှိတ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် မော်၍ ဖူးသည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့မှ ခွာပြီးသော ယသော်၏ လက်တို့သည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လျက် ရှိကြသည်။ ခြေတော်မျှသာမက ဘုရားရှင်၏ တကိုယ်တော် လုံးကိုပင် ပွေ့ဖက်လိုဟန် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မတော်ပါတကား ဟူသော အသိ ကလည်း တဘက်မှ တားဆီးထားဟန် ရှိသည်။

လက်ကိုမြှောက်၏။ ပြန်၍ချ၏။ သင်္ကန်းစကို ကိုင်၏။ ခပ်တင်းတင်း ကလေး ဆွဲသည်အထိပင် ပြုမူ၏။ ထို့ထက်ကား မပို။ ဘုရားရှင်၏ ဣန္ဒြေ တော်သည်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အဆင်တို့ကလည်းကောင်း ဘဝ ခြား လေပြီဖြစ်ကြောင်းကို အမျိုးကောင်းသမီးအား သဘောပေါက်စေဟန် တူသည်။ အကြောင်းသော် တမူကား— အမျိုးကောင်းသမီး၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို မမှိတ်မသန် ဖူးတွေ့လျက်ရှိရာမှ သောက အပူဓာတ် လျော့ပါးလာသည်ကို တွေ့လာရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ခံစားခြင်းဆိုသည်မှာ အတိုက်ဓာတ်နှင့် အခံဓာတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံရာမှ ဖြစ်ပေါ်၍ အတိုက်နှင့်အခံတို့ သဘောညီညွတ်မှု ပွားစည်းနိုင်သည်။ လူ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံ ခံစားမှုများသည် အတိုက်ဓာတ်နှင့် အခံဓာတ်တို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းမျှဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်လူသတ္တဝါတို့ကို အာရုံငါးပါး အတိုက်ဓာတ်သည် တနည်း မဟုတ်တနည်းဖြင့် အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အခံဓာတ် က အတိုက်မခံလျှင် အတိုက်ဓာတ်တို့ မည်သည် အလိုအလျောက် လွင့်ပါး ပျက်ပြယ် သွားကြရမည်ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် အာရုံခံစားမှုမှ လွတ်မြောက်တော်မူပြီးသူ ဖြစ်သည်။ အတိုက်ဓာတ်တို့မှ ကင်းလွတ်တော်မူပြီးသူဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် ဘုရား ရှင်သည် ကျောက်တောင် ကျောက်တုံးဖြစ်သည်။ အာရုံတည်းဟူသော လေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် မတုန်လှုပ်။ ဤခန်းဆောင်သို့ ယသော်၏ သောက အေးငြိမ်းစေရုံမျှ ကြွလာတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ယသော်၏ သောကသည် ဘုရားရှင်သို့မရောက်။ ယသော်အဘယ်မျှ သောကတောင်ထုဖြစ်နေစေ၊ ဘုရားရှင်၏အမှုအရာတော်သည် တည်ငြိမ်၏။ မျက်နှာတော်သည် ကြည်လင်မြဲကြည်လင်၏။ ထိုတည်ငြိမ်မှု၊ ကြည်လင်သန့်

ရှင်းမှုအအေးဓာတ်သည် ယသော်သို့ ကူးစက်သည်။ မိမိ၏ သောကသည် တဘက်သတ်မျှသာ ဖြစ်နေပါတကားဟု ယသော် စဉ်းစားမိဟန်တူသည်။

ဘဒ္ဒကစ္စနာသည် သာမန် အမျိုးကောင်းသမီးမျှမဟုတ်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု အခြေခံကြီးသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သည်။ ကျက်သရေရှိသည်။ လင်ရေး သားရေးဖြစ်၍ ပူဆွေးလေသော်လည်း သူ့ သွင်ပြင်၊ သူ့ မျက်လုံးများသည် ရင့်ကျက်မှုအသွင်ကိုဆောင်ကြ၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း နောင်ခါ၌ ဘုရားရှင်လမ်းစဉ်ဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ရုံမက ဘိက္ခုနီမများ အနက် အဘိညာဉ် တေဒဂ်ရသပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အားရပါးရ ပူဆွေးငိုရွိုက်ပြီးသည်၏နောက်တွင် ယသော်သည် မျက်ရည်စတိုကို သုတ်၏။ မသေသပ်သော အဝတ်အဆင်တို့ကို သေသပ်အောင် ပြင်ဆင်၏။ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်သို့ စူးစိုက်စွာ မော်ဖူးရာမှ မျက်လွှာကို အောက်သို့ချသည်။ ထို့နောက် တရို့တသေ ဦးခိုက်သည်။ သောကဖြင့် ရှိုက်အပ်သောကြောင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်သောကိုယ်သည် ငြိမ်သက်သွား၏။

ယသော်၏ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုကို တွေ့ရသောအခါ ဘုရားရှင်သည် ယသော်ပူဇော်မှုမှခွါ၍ သလွန်ညောင်စောင်းသို့ ကြွတော်မူသည်။ ယသော် သဉ္ဇာညောင်ပေါ်တွင် ကတ္တိပါကော်ဇာတချပ် ထပ်၍ ခင်းပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအတွက်လည်း မောင်းမများက ထိုင်ခုံနှစ်ခုကို သလွန်နံဘေးတွင်ခင်းပေးကြသည်။ ခမည်းတော်ကြီးသည် သလွန်အောက် ဘုရားရှင်၏ ခြေရင်းတွင်ထိုင်၏။

ယသော်သည် ဘုရားရှင်ရှေ့ တူရူတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်စင်းဦးညွတ်လျက် ရှိသည်။ သားတော်လေးသည် မယ်တော်နံဘေးတွင် ထိုင်ကာ မယ်တော်ကိုတလှည့် ဖခမည်းတော်ကိုတလှည့် ရှုကြည့်လျက်ရှိ၏။

ဤနေရာတွင် ခမည်းတော်ကြီးက ယသော်၏ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ယသော်၏ မေတ္တာ၊ ယသော်၏သောက တို့ အကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား ထပ်မံလျှောက်ကြားသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်ကလည်း ယသော်၏ ကျေးဇူးကြီးမားပုံ၊ သစ္စာ မေတ္တာ ကြီးမားပုံများကို စန္ဒကိန္နရီ ဇာတ်တော်ဖြင့် ပြန်လည်မြှောက်ကြား၍ တရားဟောတော်မူသည်။

“သံယောဇဉ်ကြီး မျိုးစုံတို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်အပ်သော ဤလောကလူ့ ဘောင်သည် အချည်းနှီးသာတည်း။ လူ့သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာသည် ထင်သော အရာမှန်သမျှသည် တံလှုပ်ပမာ

လှည့်စားမှုတို့မျှသာ ဖြစ်သည်။ တံလှုပ်ပမာ လူချမ်းသာ တပဲသား တွင် သံယောဇဉ်ကြိုးတို့အပေါ်၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ပူဆွေးမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ အလို့မကျမှု၊ မပြည့်စုံမှု စသော ဆင်းရဲမှုတစ်ခုသားတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီး လျက် ရှိ၏။ ငါသည် ဤဆင်းရဲမှုတို့ကို မြင်၍ ဆင်းရဲမျိုးစုံမှ လွတ်မြောက်လိုသောကြောင့် သံယောဇဉ်တို့ကို ဖြတ်တောက်ကာ တောထွက် ကျင့်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌ ငါသည် ထို ဆင်းရဲမှု မျိုးစုံတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ။ ငါ့နည်းတူ ငါ့တပည့် ရဟန်း များစွာတို့လည်း ဆင်းရဲမှု လွတ်မြောက်ကြလေပြီ။ ခမည်းတော် နှင့် ယသော်တို့အားလည်း ငါ့အလားတူ ဆင်းရဲမျိုးစုံမှ လွတ် မြောက်စေလိုသည်။ ငါ့အပေါ်၌ ခင်မင်သည်ဆိုလျှင် ငါ့သား၊ ငါ့ခင်ပွန်း ဟူသော ဆင်းရဲမှု သံယောဇဉ် ခင်တွယ်နည်းမျှဖြင့် ခင်တွယ်သည်မမည်။ ငါ့တရား၊ ငါ့နည်း၊ ငါ့ကျင့်စဉ်ဓမ္မအတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့်သာ ခင်တွယ်ရာ ရောက်နိုင်သည်”

ခမည်းတော်ကြီးသည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်သည်။ ယသော်ဒေဝီကား အမှားကို အမှန်ထင်ခဲ့မိပါသည်ဟု ဝန်ခံ သော သဘောဖြင့် အထပ်ထပ် ဦးနှိုမ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်သည် ခန်းဆောင်မှ ပြန်တော်မူဖို့အတွက် ဟန် ပြင်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ဤခန်းဆောင်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည့်အချိန်မှ စ၍ စကားတခွန်းမျှ မဟုတ်သော ယသော်ဒေဝီသည် ရှင်ကြည်သော မျက်နှာကို မော့ကာ လက်နှစ်စုံကို ဦးထိပ်တင်၍ ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော် ကာ တည်ငြိမ်သော ယာသောအသံဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်၏။

“တပည့်တော်မသည် ‘မောင်တော်’ တည်းဟူသော သံယောဇဉ်ဖြင့် နှစ်ရှည်လများ မိုက်မှား ပူပန်ခဲ့မိပါသည်။ ယခုအခါ၌မူ မောင်တော် ဘုရားကို နာရသဖြင့် ပူပန်မှုတို့ လျော့ပါးကာ တရားစစ် တရားမှန်ကို သိရပါပြီဘုရား။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မောင်တော်ဘုရားသည် အေးချမ်းစွာ စံနေတော်မူပါ။ တပည့်တော်မအား ယနေ့မှစ၍ တရားရှင်၏ ဥပါသီကာမ အဖြစ်သာ မှတ်ယူတော်မူပါဘုရား”

ဘုရားရှင်သည် သာဓုခေါ်တော်မူ၍ “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဟု နောက်ဆုံးစကား မိန့်ကြားတော်မူကာ ယသော်ခန်းဆောင်မှ ကြွတော် မူသည်။

ယမန်နေ့ည တွေ့ကြသည့်အချိန်မှစ၍ ခမည်းတော်ကြီး၏မျက်နှာတွင် ကြည်သာရွှင်ပြုံးလျက် ရှိသည်ကို မတွေ့ရ။ ယသော်ကဲ့သို့ ဟန်ပျက်လောက် အောင် မပူပန်သော်လည်း သားကြီးအပေါ်တွင် အလိုမကျသည့် အမှု အရာသည် ပေါ်လွင်လျက်သာ ရှိခဲ့၏။ ယသော်ခန်းဆောင်မှ ထွက်တော် မူသော အချိန်၌မူ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ယသော်၏အပြုံး၊ ယသော်၏တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့်အတူ သိသိသာသာ ရွှင်ကြည်လျက်ရှိပေသည်။

ဤနန်းတေခံတခုလုံးသည် ထီးမွေ့နန်းလျာဖြစ်သော သားကြီးသိဒ္ဓတ္ထ ၏ စွန့်လွှတ်မှု အပြုအမူကြောင့် နှစ်ရှည်လများ သောကရိပ်ကြီး လွမ်းနေ ခဲ့ဟန်တူသည်။ ခမည်းတော်သည် သားအတွက်ပူ၏။ ယသော်သည် လင် အတွက်ပူ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို သောကလွမ်းသောအခါ နန်းတခုလုံး အေး ချမ်းခဲ့ကြရဟန်မတူ။ မရွှင်သောသခင်တို့ကို မရွှင်သော မျက်နှာများ ဖြင့်သာ အလိုက်သင့် စေားခဲ့ကြရဟန် တူသည်။

ယသော် ခန်းဆောင်မှ ဘုရားရှင် ထွက်ကြွတော်မူသော အချိန်၌မူ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာသည် သိသိသာသာကြီး တက်ကြွ ရွှင်ကြည်လျက်ရှိ၏။ ယသော်သည် အပူရိပ်ကင်းသောမျက်နှာဖြင့် ယောက် ရောင် တဘက်ရှည် တထည်ကို ပခုံးတင်ကာ သားတော်ကို လက်ဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ပါသည်။ သခင်တို့ ရွှင်လေသောကြောင့် နန်းတွင်း သူကလေးများကလည်း အပြုံးပန်း ကိုယ်စီဖြင့် ကန်တော့ကြ၏။

နန်းဦး ပရိသတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြသောအခါ ပရိသတ်သည် ပထမသော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ကြည့်၍ ကြည်ရွှင်စွာ လိုက်ပါလာသော ခမည်းတော်ကြီးနှင့်ယသော်တို့ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့အား သင့်နေကြဟန် ရှိ၏။ ထို့ နောက်တွင်ကား ပရိသတ်အားလုံးပင် ပြုံးရွှင်၍ သွားကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှိခိုး၍ကြိုသည်။

ဘုရားရှင်သည် ရွှင်ပြုံးသောပရိသတ်အကြားမှဖြတ်သန်း၍ နန်းဦးတွင် မထိုင်တော့ပဲ နိဂြောဓာရုံသို့ပြန်ရန် နန်းလှေကားသို့ ဦးတည် ကြွတော် မူသည်။

အပြင်တွင် ကဆုန်၏ နေရောင်သည် လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်လျက်ရှိ၏။ ယနေ့အဖို့ ကပိလဝတ်ရွှေနန်းသည်လည်း လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်လေသော နေ့ပေတည်း။ ။

[၁]

ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကျားကုတ်ကျားခဲ လွဲမှားစွာကျင့်သုံးခဲ့မိသောကြောင့် ယိုင်နဲ့ ပြိုလဲသည်အထိပင် အားအင်ကင်းကွာ ခန္ဓာတော် ယှဉ်းယှိခဲရသည် များကို ရင်းစားပြန်၍ရရန် ကြိုးပမ်းပြုပြင်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်အတန် ကြာခဲ့ ပေပြီ။ ယနေ့မူကား ခန္ဓာတော် ရင်းစားပြန်၍ ရလာပြီ ဖြစ်ရုံမျှ မက ရင်းစားထက်ပင် ပိုလွန်၍ အထူးကြည်လင် လန်းဆတ်လျက် ရှိလာပြီကို ထူးခြားသော ဂဏာ နို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်၍ ကောင်းခြင်း၊ နေရဉ္စာတိုင် ရေသုံးသပ်၍ ကောင်းခြင်း၊ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုတို့တွင် ပေါ့ပါးလှခြင်းတို့ဖြင့် သိလာရ၏။

ရာသီဥတုကလည်း မဇ္ဈိမ၏ မအေးလွန်း၊ မပူလွန်း အကောင်းဆုံး ရာသီပိုင်းဖြစ်သော ကဆုန်လပြည့် ဖြစ်ခြင်း၊ စိမ်းလန်းသော ဥရုဝေလ တောအလုံးမှာ နေရဉ္စာ မြစ်ကမ်းသာမှ စ၍ အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏ ပန်း ရနံ့ကြောင့် တသင်းသင်း တထုံထုံရှိကာ နွေနှောင်းရာသီ၏ ကျက်သရေကို ဆောင်၍ အထူး လှပနေခြင်းတို့ကြောင့် အားအင် အထူး တိုးတက်ကာ ယနေ့အဖို့တွင်ဖြင့် မိမိ၏ စိတ်တော်အစဉ်တွင် မြင်၍ထားအပ်သော မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး ကိုယ်ပိုင်တရားလမ်းစဉ်ဖြင့် အားထုတ်တော့မည်ဟု အားသစ် တော်မူလိုက်သည်။

တရားအားထုတ်ရာ၌ မဇ္ဈိမ၏ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့်လည်း အခက်အခဲတရပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မဇ္ဈိမသည် ပြုကတိအားဖြင့်ပင် ပူမှု၊ အေးမှု တို့တွင် လွန်ကဲခဲ့ရာမှ မိမိ တရားအားထုတ်သော ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ ဥရုဝေလ စသော မြောက်ပိုင်းတစ်ခုမှာ တောရိပ် တောင်ရိပ် ဆီးနှင်းရိပ်

တို့ကြောင့် ပို၍လွန်ကဲ၏။ မိုးရာသီဆိုလျှင် မိုးပြတ်သည်မရှိလှ။ မပြတ်ရုံ သာမက သဲသဲမဲမဲရွာ၏။ ဆောင်းဆိုလျှင်ကား အထူးပြောဖွယ်ပင်မလို။ ဆီးနှင်းတို့ဖြင့်မပြတ်ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ဟိမဝန္တာနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိသော ကြောင့် လွန်လွန်ကဲကဲအေး၏။ နွေဦးအစ တပေါင်းလ ရာသီလောက်မှ ကဆုန်အလွန်လောက် အထိသာ အပူအအေး မျှတသည်။

မိုးရာသီဆိုလျှင် သစ်ကြီး ဝါးကြီးများသာ မိုး၏ဒဏ်ကို ယုံ့၍ ခံနိုင် သည်။ ပင်ငယ် ပန်းမန် များစွာတို့မှာ မိုးဒဏ်ကြောင့် ကင်းပြတ် ဆိတ် သုဉ်း ကုန်ကြရ၏။ ဆောင်းတွင်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်၏။ ဆောင်းနှင်း ဆီးပေါက်တို့ ဒဏ်ကြောင့် ပန်းမန် ပင်ငယ် များစွာတို့ ကင်းပြတ်ကုန် ကြရသည်။ နွေရာသီတွင်သာ ခေါင်းထောင်၍ လာနိုင်ကြရှာသည်။

ယနေ့သည်ကား - ဥရုဝေလအဖို့ သာယာလှသော နွေနှောင်းရာသီ ကဆုန်လပြည့် ဖြစ်သတည်း။

အစဉ်အလာစွဲ၊ ဆရာစွဲ၊ စာစွဲ ဆိုသည်မှာ မှန်လျှင်တော်ပါ၏။ မမှန်လျှင် ပြင်မရအောင်ပင် ခက်တတ်သည်။

မဇ္ဈိမ၏ အစဉ်အလာစွဲ ဆိုသည်မှာ မှိုင်းမှန်ပြာရီ ပဝေဏီခေတ်ကပင် သမထလုပ်ငန်း ဖြစ်ခဲ့၏။ သမထဖြင့်သာ ဆရာအဆူဆူ ပြုမှုကြသည်။ သမထဖြင့် အထင်ကြီးဖွယ်ရာ မြေလျှိုးမိုးပျံ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးပြုကြသည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ဆရာ၊ ကပိလဝတ်ရွှေနန်းတော်တခုလုံး၏ဆရာဖြစ်သော ဒေဝီလရသေ့ ဆရာကြီးသည်ကား မြေလျှိုး မိုးပျံရုံမျှ မက နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် အရပ်ရပ်ကိုပင် ပေါက်ရောက်နိုင်သော တန်ခိုးရှင်၊ ဈာန်ရှင်၊ လူသာမန်တို့ အထင်ကြီးဖွယ်ရာ တကယ့် ဆရာကြီး တဆူပါပေ။

အစဉ်အလာစွဲကြီးတော့ ဆရာစွဲ အစွဲကြီးမားလာ၏။ ဒေဝီလရသေ့ တို့လို ဆရာကြီးများသည် တရားရှာသော မဇ္ဈိမ တိုက်သားတို့၏ ပုန်း အောင်းရာ၊ လဲလျောင်းရာ ဆရာကြီးများ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွဲဆောင်မှုနှင့် အစဉ်အလာစွဲ၊ ဆရာစွဲ၊ စာစွဲအတိုင်းပင် ဒေဝီလ ဆရာတို့လို ဥရုဝေလမှ ဆရာကြီးနှစ်ပါးကိုပင် အားထား ကျင့်သုံးခဲ့မိသည်မှာ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်မှ ဤဆရာကြီးများ၏ အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်ကား မဟုတ်။ သမထလုပ်ငန်း ဟူသည် အစဉ်အလာစွဲမျှ မက ကမ္ဘာစွဲ၊ သမိုင်းစွဲ ကျင့်သုံးမှုတရား ဖြစ်ပေရာ ဘဝပေါင်းများစွာ တွင် လေ့လာခဲ့၊ ကျင့်သုံးခဲ့၊ ထုံခဲ့သော ပါရမီကြောင့် ဤဆရာကြီးများ

အထံသို့ ဆည်းကပ်ကျင့်သုံးလိုက်သောအခါ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း၌ ပင်လျှင် ဆရာကြီးတို့၏ တရားအဆင့်၊ သမထ စံချိန်ကို မှီနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့မိသည်မှာကား ဆရာကြီးတို့၏ တရားအခြေခံမှ အဆင့်မြင့်လာနိုးနိုး၊ မိမိအလိုရှိအပ်သော ဗုဒ္ဓပန်းတိုင်သို့ ရောက်လာ နိုးနိုးဖြင့် စမ်းဝါး ကျင့်သုံး နေခဲ့မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့သော အစဉ်အလာစွဲဖြင့် ပထမသော် ဥရုဝေလ၏ ကျော်ကြား သော တရားဂိုဏ်းဆရာကြီးဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့ကြီးထံသို့ ဆည်း ကပ် ကျင့်သုံး၏။ ကျင့်သုံးမိသည်ဆိုကတည်းက သမထ၏အဆင့်ဆင့်သော တက်လမ်းတို့မှာ မိမိအဖို့ မခက်လှပါ။ သမထလုပ်ငန်း၏ ဒုတိယအမြင့် ဆုံးဖြစ်သော အာကိဉ္ဇညာယတနဈာန်အဆင့်အထိ အာဠာရ ဆရာကြီး၏ တရားလမ်းဆုံးသည်အထိပင် အလွယ်တကူ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သမထလုပ်ငန်း၏ အားနည်းမှုကို ကျင့်သုံးနေစဉ်အခိုက်မှာ ပင် တွေ့ရှိနေရသောကြောင့် မိမိရှာဖွေနေသော တရားလမ်းစဉ် မဟုတ် သေးကြောင်းကိုကား သတိပြုမိ သိရှိလာခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား သမထ ဟူသည် ဆရာသတ်မှတ်ပေးသော အာရုံတခု၊ လမ်းစဉ်တခုအပေါ် တွင် ရှုမှတ် စူးစိုက် နေမှုမျှသာ ဖြစ်၍ အကြင်မျှလောက် စူးစိုက်လျှင် ထိုမျှလောက် အဆင့်မြင့် ခရီးရောက်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နေ့ရော ညဉ့်ပါ အချိန်မပြတ်တရစပ် စူးစိုက် ရှုမှတ်နေနိုင်လျှင် တော်ပါသေး၏။ စူးစိုက်ရှုမှတ်မှုကင်းပြတ်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ သို့မဟုတ် ပြင်ပအာရုံတခုနှင့် တွေ့ကြုံသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူသတ္တဝါတို့၏ အခြေခံ တရားဆိုးများ ဖြစ် သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန စသော တရားဆိုးတို့က ခေါင်းပြုလာကြ သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သမထတရား ဟူသော ဤဆရာကြီး တို့၏ အဆင့်မျှသည် မိမိအလိုရှိအပ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ တရားဆိုးတို့ ကင်းပြတ်ရာဖြစ်သည့် ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ် မဟုတ်သေးကြောင်း ချိန်ဆနိုင်လာ သည်။

သို့ရာတွင် အာဠာရ ဆရာကြီးထက် အဆင့်မြင့်သည်ဟု သိရသော ဥဒကရသေ့ကြီးသည် ဥရုဝေလ၌ပင် ရှိပေသေး၏။ ပထမဆရာ အာဠာရ ထက် အဆင့်မြင့်သည်ဆိုတော့ မိမိလိုလားအပ်သော တရား အဆင့်သို့ ရောက်ခွင့်ကြုံလေမည်လားဟု ဥဒက ဆရာကြီး အထံသို့ ဆည်းကပ်မိပြန် သည်။ အဆင့်မြင့်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သမထလမ်းစဉ်အတွင်း၌သာ အဆင့်မြင့်ခြင်းဖြစ်၍ သမထ၏ ထိပ်ခေါင် လမ်းဆုံးဖြစ်သော သို့မဟုတ်

အာဠာရဆရာကြီးထက် တဆင့်မျှသာ မြင့်သော နေဝသညာ နာသညာ ယတနုဗျန်အဆင့်သို့သာ ပေါက်ရောက်သည်။

ရိုးသားလှစွာသော ဆရာကြီးတို့ကလည်း မိမိတို့၏ ပေါက်ရောက်မှု အဆင့်သည် ဤမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံစကားဖွင့်၍ ပြောကြားကြရုံမျှ မက၊ မိမိအား ဆရာတဆူ အဖြစ်ဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ သီတင်းသုံးရန်ပင် ဖိတ်ကြားကြပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ဆန္ဒမှာ ဤမျှအဆင့်လည်း မဟုတ်၊ ဤမျှတရား အဆင့်ဖြင့် ဆရာတဆူ ပြုမူရန်လည်း မဟုတ် သောကြောင့် ဆရာကြီးများကို တောင်းပန်ကာ ဖဲ့ခွာလာခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ မိမိအတွက် တရားအခြေခံရအောင် ချမှတ် ပေးနိုင်ခဲ့ သော ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးများဖြစ်သဖြင့်မူကား မိမိအဖို့ ရည်မှန်းအပ် သော တရားပန်းတိုင်သို့ရောက်သောအခါတွင်မူ အစဉ်အလာစွဲ၊ သမထ တရားစွဲမျှဖြင့် ရပ်တည်နေကြရရှာသော ဤကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးများ၊ သို့မဟုတ် ဆရာကောင်း မတွေ့သေးသောကြောင့် လမ်းခွတ်လတ်တွင်သာ ရပ်တည်၍ နေကြရရှာသော ဤကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးများအား တရား ကျေးဇူးဆပ်ရလေမည်ဟု ရည်မှန်းသတ်မှတ်၍ ထားခဲ့ရပေသည်။

ဆရာကြီးများအထံမှ ဖဲ့ခွာခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင် လမ်းစဉ် လမ်းမှန် ပေါ်သို့ ရုတ်ခြည်းမရောက်ခဲ့နိုင်သေး။ ဆရာကြီးတို့၏ သမထလမ်းစဉ်ကို ပင် အခြေပြုကာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းစဉ်ပေါ်သို့ တနေ့ရောက်နှိုးနှိုး၊ နောက် တရက်တွင် ရောက်နှိုးနှိုးဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီအဖော် ငါးဦးတို့ကိုအမှီပြုကာ အရိုး ကြေကြေ အရေခန်းခန်း မလျှော့တမ်း ဇွဲဖြင့် တချီတွင် ခန္ဓာကိုယ် လဲပြို သွားသည်အထိ သဲသဲမဲမဲကြီး ကျင့်သုံးခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ် တိုင်ပင် ရောက်၍ လာခဲ့၏။ ခန္ဓာကိုယ် လဲပြိုသွားသည်အထိ ဖြစ်သွားရခြင်း၌ ထူးခြားသော အကြောင်းရှိ၏။ ယင်း အကြောင်းသည်ကား- တရားဆန္ဒ ပြင်းပြမှုပေတည်း။

အလောင်းတော်အခြေတည်သော သမထ တရားမှာ ထွက်သက် ဝင် သက်ကို စူးစိုက်ရှုမှတ်သော အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို စတင်ကာ ပေါက်ရောက်ခဲ့ပြီးသော အရူပါဝစရ နေဝသညာ နာသညာယတနုဗျန်အထိ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရှုပွား အားထုတ်သည်။ အနုလုံပဋိလုံ အားထုတ်သည်။ အားထုတ်ယင်းဖြင့် ရာဂ၊ ဒေါသတို့ကို ပိတ်ဆို့ရာ ဖြစ်သော တရားသဘောသည် အဘယ် နေရာမှ ပေါ်လာပါမည်နည်းဟု သတိပြုသည်။

ယင်းသို့ အားထုတ်ဖန်များပါလျက်နှင့် အားထုတ်ဆဲ အချိန်မှတစ်ပါး ရာဂ, ဒေါသတို့ ကင်းပြတ်ရာ တရား ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့ရ လေသော အခါ ကိလေသာ ကင်းပြတ်ရာ ကင်းပြတ် ကြောင်းများ ဖြစ်လေမည် လားဟု တရားနည်းလမ်း တခုကို ကြံဆ၍ လာမိ၏။ ယင်းကြံဆချက် ဟူသည်ကား ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ပိတ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထွက်သက် ဝင်သက်ကို မပြတ်ရှုရှိုက်စူးစိုက်ခြင်းဖြင့် ရာဂ မကင်းနိုင်ခဲ့ သော် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ရာဂ ကင်းနိုင်မည်လော ဟု ကြံဆလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ရှုရှိုက်သော မူလလမ်းစဉ်မှ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ပိတ်လိုက်သော ကြံဆမှု လမ်းစဉ် သို့ ကူးပြောင်း၍ ကျင့်သည်။

ယင်းသို့ ကြံဆရာ၌ ကြံဆမိဖို့ရန် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အကြောင်းရပ်တို့က လည်း ရှိနေပေသည် မဟုတ်ပါလော။ ယင်းအကြောင်းရပ်တို့ ဟူသည် ကား တရားရှာသော ယောဂါဝစရ ဆရာ့ ဆရာကြီးများသည် မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်နယ်ညှဉ်းပန်းသော အကျင့် လမ်းစဉ်မျိုးဖြင့် ကျင့်နိုင်မှ တရားရမည်ဟူသော မျှော်လင့်မှုမျိုးစုံတို့ဖြင့် ဆူးပေါ်တွင်အိပ်သည်အထိ ခန္ဓာကိုယ်ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက် ချိန်ဖြုန်း ကျင့်သုံး နေကြသည်ကို စာတွေ့, ငါတွေ့ မပြတ်တွေ့ရှိနေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။ အလောင်းတော် မူသည်လည်း မဟာလူသားတဦးမျှပင် ဖြစ်ပေရာ၊ လူဟူသည် ပတ်ဝန်း ကို ဆန့်ကျင်နိုင်ခဲ့လှစွာ၏။

ထွက်သက်ဝင်သက်မျှကိုပိတ်သဖြင့် အကြောင်းထူးလာသည်ကို မတွေ့ ရသောအခါ အရှိန်အဟုန် နည်းပါးသေးသည် ဟူသော သဘောဖြင့် ထွက်လေ ဝင်လေတို့ ထွက်နိုင် ဝင်နိုင်ရာဖြစ်သော နား, စသည့် အပေါက် မှန်သမျှကို ပိတ်ဆို့၍ ကျင့်ပြန်သည်။

ထိုအခါ အကြောင်း မဟုတ်လျှင် ခုခံတတ်သော သဘာဝ တရား၏ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလာရသည်။ ယင်းသည်ကား- ဆန္ဒပြင်းထန် သလောက် ဓာတ်ကြီး လေးပါး ရုပ်အစုမျှသာ ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်တော့လေရာ လဲပြိုရလေတော့သည်။ ကံကောင်း, ဘုန်းကောင်း ပါရမီတော်အရှင် အလောင်းတော်သခင်မို့သာ မသေမပျောက်ပဲ ခံနိုင်ရည် ရှိတော့သည်။

ဤနည်း ဤလမ်းဖြင့် မဟုတ်မှန်းသိလေတော့မှ လက်လျှော့လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရလိုက်သော တရား အမြတ်မှုကား ကြီးမား လှ ပါ သည်။

အကြောင်းမူကား- တရား အကျင့်ကို ကျင့်ကြသည် ဆိုရာ၌ အစာဖြတ် ရေပြတ် စသော ခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်နယ် ညှဉ်းပန်းသည့် လမ်းစဉ် မှန်သမျှ သည် မမှန်ကန်ကြောင်းကို ထိထိမိမိကြီး သိရှိတော် မူလာခြင်းပင် ဖြစ် ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ မိမိ၏ တရားလမ်းစဉ် ကို စတင်ကြေငြာသော ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော် တရားဦး၌ ပင် လျှင် အတ္တကိလမထနုယောဂ = မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်နယ်ညှဉ်းပန်း၍ ကျင့်သော အကျင့်ကို ရှောင်ကြဉ်ကြဟု ကြွေးကြော် မိန့်ဟတော် မူလိုက်ခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

‘မယုံမရှိလေနှင့်၊ ကိုယ်တွေ့’ဟူသော စကားကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ် ကျင့်သုံးသိရှိခဲ့သည့်အပေါ်တွင် ယုတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြောက်မြားလှစွာသော ခန္ဓာကိုယ် နှိပ်စက်ကျင့် ဗြာဟ္မဏဝါဒီ များစွာတို့ကို အသိတရားရကြစေ ရန် ရည်ညွှန်းအပ်သော မဟာကရုဏာတော်၏ ညွှန်ကြားမှု တရားမြတ် ဖြစ်လေ၏။ ယင်းသို့သဲသဲခဲခဲကြီးကျင့်သုံး၍လာခြင်းဖြင့် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်သုံးပြီးမှ တွေ့မြင်သိရှိ၍လာခဲ့သော ကိုယ်ပိုင်တရားလမ်းစဉ်သည်ကား ကျားကုတ်ကျားခဲ သဲသဲမဲမဲကြီးကျင့်သုံးရန် မလိုသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါ မဂ္ဂင် ရှစ်ဖြာ တရားလမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤလမ်းစဉ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် အစာဖြတ်၊ ရေငတ်နှင့် မပြတ်ရှုမှတ်နေရသော လိပ်ခဲတည်းလည်း သမထလုပ်ငန်းစဉ်ကို စွန့်ပယ်၍ အစာမဖြတ် ရေမငတ်ပဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားအရင်းတည်ရမည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှတစွာထား၍ ကျင့်သုံးရတော့မည်ကို မြင်၍လာသည်။

[၂]

ထို့ကြောင့် နှစ်, လ, များစွာ စွန့်ပယ်၍ထားခဲ့သောသပိတ်ကို ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဆွမ်းအာဟာရ အလို့ငှာ ဥရုဝေလ၏ ဂေါစရဂါမ် ဖြစ်သော သေနနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံဝင်သည်။ နေရဉ္စရာတွင် ရေသုံးသပ်သည်။ နွေဦးရာသီသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သော ဥရုဝေလ၏ လှသော တောရိပ် သစ် ရိပ်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားပေးသည်။ အားမွေးသည်။

ထိုအခါ သီတင်းသုံးဖော် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က တမောင့်ဖြင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရချေသေး၏။ သူတို့သည် မိမိကို အားကိုးကြရှာသည်။ သူတို့က

မိမိသည် ဘုရားကေန်ဖြစ်ရမည့်သူဖြစ်သည်။ ဘုရားဖြစ်လျှင် တရားဦးနာ၍ မိမိတို့၏ တရားဆရာ ဖြစ်လာရပေမည် ဟူသော အစွဲဖြင့် မိမိနှင့်အတူ တရားကျင့်ယင်း မိမိကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း မလျှော့တမ်း ဝီရိယဖြင့် သဲသဲခဲခဲကြီး မိမိ ကျင့်သုံးခဲ့မှုများကို စောင့်ကြည့်ကျေနပ်နေသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။ ယင်းသို့ ကျင့်သုံးနေရာမှ ယခုသော် မိမိ လမ်းစဉ်ပြောင်း၍ ဆွမ်းခံစားခြင်း၊ ရေမိုးသုံးသပ်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် အနားပေးခြင်း စသော ဇိမ်ခံဇိမ်မွေးလာတော့သုယောင် မိမိ၏ သက်သက်သာသာ အလုပ်များကို တွေ့မြင်လာကြသောအခါ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကျင့်ပါလျက်နှင့်မှ တရား မရနိုင်သေးသည်ကို ဆင်းရဲမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် ယခုလို ဖောက်ပြန်လာပြီဆိုတော့ အဘယ်ပုံ ဘုရားဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း ဟု သူတို့အမြင်၊ သူတို့အတိုင်းအထွာဖြင့် မိမိကို ဖဲခွာကာ မိဂဒါစုန်ဘက်သို့ထွက်ခွာ၍ သွားကြသည်။

ကိစ္စမရှိ။ သူတို့ကို ရှင်းပြမနေနိုင်အားသေး။ ရှင်းပြ၍လည်း သဘောပေါက်နိုင်ကြဖို့ မရှိသေး။ မိမိလမ်းစဉ်ပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သော ယခုအချိန်၌ သူတို့မရှိသည်က ပို၍သင့်လျော်ပေသေး၏။ သူတို့ရှိနေလျှင် အနည်းနှင့်အများ ငဲ့ရ စောင်းရသေးသည်။ ဆွေးနွေးရသေးသည်။ ယခုသော် မိမိလုပ်ငန်းအဖို့ မိမိတဦးတည်း ရှိနေရသည်က ပို၍ကောင်း၏။ သူတို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် လံထားလိုက်ရဦးမည်။ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီးသည့် အခါမှသာ သူတို့ကို သိမ်းသွင်းရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့အချိန်၌ အင်အားကလည်းပြည့်ဝ၊ ဥရုဝေလကလည်း အလှကြီးလှ၊ ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေသောကြောင့် မိမိ သိမှတ်ရရှိထားသည့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းစဉ်ဖြင့် မိမိ လိုအပ်သော တရားပန်းတိုင်သို့ အရောက်အပေါက်၊ မရမနေ ကျင့်သုံးတော့မည်ဟု အားသစ်လိုက်၏။ ယနေ့အဖို့ မိမိခန္ဓာကိုယ်သည် လန်းဆန်းသန့်စင်ကြည်လင်ရုံမျှမက အင်အားတိုးတက်လျက်ရှိနေပုံမှာ ယခုချက်ချင်းပင် မိမိရည်မှန်းအပ်သော တရားကို ရတော့လေမည်လားဟု ထင်ရသည်။ မှန်လှပေ၏။ တရားသမားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် လန်းဆတ်သန့်စင်ပုံမှာ တရားသမားတို့သာသိနိုင်၍ လူသာမန်တို့ မသိနိုင်သော တရားအလုပ်၏ ကျေးဇူးပြုမှုပင် ဖြစ်ပေသည်။

တရားကို ကျင့်သုံးမှုသည် တရားရမှု၊ မရသေးမှုကို ထားဦး၍ တရားသမား၊ တရားရှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သန့်စင်ကြည်လင်စေသည်မှာကား—

တရားသမားတို့သာ သိနိုင်သော အသိထူး အတွေ့ထူး ဖြစ်ပေသည်။ တရား ကျင့်သုံးမှုကြောင့် ရောဂါရမှုကို အပထား၍ ပင်ကို ရှိပြီး ရောဂါထူး ရောဂါဆန်းကြီးများကိုပင် ပျောက်ကင်းစေသည်မှာ တရားလုပ်ငန်း၏ ပထမအကျိုးထူး ဖြစ်၏။

ခြောက်နှစ်တိုင်မျှ ကျင့်သုံးခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအဖို့ အစာဖြတ်လိုက် မှုကြောင့်နှင့် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ပိတ်လိုက်မှုကြောင့် တချီတွင် ခန္ဓာ ကိုယ် ဟူးဟိုက်လဲပြိုသွားဘူးသည်မှတစ်ပါး ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား အစုမျှ သာ ဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုဒဏ်မပြတ် ထိုင်နေကျင့်သုံးမှုကြောင့် လူ သာမန် ယေဘုယျတို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အညောင်းဒဏ် စသည် တစုံ တရာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ရောဂါမှန်သမျှ ကင်းစင်သည်။

ဤအတွင်း ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့သော တရား လုပ်ငန်း၏ အနှစ်သာရကြောင့် ပင်ကိုရုပ်၊ ပင်ကိုနာမ်တရားတို့ကို ပြောင်းလဲစွန့်ခွာ ပစ်လိုက်ကာ ရုပ်နာမ်သစ်တို့ ရောက်လာဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်ဟု ယူဆ နိုင်သည်။ ဤတွင် အစာအာဟာရတို့ဖြင့် ဖြည့်တင်းပြုပြင်လိုက်သော အခါ ရှေးက မကြုံဘူးသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြည်လင်သန့်စင်စွာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် မျှသာမက စိတ်ဓာတ်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ပါ အင်ထူး အားထူးတို့ တိုးတက် ကူးပြောင်းလာပေသည်။ ယခုပင်လျှင် မိမိ လိုအပ်သော တရားထူးကို ရတော့မယောင် အင်သစ် အားသစ် တိုးတက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင်ဖြင့် ငါ့အဖို့ တရားရတော့မည် ကေန့်ဖြစ်သည်။ မရသမျှ ငါ မထတော့ ဟူသော ဇွဲသစ် မာန်သစ် အားသစ် အင်သစ်ဖြင့် ဥရုဝေလအတွင်းသို့ဝင်၍ ရှေးကပင် ရည်မှန်းထားခဲ့သော တောစိုးညောင် ပင်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ဥရုဝေလ၏ ညောင်ပင်တို့မှာ ထူးခြား၏။ သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင် အောက်တွင် တရားဖြင့် ပျော်လို့သူတို့အတွက် သင့်လျော်သည့် ညောင်ပင် များချည့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥရုဝေလသည် တရားတော တရားရိပ်မြုံအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤညောင်ပင် ကြီးမှာ ပို၍ထူးခြား၏။

ထူးခြားဟန်ကား—လှပသော ထီးဝန်းဖြင့် အုပ်မိုးထားသကဲ့သို့ အကိုင်း အရွက်တို့သည် ညီညာစွာ အုပ်မိုးလျက်ရှိသည်။ အလုံးအထည် ကြီးမား သည်။ ညောင်အောက်မြေပြင်သည် စည်မျက်နှာကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြူးသည်။ ယင်း ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်သို့ လိုအပ်သောတရားကို မရသမျှ ငါ မထ

ဟူသောဗုဒ္ဓမာန်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်လိုက်သောအခါ ညောင်ပင်မှ မလှမ်း မကမ်းတွင် အလိုက်သိ၍ ကျိုးနွံသေဝပ်လှစွာသော မြက်ရိတ်ဒကာလေး သောတ္တိယကို တွေ့ရှိရသည်။

ဥရုဝေလ၏ တောနီးချုပ်စပ် ရွာတရွာမှ ဖြစ်ဟန်တူသော ဤဒကာ လေးသည် အလှဉ်းသင့်သည့်အခါတိုင်း မိမိတို့ကို ရိုသေပျော်ဝပ်စွာ ချဉ်း ကပ်ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့်အတူ ခြောက်နှစ်တိုင် တရားကျင့်သုံး နေစဉ်အတွင်း ဤဒကာလေးသည် မြက်ရိတ်ရာမှ ရံဖန် ရောက်လာ ရေခပ် ဖြည့်တင်းပေးသည်။ တံမြက်လှည်းကျင်းပေးသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာက လေးများ ယိုယွင်းနေလျှင် ပြုပြင်ပေးသည်။ ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စကလေး များကို အလိုက်သိစွာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်ဆောင်ပေးပြီးလျှင် တိတ် ဆိတ်စွာရှိခိုးဝပ်ချ၍ ပြန်သွားသည်။

အလိုက်သိတတ်သော ဤဒကာလေးသည် ညောင်ပင်သို့ချဉ်းကပ်၍ ညောင်ပင်ရင်းတွင် မိမိထိုင်တော့အံ့ဟု ရည်ရွယ်သည်ကို သိဟန်ဖြင့် သူရိတ် ဖြတ်ထားသောမြက်ပင်ရှည်များကို ပွေ့ကိုင်ကာ အခင်းအဖြစ် အသုံးပြုရန် အတွက် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာကပ်လှသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် မြက်ဆုပ်များကို လိုအပ်သလောက်ယူ၍ ညောင်ပင် ရင်းတွင် ဖြန့်ခင်း၍ပြီးသောအခါ ဒကာလေး သောတ္တိယသည် အလိုက် သိစွာပင် ရှိခိုး၍ ဖဲခွာသွားသည်။

မိမိသည် မြက်ဆုပ်များအပေါ်တွင် အလိုက်သင့် ထိုင်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ သင်္ကန်းစများကို သေသပ်အောင် ဆွဲညှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို တရားသို့ရှေး ရှုရန် တည့်မတ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို တရားထိုင်ပုံစံအတိုင်း ထပ် တင်ပြုပြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မူ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မွှေးမှိတ်၍ တရား သို့ ရှေးရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား လိုအပ်သောတရားပန်းတိုင်သို့ မရောက်သမျှ ငါမထတော့ ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်လိုက်ပြီတည်း။

[၃]

သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ပြီး၍ တရားလုပ်ငန်းကိုစတင်ရန် အခြေတည်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုင်နေအပ်သော မြက်ဆုပ်ပလ္လင်သည် ရှေ့ပလ္လင်၊ ပတ္တမြား ပလ္လင်၊ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္မလာ အသွင်သို့ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ စုံကြ မြင့်တက်လာ၏။ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအဖို့ တက်ကြွနေသောစိတ်ထား

အဆင့်ထက်ပင် ပို၍အားတက်လာသည်။ အကြောင်းမူကား- မိမိလိုအပ်သော တရား၊ သို့မဟုတ် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန်အတွက် ဝန်းကျင် သဘာဝဓမ္မတို့က ထောက်ကူတိုးတက် ဆိုက်ရောက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဤအချိန်၌ပင် မမျှော်လင့်သော မာရ်နတ်သည် မိမိ လုပ်ငန်းကို အန္တရာယ်ပြုရန်အတွက် ဆိုက်ရောက်လာပြန်၏။ ‘လာပြန်၏’ ဟု ဆိုရသည်မှာ ယခင် တရားကျင့်နေစဉ် ခြောက်နှစ်အတွင်း၌ မာရ်နတ်သည် တရားကို နှောင့်ယှက်သွေးဆောင်ရန်အတွက် တကြိမ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ဘူးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့်အတူနေ၍ တရားကျင့်စဉ် ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုပင်ပိတ်၍ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျင့်သောကြောင့် လဲပြိုသွားခိုက် မာရ်နတ်ရောက်လာကာ “ရှင်ရဟန်း။ ။ ဤတရားကို ဤအတိုင်းကျင့်လျှင်ဖြင့် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှင်ရဟန်းသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုလှပါသေး၏။ သို့ဆိုလျှင် ဤတရားဖြင့် အသက်မဆုံးရှုံးစေပဲ အခြား ဒါန၊ သီလစသော ပြုဖွယ်တရားကိုသာ ပြုလုပ်ကျင့်သုံး၍ အသက်ရှည်စွာမနေသင့်ပါလော့” စသည်ဖြင့် အကျိုးလိုသယောင်ယောင်နှင့် လျှောက်ထား နှောင့်ယှက်လာသောကြောင့် မောင်းနှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့ရသည်။

ဤတွင် မာရ်နတ်နှင့် မာရ်နတ်၏ရည်မှန်းချက်သဘောထားကို ဖော်ပြလိုပေသည်။

မာရ်နတ်ဟူသည် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကိုလှမ်းမိုးနိုင်သော တန်ခိုးကြီး နတ်တပါး ဖြစ်သော်လည်း ရည်မှန်းချက် ကြီးမားလှသော ဣဿာတိုး၊ ဣဿာခဲ၊ မာနတိုး၊ မာနခဲ နတ်ကြီးတပါးပေတည်း။

လူသတ္တဝါတို့၏ နာမ်တရားခေါ် စိတ်ဓာတ်သည် သာမန်အားဖြင့်မူကား စဉ်းစား၍ မရနိုင်။ စဉ်းစားကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိဖို့ရန်မလွယ်သော်လည်း နာမ်တရား၏ အတွင်းပိုင်းဖြင့် နက်ရှိုင်းစွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပြီးသော ယောဂီတို့အဖို့မူ အကြင်မျှလောက် နာမ်တရား၏ အတွင်းပိုင်း အဆုံးစွန် တရားလုပ်ငန်းသို့ တိုးဝင်၏။ ထိုမျှလောက် လူသာမန်တို့သိရန်ခက်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာ စသည့် ပရလောကနှင့် ဆက်ဆံသိရှိခွင့် ရလာသည်ကို အဆင့်မြင့် တရားသမားတို့သာ သိနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဖွားမြင်တော်မူစသော သာထိုင်နိုင်သော အရှယ်သို့ မရောက်သေးမီကပင် အတိတ်ဘဝများစွာကပါလာသော ပါရမီတော်အဟုန် တရားအလေ့အထုံတို့ကြောင့် ခမည်းတော်ကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာ

ပြုခိုက်တွင် ခင်းသိပ်ထားအပ်သောသပြေပင်ရိပ်၌ အဆင့်မြင့်တရားအလုပ်
ဖြစ်သော ပထမဈာန်ရောက်သည်အထိ တင်ပျဉ်ခွေကာ ရှုမှတ် ပွားများ
တော် မူခဲ့သည်။ အတိတ်၏ စွမ်းအင်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဆက်လက်မရှုပွားလျှင် ပျောက်၍သွားတတ်သော သမထ
လုပ်ငန်းတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ကလေးဘဝ၏တွေ့ဝေမှုများဖြင့်ပျောက်ပျက်၍
သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တောထွက်ကာ ဥရုဝေလသို့ ရောက်၍ တရား
အလုပ်သို့ တိုးဝင်လိုက်သည့် အခါတွင်မူကား—ပထမဈာန်မျှမက သမထ၏
အမြင့်ဆုံး အဆင့်ဖြစ်သော နေဝသညာ နာသညာယ တနအဆင့်သို့ပင်
အလွယ်နှင့် ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပေရာ၊ နတ်ဗြဟ္မာ စသော ပရလောကသား
တို့သည် အဆင့်မြင့် တရားရှင်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း၏ ဝန်းကျင်သို့
လိုအပ်သလို အကျိုးပြုခြင်းဖြင့် ဆက်ဆံရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပေသည်။

ဤနည်းဖြင့်ကျင့်သော် လိုအပ်သောတရား ရတန်ကောင်း၏ဟု အစာ
အာဟာရကိုဖြတ်ရုံမျှမက ထွက်သက် ဝင်သက်ကိုပင် သဲသဲခဲခဲကြီး ကျင့်
လိုက်သောအခါ တရား၏ဒဏ်ကို ခန္ဓာကိုယ်က မခံနိုင်တော့သောကြောင့်
ပြိုလဲမိန်းမောသွား၏။ ဤသည်ကို မပြတ်စောင့်ရှောက်လျက် ရှိနေသော
ပရလောကသား နတ်ဒေဝတာတို့က သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ကွယ်လွန်သွား
လေပြီဟုဆိုကာ နတ်တပါးကမူ ခမည်းတော်ကြီးထံသို့ပင် သွား၍ သား
ရဟန်း ကွယ်လွန်ရှာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ဘုရား မဖြစ်သမျှ
မကွယ်လွန်နိုင်ဟု ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်သော ခမည်းတော်ကြီးက နတ်၏
သတင်းကို ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ဤသည်ကား လူသာမန်တို့ အသိခက်သော ပရလောကသား နတ်
ဗြဟ္မာတို့နှင့် စိတ်ချုပ်တည်းမှု အလုပ်ကို သည်းထန်စွာလုပ်သော အဆင့်
မြင့် တရားသမားတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ဖော်ပြလိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ယခု ဘုရားဖြစ်တော့အံ့ဆဲဆဲ၌ မာရ်နတ်ရောက်လာပြန်ပေပြီ။ သူသည်
ရည်မှန်းချက်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ ရည်မှန်းချက် ကြီးသလောက် မာန-ဣဿာ
အဘိဇ္ဈာစိတ်ထားတို့ ထူပြောသူလည်း ဖြစ်၏။

ရည်မှန်းချက်ကြီးဟန်ကား— လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ တည်းဟူသော သတ္တဝါ
သုံးရပ်တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ဘုရားအဖြစ်ပင် ဖြစ်ပေရာ၊
ယင်းနေရာကို ရယူလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ရယူလိုသော
လောဘသာရှိ၍ အကျင့်ကိုကား မကျင့်နိုင်။ ကျင့်လိုသူ မဟုတ်။ သူတပါး
ရမည်ကို မလိုလားသော အဘိဇ္ဈာသမား၊ ဣဿာသမားမျှ ဖြစ်ပေသည်။

ဤလောက၌ ဘယ်သူ့ကိုမျှ သူ့အထင်မကြီး။ အထင်ကြီးဖွယ်ရာလည်း သူ့အဖို့ အကြောင်းစိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ သူ့မှာ ကြီးမားသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိနေသည်။ မည်သူ့ကိုမဆို သူနှင့် ဆန့်ကျင်လာလျှင် အန္တရာယ် ပြုနိုင် သည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းကိုကား အထင်ကြီး၏။ အကြောင်းမူကား- သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို အကြောင်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ဝိုင်းအံ့ ထောက်ကူလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ သောငှာ မေတ္တာစျာန်ဖြင့်နေသော တုဿိတာမှ သေတကေတုနတ်သားကို နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ တောင်းပန်၍ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖြစ်လာသည်ကို သူသိ၏။ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအတွက် နတ်ပြည် နတ်ရွာတခုလုံး ဝမ်းမြောက်ရှင်မြူး အထူးတက်ကြွလျက် ရှိနေ ကြသည်ကိုလည်း သူသိ၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တရားကျင့်ရန် အထွက်တွင် တကြိမ် နှောင့်ယှက်ခဲ့ သည်။ မအောင်မြင်။ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရားကျင့်ရာတွင် အနုနည်း ဖြင့် သူ သွေးဆောင်သည်။ မအောင်မြင်ခဲ့။ ယခု ဗောဓိ အောင်မြေ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေတွင် တကယ်ကျင့်ပြီ။ ဘုရားဖြစ်တော့အံ့ ဆတ်ဆတ် ဖြစ် သည်။ အကြောင်းမူကား- မြေပြင်မှ ရွှေပလ္လင်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ဘုရားဖြစ်တော့အံ့ကို သိကြသည့် အဟန်ဖြင့် နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ဝိုင်းရံ ခု, ရမ်းလျက် ရှိနေကြပေပြီ။

ဤတွင် မောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ရှိ အလောင်းတော်ရှေ့မှောက်သို့ မာရ် နတ်ကြီးရောက်လာပြန်၏။ ဤတကြိမ် ရောက်လာခြင်းကား- သွေးဆောင် ဖြားယောင်းရန်မျှ မဟုတ်၊ စကားချိုသာ ပြောဆိုကာမျှ မဟုတ်၊ ဤတချီ အပြတ် မရှင်းလိုက်လျှင် သူ့အဖို့ နောင်ရေး ခက်တော့မည် ဖြစ်ပေရာ ကျားနှင့် ဆင် လယ်ပြင်တွင် တွေ့ကြသည်ပမာ ဘုရားမဖြစ်စေရုံမျှမက တတ်နိုင်လျှင် အသက်ကိုပါ သတ်ဖြတ်ပစ်ရန်အထိမောင်းတင်၍ လာခြင်း ဖြစ်ပေရာ၊ တန်ခိုးအရှင် သူ့ဘက်တော်သား နတ်ဘီလူး များစွာတို့၏ သခင်လည်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့တွင် ရှိသမျှသော လက်နက်မျိုးစုံ သူရဲ သူခက် ရဲမက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် အကြမ်းပတမ်း ဝိုင်းရံ လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ဝိုင်းမိသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင်လျှင် “ရဟန်းသိဒ္ဓတ္ထ။ ။ ဤပလ္လင်ကား သင့် ပလ္လင်မဟုတ်၊ ဤနေရာကား- သင့်နေရာမဟုတ် ဖယ်ရှားလော့” ဟု

သူယုတ် သူပေါ ဒေါသ၊ မာန သမားတို့၏ ခမ္မတာအတိုင်း အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် မစဉ်းစားပဲ ကြုံးဝါးရန်စ လိုက်လေသည်။ မာရ် နတ်ကြီးက စတင်ရန်ထောင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သခင်စိတ်ကြိုက် အလိုက် သိလှစွာသော အယုတ်တမာ ဗိုလ်ပါရမက်တို့၏ ကြိမ်းပ ဟစ်ကြွေး သံသေး သံကြောင်တို့ဖြင့် ဝိုင်းအော် ခြိမ်းခြောက် လိုက်ကြသော အသံများမှာ လောကဓာတ်အကုန်ပင် တုန်လှုပ်လောက်ပါပေသည်။

သို့ရာတွင် အံ့ဖွယ် ကောင်းသည်မှာကား - မာရ်နတ်နှင့်တကွ ရဲမက် အားလုံးသည် အဘယ်မျှပင် သံပဟုန်းစုန်းဘက်မဲ့ ကြုံးနေကြသည်ဆိုစေ၊ ကာယကံမြောက်အဖြစ်ဖြင့်ကား အလောင်းတော်၏ သက်န်းတော်အစမျှ ကိုပင် ထိခိုက်ဝံ့ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ ညောင်ပင် ထီးဝန်း အတွင်းသို့ပင် ဝင် ရောက် မလာနိုင်ဝံ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မာရ်နတ်၏ တိုက်ပွဲသည် ကြီးကျယ် လှသော်လည်း ကြာမြင့်သည်ဟု ကား မဆိုနိုင်ပါ။ အကြောင်းမူကား- အလောင်းတော်က ဘုရားဖြစ်ဖို့ ထက်သန်စွာ ကျင့်တော့အံ့သော ပြင်ဆင်မှု စိတ်ထားတွင် လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးသွားစေရန် အတွက် “မာရ်နတ်။ ။ ဤပလ္လင်နှင့် ဤနေရာသည် အဘယ်သူနှင့် ထိုက်တန် သည်ကို သင် မသိသော်လည်း သိသူ ရှိပါ၏။ ငါ့မှာ သင်ကဲ့သို့ သူရဲ သူခက် လက်နက်မျိုးစုံ မရှိပါ။ ရှိ သည် ကား- ဘဝ အသင်္ချေ အနန္တမှစ၍ ငါ ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့သော ပါရမီအဟုန် ကောင်းမှုကုသိုလ် မျိုးစုံပေတည်း။ ယင်းပါရမီအဟုန် ကုသိုလ်မျိုးစုံကို သိသူကား ဤမဟာပထဝီမြေကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမဟာ ပထဝီက ငါ၏ ဘက်တော်သားအဖြစ် သက်သေ ခံပါလိမ့်မည်” ဟု မိန့် ကြားတော်မူကာ မြေပြင်သို့ လက်သီးညွှန်လိုက်သောအခါ ဘဝအသင်္ချေ အနန္တတွင် ကုသိုလ်ပြုခဲ့တိုင်း ရေစက်ချ သက်သေထူကာ အသိပေးခဲ့သော မြေပထဝီသည် သက်သေခံသည့်အလား ရေ အလျဉ်တို့ အဟုန် ပြင်းစွာ ထွက်ပေါ်၍လာခဲ့ပေရာ မာရ်နတ်နှင့်အပေါင်းပါတို့မှာ အံ့ဩစွာကြည့်ရှု ယင်းနှင့်ပင် ရေ အလျဉ်တွင် မျောပါ လွင့်စဉ်၍ သွားကြကုန်ပြီတည်း။

ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်၌ အောင် တော် မှု ခြင်း အရပ်ရပ် အထပ်ထပ် အထွေထွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့ရာတွင် အောင်ခြင်း ကြီး ရှစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်အပ်သော အောင်ပွဲတော်ကြီးများအနက် ပထမ ဆုံးသော အောင်တော်မူ ပွဲတော်ကြီးပေတည်း။

[၄]

ယင်းမရေမတွက်နိုင်သော အောင်ပွဲတို့အနက် အောင်ပွဲရှစ်ရပ်တွင် မသတ် မှတ်သော်လည်း မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးနောက် အနီးကပ်ဆုံး သော အောင်ပွဲသည်ကား- ကိလေသာမာန်အပေါင်းကို ထောင်းထောင်း ကျေညက် ပယ်ဖျက် သုတ်သင် ခုတ်ထွင် အောင်မြင်တော်မူသော ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေတည်း။

ဒေသနာတော် အစဉ် အားဖြင့်သာ အောင်တော်မူခြင်း ရှစ်ပါးဟု သတ်မှတ် ထားကြသော်လည်း ဘုရားရှင် အလိုတော် အားဖြင့်မူကား ကိလေသာ စစ်ပွဲကို အောင်တော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာ ရသည့် အောင်ပွဲကို အောင်ပွဲ တကာတို့၏ အထွတ်အထိပ်ဟု သတ်မှတ် တော်မူလိုဟန်ရှိသည်ဟု ယူဆရသည်။

အကြောင်းမူကား- ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူနိုင်ရန်အတွက် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်း၊ ရှစ်သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်း၊ တဆယ့်ခြောက် သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း တိုင်အောင်ပင် ပါရမီတော်အစုံစုံ၊ ဖြည့်ကျင့်မှု အဖုံဖုံတို့ဖြင့် သူ့မတူအောင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ရာတွင် ဤနေ့ ဤအချိန် ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်တော်ကို ရောက်မှ ကိလေသာမာန်စစ်ကို အောင်မြင် တော်မူသောအခါဝယ် ဝမ်းမြောက်တော် မူလှသောကြောင့် “ဟယ်- တဏှာယောကျ်ား ကိလေသာလက်သမား။ ။ သင့်ကို ငါ အောင်မြင် ပေပြီ” စသည်ဖြင့် အနေကဇာတိ သံသာရုံ ဟူသော ကြိုး စား သံ ဖြင့် လက်ရုံးဆန့်တန်း ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုးဝါးတော်မူသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့်ပေတည်း။

မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးနောက် ဘုရားဖြစ်ရန်အတွက် မဆုတ် မနစ် ကျင့်တော်မူသောအခါ ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူ၏။ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကိုရတော်မူကာ မဟာ သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အကုန် နေအရုဏ်တက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် အသုက္ခယ ဉာဏ်တော်ကိုရ၍ ဘုရား ဖြစ်တော် မူသည်ဟု အကျဉ်းအားဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူပုံ၊ တရား တော်ကို ကျင့်သုံးနည်း ကျင့်သုံးပုံနှင့် ဖပ်လျဉ်း၍ ဆွေးနွေး ဖော်ပြဖွယ် များ ရှိပေသေးသည်။

ကျင့်တော်မူပုံ အခြေခံတရားအစမှာ ဘုရားအဆူဆူတို့ ချီးကျူးတော်
မူအပ်သော အာနာပါန ထွက်သက် ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထွက်သက် ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှစတင်၍ ဥဂ္ဂဟနိမိတ်၊ ပဋိဘာဂနိမိတ်
တို့မှ အဆင့်ဆင့်တက်ကာ ပထမဈာန်အထိမျှသော ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ဘဝ
များစွာကပါလာခဲ့သော ပါရမီ အဟုန်တို့ကြောင့် မွေးကင်းစ သာသာ
အရွယ်ကပင် ခမည်းတော်ကြီး လယ်ထွန် မင်္ဂလာပြုရာ သပြေပင်ရိပ်၌
အလွယ်တကူပင် ဝင်စားတော်မူနိုင်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ပထမဈာန်ဟုလွယ်လွယ်ပြောသော်လည်း ပါရမီတော်အရှင်အလောင်း
တော်သခင်မို့သာ လွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မလွယ်ပုံကား - ပထမဈာန်သို့တက်
ရောက်လိုသော အကြင် ယောဂီအဖို့ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ရှုမှတ်ခြင်း
တည်းဟူသော သမာဓိ၏ အဟုန်ဖြင့် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့၌ စုံမက် တိမ်း
ညွတ်ကာ ဆန္ဒပြင်းစွာ တပ်မက်တတ်သော ရာဂတရား၊ အလွန်အားကြီး
စွာဖြင့် ဖိစီးလိုလားတတ်သော ဆန္ဒ၊ ရာဂတရား၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားစသည်
ဖြင့် ကြံခြင်း၊ ထိုထိုရုပ်အဆင်းတို့၏ တင့်တယ်ဟန်၊ မတင့်တယ်ဟန်တို့ကို
ကြံစည်ခြင်း အစရှိသော သက်ပွရာဂတရား၊ ထိုထိုဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ
ကာမတို့ကို မှီ၍ဖြစ်သော စိုးရိမ်မှု၊ အမျက်ထွက်မှု၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့မှု အစရှိသော
ဗျာပါဒတရား၊ စိတ်၊ စေတသိက်တို့၏ မခံ့မဝံ့ လေးသံ ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိမှု၊
ငိုက်မျဉ်းမှု တည်းဟူသော ထိနမိဒ္ဓတရား၊ မတည်မတံ့ ပျံ့လွင့်မှု၊ နှလုံး
မသာမှု တည်းဟူသော ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စတရား၊ အာရုံတို့၏ သဘာဝကို မုချ
ဆတ်ဆတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်မှု တည်းဟူသော ဝိစိကိစ္ဆာ တရားဆိုးတို့ကို ရှေး
ဦးစွာ ပယ်ခွာသုတ်သင်ပစ်နိုင်ရသည်။

တရားအားထုတ်သည် ဆိုလျှင် ထိုင်းမှိုင်း ငိုက်မျဉ်းမှု တည်းဟူသော
ထိန မိဒ္ဓခေါ် တရားဆိုးတို့သည် အစဉ်မပြတ် ကပ်ရောက် ဖျက်ဆီးလာမြဲ
ဖြစ်၏။ ဖော်ပြပါ နိဝရဏတရားဆိုးတို့ကို ပယ်ချိုးပစ်ခွာပြီးသောအခါ
ကပ်ရောက်လာသော ယင်း ထိန မိဒ္ဓ တရားဆိုးတို့ကို အားထုတ်မှု အား
သစ်မှု ဝီရိယဓာတ်ဖြင့် ပယ်ဖြတ် ဖိနှိပ် ပြီးနောက် တိုးတက်လာသော
ယှဉ်ဖော် ယှဉ်ဖက်တရားတို့ကို အာရုံသို့တက်စေခြင်းတည်းဟူသော ဝိတက်
အင်္ဂါ၊ သို့လော သို့လော ဟူသော အဆုံးအဖြတ် အားနည်းမှု ဝိစိကိစ္ဆာ
ကို ချေဖျက်၍ အာရုံအဆင့် မြင့်တက်လာပြီးသော ယှဉ်ဖော် ယှဉ်ဖက်
တရားများကို သုံးသပ်ခြင်း တည်းဟူသော ဝိစာရအင်္ဂါ၊ ဖော်ပြပါ
ဗျာပါဒ တရားများကို နှိပ်စက်၍ တိုးတက် လာသော တရား အာရုံ

နှစ်သက်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ပီတိအင်္ဂါ၊ မတည်မတံ့ ပျံ့လွင့်မှု၊ နှလုံး
 မသာယာမှု တည်းဟူသော ကုက္ကုစ္စကို နှိပ်စက်နိုင်၍ နှစ်သက်အပ်
 သော တရားအာရုံကို ကောင်းစွာခံစားခြင်း တည်းဟူသော သုခအင်္ဂါ၊
 တပ်မက်အပ်သော အာရုံမှန်သမျှကို နှိပ်စက်၍ ယွင်းကွက်မလည် တည်
 ကြည်မှု တည်းဟူသော သမာဓိအင်္ဂါ၊ ဤ ဈာန်အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံ
 သည့်အခါမှ ရူပါဝစရကုသိုလ်တည်းဟူသော ပထမဈာန်သို့ ရောက်တော်
 မူရသည်။

ဤသည်ကား- ငယ်ရွယ်စဉ် မွေးကင်းစသာသာအချိန်ကပင် ပါရမီ
 ဓာတ်ကြောင့် အလွယ်နှင့် ရနိုင် ရောက်နိုင်ခဲ့သော ပထမဈာန် အဆင့်
 ဖြစ်၏။ ရူပါဝစရ ပထမဈာန်အဆင့်ဟု ခေါ်သည်။ ရပြီး ရောက်ပြီးမှ
 ပျောက်ပျက်သွားရခြင်းမှသာကား ကလေး လူမမယ် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သေး
 သည့် အလျောက် မထိန်းနိုင် မစောင့်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သမာဓိ
 ကိုသာ အရင်းခံသော ဘာဝနာ၏ သဘာဝမှာ ရောက်အပ်သော အဆင့်
 တွင် ထိန်းထားနိုင်သလောက် ခိုင်မြဲ၍ မထိန်းနိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
 ပြိုကျ ပျက်ယွင်းစမြဲ ဖြစ်၏။

တောထွက်တော်မူပြီးနောက် အာဠာရနှင့်ဥဒကဆရာကြီးတို့အထံတွင်
 ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သော တရားမှာလည်း ယင်း သမာဓိဘာဝနာပင်
 ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ပထမဈာန်မျှမက ရူပါဝစရ ဒုတိယ၊ တတိယ၊
 စတုတ္ထဈာန်အထိမျှလည်း မကသေး၊ နေဝသညာနာသညာခေါ် သမာဓိ
 လုပ်ငန်း၏ နောက်ဆုံးစခန်းဖြစ်သော အရူပါဝစရစတုတ္ထဈာန်အဆင့်ထိ
 မြင့်တက် ကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးတို့ထံတွင် ရူပါဝစရပထမဈာန်မှ ရူပါဝစရစတုတ္ထဈာန်အထိ
 အဆင့်ဆင့် တိုးတက် ကျင့်သုံးရ၏။ ရူပါဝစရ ပထမဈာန် ပြီးဆုံးသော
 အခါ တဖန် အရူပါဝစရ ပထမဈာန်မှ အရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်အထိ
 တိုးတက် ကျင့်သုံးရ၏။ သမထလုပ်ငန်း ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်း
 သမထလုပ်ငန်း ပြီးဆုံးမှုသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ အမြစ်ပြတ်
 သော ရဟန္တာအဆင့်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သေးကြောင်း သိရှိလ
 ရသည်။

ဤတွင် ဆရာကြီးတို့နှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသည်။ ဤနေရာတွင် ဆရာကြီး
 နှစ်ပါး၏ ထူးခြားလှသော သဘောထား နှစ်ရပ်ကို သိရှိလာရ၏။

လူ့လောက ဟူသည် သူတော်ကောင်းအမည်ခံသော တရားသမားတို့
လောကပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဣဿာမစ္ဆရိယ မာန ဒိဋ္ဌိ စသော တရား
ဆိုးတို့ဖြင့်သိသိသာသာသော်လည်းကောင်း၊ မသိမသာသော်လည်းကောင်း
အများအားဖြင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးအုပ်၍ထားသော လောကဖြစ်၏။ မိမိထက်
သာလျှင် မနာလိုစိတ် ဝင်လာမြဲ ဖြစ်တတ်သည်။ မိမိတွင် ရှိအပ်သော
ပစ္စည်းဥစ္စာမျှမက တရားအသိ ဖြစ်စေဦးတော့၊ တန်ကြေးထား၍ ကြား
ရှား ပလွှားလေ့ရှိတတ်သည်။

ဤ ဆရာကြီးနှစ်ဦး၏ သဘောထားကား ရိုးသားသန့်စင် ဖြူလွင်လှ
စွာ၏။

တရားအလုပ် ဟူသည် အပြောလွယ် အဟောလွယ်သလောက် အလုပ်
ခက်၏။ အကြင်ယောဂီ၏ ဝီရိယဓာတ်၊ ဆန္ဒဓာတ်ခံနှင့် ပါရမီရှိသလောက်
သာ အလုပ်ခရီး ရောက်တတ်သည်။ အချို့တို့မှာ ဖော်ပြပါ ရူပါဝစရ
ပထမဈာန် အဆင့်မျှလောက်ကိုပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ အချို့မှာ တသက်
လုံး ဆိုရလောက်အောင်ပင် ကျင့်သုံးယူရသည်။

ပါရမီတော်အရှင် အလောင်းတော် အဖို့မူကား ရက်ပိုင်းမျှဖြင့်ပင်
ဆရာကြီးတို့ ရောက်အပ်သော အဆင့်မြင့် အဆင့်ဆုံး တရားများအထိ
အလွယ်တကူနှင့်ပင် ပေါက်ရောက်ပြီးမြောက်သည်ကို ဆရာကြီးတို့ တွေ့ရ
သည်။ ရုပ်လက္ခဏာ ကြည်လင်၍ သဘောထား ဖြူစင်မှုကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။ စင်စစ်သော်ကား- အလောင်းတော်၏ဂုဏ်ရည်မှာ မိမိတို့ကိုပင်
လွှမ်း၍သွားနိုင်သော အသိရှင်၊ ပါရမီရှင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် တပည့်ဖြစ်သော အလောင်းတော် အပေါ်၌ ဣဿာမဝင်
မစ္ဆရိယ ကင်းစင်၍ အာဠာရဆရာကြီးက မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် ဂိုဏ်းဆရာကြီး
တဦး ပြုလုပ်ရန် မိမိတပည့် အားလုံးကို လွှဲအပ်၍ပေးသည်။ ဥဒက ဆရာ
ကြီးက ငါးရာမျှသော တပည့်တဝက်ကို လွှဲအပ်၍ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်
ဤဆရာကြီးတို့ကား တကယ့်သူတော်ကောင်း ဂုရုကြီးများပါပေဟု သိ
မှတ်လိုက်ရ၏။ တနေ့သောအခါတွင် တရားကျေးဇူး ဆပ်ရပေမည်ဟု
ရည်မှန်းလိုက်ရပေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိမှာ မိမိရည်မှန်းအပ်သော တရား
ပန်းတိုးတိုင်သို့ မရောက်သေး၊ မရသေးသမျှ ဆရာကြီးတဆူ ပြုမူရန်
မဟုတ်သေးသောကြောင့် ဆရာကြီးတို့အထံမှ တောင်းပန် ဖဲခွာလာခဲ့ရ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာသော အချိန်ခါ၌ ဤဆရာကြီးနှစ်ဆူ အား တရားကျေးဇူးဆပ်ရန်အတွက် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ အလျင်ပင်လျင် ပြင်ဆင် စိတ်ကူးလိုက်သော အခါ၌မူ ဆရာကြီး နှစ်ဦးစလုံးပင် မရှိကြရှာတော့ ပေ။ ထို့ကြောင့် ရင်တော်ကို သပ်မိသည်အထိပင် သံဝေဂ ရတော်မူ လိုက်ရသည်။

[၅]

ဥရုဝေလ ဟူသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်း၊ သာသနာ့သမိုင်း၏ တရားရိပ်မြှူကြီး ဖြစ်သည်။ တရားရှာ တရားရှင်တို့၏ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန် ဖြစ်သည်။ ရှေး ဘုရားရှင်အဆူဆူတို့၏ တရားဓမ္မစက်ဖြန့်ကျက်ရာနေရာပင်ဖြစ်သည်။ ရှေး ဘုရားရှင်အဆူဆူတို့၏ တရားဓမ္မစက် ဖြန့်ကျက်ရာနေရာ ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဥရုဝေလ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ကြီးမားလှစွာ၏။ ဥရုဝေလ၏ဂုဏ်၊ ဥရုဝေလ၏ အလှကို ပညာရှင် အဆက်ဆက်တို့ကပင် လက်ရာမျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသီကုံးခဲ့ကြ၏။

“မြစ်ကမ်းယံတွင်၊ လေပြန်ခတ်သွင်း၊ တညင်းညင်းနှင့်၊ အင်ကြင်း ယှက်စုံ၊ ပန်းရင်ဝယ်၊ ဖော်စုံယှဉ်မှီး၊ ဒန်းလေစီး၍၊ ပျော်ကြီးပျော်ကာ၊ ညံစာစာဖြင့်၊ ညီညာစုရုံး၊ ပျားပိတုံးတို့၊ အုံးအုံးခြိမ့်ကြော်၊ အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းပေထသော—

“ရတုနိယံ၊ အကြောင်းခံ၍၊ ဖူးတံငုံရင့်၊ စုံညီပွင့်လျက်၊ ဆင့်ဆင့် မြိုင်မြိုင်၊ အခိုင်ခိုင်လျှင်၊ ကြိုင်လှိုင်ပျံ့ကင်း၊ ရနံ့သင်းသည်၊ အင်ကြင်း ပင်ပျိုကလေးတို့ကလည်း စီရီပွင့်၍ နေထသော—

“နရည်းစရာ၊ တူရိယာသို့၊ သံသာချေငံ၊ ရေစီးသံကလေးတို့ကလည်း မပြတ်ကြား၍ နေထသော—

“မြရောင်ပမာ၊ ရေညိုကတလှည့်၊ စိမ်းလဲ့ကြည်လင်၊ ရေသွင်သွင်စီး၊ နေရဉ္စရာ မြစ်ကြီး၏—

“ကမ်းခြေတလျှောက်၊ ပေါက်ရောက်စည်ပင်၊ ဘဝင်ကြည်နူး၊ မြင်သူ မြူးလောက်သည်၊ တင့်ထူးသာယာ၊ ဝေဝေဖြာသော၊ ပန်းမာလာနှော ဥရုဝေလ ခေါ်ဆိုသည့် တောကြီးသို့—

“သိဒ္ဓတ္တဘုန်းမော်၊ ငါ အလောင်းတော်သည်၊ ဘယ်ရောက်ကာလ၊ ဘယ်အခါသမယ၌၊ ကေစာပျော်မှီး၊ တကိုယ်တည်းဖြင့်၊ ခရီးဆန်ကာ၊ ပျော်ပျော်ကြီး နေရပါတော့အံ့နည်း”

ဤကား - ကပိလဝတ် ရှေ့နန်းတော်၌ အခွင့်မသာ အခါမကြိုက် သေး၍ နေရခိုက်တွင် နာမည်ကြီးလှသော ဥရုဝေလသို့ရည်မှန်း၍ သိဒ္ဓတ္တ မင်းသား အကြိမ်များစွာ ညည်းတောင်းသိဆိုခဲ့သော ဥရုဝေလဖွဲ့ ဂီတတပုဒ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ၊ ကပိလဝတ် တဝိုက်၌ တောတွေ တောင်တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိပါလျက် ယူဇနာသုံးဆယ်မျှ ကွာဝေးသော ဥရုဝေလသို့သာ လှမ်းချီတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဥရုဝေလ သည် စာဆိုတော်တို့၏ စာများနှင့် အညီပင် သာယာ၍၊ သာယာသလောက်လည်း ကျယ်ဝန်းလှ၏။ မောင်ဆန်ကို ပြန်၍လွတ်လိုက် သော်လည်း တပါးတည်းကား မဟုတ်ပေ။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က တောကျောင်း အသင့်၊ နေရာအသင့်ဖြင့် ကေန့်ရောက်လာလတ္တံ့သော ဓမ္မမိတ်ဆွေကြီးကို အသင့်စောင့်ကြိုလျက် ရှိနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဥရုဝေလ၌ ဓမ္မအဖော် များမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီမျှလည်း မကပေ။ ‘ရေကြည်ရာ မြက်နံ့ရာ’ ဆိုသကဲ့သို့ မိမိတို့ လျော်ရာ လျော်ရာ၌ တရားကျင့်သုံး၊ သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြကုန် သော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့လို ငါးဦးအဖွဲ့မျှလည်း မက၊ ဆယ်ဦးအဖွဲ့မျှလည်း မက၊ အာဠာရ ဆရာကြီးတို့၊ ဥဒက ဆရာကြီးတို့လို ရာနှင့် ထောင်နှင့် ဂိုဏ်းဖွဲ့ သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြသော တရားဂိုဏ်း အဖွဲ့ကြီးများအထိ ရှိသည်။ နောင်ခါတွင် ရှင်တထောင်တို့ကို ကယ်ချွတ်တော်မူရာ၌ ရှင်တထောင် ဂိုဏ်းမှာလည်း ဥရုဝေလ အသိုက်အဝန်းမှပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်တို့ ကား- ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ဘူမိနက်သန် မှန်လှစွာသော ဥရုဝေလ၏ ဓမ္မအဖော်လိုသတို့အတွက် ပျော်မွေ့ဖွယ် အခြေအနေ ဖြစ်၏။

မိမိအဖွဲ့မကား အားကိုးစွာဖြင့် အဖော်ပြုလာသောကြောင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီ တို့နှင့် အလိုက်သင့် သီတင်းသုံးခဲ့ ရသော်လည်း စိတ်ရင်း အား ဖြင့် မူ ကေစာပျော်မှီး တယောက်တည်းသာ နေလိုခဲ့သည်။ တရားရှိနေသူအတွက် တရားသည်ပင် အဖော် မဟုတ်ပါလော။

တရား ဟူသည် ကိုယ်တွင်းအဇ္ဈတ္တကိုသာ ရှုမှတ်စူးစိုက်ရသော အလုပ် ဖြစ်သည်။ ပြင်ပ အဖော် မလိုပေ။ ပြင်ပ အဖော်ကြောင့် အနည်းနှင့် အများ တရားအလုပ်တွင် အနှောင့်အတားသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိမိခန္ဓာ

တည်းဟူသော အဖော်ကိုသာ အရင်းတည်ကာ ပညာရှာရသောအလုပ် ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ဝဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် သူတို့အကြောင်း သူတို့အမြင်ဖြင့် မိမိကို စွန့်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့အဖို့တွင်ဖြင့် ဤနေရာ ဤပလ္လင်မှ ဘုရားမဖြစ်သမျှ ငါမထ ဟူသော စိတ်ဓာတ် တည်ဆောက်မှု ဇွဲမာန်၊ မိမိ ထိုးထွင်းသိရှိထားအပ်သော တရားလမ်းစဉ် မဂ္ဂင် ရှင်ပါးမှ သမ္မာသမာဓိတည်းဟူသော ခိုင်ကြည်မှုကို ကျောက်သားကျောက် တိုင်ကဲ့သို့ မယိုင်မလဲ၊ သဲသဲခဲခဲကြီး စတင် တည်ဆောက်ကာ ဝသီဘော် ဖြိုခဲပြီးသော အာနာပါန ထွက်သက်ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်းဟူသော အရင်းအစဖြင့် တည်ဆောက်လိုက်သောအခါ ရခဲပြီးသော အရူပါဝစရ စတုတ္ထအဆင့်မှ လွန်မြောက်၍ ညဉ့်ဦးယံအတွင်း၌ပင် ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ် တော်ကို ရတော်မူသည်။ ဤမှတဆင့်တက်၍ ကြိုးပမ်းလိုက်သောအခါ ဒုတိယ ဝိပဿနာသို့ အပ်သော သန်းခေါင်ချိန်တွင်ပင် ဒိဗ္ဗစက္ခုတည်းဟူသော ဉာဏ်တော်သို့ အလွယ်ပင် ရတော် ရောက်တော်မူပေသည်။

ဤတွင် ဆွေးနွေးရန်ရှိလာပြန်သည်ကား ရှေးဘဝများစွာကို မြင်နိုင် သော ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ နတ်မျက်စိကဲ့သို့ အဆိးအတား အပိတ်အပင် မရှိ မြင်နိုင်သိနိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ နတ်နားကဲ့သို့ အဆိးအတားမရှိ ကြားနိုင် သိနိုင်သော ဒိဗ္ဗသောတ၊ တန်ခိုးမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြည့်လာသော ဣဒ္ဓိဝိဓ စသော ဗဟုမျိုးသိဒ္ဓိများသည် ရှေးယခင် အာဠာရ၊ ဥဒက ဆရာကြီးတို့အထံတွင် သင်၍ကျင့်၍ ရခဲရောက်ခဲ့သော အရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ကို ရခဲစဉ်ကပင် ပြည့်စုံရရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့ ဟု ဆွေးနွေးရန် ရှိ၏။

မှန်သည်။ အရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်သည် တန်ခိုးကြီးသော ဗြဟ္မာ ကြီးတို့၏ အဆင့်တရားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တန်ခိုးကြီးသော ဗြဟ္မာ ကြီးတို့၏ တရား၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့၏ အဆင့်ဖြစ်သော မြင်နိုင်မှု၊ ကြားနိုင်မှု များသည် သူ့အဆင့်နှင့်သူ ဝှိုခဲဘူးသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်း အမြင် အကြားတို့မှာ ခိုင်မြဲ ရင့်ကျက်သော ဝိဘာနာ ဘာဝနာ မဂ္ဂင် ရှင်ဖြာဖြင့် သုံးသပ်ရှုမြင်အပ်သော အမြင် ဉာဏ်များ မဟုတ်ကြသေး။ ထို့ကြောင့်လည်း သမာဓိ ဘာဝနာ နယ်ပယ်မျှသော အကြင် အမြင် အကြား၊ အကြင်တရားတို့ ဟူသည် သူ့နယ်ပယ်နှင့် သူတိုင် အဘယ်မျှ အဆင့်မြင့်သည် ဆိုစေ၊ ခိုင်မြဲသော တရားများ မဟုတ်ကြပေ။ ထို့ ကြောင့်လည်း ရပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။ ထို့

ကြောင့်လည်း ‘ဗြဟ္မာ့ပြည် တ.ဝင်းဝင်း၊ ဝက်စားကျင်း တရှုပ်ရှုပ်’ဟုပင် ဆိုရိုးရှိခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

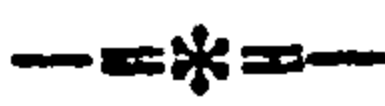
အလောင်းတော်အရှင် ယခု ရရှိ ရောက်ရှိသော ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု တည်းဟူသော ဉာဏ်တော်အဆင့်တို့သည်ကား သမာဓိဘာဝနာ နယ်ပယ် မျှဖြင့် သုံးသပ် ရှုမြင် ရရှိအပ်သော အဆင့်မဟုတ်။ သမာဓိ ဘာဝနာ အရင်းခံတွင် မိမိကိုယ်ပိုင် သိမြင်အပ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာဖြင့် ရရှိ ရောက်ရှိအပ်သော ဣန္ဒြိယခိလာ မဟာ ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲစွဲထင်ထင်ကြီး ရရှိအပ်ပြီဖြစ်သော တရားထူး တရားမြတ် တရားအမြုတေ ဖြစ်ပေရာ၊ နောင်ခါ၌ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့မှ အဘယ် သို့သော လောကဓံလေ၊ အဘယ်သို့သော အာရုံအတွေ့ အမျိုးမျိုး တို့နှင့် တွေ့ဆုံ တိုက်ခတ်လာစေကာမူ ယိုင်နဲ့ ပြုလဲဖို့ရန် မရှိတော့သော မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင် ဉာဏ်တော်များပေတည်း။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော် အပြီးတိုင်သောအခါ၌ အာသွကွယဉာဏ်တော်သို့ ကူးတက်ရန် လိုပေသေး၏။ သို့ရာတွင် ဖောက်ပြန်တတ်သော ရုပ်ခန္ဓာ တော်နှင့် မကင်နိုင်သေးပေရာ၊ အစဉ်တစိုက် ထိုင်နေတော်မူရမူ တရား တော်တွင် ဉာဏ်အားတော် စိုက်ရမှုတို့ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာ သယောင် ရှိလာသော ခန္ဓာတော်ကို အနားပေးရန်အလို့ငှာ သန်းခေါင်ယံ အကျော် ပစ္စိမယံ၏ သုံးဖို့တဖို့မျှသာ အချိန်ကိုယူ၍ မွေးစက်နားနေတော် မူလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ရအပ်ပြီးသော ဉာဏ်တော်တို့ကို အရင်းတည် တဆင့်တက်၍ ကိုယ်ပိုင် ထိုးထွင်း ကြံဆအပ်ပြီးသော သစ္စာလေးပါး တရားအမှန်သို့ ကူးတော်မူသည်။

ဤလောကဏ္ဍသတ္တဝါတို့သည်ဆင်းရဲမှုမျိုးစုံကို အရင်းတည်အပ်သော ဒုက္ခသတ္တဝါ၊ ဒုက္ခကမ္ဘာသာ ဖြစ်စေ၏။ ဆင်းရဲမှု ဆိုရာ၌ ဆင်းရဲစေအပ် သော အတေးမျိုးစုံ၊ ပရိယာယ်မျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အစဉ်မပြတ် ကပ်၍သာ နှိပ်နယ်ညှဉ်းပန်းတတ်သောသဘော၊ တမျိုးပြီးတမျိုး၊ တမျိုး မဟုတ် တမျိုးဖြင့်သာ ပြောင်းလဲနှိပ်စက်နေတတ်သောသဘော၊ ယင်းသို့ ဆင်းရဲမှု၏ နည်းပရိယာယ် မျိုးစုံတို့ကြောင့် အမြဲတမ်းပင်ပူပန်၍ သောက ဗျာပါဒ များနေရသောသဘော၊ ဆင်းရဲမှု၊ ပူပန်မှုတို့ကြောင့် အမြဲတမ်း ဖောက်ပြန်နေရသောသဘောတည်းဟူသော ဒုက္ခသစ္စာ၏နိယာမသဘာဝ တရားတို့ကို ပိုင်းခြား သိမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တနည်းမဟုတ်လျှင်

တနည်းဖြင့် မာလောနွယ်ကဲ့သို့ မပြတ်ဖွဲ့ယှက် ရစ်ပတ်တတ်သော သမုဒယ
 သစ္စာ၏ သဘာဝနိယာမတို့ကို ပယ်ဖြတ်သုတ်သင်ခြင်းအားဖြင့် လည်း
 ကောင်း၊ ယင်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာတို့မှ လွတ်မြောက်ရုန်းထွက်ရာ
 မဂ္ဂသစ္စာကို တည်ဆောက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ဖြင့် နိရောဓ
 သစ္စာ တည်းဟူသော လွတ်မြောက်ရာ အမတသို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခြင်း
 ဖြင့်လည်းကောင်း ဘုရားစင်စစ် သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ
 အောင်မြင်တော်မူသတည်း။ ။

ဘုရားပွင့်ခိုက်
လှူလိုက်ရသောလုပ်အား

[၁]

နေရာသီအပူဓာတ်ကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် တနေ့တခြား နွားစာမြက် ကင်းပြတ်လာသည်။ နွားစာမြက် ရရှိရေး အတွက် ရွာသားများအဖို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အပန်းတကြီး ရွာဖွေနေကြရ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မူ နေရာသီသို့ ရောက်လာတိုင်း နွားစာမြက်အတွက် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် အလှ အယက် ရွာဖွေမနေတော့ပဲ မြက်ပေါသော ဥရုဝေလ တောအတွင်းပိုင်းသို့ အပင် ပန်းခံ၍ ဝင်ကာ ရိတ်ယူမြဲ ဖြစ်သည်။

ဥရုဝေလအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရာ၌ ပထမတွင် နွားစာမြက်အကြောင်း တခုတည်းကြောင့် ဖြစ်သော်လည်း သွားဖန် များလတ်သော် အခြား အကြောင်းတရပ်လည်း ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြောင်းကား- မြက်ရိတ်ရာ အနီးတွင် တွေ့ရသော ရသေ့ ခြောက်ပါးအပေါ်၌ တနေ့တခြား သံယောဇဉ် ငြိတုယ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သံယောဇဉ် ငြိတုယ်သည် ဆိုသော်လည်း ရသေ့တို့နှင့်မူ အကျွမ်း မဝင်လှပါ။ အကြောင်းကား- ရသေ့တို့သည် နှုတ်ဆိတ်၏။ တည်ငြိမ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခြင်း စသော မိမိတို့ အလုပ်ကိုသာ မိမိတို့ လုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရသေ့တို့ကို ဖူးတွေ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် အဖို့ ငြိမ်းအေး၏။ ဆိတ်ငြိမ်သော ဥရုဝေလတွင် တည်ငြိမ်သော ရသေ့တို့ကို ဖူးတွေ့ရရုံမျှ နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းလှ၏။ ကြုံကြိုက်သော အခါ၌ ရသေ့တို့အတွက် သောက်ရေဖြည့်ပေးခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စကလေးများ ဆောင်ရွက်ပေးခွင့်ရသည်ကပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ နှစ်လို ကြည်နူးလှသည်။

အထူးသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ပို၍ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိ၏။ အကြောင်းကား- သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းသည် နုပျိုလှသေး၏။ ကိုယ်ဟန် သန့်ရှင်းကြည်လင်၏။ ဣန္ဒြေပို၍ ပြည့်၏။ တောနှင့် မတန် နန်းနှင့် သာဆံသော မင်းသားတပါးဟုလည်း ကြားသိရသည်။

ဤနည်းဖြင့် လေးငါးနှစ်မျှ ဤရသေ့ ရဟန်းများနှင့် မသိမသာ ဆက်ဆံလာခဲ့ရာမှ ယခုနှစ်တွင်မူ ရသေ့ ငါးပါး ပျောက်ကွယ်သွားကြ၍ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းတပါးသာ ဥရုဝေလ၌ ကျန်ရစ်တော့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ရသေ့ ငါးပါးသည် အခြား တောတတောဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ဟု ကြားရ၏။

ရသေ့တို့သည် ပထမ၌ ဆွမ်းခံမစားကြပဲ ဥရုဝေလမှ သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် မျှတကြသော်လည်း ရသေ့ ငါးပါးတို့ ထွက်ခွာ သွားကြသော အချိန်ခန့်တွင်မူ သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းသည် ဆွမ်းခံ ကြွလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် တပါးတည်းသာ ကျန်တော့သော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း အပေါ်တွင် ဆွမ်းခံမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတွေ့အမြင်နီးစပ်ကာ သံယောဇဉ် ပို၍ ရှိလာသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းက ဥရုဝေလသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသော အချိန်တွင် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ဥရုဝေလနံဘေးရှိ နေရဉ္စရာမြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးနေသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ မြစ်ဆိပ်သောင်ခုံတွင် ချထားသည့် အခါတိုင်းနှင့် မတူ ထူးခြား လှပသော သပိတ်ကိုလည်း သတိ ပြုမိ၏။ အချိန်ကို ထောက်ရှု၍ သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းသည် ဆွမ်းခံမှုအပြန် ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

သောင်ခုံကမ်းခြေတို့ ညီညီပြေပြေနှင့် နေရဉ္စရာမြစ်သည် အမြဲလှ၏။ တဘက်မှ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းပျံ့ပျံ့နှင့် ဥရုဝေလ တောကလည်း အမြဲလှ၏။ အလှချင်းပြိုင်နေကြဘိသို့ ရှိသည်။ တောနှင့် မြစ်တို့အကြားမှ သဲသောင်အပြန်မှာ အလှနှစ်သွယ်ကို ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် စီခြယ် ဆယ်သွယ် ထားဘိသို့ အမြဲရှိသည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့မူ ဤမြစ်၊ ဤသောင်၊ ဤတောတို့သည် အခါတိုင်းထက် ပို၍ လှသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ နေရောင်သည် အလှထွက်ရုံမျှ ယုံ့၍ ပူသည်။ လေသည် အလှထွက်ရုံမျှ ညင်း၍ တိုက်သည်။ လေညင်းကြောင့် နေရဉ္စရာသည် ပန်းချီနတ်ဆေး ရေးထားသည့်နွယ် လှိုင်းတို့ လှိုင်းနိမ့်ကလေးများကို တဖျပ်ဖျပ် မြူးကြစေ၍ ယင်းလှိုင်းတို့ လှိုင်းနိမ့်ကလေးများ၏ ဦးထိပ်ကို နေက အရောင် ခြယ်ပေးသည့်နွယ် ရှိသည်။

လေသည် တဖျပ်ဖျပ် လှိုင်းသံ ကလေး များအား တူရိယာ ငါးပါးကို သာသာယာယာ တီးမှုတ်သည့်နွယ် ဖြစ်စေ၍ ဥရုဝေလတောကို လှုပ်ရုံ နှဲရုံ မျှ ယိမ်းကစေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းသည် ယင်းအလှမျိုးစုံတို့၏ အကြားတွင် သိမ်မွေ့စွာ ရေချိုး၏။

ထူးခြားသော ထိုအတွေ့အကြုံများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထို့ထက် ထူးခြားသော အခြား အကြောင်း တကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ်တသက်တာတွင် မမေ့နိုင်အောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ ၏။ ထိုနေ့ကား လဆုန်လပြည့်နေ့တည်း။

[၂]

ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြား လှ၍နေသော ယင်း မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှု ယင်း ဥရုဝေလ တောစပ်တွင် မြက်ရိတ် နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းသည် နေရဉ္စရာတွင် ရေချိုးပြီးသော် ပတ္တမြားသောင်ခုံတွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် မည်သို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည် မသိ၊ ထူးခြားသော သပိတ်ကို နေရဉ္စရာကြောသို့ မျှောလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ဖြတ်၍ ဥရုဝေလသို့ ဝင်တော် မူပြီးလျှင် မြစ်ဆိပ်ရှုကွင်းနှင့်လည်း မဝေးလွန်း၊ ဥရုဝေလအတွင်းပိုင်းသို့လည်း မကျ လွန်းသော တောစိုး ညောင်ပင်ကြီးထံပါးသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းသည် ဤညောင်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်တော့အံ့ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်ရသည်။ ညောင်ပင်ဝန်းကျင်သို့ ထိုင်၍ ကောင်းအံ့သော နေရာကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်တော်မူသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၌ စေတနာတရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ညောင်ပင်သည် ကြီးမား၏။ ကြီးမားသည်နှင့် အမျှလည်း ဝိုင်းဝန်း လှပသည်။ အရှက်တို့ သိပ်၍၊ စိပ်၍ နေပြောက်စိုးစဉ်းမျှ မထိုး။ ညောင် ရှက်တို့ တညီတညာ ကျနေပုံမှာ အလှ ပြင်ထားသော မဏ္ဍပ်နွယ် ဖြစ်၏။ ညောင်ပင်အောက်မြေပြင်သည် ပြေပြစ်ညီညာ၍ သန့်စင်လည်း သန့်စင် လှသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းညောင်ပင် အောက်၌ ထိုင်အံ့သော သိဒ္ဓတ္ထ ရဟန်းအား မြေပြင်အတိုင်း ထိုင်စေသည်ထက် ကျွန်ုပ်၏ မြက်များဖြင့်

အခင်းပြုလုပ်ပေးရသော် သာ၍ မသင့်လျော်ပါလောဟူသော စေတနာ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မနီးမဝေးတွင် နွားစာ အတွက် ရိတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ မြက်များကို ဆောတလျှင် သွားရောက် ထမ်းယူခဲ့ပြီး ရဟန်း သိဒ္ဓတ္ထသို့ ပေးလှူသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးမှာတည့် မှန်လှ၏။ ကိုယ်တော်လေးသည် တက်တက်ကြွကြွ ပေးလှူအပ်သော ကျွန်ုပ်၏ မြက်များကို အနူး အညွတ် ခံယူတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်တော်လေးသည် ကျွန်ုပ်လှလိုက်သော မြက်များကို အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ပေးယူ၍ ညောင်ပင်ရင်းတွင် ညီညာစွာ ဖြန့်စီ၏။ ကျွန်ုပ် ကလည်း ကူညီ၍ ဖြန့်စီပေးသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တော်လေးသည် မြက် ပြန့်များအပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာတက်၍ သိမ်မွေ့စွာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင် တော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိမ့်ထုံအပ်သော ပီတိတဖြာဖြာဖြင့် ကိုယ်တော်ကလေး အား ဦးနှိမ်ကာ အတန်ကြာ ကြည့်နေမိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပိုင်းတွင် နွားစာကိစ္စ ရှိသေးသည်ကြောင့် ကိုယ် တော်ကလေးအနီးမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ခွာပြီးနောက် မြက်ခင်းသို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။

[၃]

ယနေ့အဖို့ ထူးခြားသော အကြောင်းရပ်ဟု အထက်တွင် ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့၏။ အမှန်ပင် ထူးခြားလှပါပေသည်။ အကြောင်းသော်ကား - သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း သည် ကျွန်ုပ်၏ မြက်ဆုပ်ပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်ယင်း ထိုနေ့ညတွင်ပင် ဗုဒ္ဓ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားသိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်မူရန်အတွက် ကြီးစွာသော စိတ်ဓာတ် တည်ဆောက်မှု၊ ကြီးစွာသော ပညာတည်ဆောက်မှု၊ ကြီးစွာသော အား ထုတ်မှု တို့ဖြင့် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းတိုင် ကြီးပမ်းရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ကြားနာ ရဘူးသည်။ ဟုတ်မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့မူ ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓ၏ အားထုတ်မှုများတွင် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်အား အလှူဖြစ်သော မြက်ဆုပ်များ သည်လည်း အကြောင်းရင်းတရပ်အဖြစ် ပါရှိပေသည်တကားဟု တွေးမိ တိုင်း ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေရပါသတည်း။ ။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

- ဤလောက၌ လူသားအပေါင်းတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာ သန်စွမ်းရေးအတွက် အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်မှီခိုကြရ၏။ ဆေးဝါးများကိုလည်း သုံးဆောင် မှီခိုကြရ၏။ ယင်းသို့ မှီခိုသုံးဆောင်ကြရာ၌ အစာ အာဟာရနှင့် ဆေးဝါး မှားယွင်းချွတ်ချော်လျှင် ကောင်းကျိုးမရရှိပဲ ဆိုးကျိုးကိုသာ ရရှိခံစားကြရ လေသည်။ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ရခြင်းမှသည် အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်းအထိ မကောင်းကျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လေသည်။ ဤကား လူသားတို့အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို အစဉ်သဖြင့်ဖြည့်ဆည်း ပြုစုပေးနေရသည့် နိယာမ သဘော ဖြစ်၏။
- လူသားတို့အတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိအမြင် မှန်ကန်ရေးနှင့် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးရေးသည်လည်း လွန်စွာ အရေးကြီးလှပေ၏။ အစဉ်သဖြင့် ဖြည့်ဆည်း ပံ့ပိုးပေးနေရမည့် ပဓာန အချက်ကြီး ဖြစ်ပါပေ၏။
- အစာအာဟာရနှင့် ဆေးဝါးကို မှားယွင်း သုံးဆောင်မိလျှင် နာဖျားမကျန်းခြင်းမှသည် အသက်စာချောင်း ဆုံးရှုံးရရုံမျှသာတည်း။ အသိအမြင် မှားယွင်းတိမ်းချော်လျှင်မူကား အတွေးအကြံ ဟူသမျှ၊ အပြောအဆို ဟူသမျှ၊ စိစဉ်ပြုလုပ်မှု ဟူသမျှ မှားယွင်းတော့မည်သာဖြစ်၏။ ထိုအခါ ယင်းသည့် လူသားအဖို့ မကောင်းကျိုးဆိုးရွားမှုသည် အတိုင်းအဆမရှိ ပိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံရတော့မည်သာတည်း။ ဤအခါ ဤကသက်တာမျှသာမဟုတ်၊ အဝသံသရာတလျှောက် အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ ပိစီးနေမည်သာတည်း။
- 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ'သည် အသိအမြင် အတွေးအခေါ် မှန်ကန်ရေးနှင့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ လမ်းညွှန်ချက်များဖြစ်လေသည်။ မိမိ၏သားစဉ် မြေးဆက်တို့အား အသိအမြင် အတွေးအခေါ် မှန်ကန်မှု အမွေကောင်းကို လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်သည့် ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိသော လက်ဆောင် ရတနာ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။